

Giới thiệu Tiên Môn

Ngay từ khi mới lọt lòng thì Lăng Tiểu Ngư đã phải mất mẫu thân cũng chẳng bao lâu sao lại chào tạm biệt phụ thân, cũng vì thế đã trở thành là một đứa trẻ kỳ lạ, trời sinh mang nhiều bí ẩn.

Nhưng khi sáu tuổi đã được cho nhập tiên môn, qua các bước nhận định ban đầu thì chỉ có tư chất thường thường bậc trung, tương lai sau này e chẳng có bao nhiêu thành tựu. Thế nhưng..

Mười sáu năm sau, tại Ngũ Kiếm Đài, thân quang hiển lộ, thái cực hiện hình, một chương bại thiên kiêu, chấn động năm mạch tiên môn.

Từ đây, mưa gió bắt đầu nổi lên. Nghĩa sư đồ ngộ nặng như sơn, ngộ đâu lại chỉ nhẹ tựa lông hồng..

Kết giao ma nữ, sát hại thiên kiêu chính giáo, chốn Hình Đài lặng lẽ bước đi..

Thế nhân chú mục, Lăng Tiểu Ngư tay bị xiềng xích, mắt nhìn ân sư, hé môi lại chẳng thốt nổi thành câu. Mắt nhoe lệ, cam chịu đại hình..

"Sư phụ, kể từ hôm nay, Lăng Tiểu Ngư ta và người ân đoạn nghĩa tuyệt, ngày sau gặp lại cũng sẽ coi như chưa từng quen biết".

Truyện thuộc thể loại sư đồ luyện. Nữ sư nam đồ, nuôi dạy từ nhỏ. Hứa hẹn sẽ có nhiều tình tiết gay cấn, trắc trở ^^

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Chào Đòi

Địa điểm: Việt Quốc.

Thời gian không rõ...

...

...

Có sinh tất có diệt, đã sống ắt rồi sẽ phải chết, đây là cái lẽ thường xưa nay. Nhưng thế nhân ham sống sợ chết, nào mấy ai có thể bình thân đối mặt cùng sinh tử?

Xưa cũng tốt mà nay cũng vậy, hầu hết ai nấy đều sợ hãi cái chết. Họ không biết sau khi mình chết rồi thì sẽ đi về đâu, hoá ra thành gì. Và cũng bởi chính vì là không biết, chính vì là không rõ nên từ trong tâm trí, họ bắt đầu vẽ ra những cõi vô minh, những vị thần linh, thiên đình, địa ngục...

Người này đến người khác, đời này qua đời khác, thuyết nói thuyết, những cõi vô minh cùng chur vị thần linh cứ thế mà chồng chất lên nhau, trở thành một nhận thức, cũng là tri thức chung. Từ đấy, hậu thế truyền lưu, người người tin tưởng, cho rằng trên trời có thần minh, dưới đất có âm binh, ngày đêm cúng bái, tổ khổ cầu phúc...

Bắt đầu từ đây, thế nhân hướng tới trường sinh giai thoại..

Sinh, lão, bệnh, tử, chẳng ai là tránh được. Hạt giống đâm chồi, tất có ngày rồi sẽ héo úa, lá rụng cành khô, lụi tàn trong đất. Bất hoại duy chỉ thần tiên. Muốn trường sinh, ắt phải tu tiên.

Mang theo suy nghĩ ấy, thế nhân đời này qua đời khác cặm cùi tìm kiếm, truy cầu phương pháp tu tiên luyện đạo. Ngặt nỗi tiên đạo hư vô mờ mịt chẳng khác nào kim chìm đáy bể, há đâu lại dễ dàng thấy được?

"Trường sinh bất tử", bốn chữ này vẫn còn xa vời lắm.

Tuy nhiên, nói thế không có nghĩa rằng công sức bao đời của thế nhân đều đã phí công vô ích. Trong vạn loài, người là linh trường thông minh nhất, ngộ tính cao nhất; bằng vào tuệ căn của mình, con người dù chưa ai thực sự đạt đến cảnh giới trường sinh nhưng chỉ ít đã tìm ra được những con đường tiếp cận cánh cửa thần minh, sống đến một hai ngàn năm cũng là không hiếm.

Trải qua ngàn vạn năm tiền nhân dốc hết tinh lực truy cầu, đến nay phương pháp tu tiên luyện đạo đã tồn lưu vô số. Nắm giữ và truyền dạy, không đâu khác ngoài tông môn..

Thiên hạ ngày nay, môn phái tu tiên có ở khắp nơi, nhiều không kể xiết, nhưng tiếng tăm vang dội nhất thì phải kể đến sáu cái tên: Bái Nguyệt Giáo, Thiên Kiếm Môn, Âm Phong Cốc, Cửu Hoa Cung, Lam Yên Tự và Tam Tiên Đảo. Trong đó, Âm Phong Cốc và Bái Nguyệt Giáo bị xem là tà môn ngoại

đạo.

Việc này xét âu chẳng lạ. Tư tưởng khác nhau, phương thức tu hành khác nhau, phân biệt vốn dĩ tất yếu. Âm Phong Cốc và Bái Nguyệt Giáo, môn hạ của hai phái này trước giờ hành sự đều thường bất chấp đạo nghĩa, lại hay dùng thủ đoạn hiểm độc đối phó người khác, bị gán cho hai chữ "tà đạo" kỳ thực không oan.

Có tà tất phải có chính. Nếu Bái Nguyệt Giáo và Âm Phong Cốc là đại diện cho lối tư tưởng tu luyện cực đoan, thực dụng thì Thiên Kiếm Môn, Cửu Hoa Cung, Lam Yên Tự và Tam Tiên Đảo, bốn đại phái này lại đi theo hướng trái ngược, chú trọng đạo nghĩa, thuận theo tự nhiên. Nhất là Thiên Kiếm Môn...

Thiên Kiếm nằm ở phía nam nước Việt, tọa lạc trên núi Ngũ Đài, được hợp thành từ năm ngọn núi nhỏ là Kim Kiếm Phong, Trúc Kiếm Phong, Mặc Kiếm Phong, Liệt Kiếm Phong và Tương Kiếm Phong, lần lượt tương ứng với năm chi mạch. Trong đó, chủ mạch thì chính thị Kim Kiếm Phong.

Bản về gốc gác, Thiên Kiếm từ khi thành lập, tính đến nay đã được ba ngàn năm có lẻ. Tổ sư khai phái danh gọi Lý Bất Tri, là một nhân vật truyền kỳ của giới tu tiên luyện đạo, hết sức thần bí. Thậm chí cho tới bây giờ, khi mà ông đã viên tịch từ hơn hai ngàn năm trước, những nghi hoặc về ông vẫn chưa có lời giải nào thỏa đáng. Thế nhân chỉ biết Lý Bất Tri ông là người tộc Kinh, sáu mươi tuổi ngang trời xuất thế, một người một kiếm tung hoành Việt Quốc, trung nguyên ngoại vực, đầu nam cuối bắc không chỗ nào là chưa từng đi qua, chưa từng đánh qua.

Thiên hạ ngày ấy, bất kể là đại nhân vật nào, người thuộc tộc nào, hễ cứ nghe đến ba chữ "Lý Bất Tri" đều liên động dung, chẳng kính thì sợ.

"Tu tiên đệ nhất nhân" của hai ngàn năm trước, nếu không phải Lý Bất Tri thì không còn ai xứng.

Chuyện xưa là vậy, bằng xét ngày nay...

Lý Bất Tri thì tất nhiên đã mất. Ông dù đạo pháp thâm huyền, công tham tạo hoá, siêu phàm nhập thánh thì rốt cuộc vẫn chỉ là phàm nhân, ngàn năm dương thọ chung quy là hữu hạn, cái chết làm sao tránh khỏi? Hiện, tồn lưu có chăng là những gì ông để lại.

Thiên Kiếm Môn chính là một trong số đó.

Thời của Lý Bất Tri, với một thân đạo thuật thâm huyền của mình, việc ông khai tông lập phái, đem nó phát dương quang đại thì đã quá hiển nhiên, chả có gì đáng nói. Bằng tại hôm nay, sau khi ông đã mất được hai ngàn năm..

Cũng không rõ bởi do trời cao chiều cổ hay nhờ Lý Bất Tri thuở xưa tinh tế an bài hậu sự mà suốt hai ngàn năm qua, sau bao cuộc bể dâu, Thiên Kiếm Môn vẫn sừng sững tọa lạc trên đỉnh núi Ngũ Đài, hùng cứ một phương Việt Quốc. Năm chi mạch của nó là Kim Kiếm Phong, Trúc Kiếm Phong, Mặc Kiếm Phong, Liệt Kiếm Phong và Tương Kiếm Phong cũng ngày một hưng thịnh, môn nhân có tăng không giảm, anh tài thực chẳng hiếm..

...

...

Cách chân núi Ngũ Đài sáu mươi dặm về phía đông bắc...

Chỗ này tên gọi Đào Hoa, là một cô thôn biệt lập, cách thành trấn khá xa, dân số vừa đúng năm mươi hộ. Người dân ở đây ai nấy đều chân chất thiện lương, xưa giờ hầu như chẳng bao giờ tranh đấu, mưu mô lại càng không tưởng. Họ sống rất hiền hoà, tin cậy lẫn nhau..

Trời hiện đã vào xuân, khắp nơi hoa đào đã nở rộ. Trước hiên sau ngõ, trên từng mái nhà, cả thôn hầu như chỗ nào cũng được nhuộm bởi sắc hoa, khung cảnh đẹp mắt, nên thơ vô cùng.

Tương tự những hộ dân khác, nhà của Lãng Thành Trữ cũng có trồng hoa đào, hoa cũng đang đua nhau nở rộ. Bên dưới mái hiên, trong bộ trường y đơn sơ bình dị màu nâu đất, Lãng Thành Trữ không ngừng đi qua bước lại, dáng vẻ khá bồn chồn lo lắng.

Cũng khó trách. Phía trong nhà, thê tử hần là Lãng Tiểu Linh đang khổ sở kêu la kia mà, Lãng Thành Trữ hần sao có thể chẳng nóng lòng cho được? Thời gian nàng lâm bồn tính ra cũng đã quá hai canh giờ rồi..

"Tại sao lại lâu như vậy chứ? Đã quá hai canh giờ rồi..."

Lãng Thành Trữ tay trái đan tay phải, dạ thâm lo, miệng lẩm bẩm..

"Tiểu Linh trước giờ thể chất yếu đuối, chuyển dạ lâu như vậy..."

Mắt ngược lên thương khùng, Lãng Thành Trữ chấp tay cầu khẩn: "Thần minh tại thượng, cầu xin người rủ lòng thương xót che chở cho Tiểu Linh, đừng để nàng xảy ra bất trắc gì..."

Chẳng biết có phải thượng thiên đã nghe thấy hay không mà sau khi Lãng Thành Trữ cầu khẩn xong thì từ bên trong nhà, một tiếng khóc truyền ra: "Oa... oa... oa..."

Vậy là đã rõ, đó là thanh âm của hài nhi. Lãng Tiểu Linh, nàng đã vừa hạ sinh.

"Sinh rồi... Sinh rồi... Sinh rồi!".

Lãng Thành Trụ mừng đến rướm nước mắt, vội vàng quay đầu đưa tay mở cửa chạy thẳng vào trong nhà.

"Đại ca, chúc mừng huynh!".

Vừa trông thấy Lãng Thành Trụ chạy vào, muội muội của hắn là Lãng Ngọc Yến liền đưa đứa bé trong tay qua.

"Là bé trai đó ca!".

"Con trai ta...".

Lãng Thành Trụ sau khi bế lấy hài nhi liền ngồi xuống giường, một tay vờn ra giúp thê tử vén mấy sợi tóc rối sớm đã ướt nhẹp, quan tâm hỏi: "Tiểu Linh, nàng cảm thấy trong người thế nào?".

"Thiếp... không sao đâu." - Lãng Tiểu Linh yếu ớt hỏi âm - "Con đâu... Để thiếp nhìn".

"Con đây".

Lãng Thành Trụ nhanh chóng đem đứa bé trong tay đặt xuống giường, sát bên thê tử.

Bàn tay gầy chuyển di, Lãng Tiểu Linh nhẹ nhàng chạm lên má con trai mình, khẽ thốt: "Con của mẫu thân...".

Kế đấy, nàng mỉm cười hạnh phúc...

Nhưng...

Nụ cười nọ, nó đã rất nhanh liền héo úa. Cùng với cánh tay đang buông lỏng, trong mắt nàng, hai hàng lệ cũng chậm rãi chảy ra.

Cảm giác có gì đó không ổn, Lãng Thành Trụ thần tình đại biến, ngay lập tức hô gọi: "Tiểu Linh... Tiểu Linh... Tiểu Linh!".

"Không... Tiểu Linh...".

Quay phắt người lại, Lãng Thành Trụ nắm tay muội muội mình là Lãng Ngọc Yến kéo tới.

"Ngọc Yến, xem nàng. Mau xem nàng!".

Thực ra chẳng cần Lãng Thành Trụ bảo thì Lãng Ngọc Yến cũng đang định làm như vậy rồi. Biểu hiện buông xuôi của đại tẩu, Lãng Ngọc Yến nàng đã thấy được.

Một giây cũng không dám chần chừ thêm nữa, Lãng Ngọc Yến lập tức kiểm tra...

Một lúc sau...

Lãng Ngọc Yến thu tay, mắt không dám quay nhìn đại ca mình. Nàng không dám nói.

Thấy muội muội mình như vậy, một tia hy vọng sau cùng của Lãng Thành Trụ cũng tan thành mây khói. Hắn lạng người đi, mắt một hồi mới mở miệng được.

"Ngọc Yến... Tiểu Linh... nàng ấy...".

Tới đó thì Lãng Thành Trụ không nói được nữa. Dường như có cái gì đó đang chặn lấy cổ họng hắn.

Thê tử hắn, nàng đi rồi. Nàng đã đi rồi...

"Hức ức...".

Những giọt nước mắt đau xót bắt đầu tuôn chảy. Lãng Thành Trụ khóc, Lãng Ngọc Yến khóc, và đứa bé vừa sinh trên giường, nó cũng đang khóc.

Một kiếp người thế là xong. Lãng Tiểu Linh đã rời xa dương thế, bỏ lại con thơ mắt còn chưa kịp hé mở.

"Ông trời..." - Lãng Thành Trụ nhắm nghiền hai mắt, nghẹn ngào cất tiếng - "Tại sao lại vô tình như vậy?".

"Tiểu Linh nàng năm nay chỉ vừa tròn mười chín, tại sao lại bắt nàng phải đi?".

"... Tiểu Linh nàng có tội tình gì chứ...".

"Đại ca..." Bên cạnh, Lăng Ngọc Yến nhìn đại ca mình thương tâm lệ cũng tuôn theo. Nàng muốn nói gì đó để an ủi, nhưng rồi rốt cuộc cũng chỉ đành cúi đầu sụi sụi.

Nói? Nàng biết nói gì đây? Sự mất mát, nỗi đau chia ly này... thật là quá lớn rồi.

Hoan hi hoá bi. Trong nhà người đấm lệ, ngoài hiên hoa nhẹ rơi. Trời không gợn sóng..

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hung Tinh Chuyển Thế

...

...

Ngày hôm sau, trên núi Ngũ Đài.

Bên trong một động phủ xa xưa cổ lão ở Kim Kiếm Phong, một cuộc họp mặt đang diễn ra. Thành phần tham dự tính ra không nhiều, tổng cộng chỉ có sáu người. Tuy nhiên, sáu người này, bọn họ lại đều là đại nhân vật đứng đầu của Thiên Kiếm Môn, bao gồm: Cơ Thành Từ - phong chủ Kim Kiếm Phong, cũng đồng thời là chương môn hiện thời phái Thiên Kiếm; Lăng Thanh Trúc - phong chủ Trúc Kiếm Phong; Lý Ngọc Thường - phong chủ Mặc Kiếm Phong; Dịch Bất Dịch - phong chủ Liệt Kiếm Phong; Ngọc Vân Từ - phong chủ Tương Kiếm Phong; riêng người cuối cùng...

So với năm vị phong chủ của năm chi mạch nọ, thân phận người này thậm chí còn cao hơn một bậc. Hắn chính là người đã truyền lại ngôi vị cho Cơ Thành Từ, chương môn tiền nhiệm của Thiên Kiếm Môn: Thanh Hà Từ.

Ngồi trên tấm bồ đoàn màu vàng cũ kỹ, Thanh Hà Từ trong hình hài lão nhân yếu nhược nhẹ nâng cánh tay, khẽ phẩy, bảo với năm vị phong chủ còn đang cung kính cúi đầu: "Các ngươi không cần câu nệ".

Sau khi Thanh Hà Từ mở lời, lúc này các vị phong chủ mới ngẩng đầu lên. Cơ Thành Từ thoáng quan sát sự tôn mình, thấy ông thần sắc nhợt nhạt, trong lòng nhất thời nghi hoặc, bèn kính cẩn hỏi: "Sự tôn, sức khỏe của người dường như không được tốt?".

"Ừm".

Thanh Hà Từ cũng chẳng giấu giếm, gật đầu hồi đáp: "Thọ nguyên của ta đã sắp cạn kiệt rồi".

...

Một câu nói của Thanh Hà Từ lập tức chấn động năm vị phong chủ. Tin tức kia, nó thật quá đổi bất ngờ, quá ngoài ý muốn rồi.

Thanh Hà Từ tu vi thâm hậu, sớm đã tiến vào chân nhân cảnh hậu kỳ đại viên mãn, vốn có thể thọ đến hơn hai ngàn năm, nay tuổi chỉ vừa qua một ngàn bốn trăm hai mươi ba năm, vẫn còn hơn năm trăm năm nữa mới tới đại hạn, làm sao bây giờ lại cạn kiệt?

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Qua một hồi im lặng quay mặt nhìn nhau, cuối cùng Lăng Thanh Trúc - phong chủ Trúc Kiếm Phong - mới bước ra nói: "Sự bá, lần trước người bảo với chúng con mình vẫn còn năm trăm năm thọ nguyên nữa kia mà, tại sao bây giờ thọ nguyên của người lại cạn kiệt? Lễ nào trong lúc bế quan tham ngộ đã phát sinh điều bất trắc?".

"Không".

Trái với suy đoán của Lăng Thanh Trúc và các vị phong chủ khác, Thanh Hà Từ lắc đầu. Hắn thở dài một tiếng, nói ra: "Thọ nguyên của ta đại giảm không phải vì tham ngộ công pháp xảy ra bất trắc mà là do đã xem trộm thiên cơ, phải gánh chịu thiên phạt".

Nghe xong mấy lời vừa rồi của Thanh Hà Từ, các phong chủ lúc này mới vỡ lẽ. Nhưng đồng thời, bọn họ cũng càng thêm thất vọng. Có thể khiến cho Thanh Hà Từ chẳng tiếc hao phí thọ nguyên để nhìn trộm, thiên cơ kia đến cùng là đại sự tình gì?

"Sự tôn." - Cơ Thành Từ hỏi - "Thiên cơ mà người nói lẽ nào là điềm hung ảnh hưởng tới Thiên Kiếm Môn chúng ta?".

"Không sai." - Thanh Hà Từ xác nhận - "Đúng là điềm hung, còn là đại hung đại kiếp".

Tạm bỏ qua sự rung động của các hậu bối, Thanh Hà Từ tiếp tục: "Hôm qua trong lúc ta bế quan tham ngộ, chẳng hiểu sao trong lòng lại bỗng thấy cực

độ bất an. Linh cảm có điềm không lành, ta lập tức vào Tĩnh Các, vận dụng Luân Bàn để xem trộm thiên cơ. Nào ngờ..."

"Đại tai kiếp quả nhiên khó lường, vừa xem đến liền phải gánh chịu thiên phạt, chớp mắt năm trăm năm thọ nguyên đã không cánh mà bay..."

"Sư bá, rốt cuộc là đại tai kiếp gì mà kinh khủng như vậy, với tu vi của người mà trong chớp mắt đã liền tổn hao tận năm trăm năm thọ nguyên?"

Dời mắt nhìn sang Dịch Bất Dịch - phong chủ Liệt Kiếm Phong, Thanh Hà Tử hồi âm: "Thú thật... ta cũng không rõ".

Không rõ?

Thêm một lần nữa, các phong chủ phải động dung

Thanh Hà Tử đạo pháp thâm huyền, lại chịu hao tổn năm trăm năm thọ nguyên để xem trộm thiên cơ, vậy mà vẫn còn chưa rõ... Đại tai kiếp kia... đến cùng là dạng gì mà được thượng thiên che kín tới như vậy, kinh khủng tới như vậy?

Liếc thấy các hậu bối hoang mang lo nghĩ, Thanh Hà Tử trong lòng cũng ngậm thở dài. Chính hắn cũng chẳng thể nào ngờ được Thiên Kiếm Môn sẽ có ngày phải đương đầu với một tai kiếp đáng sợ nhường ấy.

Hít vào một ngụm lương khí, hắn trấn an: "Các ngươi đừng nên rối loạn, đại tai kiếp tuy rằng đáng sợ nhưng không phải là không thể tránh, không thể vượt".

Đợi cho các phong chủ đã bình tâm lại, Thanh Hà Tử lúc này mới chậm rãi tiếp lời: "Tai kiếp kia, ta dù vẫn chưa nhìn rõ hết nhưng một chút hình tướng thì đã xem ra".

"Căn nguyên tai ương bắt nguồn từ một đứa trẻ. Đứa trẻ này là hung tinh chuyển thế, một khi trưởng thành tất sẽ hủy đi Thiên Kiếm ta, diệt đi chính giáo ta".

"... Đáng tiếc, thượng thiên che đậy, dẫu tổn hao năm trăm năm thọ nguyên ta cũng không cách nào tra nôi xuất thân, lai lịch của hung tinh. Chỉ biết đứa trẻ này lưng tàng thái cực, mặt ẩn hoàng lân, tiềm lực cực kỳ to lớn".

Nói đoạn, Thanh Hà Tử chợt chuyển mắt nhìn qua phong chủ Trúc Kiếm Phong.

"Thanh Trúc, trong vô minh, thời điểm ta xem trộm thiên cơ đã trông thấy hình tướng của ngươi".

"Hình tướng của con?"

Lăng Thanh Trúc nghi hoặc: "Sư bá, lẽ nào con có can hệ nào đó với hung tinh kia?"

Đáp lại nàng, Thanh Hà Tử gật nhẹ: "Đúng là có can hệ, lại còn rất trọng yếu... Theo như những gì ta thấy được thì tương lai Thanh Trúc ngươi sẽ là người giúp Thiên Kiếm môn ta hoá giải tai kiếp, diệt trừ hung tinh".

Dời sang các vị phong chủ khác, cuối cùng dừng trên mặt Cơ Thành Tử, Thanh Hà Tử căn dặn: "Cơ Thành Tử, tương lai Thiên Kiếm ta, chính giáo ta sẽ phải đương đầu với kiếp nạn tồn vong, ngươi thân là chủ môn Thiên Kiếm, nhất định phải cố gắng giữ vững tâm chí, thống lĩnh tu sĩ chính đạo, cùng nhau hiệp lực vượt qua... Sư muội Thanh Trúc của ngươi chính là nhân tố quan trọng nhất để tiêu diệt hung tinh kia, ngươi và mọi người cần ra sức bảo vệ, tuyệt đối không được để nó xảy ra bất trắc gì".

"Nhớ kỹ. Thiên Kiếm tồn vong, chính giáo còn mất, hết thảy đều phụ thuộc vào Thanh Trúc".

"Sư tôn xin hãy yên lòng." - Cơ Thành Tử sau khi nghe hết lời căn dặn liền kính cẩn cúi đầu, kiên tâm mà rằng - "Đồ nhi cùng các sư đệ, sư muội sẽ hết lòng bảo vệ cho Thanh Trúc sư muội, nhất định sẽ không để sư muội xảy ra bất trắc gì".

"Vậy thì tốt..."

Thanh Hà Tử dần khép hai mắt, giọng xa xăm, bảo: "Những lời cần nói ta đều đã nói, các ngươi hãy về đi".

...

...

Một tháng sau, tại Đào Hoa thôn.

Hiện giờ hoa đào đã rụng, hương sắc đã phai. Trên cành cây, những chiếc lá non nay cũng bắt đầu già cỗi. Chim chóc thỉnh thoảng bay lượn, hết đáp cây này lại hạ sang cây khác, thanh âm riu rít liên hồi...

Giống như đám chim nọ, bên trong nhà của Lăng Thành Trụ, tiếng cãi lộn cũng nổi nhau không ngừng. Khác, có chăng là ở cảm xúc.

Nếu ngoài trời, đám chim kia đang tung tăng nhảy nhót, vui vẻ hát ca thì trong nhà Lãng Thành Trữ, đang vọng vang đây lại là sự đau thương, mất mát. Đêm hôm trước, nhà họ Lãng đã vừa mới mất thêm một người nữa rồi.

Rồi bỏ dương thế không ai khác mà chính là Lãng Thành Trữ.

Kể từ lúc Lãng Tiểu Linh vì sinh khó qua đời thì Lãng Thành Trữ cũng bắt đầu thương nhớ mà sinh bệnh, thuốc thang bao nhiêu đều vô ích, chẳng hề thuyên giảm. Cứ như vậy, bệnh tình càng ngày càng nặng, đến đêm hôm trước thì triệt để nhắm mắt xuôi tay, hạ nhập hoàng tuyền đoàn tụ cùng thê tử.

Người đi đã đi, cát bụi về với cát bụi, mệnh Lãng Thành Trữ hôm nay đã hết. Giờ, đáng nói chẳng là những người còn ở lại, còn đang sống..

...

Thời gian lặng trôi, nơi đây núi phía tây, ánh dương đã bắt đầu khuất dạng, chẳng bao lâu sau thì những tia dương quang cuối cùng cũng hoàn toàn tắt lịm.

Ngày đã hết, màn đêm đã buông.

Bóng tối lặng lẽ bao trùm lấy căn nhà nhỏ đơn sơ, trong không gian cô tịch, một bóng người đang quỳ khóc trước linh cữu. Bên ngoài cửa vẫn mở, một cơn gió lạnh bất chợt thổi vào khiến ánh nến trong nhà lung linh chao đảo, chiếu lên tường những hình bóng ma quái chập chờn.

"Hức...ức... Đại ca..."

Giữa đêm đen, trong tiếng gió "u u" lạnh lạnh, Lãng Ngọc Yến một tay ôm hài nhi, một tay vờn ra đặt trên linh cữu, thương tâm nước mắt.

"Huynh sao lại bỏ muội, bỏ con trẻ mà ra đi... Tiểu Nư sau này phải làm thế nào đây..."

"Đại ca... hức hức..."

"Oa oa... oa oa..."

"... oa oa... oa oa..."

Nằm trong tay Lãng Ngọc Yến, hài nhi Tiểu Nư sau một cơn mê ngủ giờ đã tỉnh lại. Giống như ban sáng, lúc chiều tà, nó lại bắt đầu quấy khóc.

Lãng Ngọc Yến cúi đầu nhìn nó, lòng thêm ngậm ngùi thương cảm. Nước mắt chưa ráo đã lại trào tuôn, nàng ôm hài nhi dỗ dành: "Tiểu Nư ngoan, đừng khóc..."

"Tiểu Nư ngoan... Tiểu Nư ngoan..."

"Tiểu Nư đừng khóc... hức hức..."

...

Mới chào đời liền xa thân mẫu, một tháng sau đã lại phải khóc biệt phụ thân, đứa trẻ Lãng Tiểu Nư này không thể không nói là một hài nhi bất hạnh.

Đây là mệnh của nó ư?

Sự chào đời của Lãng Tiểu Nư nó là tai họa? Chính nó đã hại chết phụ mẫu mình?

Lãng Tiểu Nư nó là kẻ mang tới tai ương hay chỉ là người phải gánh chịu bất hạnh?

Câu trả lời vẫn còn nằm ở tương lai...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Sáu Năm

...

...

Người chết đã chết, kẻ còn sống thì vẫn phải tiếp tục sống. Sau những giọt nước mắt thương tâm, tiếng khóc nghẹn ngào nước mắt, Lãng Ngọc Yến giờ đây đã phần nào nguôi ngoai. Tiễn đưa linh cữu, lo an táng cho Lãng Thành Trữ xong, nàng cùng Lãng Tiểu Nư trở về mái nhà tranh đơn sơ, sống tiếp

cuộc đời của mình...

Ngày nối ngày, tháng nối tháng, năm dài nối năm, thời gian lặng lẽ xuôi dòng. Chóp mắt, sáu năm đã trôi qua...

Lúc này trời đã vào xuân, khắp cô thôn hoa đào đang nở rộ, sắc hương nhuộm cả một vùng. Khung cảnh thật chẳng khác là bao so với sáu năm về trước, cái ngày Lăng Tiểu Ngư chào đời.

Tất nhiên cũng chỉ ở tiết trời, cảnh vật, chứ bằng con người, giống, làm sao giống được?

Lăng Tiểu Linh đã mất, Lăng Thành Trụ cũng không còn, mái nhà tranh hôm nay, cư ngụ duy mỗi đôi cô cháu Lăng Ngọc Yến và Lăng Tiểu Ngư mà thôi...

Bên ngoài, trước mái hiên một đoạn, dưới tán cây hoa đào.

Một đứa bé hiện đang ngồi. Chẳng ai khác mà đúng Lăng Tiểu Ngư. Trải qua sáu năm được Lăng Ngọc Yến tận tâm nuôi dưỡng, hôm nay Lăng Tiểu Ngư nó đã lớn, từ một hài nhi bé bỏng đã trở thành một đứa trẻ biết nhận thức, suy tư...

Trong bộ đồ màu nâu sẫm nhạt màu, sau một hồi ngẫm nghĩ, Lăng Tiểu Ngư chợt thở ra một hơi, chiếc miệng bé xinh hé mở: "Ừm, đã nhớ lại hết rồi".

Thốt ra bấy nhiêu, chừng như đã có quyết định nào đấy, Lăng Tiểu Ngư bắt đầu triển khai hành động. Nó quay mặt sang phải, đưa tay cầm lên cây bút đã được chuẩn bị sẵn, chấm mực trong nghiên rồi hạ xuống tờ giấy trắng đặt ngay phía trước.

Một nét rồi thêm một nét, dưới bàn tay nhỏ bé của Lăng Tiểu Ngư nó, tờ giấy dần thay đổi. Từng chút một, từ mơ hồ vô định, những hình ảnh cụ thể hiện ra. Xem kỹ thì rõ ràng là hai người, một nam một nữ. Họ đang đứng nắm tay, cùng nhau nhìn nó...

Một đôi sau.

Bút đã gác, nghiêng đã dòi, tranh vẽ đã hoàn tất.

Lăng Tiểu Ngư mặt mày lăm lăm, tay vương vết mực nằm dài trên đất, phồng mang thở mạnh, bộ dạng xem chừng đã thấm mệt. Dù vậy, trên môi nó thì lại đang mỉm cười.

Lại qua thêm vài phút...

Từ trong hoan hỉ, Lăng Tiểu Ngư mở mắt ra, vươn tay với lấy bức tranh của mình, giờ lên ngắm nhìn. Hồi lâu thì cất tiếng, giọng non nớt chứa chan tình cảm "Phụ thân, mẫu thân, Tiểu Ngư nhớ hai người lắm".

"Tuy là phụ thân và mẫu thân mất sớm, Tiểu Ngư còn chưa có dịp nhìn mặt, nhưng mà Tiểu Ngư biết phụ thân và mẫu thân vẫn thường về đây xem Tiểu Ngư. Lúc Tiểu Ngư ngủ đã mơ thấy hai người..."

"Phụ thân và mẫu thân đừng lo, Tiểu Ngư sống rất tốt. Yến cô cô chăm sóc cho Tiểu Ngư rất tốt, mỗi ngày đều dạy Tiểu Ngư viết chữ, dạy Tiểu Ngư phân loại được thảo... Mặc dù Tiểu Ngư hay quên nhưng Yến cô cô cũng không có trách Tiểu Ngư..."

"Phụ thân, mẫu thân, để Tiểu Ngư kể cho hai người nghe chuyện này..."

Dưới tán cây hoa đào, Lăng Tiểu Ngư nằm dài trên đất, tay cầm bức tranh do mình vẽ, nói năng liên hồi. Thanh âm non nớt ấy cứ liên tục vang lên, hết chuyện bên đông rồi đến chuyện bên tây, mãi tận tới khi Lăng Ngọc Yến xuất hiện thì mới chịu dừng lại.

Về thơ ngây thuở nào nay đã trút bớt, Lăng Ngọc Yến một thân lam y kín đáo, vải thô mà gọn, mặt mộc mà sang, bước đến bên gốc cây hoa đào, dịu dàng hỏi: "Tiểu Ngư, con đang làm gì đó?"

"Yến cô cô".

Lăng Tiểu Ngư nghe gọi liền quay đầu nhìn. Kế đấy, nó cẩn thận giữ lấy bức tranh đang cầm, chuyển mình đứng lên. Vừa tiếp cận Lăng Ngọc Yến liền đáp: "Yến cô cô, Tiểu Ngư đang nói chuyện với phụ thân và mẫu thân".

Phụ thân và mẫu thân?

Theo phản xạ, Lăng Ngọc Yến đưa mắt ngo quánh, xác nhận chẳng có ai khác, lúc này mới nghi hoặc: "Tiểu Ngư, con nói gì cô cô không hiểu..."

"Đây này".

Cũng chẳng để cô cô mình nghi hoặc quá lâu, Lăng Tiểu Ngư giờ ra bức tranh của mình: "Phụ thân và mẫu thân ở đây này".

Sau vài giây...

Hiện tại thì Lăng Ngọc Yến đã hoàn toàn minh bạch. Cõi lòng bất giác dâng lên niềm thương cảm, nàng đặt bàn tay gầy guộc lên đầu đứa trẻ trước mặt, xoa nhẹ: "Là Tiểu Nư về sao?".

"Tiểu Nư về đây." Lăng Tiểu Nư đáp, giọng không giấu được vẻ tự hào.

Thấy nó cười, Lăng Ngọc Yến cũng mỉm cười theo: "Tiểu Nư, đưa cho cô cô xem".

"Đây ạ".

Tiếp lấy bức tranh, Lăng Ngọc Yến chăm chú nhìn những nét vẽ nguệch ngoạc, một lúc sau thì hỏi: "Tiểu Nư, con chưa từng thấy mặt phụ thân và mẫu thân, sao lại biết mà vẽ vậy?".

"Là ở trong mơ".

Hết sức hồn nhiên, Lăng Tiểu Nư mau chóng tiếp lời: "Lúc Tiểu Nư ngủ đã thấy phụ thân và mẫu thân về. Họ ngồi nói chuyện với Tiểu Nư rất lâu".

Thì ra là vậy.

Lăng Ngọc Yến đã hiểu rõ ngọn ngành. Nhưng cũng chính vì hiểu mà thương cảm trong lòng nàng mới càng dâng cao hơn trước.

Đứa cháu trai này của nàng, số phận sao mà đáng thương quá. Ở Đào Hoa thôn này, nhà nào nhà nấy, con cái sinh ra ai cũng đều đủ cha đủ mẹ, duy chỉ có Tiểu Nư nhà nàng..

"Đại ca, đại tẩu, ca tẩu dưới cừu tuyến có lính nhất định phải phù hộ cho Tiểu Nư được bình an, cả đời vui vẻ...".

Trong âm thầm, Lăng Ngọc Yến khấn nguyện. Cùng với lời gửi gắm vào cõi vô minh, sâu tận tâm can, nàng cũng vừa mới tự hứa một điều. Đó là đời này, Lăng Ngọc Yến nàng sẽ ở vậy, không màng lạc thú xa hoa, không thiết ái tình cao đẹp, chỉ nguyện được trông thấy cháu trai mình sống vui vẻ, hạnh phúc...

Lẽ tất nhiên, tấm lòng chan chứa yêu thương, cam nguyện sống vì người khác Lăng Ngọc Yến nàng chẳng phải đến tận hôm nay mới có. Lời hứa kia thực chất vốn đã tồn tại từ rất lâu rồi. Sáu năm trước, khi Lăng Tiểu Linh và Lăng Thành Trữ qua đời, Lăng Ngọc Yến nàng đã liền đem những ước mơ của một thời thiếu nữ khép lại. Kể từ giây phút ấy, nàng đã tự xem mình là một thiếu phụ. Bao lời dạm hỏi, bao cuộc mai mối, trước sau như một, tất cả đều bị nàng từ chối. Nàng không muốn san sẻ tình yêu cho bất cứ ai khác nữa. Với nàng, một Lăng Tiểu Nư thôi là đủ rồi. Nàng chỉ cần một mình nó thôi..

Xưa thắm hứa, hôm nay thắm nguyện, và mai sau, Lăng Ngọc Yến chắc chắn sẽ còn nhắc nhở bản thân thêm nhiều lần nữa. Suốt cả đời mình, nàng sẽ chỉ vì niềm vui, vì hạnh phúc của Lăng Tiểu Nư mà sống. Tấm lòng ấy, nó thật cao quý biết bao. Thế gian này, thử hỏi liệu có mấy người làm được, từ bỏ hết thảy ước mơ thời thiếu nữ, khép lại cả thanh xuân, toàn tâm toàn ý để chăm lo cho một đứa trẻ không phải con mình?

Lăng Tiểu Nư sinh ra liền mất thân mẫu, một tháng sau lại phải khóc biệt phụ thân, đích xác bất hạnh. Nhưng hôm nay, sự bất hạnh ấy đã phần nào được bù đắp, bởi tình yêu thương vô bờ của Lăng Ngọc Yến.

Dĩ nhiên là bây giờ Lăng Tiểu Nư vẫn chưa đủ trí óc để hiểu được sự hi sinh to lớn của cô cô mình. Nó vẫn còn quá nhỏ.

Trông thấy cô cô đột nhiên im lặng, thần tình khác lạ, Lăng Tiểu Nư ngỡ mình vẽ phụ mẫu không giống, buồn buồn cúi mặt: "Yến cô cô, có phải Tiểu Nư vẽ sai rồi? Tranh Tiểu Nư vẽ không có giống phụ thân và mẫu thân?".

Được thanh âm non nớt kéo về thực tại, Lăng Ngọc Yến lắc đầu, bảo: "Không phải đâu. Tranh Tiểu Nư rất đẹp, vẽ rất giống".

"Thật không?".

"Yến cô cô đã bao giờ gạt Tiểu Nư chưa?".

"Vậy thì không có. Yến cô cô chưa bao giờ gạt Tiểu Nư hết".

Tâm tư thông suốt, Lăng Tiểu Nư lại trở nên vui vẻ. Nó hào hứng nói: "Tiểu Nư biết mà. Phụ thân và mẫu thân vẫn thường về đây xem Tiểu Nư...".

"Ừm. Yến cô cô biết. Phụ thân và mẫu thân Tiểu Nư vẫn luôn âm thầm theo dõi chúng ta".

Nói rồi, Lăng Ngọc Yến đem bức tranh thô sơ mà đọng đầy tình cảm chân thành trả lại cho Lăng Tiểu Nư.

"Tiểu Nư, Yến cô cô trả tranh cho con. Nhớ phải giữ gìn cẩn thận, biết không".

"Yến cô cô yên tâm. Tiểu Nư nhất định sẽ giữ cẩn thận, không để cho phụ thân và mẫu thân bị gì đâu".

"Ừm".

Lăng Ngọc Yến vươn tay đem đứa trẻ trước mặt kéo lại, tròng mắt nhìn nó, bảo: "Xem Tiểu Nư con kia, mặt mày lấm lem, tay chân dính bẩn hết cả rồi.

Vào nhà để Yến cô cô tắm cho".

"Hi hi. Vâng ạ".

...

Hơn mười phút sau.

Bên trong nhà tiếng nghịch nước đã vừa dứt. Lăng Tiểu Ngư một thân ướt sũng từ chiếc bồn mộc mạc bước ra, vội vội vàng vàng chạy tới với lấy chiếc khăn rồi đem quấn quanh người, vừa quấn vừa nói: "Lạnh quá! Lạnh quá...".

Trông thấy bộ dạng hấp tấp của nó như vậy, Lăng Ngọc Yến mới phì cười: "Cái gì mà lạnh? Yến cô cô là nữ nhân chân yếu tay mềm còn chẳng sao, Tiểu Ngư con là tiểu nam nhân lại hồ lạnh...".

"Không so được nha." - Lăng Tiểu Ngư phản bác - "Yến cô cô là người lớn, Tiểu Ngư là người nhỏ, dĩ nhiên sẽ bị lạnh".

"Xuy...".

Lăng Ngọc Yến xem thường: "Đã sáu tuổi rồi còn nhỏ gì nữa. Tiểu Ngư nhà Dương thâm năm nay chỉ mới có năm tuổi mà mỗi ngày đều tự tắm gội, thỉnh thoảng còn đi ra suối ngâm mình nữa đấy. Người ta là nữ nhi đấy nhá".

Lần này, sau dẫn chứng quá dồi dào hùng hồn kia thì Lăng Tiểu Ngư đành triệt để câm nín. Nó không phản bác được nữa.

Cấn cấn bờ môi, nó im lặng hồi lâu thì nói: "Yến cô cô, kể từ ngày mai Tiểu Ngư sẽ tự tắm gội".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Nhìn Đến Tiên Môn

Từ sau hôm ấy, cái ngày bị cô cô mình trêu chọc thì Lăng Tiểu Ngư đã hoàn toàn tự lập trong việc tắm gội, cũng chẳng bao giờ thấy nó hồ lạnh nữa.

Đối với chuyện này, Lăng Ngọc Yến dĩ nhiên chẳng ý kiến gì. Nam nhi nói được thì làm được, như thế mới là nam nhi tốt.

...

Cứ vậy, cuộc sống bình dị của Lăng Tiểu Ngư lặng lẽ trôi qua, sáng học chữ, chiều ngồi xem cô cô mình phân loại thảo mộc, chữa bệnh cứu người, ngày ngày an ổn tại Đào Hoa thôn. Năm tháng tuy không đủ gọi huy hoàng rực rỡ nhưng cũng xem là vui vẻ, an nhàn.

Tiếc rằng... cũng chỉ trên một đoạn đường đời ngắn ngủi.

Sự ở tương lai, phẩm nhân nào ai lường trước được? Như trăm vạn người trần khác, Lăng Ngọc Yến cũng phải trải qua cái vòng sinh - lão - bệnh - tử. Hôm nay, nàng đã ngã bệnh.

Giữa đêm u tịch, trong mái nhà tranh, Lăng Ngọc Yến hiện đang nằm đấy, trên chiếc giường gỗ đơn sơ lưu lại từ cái thời mà phụ thân nàng vẫn còn sống. Khuôn mặt nàng, mồ hôi vã ra như tắm; thân thể cũng là như vậy, ướt nhẹp hết quần áo trong ngoài. Chốc chốc, từ trong cổ họng, những tiếng ho mệt nhọc lại vang lên, khá là khó sở...

Lăng Ngọc Yến suy kiệt, thân mang bệnh là vậy, ấy thế mà bóng dáng Lăng Tiểu Ngư lại chẳng thấy đâu. Nó không hề túc trực chăm nom cho nàng. Tuy nhiên, điều đó không có nghĩa là nó vô tâm. Thực tế thì Lăng Tiểu Ngư nó có tình có nghĩa lắm. Ban nãy, ngay khi Lăng Ngọc Yến ngất đi thì nó đã lập tức vắt chân lên cổ chạy thẳng qua nhà Dương Thanh Sơn - một vị thầy thuốc khác trong thôn.

Hiện giờ, bóng dáng nó vẫn còn đang ẩn hiện giữa màn đêm cô tịch...

...

"Học học...".

"Học học...".

Trên con đường cong queo nhấp nhô, Lăng Tiểu Ngư dốc hết sức ra mà chạy. Bởi do đêm tối, trời không có trăng nên cứ chốc chốc nó lại vấp ngã một lần. Dù vậy, nó rất nhanh liền đứng dậy, tiếp tục chạy đi. Dầu mệt nhọc, dầu thịt da bị những viên đá làm trầy xước thì đôi chân nó như cũ vẫn hướng về phía trước...

Cứ thế, nó chạy mãi... chạy mãi..., tận cho tới khi nhà Dương Thanh Sơn hiện ra ngay trước mắt...

"Rầm... rầm...!".

"Rầm... rầm...!".

Cùng với tiếng đập cửa liên hồi, từ miệng Lãng Tiểu Ngư, thanh âm gấp gáp cũng cất lên: "Dương đại thúc! Dương đại thúc! Mau cứu người...!".

"Dương đại thúc...!".

Sau vài lần Lãng Tiểu Ngư hô gọi, trong nhà Dương Thanh Sơn, một giọng trầm ổn truyền ra: "Là Tiểu Ngư hả? Có chuyện gì vậy?".

Theo sau câu hỏi, cánh cửa cũng mau chóng được người mở rộng.

Lãng Tiểu Ngư lúc này liền nói, thần tình vẫn khản trương như cũ: "Dương đại thúc, thúc mau tới cứu Yến cô cô đi! Yến cô cô ngất xỉu rồi...".

"Cái gì?!".

Dương Thanh Sơn nghe qua tin tức thì mặt mày biến sắc. Hắn vội truy: "Tiểu Ngư, đã xảy ra chuyện gì?!".

"Tiểu Ngư không biết. Lúc nãy Yến cô cô tắm xong, vừa đi ra tới giường thì liền té ngã, Tiểu Ngư gọi mãi cũng không dậy. Người Yến cô cô nóng lắm.. Dương đại thúc, thúc mau cứu Yến cô cô đi!".

Lãng Tiểu Ngư càng nói thì đôi mắt càng nhoè đi, xem chừng đã sắp khóc.

Thấy nó như vậy, Dương Thanh Sơn mới trấn an: "Tiểu Ngư con đừng lo, Yến cô cô của con nhất định sẽ chẳng có việc gì đâu".

"Được rồi, con đợi ta lấy hòm thuốc rồi chúng ta sẽ cùng qua đó xem".

Dứt câu, Dương Thanh Sơn liền quay vào trong, chưa đầy mười giây sau thì đã trở ra. Với chiếc áo ngoài mặc vội cùng hòm thuốc đeo trên vai, hắn nói: "Tiểu Ngư, chúng ta đi thôi".

...

"Mẫu thân".

Dương Thanh Sơn và Lãng Tiểu Ngư vừa rời đi thì bên trong căn nhà, một giọng non nớt cất lên. Người nói là một cô bé tuổi tầm năm, sáu, mặt mày nhìn rất sáng sủa. Đích xác Dương Tiểu Ngọc - đứa con gái duy nhất của Dương Thanh Sơn, cũng đồng thời là người bạn tốt thường hay chơi đùa cùng Lãng Tiểu Ngư.

Lòng vương lo nghĩ, Dương Tiểu Ngọc ngược lên nhìn mẫu thân mình, hỏi: "Yến cô cô của Tiểu Ngư sẽ không sao đâu phải không?".

Cũng giống như cái cách mà Dương Thanh Sơn trấn an Lãng Tiểu Ngư, Dương thẩm cũng lựa lời tốt đẹp: "Tiểu Ngọc đừng lo. Phụ thân con là một thầy thuốc rất giỏi, dù Yến cô cô của Tiểu Ngư có mắc bệnh gì thì chắc chắn đều sẽ được chữa khỏi thôi".

"Mẫu thân nói đúng." - Dương Tiểu Ngọc cúi đầu trầm ngâm, cuối cùng lựa chọn tin tưởng - "Yến cô cô của Tiểu Ngư nhất định sẽ không việc gì đâu".

...

Một lúc sau.

Tại nhà của Lãng Tiểu Ngư.

Trên chiếc giường đặt nơi sát vách, Dương Thanh Sơn hiện đang ngồi bắt mạch cho Lãng Ngọc Yến. Kiểm tra hồi lâu, hắn rút cuộc thu tay, nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Vừa trông thấy hắn kiểm tra xong, ở gần bên, Lãng Tiểu Ngư lập tức hỏi: "Dương đại thúc, Yến cô cô con bị làm sao vậy? Cô cô sẽ không sao đâu phải không?".

Đáp lại nó, Dương Thanh Sơn vuốt nhẹ chòm râu, cười hoà ái: "Tiểu Ngư con yên tâm. Yến cô cô con chỉ là do lao lực quá độ, thân thể suy kiệt mà thôi. Chỉ cần uống vài thang thuốc là sẽ khỏi".

"Dương đại thúc, thúc nói thật chứ?".

"Đương nhiên là thật. Dương đại thúc đã gạt Tiểu Ngư bao giờ chưa?".

"Không có".

Lăng Tiểu Ngư lắc đầu, kể đầy chột bỏ sung: "Trước giờ chỉ có Tiểu Ngọc mới lừa gạt Tiểu Ngư thôi".

"Khi..."

Lời trẻ nhỏ ngây ngô khiến Dương Thanh Sơn không khỏi bật cười. Hắn ngẫm lại, thoáng so sánh một chút giữa Lăng Tiểu Ngư và Dương Tiểu Ngọc nhà mình thì quả thấy đứa trẻ trước mặt xét âu cũng đáng thương. Hầu như mỗi ngày nó đều bị Tiểu Ngọc nhà hắn xỏ mũi dắt đi hết thì phải...

"Thằng bé này nếu sau này có thể cùng Tiểu Ngọc nên duyên thì đúng là chuyện tốt..."

Nghĩ vậy, ánh mắt Dương Thanh Sơn nhìn Lăng Tiểu Ngư càng trìu mến hơn.

"Được rồi Tiểu Ngư, con ở đây chờ, để ta về nhà lấy ít thảo dược rồi qua đây nấu thuốc. Vừa rồi ta đã cho Yến cô cô con uống tạm một chút Ngọc Dịch, bệnh tình sẽ không xấu thêm nữa đâu".

"Vâng, Tiểu Ngư sẽ ở đây túc trực".

...

Cứu người như cứu hỏa. Tuy nói bệnh tình của Lăng Ngọc Yến cũng không quá nghiêm trọng nhưng với hoàn cảnh đơn chiếc của hai cô cháu nàng cộng thêm mối quan hệ thân thiết từ lâu giữa hai nhà, Dương Thanh Sơn nào đâu dám trễ nải, vừa về đến nhà liền vội lục tìm thảo dược, chừng khi lấy đủ thì ngay lập tức cất bước rời đi.

Có điều lần này, Dương Thanh Sơn đã chẳng đi một mình. Ngoài hắn thì cả Dương Thâm và Dương Tiểu Ngọc cũng nối gót theo qua.

Cứ như vậy, một nhà ba người đưa chân rảo bước giữa trời đêm cô tịch, đồng lòng giúp Lăng Tiểu Ngư săn sóc, chữa trị cho Lăng Ngọc Yến...

Những tưởng với sự giúp đỡ tận tâm của gia đình Dương Thanh Sơn thì Lăng Ngọc Yến sẽ mau chóng hồi phục thì không, thực tế, nó đã diễn ra theo chiều hướng trái ngược, đầy tiêu cực.

Trải qua mấy ngày thuốc thang liên tục, bệnh tình của Lăng Ngọc Yến chẳng những không chút nào thuyên giảm mà còn mỗi lúc một thêm trầm trọng, khác xa chẩn đoán ban đầu của Dương Thanh Sơn. Tuy nhiên, nếu đem tất cả mọi trách nhiệm đổ lên đầu Dương Thanh Sơn thì thật không thoả.

Lỗi, nó chẳng nằm ở Dương Thanh Sơn. Có trách thì phải trách căn bệnh quái ác đang hành hạ Lăng Ngọc Yến kia.

Căn bệnh này thật quá đổi kỳ quái. Triệu chứng biểu hiện ra lúc nặng lúc nhẹ, khi nóng khi lạnh, khiến cho người ta không biết đâu mà lần.

Dương Thanh Sơn tuy chỉ xuất thân thôn dã nhưng thời trẻ đã bốn ba khắp nơi tầm thầy học nghệ, một thân y thuật tính ra cũng chả thua kém bậc đại tông sư chốn thành trấn, kinh kỳ. Ấy vậy mà hắn lại vô phương chẩn đoán chính xác bệnh tình của Lăng Ngọc Yến. Trong đời mình, kể từ lúc bắt đầu hành y đến nay, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải chuyện quái lạ này.

Nhìn Lăng Tiểu Ngư bên giường giọt ngắn giọt dài khóc thương cô cô, Dương Thanh Sơn lòng đầy áy náy mà chẳng biết làm sao hơn. Đối với bệnh tình của Lăng Ngọc Yến hắn thực đã thúc thủ rồi.

Đứng kế bên hắn, Dương Thâm dạ thương cảm, hỏi nhỏ: "Tướng công, thật là không còn cách nào sao?".

Dương Thanh Sơn lặng lẽ lắc đầu: "Bệnh này rất kỳ lạ, hơn mười năm hành y ta cũng chưa từng gặp phải. Chỉ e..."

Tới đó thì Dương Thanh Sơn dừng lại, không nói nữa. Nơi đối diện, Lăng Tiểu Ngư đã vừa mới rời giường, đang hướng bên này tiến lại.

Hai mắt sưng lên vì mấy ngày thức khuya dậy sớm, thương khóc cô cô, Lăng Tiểu Ngư nắm lấy tay Dương Thanh Sơn, cất giọng đứt quãng: "Dương đại thúc... hức... Thúc cứu Yến cô cô đi.. hức hức..."

"Chuyện này..." Dương Thanh Sơn mở miệng, muốn nói lại thôi.

Cứu? Hắn cũng muốn cứu lắm. Nhưng mà... cứu bằng cách nào đây?

Dương Thanh Sơn hắn thật tình là không biết.

"Dương đại thúc..."

Chẳng nhận được hồi âm, Lăng Tiểu Ngư quay mặt nhìn sang Dương Thâm, bàn tay nhỏ nhắn kéo kéo tà áo.

"Dương đại thúc..."

"Tiểu Ngư, ta..."

Một lần nữa, câu nói lại bị người bỏ lửng.

Chút hy vọng sau cùng triệt để tan biến, Lăng Tiểu Ngư đứng yên ngay đó, tay nắm tà áo chậm chậm buông xuôi, lệ lại trào tuôn...

"Hức hức... hức...".

"... hức hức....".

"Tiểu Ngư...".

Chùng như bị tiếng khóc của Lăng Tiểu Ngư tác động, Dương Tiểu Ngọc cũng sụt sùi khóc theo.

Từ phía sau, cô bé tiến ra trước mặt Lăng Tiểu Ngư, đưa tay đặt lên mặt nó, khẽ đẩy thì dùng vạt áo chấm chấm nước mắt.

"Tiểu Ngư, ngừng đừng khóc nữa... híc híc...".

...

"Trời cao sao lại vô tình thế này...".

Nhìn hai đứa trẻ thương tâm đứng khóc, Dương Thanh Sơn rút cuộc đã không ngăn nổi dòng lệ. Hắn quay mặt đi, hướng cao xanh than trách. Bỗng giữa cái nhìn vô định, một tia tinh quang chợt loé lên.

Bên trong đôi mắt hắn, một ngọn núi hình bàn tay năm ngón vươn cao sừng sững hiện ra...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Sơ Kiến Tiên Gia

"Phải rồi...".

Dương Thanh Sơn như vừa tìm lại được hy vọng, vô thức thốt ra: "Họ nhất định có thể cứu được. Nhất định sẽ cứu được...".

Gần như tức thì, khi Dương Thanh Sơn nói xong thì phía bên này Lăng Tiểu Ngư cũng nhanh chân bước lại, lần thứ hai nắm lấy cánh tay hắn, truy hỏi: "Dương đại thúc, có phải thúc vừa nói sẽ cứu được?! Thúc có cách cứu được phải không?!".

"Tiểu Ngư, bệnh tình của Yến cô cô con rất quái lạ, e rằng y sư phàm nhân khó lòng chữa nổi...".

"Nhưng mà... hức... thúc mới bảo là cứu được...".

"Tiểu Ngư ngoan, đừng khóc, đừng khóc...".

Dương Thanh Sơn vội trấn an, nói rõ: "Y sư phàm nhân đúng là khó cứu chữa, nhưng tiên gia thì chắc chắn làm được".

"Tiên gia?".

Trước sự nghi hoặc của Lăng Tiểu Ngư, cũng đồng thời là của Dương thâm và Dương Tiểu Ngọc, Dương Thanh Sơn quay sang nhìn thê tử, giải đáp: "Nương tử, nàng quên rồi sao, hôm nay là mừng năm tháng tám, chỉ còn hai hôm nữa là đến mừng tám tháng tám, cũng chính là thời điểm tiên gia trên Ngũ Đài hạ sơn tuyển chọn môn đồ".

Giống như Dương Thanh Sơn vừa này, Dương thâm nghe xong hai mắt liền ánh lên tinh quang.

"Phải rồi! Tại sao thiếp lại quên mất việc này chứ... Cách mỗi mười năm các vị tiên gia sẽ hạ sơn một lần để tuyển nhận đệ tử, đợi các vị ấy đến chúng ta có thể cầu xin cứu chữa cho Ngọc Yến".

"Đúng vậy. Tiên gia trên núi Ngũ Đài tính tình rất tốt, họ nhất định sẽ mở lòng từ bi cứu chữa cho Ngọc Yến".

Dương Thanh Sơn gật gù, đoạn cúi xuống, dùng tay lau nước mắt cho Lăng Tiểu Ngư, vỗ về: "Tiểu Ngư ngoan, các vị tiên gia thần thông quảng đại, tâm rất từ bi, chỉ cần ngày kia khi các vị ấy đến, mấy người chúng ta thành tâm khấn cầu thì thể nào các vị ấy cũng sẽ ra tay giúp đỡ thôi".

"Dương đại thúc... các vị thần tiên thật sự sẽ cứu được Yến cô cô sao?".

"Tiểu Ngư, người đừng lo." - Lần này lên tiếng không phải Dương Thanh Sơn mà là Dương Tiểu Ngọc. Cô bé đặt bàn tay nhỏ nhắn lên phần cánh tay phía trên của Lăng Tiểu Ngư, thay phụ thân mình trấn an - "Mấy hôm trước ta có gặp trưởng thôn, ông ấy có nhắc tới tiên gia, nói mấy vị ấy lợi hại lắm, chẳng những bay được trên trời mà còn độn được xuống đất, phép thuật rất nhiệm màu. Họ nhất định sẽ cứu được Yến cô cô mà".

"Tiểu Ngư, người nín đi. Ngày kia, khi các vị tiên gia đến, ta sẽ cùng người đi cầu xin họ cứu chữa cho Yến cô cô...".

Dưới những lời an ủi, động tác vỗ về của Dương Tiểu Ngọc cộng thêm sự đảm bảo của phụ phụ Dương Thanh Sơn, Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc đã chịu tin tưởng. Cũng từ hôm ấy, nó bắt đầu mỗi mắt ngóng trông bóng dáng tiên gia, cứ chốc chốc lại quay đầu nhìn lên ngọn núi Ngũ Đài sừng sững ẩn hiện trong mây...

....

Hai ngày sau.

Hôm nay là ngày mừng tám tháng tám, mọi năm vốn dĩ cũng chả có gì đặc biệt, chỉ là một ngày bình thường như bao ngày khác ở Đào Hoa thôn. Tuy nhiên hiện tại, cái ngày này lại hết sức ý nghĩa.

Lần thứ hai sau mười năm, các vị tiên gia trên núi Ngũ Đài sẽ hạ gót đến đây.

Nhà Trần Bình, trưởng thôn Đào Hoa.

Khác với mọi khi, hôm nay chỗ này đông đúc và náo nhiệt hơn hẳn. Người tới rất nhiều, già trẻ lớn bé, con số ước tính cũng phải quá trăm. Từ trong nhà kéo ra tận ngoài ngõ, trừ bỏ lối đi chính giữa thì hai bên đâu đâu cũng thấy bóng người chen chúc, tiếng nói tiếng cười rôm rả mãi không thôi...

Lăng Tiểu Ngư tất nhiên hiện cũng đang có mặt ở đây, trong đám thôn dân này. Nhưng khác với những đứa trẻ cùng trang lứa, nó không cười chẳng nói, chỉ đứng im lặng đôi mắt nhìn ra ngõ, chờ đợi các vị tiên gia. Bên cạnh nó, Dương Tiểu Ngọc và Dương Thanh Sơn cũng là như vậy, một lòng ngóng trông.

Bầu không khí quả có phần đối lập. Cùng là ngóng trông chờ đợi, vậy mà kẻ thì háo hức còn người lại lo lắng âm thầm khẩn nguyện. Đòi... chính thị như thế. Luôn phong phú và đầy đủ màu sắc.

Lăng Ngọc Yến thân lâm trọng bệnh, sinh tử nguy nan đích xác đáng để quan tâm, thương cảm. Nhưng điều đó đâu có nghĩa là tất cả mọi người đều phải vì nàng mà bày ra bộ mặt râu rĩ, lo âu muộn phiền. Mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình, và nó bao gồm rất nhiều thứ, rất nhiều khía cạnh. Tác động há đâu chỉ mình Lăng Ngọc Yến hay Lăng Tiểu Ngư?

Một vài câu an ủi, một vài cử chỉ quan tâm, ánh mắt ái ngại, sau cùng thì mọi người lại ai về chỗ nấy, đặt tâm vào những vấn đề, những câu chuyện khác. Thủy chung ở cạnh Lăng Tiểu Ngư, cùng nó san sẻ từ đầu chí cuối duy chỉ mỗi Dương Thanh Sơn và Dương Tiểu Ngọc mà thôi.

...

Chờ đợi nối tiếp đợi chờ, lẫn trong đám thôn dân trăm người có lẽ, Lăng Tiểu Ngư cứ vậy mà đứng im nhìn ra ngõ. Càng lúc, dạ nó càng nôn nóng, lo âu.

Yến cô cô nó hiện sức khỏe đã suy yếu lắm rồi. Suốt hai hôm vừa qua, mặc dù đã được Dương Thanh Sơn đêm ngày túc trực thuốc thang nhưng bệnh tình vẫn nổi lúc một nặng. Tình trạng e đã như ngọn đèn sắp tắt. Nếu hôm nay các vị tiên gia không đến, hoặc là đến quá trễ, vậy thì Yến cô cô nó...

"Các vị thần tiên, xin các vị hãy đến mau đi...".

Bàn tay siết chặt, Lăng Tiểu Ngư tạm dời mắt khỏi cửa ngõ nhà trưởng thôn Trần Bình, hướng về Ngũ Đài sơn mà cầu khẩn.

Chợt, đôi mắt sớm thâm quầng của nó bỗng loé lên tinh quang khác lạ.

"Dương đại thúc!" - Kéo lấy Dương Thanh Sơn, Lăng Tiểu Ngư tay chỉ lên trời, nói - "Thần tiên! Thần tiên đến rồi!".

Theo ngón tay Lăng Tiểu Ngư nó, Dương Thanh Sơn và mọi người cùng ngược lên nhìn thì quả thấy phía xa xa đang có hai thân ảnh ngự kiếm phi hành, linh quang mờ mờ bao phủ.

Tiên gia trên núi Ngũ Đài đích thị đã tới.

"Mau! Mọi người mau nép vào nhường chỗ cho các vị tiên gia!".

Sau câu nói khẩn trương của trưởng thôn Trần Bình, các thôn dân lúc này mới bớt ồn ào. Người lớn nắm tay người nhỏ, vừa kéo vừa dãn, sau một hồi thì bầu không khí đã liền an tĩnh lại.

Vừa hay, từ trên không trung, tiên gia núi Ngũ Đài cũng thu hồi phi kiếm, thông thả đáp xuống.

Lộ diện trước mắt thế nhân đây là một đôi nam nữ còn rất trẻ, tuổi bất quá hai bốn hai lăm, ai nấy đều mặt mày sáng sủa, khí chất bất phàm. Thật mới nhìn đã biết chẳng phải thường nhân.

Trong bộ trường y màu thiên thanh ngực thêu tiểu trúc, đôi nam nữ nọ dạo một vòng thôn dân, đang tính mở miệng thì một đứa trẻ bắt ngờ chạy xộc ra, quỵ sụp trước mặt bọn họ.

"Các vị thần tiên! Cầu xin các vị hãy cứu Yến cô cô con!".

Chuyện này...

Đôi nam nữ tiên gia chứng kiến hành động của đứa trẻ thì không khỏi sinh lòng nghi hoặc. Chỉ là bọn họ còn chưa kịp hỏi han gì thì đang quỵ bên dưới, tiếng Lăng Tiểu Ngư đã lại cất lên:

"Các vị thần tiên, Yến cô cô con bệnh tình rất nặng, Tiểu Ngư cầu xin các vị hãy cứu Yến cô cô con...".

Ngó thấy trẻ nhỏ tha thiết khẩn cầu quỵ lạy, đôi nam nữ tiên gia liền động lòng trắc ẩn. Người nữ cúi xuống đem Lăng Tiểu Ngư đỡ dậy, dịu dàng nói: "Tiểu đệ đệ, sự thể thế nào đệ cứ từ từ kể rõ. Yến cô cô của đệ bị làm sao?".

"Yến cô cô... Yến cô cô bị bệnh rất nặng, mê man không tỉnh... Thần tiên tỷ tỷ, tỷ hãy cứu Yến cô cô đi...".

Nói đoạn, Lăng Tiểu Ngư lại dập đầu xuống đất.

"Tiểu đệ đệ đừng làm vậy, mau đứng lên đi".

Đợi cho nữ tiên gia đem Lăng Tiểu Ngư dìu dậy, lúc này Dương Thanh Sơn mới bước ra, cung kính thưa trình:

"Các vị tiên gia, chuyện của đứa trẻ này thảo dân cũng có hay biết, xin hãy để thảo dân kể rõ đầu đuôi".

"Như vậy rất tốt. Đại thúc, phiền ông hãy kể lại sự tình".

Đã được đôi nam nữ tiên gia cho phép, Dương Thanh Sơn bắt đầu đem đầu đuôi có sự tóm lược...

...

Một lúc sau...

Sau khi nghe hết chuyện nhà Lăng Tiểu Ngư, đôi nam nữ tiên gia rút cuộc am tường nguyên do, đối với nó càng thêm thương cảm. Người nữ hạ mình ngồi xuống, dùng vạt áo nhẹ nhàng lau vết nước vương đọng nơi khoeo mắt thâm quầng của nó, trấn an: "Tiểu đệ đệ đừng lo. Chúng ta sẽ tận lực cứu chữa cho Yến cô cô của đệ".

Trong lòng đã có quyết định, nàng quay sang bảo với người đồng môn của mình: "Lâm sư đệ, đệ ở lại đây tiến hành trắc thí linh căn, ta đi xem một chút".

"Cứu người quan trọng, sư tỷ cứ đi. Việc ở đây cứ để cho đệ lo".

"Ừm, vậy nhờ sư đệ".

Mất lại dỗi về Lăng Tiểu Ngư, nữ tiên gia nói: "Tiểu đệ đệ, đệ hãy dẫn đường cho tỷ".

"Vâng! Thần tiên tỷ tỷ theo đệ!".

Dứt câu, Lăng Tiểu Ngư lập tức xoay người hướng phía nhà mình chạy đi, từ đầu đến cuối đều chẳng nghĩ xem mình có làm ảnh hưởng gì tới nữ tiên gia đằng sau, có khiến nàng bất tiện hay không.

Đối với sự thất lễ của Lăng Tiểu Ngư nó, Dương Thanh Sơn e nữ tiên gia phạt ý, bèn vội đỡ lời: "Tiên gia xin đừng trách. Đứa trẻ này tâm tính thiện lương, chỉ bởi quá lo lắng cho cô cô mình nên mới hành động như vậy".

"Không sao".

Nữ tiên gia lắc đầu, hoà ái dỗi theo bóng lưng đứa trẻ đang cầm đầu chạy phía trước: "Ta rất có thiện cảm với đứa trẻ này".

Nói rồi, nàng chuyển thân bước đi, thoạt nhìn thông thả mà tốc độ lại mau chóng vô cùng.

"Tiên gia quả nhiên thần kỳ".

Dương Thanh Sơn ngậm cảm thán một câu xong cũng liền dắt tay con gái Dương Tiểu Ngọc của mình bước vội theo sau...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Trắc Linh Căn

...

Qua hết quãng đường nhấp nhô cong queo, chẳng biết đã bước dưới bao nhiêu tán cây hoa đào, rốt cuộc nhà của Lăng Tiểu Ngư cũng hiện ra trong tầm mắt nữ tiên gia.

Nói gót đưa trẻ đằng trước, nàng đặt chân qua cửa lớn, đi vào trong nhà. Vừa lúc, tiếng Lăng Tiểu Ngư cất lên.

"Dương đại thẩm..." - Nó nhìn người phụ nữ mới từ chiếc ghế bên cạnh giường đứng dậy, nói - "Thần tiên... thần tiên tới rồi!".

Thần tiên?

Theo phản xạ, Dương thẩm đưa mắt ngó sang cô gái xinh đẹp, khí chất xuất trần phía sau Lăng Tiểu Ngư. Tâm tư máy động, bà cúi đầu, thanh âm kính cẩn: "Thảo dân bái kiến tiên gia".

"Đại thẩm không cần câu nệ".

Nữ tiên gia bước tới cầm tay Dương thẩm, đợi bà ngẩng đầu lên thì nói tiếp: "Ta cũng chỉ là người phạm, bắt quá tu tập đạo pháp, có chút tu vi, nào xứng hai chữ tiên gia".

"Không phải đâu".

Dương thẩm còn chưa kịp hồi âm thì bên cạnh Lăng Tiểu Ngư đã chen vào: "Dương đại thẩm, thần tiên tỷ tỷ lợi hại lắm, có thể ngự kiếm bay ở trên trời. Chính mắt Tiểu Ngư đã nhìn thấy...".

Nói đoạn, nó động thân di chuyển, tay nắm vạt áo nữ tiên gia, khẩn cầu: "Thần tiên tỷ tỷ, tỷ mau cứu Yên cô cô đi...".

"Tiểu đệ đệ đừng lo, tỷ tỷ sẽ tận tâm cứu chữa cho cô cô của đệ".

"Được rồi. Tiểu đệ đệ hãy an tĩnh một chút để tỷ tỷ kiểm tra bệnh tình".

Theo sau câu nói, nữ tiên gia cũng nhấc chân tiến lại bên giường...

Nàng bắt mạch, tỉ mỉ tra xét cơ thể Lăng Ngọc Yên một hồi lâu, càng tra thì chân mày càng nhíu chặt.

Sự thể đã nằm ngoài dự liệu. Bệnh tình của Lăng Ngọc Yên so với tưởng tượng của nàng còn trầm trọng, cổ quái hơn rất nhiều.

"Thật quái lạ. Phàm nhân thế tục làm sao lại mắc phải căn bệnh khó lường như vậy...".

Nghi hoặc cuối cùng đành quy nghi hoặc. Nữ tiên gia nhất thời vẫn chưa giải đáp được. Tri thức của nàng còn chưa đủ.

Đem cánh tay đang đặt trên người Lăng Ngọc Yên thu hồi, với khuôn mặt chẳng lấy gì làm thư thái, nàng áy náy nói ra: "Bệnh tình của nàng ấy rất nghiêm trọng, vượt xa những gì ta hình dung...".

Lăng Tiểu Ngư chưa nghe còn tốt, vừa nghe xong, đáy lòng liền run lên một trận. Cảm giác sợ hãi lại bắt đầu trỗi lên, lần này nó dùng cả hai tay nắm lấy bàn tay mềm mại của nữ tiên gia, giọng tha thiết: "Thần tiên tỷ tỷ, tỷ cứu Yên cô cô đi...".

"Tiểu đệ đệ, tỷ tỷ thật rất muốn cứu, nhưng mà bệnh tình của cô cô đệ...".

"Soạt".

Lời trong miệng nữ tiên gia còn chưa kịp ra hết thì đứa trẻ trước mặt nàng đã quỳ sụp xuống. Nó vừa đập đầu vừa meo meo khẩn cầu: "Thần tiên tỷ tỷ, tỷ hãy cứu Yên cô cô đi! Đệ cầu xin tỷ! Đệ cầu xin tỷ! Đệ cầu xin tỷ...".

"Tiểu đệ đệ, đệ mau đứng lên đi".

"Thần tiên tỷ tỷ xin hãy cứu Yên cô cô đi... Đệ xin tỷ... hức...".

Mặc nữ tiên gia vươn tay diu dờ, Lăng Tiểu Ngư vẫn nhất mực không chịu đứng lên, tiếp tục đập đầu.

Trông thấy nó cố chấp như vậy, tâm tình nữ tiên gia khó tránh bị dao động. Nàng bắt nhãn gia trì linh lực, cưỡng chế đem đứa trẻ trước mặt nâng lên.

"Tiểu đệ đệ, trước hãy nghe tỷ tỷ nói qua một chút được không?"

"Thần tiên tỷ tỷ... Yên cô cô... hức... hức..."

"Ngoan, đừng khóc".

Nữ tiên gia lựa lời trấn an: "Tiểu đệ đệ, tỷ có nói là sẽ không cứu cô cô của đệ bao giờ? Yên cô cô của đệ tuy rằng bệnh tình rất nặng nhưng chưa tới mức vô phương cứu chữa. Chỉ là..."

Nữ tiên gia nói tới đó thì bỏ dờ, nét mặt có phần bất đắc dĩ.

Cứu, không phải là không thể. Tiên môn đạo pháp nhiệm màu, linh đan diệu dược càng là vô số, muốn cứu một phạm nhân thể tục thân lâm trọng bệnh mà nói cũng chả khó khăn gì lắm. Ít nhất thì nàng đã từng chứng kiến có người cận kề cái chết trong gang tấc, sau khi dùng qua linh đan, loáng cái vài hôm đã liền khoẻ mạnh, đi đứng như thường.

Ngất nổi mấy loại linh đan thánh dược kia, nàng đây lại chẳng có. Tại Trúc Kiếm Phong, sở hữu mặc may chỉ mỗi sư phụ nàng. Nói cách khác, nàng nếu muốn cứu Yên cô cô của Lăng Tiểu Ngư, như vậy thì buộc phải trở về tiên môn tìm sư phụ cầu dược.

Vấn đề, nó nằm ở đây.

Vị sư phụ kia của nàng xưa giờ tính tình cổ quái chẳng ai hiểu được. Có lúc thân thiện hoà nhã, có khi lại xa cách khó gần. Muốn cầu đan dược của người mà nói... thật là rắc rối lắm.

Không phải bởi do sư phụ nàng nhỏ nhen ích kỷ, xem thường nhân mạng phạm nhân thể tục cái gì, thực tế thì có những thời điểm người rất tốt bụng.

Nghe kể có lần bên trong môn phái có một đệ tử ngoại môn vì nóng lòng trục cơ mà tu luyện xảy ra sai lầm, tự đẩy bản thân vào tuyệt cảnh, mười mười tu vi chắc chắn bị hủy, lúc này may nhờ sư phụ nàng tình cờ trông thấy, phát hiện ra thể trạng bất thường nên mới có thể vượt qua nguy cơ, thoát ra tuyệt lộ. Lúc ấy, chỉ vì cứu người đệ tử lần đầu biết mặt kia mà sư phụ nàng đã chẳng tiếc tổn hao tu vi, xuất ra linh đan trân quý khó cầu.

Thoạt nghe ai nấy hẳn đều cho rằng người đệ tử kia phải có gì đó rất đặc biệt mới khiến sư phụ nàng bỏ ra đại giới như vậy, nhưng không, hẳn rất bình thường, bình thường đến mức tầm thường. Thậm chí đến nay, sau hơn hai trăm năm ngày đêm miệt mài tu luyện, tu vi của hắn vẫn chỉ dừng ở phạm nhân chỉ cảnh, còn chưa thể dẫn động thiên kiếp hàng lâm chứ đừng nói đến chân nhân cấp bậc.

Chân nhân, cái cảnh giới này chỉ e đầu nỗ lực cả đời người đệ tử kia cũng không cách nào chạm tới nổi.

Thế đấy, vì một đệ tử ngoại môn không thân không thích, tư chất tầm thường mà sư phụ nàng đã phải tự tổn hao tu vi, xuất ra đại giới. Hành động của người, nó vốn đâu xuất phát từ sự tính toán, vụ lợi. Thử hỏi nếu là kẻ nhỏ nhen ích kỷ, xem thường nhân mạng thì người liệu có bỏ ra nhiều tới vậy?

Sư phụ nàng không phải kẻ xấu, chỉ là tính tình cổ quái khác người thôi.

"Sư phụ trước giờ đều luôn rất tùy hứng, sợ rằng đầu ta có trở về môn phái hướng người kẻ rõ đầu đuôi thì người cũng sẽ phẩy tay cho qua..."

Nữ tiên gia trầm nghĩ, nét mặt lại càng khó coi hơn trước. Chung sống bao năm, đối với phong thái làm việc của sư phụ, nàng ít nhiều đã mặc sờ thị qua. Lão nhân gia người căn bản là rất lười biếng, nếu chẳng phải tận mắt trông thấy, vô tình gặp được thì dù có lấy kiệu lớn tới khiêng người cũng không muốn đi đấy.

"Trừ phi là ta mang Tiểu Ngư đến trước mặt sư phụ, để nó tự mình cầu xin..."

Liếc xuống Lăng Tiểu Ngư, nữ tiên gia đặt tay lên đầu nó, bảo: "Tiểu đệ đệ, bệnh của cô cô đệ rất nặng, với chút tu vi của tỷ tỷ thì khó lòng cứu nổi. Nhưng sư phụ của tỷ lại khác, đạo hạnh của người rất cao, thiết nghĩ muốn cứu cô cô đệ thì chỉ cần một cái nhấc tay mà thôi".

"Thần tiên tỷ tỷ, vậy tỷ tỷ mang đệ tới gặp thần tiên sư phụ đi. Đệ sẽ cầu xin thần tiên sư phụ cứu chữa Yên cô cô..."

"Tiểu đệ đệ, tiên môn có quy định của tiên môn, tỷ tỷ không thể tùy tiện dẫn đệ lên núi được. Tuy nhiên..."

Nữ tiên gia dừng trong giây lát, từ túi trữ vật lấy ra một quả cầu trong suốt, rồi nói tiếp: "Nếu như đệ có thể làm cho quả cầu này sáng lên thì tỷ tỷ sẽ liền được phép mang đệ tiến nhập sơn môn".

...

"Thần tiên tỷ tỷ." - Lăng Tiểu Ngư quan sát quả cầu trong suốt nọ một lúc, sau cùng cất tiếng hỏi - "Làm sao mới có thể khiến nó sáng lên?"

Biết đứa trẻ trước mặt mình đang nghi hoặc, nữ tiên gia giảng giải: "Quả cầu này gọi là trắc linh cầu, chuyên dùng để kiểm tra linh căn. Người, hể phạm kẻ có linh căn, thời điểm đặt tay lên trên quả cầu, chỉ cần tập trung một chút thì nó sẽ liền sáng lên".

"Nói vậy tức là đệ chỉ cần đặt tay lên thôi phải không?"

"Ừm".

Nữ tiên gia gật đầu, đoạn bổ sung: "Chỉ là Tiểu Ngư, đệ phải hiểu rằng không phải ai cũng có thể làm cho quả cầu này sáng lên được. Linh căn rất thưa thớt, một trăm người cũng chưa chắc sẽ có một người sở hữu..."

"Tiểu Ngư, nếu như đệ không thể làm cho quả cầu sáng lên, vậy thì cũng đừng thất vọng. Tỷ tỷ hứa với đệ, dù cho khó khăn tới đâu tỷ cũng sẽ mời được sư phụ xuống núi để chữa trị cho cô cô của đệ".

"Thần tiên tỷ tỷ, đệ biết rồi".

Lăng Tiểu Ngư nói xong thì liền tập trung tinh thần, hít sâu một hơi rồi giơ tay hướng về phía trắc linh cầu từ từ đưa tới, nội tâm thầm hô "Nó sẽ sáng lên. Nó nhất định sẽ sáng lên..."

Và như thế, trong tiếng hô hoán, mong mỏi âm thầm, những ngón tay nhỏ bé rút cuộc chạm đến trắc linh cầu.

Mới đầu, trắc linh cầu chả có biểu hiện gì khác thường, nhưng vài giây sau, sự biến đổi đã phát sinh, chuyển từ trong suốt sang màu ngọc bích.

Trông thấy tràng cảnh như vậy, nữ tiên gia nội tâm không khỏi vui mừng. Nàng đợi thêm một lúc để xem cường độ linh quang, xác nhận xong thì mỉm cười, bảo với Lăng Tiểu Ngư: "Tiểu đệ đệ, chúc mừng đệ. Linh căn của đệ là một hệ linh căn, cấp bậc thuộc hàng trung phẩm".

"Thần tiên tỷ tỷ, như vậy là đệ có thể theo tỷ đi cầu xin thần tiên sư phụ rồi phải không?"

"Ừm".

"Tốt quá!"

Lăng Tiểu Ngư mừng rỡ reo lên, tiếp đẩy liền giục: "Thần tiên tỷ tỷ, vậy bây giờ tỷ dẫn đệ đi đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Kẻ Hướng Tiên Môn - Người Quay Nhìn Thế Tục

...

Cứu người như cứu hỏa, nữ tiên gia chẳng chút chần chừ, sau khi xác nhận Lăng Tiểu Ngư là kẻ sở hữu một hệ linh căn thì lập tức đáp ứng thỉnh cầu, mang theo nó trở về sơn môn. Trước lúc rời đi, nàng cũng không quên cho Lăng Ngọc Yên uống một ít linh thủy cảm ơn...

Bóng dáng tiên gia hiện đã khuất, bên trong căn nhà đơn sơ bình dị lúc này chỉ còn lại mấy kẻ phạm nhân đứng đôi mắt nhìn theo.

"Chỉ mong lão tiên gia có thể đại phát từ bi mà ra tay cứu chữa..."

Sau một hồi im lặng đứng trông thân ảnh tiên gia, bóng dáng núi Ngũ Đài, Dương Thanh Sơn thờ nhẹ nói ra.

Khác với Lăng Tiểu Ngư, Dương Thanh Sơn hẳn nhìn ra được sự khó xử của nữ tiên gia họ. Hẳn biết, vị sư phụ kia của nàng tính tình cũng không phải quá tốt, sẽ không chỉ vì một hai câu nói liền hạ sơn cứu người. Nếu thật dễ dãi thì nữ tiên gia hà tất ngập ngừng bỏ dở câu nói, lại còn mang Tiểu Ngư lên núi cầu xin?

"Tiên gia đích xác đạo pháp nhiệm màu, nhưng không có nghĩa ai nấy đều sẽ vô tư sử dụng để cứu người".

Thầm cảm thán, Dương Thanh Sơn chợt cúi đầu nhìn con gái Dương Tiểu Ngọc của mình, thần tình khác lạ chẳng biết là nghĩ gì.

...

Vị trí đã sớm di dời, thay vì cửa ngõ thì nơi Dương Thanh Sơn đang đứng hiện lại là phía bên trong căn nhà, sát mép giường. Hẳn muốn kiểm tra tình trạng của Lăng Ngọc Yên, xem xem cơ thể nàng có chuyển biến gì sau khi phục dụng linh thủy của nữ tiên gia.

Kết quả...

Không ngoài mong đợi của Dương Thanh Sơn hẳn, so với trước thì thể trạng của Lăng Ngọc Yên đã tốt lên thấy rõ, mạch tượng cũng đã phần nào ổn

định lại.

Việc mà bản thân đầu vận dụng một thân y thuật cả đời cũng vô phương xoay chuyển, nay chỉ một chút linh thủy của tiên gia liền làm được ngay, đối với sự chênh lệch này Dương Thanh Sơn khó tránh có chút tự ti, mất mát.

Phạm nhân thế tục và tiên gia tu đạo, cách biệt quả thật quá lớn. Nếu bảo kẻ dưới đất, người trên trời thiết nghĩ cũng chẳng hề ngoa...

"Phụ thân".

Giữa lúc Dương Thanh Sơn còn đang thất thần, con gái hắn là Dương Tiểu Ngọc bỗng nhiên tiến lại, tay nắm tà áo lay gọi.

Mang theo chút nghi hoặc, Dương Thanh Sơn hỏi: "Sao vậy Tiểu Ngọc?"

"Phụ thân, có phải trở thành tiên gia rồi thì sẽ không bị bệnh, lại còn có thể giúp người trị bệnh?"

"Tiên gia là những người tu luyện đạo thuật, thể trạng khác xa phạm nhân thế tục chúng ta, bệnh tật hẳn sẽ không có. Dĩ nhiên, dựa vào thần thông màu nhiệm của mình, việc chữa bệnh cứu người đối với họ cũng rất đơn giản".

Dương Thanh Sơn dừng một chút rồi nói tiếp: "Tiểu Ngọc, lúc này con cũng nghe qua lời của tiên gia rồi đấy. Chỉ cần có đủ đạo hạnh, những căn bệnh trầm kha quái ác của phạm nhân thế tục chúng ta, trong mắt tiên gia thật chẳng đáng gì, chữa trị bất quá là một cái nhấc tay".

Dương Tiểu Ngọc nghe xong thì cúi đầu trầm mặc, suy nghĩ một hồi mới ngẩng lên, kiên định nói: "Phụ thân, con muốn tu tiên".

...

Im lặng qua đi, Dương thẩm ngồi trên chiếc ghế cạnh giường, tay đặt lên người con gái, hỏi: "Tiểu Ngọc, tại sao con lại đột nhiên muốn tu tiên?"

Dương Tiểu Ngọc không chút đắn đo, lập tức hồi đáp: "Con không muốn thấy Tiểu Ngư khóc".

"Nếu như con tu luyện đạo thuật, trở thành tiên gia, vậy thì Tiểu Ngư sẽ không cần khóc lóc, không cần phải quỳ gối cầu xin người khác nữa. Con có thể giúp Tiểu Ngư chữa trị cho Yến cô cô..."

Tới đó, cô bé chững lại, thanh âm hạ thấp đôi phần: "Phạm nhân thì sớm muộn cũng sẽ bị bệnh. Phụ thân, mẫu thân, Tiểu Ngư, con sợ sau này mọi người sẽ bị bệnh..."

"Vì vậy nên con muốn tu luyện đạo thuật? Con muốn trở thành tiên gia là để bảo hộ cho phụ mẫu và Tiểu Ngư?" Dương thẩm hiểu ra tâm ý, hướng con gái mình xác nhận.

Và câu trả lời rất nhanh liền có. Dương Tiểu Ngọc gật đầu, đoạn bổ sung: "Còn có Yến cô cô nữa. Chỉ cần trở thành tiên gia, con nhất định sẽ bảo vệ mọi người thật tốt, như vậy mọi người cũng không cần phải đi cầu xin các vị tiên gia khác..."

...

Hiện tại thì chẳng còn gì để phải nghi vấn nữa cả. Nguyên nhân khiến Dương Tiểu Ngọc hướng về tiên môn, đạo thuật đã quá rõ ràng. Cô bé đây là vì lo mệnh phạm nhân thế tục mong manh, sinh - tử phải chịu, bệnh - lão phải mang. Cô bé không muốn tình cảnh giống hôm nay sẽ tiếp tục phát sinh ở tương lai, trong một ngày bất chợt nào đó. Tiếng khóc thương tâm của Lăng Tiểu Ngư, bộ dạng áy náy, sứt sùi thương cảm của phụ mẫu, tất thấy cô bé đều đã chứng kiến. Nó... thật rất khó chịu. Cái cảm giác bất lực, chỉ biết trông mong ấy...

Khác với Lăng Tiểu Ngư, Dương Tiểu Ngọc dù ít tuổi nhưng tâm trí thì lại chín chắn hơn rất nhiều. Mong muốn tu tiên, nó không tự nhiên mà xuất hiện, càng sẽ không đơn giản mất đi. Một khi đã hạ quyết tâm thì cô bé nhất định sẽ theo đuổi đến cùng. Dương Thanh Sơn, hẳn biết rõ điều đó.

Trầm ngâm một hồi, với khuôn mặt nghiêm túc, Dương Thanh Sơn nhìn con gái, hỏi: "Tiểu Ngọc, con thật sự muốn tu luyện đạo thuật, muốn trở thành tiên gia?"

"Vâng, phụ thân." - Y như trước, Dương Tiểu Ngọc chẳng chút do dự gật đầu.

"Tiểu Ngọc." - Dương Thanh Sơn hỏi tiếp - "Đề tu tiên luyện đạo, như vậy con phải rời khỏi Đào Hoa thôn này, cùng tiên gia lên núi Ngũ Đài..."

"Tiên môn có quy định của tiên môn, một khi đã lên núi thì sẽ không thể tùy tiện đi xuống. Rất có thể phải đợi con đạt được thành tựu, có thể ngự kiếm phi hành thì mới được phép hạ sơn. Thời gian nói không chừng sẽ mất đến hàng chục năm... Tiểu Ngọc, cho dù như vậy con vẫn muốn tu tiên sao?"

Lần này thì Dương Tiểu Ngọc đã phải chần chừ.

Xa cách phụ mẫu, thời gian lại tận hàng chục năm, đây quả là một việc khó khăn, đáng để cân nhắc.

Nhưng, cũng không quá lâu. Sau tầm vài mươi giây, Dương Tiểu Ngọc đã liền có quyết định. Về đắn đo nay đã thay bằng kiên cường, cô bé hướng phụ

thân mình trả lời: "Phụ thân, con vẫn muốn tu tiên".

Nhận được đáp án, trong lòng Dương Thanh Sơn bất giác thờ dài. Thú thực hắn vốn chưa bao giờ nghĩ sẽ để Dương Tiểu Ngọc tu tiên luyện đạo cái gì. Mong ước của hắn chỉ là cả gia đình được sớm tối quây quần bên nhau, trải qua kiếp sống thanh bình đến hết đời...

Tiếc rằng mong ước kia, hôm nay xem chừng đã bị lung lay, e là khó giữ...

Mang theo chút ưu tư, Dương Thanh Sơn đưa mắt nhìn sang thê tử, bất gặp bà cũng đang ần ần muộn phiền thì nhẹ giọng hỏi: "Nương tử, nàng thấy thế nào?".

Dương thâm chưa vội đáp, thay vì hỏi âm trượng phu, bà lại cúi nhìn con gái.

"Tiểu Ngọc, con đã hạ quyết tâm rồi phải không? Sẽ không hối hận chứ?".

"Vâng, mẫu thân. Con sẽ cố gắng tu tiên".

"Xem con kia..." - Dương thâm nở một nụ cười gượng gạo - "Còn chưa biết có linh căn hay không mà đã..."

Bỏ dờ câu nói, bà thờ ra một hơi, bảo với trượng phu: "Con gái đã một lòng hướng đến tiên môn như thế, thôi thì tướng công hãy dẫn nó đến nhà trưởng thôn, để cho tiên gia kiểm tra linh căn đi".

"Cũng đành vậy..."

...

...

Dưới thôn Đào Hoa, Dương Tiểu Ngọc vì cảm khái kiếp phàm nhân mong manh mà nảy sinh khát vọng tu tiên, mong một ngày sẽ trở thành tiên gia để bảo hộ thân nhân, bạn bè. Trong khi đó, trên núi Ngũ Đài...

Lăng Tiểu Ngư - người bạn thân thiết của cô bé - hiện đang cùng nữ tiên gia ngự kiếm đằng không, một lòng cầu được.

Trên đường đi, nó đã nhìn thấy rất nhiều điều lý thú, nhất là thời điểm tiến vào sơn môn Thiên Kiếm. Khung cảnh ở đây, so với những gì nghe kể và từng tưởng tượng thì kỳ diệu hơn nhiều. Tiên hạc bay lượn, linh điều kêu vang, chốc chốc lại có những vị tiên gia ngự kiếm lướt qua để lại những dải linh quang mờ mờ, mọi thứ thật giống như là ảo mộng...

"Thì ra đây là thế giới của thần tiên..."

Lăng Tiểu Ngư trong lòng cảm thán, đối với đạo thuật tiên gia càng thêm trông đợi. Nó tin chỉ cần vị thần tiên sư phụ kia chịu ra tay thì Yến cô cô nó sẽ liền được chữa khỏi, sau này lại có thể cùng nó quây quần bên nhau, ngày ngày vui vẻ...

Phải, tâm tư của Lăng Tiểu Ngư là như vậy đấy. Nó không hề có khát vọng tu tiên luyện đạo, lại càng không ham muốn trường sinh bất hoại cái gì. Đạo pháp tiên gia màu nhiệm ư? Lăng Tiểu Ngư nó chỉ cần được sống bên cạnh Yến cô cô của mình thôi.

Nghĩ đến cô cô, Lăng Tiểu Ngư quay đầu nhìn lại...

...

Trải qua quãng đường đằng không ngự kiếm, sau mấy bận chạm mặt các đệ tử tiên môn, vấn đáp vài câu, Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc cũng thành công thông hành, được nữ tiên gia đưa lên đỉnh Trúc Kiếm Phong.

Nếu là ngày thường, nữ tiên gia hẳn phải dẫn Lăng Tiểu Ngư đến Huyền Âm Động để diện kiến sư phụ, nhưng hôm nay thì không. Thay vì chỗ động sau núi, chỗ nàng đang hướng tới đây lại là Bách Thảo Đường, nơi vốn để dùng luyện đan chế thuốc của bản môn.

Nguyên do cũng chả có gì khó hiểu. Nữ tiên gia, nàng chỉ đơn giản là biết sư phụ mấy ngày này đang bận bịu luyện đan ở đây - Bách Thảo Đường này. Muốn diện kiến, đến đây là tất yếu.

...

"Tiểu Ngư, lát nữa vào gặp sư phụ tỷ, đệ nhớ đừng có đụng chạm vào người sư phụ nhé".

Dừng chân trước Bách Thảo Đường, nữ tiên gia cúi xuống căn dặn Lăng Tiểu Ngư.

"Sư phụ tỷ tính tình hơi cổ quái, xưa giờ không thích bị người ta đụng chạm, nhất là nam nhân. Mặc dù đệ còn nhỏ, chưa được tính chân chính nam nhân nhưng bản chất cũng chẳng sai biệt. Thế nên nếu đệ đụng chạm sư phụ tỷ, người rất có thể sẽ tức giận đấy".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Lần Đầu Gặp Gỡ

Động chạm mà cũng tức giận sao? Lăng Tiểu Ngư thăm hồ quái lạ, nội tâm đối với vị thần tiên sư phụ kia càng thêm e ngại vài phần. Nó hướng nữ tiên gia gật đầu: "Thần tiên tỷ tỷ yên tâm, Tiểu Ngư sẽ không đụng vào người thần tiên sư phụ đâu".

"Ừm, nhớ là không được đụng đấy".

Dặn dò kỹ lưỡng đầu đó xong, nữ tiên gia lúc này mới nắm tay Lăng Tiểu Ngư dắt vào Bách Thảo Đường. Men theo những bức tường dày đặc, nàng đưa nó đến khu phía đông, tại gian phòng rộng nhất.

Nhìn cánh cửa mở toang trước mặt, nữ tiên gia hơi chần chừ rồi cũng nhấc chân tiến vào bên trong.

...

Căn phòng khá bề bộn, dấu vết thảo mộc vương động khắp nơi. Trong không khí mùi thuốc phiêu tán, nồng nàn khó ngửi...

Nữ tiên gia tạm buông tay Lăng Tiểu Ngư ra, một mình bước lại chỗ lò luyện đan, thoáng kiểm tra rồi tự mình lẩm bẩm: "Mặc dù địa hỏa đã tắt nhưng đan được bên trong lò vẫn còn, chứng tỏ vừa luyện thành chưa lâu, còn đang chờ để ổn định..."

"Sư phụ hẳn là chỉ quanh quẩn đầu đây thôi".

Nghĩ vậy, nữ tiên gia mới đi lại chỗ Lăng Tiểu Ngư, bảo: "Tiểu Ngư, đệ tạm thời đứng ở đây chờ, đệ tỷ đi tìm sư phụ".

"Vâng." - Lăng Tiểu Ngư nhu thuận nghe theo - "Thần tiên tỷ tỷ cứ đi đi, đệ sẽ đợi ở đây".

"Nhớ là không được chạy lung tung đấy".

...

Nữ tiên gia vừa đi chưa lâu thì từ phía ngoài Bách Thảo Đường, một thân ảnh xuất hiện. Đó là một cô bé trạc tuổi Lăng Tiểu Ngư, khoảng tầm sáu, bảy, mặc một bộ đồ màu tím kiểu cách tinh tế, phức tạp. Nhất là ở phần tay áo. Chỗ đó, vải được cắt xẻ, may vá rất kỳ công, thoạt nhìn cứ ngỡ là những bông hoa chen chúc mà bện thành.

Y phục là vậy, bằng xét dung mạo...

Mắt to, mi rậm, chân mày đen bóng trong khi chiếc mũi lại thon gọn, miệng xinh be bé, hai má bầu bĩnh..., khuôn mặt cô bé, nó quả tình xảo vô cùng. Tư sắc rành rành thuộc hàng mỹ nhân, ngàn người chưa chắc được một. Tương lai lớn lên, mười mười là bậc hồng nhan khuynh thành khuynh quốc, mỹ hoặc thế gian...

Một thân tử y tinh kỳ, trăm hoa cài tóc, cô bé nọ đều đều đưa chân cất bước, vậy mà lại hướng thẳng đến gian phòng phía đông - nơi Lăng Tiểu Ngư còn đang đứng đợi.

Và thế là chẳng bao lâu sau, hai đứa trẻ chính thức chạm mặt nhau.

"Chào người." Đứng đợi bên trong phòng, Lăng Tiểu Ngư nghe tiếng bước chân liền quay đầu nhìn, chùng xem rõ hình dáng đối phương thì nhẹ gật, lên tiếng chào hỏi.

Mặc dù thái độ của Lăng Tiểu Ngư nó rất lịch sự nhưng những gì nhận được thì lại có vẻ không được thân thiện là bao. Cô bé mặc tử y kia đã chẳng hề đáp lại. Thay vì hỏi đáp thì cô bé nhấc chân áp sát, bước quanh người nó một vòng, vừa đi vừa soi mói. Tận đến khi Lăng Tiểu Ngư nó nhột nhạt sắp không nhịn được nữa thì cô bé mới mở miệng:

"Tiểu tử, người là ai?".

...

Lăng Tiểu Ngư cảm thấy rất ngoài ý muốn, thậm chí nếu bảo ngạc nhiên thì cũng chả sai đằng nào.

"Tiểu tử", cô bé kia đã vừa mới gọi nó như vậy. Từ trước đến giờ chưa từng có ai gọi nó bằng cái danh tự ấy cả. Nghe thật có phần trái tai...

Gạt đi một chút khó chịu trong lòng, Lăng Tiểu Ngư vẫn rất phải phép mà hỏi âm: "Ta không phải 'tiểu tử', tên ta là Lăng Tiểu Ngư".

"Lăng Tiểu Ngư? Con cá nhỏ?".

Nơi đối diện, cô bé chớp chớp đôi mắt, tiếp tục truy vấn: "Vậy nói ta nghe xem, tiểu tử ngươi sao lại vào được đây? Nhìn cách ăn mặc của ngươi thì rõ ràng đâu phải đệ tử Thiên Kiếm Môn ta..."

"Ta... ta ở dưới núi. Hôm nay theo thần tiên tỷ tỷ tới tìm thần tiên sư phụ cầu được đề chữa bệnh cho Yến cô cô. Còn nữa, ta cũng không phải "tiểu tử", ta là Lăng Tiểu Ngư".

"Cầu được? Tiểu tử ngươi muốn cầu được gì? Thần tiên tỷ tỷ mà ngươi nói lại là ai?"

Cô bé mặc tử y lại hỏi, danh tự "tiểu tử" như cũ vẫn được dùng, xem ra đối với lời đính chính của Lăng Tiểu Ngư vốn chẳng chút nào để ý.

Trước sự thờ ơ cộng thêm phong thái kẻ cả nộ của cô bé, Lăng Tiểu Ngư đầu muốn lễ phép cũng khó lòng kiên trì nổi. Nó dứt khoát quay mặt đi, chẳng buồn hồi đáp.

Thấy thế, cô bé mặc tử y lập tức chau mày: "Ê tiểu tử, ta đang hỏi ngươi đấy".

"Tiểu tử, bộ ngươi điếc rồi hả?"

"Tiểu tử..."

Lần thứ ba, những tưởng Lăng Tiểu Ngư sẽ tiếp tục im lặng thì không, nó đã phản ứng, trước cả khi câu nói của ai kia kịp hoàn thành.

"Ta là Lăng Tiểu Ngư, không phải "tiểu tử". Ta không thích ngươi, không muốn nói chuyện với ngươi".

Liên tiếp là "không" và "không", biểu cảm thì hiển nhiên là khó chịu.

Thoải mái làm sao được khi mà người ta cứ ra vẻ bề trên, chẳng lý gì đến lời đính chính của Lăng Tiểu Ngư nó? Phải chi đối phương lớn hơn nó thì cũng đành, đằng này... Lăng Tiểu Ngư nó âm thầm so sánh qua rồi, chiều cao giữa đôi bên chỉ chênh nhau tầm một gang tay là cùng.

Một câu "tiểu tử", hai câu "tiểu tử"... Tên nó là Lăng Tiểu Ngư mà...

Lăng Tiểu Ngư đã nảy sinh bức bối, không còn nguyên cùng cô bé xinh đẹp kia nói chuyện nữa. Có điều... cũng chỉ là một phía, mỗi mình nó. Trong khi ở đây, kẻ có quyền định đoạt vốn chưa bao giờ là nó cả.

Hai má phồng lên, cô bé mặc tử y làm mặt lạnh: "Tiểu tử, ngươi đây là đang tỏ thái độ với ta?"

Lăng Tiểu Ngư không đáp, coi như đồng tình.

Khuôn mặt cô bé lại càng âm trầm hơn trước: "Tiểu tử, ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, khôn hồn thì mau trả lời ta, bằng không chó trách!".

Đe dọa ta sao? Lăng Tiểu Ngư xem thường. Đối phương dù có cao hơn nó một chút nhưng chung quy vẫn là nữ nhi, khí lực lại đáng bao nhiêu? Tin tưởng đầu cho bị đánh cũng chẳng đau gì mấy.

Lăng Tiểu Ngư, nó đã nghĩ như vậy. Tuy nhiên, nó sai rồi. Tâm trí của Lăng Tiểu Ngư nó quá đơn thuần. Ở chỗ này đâu phải Đào Hoa thôn, một đứa trẻ ở đây há lại chỉ đơn giản như trong nhận thức của nó.

Thực tế đã vừa mới chứng minh điều đó. Theo sau cái híp mắt, hừ khê của cô bé mặc tử y, bàn tay nhỏ nhắn cũng lập tức hợp thành nắm đấm, hướng mặt Lăng Tiểu Ngư đánh tới.

Chỉ nghe "Bình" một tiếng, cả người Lăng Tiểu Ngư đã bị đánh bay, ngã chổng vó trên nền nhà.

"Ui da..."

Lăng Tiểu Ngư đau đón hô lên. Nó lồm cồm bò dậy, đứng thẳng thì dùng tay giữ lấy chiếc mũi hiện đã chảy máu, trở mắt nhìn kẻ nơi đối diện.

Nó hơi sốc. Một đấm vừa rồi thực là mạnh lắm. Có nghĩ thế nào nó cũng không tưởng tượng nổi bàn tay nhỏ nhắn kia lại phát ra được lực đạo lớn tới nhường ấy.

"Thế nào tiểu tử? Đòn vừa rồi mới chỉ là cảnh cáo. Biết điều thì mau mau trả lời câu hỏi của ta".

"Ngươi... ngươi..."

Kinh ngạc qua đi, Lăng Tiểu Ngư trông thấy kẻ đánh mình chẳng những không chút nào ăn năn áy náy mà còn hống hách uy hiếp thì trong lòng tức giận, ngón tay run run, chỉ mãi mới thốt ra được một câu trọn vẹn: "Ngươi đánh ta?!"

Phía bên kia, cô bé mặc tử y nghe xong, suýt tí thì té ngửa. Từ nãy giờ, chứng kiến Lăng Tiểu Ngư phùng mang trợn má, cô bé cứ ngỡ nó phải bật ra

những lời mạnh bạo, thậm chí là thô tục luôn kia. Ai mà ngờ...

"Người đánh ta?!", đây là tất cả những gì mà nó muốn nói đấy ư?

Hai con mắt đen láy to tròn chớp chớp, cô bé nhìn Lăng Tiểu Ngư như nhìn một thằng ngốc, hỏi lại: "Vừa nãy không phải đánh thì chà nhẽ ta đây giúp người phải bự?".

Mặc kệ ai kia có nghe lọt tai hay không, cô bé tiếp tục: "Tiểu tử, người đừng có lè mề nữa. Mau trả lời ta xem nào. Người tới đây muốn cầu được gì? Là ai đưa người tới?".

Giận còn chưa tan, lại thấy đối phương ngang ngược quá thế, Lăng Tiểu Ngư nhất quyết từ chối: "Ta cứ không nói đấy!".

"Không muốn trả lời?" - Cô bé mặc tử y động thân di chuyển lên phía trước, vừa đi vừa nói - "Tiểu tử, người chắc chứ?".

"Hừ, ta sẽ không...".

"Bình!".

Lời trong miệng Lăng Tiểu Ngư chỉ mới thốt ra được một nửa thì mặt đã liền bị bàn tay, hay đúng hơn là nắm tay nhỏ nhắn của người đánh lên. Lực đạo so với trước có tăng không giảm.

Lần thứ hai phải lồm cồm bò dậy, Lăng Tiểu Ngư nhenh khuất đến đỏ hồng cả mang tai. Nó thở hổn hển, chân gấp gấp tiến về phía kẻ đã vừa ra tay đánh mình.

Xem bộ dạng hung hăng của nó, cô bé mặc tử y thâm hô thú vị, mặt kênh lên: "Thế nào? Người muốn đánh ta?".

"Mặc dù... mặc dù Yến cô cô nói ta là nam nhi, không được đánh nữ nhi. Nhưng mà nếu người còn vô cớ đánh ta lần nữa thì ta... thì ta sẽ đánh trả đấy!".

"Ồ, thật không?".

Thanh âm vừa dứt, cô bé đã liền động thủ. Động tác kia, nó nhanh tới nỗi Lăng Tiểu Ngư còn chưa kịp làm ra phản ứng gì thì đã bị đánh trúng, té chổng gọng ra sau.

...

"Người... người... người lại đánh ta?!".

"Ừ, ta đánh người đấy. Tiểu tử người làm gì được ta?".

"Ta... ta...".

"Người giờ tay giờ chân như vậy, đây là muốn động thủ sao?".

Cô bé mặc tử y chẳng những không chút e sợ mà còn thần nhiên chìa mặt ra khiêu khích: "Đây. Mặt ta này, tiểu tử người ngon thì đánh đi".

Trước sự kiêu căng ngang tàng của cô bé, Lăng Tiểu Ngư gần như điên tiết lên. Nó siết tay thành nắm, run run đưa về trước, chỉ là để mãi cũng chưa thấy phát lực đánh ra.

"Cái tên tiểu tử này thật là... Đã bị ức hiếp tới nhường này rồi mà còn không chịu đánh trả...".

"Hừ, để ta xem người chịu đựng được đến đâu".

Quyết liền làm, cô bé mặc tử y lần thứ tư di chuyển cánh tay...

"Bình!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Cổ Quái, Vô Sĩ

"Sư phụ đừng a!".

Cùng thời điểm khuôn mặt Lăng Tiểu Ngư phải nếm chịu cú đâm thứ tư thì từ ngoài cửa phòng, một tiếng hô hoán cất lên. Chủ nhân chả ai xa lạ, đích xác nữ tiên gia đã vừa rời đi ban nãy.

Bằng tốc độ cực nhanh, chỉ chớp mắt nàng đã liền có mặt bên trong căn phòng, dùng tay đỡ lấy Lăng Tiểu Ngư đang sắp ngã xuống. Nhìn thấy khuôn mặt nó bắt đầu sưng phù, quanh mũi vương đọng vết máu, hai mắt lại lim dim lơ lơ thì dạ nàng bỗng chợt xót xa: "Tiểu Ngư! Tiểu Ngư! Đệ sao rồi...".

Nằm trong lòng nữ tiên gia, mũi ngửi được mùi hương thoang thoảng, tai nghe được thanh âm lo lắng của nàng, Lăng Tiểu Ngư cố đem mắt mở ra, rồi gượng dậy.

"Thần tiên tỷ tỷ..."

"Ừ, tỷ đây! Tiểu Ngư, đệ cảm thấy trong người ra sao? Có đau chỗ nào không?"

Đau? Lăng Tiểu Ngư mới đầu còn chưa để ý, nhưng là bây giờ, sau khi nghe nữ tiên gia nhắc đến thì liền cảm nhận được ngay. Chiếc mũi, hai má, cái trán, rồi thêm cả cái miệng nữa, hầu như tất cả đều đang ê ẩm đau nhức. Nhớ tới nguyên do, nó bất giác sựng sùi.

Kiên cường mấy thì xét cho cùng Lăng Tiểu Ngư nó vẫn chỉ là một đứa bé sáu tuổi, trước sau liên tục bị người ức hiếp, đánh đập, uất ức thương cảm làm sao chẳng có?

Ấy vậy mà kẻ đã ra tay đánh nó, đối phương lại không hề áy náy ăn năn một tí nào. Trái với dáng vẻ quan tâm, lo lắng của nữ tiên gia vừa mới trở về, cô bé liếc nhìn Lăng Tiểu Ngư hiện đã rơm rớm nước mắt, bĩu môi: "Mới đánh có mấy cái đã khóc rồi..."

"Thần tiên tỷ tỷ..."

Bị "hung thủ" khinh bỉ, Lăng Tiểu Ngư càng thêm nghẹn khuất, hường nữ tiên gia kêu gọi, thần tình rất đổi trông mong.

Nó đây là muốn nhờ nữ tiên gia giúp mình đòi lại công đạo. Khi này, do bất ngờ bị đánh, tâm trí hơi loạn nên nó đã không hề nghe được thanh âm hô hoán "sur phụ" của nàng. Nói cách khác, đến giờ nó vẫn còn chưa biết kẻ đã ra tay đánh mình vốn chả phải "cô bé" cái gì.

Có điều, sự u mê này rất nhanh đã liền sáng tỏ.

Tay ôm Lăng Tiểu Ngư, nữ tiên gia quay sang nhìn "cô bé" mặc tử y, muốn trách lại không dám trách, chỉ đành bày ra gương mặt nhăn nhó mà rằng: "Sur phụ, người tại sao lại xuất thủ với Tiểu Ngư? Đệ ấy mới chỉ là một đứa trẻ..."

"Nó nhỏ là việc của nó, ta đánh là chuyện của ta, có can hệ gì đâu".

Nhận được câu trả lời có phần vô sỉ nọ, nữ tiên gia âm thầm cắn môi: "Nhưng mà sur phụ người là đại nhân, thân phận cao vợi, ra tay với một đứa bé thì quá khó coi".

"Mộng Kiều, người cũng không thể nói như vậy được."

"Cô bé" mặc tử y, cũng chính là Lăng Thanh Trúc - sur phụ của nữ tiên gia Mộng Kiều, đồng thời là phong chủ Trúc Kiếm Phong - chẳng cho là đúng. Nàng dùng ngón tay bé xíu chỉ vào mình, biện minh: "Người nhìn ta xem, có cao hơn tiểu tử nó bao nhiêu đâu? Lúc trước ta có thể là đại nhân thật, nhưng còn bây giờ thì ta đây chỉ là "tiểu nhân" thôi a".

Bản thân đã nói tới như vậy rồi mà sur phụ vẫn mặt dày mày dạn, ngiêm nhiên tự cho mình phải, nữ tiên gia Mộng Kiều đành bất lực cảm nín.

Nàng còn biết làm gì hơn đây? Vì sur phụ kia của nàng xưa giờ đều luôn là cổ quái như vậy, ngay đến chương môn và các vị phong chủ khác còn nhiều phen đau đầu, nghẹn khuất thì Mộng Kiều nàng đây lại tính gì?

Một chút kháng nghị vừa loé lên đã chóng lụi tàn, Mộng Kiều quay mặt đi, lấy từ túi trữ vật ra một lọ thuốc nhỏ rồi đem thoa lên mặt đứa trẻ đáng thương hiện còn đang ngơ ngác nằm ở trong lòng.

Một lúc sau...

Lăng Tiểu Ngư đã lấy lại phần nào bình tĩnh, không còn ngây người như trước nữa. Dù vậy, trong đầu nó, khúc mắc thì vẫn cứ vẫn vương như cũ. Nó chưa thể tiếp nhận được. Thân phận cao vợi của "cô bé" mặc tử y kia thực là quá khác xa so với diện mạo rồi.

Đứng sát bên chân Mộng Kiều, nó nhẹ kéo vạt áo nàng, hỏi nhỏ: "Thần tiên tỷ tỷ, đó thật là thần tiên sur phụ sao?"

Mộng Kiều khẽ liếc nhìn một thân tử y đang ngồi trầm ngâm trên ghế, đáp lại: "Tiểu Ngư, là sur phụ tỷ đây".

"Nhưng mà... thần tiên sur phụ sao lại nhỏ như vậy?"

Lăng Tiểu Ngư nó thật tình là không hiểu được. Vốn trong suy nghĩ của nó, thần tiên sur phụ phải có dáng vẻ tiên phong đạo cốt, phiêu dật xuất trần, tuổi

tác nếu chẳng là lão nhân tóc bạc thì chí ít cũng ngang ngửa Dương đại thúc hoặc Dương đại thẩm. Vậy mà thực tế...

Vị thần tiên sư phụ này chỉ cao hơn nó một gang tay, mặt thì non choẹt, nói năng lại ngang ngược, còn tùy tiện đánh người...

Đây chính là lão tiên gia đạo thuật cao thâm đó ư?

Lăng Tiểu Ngự thủy chung vẫn vô phương tiếp nhận.

Ngất nổi, nó không nguyện thì lại thế nào? Ở đây, Trúc Kiếm Phong này, kẻ có quyền định đoạt vốn đâu phải nó. Lăng Thanh Trúc - người đã ra tay hành hung nó - mới là chủ nhân chân chính.

An vị trên chiếc ghế mà chân còn cao hơn cả chân mình một đoạn, Lăng Thanh Trúc hé môi, nói: "Tiểu tử ngươi thì biết cái gì. Đạo thuật tiên gia há là thứ ngươi có thể tưởng tượng ra đến?".

"Hình dáng của ta đây là bởi do tu luyện đạo thuật, hiện đang trong giai đoạn cải lão hoàn đồng nên mới như vậy, hiểu chưa?".

Lăng Tiểu Ngự nghe xong, thành thật lắc đầu: "Chưa hiểu".

Đối với câu trả lời quá dối thành thật này của Lăng Tiểu Ngự nó, Lăng Thanh Trúc liền tròn mắt, dọa cho nó phải nép mình vào đôi chân thon dài của Mộng Kiều.

"Sư phụ, Tiểu Ngự vẫn còn nhỏ...".

Trước sự bênh vực của đồ nhi, Lăng Thanh Trúc hừ khê một tiếng. Nàng tạm cho qua, sắc mặt dần hoà hoãn lại.

"Mộng Kiều, những lời ngươi vừa mới kể, toàn bộ đều là sự thật chứ?".

"Bẩm sư phụ, đệ tử tuyệt không dám có nửa câu lừa dối".

Mộng Kiều thoáng cúi nhìn đứa trẻ đang còn bám víu chân mình, ngẩng lên thì tiếp: "Sư phụ, gia cảnh của Tiểu Ngự đệ thực rất đáng thương. Phụ mẫu sớm mất, nay thân nhân duy nhất là cô cô của mình lại bỗng mắc bệnh trầm kha... Sư phụ, cầu xin người rủ lòng từ bi ra tay cứu chữa".

Lăng Thanh Trúc chưa vội hồi âm. Thay vì trả lời đệ tử của mình thì nàng dời mắt ngó qua Lăng Tiểu Ngự: "Tiểu tử, lý do ngươi lên núi không phải là để cầu xin ta ư? Từ nãy giờ ta vẫn chưa thấy ngươi có hành động gì gọi là cầu xin hết a".

Lăng Tiểu Ngự nghe Lăng Thanh Trúc nói vậy thì cõi lòng khó nghĩ, ngược lên nhìn Mộng Kiều, thấy nàng gật đầu ra hiệu bảo làm theo, lúc này mới chịu buông tay thôi bám víu. Nó đứng đấy, cúi mặt trầm nghĩ: "Mặc dù thần tiên sư phụ rất nhỏ, chỉ cao hơn ta một cái đầu nhưng cũng là thần tiên sư phụ. Thần tiên tỷ tỷ cũng đã xác nhận rồi...".

"Yến cô cô ở dưới núi còn đang chờ cứu chữa. Ta không được làm thần tiên sư phụ tức giận, phải cầu được trước...".

Nội tâm đã thông suốt, Lăng Tiểu Ngự tạm gạt đi vướng mắc, khụy gối quỳ xuống, dập đầu cầu xin: "Thần tiên sư phụ, Yến cô cô con bệnh tình rất nặng. Tiểu Ngự khẩn xin thần tiên sư phụ hãy cứu Yến cô cô con...".

Như sợ còn chưa đủ, nó bồi thêm: "Thần tiên sư phụ, người cứu Yến cô cô con đi. Chỉ cần người cứu Yến cô cô thì Tiểu Ngự sẽ để cho người đánh, tuyệt đối sẽ không đánh lại đâu".

"Khi...".

Trên ghế cao, Lăng Thanh Trúc nghe qua mấy lời vụng dại chân thành ấy thì nhất thời khó nhịn hé môi bật cười. Mặt nồng đậm tiếu ý, nàng hỏi: "Tiểu tử, ngươi chắc chứ? Ta muốn đánh bao nhiêu cũng được?".

"Và...".

Lăng Tiểu Ngự vốn định đáp "Vâng", nhưng nghĩ lại tình cảnh ban nãy, nhớ đến bốn cú đấm kia thì liền đem lời muốn nói nuốt ngược trở vào. Lực đạo của mấy cú đấm mà nó đã ném qua... thật là lớn lắm.

Bộ dạng e ngại, Lăng Tiểu Ngự nuốt xuống một ngụm nước bọt, rụt đầu nói: "Thần tiên sư phụ, hay là thần tiên sư phụ đánh vài cái thôi được không?".

Cổ nhin cười, Lăng Thanh Trúc làm mặt lạnh: "Sao? Ngươi cho ta đánh nhưng lại đặt ra giới hạn?".

"Thần tiên sư phụ, Tiểu Ngự...".

"Đừng nhiều lời." - Lăng Thanh Trúc vung tay cắt ngang - "Tiểu tử ngươi nếu muốn ta cứu ngươi thì phải chấp nhận hi sinh, để ta đánh đập thoả thích. Dù sao ta trông mặt tiểu tử ngươi cũng rất khó ưa, đánh rất có cảm giác".

Chứng kiến đối phương một bộ hung ác, Lăng Tiểu Ngự hơi sợ, lần thứ hai ngược nhìn Mộng Kiều.

"Thần tiên tỷ tỷ..."

Được nó cầu cứu, Mộng Kiều bất nhẫn, lấy can đảm lên tiếng: "Sư phụ..."

"Mộng Kiều, không phải chuyện của ngươi".

Thế là xong, lời chưa kịp ra khỏi miệng đành phải đem nuốt ngược trở vào. Mộng Kiều, nàng không giúp được. Định đoạt của ân sư, Mộng Kiều nàng thân là đệ tử, làm sao dám trái?

"Sư phụ sao lại như thế chứ... Tiểu Ngư chỉ là một đứa bé, vậy mà sư phụ lại còn làm khó dễ..."

"Đường đường là phong chủ Trúc Kiếm Phong, thân phận cao vợi, sư phụ cư xử như vậy lẽ nào không thấy khó coi..."

Đối với sư phụ mình, Mộng Kiều thật tình là vô pháp lý giải. Nàng chẳng tài nào hiểu nổi tại sao một bậc trưởng bối đạo hạnh cao thâm, tuổi tác đã tính bằng hàng thế kỷ như sư phụ mà bản tính lại "tục" đến thế kia.

"Vô si", hai chữ này đôi khi thậm chí còn chưa đủ để hình dung về sư phụ nàng đấy.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Lừa Người

Mộng Kiều có lòng nhưng lại không đủ sức, chỉ đành đứng ngoài cuộc, làm một khán giả bất đắc dĩ nhìn Lăng Tiểu Ngư bị ân sư dắt mũi kéo đi.

Phải. Lăng Tiểu Ngư, nó đã thỏa hiệp rồi. Tuy rằng nội tâm e sợ, rất không nguyện ý nhưng vì Yến cô cô của mình, nó rút cuộc gật đầu chấp nhận, chịu để cho Lăng Thanh Trúc tùy nghi đánh đập.

Có được thắng lợi, Lăng Thanh Trúc dĩ nhiên là cảm thấy vui vẻ. Mặt mày thư thái, nàng ra vẻ đại nhân đại lượng, phẩy tay bảo với Lăng Tiểu Ngư hiện còn đang quỳ bên dưới: "Được rồi, tiểu tử ngươi đứng lên đi".

Nói đoạn, nàng quay sang Mộng Kiều, hỏi: "Mộng Kiều, Yến cô cô của tên tiểu tử ngu ngốc này còn cầm cự được bao lâu nữa?"

"Bẩm sư phụ, trước lúc hồi sơn môn đệ tử đã cho nàng ấy dùng qua linh thủy, trong dăm ba ngày bệnh tình hẳn sẽ không nặng thêm".

"Dăm ba ngày à..."

Lăng Thanh Trúc chẳng mất quá nhiều thời gian để nghỉ ngơi; từ giới chỉ đeo trên tay, nàng xuất ra một chiếc lọ nhỏ màu trắng ngà, trút hai viên đan dược, đưa qua: "Mộng Kiều, cầm lấy".

Tiếp nhận linh đan xong, Mộng Kiều thoáng quan sát, hơi nghi hoặc: "Sư phụ, đây là...?"

"Thuốc này trong lúc rối rắm ta tùy tiện luyện chế, chưa có đặt tên".

Vẫn cái giọng trẻ thơ, phong thái người lớn, Lăng Thanh Trúc nói tiếp: "Ừm, công dụng thì cũng không tệ lắm đâu. Ngươi đem cho Yến cô cô của tên tiểu tử này phục dụng, bảo đảm trong vòng một tháng dư sẽ vẫn bình an vô sự".

Mộng Kiều sau khi nghe hết, tâm trạng vui mừng liền mất sạch. Mới rồi trông thấy Lăng Thanh Trúc xuất ra đan dược, nàng cứ ngỡ ân sư đã chịu mở lòng từ bi mà cứu chữa kia. Ai dè đâu...

Một tháng. Chỉ có một tháng... Sư phụ nàng đây vốn còn chưa muốn ra tay.

Nhưng... tại sao chứ? Bệnh trầm kha của phạm nhân thế tục, đối với người nào có khó khăn gì lắm đâu, chữa trị bất quá một cái nhấc tay thôi mà...

Thần tình nhăn nhó khó coi, Mộng Kiều đang tính mở miệng thì phía bên kia, trên ghế, Lăng Thanh Trúc đã đi trước một bước, ra dấu cắt ngang: "Ngươi đừng có đòi hỏi. Ta nói một là một, hai là hai. Ngươi nếu còn xin xỏ, nài nỉ thì hai viên đan dược kia ta cũng sẽ đem thu hồi luôn đấy".

Dứt câu, nàng dòi qua Lăng Tiểu Ngư đang còn ngu ngơ chưa hiểu chuyện, bảo: "Tiểu tử, muốn ta triệt để đem Yến cô cô ngươi cứu chữa, ngoại trừ giao cái bản mặt dằn độn khó ưa của ngươi cho ta tùy nghi đánh đập thì ngươi phải đáp ứng ta thêm một việc nữa".

Cái hiểu cái không, Lăng Tiểu Ngư ngây ngô hỏi lại: "Thần tiên sư phụ, Tiểu Ngư phải làm gì nữa thì người mới chịu cứu Yến cô cô?"

Trong lòng vốn dĩ đã thâm tính sẵn, Lăng Thanh Trúc lập tức nói ra: "Tiểu tử ngươi chẳng phải sở hữu một hệ linh căn đó sao..."

"Một tháng sau chính là lúc tất cả đệ tử được phái đi tuyển trạch môn đồ trở về, chừng ấy tại bản môn sẽ diễn ra một đợt tổng khảo thí. Cuộc thi bao gồm hai phần: phần thứ nhất là giám định tư chất trên Trắc Thí Đài, còn phần thứ hai là bước qua Thiên Tâm Kiềm..."

"Trắc Thí Đài kia thì coi như cho qua, với cấp bậc linh căn trung phẩm của ngươi, muốn được chú ý cơ bản là chuyện viễn vông. Nhưng ở phần thi thứ hai..."

Nói tới đây, khoé môi Lăng Thanh Trúc bỗng nhếch lên một cách gian tà, mặt đầy hàm ý.

Trông thấy nàng như thế, Mộng Kiềm đứng ở bên này không tránh khỏi lo lắng. Bình thường, mỗi lần sư phụ nàng để lộ ra bộ dạng tươi cười đó thì mười là trong lòng đang có chủ ý xấu...

"Sư phụ lão nhân gia lại đang tính làm gì Tiểu Ngư đệ đây? Lẽ nào muốn bắt đệ ấy..."

Mang theo suy đoán, Mộng Kiềm liếc nhìn ân sư, bất an chờ nghe tiếp.

Lăng Thanh Trúc cũng chẳng để nàng phải đợi chờ quá lâu, vài giây bất quá liền đưa ra đáp án. Tiểu ý đã thu, nàng điềm nhiên hướng Lăng Tiểu Ngư, thanh âm non nớt nhưng rành mạch: "Tiểu tử, ở phần thi thứ hai, bước qua Thiên Tâm Kiềm kia, nếu như ngươi có thể đi đến được tám ván thứ mười tám, như vậy ta sẽ lập tức hạ sơn, tự tay cứu chữa cho Yến cô cô ngươi".

"Sư phụ, việc này..."

"Mộng Kiềm, không phải chuyện của ngươi".

"Nhưng mà sư phụ..."

"Nói thêm một chữ ta sẽ lập tức đem nó đuổi khỏi sơn môn!"

Trước sự uy hiếp của ân sư, Mộng Kiềm đành phải im lặng, dấu cho nội tâm đang vô cùng bất nhẫn, thấy rất tội cho đứa trẻ bên cạnh mình.

Đối với Thiên Tâm Kiềm Mộng Kiềm nàng không xa lạ gì. Cách đây hai mươi năm, chính nàng cũng đã từng bước lên một lần. Lúc đó nàng đi qua được hai mươi trong tổng số ba mươi tám ván, cuối cùng trở thành đệ tử chân truyền của Trúc Kiếm Phong.

Nhưng... đó là nàng, một người sở hữu linh căn cấp bậc thượng phẩm. Lăng Tiểu Ngư lại khác, linh căn của nó bất quá chỉ thuộc hàng trung phẩm mà thôi. Tuy nói ý chí, nghị lực cũng có ảnh hưởng nhất định tới Thiên Tâm Kiềm, thế nhưng trọng yếu nhất thì vẫn là phẩm cấp linh căn.

Bản thân Thiên Tâm Kiềm có chứa đựng huyền cơ, trên mỗi một tấm ván đều hàm ẩn lực lượng khác thường. Người bước qua nó, tùy vào tư chất cao - thấp mà quyết định quãng đường đi được. Thông thường, kẻ sở hữu linh căn hạ phẩm tối đa có thể đi đến tấm ván thứ sáu, linh căn trung phẩm thì đến được tấm ván thứ mười hai, thượng phẩm là mười tám, cực phẩm hai mươi bốn, cuối cùng thiên phẩm là ba mươi.

Ngoại lệ tất nhiên đôi khi cũng có, nhưng là rất hiếm. Ví như Mộng Kiềm nàng, một kẻ sở hữu linh căn thượng phẩm lại vượt qua giới hạn con số mười tám, tiến thêm hai bậc, đặt chân ở tấm ván thứ hai mươi trên Thiên Tâm Kiềm, xét ra thì trăm người chưa chắc được một.

Còn nhớ năm đó, chỉ hai bậc tăng thêm kia thôi đã liền khiến cho Mộng Kiềm nàng ngã quỵ, thần trí suy tít thì sụp đổ, mức độ khó khăn lớn đến nhường nào có thể nghĩ. Ấy vậy mà...

Sư phụ nàng, người lại ra điều kiện, bảo Lăng Tiểu Ngư phải đi tới tám ván thứ mười tám...

Phải biết phẩm cấp linh căn của Lăng Tiểu Ngư chỉ là trung phẩm, cho dù tâm chí kiên định đến đâu cũng tuyệt đối không thể nào vượt qua giới hạn tận sáu bậc. Mười tám tấm ván của Thiên Tâm Kiềm với nó vốn dĩ là hoa trong kính, là trăng trong nước, mơ mộng hão huyền mà thôi...

Đưa ra một điều kiện bất khả thi hành, sư phụ người đây là muốn làm gì? Có dụng ý gì?

"Lẽ nào sư phụ ngay từ đầu đã..."

Nghĩ tới điều tồi tệ, trong lòng Mộng Kiềm càng thêm day dứt, rồi ren...

Chỉ là... nào có ai quan tâm...

Trên ghế, trong bộ từ y tinh kỳ, quý phái, Lăng Thanh Trúc nhìn đứa trẻ trước mặt, hỏi: "Tiểu tử, sao hả? Mười tám tấm ván của Thiên Tâm Kiềm, ngươi có đi nổi không?"

"Mười tám tấm ván..." - Lăng Tiểu Ngư cúi đầu, vừa đếm ngón tay vừa âm thầm nghĩ ngợi - "... Mặc dù ở trong thôn không có cầu nhưng lúc trước Yến cô cô đã cống ta lên núi hái thuốc, đã từng thấy một cây cầu rồi. Mười tám tấm ván cũng không nhiều..."

Lăng Tiểu Ngư cảm thấy điều kiện của vị thần tiên sư phụ đang ngồi nơi đối diện vừa đưa ra cũng chả khó khăn gì lắm thì nội tâm liền nhẹ nhõm. Dù vậy,

nhớ đến thái độ của Mộng Kiều, nó hơi vương mắc, cẩn thận hướng nàng hỏi lại: "Thần tiên tỷ tỷ, Thiên Tâm Kiều kia có khó đi không? Những tám ván có bị mục, có cách quả xa không?".

"Tiểu tử nguoi không cần lo".

Mộng Kiều còn chưa kịp hé môi thì tiếng Lăng Thanh Trúc đã cất lên. Nàng rất "hảo tâm" mô tả hình dáng Thiên Tâm Kiều cho Lăng Tiểu Ngư nghe, đồng thời cũng lặng lẽ truyền âm cho đệ tử mình, đại ý bảo phải phối hợp. Lẽ dĩ nhiên, kèm theo căn dặn còn có một vài lời y hiếp nữa.

Trước sự dọa dẫm của ân sư, Mộng Kiều gan đâu dám trái, bất đắc dĩ đành phải nghe theo, gật gù đồng thuận với ý kiến cho rằng Thiên Tâm Kiều tuy hơi trắc trở nhưng chỉ cần nỗ lực hết mình thì sẽ vượt qua...

Tâm trí đơn thuần, Lăng Tiểu Ngư nào xem thấu chân tướng thực hư, ngay khi nghe được mấy lời xác nhận gương ép của Mộng Kiều thì liền tin tưởng, hướng Lăng Thanh Trúc kiên định nói ra: "Thần tiên sư phụ, Tiểu Ngư đồng ý với người. Tiểu Ngư sẽ đi qua hết mười tám tám ván trên Thiên Tâm Kiều".

"Ừm, phải vậy chứ".

Lăng Thanh Trúc ngầm đắc ý, nở một nụ cười thân thiện: "Được rồi Tiểu Ngư, một tháng tới tiểu tử nguoi tạm thời cứ ở lại Trúc Kiếm Phong ta, chờ khảo thí xong ta sẽ đưa nguoi xuống núi rồi chữa trị luôn".

Lăng Tiểu Ngư chừng ngoài ý muốn, nghi hoặc vài giây thì lắc đầu từ chối: "Thần tiên sư phụ, Tiểu Ngư không muốn ở lại đây. Tiểu Ngư phải về chăm sóc cho Yên cô cô...".

"Cô cô nguoi sẽ chẳng việc gì đâu. Lát nữa Mộng Kiều sẽ mang đan dược của ta xuống cho nàng dùng".

"Nhưng mà...".

"Không nhưng nhị gì hết." - Lăng Thanh Trúc quyết đoán cắt lời - "Tiểu tử nguoi quên là đã hứa giao bản mặt đàn độn của mình cho ta tùy nghi đánh đập rồi sao? Nguoi không ở đây thì ta làm sao đánh đập?".

"Được rồi, cứ quyết định như vậy. Kể từ hôm nay tiểu tử nguoi sẽ đi theo bên cạnh hầu hạ ta".

Và như thế, mọi thứ đã được định đoạt xong. Lăng Tiểu Ngư tất nhiên rất không nguyện, nhưng... ích gì chứ?

Ở đây là Trúc Kiếm Phong, phong chủ là Lăng Thanh Trúc. Lời của nàng thì ai dám trái?

Gặp phải một kẻ cổ quái như Lăng Thanh Trúc nàng, đời này của Lăng Tiểu Ngư nó mười mười là đen đui rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Linh Căn Biến Di

Chiều hôm đó...

Vẫn là núi Ngũ Đài, vẫn là Thiên Kiếm Môn, tuy nhiên vị trí, nó hiện đã không phải Trúc Kiếm Phong nữa rồi.

Chỗ này danh tự Mặc Kiếm Phong, xếp thứ ba trong năm chi phái của Thiên Kiếm Môn, sau Kim Kiếm Phong và Trúc Kiếm Phong.

Hậu sơn, bên ngoài Huyền Tinh Động...

Khác với Huyền Âm Động của Lăng Thanh Trúc, Kim Quang động của Cơ Thành Tử hay Cửu Dương Động của Dịch Bất Dịch, Huyền Tinh Động này có phần đặc biệt. Nó không được khai mở nơi vách núi, không nằm trên mặt đất mà ẩn bên dưới, sâu trong một hồ nước xanh biếc...

Thường nhật, quang cảnh xung quang Huyền Tinh Động khá là vắng lặng. Quanh năm chỗ này, xuân hạ cũng tốt, thu đông cũng được, bốn mùa đều luôn hiếm người qua lại. Mười năm trở lại đây, thỉnh thoảng lui tới, tính ra cũng chỉ có mỗi Lệ Thăng Nam - đệ tử chân truyền thứ sáu của Lý Ngọc Thường - mà thôi.

Tuy nhiên hiện tại, ngoại lệ lần đầu tiên đã xuất hiện.

Hôm nay, kẻ đến diện kiến Lý Ngọc Thường, ngoài thân ảnh quen thuộc là Lệ Thăng Nam ra thì còn có thêm hai người khác nữa: Một thanh niên và một đứa bé gái.

Thanh niên này, hẳn cũng chả ai xa lạ, đích thị Trương Khiêm - kẻ đã đồng hành cùng Mộng Kiều của Trúc Kiếm Phong hạ sơn tuyển trạch môn đồ cho môn phái.

Vốn theo lý, Trương Khiêm không thể nào trở về sơn môn sớm như vậy, bởi lẽ ngoài Đào Hoa thôn thì hẳn và Mộng Kiều còn được phân công đi tới nhiều nơi khác nữa để kiểm tra linh căn. Sự hiện diện của hắn ở Huyền Tĩnh Động lúc này, khỏi phải nghĩ, mười mươi là đã phát sinh sự tình ngoài ý muốn.

Thực tế thì... đúng là ngoài ý muốn thật. Nó xảy ra ở chính tại Đào Hoa thôn...

Nhớ lúc đó ở nhà trưởng thôn Trần Bình, sau khi Mộng Kiều rời đi, Trương Khiêm hắn đã lần lượt dùng trắc linh cầu để kiểm tra linh căn cho những đứa trẻ. Tổng cộng là hai mươi lăm đứa bao gồm cả trai lẫn gái...

Về phần kết quả...

Không được may mắn, toàn bộ hai mươi lăm đứa trẻ kia, lớn nhỏ đều giống như nhau, chẳng một đứa nào là sở hữu linh căn.

Đối với việc này, Trương Khiêm thực ra cũng không có bao nhiêu thất vọng. Linh căn xưa nay vốn vẫn luôn khan hiếm. Mộng Kiều đã từng bảo Lăng Tiểu Ngư rằng trăm người chưa chắc xuất ra một, nhưng đây là con số đã được nâng cổ tình sửa đổi nhằm tránh làm nó bị dả kích. Đúng thực mà nói thì phải là ngàn người chưa chắc xuất ra một...

Lúc đó, thời điểm kiểm tra xong cho hai mươi lăm đứa trẻ kia, Trương Khiêm liền lập tức dời gót, đang chuẩn bị đi đến nhà Lăng Tiểu Ngư để tìm Mộng Kiều thì bất chợt, hai cha con Dương Thanh Sơn xuất hiện cản đường, xin được trắc thí linh căn.

Bất ngờ bị làm gián đoạn bước chân, lại hay tin Mộng Kiều đã hồi sơn môn, Trương Khiêm đương nhiên là có chút không vui. Dù vậy, thân là đệ tử danh môn, lại là nhiệm vụ phải làm, thành ra cuối cùng hắn đã tiếp nhận, một lần nữa đem trắc linh cầu lấy ra.

Thoạt đầu, Trương Khiêm rất lơ đãng, chỉ là tùy tiện làm một cách qua loa hời hợt. Nhưng rồi sau đó, hắn đã chẳng còn có thể thờ ơ được nữa. Dương Tiểu Ngọc, cô bé buộc hắn phải chăm chú đứng nhìn.

Không sai. Giống như Lăng Tiểu Ngư đã được Mộng Kiều đưa lên núi, cô bé cũng là người sở hữu linh căn. Phẩm cấp lại còn rất cao.

Nếu như của Lăng Tiểu Ngư là trung phẩm mộc hệ linh căn thì linh căn của Dương Tiểu Ngọc lại nằm ngoài năm loại thuộc tính ngũ hành cơ bản. Không phải kim, không phải mộc, thủy, hỏa, hay thổ, thứ cô bé sở hữu là băng linh căn, một loại linh căn biến dị trong bộ ba băng - phong - lôi vô cùng hiếm gặp.

Nhưng, còn chưa hết. Băng linh căn của cô bé, nó đạt tới một trình độ cực kỳ kinh khủng. Trương Khiêm nhớ lúc kiểm tra, khi bàn tay cô bé đặt lên trắc linh cầu, thời gian còn chưa đến chục giây thì đã liền khiến trắc linh cầu nứt vỡ...

Hông đi một viên trắc linh cầu, nói lớn không lớn nhưng nói nhỏ cũng không phải nhỏ. Chỉ ít, nó sẽ làm Trương Khiêm hao tổn nhiều thời gian hơn để hoàn thành nhiệm vụ. Nhất là trong bối cảnh Mộng Kiều đã trở về sơn môn, chưa biết khi nào sẽ quay lại...

Theo lý, Trương Khiêm ít nhiều hẳn nên lo lắng. Nhưng thực tế, điều xảy ra lại hoàn toàn trái ngược. Trương Khiêm chẳng những không chút nào lo âu mà còn hết sức vui mừng phấn khởi. Mới nghe có phần quái lạ, tuy nhiên xét kỹ thì sẽ thấy nó rất đời thường, thoả đáng.

Từ xưa đến nay, linh căn vốn luôn khan hiếm, trong ngàn người xuất ra được một người đã tính nhiều. Linh căn bình thường đã vậy, bằng loại biến dị như của Dương Tiểu Ngọc, tỉ lệ lại càng thêm chênh lệch: mười vạn chưa ra nổi một.

Hàng trăm năm trở lại đây, trải qua hơn chục lần tuyển trạch môn đồ, Trương Khiêm nhớ không lầm thì bản phái chưa từng thu được một đệ tử sở hữu linh căn biến dị nào cả. Ấy vậy mà hôm nay, Trương Khiêm hắn chợt vô tình tìm được một người là Dương Tiểu Ngọc. Đáng nói, phẩm cấp linh căn của cô bé lại còn cao đến độ trắc linh cầu cũng vô pháp đo lường.

Cái này có ý nghĩa gì?

Thiên Kiếm Môn sắp thu được một vị thiên kiều tư chất trác tuyệt!

Hỷ sự như vậy, Trương Khiêm hẳn sao có thể không phấn khởi, không vui mừng cho được? Nên biết, hắn chính là người trắc thí, có công phát hiện ra viên minh châu Dương Tiểu Ngọc này đây!

Đối với một đệ tử sở hữu biến dị linh căn, tư chất thuộc hàng thiên kiều, tông môn chắc chắn sẽ rất xem trọng. Thân là người phát hiện, khỏi phải nghĩ, Trương Khiêm hẳn nghiêm nhiên cũng sẽ được thơm lây. Các vị trưởng bối khẳng định sẽ trọng thưởng cho hắn...

Bốn chi mạch khác sao tạm còn chưa rõ chứ riêng Mặc Kiếm Phong, phong chủ mười mươi là ghi nhận công lao, chẳng ban pháp bảo thì cũng đưa tặng linh đan, dược thủy...

Trương Khiêm hẳn có đủ cơ sở để tin vào điều ấy. Căn minh bạch, trong năm chi phái của Thiên Kiếm Môn, Mặc Kiếm Phong chuyên tu thủy hệ công pháp, đạo thuật cao thấp đều dựa trên loại thuộc tính ngũ hành này mà phát triển. Tuy rằng linh căn của Dương Tiểu Ngọc nằm ngoài ngũ hành nhưng

suy cho cùng, "băng" cũng từ "thủy" mà ra. Đề nàng tu luyện pháp môn của Mặc Kiếm Phong, chân nguyên đảm bảo sẽ không chút nào rối loạn hay trì trệ; hoàn toàn trái lại, tiến cảnh chắc chắn còn hơn xa những kẻ khác...

Trên dưới tông môn, có ai không biết phong chủ Lý Ngọc Thường của Mặc Kiếm Phong vốn cũng là người sở hữu linh căn biến dị thuộc tính băng. Nhiều năm trước, kể từ thời điểm nàng gia nhập Mặc Kiếm Phong, năm mười năm bất quá đã liên dẫn động thiên kiếp hàng lâm, chính thức tiến nhập hàng ngũ chân nhân. Kể đấy, lại qua thêm một trăm năm, nàng lần thứ hai dẫn động thiên kiếp, thành công vượt qua, đặt chân vào chân nhân trung kỳ. Sau cùng, tới năm hai trăm tuổi, nhờ có đạo hạnh thâm sâu, nàng được ân sư truyền lại ngôi vị, trở thành phong chủ đời thứ chín của Mặc Kiếm Phong.

Thiên tư nhường ấy, xét ở toàn bộ Thiên Kiếm Môn, tự cổ chí kim cũng thuộc hạng đầu, ngoại trừ sư tổ khai tông lập phái là Lý Bất Tri vô pháp so bì ra, ngang được cũng chỉ có duy mỗi một người: Lăng Thanh Trúc - phong chủ Trúc Kiếm Phong hiện thời.

Mà Lăng Thanh Trúc, tư chất của nàng lại nằm trong khoảng nào? Rành rành là một vị thiên kiều, linh căn cấp bậc cao nhất: thiên phẩm. Trong khi đó, Lý Ngọc Thường thì khác. Linh căn của nàng chỉ là cực phẩm, thấp hơn Lăng Thanh Trúc một bậc...

Phẩm cấp linh căn thua kém nhưng tiến cảnh tu hành thì đôi bên lại xấp xỉ nhau, thế mới thấy thuộc tính biến dị lợi hại đến độ nào. Đừng xem cực phẩm và thiên phẩm chỉ chênh nhau một bậc mà cho rằng ngắn, sai biệt bên trong đủ để tạo ra một bức tường dày tới ngàn năm cũng vô pháp xuyên thủng đấy.

...

Linh căn biến dị xưa nay cực hiếm, từ hàng thượng phẩm trở lên lại càng hi hữu. Giống như Lý Ngọc Thường, linh căn vừa biến dị lại vừa cao cấp, nói gì trăm năm, ngàn năm xuất ra được một người cũng đã tính nhiều. Bởi vậy cho nên việc Trương Khiêm vô tình phát hiện được Dương Tiểu Ngọc có thể nói là một đại hỷ sự.

May mắn hơn, Trương Khiêm người này lại còn là đệ tử chi phái Mặc Kiếm, có phong chủ là Lý Ngọc Thường vốn cũng sở hữu linh căn biến dị thuộc tính băng. Nay dặt Dương Tiểu Ngọc tới diện kiến, thế nào lại chẳng làm Lý Ngọc Thường vui mừng?

Được trọng thưởng vốn đã là điều tất yếu.

Mang theo suy nghĩ ấy, Trương Khiêm hết cúi xem đứa bé gái bên cạnh rồi lại ngẩng đầu nhìn về hồ nước xanh biếc trước mặt, nội tâm hồ hởi mong chờ.

...

Một lúc sau.

Từ bên dưới hồ nước, hai đạo linh quang đồng thời xuất hiện. Chừng khi tán đi thì để lộ ra hai người: là hai cô gái. Một cao gầy, một rất cân đối, đích thị Lệ Thăng Nam và sư phụ của nàng: phong chủ Lý Ngọc Thường.

Có phần tương tự Lăng Thanh Trúc ở Trúc Kiếm Phong, tướng mạo của Lý Ngọc Thường so với tuổi tác thì sai biệt rất nhiều. Mặc dù tuổi đã tính bằng thế kỷ nhưng hình dáng nàng vẫn hết sức trẻ trung, nhan sắc so ra thậm chí còn hơn xa đệ tử là Lệ Thăng Nam.

Trương Khiêm không phải Lăng Tiểu Ngư, hẳn tất nhiên chẳng có gì để phải vướng mắc, nghi hoặc. Ngay khi vừa trông thấy Lý Ngọc Thường hiện thân, Trương Khiêm hẳn lập tức cúi đầu, cung kính nói: "Đệ tử Trương Khiêm bái kiến phong chủ".

"Miễn lễ".

Trong bộ y phục màu trắng, mái tóc búi cao, Lý Ngọc Thường phẩy tay, nhanh chân tiến lại. Có điều đích đến, nó không phải Trương Khiêm - kẻ vừa chào hỏi nàng - mà là đứa bé gái hiện đang đứng sát bên chân hân: Dương Tiểu Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Thu Làm Môn Hạ

Phía bên này, thông qua màn đối đáp vừa rồi, Dương Tiểu Ngọc sớm đã nhìn ra thân phận, biết rõ người đang hướng mình tiến lại là bậc cao tăng tông môn, bên hạ thân quý xuống: "Tiểu Ngọc bái kiến tiên gia".

"Không cần đa lễ. Hãy đứng lên".

Lý Ngọc Thường hiếm thấy tự mình cúi người đem đứa trẻ đang quỳ trước mặt đỡ dậy, đỡ xong thì dịu dàng hỏi: "Con tên là Tiểu Ngọc?".

"Dạ vâng, thưa tiên gia".

Dương Tiểu Ngọc mau chóng tiếp lời: "Con theo họ Dương của phụ thân, danh tự đầy đủ gọi là Dương Tiểu Ngọc, đã được năm tuổi ạ".

Lý Ngọc Thường đứng nghe, thấy đứa trẻ trước mặt trả lời lưu loát, thần sắc kính mà không sợ thì nội tâm càng thêm vừa ý. Nghĩ đến tin tức đệ tử báo lại ban nãy, nàng bảo với Dương Tiểu Ngọc: "Tiểu Ngọc, con đưa tay ra cho ta xem qua một chút được chứ?".

"Vâng, được ạ".

Dương Tiểu Ngọc chẳng chút do dự, lập tức gật đầu đáp ứng. Cô bé biết là vị tiên gia nơi đối diện đang muốn kiểm tra linh căn của mình.

...

"Tiểu Ngọc, lúc ta kiểm tra, trong người con sẽ phát sinh chút ít thay đổi, chịu khó nín nhịn nhé".

Căn dặn đầu đó, Lý Ngọc Thường lúc này mới bắt đầu dẫn động chân nguyên, xuất ra linh lực thâm nhập vào bên trong cơ thể Dương Tiểu Ngọc. Việc nàng đang làm, khỏi cần nghĩ thì tin tưởng ai nấy đều hiểu. Mười mười là đang kiểm tra tư chất, phẩm cấp linh căn, không sai được.

Khác các đệ tử tu vi còn non kém, mà cụ thể là Trương Khiêm, Mộng Kiều phải nhờ tới trác linh cầu để xác định sự tồn tại của linh căn, dựa vào một thân đạo hạnh cao thâm, Lý Ngọc Thường hoàn toàn đủ năng lực để tự mình thực hiện điều đó. Thậm chí so với trác linh cầu, thông tin về linh căn nàng tra được sẽ còn rõ ràng hơn nữa. Dám cá là như vậy.

...

Một hồi sau.

Những ngón tay thon thả nọ đã sớm được thu về; quá trình kiểm tra, nó đã hoàn tất.

Kết quả thì...

Hơi ngoài ý muốn của Lý Ngọc Thường, linh căn của Dương Tiểu Ngọc mặc dù đích xác thuộc vào một trong ba loại biến dị vô cùng hiếm gặp: băng linh căn, nhưng là phẩm cấp...

Ban đầu, sau khi nghe đệ tử mình thuật lại tin tức trác thí, Lý Ngọc Thường đã suy đoán chín phần mười khả năng linh căn của Dương Tiểu Ngọc hẳn phải đạt đến cấp thứ tư trong tổng số năm cấp bậc: cực phẩm. Bởi lẽ năm xưa, thời điểm nàng được kiểm tra linh căn, tình cảnh cũng giống y hệt Dương Tiểu Ngọc hôm nay, đều là xấp xỉ chục giây thời gian liền khiến cho trác linh cầu nứt vỡ. Tuy nhiên, thực tế đã khác xa mong đợi. Linh căn của Dương Tiểu Ngọc vốn chẳng phải cực phẩm cái gì, so với cực phẩm thì cấp bậc của nó... còn cao hơn nữa.

Không sai! Linh căn của Dương Tiểu Ngọc chính là thiên phẩm - mức cao nhất!

Lý Ngọc Thường có nghĩ thế nào cũng khó lòng mừng tượng ra nổi tình cảnh này. Đứa bé gái đang đứng trước mặt nàng, nó vậy mà lại sở hữu băng linh căn cấp bậc thiên phẩm...

Tự cổ chí kim, trong lịch sử của giới tu tiên luyện đạo, Lý Ngọc Thường nàng nào có nghe ai nói qua, đã từng đọc qua về một nhân vật như thế bao giờ? Ngàn vạn năm trước cho đến hôm nay, kẻ sở hữu linh căn biến dị, gom lại cũng được một đám, nhưng trong số ấy, cao nhất cùng lắm là hàng cực phẩm, thiên phẩm khẳng định chưa một lần xuất hiện.

Cực phẩm, đây là giới hạn mà mọi người ngầm nhận định đối với linh căn biến dị, gần như đã được định đoạt bởi thượng thiên.

Vậy mà giờ đây...

Nhận thức chung của bao đời tu sĩ, hôm nay rốt cuộc đã bị đánh tan. Linh căn biến dị thiên phẩm, cuối cùng đã xuất ra được một người...

Rung động qua đi, Lý Ngọc Thường không giấu nổi vui mừng, chẳng buồn để tâm đến ánh mắt kinh dị của Lê Thắng Nam và Trương Khiêm, hạ mình ngồi xuống trước mặt Dương Tiểu Ngọc. Nàng cố kìm cảm xúc, mỉm cười hoà ái: "Tiểu Ngọc, con có muốn tu tiên không?".

Đột nhiên được một vị cao tăng môn phái cư xử hết mực triu mến, ân cần, Dương Tiểu Ngọc nhất thời khó tránh sinh lòng nghi hoặc, được yêu mà sợ. Dù vậy, cô bé vẫn rất phải phép hồi âm: "Thưa tiên gia, con nguyện một lòng tu tiên".

Trước sự đối đáp mau lẹ này của Dương Tiểu Ngọc, chú tâm quan sát lại thấy vẻ kiên định hiện lên trong đáy mắt cô bé, Lý Ngọc Thường không khỏi âm thầm suy đoán. Nàng dò hỏi: "Tiểu Ngọc, tại sao con muốn tu tiên?".

"Thưa tiên gia, bởi vì con muốn được giống như người".

"Giống ta?".

Dương Tiểu Ngọc gật đầu, kể đấy thì nói rõ đầu đuôi: "Phàm nhân sớm muộn ai rồi cũng sẽ già yếu, đau bệnh. Có người sẽ chữa được bằng y thuật bình thường, nhưng cũng có người lại vô phương dùng thuốc của thể tục để cứu chữa, chỉ có thể nhờ đến tiên gia...".

"Con sợ phụ thân, mẫu thân, Tiểu Ngư và Yến cô cô, mọi người sẽ có ngày chột mang trọng bệnh, thân lâm sinh tử... Vì vậy nên con muốn tu tiên. Chỉ cần con trở thành tiên gia có đạo thuật cao thâm như người thì nhất định sẽ bảo vệ được cho họ, sẽ không còn lo lắng khẩn cầu các vị tiên gia khác nữa..."

Nghe qua những lời chân thành mộc mạc của Dương Tiểu Ngọc, Lý Ngọc Thường đối với cô bé lại thêm phần quý mến, coi trọng.

Bất quá mới chỉ là một đứa bé gái năm tuổi vậy mà đã biết trân yêu phụ mẫu, thân nhân, nói năng càng lưu loát hơn xa trẻ nhỏ bình thường, mười phần quá chín, Lý Ngọc Thường tuyệt đối khẳng định trừ đi tư chất linh căn thì ngộ tính của Dương Tiểu Ngọc cũng phải liệt hàng thượng đẳng.

Chẳng có gì để hoài nghi nữa cả. Dương Tiểu Ngọc, cô bé chắc chắn là một hạt giống tuyệt hảo để tu tiên luyện đạo, phù trợ chính giáo; thành tựu mai sau, dám cá sẽ vượt qua tất thảy năm vị phong chủ hiện thời của Thiên Kiếm Môn...

Trong lòng đã hạ xuống quyết định, Lý Ngọc Thường hướng cô bé trước mắt, thanh âm nghiêm túc nói ra: "Tiểu Ngọc, xét ở bản môn ta cũng có chút thân phận, đạo thuật hẳn là đủ để trị bệnh cứu người. Nếu con đã một lòng muốn tu tiên, vậy có nguyện bái ta làm sư không?"

Một câu hỏi, hay đúng hơn là một lời đề nghị. Cực kỳ khiêm tốn. Chính nó - thái độ yêu mến và tự hạ thấp bản thân của Lý Ngọc Thường - đã vừa làm cho hai kẻ đứng ngoài theo dõi là Lệ Thắng Nam và Trương Khiêm phải mở to mắt ra nhìn. Bọn họ cảm thấy có phần khó tin.

Trương Khiêm vốn ở nội môn, tạm thời thôi không xét đến. Nhưng còn Lệ Thắng Nam, nàng thân là đệ tử chân truyền của Lý Ngọc Thường, thường xuyên gần gũi ân sư vậy mà cũng phải động dung kinh ngạc.

Chuyện này âu cũng khó trách. Trước nay, Lệ Thắng Nam nàng nào đã chứng kiến sư phụ cư xử từ ái như thế với ai bao giờ. Mọi khi người vẫn luôn giữ vẻ điềm đạm, trên mặt hiếm hoi lắm mới mơ hồ thoáng qua chút tiểu ý, bộ dạng thủy chung xa cách khó gần; nhưng là hiện tại... Nhìn người xem, không những tự hạ mình ngồi xuống, mỉm cười trìu mến mà lúc này còn nhỏ nhẹ đưa ra lời đề nghị biết bao người thầm ao ước.

Trở thành đệ tử chân truyền của một vị phong chủ phái Thiên Kiếm, thiên hạ có tu sĩ chính đạo nào là chẳng tha thiết mong cầu?

Đây là điểm phúc, muôn người được một.

Dạ âm thầm suy đoán, Trương Khiêm và Lệ Thắng Nam, cả hai không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn sang Dương Tiểu Ngọc...

Đối với cái nhìn hâm mộ xen lẫn ngỡ vực ấy của hai người, Dương Tiểu Ngọc đương nhiên khó lòng hiểu thấu. Dẫu sao cô bé vẫn chỉ là một đứa trẻ, vốn dĩ ngoại nhân, hôm nay bất quá lần đầu được diện kiến Lý Ngọc Thường, sự khác lạ của nàng, cô bé thế nào có thể đo lường?

Nhưng, dù là như vậy, tuy còn chưa hiểu hết, Dương Tiểu Ngọc vẫn rất đổi hân hoan. Cô bé một lần nữa hạ thân quỳ xuống, thành tâm dập đầu: "Ân sư tại thượng, xin nhận của đồ nhi một lạy!"

"Ân sư tại thượng..." Lý Ngọc Thường trầm ngâm lại, trong mắt tiểu ý giăng đầy. Bốn chữ này... hẳn cũng có hàm ẩn đây.

Cánh tay thon đưa về trước, Lý Ngọc Thường đem Dương Tiểu Ngọc nâng dậy, nhẹ vén mấy sợi tóc rối cho cô bé, nói: "Rất tốt. Vậy kể từ hôm nay, Dương Tiểu Ngọc con sẽ ở lại Mặc Kiếm Phong này của ta, theo ta học đạo".

"Đồ nhi đa tạ sư phụ đã thu nhận!"

Lý Ngọc Thường nở nụ cười hiền từ, lắc đầu bảo: "Tiểu Ngọc, hiện con vẫn chưa thể gọi ta là sư phụ".

Trước thần tình mờ mịt của đứa bé thông minh lanh lợi nơi đối diện, Lý Ngọc Thường giải thích: "Thiên Kiếm Môn ta có quy định, việc tuyển trạch môn đồ trước sau phải trải qua hai bước: đầu tiên là đưa người sở hữu linh căn về sơn môn, tiếp đây sẽ tiến hành một đợt tổng khảo thí. Những người qua được, khi đó sẽ dựa vào thuộc tính linh căn, tâm tính biểu hiện mà phân vào các chi mạch. Ngoại môn, nội môn hay chân truyền đệ tử, thiên tư tới đâu thì sẽ đưa vào chỗ ấy".

"Nói cách khác, nếu còn chưa quang minh chính đại thông qua khảo thí, chưa được các vị cao tăng tông môn khác công nhận thì ta vẫn chưa được quyền thu nạp con vào Mặc Kiếm Phong. Danh phận sư đồ, trước mắt phải tạm gác lại".

"Vậy... con nên gọi người là gì?"

"Ừm... Tạm thời con cứ gọi ta là phong chủ, chờ qua khảo thí sẽ chính thức làm lễ nhập môn".

"Vâng, con biết rồi, phong chủ".

Dương Tiểu Ngọc thay đổi cách xưng hô xong, trầm ngâm chốc lát thì ngập ngừng nói ra: "Phong chủ... Người có thể cho con đi thăm Tiểu Ngư được không?"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Khóc Trước Tỉnh Hương Đường

...

Tại Đào Hoa thôn, vốn dĩ ban đầu Dương Tiểu Ngọc đã nghĩ sau khi tiến nhập tiên môn thì sẽ được ở cùng một chỗ với Lăng Tiểu Ngư, nhưng trên đường đi, thông qua Trương Khiêm tận tình giải đáp, cô bé rốt cuộc nhận ra sự lầm tưởng của mình. Cô bé biết là tại Thiên Kiếm, môn nhân được phân tách ra tận năm chi mạch tương ứng với năm ngọn núi, cũng đồng thời là thứ tự ngũ hành: Kim Kiếm Phong, Trúc Kiếm Phong, Mộc Kiếm Phong, Liệt Kiếm Phong và Tương Kiếm Phong.

Trong đó, Mộc Kiếm Phong chủ thủy, là chi mạch sẽ thu nhận những môn đồ sở hữu thủy hệ linh căn; băng hệ linh căn cũng y như vậy, nếu có xuất hiện thì sẽ được phân vào đây. Còn đối với người mang linh căn thuộc tính mộc như Lăng Tiểu Ngư, chỗ được đưa đến sẽ là Trúc Kiếm Phong - nơi mà đạo thuật hệ mộc tồn lưu và phát triển hàng ngàn năm qua.

Linh căn thuộc tính khác nhau sẽ phân vào các chi mạch khác nhau, đó đã là quy định, bất di bất dịch. Tất nhiên cũng hết sức thoả đáng. Vì lẽ ấy, Dương Tiểu Ngọc dầu có muốn thì cuối cùng vẫn chỉ dừng ở mong muốn, sẽ chẳng thể nào tu luyện chung một chỗ với Lăng Tiểu Ngư được.

Nhưng, dù vậy, cô bé không rút lui, bất quá một chút đắn đo liền gạt đầu để Trương Khiêm mang thẳng tới Mộc Kiếm Phong. Mục đích của cô bé là tu tiên luyện đạo, là trở thành một vị tiên gia đạo thuật thâm huyền. Để bảo hộ thân nhân, bằng hữu, cô bé sẽ tiếp tục bước đi trên con đường này. Với lại...

Tuy nói Mộc Kiếm Phong và Trúc Kiếm Phong là hai chi mạch theo đuổi đạo thuật khác nhau nhưng chung quy thì đều thuộc Thiên Kiếm Môn. Đôi bên tâm đó, qua lại làm sao chẳng có?

Dương Tiểu Ngọc đã nghĩ như vậy, rằng Mộc Kiếm Phong sẽ giúp cô bé tu luyện nhanh hơn, sớm ngày đạt được thành tựu hơn. Rằng ở đó, cô bé vẫn có thể đến Trúc Kiếm Phong để thăm Lăng Tiểu Ngư...

Nhưng... thật không may. Dương Tiểu Ngọc sai rồi. Mặc dù môn quy chẳng cấm ngăn, phong chủ Lý Ngọc Thường cũng đã gật đầu đồng ý, đích thân mang cô bé tới Trúc Kiếm Phong, tuy nhiên kết quả... Lăng Tiểu Ngư vẫn là không thể gặp được.

Nguyên do, nó đến từ chính vị phong chủ tính tình cổ quái của Trúc Kiếm Phong - Lăng Thanh Trúc kia. Nàng đã rất thẳng thừng từ chối lời xin gặp mặt của Lý Ngọc Thường. Trước sau như một, mặc cho Dương Tiểu Ngọc nài nỉ tới đâu, Lý Ngọc Thường xuống nước cỡ nào, từ đầu đến cuối, Lăng Thanh Trúc thủy chung đều lắc đầu, xua tay tiễn khách.

Hết cách, Lý Ngọc Thường đành hậm hực đưa Dương Tiểu Ngọc với đôi mắt ầng ầng nước trở lại Mộc Kiếm Phong...

Còn lại một mình, Lăng Thanh Trúc đứng trông theo hai kẻ vừa rời đi, chu môi nói ra: "Hừ, lần trước ta đẩy tới Mộc Kiếm Phong xin có vài trái Băng Linh mà Lý Ngọc Thường người cũng không cho, giờ lại đến cầu ta cho gặp thẳng ngốc Lăng Tiểu Ngư kia... nằm mơ đi!".

Những lời này, nếu Lý Ngọc Thường nghe được thì dám cá là sẽ phải trợn mắt lên mà nhìn Lăng Thanh Trúc mất. Ở Thiên Kiếm Môn, ai chẳng biết Băng Linh là linh thụ độc nhất vô nhị của Mộc Kiếm Phong, mức độ trân quý khó có thể đo lường, tính cả sơn môn cũng chỉ tồn tại duy nhất một cây. Lại nói cây này, một trăm năm mới ra hoa một lần, tiếp đẫy qua thêm một trăm năm nữa mới kết thành linh quả, trước sau gộp lại vị chi phải hao tổn hơn hai trăm năm thời gian để cho ra dăm ba trái.

Linh quả vừa thành thực Lăng Thanh Trúc đã liền hỏi xin, số lượng còn không phải một, thử hỏi Lý Ngọc Thường nàng làm sao đồng ý được?

Năm đó, Lý Ngọc Thường đã quyết đoán chối từ. Chỉ là hôm nay, nàng khó có thể ngờ được Lăng Thanh Trúc lại vẫn canh cánh chuyện xưa, đáp trả bằng việc ngăn cản Dương Tiểu Ngọc - đứa đệ tử tương lai của mình - gặp mặt Lăng Tiểu Ngư - bằng hữu của nó...

Nhỏ nhen, hẹp hòi lượng hẳn là như vậy đi.

...

Vài ngày sau...

Do đã bị Lăng Thanh Trúc thẳng thừng từ chối nên mấy hôm vừa qua, Lý Ngọc Thường chẳng buồn tới Trúc Kiếm Phong thêm một lần nào nữa. Đối với chuyện này, Lăng Thanh Trúc cũng không quá để tâm. Cốt yếu là hôm đó nàng đã đáp trả thành công, khiến Lý Ngọc Thường phải hậm hực rồi đi, như vậy là quá đủ rồi. Muộn phiền nếu có, nhiều nhất thiết nghĩ cũng chỉ mỗi mình Dương Tiểu Ngọc...

Vốn cho rằng dù thuộc chi mạch khác nhau nhưng vẫn có thể thỉnh thoảng qua lại thăm hỏi, ngờ đâu... Trương bối xích mích lại để hậu bối liên lụy, đành cách trở đôi nơi, ngăn cũng thương thay.

Có điều, kẻ tội nghiệp nhất lúc này, đó lại không phải Dương Tiểu Ngọc. Lăng Tiểu Ngư mới là đứa trẻ đang bị Lăng Thanh Trúc "đày đoạ" nhiều hơn tất cả.

Dương Tiểu Ngọc dù muện phiền thì ít ra cũng biết được dăm bảy phần, dầu có thương nhớ thân nhân, bằng hữu mà rơi lệ cũng sẽ được Lý Ngọc Thương kẻ bên an ủi, trông nom. Trong khi ấy, Lăng Tiểu Ngư lại khác. Nó chả mình bạch chút gì. Chuyện Dương Tiểu Ngọc sở hữu linh căn biến dị, đến Thiên Kiếm Môn và qua Trúc Kiếm Phong tìm nó, từ đầu tới cuối nó đều không hay không biết. Lăng Thanh Trúc, nàng đã chẳng hề nói lại một câu, một chữ nào. Việc nàng làm, có, hoạ chăng là bồi thêm vào nỗi niềm thương cảm...

Những ngày vừa qua tại Trúc Kiếm Phong, với Lăng Tiểu Ngư mà nói thì quả rất đổi tồi tệ. Ban ngày, từ sáng đến chiều nó đều bị Lăng Thanh Trúc ép đi theo sát bên hầu hạ; đêm đến, khi Lăng Thanh Trúc đã ngủ, lúc ấy nó lại phải một mình đối diện với màn đêm sâu thẳm, với nỗi nhớ cùng sự lo lắng cho cô cô dưới núi...

Tuy rằng Mộng Kiều đã mấy phen an ủi, bảo nó là Yến cô cô vẫn ổn, đã có người ngày đêm chăm sóc, một tháng tới cũng sẽ chẳng xảy ra điều gì bất trắc. Thế nhưng... nó vẫn đề tâm.

Không phải Lăng Tiểu Ngư nó hoài nghi lời Mộng Kiều, hoàn toàn trái lại, nó rất tin tưởng nàng. Lo nghĩ, nhớ thương, hết thảy là bởi cảm xúc cá nhân, xuất phát từ tình yêu nó dành cho Yến cô cô mình mà thôi.

Lăng Tiểu Ngư nó vẫn chỉ là một đứa trẻ.

...

"Hic hic..."

"Hic..."

Giữa đêm thanh vắng, dưới ánh trăng trung tuần tháng tám, trên đỉnh Trúc Kiếm quanh năm se lạnh, một thanh âm khe khẽ chất đầy tâm sự chọt cất lên. Nghe kỹ thì đúng là tiếng của Lăng Tiểu Ngư. Nó đang ngồi khóc.

Tất nhiên là không phải mới đây, duy nhất lần này, thực ra thì kể từ thời điểm bị Lăng Thanh Trúc ép ở lại Trúc Kiếm Phong, mỗi đêm Lăng Tiểu Ngư đều ra gốc đại thụ trước Tỉnh Hương Đường này ngồi khóc. Giống như mấy đêm trước, đêm nay, hoà trong những giọt nước mắt, từ trong miệng nó, lời nhớ thương cũng chốc chốc được thốt ra.

"Hic... Yến cô cô, Tiểu Ngư nhớ cô cô lắm..."

"... Tiểu Ngư muốn về nhà... Tiểu Ngư muốn chăm sóc cho Yến cô cô... hic.... Tiểu Ngư lo cho Yến cô cô lắm..."

...

Đại loại là như thế, những lời mà Lăng Tiểu Ngư đã nói. Từ đầu tới cuối, hầu như mỗi một câu thốt ra từ miệng nó, bất kể dài hay ngắn thì đều luôn có danh tự "Yến cô cô". Thế mới thấy trong lòng Lăng Tiểu Ngư nó, Lăng Ngọc Yến là cỡ nào quan trọng.

Người đầu chỉ vô tình nhìn thấy, vô tâm nghe được, tin tưởng cũng sẽ liền nhận ra tình cảm chân thành to lớn kia. Bằng nếu chẳng những đã nghe, đã nhìn mà còn sớm mình bạch đầu đuôi có sự như Lăng Thanh Trúc...

Đúng vậy. Lăng Thanh Trúc - vị phong chủ tính tình cổ quái của Trúc Kiếm Phong, nàng hiện đang ở đây, phía trước Tỉnh Hương Đường. Giống như đứa trẻ đang ngồi thút thít đằng trước, mấy đêm vừa qua, đêm nào nàng cũng ra đứng chỗ này, im lặng quan sát.

Lăng Tiểu Ngư khóc, nàng thấy rõ. Lăng Tiểu Ngư thốt lời thương nhớ, lo âu, nàng cũng nghe ra rành mạch. Nhưng.. nàng đã không hề tiến lên động viên, không hề an ủi. Thay vào đó, nàng thủy chung chỉ im lặng đứng nhìn. Nhìn xong thì lui gót trở về...

Đây là tại sao? Lăng Thanh Trúc, nàng đang có tính toán gì?

Chẳng ai rõ. Mộng Kiều dù tình cờ bắt gặp nhưng nghĩ hoài vẫn chưa thể lý giải. Lăng Tiểu Ngư - kẻ đang ngồi khóc kia - thì lại càng vô phương thấu hiểu. Đừng nói nó vẫn chưa biết, dầu sớm nhận ra sự hiện diện của Lăng Thanh Trúc, với tâm trí đơn thuần của mình, ngấm thêm vài năm nữa e hầy còn mù mịt.

Hành vi của Lăng Thanh Trúc quá đổi bất thường. Ban ngày thì sai phái, ức hiếp Lăng Tiểu Ngư; chừng khi đêm đến lại giả vờ say ngủ, đợi cho Lăng Tiểu Ngư lặng lẽ mở cửa phòng ra gốc đại thụ trước Tỉnh Hương Đường ngồi khóc mới thông thả ngồi dậy, nõi gót lần theo.

Rõ ràng là có dụng tâm. Nhưng mục đích cụ thể của Lăng Thanh Trúc... Nó là gì?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Lại Ăn Đám

...

Sáng hôm sau.

Trên đỉnh Trúc Kiếm.

Bên trong một căn phòng biệt lập rộng lớn nằm phía sau Tĩnh Hương Đường, Lăng Thanh Trúc đã vừa mới thức giấc. Với mái tóc xõa dài hơi rối, nàng chậm rãi ngồi dậy, che tay ngáp dài, ngáp xong thì vươn vai, vặn người giãy lát.

Đem tấm chăn bông kéo sang một bên, Lăng Thanh Trúc nhích mông về trước, chùng sát mép giường liền khê nâng mình, nhẹ nhàng nhảy xuống. Nàng vén rèm đi ra, đến khoảng giữa phòng thì ngừng lại. Nhưng rồi rất nhanh, đôi chân nhỏ bé của nàng đã tiếp tục bước đi. Tuy nhiên lần này, nơi nàng hướng tới lại không phải đằng trước, chỗ cánh cửa mà là bên phải căn phòng, trong góc nhỏ cạnh tường.

Lăng Tiểu Ngư, nó đang nằm ở đấy.

Trái hẳn chiếc giường tiện nghi của Lăng Thanh Trúc, chỗ ngủ của Lăng Tiểu Ngư khá tồi, nếu không muốn nói là quá tồi. Một tấm thảm nhỏ, và hết. Một cái gối be bé, một tấm chăn đơn mỏng manh thậm chí còn chẳng có...

Ngắm giữa tiết trời tháng tám, lại ở trên một ngọn núi cao, việc phải ngủ trên nền nhà trơn trượt như vậy, đối với một đứa trẻ sáu tuổi như Lăng Tiểu Ngư mà nói... Thật cũng thương thay.

Chỉ là... ai sẽ thương nó đây?

Mộng Kiều ư? Nàng biết đấy. Thế nhưng dù biết nhiều hơn nữa, cuối cùng vẫn chỉ đành bất lực đứng nhìn. Ân sư đã cảnh báo, Mộng Kiều nàng làm sao dám trái?

Có quyền can thiệp duy mỗi một người: chính kẻ đã bày ra cục diện hiện giờ - Lăng Thanh Trúc. Mà Lăng Thanh Trúc thì...

"Ê, dậy!".

Trong bộ tứ y tinh kỳ quen thuộc, Lăng Thanh Trúc dùng chân đạp nhẹ lên người Lăng Tiểu Ngư hiện vẫn còn say ngủ, vừa lay vừa gọi: "Tiểu tử, mau dậy! Mau dậy!".

"Ưm...".

Sau những cú đạp "nhẹ nhàng" của Lăng Thanh Trúc, Lăng Tiểu Ngư khó lòng ngủ thêm được nữa. Nó cựa mình, "um" khẽ một tiếng rồi từ từ mở mắt.

"Thần tiên sư phụ...".

Nghe giọng ngái ngủ của nó, Lăng Thanh Trúc cau mày, trách móc: "Tiểu tử, mặt trời đã lên cả buổi rồi mà ngươi vẫn còn ngủ à? Bộ tính để ta vác cái mặt kém sắc này ra ngoài chắc?".

"Thần tiên sư phụ, con xin lỗi...".

Lăng Tiểu Ngư đưa tay dụi mắt, chuyển mình đứng lên.

"Thần tiên sư phụ, người đợi ở đây để con đi lấy nước".

Nói rồi, Lăng Tiểu Ngư lập tức nhấc chân bước vội ra ngoài.

Một hồi sau...

Thân ảnh nhỏ nhắn rồi đi ban nãy hiện đã vừa mới trở về. Tất nhiên là chẳng phải tay không đi về.

Gắng giữ thau nước mà kích cỡ còn lớn hơn lồng ngực mình gấp bội, Lăng Tiểu Ngư cẩn thận đem đến đặt trên chiếc bàn giữa phòng. Đặt xong, nó thở mạnh mấy lượt, hướng Lăng Thanh Trúc đang thông thả tiến lại, nói: "Thần tiên sư phụ, nước con mang tới rồi. Thần tiên sư phụ rửa mặt đi".

"Ừ".

Lăng Thanh Trúc nhẹ đáp, ngó xem thau nước thấy không có gì bất ổn, lúc này mới lấy ra một chiếc khăn màu trắng, nhúng qua nước, bắt đầu lau mặt.

Đang lau, nàng chợt hỏi: "Tiểu tử, chỉ là lau mặt thôi mà, ngươi có cần phải dùng ánh mắt tò mò đó để nhìn ta không?".

Bị nhắc nhở, Lăng Tiểu Ngư vội cúi đầu, lí nhí nói ra: "Thần tiên sư phụ, Tiểu Ngư không có ý. Tại Tiểu Ngư thấy...".

"Ta biết là ta rất xinh đẹp, nhưng mà tiểu tử ngươi cũng không nên nhìn như vậy a".

Xinh đẹp?

Lăng Tiểu Ngư rất thành thật lắc đầu: "Thần tiên sư phụ, không phải đâu".

"Không phải?" - Lăng Thanh Trúc tạm ngưng động tác, hơi nhún mảy hỏi lại - "Cái gì không phải? Ý tiểu tử ngươi là ta không đẹp?"

Trông kẻ trước mặt có vẻ khó chịu, Lăng Tiểu Ngư lại lần nữa lắc đầu, so với vừa rồi thì nhiều hơn hai lượt: "K-Không phải. Tiểu Ngư không có nói cái đó... Ý con là..."

"Là? Là cái gì? Tiểu tử ngươi nói mau?"

Lăng Tiểu Ngư bị giục, trực tiếp chỉ thẳng vào chiếc khăn trên tay Lăng Thanh Trúc: "Thần tiên sư phụ, con không có nhìn mặt người. Con nhìn nó".

Lăng Thanh Trúc cúi xem chiếc khăn trong tay, ngược lên thì nghi hoặc: "Đây chỉ là chiếc khăn bình thường, có cái gì kỳ lạ đâu mà ngươi phải nhìn?"

"Nhưng mà chiếc khăn đó... Lúc này con thấy nó tự nhiên xuất hiện..."

Ra là như vậy.

Bây giờ thì Lăng Thanh Trúc đã hiểu rõ nguồn cơn. Đưa trẻ trước mặt nàng đây là tò mò về sự biến hoá chứ chẳng phải bởi nàng có dung mạo khá ái mà đứng nhìn.

"Còn tưởng là do nhan sắc yêu kiều diễm lệ của mình..."

Có phần hụt hẫng, Lăng Thanh Trúc tỏ ra bất mãn: "Bảo tiểu tử ngươi đàn độn đúng là không oan chút nào".

"Cái gì mà tự nhiên xuất hiện? Đây là do ta lấy ra từ trong giới chỉ, biết chưa?"

Ngó thấy thần tình u mê của Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc hơi bất đắc dĩ, đành giơ tay trái lên, chỉ vào chiếc nhẫn đang đeo: "Giới chỉ chính là cái này này".

"Tiểu tử ngươi đừng trông nó nhỏ mà lầm. Bên trong giới chỉ này, không gian chứa đựng so với căn phòng chúng ta đang ở còn muốn lớn hơn vài phần. Đừng nói một chiếc khăn, dù một trăm chiếc khăn cũng vẫn dư sức lưu trữ đấy".

"Thần kỳ như vậy?"

"Mới như thế thì có gì đâu thần kỳ. Đạo thuật tiên gia mới đích thị là thứ đáng để ngươi tìm hiểu".

Nói đoạn, Lăng Thanh Trúc đặt chiếc khăn xuống bàn, chỉ vào mình, bảo: "Thấy ta không? Mặc dù tuổi của ta đã rất rất là lớn, nhưng nhờ tu luyện đạo thuật nên có thể đi ngược cái lẽ tự nhiên, liên tiếp cải lão hoàn đồng, thanh xuân vĩnh trú a".

...

"Thần tiên sư phụ..." - Lăng Tiểu Ngư ngẫm nghĩ một hồi mới ngập ngừng khẽ giọng - "Vậy... năm nay thần tiên sư phụ được bao nhiêu tuổi rồi?"

Đối với vấn đề này, Lăng Tiểu Ngư nó thật là rất tò mò. Cứ mỗi lần trông vào bộ dáng trẻ con chẳng cao hơn mình được bao nhiêu kia của Lăng Thanh Trúc là trong lòng nó lại bất giác âm thầm tự hỏi.

Và đáp lại...

Lăng Thanh Trúc chớp chớp hàng mi, thần tình hơi quái lạ: "Tiểu tử, muốn biết sao?"

"Hmm..."

Tiếp sau cái gật đầu của Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc nhẹ hắng giọng, rất nghiêm túc nói ra: "Tiểu tử, thấy ngươi tò mò như vậy... Được rồi, để ta cho ngươi biết. Tuổi của ta, ừm, tính ra thì năm nay đã được... bốn trăm hai mươi sáu tuổi ba tháng mười ba ngày".

Lăng Tiểu Ngư: "...".

Nó bị sốc. Mặc dù sớm đã nghe phong thanh, trong lòng cũng đã có nghĩ qua, thế nhưng khi nghe được chính miệng Lăng Thanh Trúc nói ra, nhất thời nó vẫn khó bình tĩnh để mà tiếp nhận.

Bốn trăm hai mươi sáu tuổi. Là bốn trăm hai mươi sáu tuổi a!

Nhìn lại bộ dáng chả khác gì cô bé vừa lên sáu, lên bảy đang an vị trên ghế, Lăng Tiểu Ngư thoáng liên tưởng. Cuối cùng, không rõ đã nghĩ gì mà khuôn mặt nó bỗng trở nên thành kính vô cùng.

"Tiểu tử, lần này ánh mắt của ngươi lại là ý gì đây?".

"Không có gì, thừa thần tiên lão sư phụ." Lăng Tiểu Ngư lắc đầu, đáp.

Nhưng, chính câu trả lời này, nó lại khiến cho chân mày Lăng Thanh Trúc phải nhíu lại.

"Thần tiên lão sư phụ? Tiểu tử, mọi khi ngươi không phải đều gọi 'thần tiên sư phụ', sao bây giờ lại thêm một chữ 'lão' vào?".

"Thần tiên lão sư phụ, đó là bởi vì tuổi của người đã rất rất là cao. Vậy nên Tiểu Ngư thấy nên gọi 'lão' thì mới đúng".

"À à...".

Lăng Thanh Trúc nhích người, chuyển từ ghế xuống nền nhà. Nàng áp sát Lăng Tiểu Ngư, hé môi cất tiếng: "Thì ra tiểu tử ngươi đây là nghĩ ta già cả mà tặng cho một chữ 'lão' theo kèm...".

"Thần tiên lão sư phụ, người nói đúng...".

"Bình!".

Lời trong miệng Lăng Tiểu Ngư còn chưa kịp nói hết thì một nắm tay nhỏ nhắn nhưng đầy uy lực đã đâm thẳng vào mặt, khiến nó bật ngửa ra sau, ngã chổng gọng trên nền nhà.

"Ai ui...".

Bất ngờ bị đánh, còn là đánh rất đau, Lăng Tiểu Ngư khó tránh uất ức. Nó lồm cồm ngồi dậy, đang tính chất vấn thì phía bên kia, trước mặt nó, Lăng Thanh Trúc đã cướp lời. Bộ dạng hùng hổ, nàng mắng to: "Đúng? Đúng cái đầu ngươi! Ngươi ngu thì cũng ngu vừa vừa thôi chứ, ngu gì mà đánh hết phần thiên hạ thế hả?!"

"Thần tiên lão sư phụ? Rốt cuộc là con mắt nào của ngươi thấy ta 'lão'?! Tiểu tử ngươi mau chỉ để ta đem nó móc ra!".

"Ừc...".

Trước thái độ dữ dằn của Lăng Thanh Trúc, Lăng Tiểu Ngư vô thức nuốt xuống một ngụm nước bọt. Thay vì ý nghĩ chất vấn, cảm giác uất ức, giờ phút này nó chỉ còn biết co đầu rụt cổ, lảng tránh cái nhìn của ai kia.

Nó sợ a.

Vừa rồi, Lăng Tiểu Ngư nó chỉ là thành thật nói ra suy nghĩ trong lòng thôi. Ngẫm mà xem, bốn trăm hai mươi sáu tuổi, nếu không 'lão' thì là gì?

"Ta gọi đâu có sai, cũng rất thành kính nữa, tại sao thần tiên lão sư phụ lại tức giận...".

Lăng Tiểu Ngư thầm tự hỏi, nhưng cuối cùng không hiểu vẫn cứ hoàn không hiểu. Với nó, Lăng Thanh Trúc quả chẳng khác nào một cuốn vô tự thiên thư hết. Nó nhìn không đến, lần không ra...

"Hừ...!".

Quan sát thấy đứa trẻ trước mặt đã thu mình sợ sệt, cảm nín đứng nghe, Lăng Thanh Trúc lúc này mới thôi, ngưng mắng mỏ. Tuy vậy, giọng điệu của nàng vẫn còn vương đầy bức bối: "Tiểu tử, ta cảnh báo ngươi. Sau này không được gọi ta 'lão' nữa biết chưa...".

"Vậy... con nên gọi là gì?".

"Chẳng phải mấy hôm nay đều gọi 'thần tiên sư phụ' sao?".

Lăng Thanh Trúc tiếp lời: "Tiểu tử ngươi gọi gì thì gọi, kêu gì thì kêu, nhưng nhớ kỹ, tuyệt đối không được kèm chữ 'lão' kia vào. Nếu để ta nghe thấy cái chữ đó một lần nữa... Hừ! Ta chẳng những sẽ móc mắt ngươi ra mà còn sẽ đem lưỡi ngươi cắt xuống!".

...

...

"Phù... ừ...".

"Tiểu tử ngươi đừng có đứng đó bụm miệng nữa. Mau theo ta tới Bách Thảo Đường".

Và như thế, một trước một sau, từ trong căn phòng, sau hồi lâu chộn rộn, hai thân ảnh nhỏ nhắn lần lượt bước ra, nhắm khu vực luyện đan chính của Trúc Kiếm Phong đi đến...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Trắc Thí Đài Hội Ngộ

Tương tự bốn chi mạch khác, môn hạ Trúc Kiếm Phong cũng được chia thành ba khu vực. Theo vị trí từ thấp đến cao của ngọn núi, phân biệt làm ngoại môn, nội môn và chân truyền đệ tử. Trong đó, ngoại môn cư ngụ ở nơi thấp nhất, đệ tử chân truyền thì ở nơi cao nhất, trên đỉnh núi. Cũng chính là chỗ mà Lăng Tiểu Ngư và Lăng Thanh Trúc đang sống hiện giờ. Lẽ tất nhiên, căn phòng hai người họ đang cư ngụ, nó không phải nơi mà đệ tử chân truyền nào cũng được phép đi vào.

Xưa giờ, căn phòng ấy luôn chỉ để dành cho một mình Lăng Thanh Trúc. Phần các đệ tử, bọn họ được an bài ở khu vực riêng. Bao gồm hai loại tương ứng với cảnh giới tu vi: phòng ốc cho đệ tử dưới phạm nhân cảnh hậu kỳ và động phủ cho những người từ phạm nhân cảnh hậu kỳ trở lên.

Hiện tại, động phủ phía sau núi ra sao tạm còn chưa rõ chứ bằng xét dây phòng của chân truyền đệ tử nằm bên trái Tinh Hương Đường.. Khung cảnh thực có phần vắng vẻ. Một dãy mười hai phòng, đang cư ngụ vậy mà chỉ có đúng hai phòng. Mười phòng còn lại, toàn bộ đều vẫn đang để trống.

Chuyện này ngẫm ra cũng chẳng có gì kỳ quái. Không như đệ tử nội môn và ngoại môn, tiêu chuẩn để trở thành chân truyền đệ tử cao hơn rất nhiều. Trong khi đó, những đứa trẻ tư chất thượng đẳng, sở hữu cực phẩm linh căn, thiên phẩm linh căn, bọn chúng lại có được bao nhiêu? Số lượng thật là ít ỏi lắm. Thậm chí một trăm năm xuất ra vài ba người thì cũng đã tính nhiều. Và đó chính là lý do vì sao mà trước giờ Thiên Kiếm Môn lại không hề đặt ra quy định cụ thể đối với việc tuyển chọn đệ tử chân truyền. Nó quá hà khắc.

Nói cách khác, chỉ cần vừa ý, phong chủ của mỗi chi mạch đều có thể lựa chọn người để truyền thừa ý bát. Tuy nhiên, đầu là như thế, số người được thu nhận cũng ít ỏi vô cùng.

Các tông môn, giáo phái khác thế nào còn chưa biết chứ riêng Thiên Kiếm Môn, từ thuở phân chi chia mạch, dưới phong chủ thì đệ tử chân truyền chính là trụ cột của mỗi ngọn núi. Bọn họ đại diện cho toàn thể đệ tử trên dưới sơn môn, nắm giữ rất nhiều trọng trách. Vì lẽ ấy, thiên tư làm sao thấp kém cho được?

Không có quy định chính thức nhưng tiêu chuẩn để trở thành đệ tử chân truyền, xưa giờ vẫn luôn ngặt nghèo. Thành ra nhân số thừa thớt âu rất đổi bình thường; phòng ốc để trống chả có gì lạ...

Đỉnh núi Trúc Kiếm trước nay đều luôn là như vậy, quanh năm vắng vẻ, bốn mùa hiu quạnh. Mười hai căn phòng dành cho các đệ tử chân truyền kia, chúng nếu không trống mười thì cũng trống chín, số người cư ngụ cùng thời điểm chưa bao giờ vượt quá ba người. Đơn chiếc? Hẳn đã đủ gọi.

Tuy nhiên...

Sự đơn chiếc có phần hoang vắng kia, biết đâu chừng sẽ rất nhanh liền đổi sắc. Bởi lẽ hôm nay, trong ngày thu nạp môn hạ chính thức của Thiên Kiếm Môn này, Trúc Kiếm Phong rất có khả năng sẽ may mắn tìm ra được một vài đứa trẻ xứng đáng để truyền thừa ý bát...

...

...

Buổi sáng, tại Kim Kiếm Phong.

Mười năm một lần, hằng cử vào ngày mừng chín tháng chín là các vị phong chủ sẽ tề tựu lại đây - Trắc Thí Đài trên ngọn núi cao nhất của Thiên Kiếm Môn này. Mục đích thì thiết nghĩ ai nấy đều đã rõ: tuyển chọn môn đồ.

Hôm nay người tới rất đông, đa phần đều là trẻ nhỏ, tuổi nằm trong khoảng từ năm đến mười. Khởi phải đoán, bọn chúng hiển nhiên là những đứa trẻ sở hữu linh căn được các đệ tử Thiên Kiếm Môn đưa về núi.

Tính cả trai lẫn gái, tham gia tuyển chọn tổng cộng có một trăm hai mươi ba người tất thấy. Lúc này, bọn chúng hiện đang đứng tại quảng trường, ngay bên dưới Trắc Thí Đài chờ đợi. Lăng Tiểu Ngư, nó cũng hoà lẫn bên trong đám trẻ nhỏ này, cũng đang hướng mắt nhìn đài cao phía trước...

Thế rồi không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, hơn trăm đứa trẻ vốn đang khần trương đứng chờ, bỗng chốc đều di dời ánh mắt, cùng ngược nhìn không trung. Ở nơi đó, ba thân ảnh đang nhanh chóng ngự kiếm phi hành tiến lại.

Người tới gồm hai lớn một nhỏ, tất cả đều là nữ giới, chẳng xinh đẹp thì cũng khá ái ưa nhìn. Đúng là thầy trò Lý Ngọc Thường - Lệ Thăng Nam và Dương Tiểu Ngọc.

Khác xa thời điểm vừa mới tiến nhập tiên môn, Dương Tiểu Ngọc bây giờ trông cao quý hơn rất nhiều. Từ ngoại hình cho đến khí chất, toàn bộ đều phát sinh biến đổi. Phạm nhân nhìn vào, kẻ không biết e ngại là tiểu tiên nữ chốn nào đáp xuống cũng nên.

Chẳng ngoa, đây là sự thật. Cứ xem đám trẻ nhỏ tham gia tuyển chọn liền biết, bọn chúng người nào người nấy cũng đều đang dán mắt lên mình Dương

Tiểu Ngọc hết đây. Xét xem thái độ, mười mười là ngưỡng vọng.

...

"Tiểu Ngọc, con hãy tạm ở đây, đợi lát nữa rồi bước lên Trắc Thái Đài kiểm tra tư chất." Lý Ngọc Thường sau khi đem phi kiểm thu hồi thì cúi nhìn Dương Tiểu Ngọc, dịu dàng bảo.

Đáp lại nàng, Dương Tiểu Ngọc nhẹ gật đầu, thanh âm nhu thuận: "Con biết rồi, phong chủ".

"Ừm".

Lý Ngọc Thường khẽ mỉm cười đặt tay lên đầu cô bé, xoa nhẹ rồi quay sang dặn Lê Thăng Nam: "Thăng Nam, con ở đây với Tiểu Ngọc".

"Vâng, sư phụ".

...

Lý Ngọc Thường dẫn dò đầu dó xong thì xoay người hướng Trắc Thái Đài bước lên, loáng cái thân ảnh liền biến mất sau bức tường kết giới.

Phía bên kia bức tường vô hình nọ, vốn đã sớm an vị trên ghế, Lăng Thanh Trúc vừa thấy Lý Ngọc Thường đi qua thì lập tức cất giọng trẻ con phàn nàn: "Ngọc Thường sư muội thật là đại nhân vật a".

Lý Ngọc Thường nghe vậy, cặp mắt không khỏi liếc nhìn. Nhưng chỉ một giây sau nàng đã liền dời đi. Thay vì hỏi âm Lăng Thanh Trúc thì nàng lại hướng phong chủ Kim Kiếm Phong, cũng đồng thời là chương môn hiện thời của Thiên Kiếm Môn - Cơ Thành Tử - giải thích: "Chương môn sư huynh thứ lỗi, cả đêm qua muội vì Tiểu Ngọc tiến hành tẩy kinh phạt tỳ nên mới chậm trễ thời gian".

"Ồ".

Cơ Thành Tử biểu lộ chút ngạc nhiên, hỏi lại: "Là đứa trẻ muội vừa mang đến phải không?".

"Vâng, thưa chương môn sư huynh".

Cơ Thành Tử im lặng quan sát Dương Tiểu Ngọc ở bên kia bức tường kết giới, hồi lâu thì đưa tay vuốt cằm râu bạc, gật gù: "Quả là một hạt giống tốt".

"Ngọc Thường sư tỷ".

Theo sau lời đánh giá của Cơ Thành Tử, Ngọc Vân Tử - phong chủ Tương Kiếm Phong - tò mò hỏi: "Lần trước mặc dù sư tỷ đã đề cập cho mọi người về đứa bé Dương Tiểu Ngọc kia, nhưng cũng mới chỉ sơ qua. Mọi người chỉ biết nó sở hữu băng linh căn, còn cụ thể mấy phẩm thì vẫn chưa ai tường minh. Sư tỷ, thật ra cấp bậc linh căn của đứa trẻ này là bao nhiêu?".

Ngọc Vân Tử vừa hỏi xong thì bên cạnh, các vị phong chủ khác liền ghé mắt nhìn sang Lý Ngọc Thường. Bọn họ cũng đang rất muốn biết.

Có thể khiến Lý Ngọc Thường phải lưu lại sơn môn, tự mình hướng đạo, ra tay giúp tẩy kinh phạt tỳ, cô bé Dương Tiểu Ngọc kia ắt hẳn phải rất đặc biệt. Dám cá là như vậy.

Trước những ánh mắt trông chờ của các vị phong chủ, Lý Ngọc Thường chỉ lắc đầu cười nhẹ: "Các vị sư huynh, sư đệ, khảo thí đã sắp sửa tiến hành. Tiểu Ngọc thiên tư tới đâu, đợi thêm lát nữa mọi người không phải sẽ liền biết".

"Thần thần bí bí...".

Tồn công trông đợi, cuối cùng lại chẳng nhận được đáp án rõ ràng, Lăng Thanh Trúc bất mãn, trề môi mà rằng - "Có cái gì ghê gớm. Cùng lắm là trò giống thầy, là cực phẩm băng linh căn thôi".

Cực phẩm băng linh căn?

Lý Ngọc Thường không nói gì. Nàng im lặng cười nhạt cho qua, trong lòng thầm nghĩ: "Đề rồi xem. Lát nữa coi thử Lăng Thanh Trúc ngời có trợn mắt há mồm hay không...".

...

Trên đài cao, các vị cao tăng tông môn thì đang trò chuyện; trong khi bên dưới, bầu không khí lại vắng lặng hơn nhiều. Nhân số mặc dù rất đông, tuy nhiên lên tiếng lại chỉ có lấy một người. Từ nhỏ tới lớn, toàn bộ ai nấy đều đang khấn trương chờ khảo thí. Ngoại trừ một người: Dương Tiểu Ngọc.

Kể từ khi đáp xuống quảng trường, cô bé đã liên tục đưa mắt tìm kiếm thân ảnh Lăng Tiểu Ngư. Trải qua một hồi nhìn đông ngó tây, rốt cuộc trong đôi mắt cô bé, tinh quang cũng đã ánh lên.

Chẳng nghĩ nhiều, Dương Tiểu Ngọc vội vàng hướng chỗ Lăng Tiểu Ngư đi tới. Bước chân khá là gấp gáp.

...

"Tiểu Ngư!".

"À ờ...".

Lăng Tiểu Ngư nhìn cô bé vừa tiến đến trước mặt mình, gãi đầu nghi hoặc: "Ngươi... ngươi là Tiểu Ngọc?".

"Hi...".

Dương Tiểu Ngọc cười càng tươi hơn trước: "Không phải ta thì còn ai? Xem ngươi kia, vẫn ngốc như vậy...".

Đối với lời chê bai nọ, Lăng Tiểu Ngư cũng chẳng khó chịu hay hờn dỗi chút gì. Trước giờ nó nghe nhiều rồi, riết đã thành quen. Hiện tại, thay vì cau có tức giận thì nó chỉ thấy thối mồm, ngơ vờ. Trong trí nhớ của nó, Dương Tiểu Ngọc mà nó quen... hình như đâu có xinh đẹp như vậy.

Thần tình hãy còn u mê, Lăng Tiểu Ngư hỏi: "Ngươi thật là Tiểu Ngọc hả? Sao tự nhiên ngươi lại xinh đẹp vậy? Quần áo ngươi mặc cũng đẹp nữa...".

"Cái này à...".

Dương Tiểu Ngọc cúi xem y phục, giải thích: "Đây là đồ phong chủ cho ta".

"Phong chủ...".

Lăng Tiểu Ngư nhớ tới tràng cảnh ban nãy, tiếp tục hỏi: "Là người hồi nãy cùng ngươi ngự ở trên phi kiếm bay đến đó hả?".

"Ừm. Ngươi là phong chủ Mặc Kiếm Phong. Những ngày qua chính người đã chăm sóc cho ta".

...

"A a...!".

Lăng Tiểu Ngư đang chăm chú lắng nghe, chợt kêu lên. Chừng khi bị mọi người chú mục, lúc này nó mới vội lấy tay bịt miệng, vài giây sau mới nói tiếp: "Tiểu Ngọc, ngươi... ngươi tại sao lại ở đây?".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Duyên Phận?

Lăng Tiểu Ngư tất nhiên là không thể hiểu được. Bởi lẽ một tháng trước, lúc chia tay, Dương Tiểu Ngọc rõ ràng còn ở Đào Hoa thôn. Vậy mà hôm nay, gặp lại thì cô bé đã ở trên núi...

Nếu là kẻ khác, rất có thể đã suy luận ra, nhưng Lăng Tiểu Ngư, nó thực vẫn chưa lần tới được.

Có lẽ sớm đã quen với sự chất phác tri trệ kia của nó, Dương Tiểu Ngọc sau một thoáng nghi hoặc liền kể rõ đầu đuôi: "Chuyện là như vậy. Hôm đó sau khi ngươi cùng tiên gia rời đi, ta đã nhờ phụ thân dẫn đến nhà của trưởng thôn để kiểm tra linh căn...".

Câu nói câu, chữ nói chữ, bằng chất giọng thanh thúy êm tai, Dương Tiểu Ngọc cứ thế mà đem sự tình kể lại. Tất nhiên, chuyện cô bé cậy nhờ Lý Ngọc Thường mang đến Trúc Kiếm Phong tìm gặp cũng được nói ra.

Bên này, Lăng Tiểu Ngư nghe xong, ánh mắt không nhìn được mà hướng lên đài cao, chỗ bức tường kết giới, đúng ngay vị trí Lăng Thanh Trúc đã bước qua trước đó.

"Thần tiên lão sư phụ tại sao lại không cho ngươi gặp ta nhỉ? Cũng không nói ta biết là ngươi có tới nữa...".

"Việc này...".

Dương Tiểu Ngọc học theo người bằng hữu thân thiết của mình nhìn lên đài cao, nói: "Phong chủ của ta bảo là do phong chủ của ngươi tính tình quái gở, mười phần quá chín phần bởi cạnh tranh chuyện tới Mặc Kiếm Phong xin Băng Linh quả nhưng bị từ chối khi xưa, vậy nên hôm đó mới làm khó dễ, cự tuyệt không cho ta gặp mặt ngươi".

"Hmmm... Chắc là phong chủ của người nói đúng. Thần tiên lão sư phụ tính khí thực rất xấu".

...

"Tiểu Ngư, người ở Trúc Kiếm Phong không có bị ai ức hiếp đó chứ? Phong chủ của người có làm khó dễ gì người không?".

"Ta...".

Ngó thấy người bằng hữu của mình chân chừ khó nói, trong lòng Dương Tiểu Ngọc tức thì chùng xuống: "Tiểu Ngư, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Người nói cho ta biết đi".

"Thật ra...".

Lăng Tiểu Ngư đắn đo một hồi, chẳng biết nghĩ gì cuối cùng lại quyết định che giấu: "Tiểu Ngọc à, người đừng có lo, ta không sao hết. Thần tiên lão sư phụ mặc dù tính khí hơi xấu một chút nhưng rốt cuộc cũng đã đáp ứng sẽ chữa trị cho Yến cô cô. Người nói chỉ cần hôm nay ta đi qua được mười tám tám ván trên Thiên Tâm Kiêu thì sẽ liền cùng ta xuống núi".

"Thiên Tâm Kiêu?" - Dương Tiểu Ngọc nghi hoặc - "Tiểu Ngư, đó là cái gì vậy?".

"Ồ, phong chủ của người không có nói với người à?".

"Không có". - Dương Tiểu Ngọc thành thật lắc đầu.

Một tháng qua, tuy rằng mỗi ngày Lý Ngọc Thường đều ở bên cạnh cô bé nhưng đích xác vẫn chưa một lần đề cập đến Thiên Tâm Kiêu. Có lẽ trong suy nghĩ của Lý Ngọc Thường thì việc đó là không cần thiết.

Ba mươi tám ván trên Thiên Tâm Kiêu, với kẻ khác thì quả đúng gian nan trắc trở, tuy nhiên, nếu đối tượng là Dương Tiểu Ngọc... Vượt qua vốn đã chuyện tất yếu, cần gì phải cần đến?

Đáng bận tâm đây có chẳng là Lăng Tiểu Ngư. Nó biết được, nghe được đấy, thế nhưng thực tế há đâu lại giống như những gì Lăng Thanh Trúc đã nói, nhẹ nhàng tới vậy.

"Chỉ cần cố gắng hết sức thì nhất định sẽ vượt qua", bất quá chỉ là mấy lời lừa gạt trẻ con mà thôi.

Thương thay, Lăng Tiểu Ngư hãy còn u mê tin tưởng, rằng bản thân có thể hoàn thành giao ước bước qua mười tám tám ván trên Thiên Tâm Kiêu... Nở nụ cười ngây ngô, nó nói: "Tiểu Ngọc, để ta cho người biết. Thiên Tâm Kiêu là như vậy nè...".

Dựa theo những gì được nghe kể từ Lăng Thanh Trúc, Lăng Tiểu Ngư cố gắng đem hình dáng Thiên Tâm Kiêu tả lại một cách chi tiết nhất.

Lát sau, khi nó đã nói xong thì một giọng cảm thán cất lên: "Chà, thì ra Thiên Tâm Kiêu là như vậy".

Bất ngờ nghe được thanh âm xa lạ, theo phản xạ, cả Lăng Tiểu Ngư lẫn Dương Tiểu Ngọc cùng quay sang nhìn. Sát bên hai người bọn họ, cách chỉ tầm hơn hai bước chân, một thân ảnh mập mạp chẳng rõ đã đứng đấy tự bao giờ.

Dường như cũng nhận ra sự nghi hoặc của Lăng Tiểu Ngư và Dương Tiểu Ngọc, đứa trẻ mập mạp kia cười hi hi, mở miệng báo danh: "Xin chào, ta là Chu Đại Trù".

"Xin chào, ta là Lăng Tiểu Ngư". - Bên này, Lăng Tiểu Ngư lễ phép đáp lại.

Tiếp sau nó, Dương Tiểu Ngọc cũng lên tiếng tự mình giới thiệu: "Chào người, ta là Dương Tiểu Ngọc".

"Hi hi...".

Vẫn cái khuôn mặt tươi cười vui vẻ, đứa trẻ mập mạp, tức Chu Đại Trù nói tiếp: "Tiểu Ngọc, Tiểu Ngư, hai người các người cũng tham gia khảo thí phải không?".

"Ừm. Chúng ta tới để khảo thí".

"Ta biết ngay mà!".

Chu Đại Trù vỗ tay cái "chát", xoay đầu ngó lại phía sau, hướng một đám trẻ nhỏ hiện đang tò mò nhìn qua bên này, lớn giọng mà rằng: "Đấy! Đám các người nghe thấy chưa? Ta đã bảo bọn nó cũng đến tham gia khảo thí mà các người cứ không tin...".

Quay mặt lại, trong bộ y phục tuy chưa đủ gọi sang trọng nhưng cũng coi tươm tất, gọn gàng, Chu Đại Trù giải thích: "Là như vậy, lúc nãy ta và cái đám bọn kia có tranh luận. Ta nói hai người các người cũng đến đây tham gia khảo thí mà bọn chúng cứ nhất quyết phản bác, không chịu tin".

"Tại sao bọn họ lại không tin?".

Hồi đáp Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù nói ra nguyên do: "Thì tại các ngươi đấy. Lúc này chẳng phải các ngươi mỗi người đều cùng tiên gia ngự kiếm phi hành mà đi tới đây ư".

Chu Đại Trù lấy hơi, tiếp tục: "Bọn chúng trông thấy các ngươi đi cùng tiên gia, cho rằng đã được tiên gia thu nhận rồi, không nghĩ các ngươi ở đây để tham gia khảo thí nữa".

"Vậy còn ngươi? Tại sao ngươi lại không cho rằng như vậy?".

Dời ánh mắt sang Dương Tiểu Ngọc - người vừa hỏi, Chu Đại Trù bày ra bộ dạng đắc ý: "Cái này à... Hừm hừm... Chẳng giấu gì các ngươi, Đại Trù ta vốn rất thông minh lanh lợi, tư chất hơn người. Gi chữ cái việc còn con này thì làm sao qua nổi mắt ta".

"Tiểu Ngọc, Tiểu Ngư, các ngươi không biết đấy chứ, Đại Trù ta từ lúc mới chào đời thì đã có nhận thức rõ ràng, một ngày sau liền biết nói chuyện ăn cơm... Nửa tháng tuổi ta đây đã có thể chạy nhảy leo trèo, tự đọc kinh thư, học một biết mười, học mười biết trăm...".

Kế bên, Dương Tiểu Ngọc càng nghe Chu Đại Trù nói thì chân mày càng nhíu lại. Rõ ràng là cô bé chẳng hề tin tưởng một tí nào cả.

Sinh ra mới một ngày đã liền biết ăn, biết nói, nửa tháng sau thì kinh thư cũng đọc hiểu rõ ràng.. Tên Chu Đại Trù này là thánh nhân chắc?

Nhưng mà thánh nhân, bọn họ sẽ có bộ dạng như vậy sao?

Đánh chết Dương Tiểu Ngọc cũng không tin.

Có điều, đây là Dương Tiểu Ngọc. Chứ còn Lăng Tiểu Ngư, xem thái độ thì hình như...

"Không phải chứ? Tiểu Ngư lẽ nào thật tin mấy lời ba hoa bịa đặt của tên mập Đại Trù này...".

"Người đâu mà ngốc thế không biết".

Dạ buồn bực thầm nghĩ, Dương Tiểu Ngọc quyết đoán vươn tay đem người bằng hữu quá đồi chất phát của mình kéo đi.

"Tiểu Ngư, chúng ta qua bên kia đứng".

"Tiểu Ngọc...".

"Ừa? Sao các ngươi lại tự nhiên bỏ đi hết vậy...".

Còn lại một mình, Chu Đại Trù vô thức gãi đầu, gãi xong thì cũng nói gót mò theo.

"Tiểu Ngư, Tiểu Ngọc, các ngươi chờ ta với!".

...

"Ngươi không ở bên đó, theo chúng ta làm gì?". - Dương Tiểu Ngọc ngay khi vừa nhìn thấy thân hình mập mạp của ai kia tiến lại, lập tức tỏ ra khó chịu.

Khổ nỗi cái tên Chu Đại Trù - tác nhân khiến cô bé phiền lòng này, nó đâu có chịu thấu hiểu. Miệng cười hi hi, nó bảo: "Ta đứng ở bên đó đâu có biết nói chuyện với ai".

"Chẳng phải đám bạn của ngươi đứng đây kia đấy ư. Bọn chúng đang nhìn ngươi kia".

Theo ngón tay Dương Tiểu Ngọc, Chu Đại Trù quay đầu nhìn lại, nhưng rồi rất nhanh, nó lắc nguầy nguậy: "Chắc... Cái đám đó đâu phải bạn ta. Hôm nay ta chỉ mới gặp lần đầu a".

"Chúng ta và ngươi cũng chỉ mới gặp lần đầu". - Dương Tiểu Ngọc lập tức thêm vào.

Khỏi phải nghĩ, cô bé dĩ nhiên là rất không nguyện cùng với Chu Đại Trù kết bạn.

Ngất một điều, Chu Đại Trù đâu có chịu "buông tha" cho. Trái hẳn vẻ nhăn nhó khó coi của người nơi đối diện, Chu Đại Trù nó vẫn rất hồ hởi: "Không giống nha. Cái đám bọn chúng làm sao so được với hai ngươi. Bọn chúng nông cạn lắm...".

"Vội lại, khi nói chuyện cùng hai người các ngươi, ta cảm thấy rất hợp. Giống như là... giống như... Phải rồi! Là tri kỷ!".

"Tiểu Ngọc, Tiểu Ngư, Đại Trù ta thấy mình và các ngươi rất có duyên. Các ngươi xem, Tiểu Ngư - Tiểu Ngọc - Đại Trù, Tiểu - Tiểu - Đại... Chắc, đây chẳng phải trùng hợp bình thường đâu. Theo như mẫu thân ta hay nói thì chính là duyên phận a".

"Duyên phận gì chứ... Ai thêm duyên phận với ngươi. Tiểu Ngư, chúng ta đừng nói chuyện với nó nữa".

Dương Tiểu Ngọc nói xong liền nắm tay Lăng Tiểu Ngự kéo đi.

Trước thái độ có phần phũ phàng kia của cô bé, nếu là một đứa trẻ nào khác thì mười phần chín sẽ tự biết mà thôi đeo bám, quấy rầy. Nhưng Chu Đại Trù, da mặt của nó lại dày hơn những đứa trẻ bình thường rất nhiều. Nó chẳng những không chút bận lòng mà còn dùng bộ mặt tươi cười đi theo bất chuyện.

"Tiểu Ngọc à, ngươi đừng có như vậy mà. Đại Trù ta thật sự thích các ngươi lắm".

"Các ngươi tin ta đi, ba người chúng ta rất có duyên phận..."

"Các ngươi ngắm mà xem. Trên đời có biết bao nhiêu người, vậy mà ba chúng ta vẫn có thể gặp được nhau, lại còn cùng nhau bá nhập Thiên Kiếm Môn... Tiểu - Tiểu - Đại. Chúng ta là Tiểu - Tiểu - Đại, là duyên phận a..."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Bắt Đầu Khảo Thí

Nơi quảng trường đông đúc, trong khi mọi người ai nấy đều bảo trì im lặng, Chu Đại Trù lại chân cao chân thấp mò theo Lăng Tiểu Ngự và Dương Tiểu Ngọc, miệng hết nói bên đông lại nói sang bên tây, nhất thời khó tránh tạo nên một chút huyền ảo. Giữa đám trẻ hơn trăm đứa, ba người bọn chúng hợp lại rõ ràng là nổi bật hơn tất thảy. Thậm chí tới độ khiến cho các vị cao tăng tông môn cũng phải đưa mắt liếc nhìn.

Sau tất cả, Lăng Thanh Trúc là người đầu tiên lên tiếng: "Thằng nhỏ Chu Đại Trù này cũng thật thú vị".

"Ba hoa lẻo mép, có cái gì mà thú vị." Gần như lập tức, ngồi ở chiếc ghế đầu tiên bên trái, sát chiếc ghế của Lăng Thanh Trúc, Lý Ngọc Thường xen vào. Thái độ thì dĩ nhiên là chả vui về gì.

Đáp lại, Lăng Thanh Trúc bĩu môi: "Ngọc Thường sư muội là người thanh tâm quả dục, lòng như tượng đá nên đương nhiên nhìn không thú vị rồi".

"Tu tiên luyện đạo há chẳng vì muốn thoát khỏi kiếp phàm nhân yếu nhược? Lòng vương tục niệm còn trông gì trường sinh, nghĩ gì đại đạo thân mình?"

"Ngọc Thường sư muội, ngươi cũng không thể nói như vậy. Những người tu tiên luyện đạo như chúng ta, trọng yếu nhất vẫn là phù trợ chính giáo, hành hiệp trọng nghĩa, cứu độ thế nhân. Sư muội nếu đối với phàm nhân thế tục hững hờ lãnh đạm, thế thì khác gì bọn tà ma ngoại đạo xem rẻ nhân mạng..."

"Thanh Trúc sư tỷ, tỷ biết ta vốn chưa bao giờ nảy sinh những ý nghĩ đó, hà tất quy buộc".

"Ngọc Thường sư muội, sư tỷ ta có quy buộc gì đâu, ta chỉ là thấy sao nói vậy..."

...

An toạ trên ba chiếc ghế còn lại, Cơ Thành Tử, Dịch Bất Dịch và Ngọc Vân Tử quay mặt nhìn nhau, ai nấy đều thấy được sự bất đắc dĩ trong mắt đối phương. Ba người bọn họ thật là rất phiền lòng về hai nữ nhân đang ngồi đầu đuôi bên cạnh.

Ngắm lại thì xưa giờ, kể từ khi lên làm phong chủ, các nàng hình như chưa có lần nào chạm mặt mà hân hoan niềm nở được với nhau cả.

"Tính tình trái ngược, cả đời chỉ e khó đổi".

Thầm cảm thán, Cơ Thành Tử lắc đầu, khẽ cười mà rằng: "Thanh Trúc sư muội, Ngọc Thường sư muội, phàm kẻ trong giới tu luyện, có ai lại không biết hai vị sư muội đều là đáng anh thư, là trụ cột của chính giáo. Các muội hà tất phải tranh luận làm mất hoà khí".

"Chường môn sư huynh nói phải đấy." - Theo sau Cơ Thành Tử, Ngọc Vân Tử cũng lên tiếng khuyên can - "Hai vị sư tỷ ai nấy đều là bậc kỳ nữ được thế nhân kính ngưỡng, cần gì phải..."

"Ngưng!"

Ngọc Vân Tử đang nói, lời chưa ra hết đã bị người cắt ngang. Chém đoạn thì chính thị Lăng Thanh Trúc. Nàng khẽ lườm vị sư đệ trung hậu của mình, bảo: "Ngọc Vân Tử ngươi đúng là chẳng thay đổi chút nào cả, vẫn cứ nhiều lời như mọi khi".

Nhiều lời?

Ngọc Vân Tử thầm tự hỏi, có chút oan uổng thờ dài, gượng cười cam chịu.

Nếu là kẻ khác, Ngọc Vân Tử hẳn còn có thể phản bác, tranh luận, nhưng Lăng Thanh Trúc thì.. Vị sư tỷ này của hần thực là phiền toái ghê lắm, một

khi đây vào, trừ phi chịu bỏ ra chút vốn liếng, bằng không sẽ rất khó thoát. Mà tài bảo của Ngọc Vân Tử hần, nó lại khá ít ỏi...

"Đẹp" xong Ngọc Vân Tử, Lăng Thanh Trúc lúc này mới quay sang Cơ Thành Tử, tiếp lời: "Chương môn sư huynh, muội vốn cũng đâu có muốn tranh hơn thua gì, chỉ tại mấy lời của Ngọc Thường sư muội... Chắc, muội chỉ lo Ngọc Thường sư muội quá tách rời thế tục mà có ngày trở nên vô cảm, chính tả khó phân nên mới..."

"Thanh Trúc sư tỷ, muội nghĩ sư tỷ đã suy nghĩ quá nhiều rồi. Mặc Kiếm Phong có đạo thuật của Mặc Kiếm Phong, tỷ không thể lấy tư tưởng của Trúc Kiếm Phong mình áp đặt lên được".

...

"Thật là..."

Trên chiếc ghế chính giữa, Cơ Thành Tử quan sát thấy hai vị sư muội của mình lại sắp phát sinh thêm một cuộc đấu khẩu nữa, bèn vội hắng giọng, thay đổi chủ đề:

"Hừm hừm... Thanh Trúc sư muội, có một chuyện mà ta quên nói với muội. Ừm, là một chuyện tốt".

Hả? Chuyện tốt?

Lăng Thanh Trúc vừa nghe Cơ Thành Tử nói xong, mặt mày liền tươi lên thấy rõ. Nàng tạm đem "đối thủ" Lý Ngọc Thường gạt sang một bên, cười hỏi: "Chương môn sư huynh, là chuyện tốt gì vậy? Có phải huynh đã đồng ý kiến nghị lần trước của muội, quyết định sẽ cấp thêm tài nguyên tu luyện cho Trúc Kiếm Phong?"

Trán thoáng hần mấy đạo hắc tuyến, Cơ Thành Tử lắc đầu: "Không phải việc đó".

"Nếu không phải việc đó thì là việc gì..." Thần sắc loáng cái đã ỉu xù, Lăng Thanh Trúc tỏ vẻ thất vọng.

Nhưng rồi rất nhanh, khuôn mặt nàng đã lại liền tươi tắn. Nguyên do nằm ở mấy lời vừa được thốt ra từ miệng Cơ Thành Tử.

"Thanh Trúc sư muội, chuyện mà ta muốn nói với muội là thông tin về đứa nhỏ Chu Đại Trù kia. Linh căn của đứa nhỏ này chính là một hệ linh căn, thuộc hàng cực phẩm" Cơ Thành Tử, hần đã vừa mới nói như vậy đấy.

Rõ ràng, đây đích xác là một tin tức tốt, nếu không muốn nói là quá tốt.

Từ xưa tới nay, linh căn hàng cực phẩm nào có mấy khi xuất hiện. Năm bảy chục năm Thiên Kiếm Môn thu được một người cũng đã xem là hi sự. Ấy vậy mà lần này, trong năm thuộc tính ngũ hành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, Chu Đại Trù lại sở hữu một hệ linh căn...

Cái này có ý nghĩa gì? Thượng thiên đã định nó sẽ là người của Trúc Kiếm Phong, là đệ tử của Lăng Thanh Trúc nàng!

"Ha ha..."

Vui mừng quá đỗi, Lăng Thanh Trúc nhất thời khó nhịn cười to mấy tiếng. Cái bộ dạng ấy, nó nào giống một vị phong chủ. Thất thố vô cùng.

Ngồi ở chiếc ghế cuối cùng bên phải, Ngọc Vân Tử ngó thấy nàng như vậy, trong đầu thầm nghĩ: "May mà kết giới có tác dụng cách âm, bằng không khẳng định sẽ dọa cho đám trẻ nhỏ bên dưới phải nháo nhào một phen..."

...

Một lúc sau.

Tiếng cười đã dứt, Lăng Thanh Trúc đã bình tâm trở lại. Dẫu vậy, trên mặt nàng, tiếu ý thì vẫn giăng đầy.

Cố ý lại làm như vô tình, nàng cất tiếng: "Xem ra hạt giống tốt cũng không chỉ mỗi Mặc Kiếm Phong mới thu được. Trúc Kiếm Phong vẫn rất được tổ sư gia phù hộ a".

Kế bên, Lý Ngọc Thường há chẳng biết đối phương đang nhắm vào mình, bèn đáp trả: "Phẩm cấp linh căn cao chưa chắc tâm tính đã tốt. Xem biểu hiện của nó từ này giờ, ngoài việc ba hoa leo mép thì muội đây thật vẫn chưa thấy có điểm gì nổi trội... À, nếu hình thể cũng ti lệ thuận với năng lực linh hội pháp quyết thì Chu Đại Trù nó quả đáng bồi dưỡng đấy, Thanh Trúc sư tỷ".

"Aizzz... Ngọc Thường, muội lẽ nào chưa nghe câu "ngọc quý ẩn trong đá, trân kim tàng dưới đất"? Tại sao sư muội có thể nông cạn tới vậy chứ..."

Liếc thấy Lý Ngọc Thường định phản pháo, Lăng Thanh Trúc quyết đoán cướp lời. Nhưng thay vì "đối thủ" của mình, nàng lại hướng sang Cơ Thành Tử dò la: "Chương môn sư huynh, chúng ta nói một chút về thằng bé Chu Đại Trù kia đi".

"Ừm, chương môn sư huynh, chuyện Chu Đại Trù sở hữu cực phẩm một hệ linh căn huynh làm sao biết được vậy? Có chắc chắn không?"

"Ta đảm bảo".

Cơ Thành Từ đưa tay vuốt chòm râu bạc, vừa vuốt vừa nói: "Kể ra cũng thật trùng hợp. Thăng bé Chu Đại Trù kia là do chính Tô Đông Vũ mang về núi đây".

"Tô Đông Vũ?".

Trong lúc Lăng Thanh Trúc còn đang lục tìm trong trí óc thì Dịch Bất Dịch đã nhớ ra. Hắn hướng Cơ Thành Từ xác nhận lại: "Chương môn sư huynh, Tô Đông Vũ huynh vừa nhắc có phải chính là đứa bé sở hữu cực phẩm kim linh căn của hai mươi năm trước không?".

"Ừm, chính là nó".

Cơ Thành Từ nói thêm: "Hai mươi năm trước, Kim Kiếm Phong của ta có thể thu được một đệ tử như Đông Vũ, ngắm lại thì đúng là một may mắn lớn".

"Chương môn sư huynh coi bộ rất yêu quý thằng bé Tô Đông Vũ này".

Dời sang Lăng Thanh Trúc - người vừa nói, Cơ Thành Từ gật gù: "Nói ra không sợ các vị sư đệ, sư muội cười chê. Ta đối với Đông Vũ đúng thật cũng có chút thiên vị".

"Sư huynh." - Lần này đến lượt Ngọc Vân Từ dò hỏi - "Đông Vũ sư đệ, ngoại trừ phẩm cấp linh căn thì ngộ tính hắn cũng phải rất cao?".

"Cao?".

Cơ Thành Từ cười cười: "Còn hơn cả cao".

...

Lời của Cơ Thành Từ rõ ràng có hàm ý, đáng để suy ngẫm. "Còn hơn cả cao", bốn chữ này không phải có thể tùy tiện nói ra, đặc biệt khi người phát ngôn lại là Cơ Thành Từ - một vị chân nhân đức cao vọng trọng trong giới chính đạo.

Lăng Thanh Trúc, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Từ, bốn người tất nhiên có điều nghi hoặc, rất muốn biết. Chi là hiện thời, Cơ Thành Từ lại chừng như chưa muốn phơi bày. Hắn nhìn xuống bên dưới, nơi quảng trường đông đúc, thấp giọng nói ra:

"Thời gian cũng không còn sớm, nên bắt đầu khảo thí rồi".

Dứt câu, Cơ Thành Từ liền động chân nguyên, thi pháp truyền âm..

Rất nhanh, từ đâu chẳng rõ, một thân ảnh bỗng chợt hiện ra trên Trắc Thí Đài, ngay ở trung tâm.

Vừa lộ diện là một trung niên bề ngoài tuổi độ năm mươi, râu dài bốn tấc, mặc trường y màu thiên thanh, ngực đeo một thanh tiểu kiếm màu vàng bất mắt.

Y xoay người hướng năm vị phong chủ cúi chào, chờ nhận được cái gật đầu của Cơ Thành Từ xong thì mới hoàn nguyên vị trí.

Đào nắm một vòng đám trẻ bên dưới, đợi tất cả đều đã chăm chú, lúc này y mới mở miệng, nói: "Chào các hài tử".

"Ta xin tự giới thiệu. Ta là Đồ Tự - người sẽ giám sát việc trắc thí của các ngươi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Thiên Phẩm

Tay chỉ cây trụ có gắn một quả cầu trong suốt phía trên ở bên cạnh, Đồ Tự nói tiếp: "Thạch trụ bên cạnh ta đây gọi là Tinh Quang Trụ, được chính tổ sư gia tự mình bố trí vào hơn hai ngàn năm trước".

"Trương tự trắc linh cầu mà đệ tử bản môn đã dùng để kiểm tra linh căn của các ngươi, Tinh Quang Trụ này cũng có cùng công dụng. Tuy nhiên, so với trắc linh cầu thì phẩm cấp của Tinh Quang Trụ này cao hơn rất nhiều. Nói cách khác, trắc linh cầu có thể sai lầm nhưng Tinh Quang Trụ thì tuyệt đối không. Kết quả mà nó cho ra, suốt hơn hai ngàn năm qua luôn luôn chính xác...".

Đồ Tự tạm ngưng trong chốc lát để đám trẻ bên dưới kịp tiếp thu, sau đó mới lại lần nữa cất tiếng: "Các hài tử. Có một điều mà các ngươi nên biết, đó là không phải cơ địa của mỗi người đều giống nhau. Thịnh thoái trong cơ thể một số người sẽ tồn tại một vài điểm đặc thù quái lạ, ngẫu nhiên lại đem tư

chất linh căn che giấu đi. Một phần, thậm chí có khi là gần như toàn bộ..."

"Vì lẽ ấy, để đảm bảo tính chính xác, cũng là nhằm tránh bỏ lỡ nhân tài, bản môn sẽ tiến hành kiểm tra linh căn của các người thêm một lần nữa, trên Trắc Thái Đài, Tinh Quang Trụ này".

"Cách thức thì chẳng có gì khó hiểu. Các người chỉ cần đặt tay lên Tinh Quang Trụ rồi tập trung ý niệm là được. Căn cứ vào thuộc tính và phẩm cấp linh căn mà các người sở hữu, tinh cầu trên Tinh Quang Trụ sẽ sáng lên tương ứng. Nếu là kim linh căn thì ánh sáng sẽ là màu vàng, mộc linh căn là màu xanh lục, thủy linh căn là màu lam nhạt, hỏa linh căn là màu đỏ, thổ linh căn là màu nâu đất. Còn nếu là trường hợp linh căn biến dị..."

Nói tới đây, Đồ Tự chợt cười một cách hàm ý: "Người sở hữu lõi linh căn, thời điểm đặt tay lên Tinh Quang Trụ, tinh cầu phía trên sẽ phát ra ánh sáng màu tím. Người sở hữu phong linh căn, ánh sáng sẽ là màu trắng. Người sở hữu băng linh căn, như vậy ánh sáng nhìn thấy sẽ có màu lam đậm..."

"Lê đương nhiên, phẩm cấp linh căn có cao có thấp. Tổng cộng bao gồm năm loại tương ứng với số lượng vòng sáng mà tinh cầu sẽ phát ra, chia ra làm hạ phẩm linh căn, trung phẩm linh căn, thượng phẩm linh căn, cực phẩm linh căn và thiên phẩm linh căn. Trong đó, hạ phẩm linh căn là thường thấy nhất, cực phẩm thì rất ít, thiên phẩm lại càng hiếm hoi. Thậm chí xét ở một vạn người sở hữu linh căn, có thể tìm ra được một người mang linh căn thiên phẩm thì cũng đã tính nhiều..."

Đồ Tự nhẹ lắc đầu, tựa tiểu phi tiểu, bảo: "Các hài tử, thiên phẩm linh căn kia, thật ra các người cũng không cần nghĩ nhiều. Đó là sủng nhi của trời, chẳng thể so được".

"Có điều... linh căn thấp, ví như hạ phẩm, trung phẩm cũng chưa hẳn là điều gì quá tệ. Xuất phát điểm tuy kém một chút nhưng nếu biết cố gắng, chăm chỉ tu hành, tương lai nhất định sẽ đạt được thành tựu. Đạo hải vô nhai, cần lệ vi chu. Các người nhớ lấy".

...

"Được rồi. Những gì cần nói ta đều đã nói. Bây giờ ta sẽ gọi từng người lên trắc thí. Đọc đến tên ai thì người đó hãy bước lên, theo lời ta ban nãy mà tập trung ý niệm, đặt tay lên Tinh Quang Trụ".

Lời vừa dứt, Đồ Tự liền lấy ra một bảng danh sách sớm viết chằng chịt họ tên, bắt đầu gọi: "Lê Bình".

Bởi đã được căn dặn rõ ràng nên khi Đồ Tự đọc xong thì bên dưới, một thanh âm liền ứng đáp: "Có ạ!".

Theo sau câu nói, từ trong đám trẻ hơn trăm đứa, một cậu bé khăn trương bước lên Trắc Thái Đài.

"Hãy đặt tay lên Tinh Quang Trụ." - Ngó thấy đứa trẻ mình vừa gọi do quá hồi hộp mà trở nên bối rối, Đồ Tự mới nhắc nhở.

"Vâng".

Đứa trẻ Lê Bình đáp xong thì tiến sát Tinh Quang Trụ. Nó hít mạnh một hơi rồi từ từ nâng cánh tay đặt lên thân trụ.

Vài giây sau...

Thay vì trong suốt như vốn có, tinh cầu trên Tinh Quang Trụ lúc này đã sáng lên.

Đồ Tự nhìn hai vòng sáng màu nâu đất đang hiển hiện, đều đều nói ra: "Lê Bình, trung phẩm thổ linh căn".

Ghi chép lại xong, hắn tiếp tục gọi lên một cái tên khác: "Người tiếp theo, Vương Bàn".

"Có ạ!".

"Đặt tay lên Tinh Quang Trụ".

Tương tự Lê Bình vừa rồi, lần này ánh sáng mà tinh cầu phát ra vẫn là màu nâu đất, nhưng thay vì hai vòng sáng thì hiển hiện đây chỉ có đúng duy nhất một vòng.

"Vương Bàn, hạ phẩm thổ linh căn".

...

"Người tiếp theo, Chu Ngọc".

"Có ạ!".

...

"Chu Ngọc, trung phẩm hỏa linh căn".

...

"Người tiếp theo, Lý Đại Chùy".

"Có!".

...

"Lý Đại Chùy, hạ phẩm mộc linh căn".

...

"Người tiếp theo, Trần Đông".

"Có ạ!".

...

"Trần Đông, trung phẩm thủy linh căn".

...

"Người tiếp theo...".

...

Cứ như thế, một người rồi một người, hơn trăm đứa trẻ lần lượt được Đồ Tự gọi lên đài trắc thí. Trong hơn trăm đứa trẻ này, đại đa số linh căn đều chỉ là hạ phẩm và trung phẩm, hàng thượng phẩm thì chỉ được duy nhất một người. Riêng về hai cấp bậc cao nhất là cực phẩm linh căn và thiên phẩm linh căn thì... một người cũng chưa thấy.

Nhưng dù vậy, trên mặt Đồ Tự chẳng có vẻ gì là thất vọng. Xem bộ hấn hấn đã sớm quen với việc này.

Thần tình đạm mạc, hấn cứ theo việc mà làm, theo tên mà gọi. Mãi tới khi chỉ còn sót lại đúng ba đứa trẻ.

"Chu Đại Trù", "Lăng Tiểu Ngư", "Dương Tiểu Ngọc", trong số ba cái tên còn chưa trắc thí kia, khiến Đồ Tự chú tâm vậy mà có tận hai người.

"Chu Đại Trù, sơ khảo: cực phẩm mộc linh căn".

"Dương Tiểu Ngọc, sơ khảo: biến dị băng linh căn".

Nhìn vào hai hàng chữ nọ, nhất ở cái tên sau cùng, nội tâm Đồ Tự khó tránh nảy sinh điều khác lạ.

Một đứa là cực phẩm mộc linh căn còn một đứa thì lại là biến dị băng linh căn hiếm gặp. Trong lần tuyển chọn môn đồ này, không nghi ngờ đây chính là hai đứa trẻ đáng lưu tâm nhất.

"Chỉ là Dương Tiểu Ngọc này...".

Ghi thuộc tính nhưng lại chẳng điền phẩm cấp linh căn, từ xưa tới giờ, ngẫm cũng mới lần đầu tiên thấy.

"Hắn Lý sư thúc có dụng ý của mình".

Tạm gác một chút nghi hoặc trong lòng, Đồ Tự nhanh chóng điều chỉnh tâm tình, gọi: "Người tiếp theo, Chu Đại Trù".

"Có có!".

Dưới đài, Chu Đại Trù ứng tiếng, tiếp đẩy thì quay sang nói với Lăng Tiểu Ngư và Dương Tiểu Ngọc bên cạnh: "Tiểu Ngư, Tiểu Ngọc, các ngươi coi ta này".

Nói đoạn, Chu Đại Trù xoay người, ưỡn ngực bước lên đài cao.

Nếu là một đứa trẻ khác, với tư thế cao đầu ưỡn ngực nọ, mười mười chắc hẳn phải có chút uy phong. Nhưng Chu Đại Trù thì... Uy phong đâu chả thấy, xem được rõ ràng duy chỉ mỗi cái tướng đi ục ịch của nó. Thật ngẫm cũng hài hước.

"Cái thằng bé này...".

Nén nhin cười, Đồ Tự bảo: "Tiểu tử, đặt tay lên Tinh Quang Trụ đi".

"Vâng, thưa lão thần tiên".

Lão?

Đồ Tự cười cười, chờ xem kết quả.

Cũng không bắt hắn phải đợi lâu, Chu Đại Trù chân dạng chữ "Bát", cổ hít một hơi thật sâu rồi đem bàn tay tròn trịa của mình áp lên Tinh Quang Trụ.

Gần như lập tức, tinh cầu trên đỉnh trụ sáng lên. Thay vì chỉ một như những đứa trẻ trước đó, lần này khởi điểm vậy mà có đến những hai vòng sáng. Rõ ràng, tư chất của Chu Đại Trù so với những đứa trẻ khác thì cao hơn rất nhiều.

Thực tế đã vừa mới chứng minh. Sau hai vòng sáng ban đầu, tinh cầu đã rất nhanh liền phát ra vòng sáng thứ ba, rồi thứ tư.

"Rất tốt".

Đồ Tự nhìn bốn vòng sáng màu xanh lục chói mắt trên đỉnh Tinh Quang Trụ, hết sức hài lòng gật đầu: "Chu Đại Trù, cực phẩm mộc linh...".

Chữ "căn" vừa ra tới miệng thì Đồ Tự bỗng thôi không nói nữa. Hắn không nói tiếp được. Trước mặt hắn, tinh cầu trên đỉnh Tinh Quang Trụ đã mới thay đổi. Từ bốn vòng sáng, nó hiện đã biến thành năm vòng.

Phải. Đúng là năm vòng. Mặc dù hơi nhạt nhưng vòng sáng thứ năm kia xác thực vẫn có.

Năm vòng sáng... Cái này nói lên điều gì?

Thiên phẩm linh căn! Chu Đại Trù sở hữu thiên phẩm linh căn, chính thị thiên kiều!

Hì sự tới quá bất ngờ, Đồ Tự nhất thời trở nên thất thố, mãi hồi lâu cũng chưa thể khép miệng.

Ấu khó trách. Tự cổ chí kim linh căn cấp bậc thiên phẩm vẫn luôn cực kì khan hiếm, há đâu ai cũng nhìn thấy được?

Lại nói, trong bảng danh sách, kết quả sơ khảo rõ ràng đã ghi linh căn của Chu Đại Trù là cực phẩm, không phải thiên phẩm. Tuy nói trắc linh cầu thỉnh thoảng sẽ xảy ra sai sót, nhưng là rất nhỏ, tỉ lệ thậm chí còn chưa đến một phần trăm.

Từ cực phẩm linh căn lại biến thành thiên phẩm linh căn, Đồ Tự hắn làm sao có thể ngờ được?

Thất thố là điều tất yếu.

Mà, đâu phải chỉ mỗi mình Đồ Tự, trên Trắc Thí Đài, sau bức tường kết giới vô hình, các vị trưởng bối của hắn cũng đang rất kích động đấy thôi...

"Ha ha ha...".

Vui mừng hơn tất cả, Lăng Thanh Trúc khoái chí cười to. Nàng quay sang bảo với người ngồi bên cạnh: "Ngọc Thường sư muội, muội thấy rồi chứ? Đây chính là "ngọc quý ẩn trong đá, trân kim tàng dưới đất" a".

"Chắc chắc... Ngọc Thường sư muội, nhìn người không thể chỉ nhìn ở bề ngoài. Chẳng nhẽ Chu Đại Trù này tuy hình tướng có hơi mất cân đối nhưng tư chất, tiềm lực thì...".

Bấy nhiêu thì Lăng Thanh Trúc bỏ dờ, chẳng tiếp nữa. Nàng biết vậy là đủ để sư muội của mình "hiểu ra" rồi.

Cực phẩm linh căn còn có khả năng bị nghi ngờ về thành tựu chứ bằng thiên phẩm linh căn... Dù cho tổ sư gia đội mồ sống dậy cũng tuyệt đối không thể phủ nhận đấy.

(*) Đạo hải vô nhai, cần lệ vi chu: Bể đạo không bờ bến, cần cù cố gắng là con thuyền.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Rung Động Lòng Người

Việc Chu Đại Trù được phát hiện sở hữu thiên phẩm mộc linh căn đã làm Lăng Thanh Trúc rất đỗi vừa ý, hân hoan một trận. Tất nhiên, trừ Lý Ngọc Thường có chút không vui ra thì ba vị phong chủ còn lại, bọn họ cũng ít nhiều hoan hỉ.

Chi mạch dù tách riêng, đạo thuật dẫn mỗi nơi mỗi khác thì chung quy vẫn chung một cội nguồn, cùng là môn nhân phái Thiên Kiếm, hà tất phải đổ kị

ghét ganh?

Là người hoà nhã, biết cân nhắc vì tông môn nhất, Cơ Thành Từ sau khi gửi lời chúc mừng đến Lăng Thanh Trúc, tiếp đến đã liền hướng Lý Ngọc Thường, khẽ cười mà rằng: "Trúc Kiếm Phong của Thanh Trúc sư muội đã thu được một hạt giống tuyệt hảo, nhưng Mặc Kiếm Phong của Ngọc Thường sư muội hẳn cũng không kém. Ngọc Thường sư muội, sư huynh ta đang rất chờ mong để được thấy phẩm cấp linh căn của đồ nhi muội đấy".

"Chương môn sư huynh, muội còn chưa chính thức thu Tiểu Ngọc làm đồ đệ".

"Chẳng phải chỉ là việc sớm muộn".

Cơ Thành Từ quay mặt đi, đưa mắt nhìn xuống bên dưới, vuốt râu nhận định: "Đứa bé Dương Tiểu Ngọc này lúc này ta đã âm thầm dùng pháp nhãn quan sát. Linh căn của nó, tin tưởng cũng giống như Ngọc Thường sư muội, là cấp bậc thứ tư: hàng cực phẩm".

"Nếu quả như chương môn sư huynh suy đoán, vậy thì hôm nay đúng là ngày đại hi của Thiên Kiếm Môn ta rồi".

Phong chủ Trương Kiếm Phong - Ngọc Vân Từ - nở nụ cười thân thiện, nói tiếp: "Biến dị linh căn so với ngũ hành linh căn thì chiếm ưu thế hơn một bậc, dù cực phẩm thì cũng sẽ không thua kém thiên phẩm bình thường bao nhiêu".

Lời của Ngọc Vân Từ hoàn toàn thoả đáng, rất có cơ sở. Nhưng... đôi lúc nói đúng chưa hẳn đã hay. Chỉ ít là ở trong trường hợp này.

Lăng Thanh Trúc vốn đang vui vẻ, vừa nghe hết câu nói của Ngọc Vân Từ thì nét mặt liền trầm đi.

"Ngọc Vân Từ, ngươi mới nói cái gì đấy? Bộ có ai hỏi ngươi sao?".

"À ừm. Sư đệ chỉ là...".

"Ngồi yên ở đó! Cái tật nhiều chuyện của ngươi sao mà vẫn không bỏ được thế hả?".

Lần thứ hai bị Lăng Thanh Trúc giáo huấn, Ngọc Vân Từ cười khổ, đành tự mình khoá miệng, thôi không phát biểu chi nữa.

...

Cùng lúc, phía bên kia kết giới.

Thân ảnh mập mạp của Chu Đại Trù sớm đã rời khỏi, hiện tại, người đang đứng trên Trắc Thí Đài đây là một đứa trẻ khác, họ Lăng, tên gọi Tiểu Ngư.

Giống như bao đứa trẻ đã đi lên trước đó, Lăng Tiểu Ngư cũng đang rất hồi hộp. Đứng trước tiên gia, dưới sự chú mục của bao nhiêu người, nhịp tim nó không khỏi trở nên gấp gáp...

"Hít...".

Mở rộng lồng ngực, Lăng Tiểu Ngư hít vào một hơi thật sâu, từ từ nâng tay đặt lên Tinh Quang Trụ.

Kết quả...

"Hai vòng sáng. Lăng Tiểu Ngư, trung phẩm mộc linh căn".

"Phù... ừ...".

Khảo thí thông qua, Lăng Tiểu Ngư rút cuộc cũng thở phào, hướng Đồ Tự cúi chào rồi quay nhìn bên dưới, nhắm chỗ Dương Tiểu Ngọc và Chu Đại Trù bước lại.

...

"Người tiếp theo, Dương Tiểu Ngọc".

"A, Tiểu Ngọc, lão thần tiên gọi ngươi kìa".

"Ta biết rồi".

Dương Tiểu Ngọc ứng đáp Chu Đại Trù xong thì ngó sang Lăng Tiểu Ngư. Vừa lúc, tiếng Lăng Tiểu Ngư cũng cất lên: "Tiểu Ngọc, ngươi lên đi".

"Hmm".

Dương Tiểu Ngọc gật đầu, thái độ rất thoải mái, hoàn toàn khác xa lúc ứng đáp Chu Đại Trù.

Đối với sự chuyển biến này của cô bé, Chu Đại Trù đương nhiên không khó để lý giải. Nó nhìn theo thân ảnh mảnh mai cao quý đang từ tốn bước lên đài trắc thí, cổ tình thờ dài lăm lăm: "Aizzz... Phân biệt đối xử. Rõ ràng là phân biệt đối xử..."

Cảm thán xong, nó lại chuyển sang nghi hoặc: "Tiểu Ngư à, Tiểu Ngọc hình như rất quan tâm ngươi nha?"

"Ta cũng rất quan tâm Tiểu Ngọc. Chúng ta là bằng hữu tốt".

"Bằng hữu tốt?" - Chu Đại Trù hỏi tiếp - "Vậy hẳn là các ngươi chơi chung với nhau từ nhỏ đi?"

"Ừm".

Lăng Tiểu Ngư gật đầu, đoạn bổ sung: "Nhà ta và nhà Tiểu Ngọc cũng không xa lắm. Yếu cô cô ta là y sư, phụ thân của Tiểu Ngọc cũng là y sư, thế nên cô cô ta rất hay dẫn ta qua nhà Tiểu Ngọc. Lúc mà Tiểu Ngọc còn chưa biết nói chuyện thì chúng ta đã chơi chung với nhau rồi".

"Thì ra là vậy".

Chu Đại Trù gật gù, ra vẻ ta đây đã hiểu. Nó ngước lên đài, bộ dạng có chút tò mò: "Tiểu Ngư, Linh căn của Tiểu Ngọc được mấy phẩm nhỉ?"

"À, mà ngươi không cần nói đâu. Ta đoán chắc là trung phẩm giống Tiểu Ngư ngươi. Cao lắm thì hẳn cũng chỉ thượng phẩm là cùng".

Chu Đại Trù, nó đã cho là như vậy, rằng phẩm cấp linh căn của Dương Tiểu Ngọc chỉ từ hàng thượng phẩm trở xuống. Bởi lẽ trong lòng nó hiểu được cực phẩm và thiên phẩm là cỡ nào khan hiếm. Thêm nữa... So với Lăng Tiểu Ngư thì Chu Đại Trù nó thật chẳng có yêu thích Dương Tiểu Ngọc nhiều lắm. Nói cách khác, Chu Đại Trù nó rất không mong đợi Dương Tiểu Ngọc sẽ sở hữu linh căn phẩm cấp vượt trội hơn Lăng Tiểu Ngư quá lớn.

Tiếc rằng thực tế, nó lại xảy ra theo chiều trái ngược. Suy đoán mơ hồ, ý nghĩ ngây thơ của một đứa trẻ làm sao thay đổi được một sự thật hiển nhiên?

Trên đài trắc thí, ngay khi bàn tay nhỏ nhắn của Dương Tiểu Ngọc đặt lên Tinh Quang Trụ thì tinh cầu trên đỉnh liền phát ra ba vòng sáng màu lam đậm chói lòa, nhiều hơn khởi điểm của Chu Đại Trù một vòng.

"Cái này..."

Dưới đài, Chu Đại Trù chứng kiến sự tình vừa xảy ra thì không khỏi tròn mắt há mồm. Nó... rất ngạc nhiên a.

Khởi điểm ba vòng sáng, nhiều hơn cả Chu Đại Trù nó một vòng.. Cái này nói lên điều gì? Lẽ nào phẩm cấp linh căn của Dương Tiểu Ngọc...

"Ưc... Chắc là không đâu..."

...

Chu Đại Trù đã cố tình phủ định, nhưng dầu thế, sự thật vẫn cứ là sự thật. Thay không ra, đổi không được.

Theo sau ba vòng sáng nọ, tinh cầu trên đỉnh Tinh Quang Trụ đã rất nhanh liền phát ra thêm vòng sáng thứ tư, rồi thứ năm.

Năm vòng sáng, số lượng đúng bằng với Chu Đại Trù. Tuy nhiên, cường độ thì rõ ràng hơn hẳn...

...

"Thiên phẩm băng linh căn..."

Phía bên kia kết giới, Cơ Thành Tử, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử, cả ba chẳng biết đã rời khỏi ghế tự lúc nào. Thần tình kích động, Cơ Thành Tử nói tiếp những lời còn dang dở: "Vượt qua lễ thường. Đứa trẻ này đã vượt qua lễ thường..."

Bên cạnh, Dịch Bất Dịch thêm vào: "Tự cổ chí kim, linh căn biến dị có phẩm cấp cao nhất được ghi nhận chỉ là cực phẩm, trước giờ chưa từng xuất hiện thiên phẩm. Vậy mà đứa bé Dương Tiểu Ngọc này..."

Dịch Bất Dịch quay lại nhìn Lý Ngọc Thường vẫn còn an nhiên trên ghế, cảm thán: "Lý sư tỷ, tỷ thật là biết cách làm người khác phải kinh ngạc".

"Bất Dịch sư đệ là đang trách ta đấy à?"

Lý Ngọc Thường từ tốn đứng lên, hiếm hoi bày ra chút tiểu ý: "Chẳng giấu sư đệ, thời điểm phát hiện băng linh căn của Tiểu Ngọc thuộc hàng thiên phẩm, ta cũng đã rất thất thố".

"Thất thố là nên. Thất thố là nên..."

Kinh ngạc qua đi, Cơ Thành Tử nở nụ cười tươi, tiếp tục: "Ngọc Thường sư muội, thượng thiên xem ra thật rất chiều cố Mặc Kiếm Phong của muội. Sư huynh ta cảm thấy có chút ganh tị đấy".

"Chường môn sư huynh quá lời rồi".

...

"Thiên phẩm thì thiên phẩm, có cái gì ghê gớm đâu chứ..."

Giữa lúc bầu không khí đang tràn ngập niềm hân hoan thì một giọng khó chịu chợt cất lên. Người nói đúng là kẻ duy nhất vẫn còn ngồi lại trên ghế: Lăng Thanh Trúc.

Trái hẳn bốn người Cơ Thành Tử, Lăng Thanh Trúc chẳng hề vui vẻ một tí nào hết. Nàng vốn tưởng Chu Đại Trù bộc lộ ra thiên phẩm một linh căn đã là chuyện bất ngờ lắm rồi, ai dè...

Biến dị bằng linh căn, lại còn là thiên phẩm. Chỉ sợ vài ba tên Chu Đại Trù cộng lại cũng hãy còn thua kém đấy. Mà Lăng Thanh Trúc, nàng đâu có muốn thua.

"Aizz... Tổ sư gia à tổ sư gia, người thật là không có mắt mà".

...

...

Bất cam quy bất cam, ca thán hoàn ca thán, rốt cuộc thì Lăng Thanh Trúc vẫn chỉ đành chấp nhận sự thật, buộc phải nén nhịn mà nhìn Lý Ngọc Thường "lên mặt".

Biết sao được. Người ta thắng thì người ta có quyền. Đời là vậy mà...

"Thanh Trúc sư muội." - Trước một cây cầu, sát bên vách núi, Cơ Thành Tử ngó thấy vị sư muội của mình vẫn chưa nguôi bức bối, bèn tiến qua "an ủi" - "Sư muội đừng nên như vậy. Mặc dù linh căn biến dị hàng thiên phẩm rất đặc biệt nhưng cũng chưa chắc đã ưu việt hơn ngũ hành linh căn. Trăm sông đổ về một bể, tu luyện đến cảnh giới cuối cùng thì chẳng phải đều giống nhau?"

"Giống nhau gì chứ..." - Lăng Thanh Trúc rất không đồng tình - "Nếu thực là giống nhau thì Thiên Kiếm Môn chúng ta còn bày ra việc khảo thí làm gì, thu đại một đám đệ tử luôn cho mau gọn".

"Sư muội... Muội sao có thể nói như vậy được".

"Thì muội chỉ theo ý huynh mà suy ra thôi".

Biết dù có nói thêm nữa thì cuối cùng phần thiệt vẫn thuộc về mình, Cơ Thành Tử dứt khoát từ bỏ ý định, để mặc Lăng Thanh Trúc ôm hậm hực đứng chờ cuộc trắc thí tiếp theo.

Một hồi sau...

Từ hướng Trắc Thí Đài, Đồ Tự hiện đang cất bước tiến về phía cây cầu, nơi các vị phong chủ đang đứng đợi. Tất nhiên là hắn không đi một mình. Theo sau còn có hơn trăm đứa trẻ nữa...

"Sư tôn, các vị sư thúc, đệ tử đã đưa người đến." - Đồ Tự dừng ở trước mặt mấy người Cơ Thành Tử, tại vị trí cách tầm bốn bước chân, cúi đầu nói.

"Ừm".

Ứng tiếng, Cơ Thành Tử nhẹ gật đầu: "Đồ Tự, ngươi làm rất tốt".

"Cảm ơn sư tôn khen ngợi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Bước Qua Thiên Tâm Kiêu

...

"Các hài tử, ta xin tự giới thiệu. Ta là trưởng môn hiện thời của Thiên Kiếm Môn, danh gọi Cơ Thành Tử".

"Con xin chào lão thần tiên trưởng môn!".

Cơ Thành Từ vừa dứt câu thì từ trong đám trẻ nhỏ, một cậu bé có thân hình mập mạp liền cúi người thật sâu, lên tiếng chào hỏi.

Liếc nhìn Chu Đại Trù - đứa bé nọ, Cơ Thành Từ mỉm cười, vậy mà hoà nhã gật đầu đáp lại: "Ừ, chào tiểu tử người".

Có người dẫn đầu, sau Chu Đại Trù, rồi Dương Tiểu Ngọc, Lăng Tiểu Ngư, những đứa trẻ khác cũng nối nhau hướng Cơ Thành Từ và bốn vị phong chủ khác cung kính cúi chào.

Đợi cho chúng an vị, lúc này Cơ Thành Từ mới từ tốn tiếp lời: "Các hài tử, Trắc Thái Đài các người đều đã thông qua, nhưng điều đó không đồng nghĩa các người sẽ được Thiên Kiếm Môn ta thu nhận".

"Muốn trở thành môn nhân phái Thiên Kiếm ta, trừ bỏ linh căn thì tâm tính cũng rất quan trọng, là yếu tố cần thiết".

Tay chỉ cây cầu bên cạnh, Cơ Thành Từ nói tiếp: "Cây cầu này gọi là Thiên Tâm Kiều. Giống như Tinh Quang Trụ mà các người đã thấy ở Trắc Thái Đài, Thiên Tâm Kiều cũng là đồ vật được tổ sư gia của bản môn tự mình bố trí hơn hai ngàn năm trước".

"Thiên Tâm Kiều có tất thảy ba mươi tám ván, trên mỗi một tấm ván đều chứa đựng huyền cơ. Tùy vào tư chất cao thấp, tâm chí mềm yếu, người bước lên cầu sẽ đi được quãng đường tương ứng...".

...

Giải giải hồi lâu, Cơ Thành Từ cuối cùng chốt hạ: "Các hài tử, những gì cần nói ta đều đã nói. Phần còn lại, đi qua được bao nhiêu tấm ván, bước ra được bao nhiêu xa, tất cả đều phụ thuộc vào chính bản thân các người".

Nói đoạn, Cơ Thành Từ động chân nguyên, hai tay bắt quyết rồi hướng khoảng không bên dưới Thiên Tâm Kiều đánh ra.

Ngay lập tức, lửa chẳng biết từ đâu bỗng phụt lên, nhảy mắt đã lan thành đám lớn phía dưới Thiên Tâm Kiều. Nhưng, còn chưa hết. Tiếp sau ngọn lửa, hàng ngàn lưỡi kiếm cũng thi nhau đâm lên tua tủa, ghê rợn vô cùng...

"Quái...!".

Phía bên này, Chu Đại Trù vốn vẫn luôn chăm chú dõi theo, nay chợt thấy "rừng đao biển lửa" hiện ra bên dưới Thiên Tâm Kiều thì nhất thời không nhận được kêu lên.

Kinh ngạc? Đúng là cũng có. Nhưng trên hết, cảm giác nguy trị vẫn là e ngại, sợ hãi.

Nhìn xem. Tuy nói là cầu nhưng những tấm ván kia, chúng đâu có được móc nối gì với nhau. Chúng nằm riêng biệt, hoàn toàn lơ lửng giữa hư không a.

Là thế đấy. Chỉ mỗi cây cầu thôi thì đã thấy nguy hiểm lắm rồi, giờ ngay bên dưới cầu lại xuất hiện thêm rừng đao biển lửa nữa...

Nếu rủi sảy chân ngã xuống dưới...

"Ừc...".

Chu Đại Trù nghĩ tới đó thì vô thức nuốt xuống một ngụm nước bọt, khẽ rung mình. Nó quay sang Lăng Tiểu Ngư, thấp giọng hỏi: "Ê Tiểu Ngư, người nói xem mở lưỡi kiếm cùng lửa đỏ kia, chúng có phải thật không?".

Lăng Tiểu Ngư nhìn nhìn trăng cánh bên dưới Thiên Tâm Kiều một lúc, hồi đáp: "Ta nghĩ chắc là thật".

"Vậy... Tiểu Ngư, người nói coi nếu chúng ta lỡ ngã xuống thì có chết hay không?".

"Chắc là sẽ chết". - Một lần nữa Lăng Tiểu Ngư thành thật trả lời.

"Ừc...".

Và một lần nữa, Chu Đại Trù lại nuốt xuống một ngụm nước bọt.

...

Bộ dạng e sợ của Chu Đại Trù cùng hàng trăm đứa trẻ khác, Cơ Thành Từ đương nhiên thấy rõ. Dầu vậy, hắn chẳng có ý trấn an hay giải thích thêm gì, chỉ đơn giản bảo:

"Các hài tử, Thiên Tâm Kiều đã mở, các người hiện có thể bước lên. Nhớ kỹ, tư chất tuy trọng yếu nhưng tâm tính cũng rất quan trọng. Nếu trong các người có kẻ tâm thuật bất chính, không tiến lại lùi thì bất kể tư chất các người cao tới đâu, bản môn cũng sẽ cân nhắc loại bỏ".

...

...

Cơ Thành Từ, Lăng Thanh Trúc, Lý Ngọc Thương, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Từ, Lê Thắng Nam, Mộng Kiều, toàn bộ hiện đều đã dời đi. Đích đến thì chính tại đầu bên kia của Thiên Tâm Kiều.

Bên này sót lại, người lớn tính ra duy cũng chỉ còn một mình Đồ Tự. Với thần tình đậm mạc, hấn giục đám trẻ: "Các hài tử, đừng chần chừ nữa. Hãy bước lên cầu đi".

"Vâng, tiên gia".

Mau mắn, cũng là can đảm hơn tất thấy, Dương Tiểu Ngọc nhấc chân bước ra. Cô bé kéo theo Lăng Tiểu Ngư, bảo: "Tiểu Ngư, chúng ta đi qua thôi. Sẽ không sao đâu".

Lăng Tiểu Ngư liếc xuống ngọn lửa đang cháy phừng phực bên dưới cây cầu, hơi e ngại: "Tiểu Ngọc, hay... hay chúng ta đợi sau đi".

"Đứng đây! Đứng đây!".

Hết sức đồng tình, Chu Đại Trù đứng ở kế bên vội chen vào: "Tiểu Ngọc à, ta cảm thấy chúng ta nên đi sau thì sẽ tốt hơn. Ngọn lửa lớn như vậy, lưới kiếm nhiều như vậy, lỡ mà sảy chân một cái là tiêu đời luôn".

"Tiêu đời gì chứ." - Dương Tiểu Ngọc chẳng cho là đúng - "Những tấm ván tách nhau lơ lửng, ngọn lửa và số lưới kiếm kia, hết thấy đều chỉ là để thử lòng can đảm của chúng ta thôi. Các vị tiên gia làm sao thực sẽ đứng nhìn chúng ta xảy ra chuyện gì được".

"Cái đó cũng chưa hẳn. Biết đâu lúc chúng ta té ngã mà tiên gia lại nhất thời lơ đãng, không kịp cứu thì sao...".

"Tên mập nguoi chỉ giỏi bàn lùi. Đúng là nhất gan".

Chả buồn để ý đến Chu Đại Trù nữa, Dương Tiểu Ngọc quay sang nói với Lăng Tiểu Ngư: "Tiểu Ngư, nguoi hãy tin tưởng ta. Chúng ta cùng nhau đi qua cầu đi".

"Tiểu Ngư à, nguoi đừng có đi!".

Lăng Tiểu Ngư vừa mới mở miệng, còn chưa kịp nói thì đã bị Chu Đại Trù níu lại: "Tiểu Ngư, đừng nghe Tiểu Ngọc xúi bẩy. Linh căn của Tiểu Ngọc là thiên phẩm còn linh căn của nguoi chỉ là trung phẩm, đâu có đánh đồng được. Lúc này nguoi cũng nghe lão thần tiên chương môn nói rồi đấy. Trên mỗi một tấm ván của cây cầu này đều có chứa đựng huyền cơ, kẻ bước lên sẽ phải gánh chịu một áp lực vô hình... Tiểu Ngọc tư chất cao, đi qua sẽ dễ dàng, nhưng mà Tiểu Ngư nguoi thì khác. Rủi mà sơ suất một chút là coi như xong đời luôn...".

"Tên mập nhà nguoi nói hết chưa?!"

Mặc kệ Dương Tiểu Ngọc phản ứng, Chu Đại Trù vẫn cố lời kéo Lăng Tiểu Ngư: "Tiểu Ngư, cây cầu này nguoi đâu có biết nên đi đứng ra sao. Tiên phong dẫn đường chắc chắn sẽ bị thiệt đấy. Chúng ta cứ đứng ở đây đợi đi".

"Đại Trù, nhưng mà Tiểu Ngọc...".

"Tiểu Ngọc tư chất cao, là nhân tài được chú mục, rủi thật có xảy ra chuyện thì các vị tiên gia cũng sẽ ra tay cứu nó thôi. Nguoi đừng lo".

"Nhưng nếu lỡ các vị tiên gia lơ đãng không cứu kịp thì sao?".

"Chắc, đây là câu nói của ta..."

Chu Đại Trù hơi bất đắc dĩ, giảng giải rõ ràng: "Tiểu Ngư à, sao nguoi ngốc như vậy. Ta nói là nói trường hợp của nguoi kia. Chứ Tiểu Ngọc tư chất cao như vậy, các vị tiên gia dĩ nhiên sẽ tùy thời lo bảo hộ nó rồi".

"Nhưng mà...".

Lăng Tiểu Ngư cái hiểu cái không, nhất thời trở nên khó nghĩ, chưa biết phải quyết định ra sao cho thoả.

May mắn, chính lúc này, giọng Đồ Tự cất lên: "Các hài tử, thật ra các nguoi cũng không cần tranh luận, níu kéo làm gì".

Ánh mắt hơi khác lạ, hấn nhìn Lăng Tiểu Ngư, tiếp tục: "Tiểu Ngư, lúc này Lăng sư thúc đã truyền âm căn dặn, bảo phải để nguoi bước lên Thiên Tâm Kiều cuối cùng".

Lăng sư bá?

Trong lúc Lăng Tiểu Ngư còn đang bần nghi hoặc thì bên cạnh, Chu Đại Trù đã vỗ vai nó, bảo: "Đấy, Tiểu Ngư nguoi thấy chưa. Ngay cả tiên gia cũng đã căn dặn như vậy rồi. Nguoi hãy ở đây chờ cùng với ta đi".

"Chu tiểu tử, ai bảo là nguoi được đứng chờ?".

Đột nhiên bị gọi tên, Chu Đại Trù khó tránh hoang mang. Nó gãi đầu, hướng Đồ Tự hỏi: "Lão thần tiên, ý... ý người là sao? Tại sao con không được đứng chờ?".

"Tại sao?" - Đồ Tự tựa cười mà như không cười - "Chu tiểu tử, ở đây ngươi cùng với Dương Tiểu Ngọc chính là hai người có tư chất cao nhất. Tiên phong dẫn đường, nếu không phải tiểu tử ngươi thì còn ai?".

"Chuyện này..." - Khuôn mặt nhăn nhó khó coi, Chu Đại Trù nài nỉ - "Lão thần tiên, lá gan con nhỏ lắm, cũng không có thích làm tiên phong nữa. Lão thần tiên để con ở lại đi...".

"Không được." - Đồ Tự kiên quyết lắc đầu - "Các ngươi ai cũng chân chừ, sợ sệt, vậy lẽ nào muốn ta và sư tôn cùng các vị sư thúc phải đứng đợi mãi?".

"Chu tiểu tử, đừng nhiều lời nữa, mau bước lên cầu đi".

"Lão thần tiên...".

"Ngươi nếu còn không chịu đi lên, vậy thì đừng trách ta đem ngươi ném lên".

Chu Đại Trù: "...".

Thế là xong. Bao nhiêu lời khẩn thiết, Chu Đại Trù rốt cuộc chỉ đành nuốt ngược trở vào. Tiên gia đã muốn nó đi, nó há có thể từ chối không đi?

Liếc nhìn rừng đao biển lửa phía dưới Thiên Tâm Kiều, nó thở dài, thầm nghĩ: "Tiểu Ngọc là thiên phẩm linh căn, Đại Trù mình cũng là thiên phẩm linh căn. Nếu mà rùi có sảy chân té xuống, các lão thần tiên nhất định sẽ chẳng bỏ mặc đâu".

Tự trấn an mình xong, Chu Đại Trù hít một hơi thật sâu, nới gót Dương Tiểu Ngọc bước lên Thiên Tâm Kiều...

...

Không thể không nói, phẩm cấp linh căn quả có can hệ rất lớn với Thiên Tâm Kiều. Dựa vào cấp bậc thiên phẩm linh căn của mình, Dương Tiểu Ngọc và Chu Đại Trù đã rất dễ dàng đi qua hai mươi tám ván đầu tiên của cây cầu này. Khó khăn chỉ thật sự xuất hiện khi bọn chúng đặt chân lên tám ván thứ hai mươi mốt.

Nhưng dù vậy, cuối cùng thì cả hai đều hoàn thành phần khảo thí của mình một cách trọn vẹn. Ba mươi tám ván, toàn bộ hai người bọn chúng đều đã vượt qua.

Có người đi trước tất có kẻ theo sau. Hơn trăm đứa trẻ còn lại, từng nhóm một lần lượt nối nhau bước lên Thiên Tâm Kiều...

Cứ thế, mãi một lúc lâu sau...

Ngay chính lượt cuối cùng, khi Lăng Tiểu Ngư đặt chân xuống tám ván đầu tiên của Thiên Tâm Kiều thì một sự tình quái lạ chợt xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Dù Đau Vẫn Bước

Không ở cây cầu. Nơi phát sinh biến đổi nằm tại hậu sơn của Kim Kiếm Phong.

Bên trong một cổ động, vốn đã say ngủ suốt ngàn năm, một con vượn lông vàng bỗng nhiên thức giấc. Nó mở to hai mắt, ngẩng đầu, đáng vẻ tựa hồ đang tập trung nghe ngóng điều gì...

Sự thức giấc của linh viên, đám người Cơ Thành Từ, Lăng Thanh Trúc tạm thời còn chưa hay. Phần Lăng Tiểu Ngư, kẻ đã dưới sự tác động của Thiên Tâm Kiều mà vô tình dẫn động lực lượng vô minh, đánh thức linh viên, nó tất nhiên cũng không tài nào biết được. Hiện tại, khiến nó bận lòng duy chỉ một điều: mười tám tám ván của Thiên Tâm Kiều.

Từ nãy giờ, sau khi tận mắt chứng kiến những đứa trẻ khác đi qua cây cầu, rốt cuộc thì nó cũng đã hiểu ra sự rắc rối bên trong, rằng thực tế chẳng hề đơn giản như mấy lời Lăng Thanh Trúc đã báo trước đây, chỉ cần nỗ lực tất sẽ vượt qua...

Dễ, đúng thật có dễ, nhưng là đối với người sở hữu thiên phẩm linh căn như Chu Đại Trù và Dương Tiểu Ngọc kia. Bằng hạng linh căn trung phẩm như Lăng Tiểu Ngư nó... Đùng nói ba mươi, chỉ mười tám tám ván thôi cũng đã là một vấn đề rất lớn rồi.

"Cây cầu này khó đi như vậy, từ nãy tới giờ, người có linh căn trung phẩm hầu hết đều chỉ bước được đến tám ván thứ mười hai liền dừng lại, duy mỗi

một mình Chu Ngọc là sang tới tám ván thứ mười ba... Mười tám tám ván, ta làm thế nào đi được đây?"

Lăng Tiểu Ngư càng nghĩ trong lòng càng lo lắng, bất an. Nó sợ mình sẽ thất bại, vô pháp hoàn thành giao ước với Lăng Thanh Trúc. Nó sợ Yến cô cô sẽ chẳng có người cứu giúp...

"Yến cô cô..."

"Hài tử." - Trông thấy đứa trẻ đứng trước vừa mới đặt chân lên tám ván đầu tiên mà khuôn mặt đã lộ vẻ sầu lo, băn khoăn khó nghĩ, Đồ Tự mới nghĩ hoặc - "Có chuyện gì vậy?"

"Tiên gia..."

Lăng Tiểu Ngư hơi đắn đo, nhưng rồi cũng lấy can đảm hỏi: "Tiên gia, linh căn trung phẩm thì có thể đi qua được mười tám tám ván trên cầu này không?"

Mười tám tám ván?

Đồ Tự lắc đầu: "Hài tử, đó là việc bất khả thi. Hàng ngàn năm qua chưa từng có đứa trẻ nào mang linh căn trung phẩm mà làm được".

"Tiên gia, thật sự... thật sự không thể sao?" - Lăng Tiểu Ngư chưa chịu từ bỏ, hỏi thêm lần nữa.

Chỉ là câu trả lời, nó vẫn như cũ: một cái lắc đầu phủ định.

Nhận được đáp án phủ phàng nọ, tâm tình Lăng Tiểu Ngư càng thêm trầm trọng hơn trước. Nhưng, dù là vậy, nó hãy còn chưa muốn buông xuôi, phó mặc số phận.

Hết xem "rừng đao biển lửa" lại ngó nhìn Lăng Thanh Trúc ở phía bên kia cây cầu, Lăng Tiểu Ngư siết tay thành nắm, cắn răng rồi đột nhiên bước mạnh về trước.

Nó phải đi. Khó khăn đến đâu nó cũng phải đi. Trắc trở nhường nào nó cũng phải bước tiếp. Mười tám tám ván, Lăng Tiểu Ngư nó nhất định phải vượt qua!

...

Vì Yến cô cô của mình, Lăng Tiểu Ngư đã hạ quyết tâm hoàn thành giao ước với Lăng Thanh Trúc, sẽ đi qua được mười tám tám ván trên Thiên Tâm Kiều. Từ đầu tới cuối, nó chẳng hề có suy nghĩ sẽ nhờ vả Dương Tiểu Ngọc, bất kể so với nó, Dương Tiểu Ngọc hiện đã thừa khả năng mời được tiên gia, cầu được linh được.

Là vì Lăng Tiểu Ngư nó quá ngốc? Hay bởi tại nó quá kiên cường tự lập?

Không ai rõ. Lúc này mọi người chỉ thấy được là Lăng Tiểu Ngư nó đang cố gắng bước đi...

Ở sáu tám ván đầu tiên, mọi thứ chả có gì khó khăn, nhưng kể từ tám ván thứ bảy, cước bộ của Lăng Tiểu Ngư đã buộc phải giảm đi không ít. Là do áp lực. Tám thứ tám lớn hơn tám thứ bảy, tám thứ chín lớn hơn tám thứ tám, cứ thế, theo mỗi bước chân của Lăng Tiểu Ngư, áp lực tăng lên mỗi lúc một nhiều; và nó, nó bước đi mỗi lúc một chậm...

...

"Phù... ừ..."

"Phù... ừ..."

Đứng trên tám ván thứ mười hai, Lăng Tiểu Ngư khom mình thở dốc. Xem bộ dạng của nó, khẳng định mười mười là đã sắp tới giới hạn.

Dừng lại, đây không nghi ngờ là lựa chọn đúng đắn nhất của Lăng Tiểu Ngư lúc này. Nó nên làm thế.

Tiếc rằng.. nó đã không làm. Hay đúng hơn là nó đã làm điều ngược lại. Thay vì dừng hẳn thì nó lại nhấc chân bước tiếp.

Bàn chân run run, nó khó khăn đặt xuống tám ván thứ mười ba. Ngay khi vừa chạm, lập tức, một cỗ áp lực to lớn liền phủ xuống, ép nó phải cong mình chống đỡ.

Trong bộ dạng khòm lưng ấy, Lăng Tiểu Ngư vậy mà vẫn không hề hé môi thốt ra một thanh âm nào. Mặc con đau, mặc áp lực đè nén, nó tiếp tục hướng về phía trước bước đi...

"Tiểu Ngư..."

Đầu cầu bên kia, Dương Tiểu Ngọc chứng kiến tất cả, lòng bất nhẫn gọi tên. Cô bé thật không muốn nhìn thấy Lăng Tiểu Ngư như vậy. Khó chịu lắm.

"Tiểu Ngư, dừng lại đi..."

...

Mấy lời trong lòng nọ của Dương Tiểu Ngọc, Lăng Tiểu Ngư tất nhiên chẳng thể nào nghe được. Lùi một bước, thậm chí kể cả khi Dương Tiểu Ngọc có mở miệng ra mà hô gọi thì hẳn nó vẫn không thể nào nghe. Hiện tại, đôi mắt nó đã nhoà, còn đôi tai thì đã bị tiếng "ong ong" phủ kín. Tri giác, chúng đang dần mất đi rồi...

...

"Thằng bé này..."

Cơ Thành Từ quan sát thấy trên cầu Lăng Tiểu Ngư dù đã dần mất đi tri giác nhưng vẫn cố rướn người về trước thì chân mày không khỏi cau lại: "Linh căn trung phẩm lại có thể đi ra đến tám tám vạn thứ mười bốn, thành tích đã xem là cực hạn. Tại sao nó vẫn còn cố gắng tiến thêm?"

"Là vì muội đã bảo nó làm thế".

Quay sang Lăng Thanh Trúc - người vừa nói, Cơ Thành Từ nghi hoặc: "Thanh Trúc sư muội, chuyện này là thế nào?"

Lăng Thanh Trúc cũng chẳng giấu giếm, đem sự tình kể lại: "Một tháng trước thằng bé này theo Mộng Kiều đến tìm muội cầu linh dược để về chữa bệnh cho cô cô của mình. Muội đã bảo nó, rằng chỉ cần nó đi qua được mười tám tám vạn trên Thiên Tâm Kiều, như vậy muội sẽ tự mình xuống núi cứu người".

"Mười tám tám vạn?"

Lý Ngọc Thường đứng ở kế bên, vừa nghe xong liền phản ứng: "Thanh Trúc sư tỷ, tỷ đây rõ ràng là cố tình làm khó dễ người. Phẩm cấp linh căn của thằng bé kia bất quá chỉ là trung phẩm, thế nào có khả năng đi qua được mười tám tám vạn của Thiên Tâm Kiều?"

"Cái đó ta đương nhiên biết".

"Đã biết mà tỷ còn..."

Lý Ngọc Thường nói tới đây thì hừ khê, dời ánh mắt lên người Cơ Thành Từ: "Chương môn sư huynh, cuộc khảo thí này muội nghĩ là nên kết thúc thôi".

"Không được!"

Cơ Thành Từ còn chưa kịp hồi âm Lý Ngọc Thường thì bên này Lăng Thanh Trúc đã bác bỏ ngay: "Khảo thí là khảo thí, một khi kẻ bước trên cầu còn chưa chịu từ bỏ thì không thể dừng lại".

"Sư tỷ, tỷ..."

Lý Ngọc Thường đang nói bỗng chợt ngưng. Nàng phát hiện có người vừa nắm lấy tà áo mình, đến chừng liếc xem thì cũng là lúc giọng non nớt của Dương Tiểu Ngọc cất lên.

"Phong chú... Phong chú đem Tiểu Ngư ra đi..."

"Tiểu Ngọc..."

Lý Ngọc Thường trông mặt đồ nhi tương lai đã chực chờ tuân lệ thì lòng càng thêm bất nhẫn. Một lần nữa, nàng hướng Cơ Thành Từ, thanh âm kiên quyết: "Chương môn sư huynh, mạng người trên hết. Lẽ nào huynh định nhìn thằng bé Tiểu Ngư này chỉ vì muốn cứu cô cô mình mà phải gục ngã trên Thiên Tâm Kiều?"

"Cái gì mà gục ngã?" - Lăng Thanh Trúc chẳng cho là phải - "Ngọc Thường sư muội nói quá rồi. Có ta ở đây, thằng bé kia há lại bỏ mạng?"

"Ngọc Thường sư muội đừng lo. Thằng bé kia cùng lắm là trật tay, gãy chân thôi, sẽ chẳng việc gì đâu".

...

"Trật tay, gãy chân, chẳng việc gì..." Cơ Thành Từ nhắm lại, trán loáng cái đã in hằn mấy đạo hắc tuyến.

"Hừm..."

Nhẹ hắng giọng, hắn nói: "Thanh Trúc sư muội, mặc dù y thuật của muội rất cao, thế nhưng đau đớn không phải thứ mà một đứa trẻ nên gánh chịu".

Dứt câu, Cơ Thành Từ quay mặt đi, đang tính ra tay đem Lăng Tiểu Ngư nhấc khỏi Thiên Tâm Kiều thì chợt bị một cánh tay khác ngăn lại.

"Sur muội..".

Bất chấp cái nhìn uy nghiêm của Cơ Thành Từ, Lăng Thanh Trúc vẫn nhất quyết giữ vững lập trường: "Chương môn sư huynh, việc này rất quan trọng với muội. Thăng bé Tiểu Ngư này, muội muốn biết nó sẽ cố chấp tới đâu..".

"Sur muội, muội muốn gì ở thăng bé này?"

"Muội sẽ thu nó làm đệ tử chân truyền".

...

Câu trả lời của Lăng Thanh Trúc đã khiến Cơ Thành Từ và những vị phong chủ khác rất đổi ngạc nhiên. Có nghĩ thế nào bọn họ cũng khó lòng mừng rỡ ra được đáp án lại là như vậy.

Trước giờ, chân truyền đệ tử có ai lại chẳng thuộc hạng tư chất hơn người? Thiên phẩm quá hiếm hoi nên thôi không tính, nhưng còn cực phẩm, thượng phẩm linh căn, ít nhiều cũng xuất hiện.

Xưa cũng tốt, nay cũng được, tiêu chuẩn ngầm để trở thành chân truyền đệ tử, tối thiểu tư chất phải là thượng phẩm linh căn. Trung phẩm ư? Hơn hai ngàn năm qua, một người cũng chưa có.

Vậy mà bây giờ...

Lăng Thanh Trúc quyết định sẽ thu Lăng Tiểu Ngư - một đứa trẻ chỉ sở hữu linh căn trung phẩm - làm đệ tử chân truyền, việc này... quá ngoài lẽ thường rồi.

Cơ Thành Từ không hiểu. Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Từ cũng đều là như thế, không hiểu được.

"Thanh Trúc sư muội, muội... thật muốn thu thăng bé Tiểu Ngư này làm đệ tử chân truyền?"

Đáp lại Cơ Thành Từ, Lăng Thanh Trúc gật đầu khẳng định: "Phải".

Nàng nói thêm "Sư huynh, mười tám tấm ván trên Thiên Tâm Kiêu không phải điều kiện mà là thử thách. Muội muốn xem tâm chí thăng bé này có thể kiên định tới đâu".

"Thôi được rồi. Nếu như đây đã là tâm ý của sư muội, vậy ta sẽ không can thiệp".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Về Lại Cô Thôn

...

Dự định của Lăng Thanh Trúc, Lăng Tiểu Ngư làm sao có khả năng nhìn ra được?

Nó không biết. Hiện tại, nó vẫn đang bước đi...

Mà, nói thế cũng không đúng. Trên tấm ván thứ mười lăm, Lăng Tiểu Ngư nó đã chẳng còn đứng nổi nữa rồi. Giờ phút này, nó đang bò đi. Từng chút một.

Tốc độ kia thật là chậm rãi, thậm chí so với một con sên còn chậm hơn được bao nhiêu. Có thể thấy, giới hạn cuối cùng, Lăng Tiểu Ngư nó đã vượt qua, và đang sụp đổ...

Đôi môi tự lúc nào đã bị cắn nát, thần sắc tự lúc nào đã tái mét, với thân thể suy kiệt, Lăng Tiểu Ngư cố đưa tay về trước...

Nhưng rồi... nó đành bỏ xuống. Nó chẳng còn giữ thêm được nữa. Dầu vậy, miệng nó thì vẫn thều thào gọi tên "Yến cô cô...".

...

"Mười sáu tấm ván, từ xưa đến nay thăng bé này chính là người đầu tiên làm được".

Tiếp sau câu nói, Cơ Thành Từ cũng liền động chân nguyên hòng đem đứa trẻ đã gục ngã trên Thiên Tâm Kiêu nhắc lên.

Chính tại lúc này, dưới chấp niệm hãy đang còn thôi thúc, trên lưng Lăng Tiểu Ngư, một đồ hình bỗng chợt hiện ra.

Đồ hình này rất nhạt, tới độ thậm chí dù đứng gần quan sát e cũng khó lòng thấy được. Vì lẽ đó, trong nhất thời Cơ Thành Từ vẫn còn chưa thể phát hiện. Nhận ra, có chăng là một hiện tượng khác.

Trên cao, bầu trời vốn tĩnh lặng bỗng bất ngờ nổi gió. Mây từ đâu chả rõ lại thi nhau kéo đến, thoáng chốc đã che kín toàn bộ Kim Kiếm Phong.

"Chưong môn sư huynh..." Dịch Bất Dịch linh cảm có sự bất tường, hướng Cơ Thành Từ gọi.

Lẽ dĩ nhiên bản thân Cơ Thành Từ cũng đã nhìn ra điều cô quái. Hắn giao Lăng Tiểu Ngư lại cho đệ tử của Lăng Thanh Trúc là Mộng Kiều, tiếp đẩy thi vội vàng triển khai pháp nhãn.

Chỉ là pháp nhãn còn chưa kịp mở thì Cơ Thành Từ hắn đã bị một tiếng gào kinh thiên chấn động, khiến phải bỏ ngang.

Trong tầm mắt hắn cũng như của những người đang có mặt, từ phía hậu sơn, một đạo kim quang phóng thẳng lên trời, chừng khi đáp xuống trên đỉnh núi Kim Kiếm thì để lộ ra một thân hình to lớn đồ sộ.

Vừa xuất hiện không ai khác mà chính là con vượn lông vàng ba mắt bốn tai đã thức giấc sau ngàn năm say ngủ. Nếu có gì mới lạ thì đây là hình thể. So với ban này, lúc còn bên trong cổ động thì nó đã to lớn hơn rất nhiều, kích cỡ chỉ ít cũng vài mươi trượng.

Chân đạp núi cao, Thông Tý Cự Viên đứng thẳng người, liên tiếp dùng tay dấm lên ngực mình, miệng hướng đám mây đen trên bầu trời Thiên Kiếm mà gào thét.

"Grào... ào... ào...".

"Grào... ào... ào...".

...

"Ầm ầm...".

"Ầm...".

Trong tiếng gào của nó, Kim Kiếm Phong cũng bắt đầu rung chuyển. Từ bên trên, đất đá thi nhau đổ xuống..

"Đồ Tự! Mang đám trẻ rời khỏi đây!".

"Tuân lệnh sư tôn!".

Nhận được chỉ thị của Cơ Thành Từ, Đồ Tự nào dám chần chừ, vội xuất ra một tấm vải lớn, thi triển thuật pháp đem hơn trăm đứa trẻ thu vào rồi mau chóng mang đi khỏi khu vực Thiên Tâm Kiều.

Với đám người còn ở lại, Cơ Thành Từ đưa tay lên, bảo: "Lập kết giới!".

...

Vài giây sau.

Từ dưới đất, bên cạnh Thiên Tâm Kiều, thân ảnh Cơ Thành Từ hiện đã dời đi, đích đến nằm ở phía trên, tại không trung.

Hắn hướng Thông Tý Cự Viên đang kích động kêu gào, nói lớn: "Viên Tôn! Xin hãy bình tĩnh!".

"Grừ... ừ... ừ...!".

"Viên Tôn...!".

Vừa chống đỡ uy áp phát ra từ Thông Tý Cự Viên, Cơ Thành Từ vừa đưa tay kết quyết. Thông qua ấn ký màu vàng kim mới hiện lên nơi trán, hắn trực tiếp dùng thần niệm giao tiếp:

"Viên Tôn! Xin hãy bình tĩnh!".

"Viên Tôn...!".

...

Mặc cho Cơ Thành Từ kêu gọi, suốt một hồi lâu Thông Tý Cự Viên đều chẳng hề đáp lại. Nó chỉ ngẩng đầu nhìn đám mây đen phía trên, liên tục kêu

gào.

Thế rồi, hết sức đột ngột, nó bỗng há to miệng, bắn ra một luồng sáng tràn ngập khi tức huy diệt về phía đám mây đen nọ.

...

Cùng lúc, bên dưới mặt đất, nằm trong lòng Mộng Kiều, Lăng Tiểu Ngư chợt nhả mảy "um" khẽ một tiếng. Theo đó, đồ hình ẩn sau lớp vải thô màu nâu đất trên lưng nó cũng lặng lẽ tan biến...

...

...

"Viên Tôn!".

Những tưởng sẽ giống như trước, Thông Tý Cự Viên vẫn tiếp tục phớt lờ Cơ Thành Từ thì không, lần này nó đã cúi nhìn hẩn.

Có vẻ như đã nhận ra điều gì, nó dùng tiếng người hỏi: "Trần tàng Kim Ẩn. Ngươi là chương môn hiện thời của bản môn?".

"Bẩm Viên Tôn, đệ tử là Cơ Thành Từ, đồ đệ thứ ba của Thanh Hà Từ".

"Thanh Hà Từ đâu?".

"Hồi Viên Tôn, ân sư đã viên tịch".

"Viên tịch?".

Thông Tý Cự Viên thoáng ngẫm, đáy lòng không khỏi có điều nghi hoặc.

"Viên Tôn, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Viên Tôn lại kích động như vậy?".

Thông Tý Cự Viên tạm gác bỏ hoài nghi, lần nữa ngẩng đầu nhìn lên thương khung.

"Vừa rồi ta đã cảm nhận được một cỗ lực lượng. Rất đáng sợ...".

Lời của Thông Tý Cự Viên tuy không nhiều nhưng đã lập tức khiến cho thần tình Cơ Thành Từ trở nên trầm trọng.

Hơn ai hết ở Thiên Kiếm Môn này, Cơ Thành Từ hẳn biết rõ Thông Tý Cự Viên nơi đối diện có bao nhiêu năng lực. Đừng nói hẩn, thậm chí dẫu có là sư phụ Thanh Hà Từ của hẩn cũng khó lòng bì được.

"Thượng cổ linh thú", bốn chữ này chẳng phải hư danh, tự dụng mà gọi.

Khí lực to lớn, thần thông càng là mạnh mẽ vô cùng, ấy vậy mà chính miệng Thông Tý Cự Viên lại thốt lên ba chữ "Rất đáng sợ". Rốt cuộc thì thứ lực lượng vừa lướt qua Thiên Kiếm Môn là gì mà kinh khủng tới như thế?

Có lẽ cũng biết Cơ Thành Từ đang bận lòng, thắc mắc, Thông Tý Cự Viên chủ động nói ra: "Cỗ lực lượng kia, khí tức cực kỳ xa xưa. Thậm chí... ta nghĩ nó còn tồn tại trước cả thời thượng cổ".

"Viên Tôn, ý người là...".

"Lực lượng hồng hoang".

...

...

Ba ngày sau.

Cuộc khảo thí đã kết thúc, sự tình phát sinh hôm đó cũng đã sớm trôi qua. Tuy vậy, dư âm thì vẫn còn lưu lại. Khó mà phai được.

Đám mây đen bỗng hiện ra trên bầu trời Thiên Kiếm, sự thức giấc và kích động của Thông Tý Cự Viên vốn đã say ngủ suốt ngàn năm, hết thảy đều tựa như một hồi chuông cảnh báo. Nhất là ở những lời nói sau cùng của Thông Tý Cự Viên kia.

"Một thời đại mưa máu gió tanh xem chừng đã đến. Đại kiếp nạn đã chuẩn bị hàng lâm. Các ngươi nên tranh thủ...".

Thông Tý Cự Viên đã nói như thế. Những lời nọ, trùng hợp thay lại rất tương đồng với dự ngôn sáu năm về trước của Thanh Hà Từ.

Như vậy, mọi thứ đã không còn là khả năng nữa. Đại tai kiếp, nó chắc chắn sẽ xảy ra. Chính giáo chắc chắn sẽ lâm nguy. Tất cả đều bắt nguồn từ một

đưa trẻ. "Mắt ẩn hoàng lân, lưng tàng thái cực".

...

...

"Haaa... Cuối cùng cũng có thể đi ra ngoài".

Cách núi Ngũ Đài khoảng độ năm dặm về phía đông bắc, một đôi trẻ nhỏ tuổi tầm sáu, bảy đang cùng nhau ngự trên một thanh phi kiếm, thông thả bay đi.

Bọn họ cũng chả ai xa lạ, đích thị Lăng Tiểu Ngư và vị phong chủ tính tình cổ quái ẩn trong lột trẻ con của Trúc Kiếm Phong: Lăng Thanh Trúc. Mấy lời vừa rồi chính là được thốt ra từ trong miệng nàng.

Đứng ở phía trước, nơi đầu mũi kiếm, Lăng Thanh Trúc tiếp tục lẩm bẩm: "Mấy ngày qua thật là chán chết đi được. Chương môn sư huynh cũng thiệt tình... Cứ làm như đại kiếp nạn ngày mai sẽ liền giáng xuống không bằng...".

"Đúng là biết làm khổ người khác mà...".

...

"Tiểu tử".

"Dạ?".

"Tại sao từ nãy giờ không nghe ngươi nói gì hết vậy?".

"Thần tiên sư phụ, tại Tiểu Ngư đang nghĩ tới Yến cô cô".

"Yến cô cô?".

Lăng Thanh Trúc bĩu môi: "Tiểu tử ngươi lúc nào cũng chỉ biết Yến cô cô Yến cô cô, thật chẳng giống nam nhi tí nào cả".

"Haizz... Được rồi. Tiểu tử ngươi đừng lo lắng quá. Mặc dù tiểu tử ngươi không thể bước qua hết mười tám tám ván của Thiên Tâm Kiều nhưng mà ta đây cũng đã đồng ý hạ sơn cứu ngươi. Với y thuật và đạo hạnh của ta, Yến cô cô ngươi dù thập tử nhất sinh thì ta vẫn sẽ cứu lại được thôi".

"Vâng, thần tiên sư phụ. Tiểu Ngư biết rồi".

"Nếu biết rồi thì có thể nói lòng tay ra một chút được không? Tiểu tử ngươi ôm chặt như vậy khiến ta thấy rất khó chịu đấy".

"Con xin lỗi".

Lăng Tiểu Ngư nói đoạn thì liền đem tay mình nói lỏng. Chẳng may, do động tác hơi vội lại cộng thêm việc ngự kiếm phi hành, trong một giây bất cẩn, nó đã đánh mất thăng bằng, ngã nhào xuống dưới.

"A a a...!!".

...

...

"Phù ừ...".

Lát sau, trong vòng tay Lăng Thanh Trúc, Lăng Tiểu Ngư dù đã an toàn nhưng vẫn liên tục thờ gập. Xem đáng về thì quả còn đang sợ hãi.

Đối với biểu hiện này của nó, Lăng Thanh Trúc hơi bất đắc dĩ: "Chậc, coi tiểu tử ngươi kìa. Bảo ngươi nói lỏng ngươi lại triệt để buông tay. Người gì đâu mà gốc thế cơ chứ".

"Thần tiên sư phụ, không phải...".

"Không phải cái gì mà không phải! Ngươi cứ đứng yên đấy cho ta!".

Bị quở trách, Lăng Tiểu Ngư đầu muốn cũng khó lòng nói thêm, đành cúi đầu phó mặc...

...

Phi kiếm một đường bay thẳng, theo khoảng cách ngày càng kéo xa với núi Ngũ Đài, Đào Hoa thôn cũng mỗi lúc một nổi gần.

Ban đầu, từ hơn năm mươi dặm, quãng đường lúc này chỉ còn vài ba dặm. Qua thêm một đỗi, rốt cuộc thì bóng dáng những cây hoa đào cũng đã hiện ra trong tầm mắt Lăng Tiểu Ngư.

Ngay khi phi kiếm vừa đáp xuống mái nhà tranh quen thuộc, chẳng đợi Lăng Thanh Trúc lên tiếng thì nó đã lập tức vùng ra, chạy thẳng vào bên trong nhà.

"Yến cô cô! Yến cô cô!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chỉ Sống Thêm Được Mười Năm

...

Nói gót Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc cũng đưa chân tiến vào.

Ở bên trong nhà, vừa nhìn thấy nàng, một cô gái tuổi tầm hai lăm, hai sáu, mặc trường y màu thiên thanh, ngực thêu tiểu trúc liền bước lại, cung kính cúi chào: "Đệ tử Âu Hồng bái kiến phong chủ".

"Ừm".

Lăng Thanh Trúc nhẹ gật đầu, hỏi: "Âu Hồng, tình trạng của nàng ấy thế nào rồi?"

"Hồi bẩm phong chủ, nhờ có dược thủy người đưa nên một tháng vừa qua bệnh tình của nàng ấy đã hoàn toàn được kiểm soát".

"Nói vậy là viên linh đan ta đưa cho người hiện vẫn còn?"

"Dạ vâng".

Theo sau câu nói, Âu Hồng cũng lập tức lấy từ trong túi trữ vật ra một chiếc lọ nhỏ màu lam, kính cẩn đưa về phía đối diện.

Lăng Thanh Trúc tiếp nhận xong thì khẽ động thần niệm, từ giới chỉ của mình cảm ra thêm một chiếc lọ nữa.

"Đây là Bồi Nguyên Đan, rất hiệu quả trong việc tu bổ, đề thăng phẩm cấp chân nguyên tu sĩ. Cho người".

"Đệ tử cảm tạ phong chủ!" Âu Hồng nhận lấy linh đan xong liền cúi người thật sâu, chân tâm cảm kích.

Suốt một tháng qua, nàng vốn vẫn cho rằng mình đang làm một công việc nhân hạ không công, thật tình chẳng nghĩ sẽ được ban thưởng.

Chăm sóc một người bệnh thì có gì đâu nặng nhọc, đáng gọi công lao?

Huống hồ trong sơn môn, trước nay các đệ tử đều vẫn đồn đại phong chủ là người tính tình cổ quái, rất keo kiệt, nhiều khi còn tùy tiện lấy đồ của người khác biến thành của mình...

"Xem ra phong chủ cũng không tệ như mọi người vẫn kể".

Âu Hồng thầm nghĩ, trong lòng bất giác đối với Lăng Thanh Trúc đã phát sinh chút thay đổi.

Những điều đó, Lăng Thanh Trúc đương nhiên không biết. Mà nàng vốn cũng đâu cần phải biết, muốn biết. Xưa giờ, nàng rất hiếm khi bận lòng về kẻ dưới làm.

Bàn tay bé nhỏ phẩy nhẹ, Lăng Thanh Trúc bảo: "Được rồi Âu Hồng. Ở đây đã không còn việc của người nữa, trở về sơn môn đi".

"Dạ vâng, phong chủ".

...

Âu Hồng vừa đi, Lăng Thanh Trúc cũng liền hướng chiếc giường đặt nơi góc tường tiến lại.

"Thần tiên sư phụ".

"Tiểu tử người tránh qua một bên, để ta xem".

...

Một lúc sau.

Lăng Thanh Trúc đem cánh tay đang đặt trên người Lăng Ngọc Yến thu hồi, mở miệng nói ra: "Bệnh tình đúng là có chút cổ quái...".

"Thần tiên sư phụ, người cứu Yến cô cô đi".

Khẽ liếc Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc trấn an: "Tiểu tử ngươi không cần lo lắng. Bệnh của cô cô ngươi tuy hơi kỳ quái nhưng đối với ta thì cũng chẳng đáng gì. Chữa trị bất quá là tốn chút công phu mà thôi".

"Được rồi. Tiểu tử ngươi tạm thời đi qua bên kia đứng, để ta tập trung thi pháp".

"Vâng".

...

Đã nắm bắt được bệnh tình, Lăng Thanh Trúc không chần chừ thêm nữa, lập tức đem chiếc lọ mà Âu Hồng trao lại mở ra.

Nàng cầm lên viên đan dược màu nâu duy nhất đựng bên trong lọ, cho vào miệng Lăng Ngọc Yến. Xong xuôi đầu đấy, nàng bắt đầu xuất động chân nguyên, thi triển pháp thuật.

...

Thời gian thi pháp cũng chẳng tính lâu, vài ba phút liền kết thúc. Kết quả thi tất nhiên là thành công tốt đẹp.

"Haaa...".

Thở ra một ngụm trọc khí, Lăng Thanh Trúc hướng Lăng Tiểu Ngư vẫn đang khấn trương đứng đợi, bảo: "Tiểu tử, Yến cô cô ngươi được cứu rồi đấy. Chốc lát nữa sẽ liền tỉnh lại".

"Yến cô cô".

Lăng Tiểu Ngư vừa nghe xong thì vui mừng ra mặt. Nó chạy thẳng tới bên giường, đợi chờ Lăng Ngọc Yến hồi tỉnh.

Kế bên, nhận thấy mình bị người bỏ mặc, Lăng Thanh Trúc không khỏi bĩu môi lầu bầu: "Cái thằng ngốc ngươi đúng là vô tâm. Giúp ngươi cứu người mà đến một tiếng cảm ơn ngươi cũng... haizzz...".

...

Thêm vài phút nữa đã trôi qua.

Bên chiếc giường gỗ đơn sơ bình dị, Lăng Tiểu Ngư như cũ hầy còn đang đứng đợi. Nó vẫn lo lắng. Mặc dù Lăng Thanh Trúc đã bảo không sao nhưng trong lòng nó, nỗi lo vẫn cứ quanh quẩn chưa buông.

May mắn, tâm trạng thấp thỏm ấy của Lăng Tiểu Ngư nó đã rất nhanh liền được cởi bỏ. Trên giường, vốn hôn mê hơn một tháng trời nay, Lăng Ngọc Yến cuối cùng đã hồi tỉnh. Đôi mắt nàng, chúng đang chậm rãi mở ra...

"Yến cô cô! Yến cô cô!".

"Úm...".

Lăng Ngọc Yến phải mất vài giây mới có thể định thần. Nàng nhìn đứa trẻ với khuôn mặt vì quá đổi vui mừng mà ửng đỏ, thốt ra: "Tiểu Ngư...".

"Thật tốt quá! Yến cô cô tỉnh lại rồi!".

"Xuy...".

Lăng Tiểu Ngư vừa nói xong thì phía sau nó, ngồi trên chiếc ghế giữa nhà, Lăng Thanh Trúc tỏ ra xem thường: "Linh đan ta tốn hơn mười năm gom góp luyện chế chứ có phải mấy viên thuốc tùy tiện vò ra đầu chứ...".

Nghe được thanh âm xa lạ, trên giường, Lăng Ngọc Yến lúc này mới bắt đầu chú ý đến sự hiện diện của Lăng Thanh Trúc. Nàng hướng Lăng Tiểu Ngư, nghi hoặc: "Tiểu Ngư, cô bé kia...?".

"Yến cô cô, đó không phải cô bé đâu. Là thần tiên sư phụ đấy".

"Thần tiên sư phụ?".

"Hmm".

Lăng Tiểu Ngư gật đầu, nói rõ hơn: "Thần tiên sư phụ là tiên gia trên núi Ngũ Đài. Bé như vậy nhưng mà đã được những hơn bốn trăm tuổi rồi...".

...

...

Lời qua tiếng lại một hồi, Lăng Ngọc Yến rút cuộc đã tường tận đầu đuôi có sự. Dáng vẻ vội vàng, nàng mau chóng bước xuống giường, cùng Lăng Tiểu Ngư đi đến trước mặt Lăng Thanh Trúc mà quỳ bái.

"Chúng thảo dân muôn vàn cảm tạ ân cứu mạng của tiên gia".

"Các ngươi không cần làm vậy, mau đứng lên đi".

Đợi cho hai cô cháu Lăng Ngọc Yến đã an vị trước mặt, Lăng Thanh Trúc lúc này mới bảo Lăng Tiểu Ngư: "Tiểu tử, ta có chuyện cần nói riêng với cô ngươi. Ngươi tạm ra bên ngoài đứng đợi đi".

Lăng Tiểu Ngư dù nghe rõ nhưng chưa vội hồi âm. Thay vì đáp ứng, nó ngược lên nhìn Lăng Ngọc Yến hỏi ý.

Đáp lại, Lăng Ngọc Yến dịu dàng bảo: "Tiểu Ngư, con ra ngoài chơi đi. Khi nào cô cô gọi thì hãy vào".

"Vâng ạ".

...

Trông theo bóng dáng nhỏ nhắn vừa đi ra khỏi nhà, Lăng Thanh Trúc nhẹ thốt: "Thằng bé rất yêu quý ngươi".

"Vâng. Tiểu Ngư là một đứa bé rất hiền lành, lại hết sức hiếu thảo".

...

Trầm mặc giây lát, Lăng Thanh Trúc chợt chuyển dời vị trí. Thần tình nghiêm túc, nàng nhìn Lăng Ngọc Yến, hỏi: "Lăng Ngọc Yến, ngươi nghĩ sao nếu ta đem thằng bé thu làm môn hạ, dẫn nó lên núi tu hành?".

Lăng Ngọc Yến không đáp ngay. Nàng suy nghĩ một lúc rồi mới hỏi lại: "Tiên gia, Tiểu Ngư muốn tu tiên sao?".

"Ta vẫn chưa đề cập với nó".

Lăng Thanh Trúc mau chóng tiếp lời: "Tham gia khảo thí, nỗ lực bước qua Thiên Tâm Kiều, những việc nó làm, từ đầu đến cuối đều là vì muốn cứu ngươi. Nó căn bản chưa từng nghĩ sẽ bái nhập tiên môn".

"Nói vậy là Tiểu Ngư...".

Trong lòng chừng đã có quyết định, Lăng Ngọc Yến can đảm trả lời: "Bẩm tiên gia, thảo dân cùng Tiểu Ngư những năm qua đều vẫn luôn nương tựa vào nhau mà sống, thật lòng chẳng nỡ phải cách chia. Thảo dân tin rằng Tiểu Ngư cũng sẽ không muốn...".

"Thế tức là ngươi từ chối? Ngươi sẽ không để ta mang thằng bé lên núi?".

"Tiên gia." - Lăng Ngọc Yến một lần nữa hạ mình quỳ gối - "Thảo dân chẳng có tâm nguyện gì to lớn, chỉ mong có thể ở bên cạnh Tiểu Ngư, nhìn nó lớn lên, sống một cuộc đời an vui bình dị. Cầu xin tiên gia cho thảo dân được toại nguyện".

"Kể cả khi đó chỉ là một quãng thời gian ngắn ngủi sao?".

Trước câu hỏi có phần bất ngờ này, Lăng Ngọc Yến nhất thời khó tránh nghi hoặc. Nàng không hiểu tại sao tiên gia lại bảo rằng "thời gian ngắn ngủi".

"Tiên gia...?".

Thừa hiểu Lăng Ngọc Yến nghĩ gì, Lăng Thanh Trúc chẳng vòng vo thêm nữa, trực tiếp nói ra: "Lăng Ngọc Yến, có một tin tức mà ta nghĩ ngươi cần phải biết. Cháu của ngươi, Lăng Tiểu Ngư, nó chỉ có thể sống được thêm mười năm nữa thôi".

...

Lăng Ngọc Yến mở to hai mắt, toàn thân chết lặng. Nếu không nhờ có Lăng Thanh Trúc kịp ra tay đỡ lấy thì có lẽ nàng đã té ngã từ ban nãy rồi.

Lăng Tiểu Ngư, đứa cháu trai hiền lành kia của nàng chỉ còn sống thêm được mười năm... Tin tức này...

"Tiên gia." - Nuốt xuống một ngụm nước bọt, Lăng Ngọc Yến cố giữ bình tĩnh, hướng Lăng Thanh Trúc xác nhận lại - "Những lời người vừa nói..."

"Đều là thật".

Chẳng cần Lăng Ngọc Yến phải nói hết câu, phía bên này Lăng Thanh Trúc đã trả lời ngay: "Vốn ban đầu ta cũng không biết việc này, nhưng là sau đó, qua nhiều lần tiếp xúc thì ta đã dần phát hiện ra. Tôi chừng chính thức tra xét, ta đã có thể khẳng định".

"Lăng Ngọc Yến, đường sinh mệnh đứa cháu trai kia của ngươi quả thực rất ngắn ngủi. Sinh cơ của nó so với người bình thường thì ít hơn rất nhiều".

"Tiểu Ngư... Không thể nào... Làm sao có thể như vậy..."

Liếc nhìn Lăng Ngọc Yến đau buồn rơi lệ, Lăng Thanh Trúc mới lên tiếng an ủi: "Sinh mệnh dù yếu nhược nhưng không phải là không có cách bù thêm..."

"Tiên gia..." - Lời trong miệng Lăng Thanh Trúc còn chưa kịp nói hết thì đang quỳ bên dưới, Lăng Ngọc Yến đã dập đầu cầu xin - "Tiên gia, cầu xin người hãy mở lòng từ bi cứu lấy Tiểu Ngư! Thảo dân van xin người..."

"Haizz... Ngươi đừng có quỳ lạy như vậy, mau đứng lên đi".

"Tiên gia, cầu xin người hãy cứu giúp Tiểu Ngư..."

"Lăng Ngọc Yến, ngươi trước hãy đứng lên rồi nói".

...

Đôi ba bận bảo ban mà Lăng Ngọc Yến vẫn nhất quyết quỳ rạp, chẳng chịu đứng lên, Lăng Thanh Trúc đành để mặc. Nàng nói: "Thế tục phàm nhân, tuổi thọ chung quy hữu hạn. Muốn tăng thêm, duy chỉ một cách, đó là tu tiên".

"Bản môn có một bộ công pháp thần diệu, danh gọi Trường Sinh Tiên Thuật, đối với sinh mệnh có tác dụng bồi đắp rất lớn. Chỉ cần cháu trai của ngươi chuyên tâm tu luyện đạo pháp này, ta đảm bảo chỉ sau vài năm, thọ nguyên của nó sẽ được kéo lên rất nhiều".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Chia Ly

...

"Không biết thần tiên sư phụ và Yến cô cô đang nói chuyện gì nhỉ?"

Trước mái hiên, dưới tán cây hoa đào, Lăng Tiểu Ngư nhặt một cành khô, tay chống cằm nhìn về phía căn nhà, tự hỏi. Nó có chút tò mò muốn biết.

"Thần tiên sư phụ kêu mình đi ra, Yến cô cô cũng bảo mình đi ra, chắc là chuyện của người lớn..."

"Ừm... Cũng có thể thần tiên sư phụ sẽ căn dặn Yến cô cô gì đó. Dù sao Yến cô cô chỉ mới vừa khỏi bệnh..."

"Mấy ngày tới mình nhất định không được để cho cô cô làm gì. Mình phải chăm sóc cho cô cô thật tốt..."

Về mặt hân lên nét kiên định, Lăng Tiểu Ngư co tay thành nắm nhỏ, tự hứa với lòng.

Nó rất thực tâm, cực kỳ nghiêm túc. Thậm chí bây giờ, sau khi tự hứa xong, nó đã bắt đầu suy nghĩ về những việc mình sẽ phải làm để chăm sóc cho Lăng Ngọc Yến. Nào là nấu ăn, tắm gội, thuốc thang bồi bổ, thói quen sinh hoạt,..., mọi khía cạnh nó hầu như đều lần ra đến.

Đối với nó thì điều đó chả có khó khăn gì lắm. Kinh thư, mặt chữ đúng là nó hay quên thật, thế nhưng hề chi cần là việc liên quan tới Lăng Ngọc Yến, từng chi tiết nhỏ nó đều cố tâm ghi nhớ. Trong lòng nó, Lăng Ngọc Yến thật sự rất quan trọng. Giống như mong ước của Lăng Ngọc Yến, Lăng Tiểu Ngư nó cũng muốn được quán quýt bên cạnh nàng cả đời.

Chỉ tiếc rằng...

Trời cao mấy khi chiều lòng người?

Mong ước... rốt cuộc cũng chỉ là mong ước...

...

"Tiểu tử, ngươi lại đây!".

Đã sẵn đợi chờ, Lăng Tiểu Ngư vừa trông thấy Lăng Thanh Trúc từ trong nhà đi ra cất tiếng kêu gọi thì liền buông bỏ nhánh cây khô đang cầm, vội vàng vàng chạy đến.

"Thần tiên sư phụ".

"Hmmm".

Lăng Thanh Trúc ưm khế, nói: "Tiểu tử, vừa rồi ta và Yến cô cô ngươi đã bàn qua. Theo đó, cô cô ngươi muốn tiểu tử ngươi cùng ta lên núi học đạo. Nói cách khác, nàng muốn ta thu nhận ngươi làm đệ tử, hướng ngươi tu tiên".

"Tu... tiên?".

Lăng Tiểu Ngư nghe xong thì thần tình mờ mịt. Nó hỏi lại: "Thần tiên sư phụ, tu tiên là phải lên núi ở sao?".

"Đúng vậy".

"Thế thì con không tu tiên đâu." - Lăng Tiểu Ngư lắc đầu - "Con muốn ở đây với Yến cô cô".

Nói rồi, nó lướt qua người Lăng Thanh Trúc, chạy thẳng vào bên trong nhà. Dừng lại sát bên chân Lăng Ngọc Yến, nó bày tỏ: "Yến cô cô, Tiểu Ngư không muốn tu tiên. Tiểu Ngư chỉ muốn sống ở đây với cô cô. Yến cô cô đừng bắt Tiểu Ngư lên núi...".

"Tiểu Ngư...".

Cúi nhìn con trẻ, dạ Lăng Ngọc Yến bất giác nhói đau. Nàng nào mong để nó phải cách xa mình. Ngặt nỗi... không để nó đi thì lại không được. Lăng Ngọc Yến nàng làm sao có thể đan tâm giữ nó bên cạnh, để rồi nó phải...

Mười năm sinh mệnh, thật ít ỏi lắm.

"Tiểu Ngư à..." - Cô kiềm lòng, Lăng Ngọc Yến khuyên nhủ - "Thế tục phạm nhân tính mệnh mong manh, chẳng thể sống lâu được. Chỉ có tâm đạo tu tiên mới có thể giúp con trường sinh, giúp con tìm ra được một chân trời mới rộng lớn và tốt đẹp hơn...".

"Nay tiên gia muốn thu nhận con, đây là phúc phần của con... Tiểu Ngư, đây chính là cơ hội muôn người được một, đừng bỏ lỡ. Nghe cô cô, hãy theo tiên gia tu hành".

"Yến cô cô, Tiểu Ngư không muốn!".

Thanh âm non nớt mà kiên định, Lăng Tiểu Ngư liên tục lắc đầu: "Tiểu Ngư không cần trường sinh! Tiểu Ngư chỉ muốn ở đây với Yến cô cô!".

"Yến cô cô, cô cô đừng có bắt Tiểu Ngư đi. Tiểu Ngư không có muốn lên núi đâu...".

"Tiểu Ngư...".

"Haizzz...".

Đứng ở trước cửa, Lăng Thanh Trúc chứng kiến tràng cảnh trước mắt thì thờ dài, bảo với Lăng Ngọc Yến: "Thằng bé này rất cứng đầu. Ta thấy ngươi không cần phải che giấu nữa, hãy nói cho nó biết sự thật đi".

Lời vừa ra hết cũng là lúc Lăng Thanh Trúc xoay người bước đi, chính thức ra khỏi căn nhà. Đối với những cảnh lâm li này, nàng thực là rất ngại đứng xem.

...

Bên trong căn nhà, Lăng Ngọc Yến và Lăng Tiểu Ngư đã nói chuyện rất lâu. Thời gian tính ra hẳn cũng đủ cho một lần bắt nước pha trà.

Thế nhưng, câu chữ dù nhiều, so với nước mắt, có lẽ cũng chẳng đáng bao nhiêu. Hương vị làm sao bì được?

Mặn hay đắng? Là đúng hay sai? Cuộc chia ly hôm nay, ngày sau liệu có khiến người dấy lên niềm ân hận?

Lăng Thanh Trúc không nghĩ, Lăng Ngọc Yến không biết, còn Lăng Tiểu Ngư... nó cũng không hay.

Hiện tại, nó vẫn đang khóc. Trong tiếng nấc nghẹn ngào, với khuôn mặt đầm lệ, nó cúi đầu bước ra khỏi căn nhà. Chừng khi tới cửa, lúc nó quay đầu lại gọi "Yến cô cô" thì...

"Đi đi... Nếu thương cô cô thì hãy cùng tiên gia lên núi, chuyên tâm tu hành..."

"Híc híc... Yến cô cô..."

Lăng Tiểu Ngư dùng tay quệt đi nước mắt, giọng đứt quãng mà rằng: "Tiểu Ngư... híc... hứa với Yến cô cô... Híc híc... Tiểu Ngư sẽ... híc... chăm chỉ tu hành..."

"... Chờ Tiểu Ngư có thành tựu... híc... Tiểu Ngư sẽ về..."

"Yến cô cô... nhất định... nhất định phải chờ Tiểu Ngư về".

...

"Haizzz..."

Thân ảnh ban nãy rời đi nay đã quay lại, Lăng Thanh Trúc tiến đến bên cạnh đứa trẻ đang thương tâm nức nở, an ủi: "Tiểu tử ngươi cũng đừng quá lo lắng. Đợi ngươi trức cơ thành công thì sẽ liền có thể hạ sơn thôi. Phần Yến cô cô ngươi ta sẽ thỉnh thoảng cho người lui tới trông nom..."

"Được rồi, thời gian đã không còn sớm nữa. Chúng ta đi thôi".

...

"Yến cô cô! Tiểu Ngư sẽ chăm chỉ tu hành! Tiểu Ngư sẽ nhanh chóng về thăm cô cô...!"

Ngay khi những lời cuối cùng ấy được thốt ra khỏi miệng Lăng Tiểu Ngư thì cũng chính là lúc phi kiếm phá không bay đi. Tại khoảnh khắc này, bên trong căn nhà, Lăng Ngọc Yến bỗng vội vã quay người rồi chạy nhanh ra ngoài, vừa chạy vừa hô gọi:

"Tiểu Ngư! Tiểu Ngư!"

"Tiểu Ngư! Tiểu Ngư! Tiểu Ngư...!"

"Tiểu Ngư...!"

Lăng Ngọc Yến đã chạy rất mau, cũng đã gọi rất to, nhưng... chỉ là vô ích. Lăng Tiểu Ngư, nó đã không thể nghe thấy nữa rồi.

Dẫu vậy, Lăng Ngọc Yến vẫn cứ gọi; và đôi chân nàng, chúng vẫn đang còn chạy đi.

Nàng chạy mãi... chạy mãi, tận đến khi vấp phải một hòn đá thì mới chịu ngừng lại. Gục ngã bên đường, với đôi mắt nhoà lệ, nàng ngẩng đầu nhìn hướng phi kiếm bay đi, thanh âm nức nở: "Tiểu Ngư... hức..."

...

...

Sáng hôm sau.

Trên núi Ngũ Đài, đỉnh Trúc Kiếm.

Bên trái Tinh Hương Đường, một trong số mười hai căn phòng dành cho đệ tử chân truyền cư ngụ, Lăng Tiểu Ngư hiện đang nằm ở đấy.

Trên chiếc giường gỗ đỏ, nó cuộn mình trong chăn, mắt sưng trông thấy. Rõ ràng, đêm qua nó đã khóc rất nhiều.

...

"Tiểu Ngư, ngươi dậy chưa?"

Giữa bầu không khí yên ả thanh bình, chợt từ cửa phòng Lăng Tiểu Ngư, một giọng nói cất lên. Nghe khá non nớt.

"Tiểu Ngư, ngươi dậy chưa Tiểu Ngư?"

...

"Sao im lặng thế nhỉ? Lẽ nào Tiểu Ngư vẫn chưa thức dậy? Hay là nói ta đến nhầm phòng?"

"Mộng Kiều sư tỷ bảo là căn thứ sáu, đúng phòng này mà".

Trước cửa, Chu Đại Trù đứng lảo đảo một lúc, cuối cùng quyết định đưa tay mở thử.

Tức thì, cửa lớn hé ra.

"Ồ, cửa không khoá này".

Chẳng hề có chút khái niệm phép tắc lễ nghi nào, Chu Đại Trù thản nhiên nhấc chân tiến vào bên trong căn phòng. Nó đi thẳng tới giường, chùng trông thấy Lăng Tiểu Ngư vẫn còn đang cuộn mình trong chăn thì chép miệng nói ra: "Chậc, cái tên này còn ham ngủ hơn ta nữa".

Cánh tay tròn trịa đưa về trước, Chu Đại Trù bắt đầu lay gọi: "Tiểu Ngư, mau dậy đi!".

"Mau dậy đi Tiểu Ngư! Chúng ta phải đi làm lễ bái sư...".

"Dậy! Dậy...!".

...

"Úm...".

Trước những động tác cùng thanh âm hô gọi của Chu Đại Trù, Lăng Tiểu Ngư dẫu muốn cũng khó lòng ngủ thêm. Đôi mắt sưng húp khê mở, nó nhìn đứa trẻ mập mạp bên cạnh, nghi hoặc: "Đại Trù?".

"Ừ, ta nè".

"Sao ngươi lại ở đây?".

"Cái gì mà tại sao ta ở đây. Ta bây giờ đã là đệ tử Trúc Kiếm Phong, không ở đây thì ở đâu".

Nhớ đến mục đích của mình, Chu Đại Trù giục: "Tiểu Ngư, ngươi mau đi rửa mặt đi. Mộng Kiều sư tỷ nói lát nữa chúng ta phải tới gặp sư phụ để làm lễ bái sư đây".

"Thần tiên sư phụ...".

Lăng Tiểu Ngư ngẫm lại, rốt cuộc cũng lần ra sự tình. Đêm qua, trước lúc rời khỏi phòng hắc, Lăng Thanh Trúc đúng là có bảo hôm nay sẽ làm lễ bái sư.

"Đại Trù, ta biết rồi. Ta đi rửa mặt đây".

...

Vài phút sau.

Lăng Tiểu Ngư đã rửa mặt xong; tóc tai cũng là tương tự, được chải chuốt gọn gàng.

"Đại Trù, ta xong rồi".

Chưa nghe hồi âm, ngo qua lại thấy Chu Đại Trù đứng nhẩn mặt cau mày, Lăng Tiểu Ngư không khỏi thắc mắc: "Đại Trù, ngươi làm sao vậy?".

"Tiểu Ngư, ngươi... ngươi định ăn mặc thế này đi gặp sư phụ hả?".

Vốn dĩ Lăng Tiểu Ngư cũng chẳng để ý, nhưng giờ nghe Chu Đại Trù nhắc nhở, nó mới chợt nhận ra rằng bộ đồ mình đang mặc quả có hơi bản, lại còn bốc mùi.

"Hôm qua ta chưa có tắm".

"Vậy ngươi đi thay đồ đi".

"Nhưng mà... ta không có đồ để thay".

...

"Đại Trù, thần tiên sư phụ chắc sẽ không trách đâu".

"Sao ngươi biết là sẽ không trách?".

Chu Đại Trù thuật lại: "Tiểu Ngư ngươi chưa biết đó chứ. Mấy hôm trước, lúc mà ngươi vẫn còn đang hôn mê á. Lúc ấy, ta thấy sư phụ bé xíu, cao hơn ta có một chút, trong lòng thắc mắc nên mới hỏi thử. Ai ngờ, ta còn chưa kịp nói hết câu đã bị sư phụ đấm cho một phát. Tiếp đấy, sư phụ nhún chân bay tới, lại đá ta thêm một phát...".

"Chưa hết đâu. Sư phụ đảm xong, đá xong rồi còn mắng ta thêm một trận nữa. Chắc, bộ dạng của sư phụ khi đó thật là đáng sợ lắm".

p/s: Mình nghe bảo là đồ buff truyện (Nguyệt phiêu, Hoả tinh châu, Kim sa châu, Thất thái châu, Bỏ cáo lệnh...) đã được tách riêng ra, hình như không giao dịch được nữa. Thay vào đó, độc giả khi đọc truyện sẽ có xác suất ngẫu nhiên nhặt được.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Bái Sư

...

"Tiểu Ngư, hôm nay là ngày làm lễ bái sư, rất trọng đại đấy. Nếu khiến sư phụ không vui thì chắc chắn sẽ nguy to".

"Đại Trù, vậy... vậy phải làm sao giờ?".

"Cái này...".

Chu Đại Trù đang nói bỗng ngưng, chợt xoay đầu nhìn ra cửa. Tại nơi đó, một thân ảnh yêu kiều đã vừa mới xuất hiện.

Trông thấy người nọ, Chu Đại Trù như bất được cọng rom cứu mạng, vội vàng chạy tới.

"Mộng Kiều sư tỷ! Mộng Kiều sư tỷ!".

"Gì vậy Đại Trù?" Ngó xem bộ dạng gấp gáp của đứa trẻ trước mặt, Mộng Kiều hơi nghi hoặc.

Có điều, cũng chẳng quá lâu, mỗi hoài nghi của nàng rất nhanh liền được Chu Đại Trù giải đáp. Giọng liến thoắng, nó kể lại sự tình: "Mộng Kiều sư tỷ, là như vậy...".

Một hồi sau...

Trải qua hồi lâu chăm chú lắng nghe, Mộng Kiều rốt cuộc cũng hiểu rõ đầu đuôi có sự. Nàng mỉm cười, bảo: "Đại Trù, Tiểu Ngư, chuyện này các đệ không phải lo".

Nói rồi, nàng giơ cánh tay lên, bàn tay xoè rộng. Tức thì, trước ánh mắt ngỡ ngàng của Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù, hai bộ y phục bỗng hiện ra. Chúng giống hệt nhau. Từ kiểu cách cho tới màu sắc, hoa văn,... Khác, có chăng là ở kích cỡ.

"Đại Trù, Tiểu Ngư, đây là đồng phục của các đệ. Hôm nay các đệ sẽ mặc nó đến diện kiến sư phụ, làm lễ bái sư".

"A... Ra là sẽ mặc cái này".

Chu Đại Trù thờ phào, vươn tay với lấy một bộ y phục. Nó xoay trái xoay phải một vòng, chừng quan sát xong thì nhận xét: "Giống như bộ đồ của Mộng Kiều sư tỷ đang mặc vậy".

"Dĩ nhiên là phải giống".

Mộng Kiều giải thích: "Thiên Kiếm Môn chúng ta, đệ tử trên dưới đều mặc cùng một loại y phục là trường y thiên thanh. Sai biệt duy chỉ ở ký hiệu thêu trên áo, ngay trước ngực. Ví như Kim Kiếm Phong thì là một thanh tiểu kiếm màu vàng, Mặc Kiếm Phong là ba đường sóng nước uốn lượn, Liệt Kiếm Phong là một ngọn lửa màu đỏ,... Riêng Trúc Kiếm Phong chúng ta, một nhánh trúc nhỏ chính là biểu tượng".

"Được rồi hai tiểu sư đệ. Các đệ cởi đồ ra đi, để tỷ mặc giúp".

Mộng Kiều vừa nói hết câu thì ở bên cạnh nàng, Chu Đại Trù bỗng liền tiếp thoái lui mấy bước, thần tình e ngại.

Thấy nó biểu hiện như vậy, Mộng Kiều mới thắc mắc: "Đại Trù, đệ làm sao vậy?".

"Mộng Kiều sư tỷ..." - Chu Đại Trù dùng cả hai tay ôm chặt bộ y phục của mình, vẻ mặt vẫn dè chừng như cũ - "Đệ nghĩ hay là khỏi đi. Đệ có thể tự mặc được mà".

"Không sao. Cứ để sư tỷ mặc giúp".

Theo sau câu nói, Mộng Kiều cũng nhanh chóng nhắc chân tiến về phía Chu Đại Trù.

Và... một lần nữa, Chu Đại Trù lại tiếp tục thoái lui.

"Đại Trù, đệ...".

"Mộng Kiều sư tỷ, thế không được đâu".

Chẳng cần Mộng Kiều phải hỏi, Chu Đại Trù đã đem nguyên do kể rõ: "Mẫu thân đệ dạy nam nữ thụ thụ bất thân. Chỉ thế tử của đệ mới có thể giúp đệ mặc đồ thôi".

"Xuy, cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân. Xem đệ kia, đã được bao lớn chứ...".

"Đại Trù, mau đưa đây để sư tỷ mặc giúp cho".

"Không được đâu. Nam nữ thụ thụ bất thân".

"Đệ còn nhỏ như vậy, đâu có ai chấp. Mau lại đây nào".

"Nhỏ thì cũng là nam nhân. Sư tỷ không thể sỗ sàng thế được".

"Sỗ sàng cái đầu đệ. Đệ có cái gì đáng cho sư tỷ... Xuy...".

Vốn mang lòng tốt lại bị người phủ phàng từ chối, Mộng Kiều bất mãn chu môi. Cuối cùng, nàng quyết định từ bỏ, thôi không miễn cưỡng nữa. Thay vì cố vướng vào Chu Đại Trù, nàng chuyển mắt nhìn sang vị tiểu sư đệ còn lại của mình.

"Tiểu Ngư, để sư tỷ giúp đệ thay đồ".

Quyết liền làm, Mộng Kiều tiến sát Lăng Tiểu Ngư, lúc đưa tay toan cởi áo nó thì..

Giống như Chu Đại Trù trước đó, Lăng Tiểu Ngư cũng liền tiếp thụ lùi. Giọng non nớt, nó bảo: "Nam nữ thụ thụ bất thân".

Mộng Kiều: "...".

...

Một tên thì ba hoa không chịu nghe lời, một tên lại quá đỗi thật thà cố chấp, Chu Đại Trù và Lăng Tiểu Ngư, cả hai trước sau như một, thủy chung từ chối lòng tốt của Mộng Kiều, khiến nàng phải chạnh lòng một trận.

Có lẽ bởi thế mà suốt từ nãy giờ, trên đoạn đường từ căn phòng của Lăng Tiểu Ngư tới Tĩnh Hương Đường, sắc mặt nàng cứ ỉu xiu trông thấy.

...

"Tới nơi rồi. Các đệ nhớ phải làm theo mọi lời sư phụ và Chí Viễn sư huynh bảo đấy." Trước cửa lớn Tĩnh Hương Đường, Mộng Kiều tạm dừng chân, cúi nhìn hai vị tiểu sư đệ của mình cẩn thận.

Biết nàng có ý tốt, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù cũng rất nhu thuận gật đầu.

"Mộng Kiều sư tỷ, đệ biết rồi".

"Đệ... đệ biết rồi".

"Ừm... Chúng ta vào thôi".

...

Chân lớn đi trước, chân nhỏ theo sau, chẳng mấy chốc mà ba người Mộng Kiều, Chu Đại Trù và Lăng Tiểu Ngư đã tới đích.

Ở phía trong Tĩnh Hương Đường, ngay tại vị trí trung tâm, có hai người đã đợi sẵn. Nam là một thanh niên, bề ngoài tuổi độ hai bảy hai tám, dáng vẻ thân thiện dễ gần. Còn về người nữ, kẻ hiện đang an vị trên chiếc ghế mà chân còn cao hơn chân mình một đoạn kia, nàng cũng chả ai xa lạ, đích xác chủ nhân của toàn bộ ngọn núi Trúc Kiếm này: Lăng Thanh Trúc.

So với thường nhật thì hôm nay Lăng Thanh Trúc quả hơi khác lạ. Nàng mặc trường y, nhưng thay vì màu tím như mọi khi thì đang hiện hữu đây lại là màu trắng, kiểu cách hết sức đơn giản, chẳng có mấy hoa văn, họa tiết. Thêm nữa, tóc nàng cũng sai biệt hẳn. Không thả suông mà được búi cao, hết như một thiếu phụ đoan trang của gia đình quyền quý.

Rõ ràng, Lăng Thanh Trúc bây giờ trông đã uy nghiêm hơn trước rất nhiều. Nhưng, dù là vậy, hình thức có đổi thay thì thanh âm nàng, nó vẫn giống trẻ

con như cũ.

"Chu Đại Trù, Lăng Tiểu Ngư, hai tên tiểu tử các ngươi làm gì mà bây giờ mới tới hả? Có biết ta đã chờ đợi này giờ rồi không?"

"Sư phụ..." - Giữa lúc Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù còn chưa biết phải đối đáp ra sao thì sát bên cạnh, Mộng Kiều đã đứng ra nhận lỗi - "Tất cả đều là do đệ tử đã không kịp chuẩn bị cho hai tiểu sư đệ. Xin sư phụ trách tội".

"Chắc..."

Lăng Thanh Trúc chép môi, tay phẩy nhẹ: "Được rồi được rồi... Dù sao cũng đã tới, bỏ qua đi".

Con mắt chuyển đi, nàng tập trung lên người hai đứa trẻ: "Hai tên tiểu tử các ngươi còn đứng đó làm gì, không mau lại đây!"

"Đại Trù, Tiểu Ngư, các đệ đi qua đi. Nhớ quỳ xuống".

Chiều theo lời dặn của Mộng Kiều, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù cùng nhau hướng chỗ Lăng Thanh Trúc bước qua. Bọn chúng quỳ xuống trước chân nàng, lần lượt cất tiếng.

"Đệ tử Chu Đại Trù bái kiến sư phụ".

"Đệ tử Lăng Tiểu Ngư bái kiến sư phụ".

"Giữ yên đây".

Thần tình lạnh nhạt, Lăng Thanh Trúc bảo. Kế đến, nàng quay qua nói với người thanh niên có khuôn mặt thân thiện vẫn đứng chờ bên cạnh: "Tiểu Chí, bắt đầu đi".

"Vâng, sư phụ".

Người thanh niên, cũng tức Lâm Chí Viễn, đệ tử thứ ba của Lăng Thanh Trúc cung kính gật đầu. Hắn cầm lên bình rượu đặt sẵn trong khay từ nãy giờ, lần lượt rót đầy vào hai chiếc ly rồi đưa xuống cho hai đứa trẻ đang quỳ bên dưới.

"Đại Trù, cầm lấy".

"Tiểu Ngư, đệ cũng vậy".

Phát rượu xong, Lâm Chí Viễn bảo: "Hai vị sư đệ, bây giờ hãy nâng ly rượu lên ngang tầm mắt".

Đợi cho Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù đều đã y lời làm theo, lúc này hắn mới chỉnh đốn tâm tình, nghiêm túc đề cao giọng nói:

"Thiên địa thần minh, tổ sư tại thượng. Hôm nay là ngày mười bốn tháng chín, Trúc Kiếm Phong chính thức làm lễ thu nhận môn đồ, đích diện chân truyền. Kể nhập tiên môn gồm có hai người: thứ nhất là Chu Đại Trù, thứ hai là Lăng Tiểu Ngư. Chiều theo di huấn tổ sư, lễ nghi chính giáo, nay dâng rượu bày tỏ tấm lòng..."

Trong giây phút tạm ngưng, Lâm Chí Viễn đột nhiên lấy ra một thanh trùy thủ, thấp giọng mà rằng: "Tiểu Ngư, Đại Trù, các đệ đưa tay ra".

"Sư huynh, chỉ... chỉ vậy?" - Chu Đại Trù nhìn thanh trùy thủ trên tay Lâm Chí Viễn, e ngại hỏi.

Thừa biết là nó đang lo lắng, Lâm Chí Viễn cười trấn an: "Sư đệ đừng sợ. Ta chỉ là muốn trích một hai giọt máu của các đệ thôi. Đây là quy định".

"Ra là như vậy".

Dạ đã tường minh, Chu Đại Trù nhẹ nhõm thở phào, chiều theo lời Lâm Chí Viễn mà giơ một ngón tay ra.

Chẳng chần chừ, Lâm Chí Viễn cầm trùy thủ cắt xuống một đường. Lập tức, máu tươi chảy dài.

Đem mấy giọt máu nhỏ vào trong ly rượu của Chu Đại Trù xong, Lâm Chí Viễn tiếp tục dời qua Lăng Tiểu Ngư. Vẫn nụ cười thân thiện giống trước, hắn bảo: "Tiểu Ngư, tới phiên đệ".

"Vâng".

Mặc dù trong lòng có e ngại nhưng do là quy định, cộng thêm Chu Đại Trù cũng đã làm nên Lăng Tiểu Ngư không chút trì hoãn, nhanh chóng giơ tay ra cho Lâm Chí Viễn trích máu.

...

"Sư phụ".

Sau khi thu hồi trùy thủ, Lâm Chí Viễn cầm lấy hai ly rượu hiện đã hoà lẫn máu tươi của Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù, kính cẩn dâng lên cho Lăng Thanh Trúc.

Tiếp đó, hần hạ mình quỳ xuống. Ở phía sau, Mộng Kiều cũng hành động tương tự, lập tức quỳ bái.

Chính tại lúc này, khi đầu Lâm Chí Viễn và Mộng Kiều cúi sát thì nơi đối diện, bức tường kín bưng bỗng chợt rung lên một trận. Thoáng chốc, một căn phòng bí mật hiện ra.

Trước ánh mắt kinh dị của hai đứa trẻ Chu Đại Trù và Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc chậm rãi tiến vào bên trong căn phòng nọ, thành tâm dâng rượu, kính cẩn quỳ bái...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Học Đạo

Một đôi sau.

Bức tường khép lại. Lăng Thanh Trúc đã trở về an vị trên ghế; hai đệ tử của nàng là Lâm Chí Viễn và Mộng Kiều hiện cũng đã sớm đứng lên. Còn quỳ bên dưới, có chăng mỗi Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù.

"Hừm...".

Khẽ hắng giọng, được sự cho phép của Lăng Thanh Trúc, Lâm Chí Viễn tiếp tục chủ trì buổi lễ. Hần lấy ra một tấm vải lớn đã được cố định bằng hai ống trúc nhỏ ở hai đầu, thi pháp đem giữ tại không trung.

"Đại Trù, Tiểu Ngư, hai đệ hãy chiếu theo những chữ viết bên trên mà đọc to lên".

...

Đợi một lúc vẫn chưa thấy đứa trẻ nào lên tiếng, Lâm Chí Viễn nhất thời nghi hoặc. Nhưng hần còn chưa kịp hỏi thì trên chiếc ghế bên cạnh, một giọng non nớt đã cất lên: "Chu Đại Trù, Lăng Tiểu Ngư, đừng bảo với ta là hai tên tiểu tử nguoi không biết đọc đây nhé".

Quỳ bên dưới, Chu Đại Trù và Lăng Tiểu Ngư không hẹn mà gấp, cùng quay mặt nhìn nhau.

"Này... Hai cái tên tiểu tử các nguoi, các nguoi thật là không biết đọc?".

"Sư phụ, không phải thế đâu".

Sau tất cả, Chu Đại Trù là người đầu tiên lên tiếng. Nó hướng Lăng Thanh Trúc đích chính: "Đại Trù con biết chữ. Nhưng mà ở trên tấm vải kia, có chữ con nhận ra nó, có chữ nó lại không nhận ra con".

Nét mặt trầm đi, Lăng Thanh Trúc chuyển mắt qua nhìn Lăng Tiểu Ngư: "Còn tiểu tử nguoi?".

"Con..." - Lăng Tiểu Ngư e ngại cúi đầu, lí nhí đáp - "Có chữ con biết, có chữ con không biết".

"Hừm, hay thật".

Lăng Thanh Trúc nghe hai đứa trẻ trả lời xong thì hừ nhẹ, lầm bầm: "Chữ còn chưa biết đọc thì tu luyện nổi gì...".

Thở mạnh một hơi, nàng bảo Lâm Chí Viễn: "Tiểu Chí, nguoi đọc trước, để hai đứa nó đọc theo sau".

"Vâng, sư phụ".

Đem tấm vải lớn chỉ chút những chữ thu hồi, Lâm Chí Viễn cúi nhìn kẻ đang quỳ, nói: "Đại Trù, Tiểu Ngư, các đệ đọc theo ta".

"Thiên địa thần minh, tổ sư tại thượng...".

"Thiên địa thần minh, tổ sư tại thượng...".

...

...

Những lời kính cẩn, những câu thề thốt, hết thảy đều đã qua đi, được Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù hoàn thành một cách trọn vẹn theo sự chỉ dẫn của Lâm Chí Viễn. Hiện tại, bọn chúng đã chính thức trở thành đệ tử chân truyền của Lăng Thanh Trúc, của Trúc Kiếm Phong...

Vẫn thân tình lạnh nhạt, sự phụ của chúng - Lăng Thanh Trúc - bảo: "Chu Đại Trù, Lăng Tiểu Ngư, kể từ bây giờ các ngươi chính là đệ tử nhập thất thứ năm và thứ sáu của ta. Là môn nhân chính giáo, các ngươi tuyệt đối phải tuân thủ môn quy, phù trợ chính đạo. Nếu làm trái, đi ngược quy điều... Nhớ kỹ những lời các ngươi đã phát thệ. Thiên địa bất dung, tổ sư bất thứ. Và ta - sự phụ của các ngươi - cũng sẽ thẳng tay trừng trị".

"Chu Đại Trù, Lăng Tiểu Ngư, các ngươi nghe rõ rồi chứ?"

"Đệ tử Chu Đại Trù đã nghe rõ ạ".

"Đệ tử Lăng Tiểu Ngư đã nghe rõ ạ".

"Được rồi, đứng lên hết đi".

Chờ cho hai đứa trẻ đã an vị, Lăng Thanh Trúc lúc này mới rời khỏi chiếc ghế đang ngồi, lấy từ giới chỉ ra một món đồ vật. Đó là một quả trứng có vỏ màu xanh, so với đầu của nàng còn muốn lớn hơn một chút.

"Chu Đại Trù, cầm lấy".

Cúi nhìn thứ mình vừa tiếp nhận, Chu Đại Trù không khỏi thắc mắc: "Sự phụ, đây là trứng gì vậy? To quá".

"Đó là trứng của Ngọc Dương Điều - một giống linh thú rất hiếm".

Lăng Thanh Trúc nói thêm: "Năm nay Thiên Kiếm Môn chúng ta cùng lúc lại có thể thu nhận được hai đệ tử sở hữu linh căn thiên phẩm, chương môn cảm thấy rất vui mừng nên đã mở rộng bảo khố, đem hai quả trứng của Ngọc Dương Điều ban tặng. Dương Tiểu Ngọc của Mặc Kiếm Phong được một quả, Chu Đại Trù ngươi được một quả".

"Sự phụ, đây là trứng linh điều thật à?"

"Không lẽ giả?"

Lăng Thanh Trúc bĩu môi xem thường: "Chu tiểu tử, quả trứng này chính là một bảo bối trân quý khó cầu. Ngươi có được đã coi như phúc phần thâm hậu..."

Nói đoạn, nàng khẽ động thần niệm, từ giới chỉ lấy ra thêm một món đồ vật nữa. Là một chiếc túi nhỏ màu đen, chất liệu không rõ.

"Cái này là linh thú đại, cũng miễn cưỡng xem như quý giá. Tiểu tử ngươi chỉ cần cho trứng Ngọc Dương Điều vào đây, một thời gian sau khác sẽ tự nở".

...

"Sự phụ à..." - Tay trái nâng trứng, tay phải cầm túi, Chu Đại Trù bày ra bộ dạng khó nghĩ - "Quả trứng thì to còn cái túi thì nhỏ, làm sao bỏ vào được?"

"Chậc, ta quên là tiểu tử ngươi vẫn chưa tu luyện... Đưa đây cho ta".

...

Sau khi giúp Chu Đại Trù cho trứng Ngọc Dương Điều vào bên trong linh thú đại, Lăng Thanh Trúc lại tiếp tục mang ra thêm hai chiếc túi nữa.

Trước ánh mắt nghi hoặc của Chu Đại Trù và Lăng Tiểu Ngư, nàng bảo: "Đây là túi trữ vật, công dụng dùng để chứa đựng. Hai tiểu tử ngươi mỗi người một cái. Các ngươi đừng trông nó nhỏ mà xem thường, không gian bên trong còn rộng lớn hơn một căn phòng đây".

"Ồ, thần kỳ như vậy".

...

Giữa lúc Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù còn đang tò mò nhìn ngắm túi trữ vật mình vừa nhận được thì nơi đối diện, tiếng Lăng Thanh Trúc đã lại cất lên.

Trên tay chẳng rõ tự bao giờ đã có thêm hai quyển sách, nàng ném qua cho hai đứa trẻ.

"Sự phụ, sách này là sách gì vậy?"

Chu Đại Trù hỏi, nhưng không đợi Lăng Thanh Trúc hồi âm thì nó đã tự suy đoán: "Là sách dạy đạo thuật hạ sự phụ?"

"Đạo thuật?"

Lăng Thanh Trúc khinh bỉ: "Chữ nghĩa các ngươi còn chưa biết hết mà đạo thuật cái gì? Đạo pháp tiên gia là cỡ nào thâm ảo, các ngươi xem hiểu chắc?".

Nàng thở ra một hơi, nói tiếp: "Thứ ta vừa đưa là sách ghi môn quy, tôn chỉ của bản môn. Hai tiểu tử các ngươi giữ lấy từ từ học".

"Ừc...".

Chu Đại Trù chưa nghe còn tốt, vừa nghe xong, nó liền tròn mắt há mồm. Phải biết là cuốn sách nó đang cầm đây... thật dày lắm a.

"Sur... sư phụ, môn quy của chúng ta... sao lại nhiều dữ vậy?".

"Cái này à...".

Lăng Thanh Trúc rất điềm nhiên nói ra: "Thật ra vốn dĩ môn quy của bản môn ngắn lắm, chỉ khoảng vài ba trang giấy thôi. Nhưng mà về sau, trong lúc rỗi rảnh, do không có việc gì làm nên ta mới ngồi viết thêm vào".

Bây giờ thì Chu Đại Trù và Lăng Tiểu Ngư đều đã hiểu. Hoá ra tất cả là do Lăng Thanh Trúc ghi thêm. Từ vài ba trang giấy, qua tay nàng lại biến thành một cuốn sách dày cộm... Chuyện này...

Gương mặt chuyển từ đau khổ sang thành kính, bằng ánh mắt tôn sùng, Chu Đại Trù nhìn thân ảnh nhỏ nhắn phía trước, hạ mình quỳ xuống: "Sư phụ, xin hãy nhận của đệ tử thêm một lạy".

"Tiểu Ngư, ngươi cũng quỳ xuống đi".

Dưới sự thôi thúc của Chu Đại Trù, Lăng Tiểu Ngư cái hiểu cái không, mơ mơ hồ hồ cúi lạy: "Xin sư phụ hãy nhận của đệ tử thêm một lạy".

...

Ban đầu là như vậy, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù đều đinh ninh rằng cuốn sách mình nhận được chỉ toàn môn quy, tôn chỉ gì đấy. Nhưng sau này, bọn chúng biết nó không đúng. Bên trong cuốn sách nọ, trừ bỏ môn quy, tôn chỉ thì còn ghi chép lại vô vàn những điều lý thú khác nữa. Ví như lịch sử hình thành của Thiên Kiếm Môn, thông tin về các vị cường môn, phong chủ tiền nhiệm lẫn đương nhiệm, rồi thì kỳ văn dị sự của giới tu tiên luyện đạo,... Nói chung, nội dung cuốn sách cực kỳ phong phú, đa dạng. Nghiêm túc lắm mà tạp nham cũng nhiều.

"Người thế nào thì viết sách thế ấy", câu này hẳn là phù hợp.

...

Bái nhập Trúc Kiếm Phong, trở thành đệ tử chân truyền của Lăng Thanh Trúc, đối với hai đứa trẻ Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù là may mắn hay đen đủi, đối với bản thân Trúc Kiếm Phong là phúc hay họa, hết thảy đều chưa thể biết được. Câu trả lời còn nằm ở tương lai. Trong khi hiện tại...

Kể từ sau buổi lễ nhập môn, Chu Đại Trù và Lăng Tiểu Ngư đã bắt đầu học tập. Tất nhiên không phải đạo pháp. Thứ mà Lăng Thanh Trúc bắt bọn chúng học là chữ nghĩa, kinh thư. Hằng ngày, Lâm Chí Viễn và Mộng Kiều đều được cử đến chỉ dạy cho chúng.

Khoảng thời gian nhàn chán này kéo dài tầm ba tháng thì kết thúc. Thay vì chỉ đơn thuần học kinh thư, chữ nghĩa, bọn chúng đã bắt đầu được hướng dẫn nhập môn tu hành. Trực tiếp giảng dạy thì như cũ vẫn là Lâm Chí Viễn và Mộng Kiều. Giống như hôm nay...

Trong căn phòng của Lăng Tiểu Ngư, Mộng Kiều một tay cầm sách, một tay đặt hờ sau mông, đều đều cất tiếng:

"Tiểu Ngư, Đại Trù, trước hết sư tỷ sẽ nói sơ qua một chút về đạo pháp của Thiên Kiếm Môn ta".

"... Năm xưa, sau khi khai tông lập phái, sư tổ Lý Bất Tri đã lần lượt thu nhận năm người đệ tử, dựa vào tư chất của từng người mà đem đạo pháp truyền thụ. Về sau, năm người đệ tử này đã chia nhau mỗi người cư ngụ ở một ngọn núi, phân thành năm chi mạch. Từ đó, năm loại đạo pháp của tổ sư cũng bắt đầu được phổ biến rộng rãi".

"Hơn hai ngàn năm qua, bắt kể Thiên Kiếm Môn có phát triển nhiều thêm bao nhiêu thuật pháp, thần thông, trụ cột như cũ vẫn là năm loại đạo pháp này. Gồm có: Thái Ất Thần Minh Đạo của Kim Kiếm Phong, Lam Diệt Yên Ba của Mặc Kiếm Phong, Ngư Long Bách Biến của Liệt Kiếm Phong, Kim Cang Bát Diệt Quyết của Tương Kiếm Phong. Riêng Trúc Kiếm Phong ta, đạo pháp trụ cột chính là Trường Sinh Tiên Thuật".

"So với đạo pháp của bốn chi mạch khác, Trường Sinh Tiên Thuật của Trúc Kiếm Phong chúng ta mạnh ở việc dưỡng sinh, bồi đắp chân nguyên tu sĩ. Tuy nhiên, nói thế không có nghĩa Trường Sinh Tiên Thuật chẳng hề uy lực. Hoàn toàn trái lại, nếu biết vận dụng linh hoạt, sức sát thương của nó sẽ rất đáng sợ, tuyệt không thua kém bất kỳ loại đạo pháp nào..."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Đột Phá

...

Quả thật so với ba tháng miệt mài ngồi học chữ nghĩa, kinh thư, quãng thời gian hiện tại của Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù đã trở nên thú vị hơn rất nhiều. Ít ra, trong mắt bọn chúng thì nó là như vậy.

Âu cũng hợp lẽ. Đạo pháp tiên gia, trước đây chúng chỉ được nghe kể chứ nào đã thấy qua bao giờ? Từ khi bước vào cánh cửa tiên môn thì bọn chúng mới tận mắt chứng kiến. Và nay, chúng được truyền thụ...

Lẽ tất nhiên, bọn chúng đã rất hân hoan, hết sức chăm chú nghe giảng đạo pháp. Ở phần thực hành, thái độ cũng là như vậy, cực kỳ cố gắng. Đặc biệt là Lăng Tiểu Ngư.

Không như Chu Đại Trù học tập vì hướng tới trường sinh giai thoại, sự màu nhiệm của thuật pháp tiên gia, Lăng Tiểu Ngư nỗ lực tu hành, hết thảy đều chỉ bởi một lý do duy nhất: Sớm đạt được thành tựu để trở về gặp Lăng Ngọc Yến.

Mấy tháng vừa qua, dù chưa một lần mở miệng cầu xin nhưng trong thâm tâm mình, nó vẫn luôn mong nhớ, muốn được trở về...

Trước mặt Lăng Thanh Trúc, trước mặt Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn, Chu Đại Trù, Lăng Tiểu Ngư nó đúng là chưa khóc thêm một lần nào kể từ lúc chính thức bái nhập tiên môn, nhưng ở sau lưng họ, khi chỉ còn lại một mình...

Rất nhiều đêm nó đã khóc. Rất nhiều đêm nó đã thầm gọi ba chữ "Yến cô cô". Và rất nhiều đêm, giữa không gian tĩnh mịch, dưới sương lạnh, nó đã ngồi một mình dưới tán cây phía trước Tinh Hương Đường, mắt dõi về cô thôn dưới núi...

Nỗi lòng của đứa bé ấy, chốn tiên môn này ai có thể hiểu thấu? Rằng nó chẳng cần trường sinh, chỉ nguyện cả đời được quán quýt bên chân Lăng Ngọc Yến - người cô cô hết mực hiền từ của nó...

Không ai đáp lại. Bởi Lăng Tiểu Ngư nó chưa bao giờ hỏi. Nó chỉ biết chăm chú nghe giảng đạo, ngày ngày tu luyện, bất kể sớm hôm...

Nhưng...

Sự ở đời, nhiều khi lại không tương xứng. Đâu phải cứ bỏ ra bao nhiêu công sức là sẽ thu về được bấy nhiêu thành quả. Trong tu luyện, chênh lệch lại càng đáng kể.

Linh căn có năm phẩm là hạ, trung, thượng, cực và thiên. Người sở hữu linh căn cấp bậc nào, thời điểm tu luyện sẽ phát huy tương ứng với khả năng của cấp bậc ấy. Nói cách khác, mấu chốt chẳng nằm ở thời gian tu luyện mà là tư chất người tu luyện.

Lăng Tiểu Ngư siêng năng không giả, tuy nhiên, sự nỗ lực ấy, nó bất quá chỉ bù đắp được một phần rất nhỏ, vô pháp so bì cùng hạng thiên kiều - những kẻ được thượng thiên ưu ái.

Kể đâu cho xa, Chu Đại Trù - người đồng môn của nó - chính là minh chứng rõ ràng nhất.

So với Lăng Tiểu Ngư nó, Chu Đại Trù bỏ ra thời gian tu luyện ít hơn, thậm chí còn chưa bằng một nửa. Vậy mà khi đối chiếu kết quả... Chỉ sau ba tháng, Chu Đại Trù đã liên hoàn thành xong tầng thứ nhất của Trường Sinh Tiên Thuật - thành tựu mà đáng ra, với một người bình thường phải mất những ba năm mới đạt tới.

Trong khi đó, với cùng khoảng thời gian tương tự, Lăng Tiểu Ngư lại chỉ mới có thể lần mò đến cánh cửa nhập môn. Nói gì hoàn thành, ngay cả việc dẫn nhập thiên địa linh khí rồi luyện hoá chúng nó thậm chí còn chưa thuần thục được nữa là.

Thế mới thấy, phẩm cấp linh căn là cỡ nào quan trọng. Tư chất sai biệt, xét trong trăm người, có một người bằng vào ý chí và nghị lực mà vượt qua được giới hạn, đột phá thành tựu thì con số đã tính nhiều.

Thiên định, nhân định, đôi bên tâm đó, thực... hãy còn cách xa lắm.

Những điều ấy, mới đầu Lăng Tiểu Ngư đúng vẫn chưa hiểu. Nhưng về sau, khi chênh lệch ngày càng nhiều, nó rút cuộc minh bạch, rằng bản thân chẳng cách nào cùng Chu Đại Trù đánh đồng được. Nó căn bản là không thể so.

Thất vọng? Hụt hẫng? Lăng Tiểu Ngư đương nhiên có. Nó bất quá chỉ là một con người bình thường, một đứa trẻ, giây phút chạnh lòng làm sao tránh khỏi?

Cũng may, trong những lúc nó ủ rũ, Mộng Kiều đã thấu hiểu mà thường xuyên lui tới động viên, an ủi. Nhờ có nàng, nó nhanh chóng gạt đi nỗi buồn. Thay vì những giây phút thất vọng, tự trách bản thân, nó lấy Chu Đại Trù làm mục tiêu theo đuổi, đêm ngày nỗ lực chuyên tâm tu hành.

Trời không phụ người có tâm. Trải qua một năm miệt mài tu luyện, rốt cuộc thì Lăng Tiểu Ngư cũng thu được chút thành quả...

...

Như thường nhật, trong phòng ăn nằm phía bên phải Tinh Hương Đường, năm thầy trò Lăng Thanh Trúc lại đang vây quanh, chuẩn bị dùng cơm.

Thoạt nghe đúng quái lạ nhưng đích xác là vậy. Không như bốn ngọn núi khác, tại Trúc Kiếm Phong, sinh hoạt diễn ra có phần đặc biệt. Thay vì dùng ích cốc đan, sống độc lập, ở chỗ này, trừ bỏ hai vị chân truyền đệ tử sớm đã tiến vào cảnh giới chân nhân thì năm người còn lại là Lăng Thanh Trúc, Lâm Chí Viễn, Mộng Kiều, Chu Đại Trù và Lăng Tiểu Ngư, toàn bộ đều ăn uống giống hệt phàm nhân thế tục, rất gắn bó với nhau...

Ngồi trên chiếc ghế hướng đông, cạnh Chu Đại Trù, Lăng Tiểu Ngư tay bưng bát cơm nhưng mãi vẫn chưa thấy động đũa. Nó chỉ đưa mắt lên nhìn Lăng Thanh Trúc nơi đối diện, muốn nói lại thôi.

Trông thấy nó như vậy, Lăng Thanh Trúc mới cau mày, hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, đồ ăn trên bàn ngươi không gấp, nhìn ta làm gì?".

"Phải đây...".

Lăng Thanh Trúc vừa dứt câu thì bên này, Chu Đại Trù cũng lập tức tiếp lời. Nó nuốt xuống mớ thức ăn đang nhai dở, nói với vị sư đệ của mình: "Tiểu Ngư à, sao ngươi không ăn? Từ nãy giờ ta thấy ngươi cứ bưng bát cơm rồi ngồi miết... Ngươi nhìn sư phụ làm gì? Trên mặt sư phụ cũng đâu có đồ ăn".

"Đệ...".

Lăng Tiểu Ngư cúi đầu, chùng khi ngẩng lên thì li nhí hướng Lăng Thanh Trúc báo ra tin tức: "Sư phụ, con... Đêm hôm qua con đột phá rồi".

Cả căn phòng tức thì tĩnh lặng.

Lăng Tiểu Ngư đột phá. Lăng Tiểu Ngư đã hoàn thành xong tầng thứ nhất của Trường Sinh Tiên Thuật, tin tức này... đến thật quá bất ngờ đi.

Cần biết, Lăng Tiểu Ngư khác với Chu Đại Trù, tư chất của nó rất bình thường, linh căn bắt quá trung phẩm. Chiếu theo lẽ thường xem xét thì để luyện xong tầng thứ nhất của Trường Sinh Tiên Thuật, Lăng Tiểu Ngư nó sẽ phải cần đến ba năm. Thế nhưng kể từ lúc nó bắt đầu tu tập đạo pháp, tính đến nay chỉ mới được một năm...

"A ha ha ha...!".

Kinh ngạc qua đi, Chu Đại Trù là người đầu tiên bộc lộ cảm xúc. Nó vút luôn bát đũa đang cầm, bước sang ôm lấy Lăng Tiểu Ngư, ôm xong thì vỗ mạnh, cười vui sướng: "Ha ha ha! Tiểu Ngư ngươi cuối cùng cũng đột phá! Ta vui quá đi mất...!".

"Vậy là từ hôm nay ngươi có thể cùng ta tu luyện tầng thứ hai rồi... Ha ha ha! Thật là vui mà...".

"Chu tiểu tử, ngươi thật rất vui sao?".

Nghe giọng Lăng Thanh Trúc, Chu Đại Trù theo phản xạ ngó qua: "Sư phụ, tất nhiên là đệ tử...".

Bấy nhiêu rồi dừng lại, Chu Đại Trù đã không cách nào nói thêm được nữa.

Mà, đâu chỉ nó, cả Lăng Tiểu Ngư, Mộng Kiều và Lâm Chí Viễn cũng giống y như vậy, đều như hoá đá. Bọn họ đã vừa nhìn thấy một cảnh tượng cực kỳ hi hữu, rung động lòng người: Trên mặt Lăng Thanh Trúc, thức ăn chẳng rõ tự bao giờ đã dát đầy lên; trên đầu nàng, tình trạng cũng là tương tự, hạt cơm dính đầy.

Thần sắc âm trầm, mang theo bộ dạng khó coi ấy, Lăng Thanh Trúc rời khỏi ghế, tiến thẳng tới chỗ Chu Đại Trù.

Theo mỗi bước chân nàng, ở bên này, trái tim nhỏ bé của Chu Đại Trù cũng nhảy mạnh.

"Sư... sư phụ..." - Mặt tái mét, nó nói - "Vừa rồi con... con không có cố ý".

"Ồ... Tiểu tử ngươi quăng cả bát cơm vào mặt ta, giờ lại bảo là không cố ý sao?".

Quan sát thấy Lăng Thanh Trúc vẫn chưa có vẻ gì là sẽ bỏ qua, Chu Đại Trù lại càng thêm thấp thòm.

"Sư phụ, con thật là không cố ý đâu. Vừa rồi... vừa rồi con đâu có nhìn thấy sư phụ...".

"Sư phụ, người đừng tức giận. Để con lau mặt cho sư phụ...".

Theo sau câu nói, Chu Đại Trù nhấc chân tiến tới, toan đưa tay lau mặt cho Lăng Thanh Trúc thì...

"Bình!" một tiếng, cả người nó đã bị đánh bay.

"Lau? Lau cái đầu ngươi!".

"Thằng mập ngươi thật là quá lắm! Lăng Thanh Trúc ta sống đến từng tuổi này, trong đời, những kẻ gặp ta không kính cũng sợ, ngay đến chương môn

còn phải nể mặt ba phần, vậy mà tiểu tử nguoi...".

"Thằng mập chết bầm, nguoi xem ta hôm nay làm sao dạy dỗ nguoi!".

"Sư phụ, đừng a!".

"Bình! Bình!".

"Đừng a!".

"Bình! Bình! Bình!".

"Sư phụ...!".

"Bình...!".

...

...

Bên trong nhà ăn, tính từ sau lúc Lăng Tiểu Ngư thông báo việc mình đột phá thì tràng cảnh đã trở nên rất "náo nhiệt".

Chỉ vì một giây vui mừng quá đổi, Chu Đại Trù đã văng đi bát đĩa, chẳng may lại trúng phải Lăng Thanh Trúc, khiến nàng tức giận mà đánh cho một trận.

Qua một hồi bị người thượng căng tay hạ căng chân, khuôn mặt của nó hiện đã thay đổi khá nhiều, nếu không muốn nói là quá nhiều.

Mất bầm, má sưng, lỗ mũi hầy còn vương vết máu, tình trạng thảm hại vô cùng. Ngẫm cũng thật đáng thương.

Chỉ là... ai sẽ thương nó đây? Mà dù có thương thì lại giúp ích được gì?

Lăng Tiểu Ngư, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn, bọn họ có lòng đấy, nhưng sức thì...

Ở đây, Trúc Kiếm Phong này, kẻ nắm quyền sinh sát vẫn là Lăng Thanh Trúc.

...

"Thật là mất hứng...".

Đầu tóc đã chỉnh, mặt mày đã lau, Lăng Thanh Trúc đặt mông xuống ghế, đưa mắt nhìn bốn tên đồ đệ hiện vừa mới an vị, lạnh nhạt bảo: "Đám các nguoi thù nguoi ra đó làm gì? Tiếp tục ăn cơm".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Hai Năm

...

Sáng hôm sau.

Đình Trúc Kiếm

Bên một con suối trong, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù mỗi người ngồi trên một hòn đá, lòng nặng trĩu tâm sự. Mặt hầy còn sưng, Chu Đại Trù dùng đưa đôi chân tròn trịa giữa làn nước mát, mở miệng ca thán: "Haizz... Sư phụ lão nhân gia thật đúng là không có lòng nhân từ gì hết. Hôm qua nguoi ta chỉ lỡ tay có một chút mà nỡ đánh đập như vậy...".

"Mà đánh mắng thôi cũng được đi, đằng này lại còn đày đoạ, bắt mỗi ngày phải đi xách nước... Biết trước thế này... Haizz...".

"Đại Trù sư huynh, sư phụ bảo đây là vì muốn tốt cho chúng ta. Người nói xách nước sẽ giúp chúng ta cường thân kiện thể, rất lợi đối với việc tu hành".

"Lợi ích gì chứ...".

Chu Đại Trù chẳng cho là đúng: "Tiểu Ngư à, sư phụ nói vậy để lừa chúng ta đấy. Nào giờ ta có nghe ai nói đi xách nước thì sẽ giúp đề thăng đạo thuật đâu".

"Thế nhưng mà..."

Lăng Tiểu Ngư vẫn như cũ kiên trì tin tưởng. Nó thuật lại: "Đại Trù sư huynh, sư phụ chắc không phải làm khó dễ chúng ta đâu. Hôm qua đệ nghe Mộng Kiều sư tỷ bảo lúc trước sư tỷ và tam sư huynh cũng phải đi xách nước mỗi ngày".

"Thật thế à? Tiểu Ngư, ngươi không có gạt ta đấy chứ?"

"Không có. Đệ không có nói dối đâu".

Nhận được lời xác nhận của Lăng Tiểu Ngư, trong lòng Chu Đại Trù rốt cuộc cũng nhẹ đi phần nào. Dầu vậy, nó vẫn cảm thấy rất là bất mãn.

"Xách nước thì có liên quan gì đến tu luyện đạo pháp chứ. Sư phụ lão nhân gia tại sao lại thích đề ra mấy cái thứ cổ quái thế không biết... Nếu sau này ta mà làm phong chủ, nhất định ta sẽ đem gạch bỏ hết".

"Đại Trù, huynh muốn làm phong chủ hả?"

Liếc qua Lăng Tiểu Ngư - người vừa hỏi, Chu Đại Trù chả cần nghĩ, đáp ngay: "Cũng không hẳn. Thật ra ta muốn được sống tốt. Chỉ cần mỗi ngày đều được ăn ngon, biết chút pháp thuật, có thể sống lâu, như vậy là ta mãn nguyện rồi".

"Còn ngươi, Tiểu Ngư? Ước mơ của ngươi là gì?"

"Đệ..."

Lăng Tiểu Ngư hơi cúi đầu, thanh âm chột thấp đi hẳn: "Đệ chỉ muốn mau chóng trúc cơ thành công, sau đó trở về thăm Yên cô cô".

"Chỉ thế thôi hả?"

"Ừm".

...

"Tiểu Ngư, ngươi cũng đừng có lo lắng. Yên cô cô ngươi ở dưới núi sẽ không có việc gì đâu..."

Vốn đang an ủi, Chu Đại Trù bỗng bỏ ngang, bộ dáng tò mò: "Tiểu Ngư, ta thấy ngươi nhớ Yên cô cô ngươi như vậy, hẳn là cô cô ngươi tốt lắm nhỉ?"

"Hmmm." - Lăng Tiểu Ngư gật nhẹ - "Yên cô cô rất thương đệ. Cô cô tốt lắm, bất kể đệ có làm gì sai cũng không bao giờ nặng lời trách mắng. Mỗi lần đệ bệnh là cô cô lại ở bên giường túc trực, nhiều khi còn thức trắng đêm luôn".

"Tiểu Ngư ngươi may mắn thật, chả bù cho ta..."

Phát hiện Chu Đại Trù có hơi ủ rũ, Lăng Tiểu Ngư quan tâm hỏi: "Đại Trù sư huynh, huynh làm sao vậy?"

"Ta không sao." - Chu Đại Trù lắc đầu - "Chỉ là nhớ tới mẫu thân..."

Nó kể: "Mẫu thân ta cũng giống như Yên cô cô ngươi vậy, rất là yêu thương ta. Nhưng mà lúc ta lên năm thì mẫu thân mất rồi, còn phụ thân ta thì đi cưới người khác. Cái người mà phụ thân ta cưới về, bà ta hay ức hiếp ta lắm..."

"Đại Trù sư huynh, đệ không biết. Đệ xin lỗi..."

"Không có gì".

Thờ ra một hơi phiền muộn, Chu Đại Trù lấy lại vẻ lạc quan: "Tuy rằng mẫu thân ta đã mất, nhưng ở trong lòng ta, hình bóng của mẫu thân chẳng ai có thể thay thế được. Còn về người đàn bà dám cướp chỗ của mẫu thân ta... Hừ... đợi ta tu luyện xong, ta nhất định sẽ trở về đá nát bà ta đi!"

"Được rồi. Trời cũng không còn sớm, Tiểu Ngư, chúng ta mau xách nước về thôi".

"Vâng, Đại Trù sư huynh".

Đã có quyết định, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù chẳng ca thán, chần chừ thêm nữa, lập tức với tay lấy mấy thùng gỗ được đặt gần đấy, nhanh chóng múc đầy.

"Hự!"

Theo tiếng hô khẽ của Chu Đại Trù, hai thùng nước cũng rời mặt đất. Nó nhún mảy tặc lưỡi: "Chắc, nặng quá".

Quay sang Lăng Tiểu Ngư cũng vừa nhắc hai thùng nước bên cạnh, Chu Đại Trù hỏi: "Tiểu Ngư, của ngươi có nặng không?".

"Nặng lắm".

"Ngươi xách về nổi không?".

"Đệ... đệ cũng không biết".

"Thôi. Chúng ta trước cứ xách về. Lúc nào mệt thì bỏ xuống nghỉ".

"Vâng ạ".

Và như thế, trên con đường núi khúc khuỷu, hai đứa trẻ bắt đầu bài tập, cũng là nhiệm vụ của mình. Tất nhiên là không chỉ một lần.

Việc xách nước, nó được lặp đi lặp lại, từ lúc sáng sớm mãi đến tận giữa trưa mới chấm dứt. Ngày này qua ngày khác, cứ thế mà tiếp diễn...

Cho tới một hôm...

Hiện tại đã qua tháng thứ chín kể từ cái lần đầu tiên ra suối xách nước nọ. Điều đó cũng có nghĩa rằng, Chu Đại Trù và Lăng Tiểu Ngư đã ở Trúc Kiếm Phong này được hai năm.

So với trước, hai đứa trẻ nay đã cao thêm một đoạn, thân thể cũng bởi nhờ rèn luyện mà cường tráng lên thấy rõ.

Vẫn con suối thưở nào, Chu Đại Trù tùy tiện đem hai thùng nước đang cầm vớt xuống trên đất, lắc đầu than vãn: "Haizzz... Sư phụ lão nhân gia đúng là biết chơi. Một tháng trước mới đổi, hôm nay đã lại đổi".

Trong lòng mình, Chu Đại Trù nó thật là cảm khái ghê lắm. Có nghĩ thế nào nó cũng khó lòng tiếp nhận sự thật này. Liếc nhìn hai chiếc thùng được chế từ tinh kim, nó càng thêm buồn bực: "Ban đầu là thùng gỗ, tiếp đến là thùng thiết, rồi thì sắt, đồng.... Giờ thì dùng luôn tinh kim luyện chế... Chắc, lão nhân gia đúng là biết chiều cổ chúng ta mà".

"Đại Trù sư huynh, sư phụ nói do khí lực chúng ta đã lớn hơn nhiều so với trước, vậy nên phải gia tăng trọng lượng của mấy chiếc thùng, thế mới phát huy hiệu quả rèn luyện được".

"Tiểu Ngư, ngươi cũng thật là. Tại sao lại có thể bình thản tiếp nhận như vậy chứ...".

Chu Đại Trù tiếp tục: "Số nước mà chúng ta xách về rất nhiều, đáng ra phải xài dăm ba hôm thì mới hết. Nhưng nhờ có lão nhân gia, chỉ trong một ngày là nó đã cạn sạch rồi. Mỗi buổi tối lão nhân gia đều lấy đem đi tắm a...".

"Đại Trù sư huynh, thì sư phụ bảo người giúp chúng ta rèn luyện...".

"Xuy, theo ta thấy sư phụ lão nhân gia là đang bóc lột chúng ta thì đúng hơn".

...

"Tiểu Ngư, hôm qua chúng ta bị phạt, chắc tới giờ ngươi vẫn chưa có hột cơm nào vào bụng đi?" Tạm gạt đi việc xách nước, Chu Đại Trù thay đổi chủ đề, hướng Lăng Tiểu Ngư hỏi.

Đáp lại, Lăng Tiểu Ngư thành thật gật đầu: "Tối qua Mộng Kiều sư tỷ có lên mang đồ ăn tới nhưng bị sư phụ phát hiện, thế nên vẫn chưa được ăn thì đã bị sư phụ lấy đi rồi".

"Ta biết ngay mà. Tối qua lão nhân gia cũng chạy tới mang hết đồ ăn của tam sư huynh cho ta đi mất. Ta còn chưa kịp động đũa nữa...".

"Haizzz... Bụng thì đói, trời thì nắng, đã vậy lại còn phải xách nước... Giá mà bây giờ có gì lót dạ thì tốt biết mấy".

Thần tình chán nản, Chu Đại Trù tìm đến gốc cây sát bên con suối, dứt khoát nằm luôn trên đất.

"Đại Trù sư huynh, huynh làm sao vậy?".

"Ta đói, không có sức xách nước nữa".

"Nhưng mà...".

Lăng Tiểu Ngư liếc qua mấy chiếc thùng rỗng, hơi lo ngại: "Chúng ta nếu không xách nước sẽ bị sư phụ phạt đấy".

"Tiểu Ngư, ngươi đừng lo. Bây giờ vẫn còn sớm, tí nữa chúng ta xách cũng chưa muộn".

Nói rồi, Chu Đại Trù úp mặt vào gốc cây, nhắm nghiền hai mắt. Xem bộ dạng mười mười là muốn ngủ.

Và thực tế thì... Chu Đại Trù nó đúng là ngủ thật. Mặc dù thời lượng khá ngắn ngủi, chỉ khoảng độ nửa giờ nhưng đích xác là có. Thậm chí, nó còn nằm mơ nữa kìa.

Trong giấc mơ nọ, chẳng biết đã thấy gì mà khi tỉnh dậy, khu vực từ miệng xuống cổ nó đã thấm đầy nước bọt...

"Ừc...".

Nuốt xuống một ngụm nước bọt, Chu Đại Trù đột nhiên nhìn Lăng Tiểu Ngư, cất tiếng: "Tiểu Ngư, ngươi muốn ăn trứng không?".

"Trứng gì vậy Đại Trù sư huynh?" - Dạ nghi hoặc, Lăng Tiểu Ngư hỏi lại.

"Trứng này nè".

Kèm theo câu nói, Chu Đại Trù xoè rộng bàn tay, động thần niệm gọi từ linh thú đại ra một quả trứng mà kích thước còn to hơn đầu nó một chút.

"Đại Trù sư huynh, đây... hình như là trứng Ngọc Dương Điều".

"Không phải hình như mà đúng là trứng Ngọc Dương Điều".

Chu Đại Trù nói tiếp: "Tiểu Ngư, hay là bây giờ chúng ta đem nó luộc ăn đi".

L-Luộc?

Lăng Tiểu Ngư cảm thấy rất khó tin. Trong trí nhớ của nó, Chu Đại Trù trước giờ đều vẫn luôn trân trọng quả trứng Ngọc Dương Điều này. Đó là một bảo vật quý giá...

Ấy vậy mà hôm nay, chính miệng Chu Đại Trù lại chủ động đòi luộc ăn...

"Đại Trù sư huynh, sư phụ nói quả trứng này rất quý giá, là bảo vật khó cầu đấy".

"Ta tất nhiên biết nó là bảo vật, thế nhưng bây giờ ta đang rất đói. Thêm nữa..."

Chu Đại Trù nâng lên quả trứng, thái độ ngao ngán: "Cái quả trứng này, từ lúc ta sở hữu, tính đến hiện tại cũng được hai năm rồi. Lâu như vậy mà nó vẫn chưa có dấu hiệu gì là sẽ nở, nói không chừng đã hỏng rồi cũng nên".

"Lùi một bước, cứ cho là nó còn nguyên vẹn đi. Thế thì phải đợi thêm bao lâu nữa nó mới nở? Biết đâu sẽ tận vài chục năm..."

"Tiểu Ngư, ta nghĩ rồi. Chúng ta hãy đem nó luộc ăn đi. Tốt xấu gì cũng là trứng của linh thú, ăn vào chẳng bỏ độc thì cũng bỏ ngang. Với lại... Tiểu Ngư, đây là trứng linh thú cao cấp, đừng nói mấy vị sư huynh, sư tỷ, ngay đến sư phụ cũng chưa chắc đã được nếm qua đâu..."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Trùng Phạt

Đối với lời đề nghị của Chu Đại Trù, Lăng Tiểu Ngư đồng tình hay không tạm còn chưa rõ. Nhưng chí ít, dựa vào tràng cảnh trước mắt, có thể khẳng định một điều: nó cũng rất muốn ăn quả trứng của Ngọc Dương Điều kìa.

Đây là sự thật. Bởi suốt từ nãy giờ, hệt như Chu Đại Trù, hai mắt nó vẫn luôn tập trung vào đồng lửa, hay đúng hơn là cái thùng mỡ quai đặt trên đồng lửa. Quả trứng của Ngọc Dương Điều, nó nằm ở trong đấy.

Tay cầm que củi, Chu Đại Trù vừa đem bỏ vào cái bếp tạm bợ vừa nói: "Biết pháp thuật tiện thật, chỉ cần phẩy tay một cái là nhóm được một lò lửa ngay".

"Ừm, thêm cái thùng được chế bằng tinh kim này nữa. Bây giờ ta mới thấy nó thật sự hữu ích..."

"Đại Trù sư huynh..."

"Gì vậy Tiểu Ngư?"

"Sư huynh, chúng ta luộc quả trứng này... Liệu có bị sư phụ trách phạt không?"

"Trách phạt?".

Chu Đại Trù thoáng nghĩ, vài giây sau thì lắc đầu: "Ta cũng không biết. Con người của sư phụ cổ quái lắm, ai mà đoán được".

"Nhưng mà Tiểu Ngư, ngươi không nói ta không nói, sư phụ làm sao biết được? Mà không biết thì lấy gì trách phạt? Tiểu Ngư, chẳng lẽ ngươi sẽ đi báo lại với sư phụ à?".

"Không." - Lãng Tiểu Ngư chả cần nghĩ, lập tức lắc mạnh - "Đệ sẽ không nói cho sư phụ đâu".

"Hmmm... Giả sử sư phụ truy vấn, đánh đập, như vậy ngươi cũng sẽ không nói sao?".

"Đệ sẽ không nói".

"Chắc, thế thì Tiểu Ngư ngươi ngốc thật".

Tuy rằng ngoài miệng buông lời chê bai nhưng trong thâm tâm, Chu Đại Trù lại rất khâm phục Lãng Tiểu Ngư. Hai năm chung sống, tính cách của vị sư đệ này, Chu Đại Trù nó ít nhiều cũng đã hiểu được. Một khi đã quyết thì cực kỳ cố chấp.

...

Theo thời gian trôi, dưới sức nóng của ngọn lửa từ hàng tá cây củi lẫn linh hỏa do chính Chu Đại Trù tạo ra, số nước bên trong chiếc thùng cũng mau chóng bốc hơi. Phần quả trứng của Ngọc Dương Điều, kết cục lại càng bị thối. Mười mười tuyệt chẳng thể nào còn có thể nở ra được nữa.

"Chep... Chắc là trứng chín rồi đây".

Sau cái chếp miệng, Chu Đại Trù vươn tay đem thùng nước nhấc xuống, vớt trứng ra ngoài.

Qua một đôi ngâm nước làm nguội, nó bắt đầu tiến hành lột vỏ... Rất nhanh, vỏ trứng đã được lột xong.

Đem trứng cắt đôi, Chu Đại Trù giữ lại một nửa, nửa còn lại thì đưa qua cho Lãng Tiểu Ngư, bảo: "Tiểu Ngư, cầm lấy".

"Cảm ơn sư huynh".

"Chúng ta là huynh đệ, không cần khách khí".

Nói rồi, Chu Đại Trù tập trung vào phần nửa quả trứng còn đang toả hơi nghi ngút của mình, hít mạnh một cái.

"Chà, thơm quá".

"Để ăn một miếng thử xem mùi vị thế nào".

...

"Waaa...!! Ngon thật a!!".

"Tiểu Ngư, ngươi cũng ăn đi! Trứng này ngon ghê lắm!".

...

Chu Đại Trù đã chẳng hề nói ngoa. Trứng của Ngọc Dương Điều quả có mùi vị rất đặc biệt, thơm ngon vô cùng. Xét cả tuổi thơ của nó, những năm tháng đã đi qua, chắc chắn chưa từng có thứ nào nó ăn mà so bì được.

Lãng Tiểu Ngư tất nhiên cũng không hề phản đối. Tương tự Chu Đại Trù, sau khi cắn miếng trứng đầu tiên, Lãng Tiểu Ngư nó đã phải buộc miệng thốt lên, rằng trứng rất ngon.

Trước món ăn mới lạ, trân quý và hấp dẫn ấy, hai đứa trẻ cứ thế vừa ăn vừa xuýt xoa, cảm thán.

Thế rồi... hai nửa quả trứng vơi dần... vơi dần... Chỉ trong chốc lát, toàn bộ đã được người xử lý sạch sẽ.

...

"Haaa... Ta sống lại rồi".

Chu Đại Trù uống xong ngụm nước suối liền ngã lưng ra đất, thư thái thốt ra. Quay nhìn Lãng Tiểu Ngư cũng vừa mới nằm xuống bên cạnh, nó cười hỏi: "Tiểu Ngư, ngươi no chưa?".

"Đệ no rồi".

"Hi hi... Ta cũng no rồi. Nhưng mà nếu bây giờ có thêm một quả trứng nữa chắc là ta vẫn ăn hết được".

"Ăn nhiều như vậy, Đại Trù sư huynh sẽ đau bụng đấy".

"Sẽ không đâu. Dạ dày ta lớn lắm...".

Trong con no nê, hai đứa trẻ cứ vậy mà nằm tán gẫu. Ngươi một câu, ta một câu, râm ran mãi cả buổi trời mới chịu dừng lại.

Ngó thấy mặt trời đã lên cao, Chu Đại Trù mới bảo: "Tiểu Ngư, trời cũng muộn rồi. Chúng ta xách nước về thôi".

"Vâng".

Lăng Tiểu Ngư nhu thuận gật đầu, nhanh chóng chuyển mình đứng lên. Nó đang toan tiến lại chỗ mấy cái thùng thì... bỗng chợt lặng người đi.

"Tiểu Ngư, ngươi làm sao...".

Sau mấy con chữ ít ỏi nọ, Chu Đại Trù cũng rơi vào tình trạng giống y hệt vị sư đệ của mình: hai mắt mở trừng, toàn thân chết lặng.

Trước mặt hai đứa chúng nó, không rõ tự bao giờ đã xuất hiện thêm một người nữa. Người này mặc bộ đồ màu tím, kiểu cách tính kỳ quý phái, bề ngoài tuổi độ sáu, bảy... Chẳng phải Lăng Thanh Trúc thì còn ai?

"Ưc...".

"Ưc...".

Lăng Tiểu Ngư lẫn Chu Đại Trù, ai nấy đều sợ hãi. Mặt mày tái mét, thần tình khiếp đảm, Chu Đại Trù hé môi định nói, chỉ là mãi cũng chưa thể thốt ra được lời nào.

Nó đương nhiên là rất muốn giả trang, vờ như chưa có chuyện gì xảy ra. Ngất nổi... làm sao qua mặt được Lăng Thanh Trúc khi mà bếp lò còn đây, vò trứng Ngọc Dương Điều còn đó...

Lăng Thanh Trúc, nàng đang cầm một mảnh trứng, chăm chăm nhìn ngắm a!

"Tiêu rồi! Tiêu rồi!".

"Lần này thì chết chắc rồi!".

...

Những thanh âm bởi do e sợ mà thầm hô hoán của Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù, bên này Lăng Thanh Trúc đương nhiên chẳng hề nghe thấy. Lại nói, giờ phút này nàng làm gì còn tâm trạng để lắng nghe?

Nếu nơi đối diện, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù vì sợ tội mà mất đi năng lực phản ứng thì ở bên này, thần kinh Lăng Thanh Trúc nàng cũng gần như sắp ngưng hoạt động mất rồi.

Nàng sốc. Cực kỳ sốc!

Lúc này, khi dạo quanh khu vực phòng ăn, nhà bếp mà chẳng thấy tăm hơi Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù đâu, liếc qua mấy lu nước thì phát hiện chúng lại trống không nên Lăng Thanh Trúc mới sinh lòng nghi hoặc, đích thân lần ra con suối này. Ai dè đâu...

Thiên địa thần minh ơi, Lăng Thanh Trúc nàng đã chứng kiến cảnh tượng gì thế này?

Trong khi nàng đang lo lắng cho hai tên đồ đệ của mình thì chúng lại nằm thẳng cẳng ở đây, bên bờ suối này tán gẫu...

Được rồi, như thế cũng thôi, Lăng Thanh Trúc nàng miễn cưỡng có thể cho qua. Nhưng còn mấy cái vỏ trứng...

Nàng xem kỹ rồi. Những vỏ trứng nằm vương vãi trên mặt đất, toàn bộ đều rất quen thuộc. Rõ ràng là trứng của Ngọc Dương Điều - thứ mà chính tay nàng đã trao cho Chu Đại Trù vào ngày làm lễ bái sư hai năm về trước...

Có bếp lửa, có vỏ trứng, vậy còn chưa đủ rõ ư?

Lăng Thanh Trúc nàng dùng đầu gối để nghĩ cũng biết là chuyện gì đã xảy ra!

Trứng của linh thú, một bảo vật trân quý khó cầu nhường ấy, hai tên đệ tử của nàng lại nỡ lòng nào...

Con tìm quần đầu, Lăng Thanh Trúc khóc không ra nước mắt. Từ trong đau khổ, nàng dần chuyển sang giận dữ. Mang theo khuôn mặt đặng đặng sát khí, nàng tiến từng bước một về phía trước.

Trông bộ dạng âm trầm, hung dữ ấy của nàng, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù lại càng thêm lo sợ. Theo bản năng, chúng thụt lùi về sau.

"Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù..." - Lăng Thanh Trúc gằn lên từng chữ - "Hai tên tiểu tử các ngươi... Có phải quả trứng Ngọc Dương Điều đã bị các ngươi ăn mất?"

"Ừc...".

Mặt cắt không còn giọt máu, Chu Đại Trù ú ớ: "Sur... sur phụ... Không... không phải...".

"Không phải?"

Lăng Thanh Trúc quát to: "Các ngươi còn dám chối?!"

Thanh âm vừa dứt thì từ tay Lăng Thanh Trúc, một sợi dây dài vươn ra. Ngay tức khắc, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù liền bị trói lại.

"A...! Sur phụ lão nhân gia xin hãy tha mạng!"

"Tha ư? Hừ!"

"Hai cái tên mắc dịch, đồ thứ chết giẫm các ngươi! Hôm nay ta nhất định phải đem các ngươi lột da, róc xương hết!"

"Sur phụ đừng a! Đừng a...!!!"

...

Mặc kệ những lời hô hoán, van nài của hai đứa trẻ, Lăng Thanh Trúc trước sau không đổi, vẫn nhất quyết ra tay trừng phạt.

Nàng đem Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù treo luôn lên gốc đại thụ bên suối, nơi mà trước đó Chu Đại Trù đã nằm úp mặt ngủ.

Lấy từ giới chỉ ra một thanh kiếm dài màu đen, nàng tách riêng vỏ kiếm, hướng hai tên đệ tử của mình, bắt đầu giáo huấn.

"Hai cái tên khốn các ngươi, trứng linh thú mà các ngươi cũng dám ăn..."

"Này thì ăn này!"

"Ui da...!"

"Ui da...!"

Mông bị đánh, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù điếng người la toáng, vội vã cầu xin.

"Đệ tử sai rồi, sur phụ hãy tha cho đệ tử một lần đi...!"

"Sur phụ, đệ tử biết tội rồi...!"

"Biết cái con khi!"

Thái độ chưa thấy có dấu hiệu gì là sẽ hoà hoãn, Lăng Thanh Trúc tiếp tục mắng mỏ.

"Hôm qua mới phạt các ngươi, hôm nay các ngươi đã lại đem trứng Ngọc Dương Điều ăn mất... Hai cái tên khốn các ngươi thì biết sợ ai!"

Dứt câu, vỏ kiếm trong tay nàng một lần nữa lại được vung lên.

"A a a... đau...!!!"

"Ui da...!"

"Dám ăn trứng này! Ta cho các ngươi ăn trứng này!"

"Ăn trứng này! Ăn trứng này!..."

...

Cái điệp khúc ấy, nó cứ lặp đi lặp lại mãi. Cứ sau mỗi câu "Ăn trứng này!" là một đòn được đánh xuống. Tất nhiên là chả nhẹ tí nào.

Cứ xem phản ứng của hai đứa trẻ liền biết. Thậm chí Lăng Tiểu Ngư, người vốn vẫn rất mực kiên cường nay cũng đã ứa nước mắt. Có thể thấy trận đòn mà Lăng Thanh Trúc vừa "ban tặng" kia, nó quả rất đau.

Nhưng, còn chưa hết. Lớn tiếng mắng mỏ, mạnh tay đánh đập, bấy nhiêu nào đã xong. Hình phạt, nó hãy còn đang tiếp diễn.

Sau khi đánh mắng, thay vì thả thì Lăng Thanh Trúc đã đem Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù trói luôn vào gốc cây rồi quay gót trở về, bỏ mặc bọn chúng..

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Sinh Ra Là Huynh Đệ, Suốt Đời Là Huynh Đệ

Trời đêm sương lạnh, giữa chốn núi rừng, khung cảnh càng thêm hoang vu, tịch mịch.

Lúc này, tiếng suối chảy, tiếng gió đưa - những thanh âm vốn rất nhỏ bé - giờ cũng nghe rõ mồn một, có phần ghê rợn..

Cảm giác ớn lạnh, với cặp mắt tí hí lảo liên, Chu Đại Trù hết ngó bên đông lại nhòm bên tây, hơi sợ hãi gọi: "Tiểu Ngư... Tiểu Ngư...".

Ngồi kế bên, trong tư thế gò bó khó quay, Lăng Tiểu Ngư ứng tiếng: "Sao vậy Đại Trù sư huynh?".

"Ta... ta thấy hơi lo".

Chu Đại Trù đảo thêm một vòng, tiếp tục nói: "Mặc dù nơi này rất gần chỗ chúng ta ở, nhưng suy cho cùng vẫn là chốn núi rừng.. Đêm hôm khuya khoắt như vậy... Tiểu Ngư, có khi nào mấy con dã thú sẽ nhảy ra ăn thịt chúng ta không?".

"Chắc không có đâu. Trúc Kiếm Phong chúng ta là linh sơn thánh địa mà...".

"Thánh địa thì cũng là rừng núi.. Hồi sáng ta và người đã ăn trứng Ngọc Dương Điều, biết đâu nó sẽ hiện hồn về rồi kêu gọi đồng bọn tới trả thù chúng ta".

"Trứng chưa nở, chưa tính là sinh mạng chân chính. Nó không thể biến thành oan hồn quỷ vật được".

"Ai bảo với người thế?".

"Đệ đọc trong sách. Nó viết thế".

"Vậy à... Vậy Tiểu Ngư... ui...".

Chu Đại Trù mới định xoay người thì bỗng chợt biến sắc, hít hà một hơi. Phía dưới, cái mông nó lại vừa truyền tới cảm giác đau nhức.

"Đại Trù sư huynh, huynh đừng có động cái mông, sẽ đau lắm".

"Ta biết chứ. Nhưng mà giữ mãi một chỗ... Hic, mông ta tê lắm".

"Đệ cũng vậy...".

...

"Tiểu Ngư, lẽ nào chúng ta thật sẽ bị trói ở đây cả đêm sao?".

"Đệ... đệ không biết".

"Haizz... Hồi sáng lão nhân gia giận dữ như vậy, chắc là đêm nay sẽ không chịu thả chúng ta ra đâu... Lão nhân gia đúng là chẳng có tí lòng từ bi gì hết...".

"Cũng không thể trách sư phụ. Tại chúng ta ăn mất trứng Ngọc Dương Điều nên mới khiến sư phụ tức giận...".

"Thì ai bảo sư phụ lão nhân gia hôm qua bỏ đói chúng ta, đã vậy sáng sớm còn ném cho hai cái thùng nặng trĩu bắt đi xách nước...".

...

"Mông thì đau, người thì ê ẩm, làm sao qua hết đêm nay bây giờ?".

"Hic... Tiểu Ngự à, ngươi có ngủ được không?"

"Đệ đang cố ngủ..."

"Tiểu Ngự..."

Qua một lúc vẫn chưa nghe Chu Đại Trù nói thêm gì, Lăng Tiểu Ngự không khỏi nghi hoặc: "Sao vậy Đại Trù sư huynh?"

"Hmmm..." - Chu Đại Trù hơi đắn đo, nhưng rồi cũng nói - "Ta vừa nghĩ đến mẫu thân. Lúc mẫu thân còn sống, mỗi đêm bà đều hát ru ta ngủ..."

"Tiểu Ngự, ngươi có muốn nghe không? Ta sẽ hát cho ngươi nghe".

"Muốn chứ." Lăng Tiểu Ngự chẳng cần nghĩ, gật đầu ngay.

Thấy nó hưởng ứng như vậy, Chu Đại Trù lúc này mới chính thức quyết định.

"Tiểu Ngự, ngươi đợi một chút để ta thay thế mấy con chữ cái đã. Cũng không thể hát giống y như lời của mẫu thân ta được..."

Nói đoạn, Chu Đại Trù bắt đầu tập trung suy nghĩ...

Có một điều buộc phải công nhận, đó là Chu Đại Trù thực sự rất thông minh. Dựa trên nền nhạc cũ, chỉ qua vài phút ngắn ngủi thì nó đã liền soạn xong một bài hát với toàn bộ những ca từ mới hết sức phù hợp hoàn cảnh hiện tại.

Giọng non nớt mà trầm ấm, nó bắt đầu cất tiếng hát...

"Tiểu Ngự là con cá nhỏ

Đại Trù là cái bếp to

Chúng ta sinh ra là huynh đệ

Suốt đời là huynh đệ...

Tiểu Ngự xếp thứ sáu

Đại Trù vị thứ năm

Nhập tiên môn, chung hoạn nạn

Bên suối nhỏ, dưới tàn cây, mộng đầu ta ngồi hát...

"Sinh ra là huynh đệ

Suốt đời là huynh đệ

Sinh ra là huynh đệ

Suốt đời là huynh đệ

Suốt đời là huynh đệ..."

...

...

Lời ca từ lâu đã dứt, người hát cũng sớm đã khép chặt hàng mi.

Lăng Tiểu Ngự và Chu Đại Trù, cả hai đứa trẻ đều đã chìm vào cơn mộng. Tất nhiên là không phải nằm. Người chúng vẫn đang còn bị trói, ngã lưng căn bản là chuyện bất khả thi hành. Thay vì giữa người an giấc như mọi khi, hiện chúng chỉ có thể ngồi tựa đầu vào nhau vào giấc ngủ.

Chính tại lúc này, từ trong màn đêm u tối, một bóng người lặng lẽ đi ra. Khoác trên mình bộ tứ y tinh kỳ quý phái, nàng chậm rãi tiến về phía góc cây - nơi mà Lăng Tiểu Ngự và Chu Đại Trù bị trói.

Bàn tay nhỏ nhắn phẩy nhẹ, tức thì, sợi dây đang trói chặt hai đứa trẻ liền nói lỏng, bay về chỗ nàng.

Đem sợi dây cắt vào giới chỉ, Lăng Thanh Trúc khom người, nhẹ nhàng nhấc bổng Lăng Tiểu Ngư lên, mang đặt xuống tấm chăn dày cộm đã được trải sẵn. Tương tự, với Chu Đại Trù, nàng cũng làm giống y như thế.

"Sinh ra là huynh đệ, suốt đời là huynh đệ... Cái thằng mập người coi vậy mà cũng có nghĩa khí phách..."

"Ban sáng bị ta đánh như vậy, hai tên tiểu tử các người hẳn ít nhiều cũng có oán trách đi?"

"Nói qua nói lại thì lỗi đều của các người hết. Ngọc Dương Điều là linh thú trân quý cỡ nào các người có biết không? So với một tên chân nhân cảnh sơ kỳ, giá trị còn muốn cao đấy".

"Xét toàn bộ Thiên Kiếm Môn, trừ bỏ chương môn và mấy vị phong chủ bọn ta ra, có được bảo vật sánh ngang Ngọc Dương Điều cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Vậy mà... hai tên tiểu tử người lại nở lòng nào đem trướng Ngọc Dương Điều luộc ăn mất..."

"Ta mà biết trước như vậy thì thà đem quả trứng kia giữ lại cho mình dùng còn tốt hơn. Đối với hai đứa các người, ta nghĩ chắc là phải những loại cứng cáp như trứng Thiết Sa Điều mới tự bảo toàn nổi... Đúng là vô tri phí phạm".

"Aizz..."

Khẽ lắc đầu, Lăng Thanh Trúc thở nhẹ một hơi rồi chuyển mình đứng dậy. Bước lại gần con suối, nàng cúi nhìn dòng nước đang chảy, thanh âm chột trở nên buồn bã: "Thế gian muôn vạn người, có mấy người là bằng hữu? Trong số những bằng hữu, liệu có ai là tri kỷ?"

"Biển người mênh mông, tất cả đối với ta hẳn đều chỉ là người xa kẻ lạ..."

Sau giây phút cảm khái ấy, Lăng Thanh Trúc đã thôi không nói thêm gì nữa. Việc duy nhất mà nàng làm là đứng yên lặng nhìn dòng nước chảy, xem những chiếc lá trôi... trong đêm tối.

...

Phàm là người, ai lại chẳng có tâm sự, những nỗi niềm riêng?

Dẫu pháp lực cao cường, đạo hạnh thâm sâu thì Lăng Thanh Trúc bất quá vẫn chỉ là người. Nàng có ưu tư, điều ấy không lạ. Kỳ quái, hoạ chăng là nằm ở những gì nàng che giấu và bọc bọc.

Về bản chất, Lăng Thanh Trúc nàng vốn không xấu. Trái lại, đôi lúc nàng cũng rất biết quan tâm người khác. Ngắt nổi... những khía cạnh tốt đẹp kia, Lăng Thanh Trúc chỉ giữ riêng cho mình, chẳng để ai thấy. Được nàng thể hiện, nếu có cũng là khuôn mặt bất cần, hành vi trước sau bất nhất, rất chi kỳ quái...

Tóm lại, ở Thiên Kiếm Môn này, Lăng Thanh Trúc chính là một quái nhân thực thụ. Từ trên xuống dưới, khắp cả tiên môn, tuyệt nhiên không một ai có thể hiểu được nàng. Những việc nàng làm và những điều nàng nghĩ, hiếm hoi lắm mới có người lần ra đến căn nguyên, nguồn gốc.

Nhiều năm về trước, sau khi liên tiếp chứng kiến những hành vi khác người của Lăng Thanh Trúc, bị nàng khiến cho liên lụy mà ăn đau khổ, các vị phong chủ của bốn chi mạch còn lại đã cảm thấy hết sức quan ngại. Thậm chí trong số đó, có người đã âm thầm tới gặp bậc trưởng bối là Thanh Hà Tử nhờ can thiệp, hy vọng ông suy xét về việc giới hạn quyền lực của Lăng Thanh Trúc đối với Trúc Kiếm Phong, với Thiên Kiếm Môn.

Đáng tiếc, Thanh Hà Tử đã từ chối. Cũng vì lẽ đó, suốt một quãng thời gian dài, chương môn Cơ Thành Tử và ba vị phong chủ của Mặc Kiếm Phong, Liệt Kiếm Phong và Tương Kiếm Phong đã phải tạm gác việc tu hành, cùng nhau chung sức "trông coi" Trúc Kiếm Phong hòng tránh cho chi mạch này bị Lăng Thanh Trúc đem biến thành một thứ gì đó tệ hại.

May sao, từ đấy trở đi, Lăng Thanh Trúc cũng đột nhiên hiểu ra lý lẽ mà dần an phận. Bên trong Trúc Kiếm Phong của nàng, các đệ tử tuy phải tuân theo những quy định cổ quái do nàng tùy hứng thêm thắt nhưng rốt cuộc thì đâu cũng vào đấy, kết quả tu hành coi như tốt đẹp. Nhất là ở lớp đệ tử chân truyền, tiến bộ so với các chi mạch khác chỉ hơn không kém. Và đặc biệt, cả đám bọn chúng, tất thấy đều chẳng ai là may mắn được thừa hưởng cái phong thái "quái nhân quái sự" của sư phụ mình kia.

Thật ầu xem như tổ sư gia đã hiển linh can thiệp.

Chuyện xưa là vậy, bằng xét ngày nay...

Hiện thời, mọi thứ đúng là còn chưa có gì đáng phải phiền lòng, kinh động. Tuy nhiên, mầm mống phiền toái thì đã bắt đầu phát triển.

Căn nguyên nằm ở hai đứa trẻ Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù. Trái hẳn bốn vị đệ tử chân truyền thuở trước, hai đứa chúng nó rất khác biệt. Không tại tư chất mà nằm nơi tính tình. Tương tự Lăng Thanh Trúc, chúng nó rất hay làm ra những chuyện "hay ho kỳ quái", trên mức người thường có khả năng lý giải nổi.

Đồng qua thu lại, sau mười năm báii nhập tiên môn, làm đệ tử Trúc Kiếm Phong, dưới sự dạy dỗ rất đổi "tận tâm" của Lăng Thanh Trúc, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù hiện đã "phát triển" tới trình độ khó ai có thể nghĩ tới. Cả đạo pháp lẫn phong cách hành sự.

Là phúc của Thiên Kiếm hay là hoạ của Thiên Kiếm, ai đoán trước được?

...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Đa Bảo Hội

...

Ban đêm.

Bên trái Tĩnh Hương Đường, tại dãy phòng dành các đệ tử chân truyền cư ngụ.

Giống như thường lệ, lúc này Lăng Tiểu Ngư vẫn đang ngồi xếp bằng trên giường, chiếu theo pháp quyết của Trường Sinh Tiên Thuật tu luyện.

Hôm nay, trải qua mười năm cần cù cố gắng, Lăng Tiểu Ngư hẳn hiện đã tiến vào tầng thứ ba của môn đạo pháp này. Điều đó cũng có nghĩa rằng: hắn đã trúc cơ thành công.

Còn nhớ khi ấy, cái ngày đột phá trở ngại cuối cùng của luyện khí cảnh, đặt chân vào trúc cơ cảnh, Lăng Tiểu Ngư hẳn đã mừng vui khôn xiết. Không phải vì thành tựu mà là vì ước vọng. Hôm đó, cũng chính trên chiếc giường này, hắn đã rơi lệ mà thề thào khê thốt: "Yên cô cô, con trúc cơ thành công rồi...".

Hơn bất cứ ai, trúc cơ là một cột mốc rất có ý nghĩa với hắn. Bởi theo quy định tông môn, chỉ cần Lăng Tiểu Ngư hắn tiến vào trúc cơ, như vậy hắn sẽ được phép hạ sơn, có thể về lại Đào Hoa thôn thăm Lăng Ngọc Yến...

Phải. Mong ước của Lăng Tiểu Ngư chỉ đơn giản như thế thôi. Hắn tu tiên chẳng vì trường sinh, chẳng do ngưỡng vọng đạo thuật tiên gia. Hắn tu tiên, hết thấy đều chỉ bởi không muốn để Lăng Ngọc Yến thất vọng, phiền lòng...

Mười năm trước, lúc chia ly, Lăng Ngọc Yến đã bảo với hắn rằng: "Nếu thương cô cô thì hãy cùng tiên gia lên núi, chuyên tâm tu hành...".

Vì câu nói ấy mà suốt bao năm qua, Lăng Tiểu Ngư hẳn đã cực kỳ nỗ lực, ngày đêm chuyên tu đạo pháp. Đây là tấm lòng của hắn, tình cảm của hắn...

Trước trúc cơ là vậy, phần sau trúc cơ...

Tiên môn có quy định của tiên môn. Thân là môn hạ, Lăng Tiểu Ngư đương nhiên phải tuân thủ. Tuy nói đệ tử sau khi trúc cơ liền có thể hạ sơn về thăm gia quyến, thế nhưng là có kỳ hạn. Thêm nữa, số lần môn phái cho phép rất ít ỏi, một năm nhiều nhất cũng bất quá hai bận.

Đối với chuyện này, Lăng Tiểu Ngư cảm thấy hết sức phiền lòng. Mong muốn của hắn là được thường xuyên lên xuống trông nom, chăm sóc cho Lăng Ngọc Yến kia. Một năm hai lần, con số quả thực quá hạn chế.

Nội tâm không cam nguyện, xuất phát từ tấm lòng kính yêu cô cô, một lần nữa, Lăng Tiểu Ngư hạ xuống quyết tâm, nỗ lực tu hành. Lần này, thay vì trúc cơ thì cảnh giới hắn hướng tới là chân nhân. Chỉ cần trở thành chân nhân, như vậy hắn liền thoát khỏi trời buộc, được tự do ra vào môn phái. Nói cách khác, với tu vị chân nhân cảnh, Lăng Tiểu Ngư hẳn có thể về thăm Lăng Ngọc Yến mỗi ngày.

Mười năm trước, bây giờ, động cơ đều giống hệt. Khiến đứa bé Lăng Tiểu Ngư báii nhập tiên môn là Lăng Ngọc Yến, thúc đẩy nó nỗ lực tu hành, tiến vào cảnh giới trúc cơ là Lăng Ngọc Yến, và rồi hôm nay, khi trúc cơ đã đạt tới, một lần nữa, vì Lăng Ngọc Yến, thiếu niên Lăng Tiểu Ngư lại ngày đêm miệt mài tu luyện...

Lẽ dĩ nhiên, tâm tư của Lăng Tiểu Ngư, ở Trúc Kiếm Phong ai nấy đều hiểu được. Từ các đồng môn là Chu Đại Trù, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn cho đến sư phụ là Lăng Thanh Trúc, tất thấy đều đã sớm tường minh. Đối với hắn, bọn họ thật rất khâm phục, thường xuyên động viên, chiếu cố. Nhất là Chu Đại Trù.

Suốt mười năm qua, hầu như ngày nào Chu Đại Trù cũng ở cạnh Lăng Tiểu Ngư, cùng vị tiểu sư đệ của mình trải qua mọi giây phút vui buồn, sướng khổ. Tại Trúc Kiếm Phong này, hai người bọn họ giống như hình với bóng, hiếm khi thấy tách rời. "Huynh đệ", hai cái chữ này, nếu bọn họ không xứng thì thiết nghĩ trên đời chẳng còn ai xứng nữa.

...

"Soạt soạt...".

Giữa lúc Lăng Tiểu Ngư đang ngồi trong phòng khép mắt tu luyện thì phía ngoài hành lang, một thân ảnh đang từ từ tiến lại.

Vừa đến là một thiếu niên tuổi độ mười lăm, mười sáu, tay chân tròn trịa, tướng người quá khổ, không phải Chu Đại Trù thì còn ai?

Xem ra mười năm tu đạo cũng vô pháp giúp đưa trẻ mập mạp năm nào có được dáng hình cân đối.

"Chắc...".

Dừng trước cửa phòng Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù đưa tay cầm lên tấm thẻ đề hai chữ "Tu luyện", tặc lưỡi nói ra: "Cái tên này lại vui đầu vào tu luyện nữa rồi. Thật là...".

"Haizz... Làm người thì phải có lúc buông thả một chút chứ. Ngày nào cũng tu luyện rồi tu luyện, nhân sinh sẽ bỏ lỡ rất nhiều thứ a...".

Chu Đại Trù cảm khái xong thì đưa tay vịn về chiếc cảm đầy đặn, chìm vào suy tư...

Một hồi sau, hần rút cuộc đưa ra quyết định.

"Không thể để hần cầm đầu cấm cổ tu luyện mãi như vậy được. Hôm nào cũng nhốt mình trong phòng, biết đâu có ngày hần phát điên cũng nên...".

Xuất phát từ ý tốt, Chu Đại Trù lần nữa đặt tay lên cánh cửa, dụng lực mở ra.

Đối với quá trình tu luyện của Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù hần nắm rất rõ. Hần biết trong khoảng thời gian này, vị tiểu sư đệ của mình vẫn trong giai đoạn tích lũy chân nguyên, còn lâu mới tiến hành đột phá, vậy nên hần cũng không sợ sẽ làm ảnh hưởng xấu gì.

"Tiểu Ngư, tạm nghỉ một chút đi." Chu Đại Trù vừa tiến sát giường thì liền nói. Nói xong, hần im lặng chờ đợi để Lăng Tiểu Ngư thu công, ngưng thở nập.

"Đại Trù sư huynh." - Lăng Tiểu Ngư thở ra một ngụm trọc khí, hỏi - "Huynh tìm đệ có việc gì vậy?".

"Cũng không có gì, chỉ là muốn rủ ngươi ra ngoài dự hội thôi".

"Dự hội?" Lăng Tiểu Ngư cảm thấy nghi hoặc. Nó không nhớ hôm nay tông môn có tổ chức lễ hội gì.

"Biết ngay là ngươi không nhớ mà".

Thừa biết sư đệ mình đang thắc mắc, Chu Đại Trù trực tiếp nói thẳng: "Tiểu Ngư, hôm nay là Đa Bảo Hội".

Đa Bảo Hội?

Phải mất một lúc Lăng Tiểu Ngư mới có thể lần ra đến cái danh tự nọ. Quả như Chu Đại Trù vừa nói, hôm nay đúng là Đa Bảo Hội. Cứ mỗi ba năm, hội này sẽ được tổ chức một lần, tuy nhiên địa điểm, nó lại chẳng nằm ở Trúc Kiếm Phong hay bất kỳ ngọn núi nào khác. Nơi được tổ chức là một khu vực nằm tại bên dưới, ngoài phạm vi của các chi mạch nhưng vẫn thuộc lãnh thổ Thiên Kiếm Môn.

Lại nói, tham gia hội này, hầu hết đều là đệ tử nội môn và ngoại môn, hiếm hoi lắm mới thấy một vị chân truyền xuất hiện. Về phần các phong chủ, tuyệt nhiên chưa bao giờ đến.

Ngẫm cũng bình thường. Ngày hội do những đệ tử nội môn đứng ra tổ chức nhằm mục đích mua bán, trao đổi tài nguyên tu luyện, nó có gì hiếm lạ đâu mà các vị phong chủ, các chân truyền đệ tử phải tới xem?

Chỉ những kẻ tính tình kỳ quái, thích bay nhảy như Chu Đại Trù hoạ may mới nảy sinh hứng thú.

Lăng Tiểu Ngư ư? So với vui chơi thì hần thích nhốt mình trong phòng tu luyện hơn đấy.

Qua vài giây nghĩ ngợi, Lăng Tiểu Ngư hướng Chu Đại Trù còn đang đứng đợi, lắc đầu hồi đáp: "Đại Trù sư huynh, đệ không đi đâu".

"Tiểu Ngư, sao lần nào ta rủ ngươi cũng từ chối hết vậy".

Chu Đại Trù cố tình bày ra bộ dáng không vui, cau mày nói tiếp: "Tiểu Ngư, tu luyện cũng phải điều độ một chút. Sư phụ lão nhân gia vẫn hay bảo "đục tốc bất đạt", tiến cảnh quá nhanh chưa hẳn đã tốt".

"Tiểu Ngư, ngươi đã gia tăng thời gian tu luyện suốt mấy tháng nay rồi, nên tạm dừng một chút đi. Với lại...".

Nói tới đây, Chu Đại Trù bỗng thở dài, thanh âm vương chút buồn bã: "Sư phụ lão nhân gia đã bế quan hơn hai tháng rồi; Mộng Kiêu sư tỷ, tam sư huynh cũng đều đã bế quan. Ở đây sinh hoạt chỉ còn mỗi ta và ngươi, mà ngươi lại vui đầu vào tu luyện... Haizzz... Suốt ngày ta chẳng biết nói chuyện với ai hết...".

"Đại Trù sư huynh...".

"Haizzz... Đa Bảo Hội ba năm mới tổ chức một lần, giờ muốn đi lại không có tâm trạng để đi...".

"Haizzz...".

Bên cạnh, Lăng Tiểu Ngư ngó thấy Chu Đại Trù liên tục thở ngắn than dài thì trong lòng liền bị lay động. Mặc dù biết vị sư huynh của mình cố ý bày ra biểu cảm đáng thương đó nhưng hắn vẫn khó mà làm ngơ được.

Có chút miễn cưỡng, hắn đưa ra quyết định: "Đại Trù sư huynh... Thôi được rồi. Đệ sẽ đi với sư huynh".

"Tiểu Ngư, thật không?" Cặp mắt ti hí bỗng mở to thấy rõ, Chu Đại Trù hỏi lại.

Hồi đáp, Lăng Tiểu Ngư gật đầu xác nhận: "Ừm".

"Tốt quá!".

"Ha ha! Ta biết Tiểu Ngư ngươi là huynh đệ tốt mà!".

Dáng vẻ u sầu loáng cái đã tan thành mây khói, Chu Đại Trù vui vẻ reo lên, Hắn vỗ mạnh lên vai Lăng Tiểu Ngư, mau chóng kéo ra khỏi phòng, vừa đi vừa nói: "Tiểu Ngư, chúng ta mau đi thôi! Đa Bảo Hội năm nay náo nhiệt lắm...".

...

Dưới sự lôi kéo của Chu Đại Trù, chẳng mấy chốc mà Lăng Tiểu Ngư đã chạy ra khỏi Trúc Kiếm Phong.

Ngư trên phi kiếm, hai huynh đệ bọn họ hướng phía dưới mà bay đi, sau cùng thì đáp xuống một khu đất rục rờ ánh đèn...

...

"Đồng như vậy?" Lăng Tiểu Ngư nhìn dòng người qua lại tấp nập phía trước, ngạc nhiên thốt ra.

Đối với một kẻ quanh năm chìm đắm vào tu luyện như hắn thì tràng cảnh này thật sự khá là mới lạ.

Liếc thấy vẻ mặt ấy của hắn, đứng kế bên, Chu Đại Trù cười hi hi: "Thế nào? Rất náo nhiệt đúng không?".

"Trước đây ta đã bảo mà ngươi không chịu nghe. Bỏ lỡ hết mấy lần đại hội...".

Thoáng hồi tưởng, với tư cách là một người từng trải, Chu Đại Trù bắt đầu truyền đạt kinh nghiệm.

"Tiểu Ngư, trước khi tiến vào bên trong, đệ ta nói qua cho ngươi một chút".

"Ừm... Cái Đa Bảo Hội này được tổ chức với mục đích để đệ tử cả năm chỉ mạch tới bày biện vật phẩm, trao đổi mua bán với nhau. Nhưng theo ta nghĩ, ngoài đó ra thì tông môn còn có dụng ý khác nữa là để mọi người nhận thức lẫn nhau. Nói sao thì tất cả đều là môn nhân phái Thiên Kiếm mà...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Giận Dữ Xuất Kiếm

Sau một hồi một hồi chăm chú lắng nghe, rốt cuộc thì Lăng Tiểu Ngư cũng minh bạch một điều: vị sư huynh đứng bên cạnh hắn quả rất am hiểu. Không phải qua loa đại khái mà biết rõ từng chi tiết cụ thể. Đồ vật lẫn con người.

Khác với Lăng Tiểu Ngư hắn, Chu Đại Trù kết giao rất rộng, bằng hữu rất đông, lại còn khá thân thiết.

Chẳng ngoa, đây là sự thật. Chính mắt Lăng Tiểu Ngư hắn đã chứng kiến.

Kể từ lúc tiến vào khu vực tổ chức Đa Bảo Hội, cứ cách vài bước chân là lại có người chạy ra hướng Chu Đại Trù chào hỏi. Ba chữ "Chu sư huynh" Lăng Tiểu Ngư hắn nghe đến mỏi hết cả tai...

"Phù... ừ...".

Tay quạt ngang trán, Lăng Tiểu Ngư cảm thán nói ra: "Đại Trù sư huynh, huynh quen biết tất cả họ sao?".

"Đệ nói những người chào hỏi ta ấy hả?".

"Vâng".

"Hi hi...".

Chu Đại Trù híp mắt, hạ thấp giọng: "Tiểu Ngư, đệ có điều chưa biết, cái đám bọn họ rất là kính nể ta đấy".

"Kính nể? Tại sao bọn họ lại kính nể huynh?" Lăng Tiểu Ngư hơi nghi hoặc.

Vừa rồi, trong số những đệ tử chạy ra chào hỏi kia, ngoại trừ mấy người đồng trang lứa với Chu Đại Trù thì còn có cả một bộ phận lớn tuổi, râu ria dài ngoẵng nữa. Hẳn không hiểu tại sao tất cả đều tỏ ra niềm nở với Chu Đại Trù tới như vậy.

Vì Chu Đại Trù là đệ tử chân truyền ư? Có vẻ không đúng lắm.

Hiểu rõ nghi hoặc trong lòng sư đệ mình, Chu Đại Trù đắc ý tiết lộ: "Tiểu Ngư, cái này là do nhân phẩm a".

"Người không biết đấy chứ, thường ngày ta rất hay xuống khu vực của đệ tử nội môn và ngoại môn chơi. Thành thạo có cùng bọn họ uống rượu, rồi chỉ điểm tu hành...".

"Nhắc đến đúng là làm ta cảm khái. Vốn lúc trước ta tưởng nội môn đệ tử và ngoại môn đệ tử cũng tu hành như chúng ta, nhưng mà thực tế lại khác xa lắm. Bọn họ không có được hướng dẫn tận tình như chúng ta...".

"Nói vậy là sư huynh đã sắm vai trưởng bối giảng giải đạo pháp cho họ?".

"Ừ. Mỗi khi cao hứng ta còn đem một ít linh thạch, đan dược tặng cho bọn họ nữa".

Nghe tới đây thì Lăng Tiểu Ngư đã hoàn toàn minh bạch, đã hiểu tại sao các đệ tử nội môn, ngoại môn của Trúc Kiếm Phong lại có thái độ niềm nở, kính trọng với Chu Đại Trù tới vậy. Một vị chân truyền đệ tử thân thiện, nhiệt tình giống như Chu Đại Trù, đừng nói Trúc Kiếm Phong, xét cả Thiên Kiếm Môn cũng khó moi ra được người thứ hai đấy.

"Đại Trù sư huynh thật tốt".

"Có cái gì đâu, chỉ tiện tay thôi mà. Hơn nữa ta cũng đâu có chỉ điểm họ không không. Đám bọn họ rất hay tặng đồ vật cho ta a".

"Được rồi Tiểu Ngư, chúng ta đừng nói mấy chuyện này nữa, mau đi dạo thôi. Ở đây có nhiều gian hàng như vậy, thế nào cũng phát hiện mấy thứ hay ho...".

...

Kê trước người sau, Chu Đại Trù và Lăng Tiểu Ngư tiếp tục cất bước dạo quanh. Bọn họ di chuyển khá tùy hứng, chẳng theo một trình tự nào hết. Bốn hướng nam - bắc - đông - tây cứ luân phiên đổi dời, rất chi rối loạn.

Cứ thế, hai huynh đệ bọn họ đi mãi, xem mãi khắp các gian hàng, tận cho tới khi một sự cố nhỏ xảy ra.

"A...!".

Giữa dòng người tấp nập qua lại, do nhất thời sơ ý, Lăng Tiểu Ngư đã va phải một người. Là một thiếu nữ mặc lam y, rất xinh đẹp, xem tướng mạo thì tuổi hẳn chưa quá mười tám.

Sau cú va chạm, Lăng Tiểu Ngư lập tức định thần. Hẳn nhanh chóng xoay người lại, hướng thiếu nữ kia áy náy nói ra: "Xin lỗi. Vừa rồi ta không cố ý".

Phía đối diện...

Lam y thiếu nữ chẳng hồi âm, cũng chẳng nhìn mặt Lăng Tiểu Ngư. Thay vì khuôn mặt Lăng Tiểu Ngư, nơi ánh mắt nàng đang tập trung lại là gót giày hắc, bên dưới. Ở đó có một miếng ngọc bội màu trắng đã bị giẫm vỡ.

Mới đầu, Lăng Tiểu Ngư đúng thật còn chưa phát hiện, nhưng sau mấy lần cất tiếng xin lỗi mà lam y thiếu nữ vẫn cứ lặng thinh như cũ, quan sát lại thấy nàng cúi đầu nhìn dưới chân mình, lúc này hẳn mới nhận ra.

Khom người nhắt lên miếng ngọc hiện đã vỡ làm hai nửa, Lăng Tiểu Ngư lại càng thêm áy náy: "Là của người hả?... Ta... ta thật không phải cố ý. Xin lỗi người. Ta sẽ đền cho người".

Lam y thiếu nữ vẫn y như cũ, chẳng hề đáp lại. Nàng chỉ đưa tay ra tiếp nhận hai mảnh ngọc bội, rồi sau đó...

"Chát!".

... tát mạnh vào mặt Lăng Tiểu Ngư, làm hắn té ngã.

Bất ngờ nhận cái tát đau đớn, Lăng Tiểu Ngư ngây ra, trố mắt nhìn lam y thiếu nữ. Hắn đã không lường trước việc này, rằng nàng sẽ ra tay đánh hắn...

"Tiểu Ngư!".

Vốn đứng ở một gian hàng gần đó, Chu Đại Trù phát hiện vị sư đệ của mình bị người đánh thì lập tức ném luôn món đồ vật đang cầm xem, vội vàng lao tới.

"Tiểu Ngư, ngươi không sao chứ?!"

Vội vào người Chu Đại Trù, Lăng Tiểu Ngư mau chóng đứng dậy, lắc đầu: "Sư huynh, đệ không sao".

Nhận được câu trả lời, quan sát cũng không thấy trên người Lăng Tiểu Ngư có dấu hiệu gì bất ổn, lúc này Chu Đại Trù mới an tâm. Bỏ vị sư đệ của mình ra, hắn quay sang lam y thiếu nữ còn đang đứng nhìn chăm chăm, lớn tiếng hỏi: "Là người đánh sư đệ ta?".

"Đúng vậy." Trái với tưởng tượng của một số người vây xem, lam y thiếu nữ vậy mà rất thẳng thắn thừa nhận. Thái độ còn có chút khiêu khích.

Về kiêu căng ấy của nàng ngay lập tức thu hút sự chú ý. Chính tại giây phút này, nhiều người mới vỡ lẽ một điều: Lam y thiếu nữ, nàng không phải đệ tử của Thiên Kiếm Môn.

Như một hệ quả tất yếu, mỗi ngóc vực nổi nhau vang lên.

"Nàng ta là ai?".

"Xem y phục thì không phải của đệ tử Thiên Kiếm Môn..."

"Nàng chắc chắn không phải đệ tử Kim Kiếm Phong ta. Trong sơn môn ta chắc chắn chẳng có ai giống nàng".

"Ta khẳng định nàng cũng không phải đệ tử Tương Kiếm Phong".

"Mặc Kiếm Phong cũng không có ai như vậy..."

...

Kim Kiếm Phong, Mặc Kiếm Phong, Liệt Kiếm Phong, Tương Kiếm Phong, tất cả đều đánh tiếng không có mối quan hệ gì với lam y thiếu nữ. Riêng Trúc Kiếm Phong của mình, Chu Đại Trù cũng tuyệt đối khẳng định chẳng dính líu gì tới nàng. Những nữ đệ tử ở độ tuổi của nàng, Chu Đại Trù hẳn há đầu lại xa lạ...

Sắc mặt âm trầm, Chu Đại Trù hướng lam y thiếu nữ nói rõ: "Ta không cần biết ngươi là ai. Ngươi đánh sư đệ của ta, nếu hôm nay không cho ta một lời giải thích thì đừng hòng an ổn mà rời khỏi chỗ này!".

Ngay khi lời Chu Đại Trù vừa dứt thì từ trên người hắn, một cỗ uy áp liền phát ra. Nó mạnh tới nỗi khiến cho phần lớn đám đệ tử nội môn và ngoại môn vây xung quanh phải liên tiếp thoái lui mấy bước.

"V-Vấn... Vấn đĩnh..." Trong số ít những người còn trụ vững, một vị trung niên lấp bắp bật thốt.

Tức thì, thêm một lần nữa, toàn trường biến sắc.

"Vấn đĩnh", hai chữ này có ý nghĩa gì, phạm kếp tu tiên luyện đạo ai lại chẳng biết?

Trong ba cảnh giới phạm nhân thì vấn đĩnh là cảnh giới thứ ba, cũng là cảnh giới cuối cùng, sau luyện khí và trúc cơ. Nói cách khác, dưới chân nhân, mạnh nhất chính là vấn đĩnh.

Xét theo lẽ thường, người tư chất bình phạm muốn tu luyện đến cảnh giới vấn đĩnh, suông sẽ lắm cũng phải mất năm mươi năm. Ấy vậy mà Chu Đại Trù...

Đành rằng tư chất của Chu Đại Trù rất cao, linh căn thuộc hàng thiên phẩm, thế nhưng tốc độ cũng không nên khủng bố tới như vậy. Nên nhớ Chu Đại Trù chỉ mới gia nhập tiên môn được mười năm. Năm nay hắn chỉ mới được mười bảy tuổi thôi đấy!

Mười bảy tuổi đã là tu sĩ vấn đĩnh, chuyện này...

Bất khả tư nghị. Quá là bất khả tư nghị.

Những người đang có mặt, từ hai lớp đệ tử nội môn - ngoại môn của năm chi mạch cho tới ngoại nhân là lam y thiếu nữ, tất thấy đều vô pháp suy luận ra nổi. Trong lòng mình, bọn họ đang cực kỳ rung động.

Hiện giờ, còn giữ được bình tĩnh thiết nghĩ cũng chỉ mỗi mình Lăng Tiểu Ngư. Hắn đặt tay lên vai Chu Đại Trù, nói: "Sư huynh, hay là bỏ qua đi. Đệ cũng chẳng bị sao..."

"Không được!".

Hiếm thấy, Chu Đại Trù vậy mà gạt bỏ ngay. Hấn bảo: "Tiểu Ngư, người khác đánh ta ta có thể cho qua, nhưng người bị người đánh thì ta nhất định phải đòi lại công đạo!".

"Sư huynh, lúc này là do đệ đụng phải nàng, vô tình làm vỡ ngọc bội của nàng. Đều là lỗi của đệ...".

Mặc dù Lăng Tiểu Ngư đã cố dành hết phần lỗi về mình, nói hộ cho lam y thiếu nữ, thế nhưng Chu Đại Trù vẫn cứ bất bình như cũ, chưa chịu bỏ qua. Hấn nhìn lam y thiếu nữ, hừ lạnh: "Nữ nhân người, sư đệ ta chỉ là vô tình đụng phải người, cũng đã xin lỗi, vậy mà người còn mạnh tay đánh hấn...".

"Mặt sư đệ ta không phải là để cho nữ nhân người đánh!".

Vận linh lực để chống đỡ luồng uy áp cố tình nhắm vào mình, lam y thiếu nữ cuối cùng cũng chịu mở miệng. Thái độ chẳng có vẻ gì là hối lỗi, nàng đáp trả: "Mặt của sư đệ người không phải để ta đánh, thế còn ngọc bội của ta thì sao?".

Giờ lên miếng ngọc đã vỡ làm hai, nàng tiếp lời: "Làm hỏng ngọc bội của ta, hấn bị đánh là đáng!".

"Được lắm...".

Con giận đã lên đến đỉnh điểm, Chu Đại Trù dứt khoát không thèm nói thêm gì nữa. Hấn đem Lăng Tiểu Ngư đẩy ra, nhanh chóng bắt quyết.

Nháy mắt, nơi lòng bàn tay hấn, thanh quang bỗng chói lòa. Tiếp đấy, một thanh kiếm to dày xuất hiện.

"Xú nữ nhân! Để Chu Đại Trù ta cho người một bài học!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Đánh Lén

Chu Đại Trù nhanh nhưng lam y thiếu nữ cũng không chậm. Ngay khi vừa thấy đối phương bắt quyết bên kia thì ở bên này, nàng đã lập tức có động thái tương tự. Cùng thời điểm linh kiếm của Chu Đại Trù hiện ra, trên tay nàng, một kiện pháp bảo cũng liền lộ diện. Chẳng phải kiếm hay đao, đó là một cặp hoàn màu vàng kim, trông rất tinh xảo.

Nắm chặt song hoàn, lam y thiếu nữ quán thân linh lực, giờ lên đón đỡ đường kiếm hung mãnh của Chu Đại Trù.

"Keng!".

Sau cú va chạm, Chu Đại Trù tức khắc bị đẩy ra. Thế công tạm ngừng.

"Hừm! Pháp bảo khá lắm!" Liếc qua cặp song hoàn trên tay lam y thiếu nữ, Chu Đại Trù nhận xét. Với con mắt lịch duyệt của mình, hấn há không nhận ra uy lực của cặp hoàn tinh xảo kia?

Phản cấp khẳng định đã vượt xa linh kiếm của hấn.

Nhưng, kể cả có là thua kém, vậy thì đã sao? Chu Đại Trù hấn không có sợ!

"Ong!".

Dưới sự thao túng của Chu Đại Trù, thanh kiếm thô dày trong tay hấn ngân lên một tiếng chói tai, thanh quang đại thịnh.

Thân hình mập mạp khẽ động, hấn lần nữa lao mình về trước.

"Xú nữ nhân, tiếp kiếm!".

"Hừ! Ta há lại sợ người?!"

Tiếp sau câu nói, lam y thiếu nữ cũng liền triển khai bộ pháp. Song hoàn ánh lên tinh quang khác lạ, nàng trực tiếp lao vào cùng Chu Đại Trù cận chiến.

"Keng! Keng! Keng!".

"Keng! Keng! Keng!".

"Keng! Keng...!".

...

"Ừc...".

"Ừc...".

Trong khu vực tổ chức Đa Bảo Hội, các đệ tử nội môn và ngoại môn của năm chi mạch khi tận mắt chứng kiến màn đối đầu ác liệt giữa Chu Đại Trù và lam y thiếu nữ thì không ít người đã phải âm thầm rung động, vô thức nuốt xuống những ngụm nước bọt.

Trận đánh kia, nó đã dần vượt quá giới hạn rồi...

"Đại Trù sư huynh...".

Tại một góc trống, Lăng Tiểu Ngư khẽ thốt, thần tình khá là lo lắng. Hiển nhiên hắn cũng hiểu là trận đánh trước mắt đã đi quá xa...

"Cứ đà này sẽ có người bị thương mất...".

...

"Keng!".

"Keng!".

Mặc kệ bên dưới mọi người nghĩ gì, trên không trung, Chu Đại Trù như cũ, chiến ý vẫn bốc lên ngàn ngút.

Phải. Hắn muốn đánh. Hắn muốn thay Lăng Tiểu Ngư đòi lại công đạo.

Từ nhỏ tới lớn, hơn mười năm chung sống, tại Trúc Kiếm Phong, Thiên Kiếm Môn này, ngoại trừ sư phụ Lăng Thanh Trúc thì làm gì còn có ai ức hiếp Lăng Tiểu Ngư?

Vị sư đệ này của hắn, ai chả biết xưa giờ đều rất đối xử hiền lành, chất phác. Vậy mà hôm nay... Một nữ nhân không rõ lai lịch lại dám tát vào mặt, lại còn bảo bị đánh là đáng..

"Bị đánh là đáng", chỉ với bốn chữ này thì đã thừa đủ lý do cho Chu Đại Trù hắn quyết chiến một trận rồi!

"Xú nữ nhân! Ngươi đánh sư đệ ta... Hãy xem ta đánh ngươi thế nào!".

Lời vừa dứt, Chu Đại Trù liền bắt quyết, hô lớn: "Tốc!".

Sau tiếng hô, cả người hắn bỗng nhoè đi, kẻ đẩy thì từ từ tan biến.

Xem qua một màn nọ, trong lòng lam y thiếu nữ chợt trỗi lên một cỗ bất an mãnh liệt. Thầm hô không ổn, theo trực giác mách bảo, nàng vội vã thoái lui.

Chính lúc này, khi nàng vừa lui, từ đâu chẳng rõ, một đạo kiếm khí chém tới. Ngay đúng vị trí nàng vừa đứng ban nãy!

"Oành... h... h...!!".

"Kiếm khí thật đáng sợ".

Nhìn đám bụi phiêu phù tán loạn, nội tâm lam y thiếu nữ khó tránh bị kinh động, và cả đã kích.

Những năm qua, với thiên tư tuyệt đỉnh, với tốc độ tu luyện vượt xa hơn người, tại Tam Tiên Đảo nàng đây vẫn thường được các vị trưởng bối khen ngợi là kỳ tài ngàn năm có một. Dĩ nhiên, chính bản thân nàng cũng tin vào điều đó, cho rằng trong số những người cùng trang lứa, khó ai hơn được mình.

Nhưng hôm nay...

Một đạo kiếm khí kia, nó đã chém tan sự kiêu ngạo bấy lâu của nàng rồi. Uy lực nhường ấy, chỉ e dù nàng có xuất hết mười thành lực lượng cũng không thể thi triển ra đến.

"Kỳ tài... kỳ tài...".

Tâm suy sụp, cõi lòng mất mát, lam y thiếu nữ siết chặt song hoàn, thều thào thốt ra.

"Kỳ tài", hai chữ này bao năm qua vẫn luôn đi theo bên cạnh nàng, trở thành chỗ dựa để nàng kiêu ngạo. Để rồi hôm nay, cũng chính nó đã cướp đi niềm tự hào của nàng...

Thầm cắn răng, lam y thiếu nữ ngẩng đầu nhìn kẻ đang ngự giữa không trung, nơi đối diện.

Bắt gặp ánh mắt của nàng, Chu Đại Trù liền nói: "Xú nữ nhân, ngươi cũng giỏi tránh né đấy chứ".

Ý khinh thường lộ rõ, hần mau chóng tiếp lời: "Nhưng ngươi tưởng ngươi nhanh là được sao?".

Hừ khê, Chu Đại Trù bắt ngờ buông linh kiếm ra, để nó lơ lửng ngay trước ngực.

Ngón trỏ và ngón giữa hợp lại với nhau, hần chỉ tay phải xuống đất, tay trái lên trời, hô lớn: "Trọng!".

Tức thì, một màn thần kỳ xảy ra. Thanh kiếm thô dày vốn đang nằm im bỗng ngậm lên một tiếng chói tai, phóng thẳng lên trời. Thoáng chốc, tiểu kiếm hoá thành đại kiếm, chấn nhiếp toàn trường.

"Này..."

"Cái này..."

Tận mắt chứng kiến những gì vừa mới xảy ra, các đệ tử ngoại môn lẫn nội môn của năm chi mạch, người nào người nấy đều tròn mắt há mồm. Một vài người đã sớm tiến vào cảnh giới vẫn định nói:

"Cự Kiếm Thuật. Là Cự Kiếm Thuật..."

"Phải. Đúng là Cự Kiếm Thuật, không thể sai được".

"Dựa vào kích cỡ hiển hoá ra, chắc chắn đã không phải chỉ là sơ cấp Cự Kiếm Thuật nữa..."

Một câu tiếp một câu, các đệ tử thuộc tốp đầu nội môn cứ thế mà bình luận. Và bọn họ càng bình luận thì lại càng làm cho những người chú tâm lắng nghe phải âm thầm khiếp sợ.

Đúng vậy, chính là sợ. Rung động, kinh ngạc... đều đã không đủ dùng nữa rồi.

Mười bảy tuổi trở thành tu sĩ vẫn định, lại còn có thể tùy nghi thi triển Cự Kiếm Thuật, Chu Đại Trù thật sự đã đánh vỡ nhận thức của mọi người rồi. Trong suốt lịch sử của Thiên Kiếm Môn, liệu từng có người đạt đến thành tựu ấy ở độ tuổi này hay không?

Chỉ e nếu có thì cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, bất quá hai ba người...

...

Cặp mắt ti hí mà sắc, khuôn mặt phúng phính mà uy, Chu Đại Trù chân ngự tầng không, chỉ tay về trước. Theo động tác của hần, thanh cự kiếm bên trên cũng chia thẳng vào người lam y thiếu nữ.

"Xú nữ nhân! Ta cho ngươi cơ hội cuối cùng: Mau lập tức xin lỗi sư đệ ta!"

Xin lỗi?

Lam y thiếu nữ liếc mắt nhìn xuống Lăng Tiểu Ngư bên dưới, nhưng hồi lâu vẫn chưa thấy nói năng gì.

Vậy là đã rõ. Nàng không muốn, và sẽ không xin lỗi. Bởi vì... nàng không nghĩ mình sai!

"Cự Kiếm Thuật thì thế nào chứ..."

Nét mặt âm trầm, lam y thiếu nữ đáp: "Ngươi muốn ta xin lỗi? Mơ tưởng!"

Lời chưa kịp dứt thì song hoàn trong tay thiếu nữ đã hợp hai thành một, trên bề mặt kim loại, vô số hoa văn tối nghĩa hiện ra.

"Vậy đây là câu trả lời của ngươi?"

Trông xem động thái của lam y thiếu nữ, Chu Đại Trù đã thừa hiểu quyết định. Hần biết, trận chiến này, nó nhất định phải triệt để phân ra thắng - bại...

Hít sâu một hơi, Chu Đại Trù tập trung khổng kiếm. Chiều theo ý niệm của hần, cự kiếm phía trên tức thì nhắm vào đỉnh đầu lam y thiếu nữ chém xuống.

"Keng... g... g... g...!!!"

...

Lần va chạm này quả dữ dội vô cùng. Chưa cần bàn tới phần lớn lực lượng bị trung hoà, tiêu tán, chỉ tính riêng dư âm sót lại thôi cũng đã đủ khiến cho toàn bộ trên dưới đệ tử nội môn và ngoại môn phải kinh hãi thất sắc mà tránh lui rồi.

Kẻ bên ngoài là vậy, tất cả đều đã lùi lại, còn người bên trong trận chiến...

Chu Đại Trù thì chả có gì để nói, vẫn an ổn vững vàng. Nhưng đối thủ của hắn: lam y thiếu nữ...

Tình trạng của nàng không được tốt lắm. Mặc dù hiện tại song hoàn vẫn trụ vững trước cự kiếm, nhưng giới hạn sụp đổ e đã chẳng còn xa nữa. Trong cơ thể nàng, khí huyết đã khó lòng bình ổn...

Khác với đạo kiếm khí vô thanh vô tức ban nãy, kiếm khí do cự kiếm phát ra lần này, bản chất hoàn toàn sai biệt. Không sắc bén, cũng không mau lẹ, hoàn toàn trái lại, nó rất nặng nề, chậm rãi.

Chỉ là, cái áp lực trầm trọng này...

Lam y thiếu nữ có cảm giác thứ mà mình đang đối mặt vốn chẳng phải kiếm mà là một ngọn núi. Và nó đang cố đè bẹp nàng.

"Cứ tiếp tục thế này, sợ rằng ta sẽ thảm bại mất..."

"Ta đường đường là đệ tử chân truyền của đảo chủ Tam Tiên Đảo, được xưng tụng kỳ tài, đệ nhất tân tinh của tông môn, một khi thảm bại..."

Nếu đối thủ là một đệ tử thuộc thế hệ tiền bối, một người lớn tuổi hơn thì lam y thiếu nữ tuy bất cam nhưng vẫn có thể tiếp nhận được. Thế nhưng đây lại là Chu Đại Trù...

Kẻ đứng trước mặt, xem hình dáng, tướng mạo thì rõ ràng tuổi cũng chỉ xấp xỉ nàng. Nàng thua, vậy có khác nào Tam Tiên Đảo thua?

Nàng biết ăn nói sao với sư phụ, với các vị trưởng bối đây?

Lùi một bước, cứ cho là họ không trách, thế thì... nàng cũng không muốn!

"Kỳ tài", " đệ nhất tân tinh", những danh tự ấy, chúng đã theo nàng quá lâu rồi!

Bất cam, sợ hãi xen lẫn vài tia oán hận, lam y thiếu nữ rốt cuộc đã đưa ra quyết định. Nàng một bên cố chống đỡ kiếm khí trầm trọng đè ép, một bên âm thầm xuất động thần niệm...

Giữa bầu không khí nặng nề u tối, chợt, một tia sáng loé lên. Nháy mắt sau, ánh sáng toả rộng, hoá thành một con chim lửa bay thẳng về phía Chu Đại Trù.

Nguy!

Thầm hô bất ổn, Chu Đại Trù vội vàng buông bỏ việc thao túng cự kiếm, cấp tốc triển khai phòng ngự.

Tiếc rằng... hắn đã chậm. Màn chắn còn chưa kịp hình thành thì hoá điều của lam y thiếu nữ đã đánh lên ngực, làm hắn bị thương, ngã nhào xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Sư Phụ?

...

Trận chiến sớm đã kết thúc. Chiến thắng thì đương nhiên là lam y thiếu nữ.

Chu Đại Trù đã thua, nhưng là... hắn thua oan.

Bàn về tu vi, thuật pháp, bất kể phương diện nào Chu Đại Trù đều vượt trội hơn lam y thiếu nữ. Thậm chí, trong trận đấu ở Đa Bảo Hội kia, Chu Đại Trù hắn còn chưa cần sử dụng hết toàn bộ thực lực nữa kia. Sờ dĩ thua cuộc, nguyên do hết thấy đều bởi vì đối thủ của hắn đã giở trò bí ối, bất ngờ đánh lên.

Càng đáng nói hơn nữa là thứ mà nàng dùng để đánh lên ấy, nó lại còn là một tấm linh phù có đẳng cấp rất cao. Nếu chẳng phải vậy thì Chu Đại Trù hắn há sẽ ra nông nổi như bây giờ, khí huyết pháp phòng, mệnh vương vết máu?

...

"Đại Trù sư huynh, cẩn thận..."

Qua mấy khúc cua, sau một hồi diu dờ, rốt cuộc Lăng Tiểu Ngư cũng đưa được Chu Đại Trù về tới Tĩnh Hương Đường.

Hắn giúp Chu Đại Trù ngồi xuống ghế xong liền nói: "Sư huynh ở đây, để đệ vào phòng sư phụ lấy thuốc".

"Tiểu Ngư... xin lỗi người".

Thừa hiểu Chu Đại Trù có ý gì, Lăng Tiểu Ngư lắc đầu: "Đại Trù sư huynh, là đệ xin lỗi huynh mới đúng. Nếu không phải vì đệ thì huynh đã chẳng bị thương như bây giờ..."

"Tiểu Ngư à, đây đâu phải lỗi của người. Tất cả đều là do xú nữ nhân kia... khục khục..."

"Sư huynh...!"

"Không sao không sao".

Chu Đại Trù khoát tay, ngẫm mà tức: "Xú nữ nhân kia, ta vừa nhìn đã biết chẳng phải loại tốt đẹp gì rồi... Nếu không phải ả ra tay đánh lén, mười người như ả Chu Đại Trù ta cũng chấp hết... khục khục..."

Thở ra một ngụm oán khí, hắn nói tiếp, giọng bất bình như cũ: "Hừ, còn cái tên Tô Đông Vũ kia nữa chứ. Hắn thân là đệ tử chân truyền của chương môn, là tinh anh của Thiên Kiếm, vậy mà lại bênh vực cho xú nữ nhân kia..."

Nghĩ đến, trong dạ Chu Đại Trù thực là bất cam ghê lắm. Nếu mà có đủ bản lĩnh, hắn chắc chắn sẽ lập tức đi tìm Tô Đông Vũ để đập cho một trận ngay.

Nhớ lại lúc ở Đa Bảo Hội, thời điểm Chu Đại Trù hắn bị người giờ trò đánh lén, Tô Đông Vũ đã nhảy ra can thiệp. Cũng không rõ là được ai báo lại mà chạy tới.

Đối với Tô Đông Vũ kia, Chu Đại Trù tất nhiên nhận thức. Mà, ở Thiên Kiếm Môn, có mấy người là không biết Tô Đông Vũ đâu. Hắn rất nổi tiếng a.

Đệ tử chân truyền thứ sáu của chương môn Cơ Thành Từ, sở hữu cực phẩm kim linh căn, thiên tư cao tuyệt, được xem là kẻ đứng đầu trong thế hệ trẻ hiện nay của Thiên Kiếm Môn, tu vị chân nhân cảnh...

Vốn dĩ trước giờ, Chu Đại Trù cũng giống mọi người, rất tôn trọng Tô Đông Vũ. Nhưng là hiện tại... Sự kính nể, nó tan thành mây khói rồi.

Còn nhớ lúc này, khi biết người nhảy ra can thiệp là Tô Đông Vũ, Chu Đại Trù đã đinh ninh sẽ được vị sư huynh này thay mình đòi lại công đạo. Ai dè...

Tô Đông Vũ kia, hắn chẳng hề có chút xú xiu ý định nào là sẽ giáo huấn lam y thiếu nữ cả. Hắn chỉ nói lam y thiếu nữ là khách của bản môn, bảo cái gì cũng là môn nhân chính giáo, tất cả nên dĩ hoà vi quý; tiếp đấy, hắn đưa cho Chu Đại Trù một lọ thuốc tự nhận rằng hết sức trân quý, bảo mình thay mặt lam y thiếu nữ tạ lỗi, mong Chu Đại Trù hãy bỏ qua...

Câu trả lời của Chu Đại Trù ư?

Rất đơn giản, rất trực tiếp: Cầm cái lọ thuốc "hết sức trân quý" kia ném xuống đất!

Chu Đại Trù hắn không thêm!

"... Thân là sư huynh có uy vọng, nhìn thấy đồng môn bị đánh, biết rõ đúng - sai vậy mà lại chỉ biết đứng ra khuyên can dĩ hoà vi quý..."

"Dĩ hoà vi quý cái rắm ta này!"

"Cái tên Tô Đông Vũ hèn nhát kia, hắn ngon thì đứng cho xú nữ nhân ấy tát vào mặt mấy cái đi, xem hắn "dĩ hoà vi quý" thế nào... khục khục..."

"Đại Trù sư huynh, huynh đừng tức giận, sẽ ảnh hưởng thương tích trong người..."

"Khục... Tiểu Ngư, ta không sao đâu. Coi vậy chứ ta khoẻ lắm... khục khục..."

"Sư huynh..."

"Được rồi, sư huynh ở đây. Đệ chạy qua phòng sư phụ lấy thuốc rồi sẽ trở về ngay".

...

Trong dạ nôn nóng nên Lăng Tiểu Ngư vừa nói xong thì liền đứng dậy, hướng căn phòng độc lập cạnh Tĩnh Hương Đường chạy đến. Mặc dù Lăng Thanh Trúc sớm đã bề quan nhưng trong phòng nàng, thuốc thang lưu lại vẫn còn nhiều lắm. Trân quý đúng là không có, tuy nhiên mấy loại trị nội

thương, ngoại thương tầm trung thì khá dư dả, đối với tình trạng của Chu Đại Trù chắc cũng đủ dùng.

Do đã được Lăng Thanh Trúc truyền thụ pháp quyết để mở các cấm chế đặt loạn trong phòng nên Lăng Tiểu Ngư chẳng mất bao nhiêu thời gian liền gom đủ số thuốc cần sử dụng.

Đem hai lọ thuốc, một chứa linh đan và một chứa dược thủy cầm gọn trong tay xong, hắn nhanh chóng quay đầu phóng ra khỏi phòng.

"Ui...!".

Xui thay, bởi do quá vội nên trước sự xuất hiện bất ngờ của một cô gái, Lăng Tiểu Ngư hắn đã không cách nào tránh kịp. Một cuộc va chạm tức thì xảy ra.

Có lẽ cú va chạm hơi mạnh nên đã khiến cô gái té ngã. Trùng hợp sao, ngay chỗ tiếp xúc giữa bờ mông nàng và mặt đất lại hiện hữu một viên đá nhỏ. Thế là một hệ quả tất yếu xảy ra...

Mặt nhăn mày nhó, cô gái vừa lấy tay chà chà cái mông, vừa mở miệng suýt xoa: "Ồi i i... Cái mông của ta...".

"X-Xin lỗi! Ta không cố ý...!".

Như vẫn chưa hề nghe thấy, cô gái đưa mắt lườm Lăng Tiểu Ngư, giọng bức tức: "Cái tên tiểu tử nguoi bộ mù rồi à?! Ta có phải không khi đầu mà nguoi không nhìn thấy?!".

"Ta... tại ta đang vội, cho nên...".

Đang nói, Lăng Tiểu Ngư như chợt nhớ ra điều gì. Hắn bỏ ngang, hỏi: "Mà... nguoi là ai vậy? Tại sao nguoi lại ở đây?".

Lăng Tiểu Ngư không thể không nghi hoặc. Nên nhớ đây là đình Trúc Kiếm, chỗ chỉ dành cho phong chủ và các đệ tử chân truyền cư ngụ; người bình thường, nếu chưa có sự cho phép thì tuyệt chẳng thể lên đây được.

Nhưng, cô gái này lại đang có mặt ở đây, và nàng lại không phải đệ tử chân truyền của bất kỳ chi mạch nào. Lăng Tiểu Ngư dám khẳng định điều đó.

Như vậy, rốt cuộc thì nàng là ai? Môn nhân Thiên Kiếm hay là...

Trước vẻ ngờ vực của Lăng Tiểu Ngư, cô gái đảo mắt một vòng, nói: "Lăng Tiểu Ngư, nguoi thật là không nhận ra ta?".

"Sao nguoi lại biết tên của ta?".

"Chà chà... Cái thằng ngốc này đúng là không nhìn ra thật".

Cô gái trầm nghĩ, chuyển giận làm vui. Nàng nở nụ cười thân thiện, vuốt tóc mà rằng: "Lăng Tiểu Ngư, ta sao lại không biết nguoi được? Nguoi là hôn phu của ta a".

H-Hôn phu?

Lăng Tiểu Ngư tròn mắt: "Nguoi... không thể nào! Ta đâu có biết nguoi, sao có thể là hôn phu của nguoi?".

"Nguoi không biết ta nhưng mà ta biết nguoi. Lẽ nào nguoi chưa nghe sư phụ của mình đề cập rằng đã đồng ý với sư phụ của ta, để chúng ta thành thân trong năm tới à?".

"Sư phụ ta chưa bao giờ nói qua chuyện này... Mà, sư phụ nguoi là ai?".

"Sư phụ ta á?" - Cô gái cười cười, nửa đùa nửa thật - "Nàng rất thân với sư phụ nguoi. Giao tình rất sâu đậm nha".

"Tên sư phụ nguoi là gì?".

"Đi hỏi sư phụ nguoi đi. Nàng biết rất rõ".

...

Đã hỏi mấy lượt mà đối phương cứ mãi vòng vo, Lăng Tiểu Ngư dần mất kiên nhẫn. Nghĩ đến Chu Đại Trù, hắn quyết định tạm gác lại vấn đề của cô gái trước mặt, chuyển thân rời đi.

Phía sau, cô gái trông thấy hắn bỏ đi thì nhếch môi, lập tức nổi gót theo sau.

"Ê! Nguoi sao có thể bỏ hôn thê của mình lại như vậy được? Chúng ta phải trò chuyện nhiều một chút thì tình cảm mới phát triển được chứ...".

"Lăng Tiểu Ngư...".

"Tiểu Ngự à...".

"Tiểu Ngự ơi...".

...

Cái giai điệu "à ơ" kia đã vang vọng bên tai Lăng Tiểu Ngự suốt cả đoạn đường, khiến nó như dài thêm gấp bội. Bản thân mình, Lăng Tiểu Ngự dĩ nhiên cũng chả vui về gì tiếp nhận. Bình thường đã khó chứ huống hồ hiện tại, khi lòng hấn còn đang bận lo cho Chu Đại Trù.

May sao, thanh âm "dịu ngọt" phiền toái quanh quẩn bên tai ấy, nó rốt cuộc cũng chịu dừng. Ngay khi tiến vào Tĩnh Hương Đường, trông thấy Chu Đại Trù thì cô gái đã thôi không trêu đùa chi nữa. Thay vào đó, sắc mặt nàng lại bỗng trầm đi...

"Đại Trù sư huynh, đệ mang thuốc về rồi đây".

Tiến sát Chu Đại Trù, Lăng Tiểu Ngự mau chóng mở nắp hai lọ thuốc, cẩn thận đưa qua.

Vốn cũng am tường công dụng, Chu Đại Trù lập tức đem phục dụng ngay. Uống xong, lúc này hấn mới đưa mắt nhìn cô gái đứng ở gần đó, hỏi Lăng Tiểu Ngự: "Tiểu Ngự, nàng ta là ai vậy?".

"Đệ cũng không biết. Lúc nãy đệ gặp nàng ngay trước phòng sư phụ".

Nghe vậy, Chu Đại Trù lại thêm phần nghi hoặc. Một lần nữa, hấn chuyển mắt lên người cô gái, chăm chú quan sát. Và, càng quan sát, hấn lại càng cảm thấy cô gái kia quen thuộc, như thể đã từng quen biết. Trang phục không nói, nhưng còn kiểu tóc, khuôn mặt...

Tóc mái ngang mày, tóc mai ngang miệng, hai bên đầu lại cài hai chiếc trâm hoa, quả thật rất giống...

"Thằng mập nguoi không cần nhìn nữa, là ta".

Thanh âm tuy sai biệt nhưng ngữ điệu thì vẫn y hệt. Nhất là ở cái danh tự cô gái mới gọi: "Thằng mập". Từ trước đến nay, chỉ có duy nhất một người gọi Chu Đại Trù hấn bằng cái danh tự thô tục ấy.

"Sư... sư phụ?".

"Phải, là ta".

"Nguoi...".

Lời ra tới miệng, Lăng Tiểu Ngự vội sửa: "Người thật là sư phụ?".

Có vẻ chẳng muốn dong dài, cô gái, cũng tức Lăng Thanh Trúc khẽ động thần niệm, từ giới chỉ gọi ra một món đồ vật. Đó là một thanh kiếm có vỏ bọc đen tuyền - thứ mà bấy lâu nàng vẫn hay dùng để giáo huấn hai tên đồ đệ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Tìm Tới Tận Cửa

...

"Sư phụ, tại sao hình dáng của người...".

Hồi đáp Lăng Tiểu Ngự - người vừa hỏi, Lăng Thanh Trúc nói ra: "Có cái gì mà nguoi phải thắc mắc. Chẳng phải các nguoi đều biết ta đang tu luyện một môn bí thuật đặc biệt có thể cải lão hoàn đồng, sau khi hoàn đồng một thời gian, tướng mạo tất sẽ trở lại thời thanh xuân...".

"Lão nhân gia..." - Đã rời khỏi ghế, Chu Đại Trù vịn vai Lăng Tiểu Ngự, xen vào - "Nói vậy suốt hai tháng nay, lão nhân gia bề quan là để đột phá công pháp, chuyển đổi hình tướng à?".

"Hmm...".

"Hi hi... Lão nhân gia, sau khi chuyển đổi xong, người bây giờ thật rất xinh đẹp a".

Mấy lời này, Chu Đại Trù đúng là không nói ngoa. So với thuở trước, cách đây hơn hai tháng thì Lăng Thanh Trúc của hiện tại đích xác đã "trưởng thành". Chỗ cần to thì to, chỗ cần nhỏ thì nhỏ, chỗ cần lồi thì lồi, chỗ cần lõm thì lõm... Từ trên xuống dưới, từ trước ra sau, mỗi một bộ phận trên người

Lăng Thanh Trúc đều đạt đến độ "chín muồi", rất ư hoàn hảo. Đặc biệt là khuôn mặt.

Nếu lúc trước Lăng Thanh Trúc chỉ đơn thuần là một "cô bé" có khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu thì bây giờ, vẻ phúng phính đã rút đi; thay vào đó, đang hiện hữu đây lại là một loại dung nhan hết sức tôn quý, uy nghiêm.

Chưa tính gì khác, chỉ riêng cặp mắt to tròn sâu thẳm và đôi chân mày hơi chếch lên của nàng thôi thì cũng đã đủ khiến người đối diện phải chú tâm cẩn trọng rồi. Cặp mắt kia, đôi chân mày ấy, chúng tuyệt chẳng phải loại mà hạng nữ nhân tầm thường có thể sở hữu.

Mang theo cái vẻ thâm trầm sắc sảo nọ, Lăng Thanh Trúc nhìn thẳng vào mặt Chu Đại Trù, bỏ qua lời tán dương vừa rồi của hắn mà hỏi thẳng: "Chu Đại Trù, tại sao ngươi lại bị thương?"

"Chuyện này..."

Chu Đại Trù bày ra bộ dạng khó xử, liếc qua Lăng Tiểu Ngư ở bên cạnh.

"Chu Đại Trù, ngươi không nghe ta hỏi sao? Cho ta biết, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?"

"Lão nhân gia, thật ra..."

"Thật ra thế nào?"

Dưới sự thúc giục của Lăng Thanh Trúc, Chu Đại Trù biết có muốn cũng khó lòng giấu được, đành kể rõ đầu đuôi có sự.

"Lão nhân gia, chuyện là vậy..."

...

Lát sau.

Chu Đại Trù hiện đã kể xong. Rất rành mạch, từng chi tiết. Từ thời điểm Lăng Tiểu Ngư vô tình va phải lam y thiếu nữ cho tới lúc Tô Đông Vũ của Kim Kiếm Phong xuất hiện giảng hoà, toàn bộ đều được Chu Đại Trù thuật lại nguyên si. Thậm chí kể cả việc ném đi lọ thuốc của Tô Đông Vũ, Chu Đại Trù hắn cũng chẳng hề giấu diếm.

Nếu nói hắn không có tí trông đợi nào thì khẳng định là nói dối. Trong lòng mình, Chu Đại Trù đang rất kì vọng Lăng Thanh Trúc sẽ thay mình đòi lại công đạo cho Lăng Tiểu Ngư. Bản thân thua oan, bị người đánh lén, Chu Đại Trù hắn có thể cho qua, nhưng còn cái tát mà Lăng Tiểu Ngư chịu, hắn khó lòng vứt bỏ được.

Nội tâm canh cánh khôn nguôi, Chu Đại Trù ngược nhìn sư phụ, mắt mong chờ...

Và kết quả...

Trái ngược Tô Đông Vũ của Kim Kiếm Phong, Lăng Thanh Trúc đã không để cho Chu Đại Trù phải thất vọng. Nàng hung hăng nói ra: "Ngoại nhân đến Thiên Kiếm Môn ta lại dám ra tay đánh đệ tử của ta... Đúng là ngông cuồng!"

"Tiểu Ngư Nhi, Chu Đại Trù, các ngươi theo ta đi đánh người!"

...

Đã quyết liên hành, Lăng Thanh Trúc thực sự chẳng hề nói chơi, lập tức mang theo hai đồ đệ rời khỏi đình Trúc Kiếm, một đường bay thẳng sang Kim Kiếm Phong.

Qua lời kể của Chu Đại Trù, nàng đã nắm được thông tin, rằng lam y thiếu nữ kia là khách của chi mạch này.

Vài phút trước đó, tại một căn phòng rộng rãi ở Kim Kiếm Phong..

Bên trong phòng có hai người đang ngồi nói chuyện. Là hai nữ nhân, một lớn một nhỏ. Lớn thì bề ngoài tuổi độ bốn mươi, mặc hồng y, theo lối thiếu phụ, dung mạo ưa nhìn. Còn nhỏ... Nàng cũng chả ai xa lạ, đích xác là kẻ đã giờ trở bi ôi, đánh lén Chu Đại Trù ở Đa Bảo Hội: lam y thiếu nữ.

Gương mặt ngập vẻ suy tư, sau một hồi nghĩ ngợi, hồng y thiếu phụ hướng lam y thiếu nữ hỏi: "Lục Đan, những gì con vừa nói, toàn bộ đều là sự thật sao?"

"Sư thúc, Lục Đan sao dám gạt người!"

"Ta biết. Chỉ là việc này... Tuổi tác chỉ xấp xỉ con mà đạo thuật đã cao như vậy, tư chất kẻ kia..."

"Thượng thiên lễ nào vẫn muốn để Thiên Kiếm Môn tiếp tục thống lĩnh tu sĩ thiên hạ sao?"

Trước câu hỏi vô định của sư thúc mình, lam y thiếu nữ, cũng chính là Lục Đan không khỏi có chút chạnh lòng. Nàng biết, niềm tin của sư thúc dành cho mình đã giảm đi khá nhiều. Bất kể trong trận đấu ban nãy Lục Đan nàng có là người "chiến thắng" đi nữa.

"Thiên Kiếm Môn", ba chữ này quả thực quá có sức nặng đối với tu sĩ thiên hạ...

"Đệ nhất tân tinh của Tam Tiên Đảo lại không thể so bì với môn nhân Thiên Kiếm ư?".

Lục Đan cúi đầu thăm hỏi, hỏi xong thì cắn nhẹ bờ môi, cõi lòng cay đắng. Nàng cảm thấy vị trí của mình dường như đang lung lay sắp đổ...

Nhưng... Lục Đan nàng thật không cam tâm.

Từ nhỏ đến lớn, ở Tam Tiên Đảo, từ đồng môn cho tới trưởng bối, ai nấy đều nói nàng là bậc kỳ tài, là đệ nhất. Lẽ nào sau này, bọn họ sẽ đem chúng - những lời từng nói kia - sửa đổi hết?

"Không. Lục Đan ta không chấp nhận. Ta... nhất định sẽ chứng minh cho mọi người thấy, rằng chỉ có ta mới xứng với hai chữ đệ nhất!".

Hạ xuống quyết tâm, Lục Đan hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên nhìn sư thúc mình, toan mở miệng thì bất ngờ, một luồng thần thức quét qua.

Rất mạnh!

...

"Kỳ lạ. Ở đây là địa bàn của Thiên Kiếm Môn, kẻ nào lại to gan như vậy, dám triển khai đại lượng thần thức quét khắp sơn môn...".

Đối với sự tình đang diễn ra, hồng y thiếu phụ cảm thấy rất là nghi hoặc. Nàng khó lòng tưởng tượng được ngay tại địa phận Thiên Kiếm Môn lại có kẻ ngang nhiên làm càn.

Thiên hạ hôm nay ai chả biết Thiên Kiếm là chốn ngoạ hổ tàng long, anh tài đông đúc. Trêu vào Thiên Kiếm, đối phương lẽ nào đã chán sống?

"Lục Đan, con ở đây, để ta ra ngoài xem thử".

Nói đoạn, hồng y thiếu phụ xoay người hướng cửa phòng bước ra. Chỉ là... Nàng còn chưa kịp đưa tay mở cửa thì một giọng hung dữ đã truyền tới:

"Xú nha đầu! Cút ra đây cho ta!".

Tiếp đấy, từ không trung, một đạo kiếm quang liền bổ xuống.

"Lục Đan cẩn thận!".

"Ầm... ầm...!".

...

Sau khi né đi đạo kiếm quang uy lực nọ, hồng y thiếu phụ dắt theo Lục Đan, cau mày nhìn kẻ đã xuất thủ:

"Đạo hữu là ai? Tại sao lại vô cớ ra tay với chúng ta?".

"Vô cớ đánh người?".

Lăng Thanh Trúc cười khinh: "Những lời này, lẽ ra ngươi nên dành cho xú nha đầu kia mới đúng".

Lục Đan?

Hồng y thiếu phụ xoay đầu nhìn lại, quả thấy thần sắc Lục Đan đã trở nên khác lạ.

"Lục Đan, đây là chuyện gì?".

"Sư thúc..." - Lục Đan hơi thiếu tự nhiên, thấp giọng đáp - "Hai kẻ đứng bên cạnh nàng chính là người lúc nãy con đã kể".

Thì ra là vậy.

Vốn là người thông tuệ, hồng y thiếu phụ vừa nghe liền hiểu được ngay. Nàng hướng Lăng Thanh Trúc, dò hỏi: "Đạo hữu, chẳng hay đạo hữu đây là?".

"Phong chủ Trúc Kiếm Phong: Lăng Thanh Trúc".

Chưa biết còn tốt, nay vừa nghe Lăng Thanh Trúc báo danh xong, tâm tình hồng y thiếu phụ liền trở nên trầm trọng.

Trước giờ, tuy Tam Tiên Đào và Thiên Kiếm Môn rất ít qua lại, bản thân nàng cũng hiếm khi tiến vào đất liền, thế nhưng thông tin các đại nhân vật của giới tu tiên luyện đạo nàng đây tối thiểu vẫn nắm được tám, chín phần. Trong số đó, nắm vị phong chủ của Thiên Kiếm Môn chính là những người mà nàng lưu tâm nhất.

Trước đây, mặt mũi Lăng Thanh Trúc nàng đúng thật còn chưa biết, tuy nhiên uy danh thì đã sớm nghe nhiều. Đối phương là một kẻ tính tình hết sức cổ quái, chẳng thể dùng lễ thường để suy đoán...

"Có vẻ không hay rồi..."

...

Hồng y thiếu phụ lo ngại, đó là sự thật. Có điều, khẩn trương nhất thì vẫn là người đứng kế bên nàng: Lục Đan.

Ban nãy, qua lời của Tô Đông Vũ, Lục Đan nàng mặc dù đã biết rõ hai kẻ bị mình đánh là đệ tử chân truyền của Trúc Kiếm Phong nhưng trong lòng cũng không có bao nhiêu lo ngại. Bởi lẽ sau lưng nàng còn sư thúc, các nàng chính là khách quý của Cơ Thành Tử - chủ môn phái Thiên Kiếm. Cần biết, chuyện này đến đây, mục đích của các nàng là để củng cố, phát triển mối quan hệ giữa hai đại tông môn. Thành ý các nàng mang tới không phải là ít.

Lẽ nào Thiên Kiếm Môn sẽ vì hai tên đệ tử chân truyền mà hỏi tội khách quý nàng đây? Như thế khác nào muốn tạo ra hiềm khích với Tam Tiên Đào?

Đại cục làm trọng, nề mặt cho qua, đây mới là quyết định sáng suốt. Giống như những gì mà Tô Đông Vũ đã làm trước đó.

Lục Đan, nàng đã định ninh như vậy, rằng mọi việc đã êm xuôi, sẽ chẳng ai chạy đến hỏi tội nàng. Cũng vì lẽ ấy mà ban nãy, thời điểm hướng sư thúc kể lại sự tình, nàng đã không hề đề cập đến ba chữ Trúc Kiếm Phong.

Nhưng... Lục Đan nàng sai rồi. Điều nàng cho rằng không thể đã biến thành có thể. Trúc Kiếm Phong thực đã qua hỏi tội. Người tới lại còn là đương nhiệm phong chủ...

Phong chủ, chân nhân cảnh, đây đâu phải hạng nhân vật mà Lục Đan nàng có khả năng ứng phó. Chỉ e ngay cả một cái búng tay của đối phương cũng đủ lấy mạng nàng rồi.

"Sư thúc..."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Đại Tỷ Đây Sẽ Chiêu Người Tới Bến

"Xú nha đầu!"

Lục Đan vừa mới mở miệng bên kia thì ở bên này, tiếng của Lăng Thanh Trúc đã vang lên.

Thần tình bất thiện như cũ, Lăng Thanh Trúc mau chóng tiếp lời: "Đệ tử yêu, đệ tử quý của ta mà ngươi cũng dám đánh, gan ngươi đúng là to thật!"

Hai tay đưa lên, nàng đặt hẳn trên đầu của Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù, rất "chân tâm" mà rằng: "Đồ nhi của ta, thường ngày ta hết lòng dạy dỗ, có cái gì tốt đều nhường hết cho chúng. Bọn chúng có gây ra lỗi lầm ta cũng chỉ nhẹ nhàng khuyên bảo, suốt mười năm chưa một lần nặng lời mắng mỏ hay đòn roi đánh đập, vậy mà xú nha đầu ngươi..."

"Đệ tử ta chỉ sơ ý đụng phải, vô tình làm vỡ ngọc bội của ngươi, cái chuyện có đáng gì mà xú nha đầu ngươi lại động thủ đánh người?!"

"Hừ! Một đứa chưa đủ ngươi lại đánh luôn hai đứa! Quang minh chính đại thì cũng thôi, đằng này... Giờ trò bi ối, ra tay đánh lén, cái này là hành vi của danh môn chính phái sao?!"

Trước những lời chất vấn cùng bộ dáng hung hăng của Lăng Thanh Trúc, Lục Đan khiếp càng thêm khiếp, chỉ biết đứng nép đằng sau sư thúc mình, một câu cũng không dám đáp lại.

Trong khi đó, kẻ bên cạnh nàng...

Hồng y thiếu phụ thoáng cân nhắc, lựa lời nói đỡ: "Lăng phong chủ xin hãy bớt giận. Thật ra việc này..."

Tò ra bất đắc dĩ, nàng tiếp tục phân trần: "Lăng phong chủ có điều không biết, miếng ngọc bội mà đệ tử của đạo hữu đã vô tình giẫm vỡ kia, nó là một món đồ rất quan trọng đối với sư diệt của ta. Miếng ngọc đó chính là vật duy nhất mà phụ mẫu của sư diệt ta để lại trước khi lâm chung, bởi vậy cho nên..."

"Lăng phong chủ, đứa sư diệt này từ nhỏ đã bái nhập Tam Tiên Đảo, được gia huynh Ân Diệt thu làm đệ tử chân truyền, hết mực yêu quý, vì vậy khó tránh tình tình có chút kiêu ngạo... Ra tay với đệ tử của đạo hữu, việc này đúng là lỗi của sư diệt ta. Chúng ta nhất định sẽ bồi thường thoả đáng, khẩn mong đạo hữu nể mối giao tình giữa Thiên Kiếm Môn và Tam Tiên Đảo mà bỏ qua một lần".

Dựa vào những lời mới nói thì phải công nhận một điều: hồng y thiếu phụ đã rất khôn ngoan. Chỉ với mấy câu ngắn gọn, nàng đã thông tri cho Lăng Thanh Trúc được ba tin tức: thứ nhất là tầm quan trọng của miếng ngọc bội đã bị Lăng Tiểu Ngư vô tình giẫm vỡ - lý do của việc Lục Đan ra tay đánh người; thứ hai là mối giao tình giữa Thiên Kiếm Môn và Tam Tiên Đảo, hay chính xác hơn là cân lượng của Tam Tiên Đảo; thứ ba là thân phận của Lục Đan và chính bản thân mình - những người có khả năng dẫn động toàn thể lực lượng của Tam Tiên Đảo.

Ân Diệt - đạo chủ của Tam Tiên Đảo, trong giới tu tiên luyện đạo có ai lại không biết?

Một người là thân muội muội, còn một người lại là chân truyền đệ tử được yêu quý, bấy nhiêu chắc chắn đã đủ khiến cho Lăng Thanh Trúc phải cân nhắc, e dè. Hồng y thiếu phụ, nàng cho là như vậy.

Tiếc rằng...

Giống như sư diệt Lục Đan của mình, nàng lại sai rồi.

Lăng Thanh Trúc há đâu là kẻ mà nàng có khả năng lường trước được? Nếu thật dễ suy đoán thì thiên hạ đã chẳng phong cho Lăng Thanh Trúc hai chữ "quái nhân".

Về giận dữ vẫn bao trùm khuôn mặt, Lăng Thanh Trúc nói: "Ồ, hoá ra là đệ tử chân truyền của Ân Diệt, thảo nào mà mắt lại đặt cao quá trán như vậy...".

"Hừ! Mới tí tuổi đầu đã biết úy thế hiếp người, chẳng xem ai ra gì. Ân Diệt nếu không biết dạy người thì để hôm nay ta đây thay hắn dạy người!".

Thanh âm còn chưa kịp lắng thì Lăng Thanh Trúc đã liền triển khai hành động. Nàng đem hai tên đồ đệ của mình là Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù đẩy dạt về một góc, kế đấy liền ném ra mấy tấm linh phù đem chúng bao bọc lại.

Chả cần nghĩ, câu trả lời của Lăng Thanh Trúc đã quá rõ: Nàng quyết thay đồ nhi đòi công đạo tới cùng!

Ân Diệt thì sao? Tam Tiên Đảo lại thế nào?

Dám đánh đệ tử của Lăng Thanh Trúc nàng thì dù đích thân Ân Diệt có tới cũng đừng hòng ngăn cản!

Hắc kiếm sớm hiện ra nơi tay, với quyết tâm vì đồ nhi đòi nợ, Lăng Thanh Trúc lao vút về phía trước, nhắm thẳng vị trí của hồng y thiếu phụ và Lục Đan đánh tới.

Biết giảng hoà đã thất bại, hồng y thiếu phụ vội bảo sư diệt mình thoái lui trong khi bản thân thì khẩn trương gọi ra một cây trường tiên để nghênh đỡ hắc kiếm.

Chính tại thời khắc tiền - kiếm chạm vào nhau ấy, một chuyện bất ngờ đã xảy ra: thân ảnh của Lăng Thanh Trúc, nó bỗng nhoe đi.

Không hay!

Chừng như đã phát hiện ra điều gì, hồng y thiếu phụ vội vàng đề thăng linh lực đem hắc kiếm đánh bật, tiếp đến thì liền xoay người chuyển hướng bay về phía sau.

Đáng tiếc, nàng vẫn chậm.

Không rõ bằng cách nào mà Lăng Thanh Trúc bỗng bất thành linh xuất hiện ngay trước mặt Lục Đan. Trước ánh mắt kinh hoàng của thiếu nữ, nàng chẳng nói chẳng rằng giơ tay tát mạnh.

"Chát!".

Sau cái tát đầu tiên, cái tát thứ hai đã ngay tức thì được Lăng Thanh Trúc đánh ra.

"Chát!".

"Dừng tay!".

...

"Lục Đan!".

"Sự thúc...".

Giây phút choáng váng qua đi, với khoé môi còn vương vết máu, Lục Đan nhìn người vừa bay tới, hoảng hốt gọi.

Chứng kiến bộ dạng ấy của Lục Đan, hồng y thiếu phụ khó còn có thể bình tĩnh được nữa. Nàng quay nhìn Lăng Thanh Trúc nơi đối diện, tức giận nói ra:

"Lăng Thanh Trúc, ngươi thật quá đáng!".

"Ta quá đáng?"

Lăng Thanh Trúc chẳng cho là đúng: "Kẻ quá đáng là xú nha đầu kia, đâu phải ta".

"Hừ... Trẻ nhỏ vô tri, va quệt một chút cũng đâu có gì nghiêm trọng. Chúng ta lại còn đã hướng ngươi xin lỗi, ấy vậy mà ngươi...".

Hồng y thiếu phụ nói tiếp: "Ngươi thân là trưởng bối, đường đường phong chủ lại đi ra tay với một hậu bối vãn đỉnh sơ kỳ, lẽ nào không thấy hổ thẹn?!".

"Tại sao ta phải thấy hổ thẹn?".

Lăng Thanh Trúc cố tình bày ra bộ dáng nghi hoặc: "Xú nha đầu của ngươi thân là đệ tử chân truyền của Ân Diệt - đảo chủ Tam Tiên Đảo, đã không vì Tam Tiên Đảo mà làm rạng danh thì chớ, lại còn tùy tiện ra tay đánh người...".

"Ngọc bội phụ mẫu để lại thì thế nào? Bộ vỡ rồi sẽ vô pháp hàn gắn chắc? Bản thân ngươi chẳng phải là một vị chân nhân đó ư? Lẽ nào ngay đến một miếng ngọc chất liệu tâm thương cũng nổi không được? Người Tam Tiên Đảo các ngươi vô dụng tới thế cơ à?".

"Hừ! Chuyện vốn chẳng đáng gì, xú nha đầu kia một câu không nói đã ra tay đánh người... Xin lỗi? Các ngươi xin lỗi là xong sao? Trước khi bị xú nha đầu kia đánh đệ tử của ta cũng đã rất thành tâm xin lỗi a!".

"Chưa hết. Xú nha đầu kia đánh xong một người lại đánh thêm một người. Bản lãnh không đủ liền giờ trò đánh lén, Tam Tiên Đảo các ngươi đẹp mặt quá nhỉ?!".

"Kẻ nên hổ thẹn không phải Lăng Thanh Trúc ta mà là Tam Tiên Đảo các ngươi!".

Lăng Thanh Trúc càng nói thì bên này đầu Lục Đan càng cúi thấp. Đơn giản là bởi những lời kia, tất cả đều đúng. Miếng ngọc bội của Lục Đan nàng, nó vốn chả phải được làm từ chất liệu gì quý hiếm, bất quá thanh ngọc phổ thông chốn thế tục mà thôi. Với thuật pháp màu nhiệm của tiên gia, muốn đem hoàn nguyên thật hết sức đơn giản. Còn chuyện giờ trò đánh lén... đúng sai đã rõ như ban ngày rồi...

Không giống Lục Đan biết sai mà sợ, bên cạnh nàng, tâm tình của hồng y thiếu phụ lại đang tiến triển theo chiều hướng trái ngược. Thay vì e sợ thì nàng càng lúc càng ghen ghét, tức giận.

Vốn là thân muội muội của Ân Diệt - đảo chủ Tam Tiên Đảo, từ nhỏ tới lớn nàng nào đã nếm qua sự thể như vậy, bị người chỉ trích, thoá mạ.

Mặt mũi của nàng, của Tam Tiên Đảo, đối phương căn bản một chút cũng không cho!

Nắm tay siết chặt, hồng y thiếu phụ thầm cắn răng, hướng Lăng Thanh Trúc cất giọng âm trầm "Vẫn nghe thiên hạ đồn phong chủ Trúc Kiếm Phong Lăng Thanh Trúc tính tình cổ quái, thích bao che khuyết điểm, không giảng lý lẽ. Hôm nay nhìn thấy quả nhiên chẳng giả".

Không giảng lý lẽ?

Lăng Thanh Trúc tức thì trợn mắt, trong bụng chửi ầm lên. Từ nãy giờ nàng đã nói tới như vậy rồi mà cái ả kia vẫn cố tình chưa chịu hiểu. Tốn hết bao nhiêu là nước bọt cuối cùng lại phí công vô ích...

"Khốn kiếp thật. Cái không được liền vờ như kẻ mất mặt tai điếc, xuyên tạc sự thật...".

"Hừm...".

Mũi thở mạnh, môi mím chặt, Lăng Thanh Trúc xắn lên tay áo lên, trực tiếp khiêu chiến: "Xú bà nương chưa già đã lẩn! Thích thì nhào vô đây, đại tỷ đây sẽ chiêu ngươi tới bên!".

...

Im lặng.

Lăng Tiểu Ngư im lặng. Chu Đại Trù im lặng. Lục Đan im lặng. Hồng y thiếu phụ, nàng cũng cầm nín nót.

Không một ai, không một người nào có thể tưởng tượng ra được, rằng Lăng Thanh Trúc sẽ xô ra một tràng như vậy. Những lời kia... thật là quá thô tục đi.

Đây là lời nói của một chân nhân, một vị phong chủ uy danh hiển hách?

Rốt cuộc thì nàng là phong chủ, tiên gia hay một đại thẩm bán rau cá ngoài chợ?

Hai chữ "quái nhân" thiên hạ gán cho Lăng Thanh Trúc quả chẳng hề oan. Lời nói và hành vi của Lăng Thanh Trúc nàng, người thường căn bản là vô pháp suy lường nổi.

...

"Crắc... ắc...".

"Crắc... ắc...".

"Kinh ngạc" qua đi, lửa giận lập tức trào dâng trong lòng hồng y thiếu phụ. Từ trên người nàng, một cỗ hàn khí khủng bố nhanh chóng lan tràn, tựa hồ muốn đem không gian xung quanh đóng băng lại.

Trường tiên nơi tay nàng, nó cũng bắt đầu rạn nứt, để lộ ra một diện mạo hoàn toàn mới lạ...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Chém Đoạn Xà Tiên

Trong số bốn đại tông môn đứng đầu chính đạo, so với Thiên Kiếm Môn, Lam Yên Tự và Cửu Hoa Cung thì Tam Tiên Đảo có phần đặc biệt. Thay vì chỉ dùng một hai loại vũ khí làm pháp bảo chính thức như các tông môn khác, tại Tam Tiên Đảo, hai chữ "chính thức" lại gần như không có giới hạn. Đạo pháp ở đây hết sức đa dạng, đến độ hỗn tạp. Vì lẽ đó, binh khí được sử dụng, nó cũng phong phú vô cùng.

Khi đầu với Chu Đại Trù, Lục Đan dung song hoàn; đánh với Lăng Thanh Trúc, sự thúc của nàng - hồng y thiếu phụ - lại sử dụng trường tiên, việc ấy là hết sức bình thường, chả có gì đáng nói. Hiện tại, thứ nên bận tâm họa chẳng là phẩm cấp, uy năng của pháp bảo kia.

Cây trường tiên trên tay hồng y thiếu phụ, nó đã khác xa so với trước. Nếu như khi nãy, trường tiên có màu đen, bề mặt thô ráp sần sùi thì bây giờ, cái lớp vỏ xấu xí nó đã được thay đi. Lúc này, đang hiện hữu đây là một chiếc lưỡi dài màu đỏ với hai hàng răng cưa sắc lẹm..

Nắm chặt trường tiên lưỡi đỏ có phần ghê rợn, hồng y thiếu phụ cấp tốc quán thủ linh lực, tùy thời xuất động.

Rõ ràng, nàng đang rất nghiêm túc, và cẩn trọng. Hoặc là nói, nàng quyết phải trả đũa tới cùng...

Không chỉ đơn giản vì Lục Đan - sư diệt của nàng - mà còn vì chính bản thân nàng nữa. Tất cả bởi những lời thô tục Lăng Thanh Trúc đã xô ra ban nãy...

"Xú bà nương chưa già đã lần...", trong cả cuộc đời mình, suốt mấy trăm năm, đây là lần đầu tiên có kẻ buông ra mấy lời đó với nàng. Đành rằng nàng đã sống khá lâu, tuổi tính bằng thế kỷ, nhưng là... Nhìn nàng đi, hình dáng này, dung mạo này, từ trên xuống dưới có chỗ nào đáng gọi là xấu xí, quê mùa bản thủ?

"Được... Được lắm...".

Thanh âm lạnh lẽo, hồng y thiếu phụ nghiêng răng nhìn Lăng Thanh Trúc nơi đối diện, nói mà như gằn: "Lăng Thanh Trúc, ta đã nghe thiên hạ đồn về ngươi rất nhiều. Hôm nay chạm mặt, vậy hãy để Ân Hồng ta đích thân lãnh giáo!".

Chữ cuối cùng vừa ra khỏi miệng cũng là lúc hồng y thiếu phụ, tức Ân Hồng lao đi. Đích đến thì chính thị Lăng Thanh Trúc. Ân Hồng nàng muốn dạy cho đối phương một bài học!

Tất nhiên, đây là Ân Hồng muốn, ý định của cá nhân nàng. Phần Lăng Thanh Trúc, nàng cũng muốn, nhưng là theo chiều hướng ngược lại cơ.

Ai dạy bảo ai, đánh rồi khắc biết!

"Hừ!".

Theo sau tiếng hừ khê, giống như Ân Hồng, Lăng Thanh Trúc cũng lao mình về phía trước. Thanh kiếm màu đen trong tay nàng, loáng cái đã dài thêm phân nửa; thanh quang phát ra, so với ban nãy còn mạnh hơn bội phần.

"Keng!".

"Keng!".

...

"Keng!".

Lấy tốc độ mắt thường vô pháp theo kịp, hắc kiếm và trường tiên chạm trán nhau liên tục. Chưa tới một nhịp thở, số lần va chạm đã vượt ngoài con số ba mươi.

Đến đây, không thể không nói: Trường tiên của Ân Hồng quả quý dị vô cùng. Nhìn thì mềm mại nhưng thời điểm cùng hắc kiếm của Lăng Thanh Trúc chạm trán, nó lại bỗng trở nên cứng rắn lạ thường. Nhưng, khi sự đối kháng vừa trôi qua, trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, trường tiên bất chợt thay đổi, chuyển từ cứng sang mềm, đem hắc kiếm quần lấy...

Cách tấn công nọ thực rất khó chịu. Nó khiến cho Lăng Thanh Trúc muốn công không được, muốn thủ cũng không xong. Nếu chẳng nhờ nàng có trình độ kiếm thuật cao thâm thì e đã sớm bị Ân Hồng đoạt mất binh khí rồi.

"Cái à Ân Hồng này nhìn vậy mà cũng khó chơi thật...".

Dạ thâm suy tính, trải qua một hồi giằng co trong thế bất lợi, Lăng Thanh Trúc đột nhiên thoái lui, thôi không cùng Ân Hồng cận chiến nữa.

Thấy vậy, bên kia Ân Hồng mới nhếch môi đắc ý, giọng khinh thường: "Lăng Thanh Trúc, bản lĩnh của ngươi chỉ tới đó thôi sao?".

"Hừ... Hoá ra người của Thiên Kiếm Môn các ngươi chỉ giỏi mạnh miệng, bắt quá hư danh!".

"Xú bà nương, nói ngu cái gì đó".

Chẳng thèm để tâm xem những lời mình nói có quá xúc phạm người khác hay không, Lăng Thanh Trúc vẫn rất thản nhiên mà rằng: "Bộ ngươi không có mắt nhìn à? Thanh kiếm ta đang cầm đây, nó thậm chí còn chưa được tính pháp bảo chân chính. Ta đây chỉ mới khởi động cho dân gân dãn cốt, còn chưa có thực sự ra tay, ngươi đắc ý cái gì?".

"Vậy sao?".

Giận quá hoá cười, Ân Hồng càng thêm quyết tâm. Với mục đích phải dạy cho Lăng Thanh Trúc một bài học thích đáng vì dám xem thường Tam Tiên Đảo, dám lăng mạ mình, một lần nữa, nàng niệm pháp quyết, quán thấu linh lực.

Có được sự bổ sung pháp lực từ chủ nhân, cây trường tiên trong tay Ân Hồng vốn đã quý dị nay càng trở nên khó lường. Linh quang phát ra, nó càng thêm khiếp đảm ghê người...

Những điều ấy, Lăng Thanh Trúc đương nhiên thấy rõ. Thế nhưng... Trông bộ dạng của nàng thì lại chả có vẻ gì là lo lắng, e ngại.

Thần tình nghiêm túc, nàng đem hắc kiếm bung thẳng lên cao; tiếp đấy, nàng hợp ngón trỏ và ngón giữa lại với nhau, tay trái chỉ trời, tay phải chỉ đất, hô khe:

"Trọng!".

...

"Đại Trù sư huynh, là Cự Kiếm Thuật." Ở nơi gần đó, được bảo hộ bởi linh phù kết giới, Lăng Tiểu Ngư thốt ra.

Bên cạnh, Chu Đại Trù cũng gật gù nói tiếp: "Còn kết hợp thêm cả Trọng kiếm quyết nữa".

Hơn bất cứ ai có mặt tại đây, Chu Đại Trù nhận thức rất rõ về đạo thuật mà Lăng Thanh Trúc đang sử dụng. Đơn giản là bởi loại đạo thuật kia, Chu Đại Trù hẳn cũng biết.

Ở Trúc Kiếm Phong, đạo pháp trụ cột thì hiển nhiên là Trường Sinh Tiên Thuật. Nó là nền tảng, cái căn bản nhất để người tu luyện có thể phát huy ra uy lực của các loại thuật pháp, thần thông. Trong số đó, tương thích và lợi hại nhất phải kể đến ba loại: Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp, Thiên Diệp Thủ và Bát Tự Kiếm Quyết. Đạo thuật mà Lăng Thanh Trúc đang sử dụng chính là Trọng kiếm quyết trong Bát Tự Kiếm Quyết.

Nhìn thanh cự kiếm sừng sững giữa hư không, Chu Đại Trù không khỏi cảm thán: "Chắc, lão nhân gia thật là lợi hại. Cả Cự Kiếm Thuật lẫn Trọng kiếm quyết đều đã tu luyện tới cảnh giới siêu phàm nhập thánh rồi".

...

Trong khi phía sau, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù đang vừa theo dõi vừa bàn tán, đưa ra các nhận định thì đằng trước, thân ảnh Lăng Thanh Trúc đã sớm chuyển đi.

Đứng gần bên chuôi kiếm to lớn, nàng nhìn xuống Ân Hồng, nói: "Xú bà nương, đừng trách ta đây không báo trước. Đạo thuật của ta ngay đến huynh

trường Ân Diệt của người còn phải kiêng kị ba phần, bản lĩnh cỡ người thì đừng mong sánh được. Xú bà nương người biết điều thì hãy cúi đầu nhận lỗi, bằng vẫn ngoan cố...".

"Câm miệng!".

Bên trên Lăng Thanh Trúc còn chưa nói hết thì phía dưới Ân Hồng đã động thủ. Dưới ý niệm của nàng, trường tiên loáng cái đã vươn xa bốn trượng, hung hăng đánh tới đối thủ.

"Trò trẻ con!".

Mất loé hàn quang, Lăng Thanh Trúc lập tức nghiêng mình né tránh. Tránh xong thì liền đáp trả. Song thủ bất quyết, nàng chỉ tay về phía Ân Hồng, hô: "Trảm!".

"Cứ tới đây!".

Đối với đòn đáp trả kia, Ân Hồng vẫn không có bao nhiêu e ngại. Nàng thao túng trường tiên, thông qua thuật pháp đem nó biến thành một con rắn cao lớn, kích cỡ so ra thậm chí còn nhỉnh hơn hắc sắc cự kiếm của Lăng Thanh Trúc một bậc.

Và như thế, với sự kiên quyết phân định thắng - thua của đôi bên, chẳng có một tí gì gọi là khoan nhượng, hắc sắc cự kiếm và hồng sắc cự xà lao thẳng vào nhau.

"Rẹt!".

"Ầm... ầm... ầm...!!".

Hai loại thanh âm, cái trước rất khê, cái sau thì vang dội cực kỳ. Hiệu quả mang lại, nó cũng y hệt như tính chất của chúng vậy. Nếu ngay tại thời khắc va chạm, một tiếng "Rẹt" đem hồng sắc cự xà cắt thành hai nửa đã khiến Ân Hồng biến sắc cả kinh thì những thanh âm "Ầm ầm" bạo liệt phía sau, chúng lại làm cảm xúc ấy nổi dài thêm ra.

...

Khác xa thời điểm Chu Đại Trù giao đấu cùng Lục Đan ở Đa Bảo Hội, nhất kiếm Lăng Thanh Trúc vừa chém xuống đây, nó không chỉ mang theo áp lực trầm trọng mà còn kèm lẫn cả sự sắc bén nữa. Rõ ràng, ngoại trừ Cự Kiếm Thuật và Trọng kiếm quyết, được Lăng Thanh Trúc sử dụng còn có thêm một loại khác.

"Cát kiếm quyết. Chắc chắn là Cát kiếm quyết!".

Quay qua nhìn Chu Đại Trù - người vừa bật thốt, Lăng Tiểu Ngư hỏi: "Sur huynh, thật sự là Cát kiếm quyết sao?".

"Ừm".

Chu Đại Trù gật đầu: "Kiếm khí sắc bén nhường ấy, chỉ vừa va chạm đã đem pháp bảo đối thủ cắt đôi, tuyệt đối chỉ có thể là Cát kiếm quyết. Không sai được".

"Nói vậy, trong nhát kiếm vừa rồi, sư phụ đã không chỉ dùng hai mà tận những ba loại đạo thuật... Sư phụ thật tài giỏi".

"Cái đó thì tất nhiên. Nếu lão nhân gia mà kém cỏi thì sao có thể làm sư phụ chúng ta được".

...

Mỗi kẻ một câu, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù cứ thế mà bày tỏ sự tán dương, cảm thán đối với bản lĩnh của sư phụ mình.

Trong khi ấy, kẻ đã bị sư phụ bọn họ hủy đi pháp bảo là Ân Hồng...

Nàng đứng đấy, không ở không trung mà ngay dưới mặt đất. Tình trạng thì trông có đôi chút chật vật. Khắp người dính bụi, miệng vương vết máu, thậm chí khí huyết bên trong cơ thể, nó hiện vẫn còn đang phập phồng bất ổn...

"Ta... bại rồi sao?".

Sau một hồi lâu đứng im bất động, Ân Hồng cuối cùng cũng lên tiếng. Nàng cúi nhìn đôi tay trống không, khó lòng tin nổi, rằng... mình đã thua.

Kết quả này...

"Ta... không... cam... tâm".

Ánh mắt phiêu hốt bất định loáng cái đã trở nên hung ác hữu thần, trong bộ dạng dữ dằn, Ân Hồng cắn nhẹ đầu lưỡi phun ra một ngụm tinh huyết. Song thủ bất ân, miệng niệm những câu từ tối nghĩa, tới chữ cuối cùng nàng mới hô lớn: "Hiện!".

Chương 38: Hoà Giải

...

"Khè khè...".

"Khè khè...".

Thứ vừa mới được Ân Hồng gọi ra, như cũ vẫn là một con rắn lớn. Nhưng thay vì chỉ màu đỏ nhạt như trước thì con rắn này lại có màu đỏ đậm, giống hệt như máu.

Liếc xem đại xà đang nhe nanh bên dưới, Lăng Thanh Trúc cau mày, lầm bầm: "Là bí thuật à?".

Với lịch duyệt của bản thân, Lăng Thanh Trúc nàng gần như có thể khẳng định đây là một loại đạo thuật rất đặc biệt. Con rắn kia, nó tuy không do pháp bảo hiển hoá nhưng so với pháp bảo, uy lực tuyệt chẳng kém hơn. Ít nhất, lực lượng cuộn cuộn trên người nó, tính ra đã mạnh hơn cây xà tiên bị hủy đi ban này khá nhiều.

"Đây chắc là toàn bộ vốn luyện của xú bà nương... Hừm, coi bộ là quyết ăn thua đủ với ta...".

"Tốt thôi. Nhục nhã là do nguoi tự chuốc, đừng trách ta".

Trong lòng đã có quyết định, Lăng Thanh Trúc thôi không chần chừ thêm nữa, lập tức triển khai đạo thuật. Động tác mau lẹ, hai tay hợp rồi lại li, nàng đánh lên hắc sắc cự kiếm một đạo pháp quyết. Tức thì, đại kiếm hoá thành tiểu kiếm, bay về phía nàng.

Tay phải cầm kiếm, tay trái vuốt dọc thân kiếm, theo một chữ "Loạn" thốt ra khỏi miệng, hai mắt Lăng Thanh Trúc cũng liền ngưng lại, sau đấy thì... Một biến thành mười, trong các tư thế khác nhau, những thân ảnh mà chẳng thể biết đâu là thật đâu là giả của nàng bỗng đồng thời vùng kiếm đánh loạn.

Chém ngang, bổ dọc, từ trái qua, từ phải lại, từ trên xuống, từ dưới lên, đủ hình đủ loại, chỉ trong một cái nháy mắt đã có hơn một ngàn đường kiếm được tung ra.

Uy lực ư?

Miễn bàn. Cực kỳ kinh khủng!

Ngàn đạo kiếm khí gào thét hư không như muốn xé tan mọi thứ, hủy đi tất cả. Đây đã chẳng phải cái uy của người nữa. Đây là lực lượng của kẻ đã đứng trên đỉnh thế giới.

Lăng Thanh Trúc, nàng vậy mà đã tiến vào cảnh giới chí cực của tu sĩ..

"Chân nhân hậu kỳ!".

Cặp mắt mở to, Ân Hồng kinh hãi thảm hồ lên. Có nghĩ thế nào nàng cũng không sao tưởng tượng ra nổi. Lăng Thanh Trúc, đối phương vậy mà lại là một vị chân nhân hậu kỳ...

Trong lịch sử tu tiên giới, tự cổ chí kim, người có thể dẫn động ba lần thiên kiếp, thành công qua hết, tính ra nào được bao nhiêu? Rất là ít ỏi.

Không giống chân nhân sơ kỳ và trung kỳ, cảnh giới hậu kỳ là một cái gì đó rất xa vời, cực khó lĩnh hội. Thậm chí kẻ có là hạng tư chất trác tuyệt cực phẩm linh căn đi nữa, xác suất đột phá thành công cũng vô cùng thấp.

Chính vì lẽ đó mà trước nay, hễ phạm kẻ tu tiên luyện đạo, muôn người như một, ai nấy đều tôn kính chân nhân cấp bậc hậu kỳ, gọi họ là đại tu sĩ, những bậc đại năng. Trước mặt họ, đầu chính hay tà, có ai lại không kiêng kỵ?

Ân Hồng nàng ư? Nàng bất quá cũng chỉ là một tên chân nhân trung kỳ mà thôi. So với cấp bậc hậu kỳ, đạo pháp của nàng hãy còn lâu mới đủ. Đối kháng, đây căn bản là một việc làm rất chi ngu xuẩn.

Tiếc thay, chính nàng đã vô tri lựa chọn điều đó. Và bây giờ, nàng phải hối hận. Nhưng... ích gì đây? Nó quá muộn rồi.

Hàng ngàn đạo kiếm khí tựa cuồng phong bạo vũ kia đã đánh tới. Hồng sắc cự xà do nàng dùng bí thuật tạo ra chẳng cách nào có thể trụ vững được nữa. Nó đang bị kiếm khí cắt ngang xẻ dọc. Y như một tờ giấy.

Rất chóng vánh, chỉ khoảng vài giây thì cự xà liền tan biến. Trong dư âm thảm thiết kéo dài, kiếm khí chưa tán tiếp tục đánh về phía trước, tại vị trí của Ân Hồng.

Đứng trước nguy cơ sinh tử, Ân Hồng vội lấy lại năng lực phản ứng, khăn trương tung ra một tấm thuẫn màu vàng kim hồng ngăn chặn.

"Rẹt! Rẹt! Rẹt..."

"Rẹt! Rẹt! Rẹt!..."

Và, giống như trước, lần này kim thuẫn cũng bị kiếm khí cắt như tờ giấy, chém như rau cải...

Nguy!

Lớp phòng hộ tan vỡ, Ân Hồng hãi hùng hô lên, toan chạy nhưng lại nhận ra rằng chẳng biết phải chạy đâu cho khỏi. Kiếm khí quá nhiều, phạm vi quá rộng, tốc độ thì càng kinh khủng vô cùng... Muốn tránh, căn bản là việc bất khả thi. Nàng không làm nổi.

"Ta sẽ chết thế này sao?"

Trong sát na đối mặt cùng sinh tử, Ân Hồng bất giác tự hỏi. Một chút bất cam, một chút hối tiếc, một chút tự trách, rồi thì oán hận, luyến lưu,..., đủ loại tâm tình cùng trỗi lên. Có lẽ vì vậy, do tâm trí đã mất kiểm soát nên Ân Hồng chẳng còn làm ra được phản ứng nào nữa, chỉ biết đứng im nhìn kiếm khí chém về phía mình.

Đây... hẳn chính cái gọi là "tuyệt vọng".

"Keng! Keng! Keng!..."

"Keng! Keng! Keng!..."

"Keng! Keng!..."

Khi mà Ân Hồng đã vô phương né tránh, đứng im chịu trận, những tiếng chớp mắt thôi thì cơ thể nàng sẽ liền bị cắt thành trăm mảnh thì không, một bất ngờ đã xảy ra.

Từ đâu chĩa rõ, một thanh tiên kiếm bỗng nhiên xuất hiện, chắn ngay trước người Ân Hồng. Lấy tốc độ vượt ngoài năng lực chân nhãn cảnh trung kỳ, nó cấp tốc xoay tròn, lần lượt đem những đạo kiếm khí cuồng loạn của Lăng Thanh Trúc ngăn chặn hết.

"Sur muội, không được hờ đồ!"

Theo sau giọng nói uy nghiêm, từ hướng hậu sơn Kim Kiếm Phong, một đạo kim quang nhanh chóng bay tới.

Gần như cùng lúc, ở Mặc Kiếm Phong, một đạo lam quang khác cũng cấp tốc hướng bên này tiến lại.

Một trước một sau, hai đạo lưu quang lần lượt dừng giữa không trung, trên bầu trời Kim Kiếm. Đích thị Cơ Thành Từ - chương môn Thiên Kiếm Môn - và Lý Ngọc Thường - phong chủ Mặc Kiếm Phong.

Phẩy tay đem tiên kiếm thu hồi, trong bộ trường y màu vàng nhạt, Cơ Thành Từ đưa mắt nhìn Lăng Thanh Trúc, cau mày hỏi: "Sur muội, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sur muội tại sao lại ra tay với khách nhân của ta?"

"Chuyện gì... Chẳng phải đã biết rồi còn hỏi..."

Trong dạ thâm bĩu môi nhưng ngoài mặt, Lăng Thanh Trúc vẫn rất biết điều mà phối hợp với sư huynh của mình. Nàng bày ra bộ dáng của người chịu ủy khuất, đáp: "Bẩm chương môn sư huynh, sư muội nào dám vô cớ chạy đến Kim Kiếm Phong của huynh gây rối. Sở dĩ xuất thủ, hết thấy đều bởi cảm thấy quá bất bình, khó lòng nén nhịn".

Không cần Cơ Thành Từ phải hỏi thêm, Lăng Thanh Trúc tiếp tục giải bày: "Chương môn sư huynh, số là hai đứa đồ nhi của muội có tới Đa Bảo Hội dạo chơi, trong lúc vô ý va phải sư đệ đệ của Ân Hồng. Chuyện vốn chẳng đáng gì, ấy vậy mà vị sư đệ kia của nàng lại ra tay với đồ nhi của muội, mặc dù nó đã thành tâm xin lỗi".

Nói tới đây, Lăng Thanh Trúc liếc xéo Tô Đông Vũ - người đã thông tri và vừa theo sau Cơ Thành Từ bay đến, khiến hắn phải cúi đầu lảng tránh. Xem ra đối với cái tên Tô Đông Vũ này, Lăng Thanh Trúc nàng đã bắt đầu lưu tâm rồi.

Nhận ra ánh mắt chứa đầy hàm ý nọ của sư muội mình, trong dạ Cơ Thành Từ không khỏi ngậm thờ dài, thấy bất đắc dĩ. Đệ tử của hắn, nó quả đã xử lý không thoả rồi.

"Hừm..."

Hắng giọng một tiếng, Cơ Thành Từ hỏi tiếp: "Nói vậy, sư muội chạy tới Kim Kiếm Phong của ta là vì muốn thay đồ nhi đòi lại công đạo?"

"Vâng, chương môn sư huynh".

"Thậm chí bắt chấp ra tay phá hủy Kim Kiếm Phong của ta?"

Đảo mắt ngoảnh quanh đồng đồ nát, Lăng Thanh Trúc hơi áy náy, cúi đầu nhận lỗi: "Sư huynh, là muội đây giận quá mất khôn, đã không kịp nghĩ nhiều".

"Haizzz..."

Cơ Thành Từ lắc đầu, thở dài: "Thanh Trúc, tính tình của muội... Thôi được rồi, phá thì cũng đã phá, giờ nói cũng chẳng được gì".

"Tạ chương môn sư huynh đã rộng lượng bỏ qua".

"Chậm đã".

Trước vẻ nghi hoặc của Lăng Thanh Trúc, Cơ Thành Từ bảo: "Phòng ốc bị hủy, ta có thể cho qua, tuy nhiên... Thanh Trúc, muội thân là một vị phong chủ, nửa đêm nửa hôm lại chạy đến Kim Kiếm Phong ta, động thủ với Ân Hồng đạo hữu - khách nhân của ta, thêm nữa còn mạnh tay như vậy..."

"Thanh Trúc, muội không cảm thấy là bản thân rất quá đáng sao?"

"Sư huynh, là lỗi của muội." - Lăng Thanh Trúc cũng chẳng nhiều lời, lập tức nhận sai.

Nàng quay sang nhìn Ân Hồng hiện còn chưa thể hoàn toàn trấn định, rất "thành tâm" cáo lỗi: "Ân Hồng đạo hữu, vừa rồi là Thanh Trúc đã không phải, nhất thời tức giận mà ra tay với đạo hữu, mong rằng đạo hữu đại nhân đại lượng, vui lòng bỏ quá cho".

Vốn còn khiếp hãi, nay thấy kẻ đã suýt tí nữa thì đem mình cắt thành trăm mảnh cúi đầu nhận sai, Ân Hồng gan đâu mà dám lên giọng, tỏ vẻ hơn người. Thái độ rất chỉ hữu lễ, nàng hồi âm, nét mặt hơi thiếu tự nhiên: "Phong chủ đã quá lời. Ngẫm lại thì bản thân ta cũng có phần không phải".

"Hừ, tất nhiên là xú bà nương nguoi không phải. Ta chưa đem nguoi dằn cho một trận đã là may lắm rồi..."

Trong bụng, Lăng Thanh Trúc đã hung hăng mà nói như vậy, thể nhưng ngoài mặt, được nàng bày ra lại là một diện mạo trái ngược hoàn toàn. Miệng nở nụ cười thân thiện, nàng nói: "Ân Hồng đạo hữu quả là người rộng lượng. Thanh Trúc thật cảm thấy hổ thẹn".

"Lăng phong chủ quá lời".

"Không quá không quá..."

Ta một câu, nguoi một câu, trong lớp ngụy trang, dưới sự can thiệp của Cơ Thành Từ, Lăng Thanh Trúc và Ân Hồng cứ thế mà hoà giải với nhau. Thái độ đôi bên, từ hung dữ thù hận, loáng cái đã quay ngoắt một trăm tám mươi độ, trở nên rất chỉ thân thiện dễ gần.

"Kỳ quái", đây là cảm giác của những người đang chứng kiến. Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù và cả Lục Đan một mình một bóng ở phía xa xa, tất thấy đều thấy lạ lắm..

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Quả Là Cao Nhân

"Cao nhân. Quả là cao nhân".

Đôi mắt hồi lâu, rốt cuộc Chu Đại Trù cũng cảm thán nói ra: "Tiểu Ngư à, nguoi nhìn thấy không? Sư phụ chúng ta quả đúng là cao nhân thâm bất khả trắc a".

"Đại Trù sư huynh, đệ... đệ không hiểu ý huynh lắm".

"Tiểu Ngư, ta hỏi đệ: Lúc này có phải sư phụ và người tên Ân Hồng kia đã đánh nhau chí chóe, đôi bên ai nấy đều rất hung hãn hay không?"

Lăng Tiểu Ngư chả cần nghĩ, đáp ngay: "Thật sự rất hung dữ".

"Bây giờ thì sao?"

Lần này, Lăng Tiểu Ngư chưa vội hồi âm. Hắn quay mặt nhìn tràng cảnh các vị trưởng bối đang nói chuyện bên kia, quan sát vài giây rồi mới trả lời: "Sư

phụ và Ân Hồng tiền bối đã hoà giải, hơn nữa còn tỏ ra rất thân thiện. Đặc biệt là sư phụ chúng ta".

"Thì đây. Cái này gọi là cao nhân a".

Chu Đại Trù tấm tắc: "Người bình thường, rộng lượng lắm thì cũng chỉ có thể từ chuyện lớn hoá nhỏ, chuyện nhỏ hoá không. Nhưng sư phụ chúng ta, lão nhân gia quay một phát là từ chuyện lớn biến luôn thành không có chuyện gì. Chắc, người nhìn xem, lão nhân gia cười cười nói nói trông vui vẻ chưa kìa... Cao nhân. Đúng là cao nhân mà...".

Suốt mười năm chung sống, hôm nay có lẽ là ngày Chu Đại Trù thành tâm kính ngưỡng sư phụ mình nhất. Trong mắt hắn, hình ảnh của nàng đã trở nên cao lớn dị thường.

Bất chấp đôi phương là người có thân phận, bối cảnh, nàng vẫn bênh vực đồ đệ tới cùng. Thái độ giận dữ vì đồ nhi mà ra tay đánh người kia, Chu Đại Trù hẳn thật xúc động lắm..

Ban nãy là vậy, Chu Đại Trù đã có lúc ngưng thở vì cảm xúc trào dâng. Bằng như bây giờ... Tuy rằng đã không còn mãnh liệt nữa, nhưng thay vì xúc động, sự kính ngưỡng mới là điều đáng phải đề cập.

Với khuôn mặt sùng bái, hắn tiếp tục chăm chú dõi theo thân ảnh sư phụ mình... mãi tận đến khi nàng dời gót hướng bên này tiến lại.

"Lão nhân gia".

"Sư phụ".

Chả buồn để tâm đến vẻ khác lạ của hai đồ nhi, Lăng Thanh Trúc phẩy tay đem linh phù thu hồi. Thu xong thì bảo: "Đi về".

...

Lát sau.

Đình Trúc Kiếm, bên trong Tỉnh Hương Đường.

Lăng Thanh Trúc đi trước, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù tiến vào sau. Dừng ở giữa sảnh rộng, Lăng Thanh Trúc quay người lại. Thấy thế, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù cũng tạm thời ngưng bước.

"Hi hi..." - Với khuôn mặt tươi cười ái mộ, Chu Đại Trù lên tiếng - "Sư phụ lão nhân gia, lúc này lão nhân gia thật lợi hại, tùy tiện thi triển chút đạo thuật liền khiến cho người của Tam Tiên Đảo kinh hồn bạt vía. Con thật rất sùng bái người".

"Sùng bái? Bây giờ? Nói vậy tức là trước đây tiểu tử ngươi không có sùng bái ta?".

"Không có! Không có!".

Chu Đại Trù vội lắc đầu, đính chính: "Lão nhân gia mình xét. Đại Trù con lúc nào cũng rất kính ngưỡng lão nhân gia hết a. Trước đây kính, bây giờ càng kính, mỗi ngày một tăng, chất chồng như núi...".

"Ồ, nhiều tới vậy cơ à...".

Lăng Thanh Trúc khẽ nhếch môi, đoạn quay sang nhìn Lăng Tiểu Ngư: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi thì sao?".

Nghe hỏi, Lăng Tiểu Ngư thành thật nói ra cảm nhận của mình: "Sư phụ, xưa giờ con đều kính trọng người. Hôm nay thì càng thêm tôn kính".

"Bởi vì ta đã giúp ngươi đòi lại công đạo ư?".

"Hmm... Cũng không phải. Chỉ là con thấy sư phụ rất có nghĩa khí".

...

Cần hỏi đã hỏi, cần nghe đã nghe. Sau tất cả, Lăng Thanh Trúc cuối cùng cũng đi vào chính đề, bắt đầu triển khai ý định.

Thần niệm thoáng động, nàng lấy từ giới chỉ ra một món đồ vật mà đối với Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù, nó quen thuộc hơn bất cứ thứ gì khác ở Trúc Kiếm Phong này: hắc sắc trường kiếm.

Mười năm qua, mỗi lần bọn họ làm sai, chọc giận Lăng Thanh Trúc thì thanh kiếm kia sẽ liền xuất hiện. Đòn roi, bất kể nặng nhẹ đều là từ nó mà ra...

Dự cảm sắp có chuyện chẳng lành, Chu Đại Trù vội thoái lui, vừa lui vừa hỏi: "L-Lão nhân gia, tự nhiên người mang kiếm ra làm gì vậy?".

"Làm gì ư?".

Dáng vẻ điềm đạm, Lăng Thanh Trúc cầm hắc kiếm gõ gõ trên nền nhà, từ tốn nói ra: "Chu Đại Trù, cái thằng mập nguoi không phải rất thông minh? Cái chuyện này cũng đâu có gì mới lạ, nguoi sao còn hỏi nhỉ?"

Thôi xong!

Nếu vừa rồi Chu Đại Trù còn ngờ vực thì hiện tại, hẳn đã mười mười khẳng định. Sư phụ hắn, nàng đang chuẩn bị ra tay. Đối tượng là ai, khỏi cần nghĩ cũng biết.

"Khục khục... Lão nhân gia, đệ tử trong người còn đang mang thương tích, không tiện tiếp chuyện. Đệ tử xin phép cáo lui trước".

Thanh âm còn chưa kịp dứt thì Chu Đại Trù đã di chuyển ra được một đoạn, tới gần bên cửa lớn. Nhưng chính lúc hắn toan tháo chạy, bỗng từ phía sau, một thanh kiếm chọt xé gió lao tới, đem hắn đánh bật trở về.

"Hừ, thằng mập nguoi còn muốn chạy à".

"A a... khục khục..."

Dưới nền nhà, tại vị trí cách chân Lăng Thanh Trúc một đoạn khoảng tầm năm bước chân, Chu Đại Trù vịn vào Lăng Tiểu Ngư, cố gắng bày ra bộ dạng đáng thương, vừa ho vừa nói: "Lão nhân gia, đệ tử của người bị người ta ức hiếp... khục khục... Tại sao lão nhân gia người còn ra tay đánh đập nữa... Khục khục..."

"Tại sao tại sao? Hừ, thằng mập nguoi còn dám hỏi tại sao à?"

Tay thon nâng trường kiếm, Lăng Thanh Trúc chỉ chỉ tên đồ đệ của mình, bực bội tiếp lời: "Tiểu tử nhà nguoi đường đường là đệ tử chân truyền của Trúc Kiếm Phong, bản thân được thượng thiên ưu ái ban cho tư chất trác tuyệt thiên phẩm linh căn, lại còn được ta đây bỏ công giáo dưỡng mười năm ròng, vậy mà lần đầu cùng người khác giao đấu đã liền bị họ đánh cho lê lết trở về. Nguoi đây chính là làm xấu mặt Trúc Kiếm Phong có biết không? Nhưng cái đó còn chưa phải quan trọng nhất, cốt yếu là nguoi đã làm xấu mặt ta đây này".

"Lão nhân gia, người nói vậy thật oan cho đồ nhi. Đồ nhi là bị người ta giờ trò đánh lên mà".

"Thằng mập nguoi lại còn dám cãi à".

Mũi thở mạnh, Lăng Thanh Trúc nhắc chân tiến lên mấy bước. Vừa áp sát Chu Đại Trù liền cầm kiếm gõ xuống nền, bảo: "Nằm xuống".

"Khục khục... Lão nhân gia..."

"Ta bảo nguoi nằm xuống".

"Sư phụ..." - Ở kế bên, Lăng Tiểu Ngư trong lòng bất nhẫn, vội quỳ gối cầu xin - "Đại Trù sư huynh là vì đệ tử nên mới cùng người giao đấu. Tất cả đều là lỗi của đệ tử, xin người đừng trách sư huynh".

"Hừ... Tiểu Ngư Nhi, thế nguoi tưởng ta sẽ bỏ qua cho nguoi chắc?"

Hắc kiếm một lần nữa được khu động, Lăng Thanh Trúc chỉ qua một vị trí khác: "Tiểu Ngư Nhi, nguoi cũng nằm xuống".

"Sư phụ..."

"Lão nhân gia..."

"Nằm xuống!"

...

Dưới cái uy của chân nhân cảnh, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù gan đâu dám trái, bất đắc dĩ phải y lời nằm dài trên nền nhà, ngay tại sảnh đường. Dù vậy, Chu Đại Trù vẫn chưa muốn buông xuôi, tiếp nhận trừng phạt. Hắn cố nói: "Sư phụ, thời điểm đánh nhau với người của Tam Tiên Đảo, lão nhân gia người chẳng phải nói con và Tiểu Ngư là đệ tử yêu, đệ tử quý của người, đâu có làm sai chuyện gì cũng chỉ nhẹ nhàng khuyên bảo, sẽ không nặng lời trách mắng hay đòn roi đánh đập sao..."

Những tưởng sau khi Chu Đại Trù đem mấy lời kia nhắc lại, Lăng Thanh Trúc sẽ ít nhiều bị tác động thì không, nàng vẫn hết sức điềm tĩnh ứng phó.

Đưa tay vân vê cằm, nàng ra vẻ suy tư nghĩ ngợi một hồi, rồi nghi hoặc hỏi lại: "Bộ ta có nói thế à? Sao ta lại chẳng nhớ gì vậy nhỉ?"

"Lão nhân gia, người thật sự có nói mà. Tiểu Ngư cũng nghe nữa".

"Đúng đấy sư phụ. Lúc đó đệ tử và Đại Trù sư huynh đã nghe rất rõ".

"Chậc..."

Trái hẳn kỳ vọng của Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù, Lăng Thanh Trúc vẫn cứ tro tro, chả có xíu xiu nào cho thấy là sẽ hồi tâm chuyển ý. Về mặt vô tội, nàng phũ phàng: "Tiểu Ngư Nhi, Chu Đại Trù, ta nghĩ chắc là hai đứa các ngươi nghe lầm rồi. Ta có bao giờ nói mấy lời đó đâu. Ta là người có thân phận, sao có thể bịa đặt như vậy được chứ".

"Ồ Thiên Kiếm Môn này, môn nhân trên dưới ai chẳng biết phong chủ Trúc Kiếm Phong Lăng Thanh Trúc ta là người rất có tín nghĩa... Ừm, nếu ta mà thật có nói ta nhất định sẽ nhận. Nhưng mà... ta đâu có nói".

Sự thể vốn dĩ đã rõ như ban ngày, vậy mà qua đôi ba câu, Lăng Thanh Trúc đã biến nó thành "điều lầm tưởng". Trước bốn sự đổi trắng thay đen, tài năng diễn xuất quá đời cao siêu này, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù chỉ còn biết cúi đầu cam chịu, mặc người xử trí.

Bọn họ cãi không nổi a!

Cao nhân. Quả đúng là cao nhân...

...

Giữa lúc hai huynh đệ Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù phải đón nhận đòn roi từ Lăng Thanh Trúc ở Trúc Kiếm Phong thì tại Kim Kiếm Phong, một cuộc giáo huấn khác cũng đang diễn ra. Trong cuộc gồm có hai người, một già một trẻ. Già thì chính là sư huynh của Lăng Thanh Trúc, chương môn phái Thiên Kiếm: Cơ Thành Tử; còn trẻ, không ai khác, đích thị đệ tử chân truyền thứ sáu của Cơ Thành Tử, người có thiên tư tuyệt đỉnh, hiện đứng đầu trong thế hệ trẻ của tông môn: Tô Đông Vũ.

So với Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù, Tô Đông Vũ này nhập môn sớm hơn hai thập niên, năm nay tuổi được ba tám, tu vi chân nhân cảnh sơ kỳ. Rất lợi hại.

Cứ ngẫm một chút thì sẽ liền hiểu được. Ba mươi tám tuổi thành tựu chân nhân, tự cổ chí kim, trừ bỏ tổ sư khai tông lập phái là Lý Bất Tri ra thì tông môn làm gì còn có ai bì kịp? Thậm chí kể cả có là Lăng Thanh Trúc và Lý Ngọc Thường hôm nay cũng chỉ đành cam bái hạ phong.

Tương lai chưa biết, chứ bằng hiện tại, sau tổ sư gia Lý Bất Tri, thành tựu chân nhân sớm nhất không ai khác ngoài Tô Đông Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Phí

...

"Sư tôn, đệ tử đã biết sai".

Ngồi trên giường, với đôi mắt khép hờ, Cơ Thành Tử hướng người thanh niên có khuôn mặt tuấn mỹ, điềm đạm đang kính cẩn phía trước, hỏi lại: "Đông Vũ, ngươi sai ở đâu?".

"Đệ tử không nên bênh vực cho Lục Đan mà để hai vị sư đệ của Trúc Kiếm Phong chịu ủy khuất".

Tới lúc này, Cơ Thành Tử mới chậm rãi mở mắt.

"Đông Vũ." - Hắn nói - "Cách ngươi xử trí, nó cũng không sai. Một bên là đệ tử bản môn, một bên lại là khách nhân Tam Tiên Đảo, ai nặng ai nhẹ đã quá rõ ràng. Nhưng...".

Cơ Thành Tử khẽ thờ dài, lắc đầu nói: "Hiểu biết của ngươi còn chưa đầy đủ".

"Đông Vũ, nếu hôm nay kẻ va chạm với người của Tam Tiên Đảo là đệ tử của Mặc Kiếm Phong, Liệt Kiếm Phong hay Tương Kiếm Phong, Kim Kiếm Phong gì đấy, như vậy thì mọi thứ đều ổn thỏa. Tuy nhiên, gánh lấy thiệt thòi lại là đệ tử chân truyền của Trúc Kiếm Phong...".

"Sư thúc Lăng Thanh Trúc của ngươi xưa nay tính tình cổ quái khó ai hiểu được. Đệ tử của nàng bị người đánh, muốn nàng mất nhắm mắt mở bỏ qua mà nói...".

Sau lần thờ dài thứ hai, Cơ Thành Tử tiếp tục: "Đông Vũ, sư thúc Lăng Thanh Trúc của ngươi không phải người người có thể làm phật ý, để nàng gánh chịu ủy khuất. Chẳng giấu gì ngươi, một khi sư thúc của ngươi bạo phát thì đến cả ta cũng vô phương áp chế nổi".

"Sư tôn, đạo thuật của Lăng sư thúc thật cao tới như vậy?" Qua hồi lâu im lặng nghe giáo huấn, Tô Đông Vũ lúc này mới mở miệng hỏi.

Hắn không thể không thắc mắc. Hơn bất kỳ các vị sư huynh, sư tỷ nào trên đỉnh Kim Kiếm này, Tô Đông Vũ hẳn biết rất rõ Cơ Thành Tử có bao nhiêu

bổn sự. Uy năng của chân nhân hậu kỳ, hẳn đã từng tận mắt thấy qua. Rất kinh khủng.

Một người tài phép cao thâm như ông ấy lại thờ dài tự nhận vô phương áp chế kẻ khác; Lăng Thanh Trúc kia, năng rốt cuộc mạnh tới mức nào?

"Lẽ nào Lăng sư thúc cũng là..."

Trong lòng có suy đoán, Tô Đông Vũ im lặng chờ nghe sư tôn mình giải đáp.

May mắn, hẳn đã chẳng phải chờ đợi quá lâu. Sau động tác vuốt râu từ tốn, Cơ Thành Tử cất tiếng, giọng có chút cảm thán: "Đông Vũ, Lăng sư thúc của ngươi đã tiến vào cảnh giới hậu kỳ rồi".

Quả nhiên!

Mặc dù đã có suy đoán nhưng đến khi nghe chính miệng sư phụ mình nói ra, Tô Đông Vũ vẫn khó tránh động dung. Giống Ân Hồng, hầu hết kẻ tu tiên luyện đạo, Tô Đông Vũ hẳn cũng thừa hiểu chân nhân hậu kỳ đại biểu cho điều gì. Đề đạt đến... thực rất gian nan.

Còn nhớ, để tìm tới cánh cửa hậu kỳ, sư phụ Cơ Thành Tử của hắn đã phải tiêu tốn những bốn trăm năm - quãng thời gian còn dài hơn gấp đôi, tính từ lúc ông bắt đầu tu luyện cho đến lúc tiến vào cảnh giới chân nhân trung kỳ. Ấy vậy mà vị Lăng sư thúc kia... Nếu hắn tính không lầm thì năng đã đột phá sớm hơn sư phụ mình khoảng chừng ba trăm năm..

Ba trăm năm, mức chênh lệch này... thật chẳng hề ít.

Tô Đông Vũ đã, và vẫn đang khá rung động vì tin tức mà sư phụ mình vừa mới nói ra. Có điều còn chưa phải toàn bộ. Khiến hắn kinh ngạc hơn là những lời tiếp theo của Cơ Thành Tử.

"... Chỉ hơn bốn trăm tuổi đã trở thành chân nhân hậu kỳ, xét trong Thiên Kiếm cả xưa lẫn nay, ngoại trừ tổ sư gia thì Lăng sư thúc của ngươi là người đầu tiên làm được, thời gian ngắn nhất. Tuy nhiên..."

Cơ Thành Tử dừng trong giây lát, chột nhìn Tô Đông Vũ. Mang theo ẩn ý, hắn nói: "Đông Vũ, có một điều mà ta muốn ngươi ghi nhớ. Đó là: Dù cho Lăng sư thúc ngươi chưa đột phá thì ta vẫn không đủ sức đàn áp, bắt kẻ tu vị của ta có cao hơn năng, là chân nhân hậu kỳ đi chăng nữa".

Đây chính là những lời do chính miệng Cơ Thành Tử thốt ra. Và cũng chính nó đã tạo nên một trận cuồng phong bạo vũ nơi cõi lòng Tô Đông Vũ.

Chân nhân hậu kỳ đấu chân nhân hậu kỳ, Cơ Thành Tử chịu lép vế thì thôi, hắn vẫn tiếp nhận được. Đằng này... Sư phụ hắn nói dù cho sư thúc Lăng Thanh Trúc kia của hắn chưa đột phá thì với tu vị chân nhân hậu kỳ có sẵn, ông vẫn vô pháp áp chế nổi. Nói cách khác, chỉ bằng vào tu vị trung kỳ, vị Lăng sư thúc kia đã đủ sức giao đấu với cấp bậc hậu kỳ - những vị đại tu sĩ.

Đây là cái khái niệm gì chứ?

Trên giường, Cơ Thành Tử âm thầm quan sát biểu hiện của đồ nhi, thừa hiểu vướng mắc nên liền khẳng định: "Đông Vũ, ta biết đây là chuyện rất khó tin, trái với lẽ thường, thế nhưng nó là sự thật. Trong quá khứ ta và Lăng sư thúc ngươi đã từng giao đấu qua. Thời điểm năng bộc phát toàn bộ lực lượng, đầu có là chân nhân hậu kỳ thì ta cũng chỉ đành thoái lui".

"Đạo pháp cao thâm, tính tình lại cổ quái không người hiểu được, vị Lăng sư thúc này của ngươi... Trừ phi vạn bất đắc dĩ, bằng không đừng bao giờ chọc giận năng, khiến năng phật ý".

"Đông Vũ, ngươi đã hiểu rồi chứ?"

Tô Đông Vũ hít sâu một hơi, đáp: "Sư tôn, con đã hiểu".

"Ừm".

Cơ Thành Tử gật đầu, đoạn thi triển chút đạo thuật đem cửa phòng mở ra: "Cũng muộn rồi. Ngươi hãy về nghỉ ngơi đi".

"Đệ tử xin phép cáo lui".

...

Tô Đông Vũ vừa rời đi thì Cơ Thành Tử cũng chuyển mình đứng dậy. Chân bước xuống giường, mặt hiện tiếu ý, hắn hướng bên ngoài nói ra: "Sư muội đã đến rồi tại sao không vào mà ăn nếp như thế?"

"Hừm hừm..."

Tiếng hắng khe vang, Lẫn trong màn đêm, một thân ảnh chậm rãi bước ra, đi vào trong phòng. Nàng nhìn Cơ Thành Tử, giọng tùy ý: "Chưởng môn sư huynh, mấy lời lúc nãy là huynh nói cho thẳng nhóc Đông Vũ kia nghe hay cho muội nghe vậy?"

"Dĩ nhiên là cho đồ nhi của ta".

"Thật không?".

Lăng Thanh Trúc chả mấy tin tưởng: "Muội thì vẫn thấy huynh đây là cố tình nói cho muội nghe a".

"Thanh Trúc, Đông Vũ trẻ người non dạ, hiểu biết nào được bao nhiêu. Sư muội hà tất phải chấp nhặt?".

"O..." - Lăng Thanh Trúc tỏ vẻ ngạc nhiên - "Thế ra chương môn sư huynh không biết muội là người rất hay để ý mấy chuyện nhỏ nhặt à?".

"Thanh Trúc, muội...".

Cơ Thành Từ lắc đầu: "Tính tình của muội, ta thật chả thể nào hiểu nổi".

Theo sau tiếng thờ dài bất đắc dĩ, hần chuyển đề tài: "Thanh Trúc, từ khi nào vậy?".

"Khi nào? Cái gì khi nào?" Lăng Thanh Trúc vò chưa hiểu ý, hỏi lại.

"Chuyện muội đột phá." Cơ Thành Từ nói rõ.

"À, chuyện này à...".

Lăng Thanh Trúc giờ bàn tay lên, ngón tay phải chạm ngón tay trái: "Đâu, để muội đếm coi".

"Một, hai, ba, bốn...".

"Chương môn sư huynh, muội tính được rồi. Hmm... Kể từ lúc muội bắt đầu bế quan cho tới khi đột phá thành công, thời gian trước sau gộp lại, con số vị chi là... hai tháng lẻ bảy ngày, sáu giờ một khắc dư".

"Hơn hai tháng thời gian...".

Cơ Thành Từ nhâm lại, sau thì tự mình cảm khái: "Thật là nhanh hơn ta năm đó không biết bao nhiêu lần".

...

"Thanh Trúc, xét trong lịch sử Thiên Kiếm Môn ta, tự cổ chí kim, các đời chương môn, phong chủ, những người tài giỏi nhất, thật sự chẳng một ai có thể đặt chân vào cảnh giới chân nhân hậu kỳ ở độ tuổi của muội. Tư chất và ngộ tính của sư muội, sư huynh ta đây quả so mà thẹn".

"Chương môn sư huynh, huynh không cần phải tăng bốc muội vậy đâu. Muội rất ngại a".

Lăng Thanh Trúc nhấc chân bước ra vài bước rồi nói tiếp: "Thật ra cũng không phải tư chất hay ngộ tính của muội cao siêu gì, đều là nhờ đan dược trợ giúp cả thôi".

Đan dược?

Nghe được hai chữ nọ, trong mắt Cơ Thành Từ không khỏi ánh lên chút khác lạ. Hần dò hỏi: "Thanh Trúc, thứ cho sư huynh kiến thức nông cạn. Chẳng hay đan dược loại gì mà lại thần kỳ như vậy?".

"Sư huynh, muốn biết hả?".

Lăng Thanh Trúc cười cười, đoạn chìa tay ra, ngón tay ngoắc ngoắc.

"Sư muội, gì vậy?".

Rất thản nhiên, Lăng Thanh Trúc đáp gọn: "Phí".

"Phí?".

"Ừm, là phí".

Lăng Thanh Trúc nói rõ hơn: "Sư huynh, mặc dù huynh là chương môn, mặc dù bản thân muội cũng rất kính trọng huynh, thế nhưng công ra công tư ra tư, chuyện nào ra chuyện ấy. Đan dược kia là đồ vật riêng của muội, thế nên sư huynh nếu muốn biết thì phải trả phí".

"Thanh Trúc, muội đây là muốn thu lợi?".

Cơ Thành Từ cau mày, tiếp tục nói: "Kim Kiếm Phong của ta bị muội vung kiếm chém loạn, hủy đi phòng ốc, việc này ta còn chưa tính với muội mà bây giờ muội lại tính toán với ta sao?".

"Chuyện đó không phải sư huynh đã bảo cho qua rồi, sao giờ còn nhắc lại?"

Vẫn kiên quyết giữ vững lập trường, Lăng Thanh Trúc lần nữa ngoắc tay: "Sư huynh, cái nào ra cái nấy. Huynh muốn biết thì cần trả phí... Tất nhiên là sư huynh có quyền từ chối. Nhưng mà thông tin về đan dược... muội đây cũng có quyền giữ kín trọn đời".

"Haizzz...".

Rất bất đắc dĩ, Cơ Thành Từ rút cuộc đành chịu thua: "Được rồi được rồi... Nói đi, muội muốn bao nhiêu?"

"Hi hi...".

Lăng Thanh Trúc cười vui vẻ, giơ lên hai ngón tay: "Không nhiều, nhiều này thôi".

"Hai vạn linh thạch?"

Trông thấy Lăng Thanh Trúc lắc đầu, Cơ Thành Từ mới hỏi tiếp: "Hai mươi vạn?"

Như cũ, đầu Lăng Thanh Trúc lại lắc nhẹ một cái.

"Sư muội, đừng bảo là muội muốn những hai trăm vạn đấy?"

"Không".

Lần này, Lăng Thanh Trúc cuối cùng cũng chịu lên tiếng. Bằng vẻ mặt rất dỗi dằn nhiên, nàng nói ra con số: "Sư huynh, ý muội là hai ngàn vạn cơ".

Cơ Thành Từ: "...".

p/s: Nhiều bạn nói tại sao chưa tồn cáo đã đăng, ra chậm các thứ. Ok, mình sẽ trả lời.

Thứ nhất, tồn cáo mình có, nhưng không phải cứ đăng liên tiếp được bởi cần phải xem tình hình, chỉ có thể bảo đảm chương lên không quá chậm.

Thứ hai, vấn đề chậm chương, chương ít... Các bạn đừng so với truyện TQ. Bởi vì đầu phải VN mình up lên cùng thời điểm với tác giả bên họ. Hầu hết truyện TQ các bạn đọc ở web VN đều là truyện mà tác giả bên TQ đã ra được nhiều chương rồi. CVter, dịch giả họ lấy về và đăng lên, chuyện ra nhiều chương, boom chương là rất bình thường. Nếu các bạn muốn biết nhanh hay chậm thì hãy đọc từ thời điểm tác giả TQ bắt đầu đăng chương bên web họ ấy. Các bạn xem họ ra ngày bao nhiêu chương, có bao nhiêu truyện đã drop. Thưa, thái giám nhiều lắm. Các bạn đừng hể tí là tg VN thế này, tg VN thế kia.

Nói thật là giờ mình chả muốn đọc cmt luôn. Bởi vì có những cmt mà đọc xong tự nhiên nản cực kỳ, chả viết nổi...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Trường Sinh Thụ

Hai ngàn vạn, một con số mà Cơ Thành Từ đã không hề nghĩ đến. Nó quá nhiều đi. Cần biết, ở cấp bậc chân nhân như bọn họ, hai chữ "linh thạch" được dùng, ý nghĩa đã sai biệt so với tu sĩ thông thường.

Linh thạch ở đây, nó chả phải hạ phẩm. Trung phẩm? Cũng không. Là thượng phẩm cơ!

Hai ngàn vạn thượng phẩm linh thạch, đó là một con số thiên văn đấy!

Theo quy ước của giới tu sĩ thì mười viên hạ phẩm linh thạch mới đổi được một viên trung phẩm linh thạch, mười viên trung phẩm linh thạch mới đổi được một viên thượng phẩm linh thạch. Như vậy, hai ngàn vạn thượng phẩm linh thạch nếu đổi ra hạ phẩm linh thạch, vị chi sẽ là hai mươi ức - một con số đủ để đề đề không biết bao nhiêu người rồi.

Khởi nghĩ, Cơ Thành Từ dĩ nhiên là đã lắc đầu từ chối bỏ ra mức chi phí lớn tới nhường ấy. Lăng Thanh Trúc có những suy nghĩ bất thường nhưng đầu óc của Cơ Thành Từ hẳn thì vẫn còn bình thường lắm. Hẳn theo không nổi.

Tuy nhiên, nói thế không đồng nghĩa rằng Cơ Thành Từ đã từ bỏ, thôi truy hỏi. Đối với đan dược có thể trợ giúp tu sĩ đột phá chân nhân hậu kỳ, hẳn quả rất mong được biết. Nhưng, thay vì bỏ ra hai ngàn vạn thượng phẩm linh thạch, hẳn đã thương nghị, mặc cả để giảm bớt rồi thêm thắt những điều kiện khác vào. Ví như sẽ gia tăng lượng tài nguyên cung cấp hằng năm cho Trúc Kiếm Phong chẳng hạn.

Sự thế nó là như vậy. Một cuộc trao đổi đầy "giá trị". Lăng Thanh Trúc rất lời, trong khi sư huynh của nàng - Cơ Thành Từ, hẳn cũng không hề lỗ.

Đúng vậy. Mặc dù chỉ là một chút thông tin, vài ba câu nói nhưng Cơ Thành Tử thực sự hài lòng. Thậm chí bây giờ, sau khi nghe xong, hắn đã chẳng còn tí bất mãn hay ủy khuất nào nữa. Nếu có thì đó cũng chỉ là một chút vui mừng, mong đợi...

Theo như lời sư muội Lăng Thanh Trúc của hắn kể thì đan dược mà nàng đã luyện chế và phục dụng chính là Hoá Thần Đan - một loại đan dược cổ xưa, gần như đã hoàn toàn tuyệt tích tại tu tiên giới ngày nay. Nguyên do là bởi để luyện chế loại đan dược này thì cần phải có được Ngũ Sắc Linh Chi và Cửu Diệp Tuyền Minh Thảo - hai loại chủ dược quan trọng nhất. Mà chúng thì...

Tại thời thượng cổ xa xưa, Ngũ Sắc Linh Chi và Cửu Diệp Tuyền Minh Thảo đúng đều tồn tại rất nhiều. Nhưng từ lúc thời đại thượng cổ kết thúc, cùng với vô số các giống loài linh thú dị chủng biến mất, hai loại dược liệu kia cũng trở nên khan hiếm, đến nay thì tưởng chừng đã hoàn toàn tuyệt tích...

Giống như mọi người, Cơ Thành Tử hắn chưa bao giờ có những ý nghĩ xa vời đối với Ngũ Sắc Linh Chi và Cửu Diệp Tuyền Minh Thảo, hay đúng hơn là đối với Hoá Thần Đan. Mãi tới hôm nay, khi nghe chính miệng Lăng Thanh Trúc nói ra...

Tâm hướng đến, Cơ Thành Tử nhìn Lăng Thanh Trúc, xác nhận lại: "Thanh Trúc, muội khẳng định là bên trong thạch động kia vẫn còn hai loại dược liệu đó?".

"Chắc chắn còn." Lăng Thanh Trúc chẳng cần nghĩ, lập tức đáp ngay.

Nàng nói tiếp: "Không những Cửu Diệp Tuyền Minh Thảo và Ngũ Sắc Linh Chi, tại Ô Long Cốc còn có mấy loại thảo mộc trân quý khác nữa. Ừm, đều là những dược liệu vốn đã bị cho rằng tuyệt chủng hết".

"Sư muội, muội hẳn là không phóng đại đấy chứ?".

"Phóng đại?".

Lăng Thanh Trúc lắc đầu, thanh âm nghiêm túc lên nhiều: "Chương môn sư huynh, muội đây thật không có nói chơi. Bên trong thạch động ở Ô Long Cốc kia đích xác vẫn còn đến những chín mươi loại thảo mộc quý báu cực kỳ".

"Nếu vậy... Tại sao sư muội chỉ lấy đi một cây Ngũ Sắc Linh Chi và một cây Cửu Diệp Tuyền Minh Thảo? Thật chẳng giống muội chút nào".

"Haizz... Nếu mà lấy được thì muội đây đã lấy hết rồi...".

"Sư muội, có uẩn khúc gì chăng?".

"Một chút".

Lăng Thanh Trúc thoáng hồi tưởng rồi thuật lại: "Năm đó, thời điểm muội tiến vào Ô Long Cốc tầm bảo, vốn cũng không nghĩ sẽ tìm được các loại thảo mộc trân quý nhường ấy. Thú thật với huynh, giây phút nhìn thấy chúng, muội đã kích động đến độ muốn ngửa mặt cười to. Nhưng còn chưa kịp cười thì đã...".

"Chương môn sư huynh, trừ bỏ thảo dược trân quý khó cầu, huynh biết là muội đã nhìn thấy thứ gì tại thạch động kia không?".

"Là cái gì?".

"Một đôi Kim Tước".

"Kim Tước...".

Cơ Thành Tử nhất thời chưa kịp hiểu, vừa nhảm vừa lục tìm trong trí óc. Tới chừng lần ra, hắn không khỏi trở nên thất thố. Mặt mày rung động thấy rõ, hắn hỏi lại: "Thanh Trúc, ý muội không phải là thượng cổ linh chủng Kim Tước đấy chứ?".

"Chính là nó".

Lăng Thanh Trúc ngẫm mà e ngại: "Chương môn sư huynh, tại thạch động ở Ô Long Cốc năm đó, muội đã tận mắt nhìn thấy chúng. Còn nhớ, lúc muội hái xuống Ngũ Sắc Linh Chi và Cửu Diệp Tuyền Minh Thảo xong tiến vào bên trong, đang định hái tiếp những thảo dược khác thì bất ngờ nghe được một tiếng kêu vang, âm ba hùng hậu vô cùng. Kế đó, từ sâu bên trong thạch động, một đôi linh điều toàn thân vàng rực bay ra".

"Thần minh ơi, chúng vậy mà lại là Kim Tước - một trong số ít những thượng cổ linh chủng hiếm hoi còn tồn tại cho đến ngày nay...".

"Chương môn sư huynh, huynh thừa biết rồi đấy, linh chủng thượng cổ là cỡ nào lợi hại. Kim Tước tuy không phải loài quá mạnh mẽ ở thời thượng cổ, nhưng suy cho cùng vẫn thuộc chi hệ đại tộc phượng hoàng, là hậu duệ đời sau của Huỳnh Điểu. Thần thông của nó, đừng nói tu vị chân nhân trung kỳ năm đó của muội, thậm chí kể cả cô là hậu kỳ hôm nay, chạm mặt cũng chỉ đành quay đầu bỏ chạy".

Lăng Thanh Trúc thò ra một hoi, giọng thấp xuống: "Còn may, trên người muội có mang theo Vô Tướng Y, nếu không chắc hôm ấy đã phải bỏ mạng lại Ô Long Cốc rồi".

Nghe tới đây, Cơ Thành Tử rút cuộc đã hoàn toàn minh bạch. Hắn đã hiểu tại sao Lăng Thanh Trúc chỉ lấy đi hai gốc Cửu Diệp Tuyền Minh Thảo và Ngũ Sắc Linh Chi mà bỏ qua số thảo dược còn lại. Nàng căn bản là không kịp ra tay.

Kim Tước - loài linh chủng sót lại từ thời thượng cổ này, nó quá mạnh mẽ so với tu sĩ ngày nay. Trừ phi là đạt tới chân nhân hậu kỳ đại viên mãn, hoặc sở hữu những bảo vật uy lực kinh nhân, thần kỳ diệu dụng, bằng không, muốn đối phó mà nói... thật bất khả thi.

"Thanh Trúc, nói vậy kể từ đó đến nay muội vẫn chưa trở lại Ô Long Cốc lần nào sao?"

Hồi đáp Cơ Thành Tử, Lăng Thanh Trúc thành thật nói ra: "Thật ra cũng có vài lần. Nhưng mà... không dám tiến vào thạch động".

Như chợt nghĩ tới điều gì, nàng khuyên: "Chưong môn sư huynh, đừng nói là huynh muốn đến Ô Long Cốc tầm bảo nhé? Muội khuyên huynh tốt nhất nên từ bỏ ý nghĩ này đi".

"Huynh không biết đâu, sau lần chạm mặt với muội năm đó thì đôi Kim Tước kia đã trở nên hết sức cảnh giác. Nhiều năm qua bọn chúng vẫn đêm ngày canh giữ thạch động a".

"Sao lại như vậy..."

Dạ vương mặc, Cơ Thành Tử khẽ cau mày nghi hoặc: "Mấy loại thảo dược như Ngũ Sắc Linh Chi, Cửu Diệp Tuyền Minh Thảo tuy rằng trân quý nhưng đối với Kim Tước cũng chẳng phải đồ vật quan trọng gì. Theo lý bọn chúng không cần quá để ý như vậy mới đúng..."

"Thanh Trúc, lẽ nào ngoài những Ngũ Sắc Linh Chi, Cửu Diệp Tuyền Minh Thảo kia, bên trong thạch động còn có loại thảo dược quý báu hơn?"

"Chưong môn sư huynh, huynh tỉnh ý đây".

Lăng Thanh Trúc cũng không giấu diếm, gật đầu xác nhận. Nàng nói tiếp: "Trong số những thứ mà muội nhìn thấy bên trong thạch động nọ, Ngũ Sắc Linh Chi, Cửu Diệp Tuyền Minh Thảo, chúng bất quá chỉ là loại "bình thường". Thực sự "giá trị" phải kể đến thứ nằm ở bên trong hồ nước - nơi muội vừa tiến đến đã liền bị đôi Kim Tước kia phát hiện kia".

"Sư muội, đó là thứ gì?"

"Ba chữ "Trường Sinh Thụ" không biết sư huynh đã từng nghe?"

...

Cơ Thành Tử không đáp, mặc dù đã nghe rất rõ.

"Trường Sinh Thụ", Cơ Thành Tử hẳn biết. Và chính bởi vì biết mà giờ phút này đây hắn mới khó lòng kiềm chế cảm xúc, con kích động.

Từ xưa đến nay, cái mà tu sĩ bao đời tìm kiếm, nỗ lực truy cầu, nó là gì?

Chính là trường sinh.

Sức mạnh, thần thông, tu vị,..., hết thảy đều chỉ là hình thức, cái thứ yếu; chính yếu thì vẫn là sống lâu, là thọ nguyên dồi dào. Vì muốn được trường sinh, tu sĩ hết đời này qua đời khác đã bỏ ra vô số mồ hôi, nước mắt và cả máu xương để tu tập đạo pháp, đề cao cảnh giới. Thế nhưng...

Tiên - phạm hai chữ, cuối cùng vẫn là chẳng ai thông suốt. Thọ nguyên có được, chung quy vẫn là hữu hạn, hai ba ngàn năm bất quá.

Lẽ dĩ nhiên, với khao khát, tham vọng của mình, tu sĩ sẽ không cam lòng chấp nhận mức thọ nguyên giới hạn ấy. Song song với việc tu luyện đạo pháp, họ còn áp dụng nhiều cách khác nữa để gia tăng thọ nguyên của bản thân lên. Trong số ấy, điển hình, cũng là phổ biến nhất chính là phục dụng đan dược.

Có điều, những đan dược loại này, đừng nói hôm nay, dẫu là ngày xưa cũng đã hết sức trân quý rồi. Vì lẽ đó, giá trị của chúng là chẳng cần bàn cãi. Dược liệu dùng để luyện chế ra, hiển nhiên cũng đắt đỏ vô cùng. Thậm chí có loại còn khan hiếm, quý giá tới nỗi mà dù bỏ ra ngàn vạn ức linh thạch vẫn chỉ đành thờ dài luyện tiếc, vô vọng thu được.

Trường Sinh Thụ chính là một trong số ấy.

Thử hỏi bảo vật trân quý nhường ấy, có ai lại không mơ ước, mong cầu? Cơ Thành Tử động tâm, rung động âu cũng bình thường.

Âm thầm hít sâu một hơi, qua hồi lâu im lặng, Cơ Thành Tử rút cuộc lên tiếng: "Thanh Trúc, muội xác định mình không nhìn lầm chứ? Thứ mà muội thấy, nó thật là Trường Sinh Thụ?"

"Sư huynh, tốt xấu gì muội cũng là một vị đan sư đỉnh cấp, cổ thư điển tịch đã xem qua vô số, há có khả năng lầm lẫn?"

Lăng Thanh Trúc nói thêm: "Huống chi, thời điểm muội phát hiện ra, trên cây lại còn đang kết quả. Lá cành có thể nhận sai nhưng quả của nó thì muội liếc qua liền biết ngay a".

Chương 42: Hạ Sơn

...

Trong căn phòng của chương môn nhân, Lăng Thanh Trúc và Cơ Thành Từ đã nói chuyện rất lâu, được nhắc đến nhiều nhất thì không gì khác ngoài Ô Long Cốc, ngoài Trường Sinh Thụ.

Nhưng, dầu nhắc nhiều hơn nữa, trước mắt cũng chẳng để làm gì, thêm chút kiến thức vậy thôi. Bảo vật trân quý thì ai nấy đều muốn, tuy nhiên, giữa mong muốn và thực tại, đôi bên vẫn thường cách biệt xa lắm. Trong trường hợp này, một đôi Kim Tước, đây tuyệt không phải thứ mà vài tên chân nhân trung kỳ, hậu kỳ có khả năng đối phó được. Nói cách khác, nếu Lăng Thanh Trúc và Cơ Thành Từ quyết đoạt gốc Trường Sinh Thụ bên trong thạch động kia, vậy thì bọn họ phải cần đến một trợ lực có tu vị trên cả chân nhân hậu kỳ.

Mà xét toàn bộ Thiên Kiếm Môn, ngoài Viên Tôn ra thì làm gì còn ai đạt tới cấp bậc này?

Chỉ là... Viên Tôn sẽ nguyện ý tham gia sao?

Nên nhớ Viên Tôn chính là linh thú hộ sơn của Thiên Kiếm Môn, thân phận rất đặc biệt. Trừ bỏ tổ sư gia Lý Bất Tri đã viên tịch ra thì làm gì còn ai đủ tư cách sai bảo?

Lăng Thanh Trúc và Cơ Thành Từ, bọn họ nếu vẫn khư khư nhớ nhưng Trường Sinh Thụ, vậy trợ lực mà họ cần sẽ không chỉ ở bên trong mà còn cả bên ngoài Thiên Kiếm Môn, ví như Tam Tiên Đảo, Cửu Hoa Cung, Lam Yên Tự. Nhưng một khi cùng ngoại nhân hợp tác... Lợi ích chia bớt đương nhiên khó tránh. Đó là còn chưa kể nhiều vấn đề sẽ phát sinh khác nữa. E sẽ có phần rắc rối.

Lùi một bước, cứ cho những kẻ tham gia, ai nấy đều đoan chính, trung thực đi, vậy thì thời điểm, nó cũng không ở hiện tại. Thoả đáng nhất phải khoảng tầm bảy, tám năm nữa cơ. Bởi lẽ theo ước tính của Lăng Thanh Trúc, đó chính là lúc quả Trường Sinh sẽ chín...

...

"Trường Sinh Thụ, Trường Sinh Quả, thật không ngờ hôm nay vẫn có thể nghe đến, biết đến..."

Lăng Thanh Trúc rời đi, còn lại một mình trong phòng, Cơ Thành Từ ngồi ngẫm mà cảm thán.

"Đáng tiếc, trong thạch động lại có một đôi Kim Tước canh giữ..."

Sau tiếng thờ dài bất đắc dĩ, Cơ Thành Từ rời khỏi chiếc ghế đang ngồi, tiến đến bên cửa sổ. Cứ thế, hắn đứng yên nhìn màn đêm sâu thẳm, im lặng thật lâu...

...

...

Năm tháng trôi xuôi, không vì ai mà dừng lại, cũng chẳng vì ai mà lướt nhanh. Bao đời bao kiếp nó đều vẫn hững hờ như thế. Rất đổi vô tâm.

Thời gian, nó không biết thương, chẳng biết nhớ; núi cao muôn trượng, sông dài muôn dặm, chúng cũng nào có biết nhớ thương ai bao giờ?

Nặng tình mong ngóng, hoá chẳng là kẻ vẫn thường ngắm núi nhìn sông, ôm hoài hình bóng...

Lăng Tiểu Ngư, hắn chính là một kẻ như vậy.

Kể từ lúc hắn bái nhập tiên môn, tính đến nay cũng đã được mười một năm. Suốt ngần ấy thời gian, nơi cõi lòng mình, hắn chưa một lần nào quên mất hình dáng, thanh âm của Lăng Ngọc Yên - thân nhân duy nhất còn tại thế của mình. Trái ngược, theo sự nhận thức ngày một thấu đáo, hắn lại càng khắc ghi rõ ràng, đến từng chi tiết vụn vặt nhất.

Nếu có ai đó hỏi hắn, trên cõi đời này ai là người quan trọng nhất với hắn thì Lăng Tiểu Ngư hẳn chắc chắn sẽ chẳng chút do dự mà lập tức đáp ngay: "Là Yên cô cô".

Có thể so với Chu Đại Trù, với Mộng Kiều sư tỷ, với sư phụ Lăng Thanh Trúc, thời gian cùng trải qua giữa Lăng Tiểu Ngư hắn và cô cô mình không nhiều bằng, thế nhưng tình cảm há đâu lại là thứ dùng năm tháng để đo đếm cân đo? Đối với hắn, những tháng ngày hạnh phúc nhất, chẳng đâu khác ngoài tuổi thơ sống tại Đào Hoa Thôn, thậm chí kể cả khi trong thời thơ ấu ấy, cái hắn nhớ được là hết sức hữu hạn đi chăng nữa.

Một đứa bé thì đúng thật vô tri, nhưng hôm nay, khi đã là một thiếu niên mười bảy, Lăng Tiểu Ngư hẳn đã hiểu được rất nhiều điều. Đơn cử như quyết định năm đó của Lăng Ngọc Yến, khi nàng buộc hắn phải theo tiên gia lên núi tu hành...

Từng có thời điểm hắn đã khóc vì nhớ, khóc vì tủi. Hắn vốn đâu có muốn tu tiên luyện đạo cái gì; trường sinh trong mắt hắn, so ra còn chẳng bằng vài năm sống bên cạnh cô cô mình... Phải. Nhiều năm về trước, Lăng Tiểu Ngư hẳn đã nghĩ như thế đấy. Nhưng hôm nay thì hắn hiểu được rồi. Hắn biết, so với hắn, cô cô năm đó còn đau lòng hơn rất nhiều.

Nàng là vì lo hắn số phần ngắn ngủi, thanh xuân chưa tới đã phải chôn vùi ước vọng, lia bỏ trần gian. Chính vì lẽ đó, nàng kiên quyết bắt hắn phải bái nhập tiên môn, lên núi tu hành, đầu nơi cõi lòng nàng chưa bao giờ muốn chia tách...

Riêng phần mình...

Để không làm cô cô phải thất vọng, Lăng Tiểu Ngư hẳn cũng đã rất chăm chỉ tu tập đạo pháp tiên gia. Trải qua mười một năm kiên trì nỗ lực, hôm nay hắn đã đạt tới trúc cơ sơ kỳ, chuẩn bị đột phá lên cảnh giới trung kỳ.

Nếu là bình thường, khi đã ở vào giai đoạn mấu chốt này, Lăng Tiểu Ngư hẳn khẳng định sẽ lập tức bế quan, dồn hết tâm trí vào tu luyện; tuy nhiên, hiện tại thì không. Thay vì bế từ quan như mọi khi, lần này hắn lại triệt để trì hoãn việc tu hành. Nguyên do rất đơn giản: Hắn phải xuống núi. Đây là khoảng thời gian ít ỏi hắn dành để về thăm cô cô mình.

Trên đỉnh Trúc Kiếm, trước Tỉnh Hương Đường, Chu Đại Trù vẫn giống mọi năm đứng ra đưa tiễn vị sư đệ thân thiết. Tay cầm hai chiếc hộp to, hắn vừa đưa qua cho Lăng Tiểu Ngư vừa nói: "Tiểu Ngư, ta biết hôm nay ngươi về thăm Yến cô cô nên tối qua có xuống bếp nấu ít đồ. Tất cả nguyên liệu chế biến đều là những loại vật phẩm quý giá, ăn vào không bỏ độc thì cũng bỏ ngang. Ngươi mang về cho Yến cô cô đi. Ta đã dán linh phù lên rồi, để mười ngày nửa tháng vẫn có thể ăn được".

"Sư huynh, cảm ơn huynh".

"Chúng ta là huynh đệ tốt, không cần cảm ơn".

Nói đoạn, từ túi trữ vật, Chu Đại Trù lấy ra thêm một lọ đan dược nữa.

"Còn đây là Bạch Ngọc Hoàn, rất có công hiệu trong việc dưỡng nhan, giải độc, ngươi cầm lấy".

"Sư huynh, Bạch Ngọc Hoàn này... nó quá quý giá".

"Có cái gì mà quý giá? Ta bảo ngươi cầm thì ngươi cứ cầm. Đây là ta tặng cho Yến cô cô dùng chứ có phải cho ngươi đâu".

Thấy sư huynh đã nói thế, Lăng Tiểu Ngư sao còn có thể từ chối, đành phải đưa tay tiếp nhận. Nhận xong thì lên tiếng cáo từ: "Sư huynh, cũng không còn sớm, đệ xuống núi đây".

"Khoan đã".

Lăng Tiểu Ngư nói xong, chân còn chưa kịp đi thì đã bị Chu Đại Trù nắm tay áo kéo lại.

"Tiểu Ngư ngươi vội cái gì chứ? Ta đã đưa hết đâu".

"Sư huynh, huynh không phải...".

Được bảy mươi thì Lăng Tiểu Ngư tắt tiếng, lờ ra tới miệng đành thu trở vào. Đơn giản là bởi chẳng cần thiết nữa. Điều hắn nghĩ, nó đã biến thành sự thật. Chu Đại Trù đã vừa mới xác nhận.

Hai tay hai lọ, Chu Đại Trù giơ ra, bảo: "Lọ màu xanh là Bách Niên Linh Nhũ, lọ màu đỏ là Dưỡng Tâm Hoàn, ngươi đem về cho Yến cô cô giúp ta".

"Cái này...".

"Cầm".

"Vâng...".

Vô pháp chối từ, Lăng Tiểu Ngư cuối cùng vẫn phải thuận theo ý sư huynh mình mà ngoan ngoãn tiếp nhận linh đan, linh nhũ.

Trông thấy hắn như vậy, Chu Đại Trù lúc này mới tỏ ra vừa ý. Hắn nói: "Tiểu Ngư, ngươi giúp ta chuyển lời thăm hỏi Yến cô cô nhé. Nói với Yến cô cô lần sau ta sẽ cùng ngươi về thăm người. Ừm, chừng đó ta sẽ đem thật nhiều đồ tốt tặng người...".

"Vâng, sư huynh. Đệ sẽ thay huynh chuyển lời. Yến cô cô nhất định sẽ rất vui".

"Ừm".

Chu Đại Trù gật nhẹ, phẩy tay: "Được rồi, mặt trời cũng đã lên cao. Tiểu Ngư, ngời xuống núi đi".

"Cáo biệt sư huynh".

...

...

Chia tay Chu Đại Trù xong, Lăng Tiểu Ngư lập tức ngự kiếm phi hành, thẳng hướng đông bắc bay đi. Với đạo thuật của tu sĩ trúc cơ sơ kỳ, chẳng mất bao lâu thì sáu mươi dặm đường đã liền qua hết.

Đáp xuống cô thôn, hần đứng nhìn mái nhà tranh đơn sơ vương vãi những cánh hoa đào mỏng manh rơi rụng, lòng bỗng chợt bùi ngùi thương cảm.

"Ngày ta chào đời, khung cảnh hần cũng giống như vậy..."

"Mẫu thân, phụ thân, hài nhi... đã về rồi".

...

Mắt nhắm lại mở, sau một cái hít thở thật sâu, Lăng Tiểu Ngư nhanh chóng chỉnh đốn tâm tình, cố để mình bình tĩnh lại. Hần không muốn để Lăng Ngọc Yến trông thấy bộ dạng ngậm ngùi thương cảm của mình.

Có những chuyện chỉ nên giữ trong lòng, đừng bộc lộ ra.

Thần thái tươi tỉnh, Lăng Tiểu Ngư nhắc chân bước vào bên trong căn nhà, rồi từ đó theo cửa sau tiến ra khu vườn - nơi Lăng Ngọc Yến đang chăm chú ngồi kiểm tra một gốc linh dược.

Đối với cây nọ, Lăng Tiểu Ngư cũng chả lạ lắm gì. Một năm trước, chính hần đã đem nó từ Trúc Kiếm Phong về tặng cho nàng.

"Yến cô cô hần cũng rất nhớ ta".

...

Giữa lúc Lăng Tiểu Ngư đang đứng phía sau dôi mắt nhìn từng cử chỉ của cô cô mình thì ở đằng trước, Lăng Ngọc Yến vẫn như cũ chưa hề hay biết về sự có mặt của hần. Nàng ngồi bên gốc cây nhỏ hiện đã vừa mới đơm hoa, cẩn thận xem xét. Hồi lâu thì tự mình lầm bầm: "Lam U Thảo đã bắt đầu ra hoa rồi. Tiểu Ngư chắc hần cũng sắp về..."

"Thằng bé này, lần trước về thăm đã mang theo cả tá đồ, lần này không biết sẽ thế nào, có phải lại giống như cũ tay xách nách mang..."

Cúi nhìn cây nhỏ trước mặt, Lăng Ngọc Yến nhẹ nhàng chạm lên chiếc lá, giọng trầm đi hần: "Tiểu Ngư, Yến cô cô thật là nhớ con lắm..."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Thân Tình

"Tiểu Ngư cũng nhớ Yến cô cô lắm".

Một câu nói ngắn gọn, khẽ khàng nhưng lúc đến tai Lăng Ngọc Yến, nó lại khiến nàng ngưng thở, tim nàng ngưng đập...

Kinh ngạc hoà lẫn xúc động, nàng đứng dậy, chậm chậm xoay lưng...

"Yến cô cô, con về rồi".

Lăng Ngọc Yến nghe rõ nhưng không đáp, thay vì hồi đáp, nàng bỗng nhanh chân chạy tới dang tay ôm chặt lấy Lăng Tiểu Ngư với đôi mắt ướt ướt như chỉ chờ chờ tuôn lệ.

...

"Tiểu Ngư, con về rồi..."

"Yến cô cô, con về rồi..."

Sau khoảnh khắc thân mật, Lăng Ngọc Yến rút cuộc cũng lấy lại chút bình tĩnh. Nàng vỗ nhẹ lên lưng Lăng Tiểu Ngư hai cái, kế đấy thì từ từ tách ra khỏi hắn.

"Tiểu Ngư, để cô cô nhìn con".

Tiếp sau câu nói, Lăng Ngọc Yến cũng liền đưa tay chạm lên khuôn mặt bình phàm của thiếu niên đối diện, rồi nhận xét: "Tiểu Ngư, con hơi gầy".

"Yến cô cô, không phải đâu. Là tại con cao lên thêm đấy chứ".

"Xuy...".

Lăng Ngọc Yến cười khê, gật đầu: "Ừ, Tiểu Ngư của cô cô đã lớn rồi, còn cao hơn cả cô cô...".

"Nếu đại ca và đại tẩu có thể chứng kiến con trưởng thành như vậy, chắc họ sẽ vui lắm...".

Tới đó thì Lăng Ngọc Yến thôi không nói nữa, thần sắc chợt trở nên buồn bã.

Chừng cũng nhận ra, Lăng Tiểu Ngư chuyển hướng câu chuyện: "À phải rồi, con có mang quà cho cô cô này".

Nói rồi, từ bên trong túi trữ vật, hắn lần lượt lấy ra bốn chiếc lọ nhỏ đưa cho Lăng Ngọc Yến.

"Tiểu Ngư, mấy cái này là?".

"Đều là linh đan của tiên gia đấy cô cô".

Tay chỉ vào từng lọ, Lăng Tiểu Ngư vừa đọc tên vừa nói rõ công dụng: "Lọ màu trắng này là Bạch Ngọc Hoàn, có tác dụng dưỡng nhan, giải độc rất hiệu quả; lọ màu đỏ này là Dưỡng Tâm Hoàn, có thể tu bổ khí huyết, bồi dưỡng tâm mạch; còn lọ màu xanh này là Bách Niên Linh Nhũ, mỗi tháng cô cô chỉ cần uống vào một giọt liền có thể giữ cho da dẻ luôn mịn màng tươi tắn, ngoài ra nó còn giúp cô cô đề kháng khí lực, tiêu trừ bệnh tật; phần lọ màu đen này gọi là Xích Long Đan, uống vào sẽ giúp kéo dài thêm chút thọ nguyên...".

Đứng nghe Lăng Tiểu Ngư nói một thôi một hồi, chờ xong, Lăng Ngọc Yến lúc này mới đáp. Nàng cong môi, giọng có chút dỗi hờn: "Tiểu Ngư, tại sao loại nào cũng đều là... Không phải dưỡng nhan, bồi bổ khí huyết thì cũng là giải độc, đề kháng khí lực... Ý con là gì chứ? Lẽ nào con thấy cô cô bây giờ đã rất xấu xí, giống kẻ bệnh tật?".

"Yến cô cô, con không có ý đó".

"Vậy thì là ý gì?".

"Cô cô, con...".

Lăng Tiểu Ngư cúi mặt rồi lại ngẩng lên, chân thành bày tỏ: "Thế tục phàm nhân cơ thể rất mỏng manh, mà cô cô thì lại ở một mình, vậy nên con... Yến cô cô, Tiểu Ngư mong cô cô luôn được khỏe mạnh".

"Tiểu Ngư...".

Trước những lời chân tâm thật dạ này, Lăng Ngọc Yến đầu muốn cũng khó lòng trừu đùa thêm nữa. Nàng mỉm cười hạnh phúc, cầm chặt bốn lọ linh đan, linh nhũ mà rằng: "Cảm ơn con, Tiểu Ngư".

Nhẹ lắc đầu, Lăng Tiểu Ngư bảo: "Yến cô cô không được nói thế. Cô cô là cô cô, sao có thể cảm ơn con được. Người nên cảm ơn là Tiểu Ngư mới đúng. Nếu chẳng nhờ Yến cô cô tận tình chăm sóc, yêu thương, Tiểu Ngư làm sao lớn lên được như bây giờ. Với lại...".

Có chút xấu hổ, Lăng Tiểu Ngư gãi đầu, nói tiếp: "Yến cô cô, trong số bốn lọ đan dược này, thật ra... chỉ có một lọ Xích Long Đan là của con thôi".

"Vậy... còn ba lọ kia, chúng là của ai?".

"Bạch Ngọc Hoàn, Dưỡng Tâm Hoàn và Bách Niên Linh Nhũ, tất cả đều là của Đại Trù sư huynh nhờ con đưa cho cô cô".

"Đại Trù...".

Lăng Ngọc Yến nhắm lại, rất nhanh liền nhớ ra: "À, thì ra là thằng bé mập mập đáng yêu đó".

"Yến cô cô, Đại Trù sư huynh đã được mười tám tuổi rồi".

"Còn cô cô thì đã gấp nghe ba mươi rồi".

...

"Thôi chết, con xem cô cô lú lẫn chưa kia".

"Yến cô cô, có chuyện gì vậy?".

Ngón trở chỉ lên trời, Lăng Ngọc Yến nói ra: "Tiểu Ngư con xem, mặt trời đã lên cao như vậy rồi mà cô cô còn chưa làm chút cơm nước nào hết".

"Thôi, con ở đây, để cô cô vào bếp".

"Cô cô, không cần đâu".

Trước ánh mắt nghi hoặc của Lăng Ngọc Yến, Lăng Tiểu Ngư lại lần nữa lấy từ túi trữ vật ra hai món đồ. Đúng là hai chiếc hộp mà Chu Đại Trù đã chuẩn bị và đưa cho.

"Tiểu Ngư, hai cái hộp này?".

"Cũng là của Đại Trù sư huynh".

Lăng Tiểu Ngư tiếp lời: "Biết hôm nay con về nên tối qua Đại Trù sư huynh đã đích thân xuống bếp, tự mình làm đồ ăn. Huynh ấy nhờ con mang xuống cho Yến cô cô, nhắn con nói với người là năm sau nhất định lại xuống đây thăm người".

"Cái thằng bé Đại Trù này thật là...".

"Yến cô cô không thích sao? Vậy lát nữa để Tiểu Ngư ăn hết nhé?".

"Ồ... Ai bảo con là cô cô không thích? Linh đan linh nhũ gì đó cô cô có thể không cần, nhưng còn đồ ăn thì cô cô nhất định phải lấy. Thằng bé Đại Trù kia nấu ăn rất ngon a".

Lời vừa ra khỏi miệng, Lăng Ngọc Yến đã liền hành động. Nàng đem cả bốn lọ đan dược đang cầm nhét vào áo Lăng Tiểu Ngư, sau đấy thì từ trong tay hắn giành lấy hai chiếc hộp đựng thức ăn.

"Con nếu muốn ăn thì hãy ăn mấy viên thuốc kia hộ cô cô đi".

"Cô cô..." - Trông theo bóng lưng người mới quay gót hướng phía căn nhà tiến lại, Lăng Tiểu Ngư gọi với - "Đây là đan dược cho cô cô, con không có dùng được đâu!".

...

Lát sau.

Trong căn nhà nhỏ.

Nhân lúc Lăng Ngọc Yến đang ở dưới bếp nhóm lửa hâm nóng thức ăn, phía trên này Lăng Tiểu Ngư cũng bắt đầu đưa mắt quan sát kỹ căn nhà...

So với một năm trước hắn về, mọi thứ chẳng có bao nhiêu thay đổi, vật dụng đa phần vẫn giữ nguyên. Từ bình trà, chiếc tách, chậu hoa, bàn ghế, chăn đệm..., hết thấy đều y chang như cũ. Khác biệt nếu có thì cũng chỉ là so với một năm về trước, những đồ vật này đã thêm phần cổ lão...

Chân tiến đến bên chiếc giường - nơi hằng ngày Lăng Ngọc Yến vẫn ngủ, Lăng Tiểu Ngư vươn tay về một góc, sát bên gối, nhẹ nhàng kéo tấm đệm, cầm lên một chiếc hộp bằng gỗ. Không phải vô tình mà có chủ đích hắn hỏi. Hắn biết rõ bên trong chiếc hộp này chứa đựng vật gì. Một năm trước, trong lúc tình cờ hắn đã nhìn thấy, và xem qua.

Động tác khẽ khàng, Lăng Tiểu Ngư đem hộp gỗ mở ra.

Đúng như hắn nghĩ, thứ mà một năm trước hắn thấy, hôm nay vẫn còn: một cuộn giấy, hay có lẽ nên gọi là một bức tranh.

Tranh này, xét ra cũng xem như đặc biệt. Không vẽ cảnh, được họa duy chỉ con người: một nam một nữ. Họ đang đứng sát bên nhau, cùng nắm tay nhìn về phía trước...

Cúi nhìn những đường nét nguyệt ngoạc, Lăng Tiểu Ngư cười nhẹ, mắt vương vị xa xăm: "Phụ thân, mẫu thân, chẳng biết con về có giống hai người chút nào không...".

...

"Tiểu Ngư".

Tiếng gọi cùng thanh âm bước chân như một liều thuốc mạnh đem Lăng Tiểu Ngư kéo khỏi những suy tư, đưa hắn trở về với thực tại. Nhanh tay đem bức tranh bỏ lại vào trong hộp, hắn rời khỏi giường, bày ra dáng vẻ tươi cười: "Yến cô cô, cô cô hâm nóng thức ăn xong rồi hả?".

"Vẫn chưa". - Lăng Ngọc Yến lắc đầu - "Chỉ vừa mới nhóm lửa xong thôi".

"Vậy, cô cô gọi con có việc gì?".

Giờ lên hai chiếc hộp của Chu Đại Trù đưa tặng, Lăng Ngọc Yến nói: "Vì cái này này".

"Tiểu Ngư, hai chiếc hộp này sao từ nãy giờ cô cô mở mãi mà không được...".

"A...".

Lăng Tiểu Ngư vỗ trán, thốt lên một tiếng.

"Yến cô cô, con quên chưa nói với cô cô là bên trên hộp có dán linh phù".

"Linh phù?".

"Hmm".

Lăng Tiểu Ngư ửng tiếng, tiếp đẩy liền thi triển đạo thuật. Ngay tức khắc, bên trên hai chiếc hộp, hai tấm linh phù màu xanh hiện ra.

Đem chúng gỡ xuống xong, hấn bảo: "Yến cô cô, giờ thì có thể mở được rồi".

"Ừ, để cô cô mở xem".

...

"A, đúng là mở được rồi".

"Ồ... Tiểu Ngư, thức ăn bên trong vẫn còn nóng luôn này".

"Cô cô, đó là nhờ tác dụng của hai tấm linh phù ban này. Ừm, chỉ cần dán chúng lên, như vậy dù thức ăn có để mười ngày nửa tháng sau cũng vẫn sẽ y nguyên không hỏng".

"Chậc, thần kỳ như vậy".

Lăng Ngọc Yến tặc lưỡi; sau chột nghĩ tới gì, nàng ngẩng lên nhìn Lăng Tiểu Ngư, cảm thán: "Đạo thuật tiên gia quả nhiên màu nhiệm... Giờ ngẫm lại, nếu năm đó cô cô không để con theo tiên gia lên núi tu hành, chắc có lẽ cô cô sẽ ân hận cả đời mất...".

"Cô cô...".

"Haaa... Sao tự dưng cô cô lại nhắc đến chuyện này chứ..." Lăng Ngọc Yến lắc đầu tự trách.

Nàng đổi giọng, vừa quay lưng hướng xuống bếp vừa nói: "Con ở đây, để cô cô đem đồ ăn hâm lại. Mặc dù còn nóng nhưng cứ hâm lên sẽ tốt hơn...".

"Yến cô cô...".

Đổi theo thân ảnh yêu kiều vừa khuất dạng nơi góc bếp, Lăng Tiểu Ngư lúc này mới thều thào khẽ thốt: "Bất kể năm đó cô cô có quyết định thế nào, Tiểu Ngư đều sẽ không trách người. Người muốn con lên núi tu hành con sẽ lên núi tu hành, người bảo con ở lại con sẽ ở lại...".

Trước kia, hay là bây giờ, Lăng Tiểu Ngư hấn đều sẽ như thế, ngoan ngoãn nghe theo, tuyệt không hời hợt. Hiện tại, điều duy nhất khiến hấn phải bận lòng, hoạ chăng ở hai chữ "đơn chiếc".

Mười một năm hấn tu hành cũng là mười một năm Lăng Ngọc Yến một mình một bóng tại cô thôn. Bao năm qua nàng vẫn như thế, chưa từng có ý định nên duyên cùng người...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Bên Mộ Trao Đan

...

Chiều hôm đó.

Cách mái nhà tranh một đoạn, ở cạnh bên một đám cỏ xanh mướt, Lăng Tiểu Ngư đang lặng lẽ ngồi nhìn. Đối tượng cũng chẳng đâu xa, ngay trước mắt hẳn thôi.

Là hai ngôi mộ, đơn sơ nhưng sạch sẽ gọn gàng. Có thể thấy chúng vẫn thường xuyên được người trông nom, lau dọn...

Giữa làn khói hương phiêu đảng lượn lờ, cuối cùng một giọng nói cũng cất lên để xua tan đi bầu không khí trầm lắng u buồn: "Tiểu Ngư, giấy đã đốt xong, hương cũng sắp tàn, chúng ta nên về thôi".

"Cô cô, người hãy về trước. Con muốn ở đây thêm một lát nữa".

"Được rồi. Vậy để cô cô về nhóm lửa làm com. Con nhớ về sớm nhé".

"Vâng, cô cô".

...

...

"Sột soạt...".

Lăng Ngọc Yến đi được một lúc thì phía sau lưng Lăng Tiểu Ngư, một cô gái khác đã xuất hiện. Nàng bước không nhanh nhưng tạo ra thanh âm vừa đủ để cho người phía trước nhận ra sự hiện diện của mình. Hẳn là cô tình.

Và, như nàng muốn, Lăng Tiểu Ngư đã quay đầu nhìn lại.

"Tiểu Ngọc, người về hỏi nào vậy?".

Cùng với câu nói, Lăng Tiểu Ngư cũng nhanh chóng đứng lên, hướng Dương Tiểu Ngọc tiến lại.

Có một điều buộc phải công nhận, đó là so với cách đây hơn mười năm, Dương Tiểu Ngọc bây giờ quả như đã biến thành một con người khác. Không chỉ đơn thuần ở sự trưởng thành, thay đổi hình tướng. Cái cốt yếu và đáng đề cập nhất ở đây chính là phong thái, khí chất.

Nếu như Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù vẫn bảo lưu phần lớn cái nét cá biệt năm xưa - một kẻ lạnh lợi ba hoa trong khi một người lại thật thà kiên định - thì Dương Tiểu Ngọc, nàng đã hoàn toàn thoát khỏi cái bóng của quá khứ. Hiện tại, thấy được ở nàng là điều gì đó... rất "siêu phàm thoát tục".

Cao nhân? Cũng có phần giống.

"Tiểu Ngư..." - Trên khuôn mặt xinh đẹp hiếm hoi mới nở một nụ cười nhàn nhạt, trong bộ trường y thiên thanh ngực thêu ba đường sóng nước uốn lượn, Dương Tiểu Ngọc tiếp tục bước đi. Vừa đi vừa hỏi đáp Lăng Tiểu Ngư - "Ta vừa về ban nãy".

"Sao người biết ta ở ngoài này? Là cô cô nói cho người biết hả?".

"Không có".

Trái với suy đoán của Lăng Tiểu Ngư, Dương Tiểu Ngọc lắc đầu: "Mới rồi ta có qua nhà tìm người nhưng không thấy, đoán là người ở ngoài này nên mới đi ra. Hmm, trên đường có gặp Yến cô cô".

"Ra là vậy".

Lăng Tiểu Ngư gật gù, rất thản nhiên nắm lấy tay Dương Tiểu Ngọc, dắt nàng đi về phía mộ phụ mẫu.

"Tiểu Ngọc, đến rồi thì ở đây cùng ta trò chuyện một lát. Cũng một năm rồi chúng ta chưa gặp nhau".

...

Bên hông phần mộ người quá cố, cạnh đám cỏ xanh, Lăng Tiểu Ngư đã ngồi nhìn người bạn thanh mai trúc mã của mình cả một hồi lâu rồi mới nhận xét: "Tiểu Ngọc, người hình như có cao lên một chút".

"Xuy...".

Vốn đang chờ đợi, Dương Tiểu Ngọc nghe xong thì nhất thời khó nhịn hé môi bật ra một tiếng. Nàng cảm thấy có chút buồn cười.

Từ nãy giờ trông thấy Lăng Tiểu Ngư ngắm soi mình, nàng cứ ngỡ hẳn sẽ nói ra một câu nào đó khác cơ. Ví như... "Người xinh đẹp hơn trước nhiều" chẳng hạn. Ai dè...

"Người hình như có cao lên một chút", vậy ra trong mắt Lăng Tiểu Ngư hẳn, chiều cao còn quan trọng hơn dung mạo?

"Tiểu Ngư, bộ từ trước tới giờ, mỗi lần gặp nhau ngươi đều chỉ để ý mỗi việc ta đã cao thêm được bao nhiêu thôi à?"

"Hmmm... Cũng không phải."

Mang theo chút mong đợi, Dương Tiểu Ngọc hỏi tiếp: "Tiểu Ngư, vậy ngoài chiều cao của ta, ngươi còn để ý tới gì nữa?"

"Tóc ngươi dài hơn này".

"Gì nữa?"

"Da ngươi cũng trắng hơn".

"Còn gì nữa?"

"Hmm... Ngực cũng lớn hơn".

Dương Tiểu Ngọc: "...".

Nàng thật là không biết phải nói sao. Nếu như câu vừa rồi do một tên nam nhân nào khác thốt ra, chắc chắn Dương Tiểu Ngọc nàng sẽ cảm thấy khó chịu, thậm chí có khả năng động tay động chân ngay. Nhưng là Lăng Tiểu Ngư thì...

Nàng biết, hẳn chẳng có ý trêu ghẹo hay vui đùa gì, tất cả đều là thật tâm trả lời, thấy sao nói vậy.

"Haizz... Hắn vẫn ngốc hết như ngày nào..."

Ngầm thờ dài, Dương Tiểu Ngọc háng giọng, cố tình bày ra bộ mặt không vui: "Tiểu Ngư, bộ ở trước mặt những người con gái khác, ngươi cũng sẽ nói như thế à?"

"Nói cái gì?" Lăng Tiểu Ngư hơi nghi hoặc. Hắn thật vẫn chưa biết mình đã làm gì khiến cho Dương Tiểu Ngọc khó ở.

Có điều, hẳn rất nhanh liền biết...

"Thì câu ngươi vừa nói. Ngươi bảo ngực ta..."

Dương Tiểu Ngọc nói tới đây thì ngưng, chuyển ý: "Ngươi không biết đó là mấy lời rất tế nhị sao? Người ta nghe được lại tưởng ngươi đang sàm soi, quấy rối đấy".

Như chợt nghĩ đến điều gì, Dương Tiểu Ngọc ném cho người bạn thanh mai trúc mã của mình một ánh nhìn có chút hung hăng bất thiện, truy hỏi: "Tiểu Ngư, ở trước mặt Mộng Kiều sư tỷ của ngươi, ngươi có từng nói ra mấy câu tương tự như thế không?"

Mặc dù không hiểu tại sao Dương Tiểu Ngọc lại bỗng lôi sư tỷ Mộng Kiều của mình vào nhưng Lăng Tiểu Ngư vẫn rất thành thật lắc đầu: "Không có. Trước nay Mộng Kiều sư tỷ đâu có bao giờ hỏi ta giống như ngươi".

"Vậy nếu nàng hỏi? Lê nào ngươi cũng thành thật nói là... nói là ngực nàng ấy lớn hơn, chân nàng ấy dài hơn, những câu tương tự?"

"Chắc chắn sẽ không". - Lăng Tiểu Ngư quả quyết - "Kể từ lần đầu tiên ta gặp Mộng Kiều sư tỷ cho đến bây giờ, sư tỷ vẫn luôn giữ nguyên hình dáng xinh đẹp cân đối như thế..."

Xinh đẹp?

Nguyên cả một câu dài, cuối cùng đọng lại trong tâm trí Dương Tiểu Ngọc chỉ có đúng hai chữ. Chẳng biết đã là lần thứ mấy, nàng hỏi: "Còn ta thì sao? Có xinh đẹp không?"

"Tiểu Ngọc, ngươi đương nhiên là xinh đẹp".

"Vậy so với Mộng Kiều sư tỷ kia của ngươi thì thế nào? Ai xinh đẹp hơn?"

"Cái này..."

"Không cho ngươi nghĩ. Mau trả lời đi".

Trước sự thúc giục của ai kia, Lăng Tiểu Ngư đành phải mau chóng đưa ra lựa chọn. Sau khoảng khắc cân đo đong đếm, rốt cuộc hắn đã nghiêng về phía Dương Tiểu Ngọc: "Tiểu Ngọc, ừm... so với Mộng Kiều sư tỷ thì da ngươi trắng hơn một chút, tóc ngươi đen và suông mượt hơn một chút, ngực cũng... Hừm, tóm lại là ngươi xinh đẹp hơn một chút".

"Chỉ một chút thôi sao?".

Liếc thấy cô gái bên cạnh có vẻ chưa mấy hài lòng, Lăng Tiểu Ngư tăng thêm: "Nhiều hơn một chút".

"Nhiều hơn một chút là bao nhiêu?".

"Thì... là nhiều hơn một chút".

"Hi...".

"Tiểu Ngọc, sao ngươi lại cười?".

"Không có gì".

...

...

Màn đối đáp, kẻ hỏi người thưa ban nãy, nó đã khép lại như thế, bằng một nụ cười vừa ý hết sức hiềm hoi của Dương Tiểu Ngọc. Và tất nhiên là trong cả sự thắc mắc của Lăng Tiểu Ngư.

Nhưng, dù đây có là gì đi nữa thì hiện chúng đều đã trôi qua. Lúc này, câu chuyện đã chuyển sang hướng khác; tâm tình của mỗi người, nó cũng đã thay đổi.

Dưới ánh mắt hăm mộ của Lăng Tiểu Ngư, từ chiếc gói chỉ màu ngọc bích đang đeo trên tay, Dương Tiểu Ngọc lấy ra một chiếc hộp gỗ nhỏ. Nàng đưa qua cho hắn, bảo: "Tiểu Ngư, tặng ngươi".

"Tiểu Ngọc, là gì vậy?".

"Ngươi mở ra xem đi".

Y lời hào bằng hữu, Lăng Tiểu Ngư đem hộp gỗ mở ra thì thấy bên trong có một viên đan dược. Nó không lớn lắm, chỉ bằng tầm hạt đậu, có màu đen giống y như mực.

"Viên đan dược này... Linh khí toả ra thật nồng đậm".

Ngẩng đầu lên, Lăng Tiểu Ngư hơi ngần ngại: "Tiểu Ngọc, viên đan dược này chắc hẳn phải rất quý giá. Ta thật không dám nhận...".

"Có cái gì mà không dám nhận?". - Lăng Tiểu Ngư còn chưa nói hết thì đã bị Dương Tiểu Ngọc gạt đi - "Tiểu Ngư, ta với ngươi là hảo bằng hữu, là bạn thanh mai trúc mã, ta không cho phép ngươi nói thế".

"Ta không cần biết. Viên đan dược này ngươi dù muốn hay không cũng phải nhận. Nếu ngươi từ chối thì từ đây về sau ta sẽ cắt đứt quan hệ cùng ngươi".

"Tiểu Ngọc...".

"Thế nào? Ngươi nhận hay là không nhận?".

Uy hiếp. Rõ ràng là uy hiếp. Lăng Tiểu Ngư biết, nhưng chẳng thể từ chối được. Đây là tâm ý của bằng hữu, hắn làm sao nỡ...

Có phần bất đắc dĩ, hắn rút cuộc thoả hiệp: "Được rồi, ta sẽ nhận".

"Phải vậy chứ".

...

"Tiểu Ngọc, đây là đan dược gì? Trông nó có vẻ đặc biệt".

Vốn muốn từ chối nhưng cuối cùng vẫn phải nhận, giờ nhận xong, Lăng Tiểu Ngư lại không thể không hỏi. Hắn cần được biết.

Và lẽ đương nhiên, Dương Tiểu Ngọc chẳng có lý gì lại từ chối trả lời.

"Tiểu Ngư". - Nàng hỏi đáp - "Đây chính là Thiên Cơ Đan".

"Thiên Cơ Đan?".

Lăng Tiểu Ngư trở mắt: "Tiểu Ngọc, ngươi... ngươi vừa bảo viên đan dược này là Thiên Cơ Đan - thứ có thể đề thăng ti lệ đột phá cảnh giới vẫn đỉnh của tu sĩ trúc cơ lên bốn thành?".

"Ừm, chính là nó".

Có được lời xác nhận, Lăng Tiểu Ngư càng thêm khó lòng bình tĩnh. Không giống sư huynh Chu Đại Trù của mình, thường ngày Lăng Tiểu Ngư hẳn vẫn hay tra cứu điển thư, cở tịch, cộng thêm thỉnh thoảng lại được Lăng Thanh Trúc chỉ điểm nên đối với đan dược, hẳn ít nhiều cũng có chút kiến thức.

Thiên Cơ Đan, cái danh tự này, hẳn biết rất rõ. Chẳng ngoa khi bảo rằng trong tất cả các loại linh đan dược thủy cần thiết dành cho tu sĩ trúc cơ, nó chính là loại hữu ích và trân quý nhất. Chỉ ít thì ở thời đại ngày nay là như vậy.

Bộ dạng khó nghĩ, Lăng Tiểu Ngư cúi xuống xem đan dược rồi lại ngẩng lên nhìn Dương Tiểu Ngọc, đang toan mở miệng thì bên cạnh, Dương Tiểu Ngọc đã biết ý mà cướp lời.

"Tiểu Ngư, đừng nói với ta là ngươi muốn trả lại đấy".

Nàng bồi thêm: "Nếu ngươi thực hoàn trả thì ta sẽ nhận, nhưng mà... Như lúc này ta đã có nói, sau này chúng ta sẽ không còn là bằng hữu nữa".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Phàm Nhân Mong Manh

"Nhưng mà Tiểu Ngọc, Thiên Cơ Đan này quá trân quý. Ta nghe sư phụ nói nguyên liệu để luyện chế nó gần như đã hoàn toàn tuyệt tích... Ta...".

"Tiểu Ngư, ngươi đừng từ chối".

Bỗng chốc, giọng Dương Tiểu Ngọc trầm đi hẳn: "Thiên Cơ Đan này vốn dĩ do sư phụ chuẩn bị để ta đột phá trúc cơ, tiến vào vắn đỉnh. Nhưng ngươi nhìn xem, ta hiện đã sớm bước qua cánh cửa vắn đỉnh rồi, Thiên Cơ Đan đâu có cần thiết nữa. Huống chi...".

Nét mặt ảm ảm u buồn, Dương Tiểu Ngọc bộc lộ tâm tư: "Tiểu Ngư à, sinh mệnh phàm nhân ngắn ngủi lắm...".

"Phụ mẫu ta, họ đã bắt đầu già đi rồi. Mặc dù có linh đan, dược thủy phục dụng nhưng chung quy vẫn chỉ trì hoãn được phần nào, bất quá bảo lưu tương mạo bên ngoài, chứ còn bên trong cơ thể, nguồn căn sinh mệnh... làm sao dừng lại được".

"Ta biết, rồi sẽ có một ngày họ sẽ rời xa ta... Cái ngày đó, ta thật không muốn, nhưng đó là số mệnh, điều tất yếu phải xảy ra...".

"Tiểu Ngư, ngoại trừ phụ mẫu thì ở Đào Hoa thôn này, ta cũng chỉ còn có ngươi và Yến cô cô. Ta luôn xem Yến cô cô và ngươi là thân nhân của mình...".

"Giống phụ mẫu ta, Yến cô cô không có linh căn, không thể tu luyện, chỉ là một thể tục phàm nhân với sinh mệnh rất đổi mong manh... Linh đan có tốt, dược thủy đầu nhiều, cuối cùng rồi cũng sẽ tới lúc trở nên vô dụng thôi...".

Ngược lên nhìn Lăng Tiểu Ngư, Dương Tiểu Ngọc nói tiếp: "Tiểu Ngư, may mà vẫn còn ngươi. Ngươi có linh căn, có thể tu hành. Chỉ cần ngươi bước vào vắn đỉnh thì thọ nguyên liền tăng lên mấy trăm năm, còn nếu thành tựu chân nhân...".

"Tiểu Ngư, tuy rằng linh căn của ngươi bất quá trung phẩm, muốn đặt chân vào cảnh giới này sẽ có chút khó khăn, nhưng ngươi yên tâm, bất cứ giá nào ta cũng nhất định giúp ngươi đột phá thành công... Sớm thôi, ta sẽ chỉ còn lại mỗi một mình ngươi là thân nhân duy nhất trên đời này, vì vậy... Tiểu Ngư, ngươi nhận lấy viên Thiên Cơ Đan này đi".

Nghe qua hết những lời thật dạ chân tâm của Dương Tiểu Ngọc, Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc đã phần nào minh bạch. Quả thực so với hẳn, Dương Tiểu Ngọc chín chắn và mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Thể tục phàm nhân sinh mệnh mong manh, Lăng Tiểu Ngư hẳn há đâu chẳng biết? Hẳn biết, nhưng là... hẳn đã lảng tránh, vờ như không biết. Có lẽ... bởi vì hẳn sợ.

Hẳn sợ Lăng Ngọc Yến sẽ già nua, sợ nàng biến mất. Hẳn sợ cái ngày hẳn trở về cô thôn, thấy cảnh cũ còn mà người xưa đã ra đi tự lúc nào...

Tự nhủ rằng nàng vẫn còn trẻ, tự nhủ rằng năm tháng còn dài, rằng cô cô, nàng vẫn sẽ bên cạnh hẳn...

Nhưng...

Dù hẳn có tự nhủ bao nhiêu lần, có suy nghĩ lạc quan thêm bao nhiêu lâu thì sự thật vẫn cứ là sự thật. Năm tháng vẫn trôi, thời gian vẫn chảy, và cô cô hẳn... nàng đang mỗi lúc một già đi...

Từ sau thời điểm đột phá trúc cơ, vì cái gì mà Lăng Tiểu Ngư hấn vẫn tiếp tục nỗ lực tu hành, ngày đêm luyện tập đạo pháp tiên gia? Chỉ đơn giản để được thường xuyên về thăm cô cô mình hồng thỏa nỗi nhớ thương, tự tay chăm sóc nàng thôi ư?

Sâu trong thâm tâm, hấn biết: Cô cô đã và vẫn đang già đi, và rồi sẽ có một ngày, như phụ mẫu hấn, như những phạm nhân thế tục khác, nàng sẽ vĩnh viễn ra đi...

Thế đấy, Lăng Tiểu Ngư đã cố tình lờ đi một việc hiển nhiên mà bản thân mình nhận thức rõ. Và chắc chắn là hấn sẽ còn tiếp tục lãng tránh thêm nữa nếu như không có sự tác động từ Dương Tiểu Ngọc. Những lời chân tâm thật dạ nàng vừa nói ban nãy, chúng buộc hấn phải chính thức đối mặt cùng thực tại. Dẫu cho nó có quá phũ phàng đi chăng nữa.

"Yến cô cô..."

Rất đổi hoang mang, Lăng Tiểu Ngư cúi đầu nhìn chiếc hộp trong tay, khẽ thốt. Thốt xong thì chìm vào trong im lặng...

...

...

Ba ngày sau.

Vị trí bây giờ đã không phải Đào Hoa thôn mà là đỉnh Trúc Kiếm. Lăng Tiểu Ngư và Dương Tiểu Ngọc, cả hai đều đã tạm biệt gia quyến mà trở lại tiên môn.

Trước cửa căn phòng thứ sáu - nơi Lăng Tiểu Ngư hiện bế quan để tiến hành đột phá, một thân ảnh mập mạp đang ngồi tựa cột, thờ dài lảm bảm: "Haizzz... Tiểu Ngư lại bế quan tu luyện nữa rồi..."

"Mộng Kiều sư tỷ, Chí Viễn sư huynh cũng đang cầm đầu tu luyện. Cái đỉnh Trúc Kiếm này bây giờ chỉ còn lại mình ta và lão nhân gia..."

"Mà lão nhân gia này cũng kỳ, có mỗi hai thầy trò mà vẫn bắt ta phải xách nước nấu cơm. Chắc, đúng là biết làm khổ người khác..."

Chu Đại Trù càng ngẫm trong lòng lại càng cảm khái cho cái phận đồ đệ của mình. Hơn mười năm qua, tính ra đã không biết bao nhiêu lần Chu Đại Trù hấn bị vị sư phụ tính tình cô quái kia của mình dùng đòn roi đánh đập rồi a.

"Làm trưởng bối đúng là sướng thật, muốn đánh lúc nào liền đánh lúc đó. Phải cũng đánh mà sai cũng đánh. Lão nhân gia thật biết cách ủy thế hiếp người..."

"Nếu sau này Chu Đại Trù ta trở thành chân nhân, tu luyện đến cảnh giới chí thượng... Hmm... Lúc đó có nên quay lại đánh cho lão nhân gia mấy roi không nhỉ?"

"Nhưng mà lão nhân gia tốt xấu gì cũng là sư phụ ta... Đệ tử đánh sư phụ là việc thiên lý bất dung, sẽ bị trời đánh..."

"Hmmm... Hay là lúc đó ta nên bịt mắt cái trang?... Lão nhân gia trước giờ đánh ta nhiều như vậy, ta có đánh lại vài cái chắc cũng không sao đâu. Chắc, cái mông của lão nhân gia rất là cong, đánh sướng phải biết..."

"Thật sẽ rất sướng sao?"

"Đương nhiên rồi. Cái mông của lão nhân gia..."

Chu Đại Trù nói tới đấy thì im bặt. Thoáng chốc, từ vẻ lơ đãng suy tư, khuôn mặt hấn bỗng trở nên thất thố lạ thường.

"Ừc..."

Nuốt xuống một ngụm nước bọt, hấn chậm chậm quay đầu.

Trong tầm mắt hấn, một thân ảnh yêu kiều dần hiện rõ. Là một cô gái tuổi độ mười tám đôi mươi, mặc tử y tinh kỳ, đường nét thanh nhã cao quý, hết sức xinh đẹp.

Không phải Lăng Thanh Trúc thì còn ai?

"L-Lão nhân gia..." - Chu Đại Trù chuyển mình đứng lên, e ngại cất tiếng - "Người tới hỏi nào vậy?"

"À, cũng không lâu đâu, chỉ vừa đủ để nghe có kẻ nào đó đang ấp ủ ý định đòi đánh cái mông ta thôi".

Thôi xong rồi... Xong rồi...

Lòng thàm hồ không ổn, Chu Đại Trù cấp tốc suy nghĩ. Cuối cùng, chả biết tính thế nào, từ e sợ, hấn đột nhiên đổi sang tức giận: "To gan thật! Kẻ này to

gan thật! Lão nhân gia xinh đẹp rạng ngời, tài trí vô song, anh minh thần võ, là bậc cao nhân trong cao nhân như vậy mà lại có kẻ dám ôm ý định đòi đánh cái mông lão nhân gia... Tên này chắc chắn là chán sống rồi!".

"Nhưng mà lão nhân gia...".

Thanh âm hạ thấp, Chu Đại Trù thu liễm cơn giận vừa nguy trang, tỏ vẻ chân thành: "Lão nhân gia là cao nhân, là đại nhân. Mà đại nhân thì đại lượng, nếu tự mình động tay động chân thì sẽ khó coi lắm. Hay là như vậy, lão nhân gia cứ để cái tên khốn kiếp ngông cuồng kia cho đệ tử lo liệu. Đệ tử nhất định sẽ cho hắn một bài học, cảnh báo hắn từ nay về sau phải biết kính trên nhường dưới, một lòng tôn kính lão nhân gia".

"Ồ, Chu Đại Trù, tiểu tử ngươi muốn thay nhân gia đi giáo huấn kẻ kia à...".

Trên mặt ý cười mỗi lúc một đậm, Lăng Thanh Trúc nhấc chân bước tới. Cùng với đó, một thanh trường kiếm màu đen cũng nhanh chóng hiện ra trong tay nàng.

"Soạt!".

Trông thấy món đồ vật quen thuộc nọ, Chu Đại Trù gan đâu dám ở lại, lập tức quay đầu bỏ chạy bằng tốc độ nhanh nhất có thể.

Chỉ là... hắn chạy được sao?

Ngay khi chân hắn vừa xoay thì từ phía sau, Lăng Thanh Trúc cũng liền hành động. Nàng gọi ra một sợi dây dài màu vàng kim, tung về trước.

Nháy mắt, thân hình mập mạp của Chu Đại Trù tức khắc bị giữ, từ không trung rơi xuống mặt đất.

"Ui da...!".

"Hừ!".

Đổi cười làm giận, Lăng Thanh Trúc tiến sát Chu Đại Trù hiện đã bị dây dài trói chặt, hung hăng nói ra: "Cái thằng mập nguoi đúng là càng ngày càng to gan mà, lại dám ấp ủ ý định đánh mông sư phụ nguoi...".

"Lão nhân gia à, thật là oan cho con quá! Lúc nãy con chỉ là nhất thời nghĩ nguoi linh tinh, tuyệt không có ý bất kính với lão nhân gia a...".

"Không có ý bất kính? Cái thằng mập nguoi tính lừa ai đấy?".

"Lão nhân gia, con nói thật đấy. Con làm sao dám xúc phạm lão nhân gia được. Lão nhân gia là sư phụ con mà...".

"Lúc nãy nói muốn đánh mông ta, giờ lại bảo không dám xúc phạm, không có ý bất kính... Cái thằng mập nguoi hay quá nhỉ?".

"Lão nhân gia, đánh cũng có nhiều loại a. Như đánh ghét này, đánh giận này, đánh thương này, đánh yêu này... Lão nhân gia, người cũng biết là trước nay Chu Đại Trù con rất kính yêu người mà".

"Hừ, thằng mập nguoi đúng là giỏi lấp liếm".

Như chẳng muốn dong dài thêm nữa, Lăng Thanh Trúc dứt khoát bỏ qua mấy lời xuyên tạc hàm hồ của Chu Đại Trù, thẳng tay tuốt kiếm.

Kế đấy, nàng cầm vô kiếm cứng rắn, gõ gõ lên lòng bàn tay: "Chu Đại Trù, tiểu tử ngươi muốn đánh cái mông ta a? Tốt thôi, để bây giờ sư phụ truyền thụ cho nguoi tí kinh nghiệm. Tiểu tử ngươi coi mà học để sau này thực hiện ý đồ nhé".

"Lão nhân gia, thật là không cần đâu. Cái loại "kinh nghiệm" này từ nhỏ đến lớn con đã tiếp thu rất nhiều rồi a".

"Không sao. Trăm hay không bằng tay quen, kinh nghiệm tiếp thu càng nhiều càng tốt thôi".

"Đừng mà lão nhân gia! Lão nhân gia đại nhân đại lượng, từ bi hỉ xả... A ui da a a...!!!".

"Ui da... a... a...!!!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Hy Vọng

...

Cảnh bên ngoài phòng kẻ đánh người la, trong khi đó, ở bên trong căn phòng...

Lăng Tiểu Ngư, hấn không tu luyện nữa mà ngồi thờ người trên giường, nét mặt đăm chiêu nghĩ ngợi. Đừng hiểu lầm, chẳng phải do tiếng ồn làm phiền đâu. Một màn đánh đập kêu la của Lăng Thanh Trúc và Chu Đại Trù, nó không thể truyền vào bên trong phòng được. Trước khi bế quan, chính tay Lăng Tiểu Ngư hấn đã cẩn thận bố trí kết giới cách âm rồi. Sở dĩ bận lòng, căn nguyên hết thảy đều nằm nơi bản thân hấn.

Nội tâm hấn, nó vốn không được thanh tĩnh, bình yên.

Suốt từ nãy giờ, trong đầu hấn vẫn luôn vang vọng lại những lời Dương Tiểu Ngọc đã nói hôm nọ, tại cô thôn, bên cạnh nấm mồ. Hấn muốn tạm quên đi, nhưng dù cố gắng thế nào cũng vô pháp đè nén xuống được.

"Có lẽ... ta phải đối mặt với sự thật này thôi".

Hít vào rồi lại thở ra một hơi dài nặng nhọc, Lăng Tiểu Ngư cuối cùng cũng đưa ra quyết định. Hấn nhắc chân bước xuống giường, hướng cửa phòng đi ra.

Cửa phòng vừa mở, ngay lập tức, một tràng cảnh quen thuộc đập vào mắt hấn: Chu Đại Trù cả người bị dây dài trói chặt giống như con lợn nằm chịu trận, trong khi bên cạnh, người đang cầm võ kiếm ra tay đánh đập, nàng vẫn thô lỗ như mọi lần, vừa đánh vừa lớn tiếng giáo huấn.

"... Cái thằng mập nguoi, rảnh rồi quá nên sinh nông nổi chứ gì?".

"Nguoi ăn không có chuyện gì làm hay sao mà ngồi ập ừ mưu đồ, cả gan đánh chủ ý lên cái mông sư phụ nguoi? Có biết như thế là bất kính hay không?".

"Nhất nhật vi sư, chung thân vi phụ, cái câu này ta đã dạy nguoi bao nhiêu lần rồi? Sư phụ chính là cha mẹ đấy biết không?".

"Ui da...!!".

"Lão nhân gia...". - Khuôn mặt mếu máo, Chu Đại Trù dù đau vẫn cố nói - "Sư phụ là cha mẹ, mà cha mẹ thì phải yêu thương con cái chứ. Ai đòi cha mẹ lại đi đánh đập như vậy...".

"À à, còn dám cãi lại à...". - Lăng Thanh Trúc không cho là phải - "Hừm, ta đánh đây là đánh đúng, đánh nên, là để cho nguoi biết sai mà sửa, có hiểu chưa?!"

"A đau... u...!!".

...

"Haizzz... Họ lại thế nữa rồi".

Chứng kiến Chu Đại Trù kêu la thảm thiết, Lăng Tiểu Ngư trong lòng bất nhẫn, tiến ra hỏi: "Sư phụ, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao sư phụ lại tức giận như vậy?".

"Còn chuyện gì...". - Tay cầm võ kiếm chỉ xuống Chu Đại Trù, Lăng Thanh Trúc nói ra - "Cái thằng mập này hôm nay không biết đã ăn phải gan rỗng gan hồ gì lại dám ngồi suy tính, ập ừ mưu đồ đòi sau này có cơ hội sẽ đánh mông ta".

Mang theo ánh mắt ngờ vực, Lăng Tiểu Ngư cúi nhìn Chu Đại Trù: "Đại Trù sư huynh, huynh thật sự định đánh mông sư phụ?".

"Ta... Tiểu Ngư à, ta chỉ là nhất thời nghĩ ngợi linh tinh thôi, tuyệt không phải ập ừ mưu đồ gì hết!".

"Tiểu Ngư, nguoi giúp ta nói hộ với lão nhân gia đi. Lão nhân gia đòi lột da ta này...".

Có phần bất đắc dĩ, Lăng Tiểu Ngư quay sang nhìn sư phụ mình.

"Sư phụ, con nghĩ sư huynh chỉ là nhất thời nghĩ vậy thôi, chẳng có ý gì đâu. Sư phụ hãy bỏ qua cho sư huynh lần này đi".

"Không bỏ." Lăng Thanh Trúc quay mặt qua hướng khác, thẳng thừng từ chối.

"Haizzz...".

Ngầm thờ dài, Lăng Tiểu Ngư biết một khi sư phụ mình đã quyết thì khó lòng thay đổi, đành chấp nhận.

"Dẫu sao trước nay việc thế này cũng thường xuyên xảy ra, Đại Trù sư huynh hấn sẽ không sao...".

Nghĩ vậy, Lăng Tiểu Ngư tạm gác vấn đề của Chu Đại Trù sang một bên, hướng Lăng Thanh Trúc nói ra điều mà ban nãy vốn đã định nói: "Sư phụ, con

có chút chuyện muốn thưa với người".

Nghe giọng khác lạ, ngó qua lại thấy thần tình nghiêm túc của Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc không khỏi nghi hoặc: "Tiểu Ngư Nhi, là chuyện gì vậy? Bộ quan trọng lắm sao?".

"Rất quan trọng." - Lăng Tiểu Ngư gật nhẹ, đáp.

Và câu trả lời mau gọn này, nó càng khiến nổi ngờ vực trong lòng Lăng Thanh Trúc tăng cao.

"Quái. Cái thằng ngốc này hôm nay bị làm sao thế nhỉ? Cả chục năm nay, nếu nhớ không lầm thì đây là lần đầu tiên nó bỏ dở việc bề quan trọng giai đoạn đột phá cảnh giới mà đi ra ngoài, hơn nữa vừa ra liền hướng mình báo có chuyện quan trọng cần thưa...".

Lăng Thanh Trúc quả thật đang cảm thấy rất khó hiểu, khá thắc mắc. Nàng chỉ có thể đoán hăn điều Lăng Tiểu Ngư định nói là một đại sự, hoặc liên quan đến việc tăng tiến tu vi hoặc dính líu tới Lăng Ngọc Yến. Khẳng định như thế.

"Được rồi, vậy sự đồ chúng ta sẽ trò chuyện một lát".

Đã có quyết định, Lăng Thanh Trúc cũng thôi không đùa giỡn gì nữa. Nàng đem Chu Đại Trù thả ra, hung hăng dọa nạt: "Chu Đại Trù, nể tình sư đồ nhân gia hôm nay tạm bỏ qua cho tiểu tử ngươi một lần. Nếu sau này còn dể ta phát hiện ngươi lại đánh chủ ý hay ho gì với ta thì.. Hừ hừ, liệu hồn đấy".

"Lão nhân gia yên tâm, Đại Trù con kể từ đây sẽ tu tâm dưỡng tánh, tuyệt đối sẽ không bao giờ nói xấu lão nhân gia. Nếu mà có nói thì cũng chỉ nói những lời tốt đẹp nhất...".

"Được rồi được rồi, tiểu tử ngươi đừng có ba hoa nữa. Mau trở về phòng của ngươi đi".

"Lão nhân gia...". - Chu Đại Trù gãi đầu, chùng chura muốn đi - "Hmm... Dù sao giờ con về phòng cũng không có việc gì làm, hay lão nhân gia cho con ở đây đi. Chuyện của Tiểu Ngư con cũng muốn nghe thử...".

"Muốn nghe à?".

Lăng Thanh Trúc chẳng muốn dong dài, lập tức đem sợi dây màu vàng kim vừa mới thu vào trong giới chỉ gọi ra.

...

"Hừ, thằng mập ngươi chạy nhanh đấy".

Cắt dây đi, cắt luôn hắc sắc trường kiếm, Lăng Thanh Trúc lúc này mới sửa lại mái tóc, bảo Lăng Tiểu Ngư: "Tiểu Ngư Nhi, chúng ta vào phòng rồi nói".

"Vâng, sư phụ".

...

Kê trước người sau, vài giây bất quá thì cả Lăng Thanh Trúc lẫn Lăng Tiểu Ngư đều đã có mặt bên trong căn phòng.

Lăng Thanh Trúc sau khi kéo ghế, an vị xong liền hé môi cất tiếng: "Tiểu Ngư Nhi, rốt cuộc là có chuyện gì mà trông ngươi có vẻ khó nghĩ vậy?".

"Sư phụ...".

Lăng Tiểu Ngư hơi ngập ngừng, hỏi: "Trên thế gian này... liệu có loại linh đan, dược thủy nào có thể cải biến tư chất, biến tạo linh căn cho một người bình thường không?".

"Biến tạo linh căn?".

Lăng Thanh Trúc cau mày, càng thêm nghi hoặc: "Tiểu Ngư Nhi, tại sao ngươi lại hỏi đến vấn đề này?".

"Đệ tử...".

"Không lẽ...".

Chẳng đợi Lăng Tiểu Ngư trả lời thì Lăng Thanh Trúc đã liền đoán ra: "Tiểu Ngư Nhi, có phải vì Yến cô cô của ngươi?".

Lăng Tiểu Ngư cũng không giấu, gật đầu. Tiếp đấy thì nói: "Sư phụ, thế tục phàm nhân quá đổi mong manh, nhân sinh bất quá trăm năm liền tàn lụi. Đệ tử thật không muốn có ngày trở lại cô thôn thì cô cô đã chẳng còn nữa...".

"Sư phụ, người hãy nói cho đệ tử biết: Trên thế gian này, liệu có cách nào có thể giúp một người bình thường biến tạo linh căn để họ có thể tu hành không?".

"Biến tạo linh căn... Trước kia đã từng có không ít người truy lùng, tìm kiếm. Nhưng thực sự thành công...".

Lăng Thanh Trúc thở dài, đầu nhẹ lắc: "Chỉ là truyền thuyết".

"Chỉ là truyền thuyết thôi sao...".

"Phải".

Lăng Thanh Trúc nhấc mông khỏi ghế. Nàng bước chậm giữa căn phòng, vừa bước vừa nói: "Cổ thư, điển tịch tuy rằng cũng có nhắc đến việc biến tạo linh căn, thậm chí còn đề cập phương pháp cụ thể, nhưng suy cho cùng vẫn không hơn gì giấy trắng mực đen. Ngàn vạn năm trước ra sao, thực hư thế nào ta chưa biết chứ bằng xét ở thời đại ngày nay... Tiểu Ngư Nhi à, linh căn muốn biến tạo mà nói... chỉ là tìm hoa trong gương, mò trăng trong nước mà thôi. Bối lễ những tài liệu được ghi chép kia, chúng căn bản đều sớm đã tuyệt chủng cả rồi".

Cối lòng nặng trĩu nhưng Lăng Tiểu Ngư vẫn chưa muốn từ bỏ hy vọng. Hắn hỏi thêm: "Sur phụ, vậy còn trường sinh? Trên đời này có phương thuốc nào có thể giúp người trường sinh không?".

"Trường sinh sao...".

Tay thon chạm cằm, Lăng Thanh Trúc thoáng cân nhắc rồi đáp: "Một hai ngàn năm thì chắc chắn không có, nhưng nếu vài ba trăm năm... hiện tại đúng thật vẫn còn một số phương thuốc. Chỉ là tài liệu yêu cầu quá dồi dào khan hiếm..".

"Sur phụ, xin người nói cho con biết, đó là những loại tài liệu gì, phải tới những đâu để lấy?".

Đáp lại sự nóng vội của Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc trở mặt mà rằng: "Tiểu Ngư Nhi, người hỏi vậy tức là có ý định đi tìm? Bộ người điên rồi à?".

"Khi ta nói khan hiếm, người hiểu nó có nghĩa là gì không? Đó là những loại tài liệu kia rất rất ít ỏi và hết sức trân quý. Đừng nói khó gặp, dù thấy được, muốn lấy tới cũng khó khăn vô cùng..".

"Nói cho người hay, hề phạm là kỳ trân dị bảo thì gần như chắc chắn sẽ có các loại linh thú, yêu thú cường đại canh giữ. Thực lực của bọn chúng e so với ta đây còn lợi hại hơn mấy lần... Tiểu Ngư Nhi, ta khuyên người nên từ bỏ ý nghĩ đại đột ấy đi thì hơn".

"Thế nhưng Yến cô cô...".

"Haizz...".

Theo sau tiếng thở dài cảm thông, Lăng Thanh Trúc lựa lời khuyên nhủ: "Tiểu Ngư Nhi, mỗi người đều có số phận của mình. Yến cô cô người trời sinh không có linh căn, cả đời đã định phải làm một người bình thường. Trăm năm dương thọ là giới hạn nhân sinh của nàng, người hà tất ưu tư sầu muộn...".

"Sur phụ, những gì người nói đệ tử hiểu rõ. Thế nhưng trong lòng mình, đệ tử không làm sao buông được".

p/s: thông báo mình cmt bên dưới, các bạn cho mình ý kiến

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Điều Kiện Ngặt Nghèo

Lăng Tiểu Ngư hơi xúc động tiếp lời: "Khi đệ tử sinh ra thì mẫu thân liền mất, chẳng bao lâu sau phụ thân cũng qua đời. Kể từ đó, đệ tử lớn lên, tất cả đều là nhờ Yến cô cô một tay săn sóc trông nom. Vì đệ tử, cô cô thậm chí khước từ mọi lời dạm hỏi, mối mai. Suốt sáu năm ròng người dành hết tình thương cho đệ tử, rồi tận hôm nay, khi tuổi đã sắp ba mươi mà vẫn cô đơn lẻ bóng... Sur phụ, đệ tử thật sự không đành...".

"Tiểu Ngư Nhi...".

Lăng Thanh Trúc ngừng lắc đầu: "Kể luyện đạo tu tiên, cốt ở tâm phải vững, lòng phải tịnh. Cái đích hướng tới nên là đạo pháp huyền cơ, việc cần phải làm nên là tru diệt tà ma, phù trợ chính đạo. Thân là tiên gia, người sao lại chỉ biết nghĩ đến một người?".

"Mặc dù ta vẫn thường dạy các người tiên gia hữu tình, tránh hững hờ thế tục, tránh xem thường nhân mạng, nhưng lụy quá thì thật không nên...".

"Sur phụ...".

"Tiểu Ngư Nhi, kiếp sống vô thường, hết thảy đều đã được tạo hoá an bài. Đừng quá chấp nhất".

Từ giới chỉ, Lăng Thanh Trúc lấy ra một chiếc lọ nhỏ rồi đưa qua cho Lăng Tiểu Ngư, bảo: "Chuyện của cô cô người tạm thời hãy gác lại. Năm nay nàng chỉ xấp xỉ ba mươi, thời gian vẫn còn nhiều. Trước mắt, điều người cần làm là tập trung tu luyện, tiến hành đột phá vào cảnh giới trúc cơ trung kỳ".

"Chứa bên trong chiếc lọ này là Thanh Minh Đan, công dụng ra sao hửn ngươi cũng rõ. Cầm lấy".

...

Trông theo bóng dáng yêu kiều bước ra khỏi phòng, đợi khi đã khuất hẳn, lúc này Lăng Tiểu Ngư mới cúi nhìn chiếc lọ nhỏ đang cầm trên tay.

"Thanh Minh Đan... Sư phụ muốn đệ tử bình tâm lại ư?".

"Thế nhưng..."

Tâm đã quá động, dễ gì lắng xuống?

Lăng Tiểu Ngư, hửn không cách nào gạt đi được. Từng câu, từng chữ mà Dương Tiểu Ngọc đã nói hôm đó, cứ vang vọng mãi trong đầu hửn; và hửn, mỗi lần chìm đắm suy tư, tim hửn lại như bị người bóp chặt.

Đề rồi...

Hai ngày sau, trong đêm tối mịt, hửn một lần nữa bỏ ngang việc tu hành, một mình lặng bước trên con đường mòn dẫn ra sau núi...

Đứng trước Huyền Âm Động, Lăng Tiểu Ngư cúi đầu, cất tiếng: "Sư phụ, đệ tử xin được cầu kiến".

"Haizz..."

Trong động, sau tiếng thờ dài, tiếng Lăng Thanh Trúc truyền ra: "Đã đến rồi thì vào đi".

...

An vị trên tấm bồ đoàn, giữa thạch động đơn sơ, trong bộ tử y quen thuộc, Lăng Thanh Trúc đưa mắt nhìn người mới tiến vào, nói: "Tiểu Ngư Nhi, không phải ngươi đã bế quan, trúc cơ trung kỳ còn chưa đột phá sao đã bỏ ngang?".

"Sư phụ, đệ tử chẳng thể nào bình tâm được".

"Xem ra chuyện của Lăng Ngọc Yến, đến giờ ngươi vẫn chưa buông được".

Lăng Thanh Trúc trực tiếp hỏi thẳng: "Tiểu Ngư Nhi, nói đi. Hôm nay ngươi tới tìm ta, rốt cuộc muốn thỉnh cầu điều gì?".

"Sư phụ..."

Lăng Tiểu Ngư quỳ hửn trước mặt ân sư mà rằng: "Từ khi đệ tử bái nhập tiên môn, tính đến nay đã được mười một năm. Mười một năm qua, nhờ có sự chi bảo của người, sự diu dắt của tam sư huynh, Mộng Kiều sư tỷ mà đệ tử mới đạt được chút thành tựu như hôm nay. Trong lòng mình, đệ tử rất cảm kích, cũng rất trân trọng. Thế nhưng..."

"Sư phụ, trước khi bái nhập Trúc Kiếm Phong thì đệ tử đã là thôn dân của Đào Hoa thôn, một thành viên của nhà họ Lăng... Lăng gia hôm nay chỉ còn mỗi hai người là đệ tử và Yến cô cô..."

"Mười một năm đệ tử lên núi tu hành cũng là mười một năm cô cô mãi mãi ngắm trông chôn cô thôn. Mệnh phàm nhân thế tục quá đổi mỏng manh, đệ tử không biết cô cô còn có thể ở đó chờ đợi mình được bao nhiêu lâu nữa, còn có thể gặp mình bao nhiêu lần nữa..."

Nói tới đây, Lăng Tiểu Ngư dập đầu, khẩn xin: "Sư phụ, xin người cho phép đệ tử rời khỏi tiên môn, trở về thế tục".

Dù trong lòng đã lường trước nhưng đến khi chính tai nghe được, Lăng Thanh Trúc vẫn không khỏi động dung. Nàng cau mày, nói: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi thật muốn rời bỏ tiên môn? Ngươi có biết trên đời có bao nhiêu người tha thướt ước mơ được ở vào vị trí của ngươi hiện giờ không?".

"Môn nhân Thiên Kiếm Môn, đệ tử chân truyền của Trúc Kiếm Phong, thân phận này của ngươi, tu sĩ chính giáo có ai là chẳng khao khát mong cầu. Vậy mà ngươi..."

"Kẻ khác bái nhập tiên môn là vì tu tập đạo pháp, muốn được sống lâu, muốn người kính ngưỡng, còn tiểu tử ngươi... Ngươi vì Lăng Ngọc Yến mà vào Thiên Kiếm Môn, bởi không muốn để nàng thất vọng mà ngày đêm nỗ lực tu hành, đề rồi hôm nay, cũng vì nàng ngươi lại cam lòng từ bỏ tiên môn, trở về sống kiếp thế tục phàm nhân..."

"Trúc cơ kỳ bình thường có thể sống được hai trăm năm, nhưng Lăng Tiểu Ngư ngươi thì khác. Mệnh căn của ngươi vốn dĩ rất yếu nhược, tuy nhờ tu tập đạo pháp mà dần cường đại, thọ nguyên được kéo lên nhưng đến hôm nay, tính ra ngươi cũng chỉ có thể sống đến một trăm tuổi là cùng".

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi thực mong muốn nhân sinh của mình như vậy, bất quá trăm năm liền tàn lụi?".

"Sư phụ...".

Lăng Tiểu Ngư ngẩng đầu lên: "Mệnh phạm nhân mỏng manh, thân thể yếu nhược, đệ tử hiểu rõ. Nhưng nếu vì tu tiên cầu đạo mà phải xa cách Yến cô, để người phải cô đơn lẻ bóng, đêm ngày dỗi mắt trông về Ngũ Đài Sơn thì đệ tử thật không sao làm được".

"Sư phụ, dấu nhân sinh có ngăn ngại, nhưng chỉ cần có thể ở bên cạnh chăm sóc cho cô cô, thấy cô cô cười nói vui vẻ, đối với đệ tử như thế là quá đủ rồi".

...

"Xem ra ý người đã quyết...".

Lời cần nói đã nói, cần khuyên đã khuyên, tới lúc này, Lăng Thanh Trúc chỉ đành từ bỏ. Nàng chuyển thân đứng lên, bước xuống bên dưới. Chân vừa đi vừa chậm rãi nói: "Tiểu Ngư Nhi, tình cảm của người nhiều lúc khiến ta phải nghi hoặc. Ta không biết nên gọi nó là gì... Ta nghĩ trên thế gian này, đối với người thì chẳng thứ gì có thể bị được với Lăng Ngọc Yến. Thậm chí kể cả nhân sinh của người".

"Haizz... Thôi được rồi. Ta sẽ ra tay giúp người một lần".

Lăng Thanh Trúc dừng bước, xoay lưng lại.

"Tiểu Ngư Nhi, nếu ta giúp Lăng Ngọc Yến sống thêm vài trăm năm, như vậy người sẽ tiếp tục ở lại Trúc Kiếm Phong tu hành chứ?".

"Sư phụ, nếu có thể giúp Yến cô cô sống thêm vài trăm năm, người muốn đệ tử làm gì đệ tử cũng cam lòng".

Như chợt nhớ lại điều gì, Lăng Tiểu Ngư trở nên nghi hoặc: "Nhưng mà sư phụ, lúc trước người chẳng phải nói phương thuốc trường sinh rất khó để lấy được sao?".

"Khó thì dĩ nhiên là khó".

Lăng Thanh Trúc bày ra bộ mặt bất mãn: "Để luyện chế thuốc trường sinh, tài liệu yêu cầu có loại nào là không trân quý, hi hữu. Muốn lấy được sẽ phải đổi mặt với rất nhiều hung hiểm đấy".

"Trước đây ta có tình cờ phát hiện ra một gốc Trường Sinh Thụ, trên cây còn đang kết quả nữa. Ngắt nổi ở đó lại có một đôi thượng cổ linh chủng ngày đêm canh giữ...".

"Vốn dĩ ta cũng không muốn dẫn thân vào nguy hiểm, nhưng mà cái thằng ngốc người... Haizz... Bỏ đi bỏ đi, coi như Lăng Thanh Trúc ta mệnh khổ, thu làm một tên đệ tử cố chấp đến đần độn như người".

"Sư phụ, đệ tử xin lỗi...".

"Thằng ngốc người xin lỗi ta thì được gì? Cũng đâu khiến cho hung hiểm giảm đi được".

Trở lại chiếc bò đoàn, Lăng Thanh Trúc chống cằm suy tư trong chốc lát, rồi bảo Lăng Tiểu Ngư còn đang quỳ bên dưới: "Tiểu Ngư Nhi, quả Trường Sinh ta có thể giúp người lấy về, nhưng đổi lại, ta cần tiêu từ người thể hiện chút thành ý, để ta thấy rằng việc ta làm cho người là hoàn toàn xứng đáng".

"Sư phụ, người muốn đệ tử làm gì, xin cứ nói".

"Chỉ một việc".

Lăng Thanh Trúc tiếp lời: "Năm năm sau là lúc Thiên nhân luận pháp, trên Ngũ Kiếm Đài sẽ diễn ra một cuộc so tài giữa các đệ tử chân truyền của năm chi mạch. Tiểu Ngư Nhi, tại lần Thiên nhân luận pháp này, ta muốn người phải tiến vào top năm người mạnh nhất. Người có làm được hay không?".

"Năm người mạnh nhất...".

Lăng Tiểu Ngư trầm ngâm lại, thần sắc bỗng chốc trầm đi thấy rõ. Dĩ nhiên, đối với Thiên nhân luận pháp hắn cũng có nhận thức.

Theo như hắn biết thì Thiên nhân luận pháp là một sự kiện trọng đại của Thiên Kiếm Môn, được tổ chức bốn mươi năm một lần. Đối tượng tham gia là đệ tử hàng chân truyền của năm chi mạch, tuổi đời chưa quá năm mươi, tu vị trúc cơ kỳ trở lên. Căn cứ vào đó mà tính, như vậy năm năm sau, số người tham dự sẽ rơi vào khoảng trên dưới mười người, nhiều nhất mười hai.

Ít?

Đúng là cũng ít thật. Nhưng điều đó không có nghĩa việc tiến vào top năm sẽ dễ dàng. Đặc biệt khi đối tượng lại là Lăng Tiểu Ngư hắn. Những vị chân truyền đệ tử của bốn chi mạch khác, Lăng Tiểu Ngư hắn tuy chưa thấy hết nhưng danh tính, tư chất thì đã được nghe qua. Trong số bọn họ, ai nấy nếu chẳng là cực phẩm thì cũng là thượng phẩm linh căn, thậm chí còn có thiên phẩm linh căn nữa. Chưa cần nói tới lớp cựu đệ tử nhập môn sớm hơn hắn một hai chục năm, chỉ tính riêng trong lứa của hắn thôi thì cũng đã tồn tại hai ngọn núi cao rồi.

Chu Đại Trù mười bảy tuổi trở thành tu sĩ vẫn đỉnh, nắm giữ đạo thuật cao thâm, tự cổ chí kim khó người sánh kịp. Trong khi đó, Dương Tiểu Ngọc ở

Mặc Kiếm Phong, tu vị còn nhỉnh hơn một bậc...

Hai người bọn họ thật sự quá lợi hại, Lăng Tiểu Ngư hẳn tự nhận vô pháp so bì.

Thế đấy, cùng lúc báii nhập tiên môn, tu luyện đạo thuật đã chênh nhau như vậy, thử hỏi lớp cựu đệ tử, với tư chất cao hơn hẳn Lăng Tiểu Ngư hẳn, bọn họ lại đi được bao xa rồi?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Phệ Tinh Đới Nguyệt

"Sư phụ..."

"Thế nào?" - Chẳng đợi cho Lăng Tiểu Ngư kịp nói hết thì Lăng Thanh Trúc đã cướp lời - "Tiểu Ngư Nhi, ngươi không làm được?"

"Sư phụ, đệ tử tư chất thấp kém, dầu dầm ngày nỗ lực cũng khó có khả năng so bì cùng các vị sư huynh, sư tỷ. Thật muốn tại Thiên nhân luận pháp năm năm sau tiến vào tốp năm người mạnh nhất mà nói..."

"Ngươi cho rằng nó bất khả thi ư?"

Nhận được cái gật đầu của Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc lúc này mới cười nhạt: "Với tư chất linh căn trung phẩm của ngươi, muốn tại Thiên nhân luận pháp năm năm sau tiến vào tốp năm người mạnh nhất quả đúng hết sức khó khăn, nhưng còn chưa tới mức bất khả thi hành đâu".

"Sư phụ, người... có cách sao?"

"Ta không có nhưng Trúc Kiếm Phong này có".

Ánh mắt hồi tưởng, Lăng Thanh Trúc nói ra: "Tại ngọn núi này của chúng ta có một nơi rất đặc biệt tên là Phệ Tinh Đới Nguyệt Động, vô cùng kỳ diệu. Nếu như ngươi tiến vào bên trong tu luyện, bảo đảm tốc độ sẽ vượt xa gấp mấy lần bình thường, đợi đến năm năm sau chưa hẳn đã không đủ bốn sự tranh đấu cùng người".

"Sư phụ, vậy Phệ Tinh Đới Nguyệt Động này nằm ở đâu?"

Lăng Tiểu Ngư rất hướng tới, nhưng đồng thời hẳn cũng đang rất thắc mắc. Kể từ lúc báii nhập tiên môn, trở thành đệ tử chân truyền của Trúc Kiếm Phong, hẳn chưa từng nghe ai nói qua về Phệ Tinh Đới Nguyệt Động kia cả. Một nơi có thể giúp tu sĩ đề thăng tốc độ tu luyện hơn xa bình thường nhiều lần như thế, lại ở ngay tại Trúc Kiếm Phong, vì sao lại chẳng ai nhắc tới?

Tam sư huynh, Mộng Kiều sư tỷ, bọn họ không biết hay là...

Có vẻ cũng nhận ra sự nghi hoặc của đồ nhi, trên chiếc bô đoàn đã ngã màu, Lăng Thanh Trúc tựa cười mà như không cười: "Rất muốn biết hả?"

"Tiểu Ngư Nhi ngươi hẳn là đang vương mắc đi?"

Chẳng cần Lăng Tiểu Ngư phải hỏi âm, Lăng Thanh Trúc đã tự mình giải đáp: "Nói thật cho ngươi biết, đối với Phệ Tinh Đới Nguyệt Động kia, hai đứa Mộng Kiều và Chí Viễn đều sớm đã biết, nhưng mà... Nếu ta nhớ không lầm thì chưa quá một tháng lui tới, bọn chúng ai nấy đều từ bỏ, không bao giờ bén mảng đến nữa".

"Sư phụ, tại sao lại như vậy? Tu luyện bên trong Phệ Tinh Đới Nguyệt Động, tốc độ so với bình thường chẳng phải nhanh hơn rất nhiều ư?"

"Nhanh thì đúng có nhanh đấy, thế nhưng là..."

Lăng Thanh Trúc nhẹ lắc đầu, nói tiếp: "Trên thế gian này làm gì có bữa ăn ngon dọn sẵn, đều phải trả giá cả".

"Như ta đã nói, Phệ Tinh Đới Nguyệt Động là một nơi rất đặc biệt. Bên trong động này linh khí hết sức nồng đậm, càng tiến sâu thì hiệu quả tu hành càng lớn. Nhưng trừ bỏ linh khí thì nó còn ẩn chứa nhiều thứ khác nữa..."

"Ngay tại thời điểm ngươi đặt chân tiến vào Phệ Tinh Đới Nguyệt Động liền sẽ bị một luồng lực lượng vô hình bao trùm lấy. Nó sẽ đem ngươi đè ép, càng lúc càng mạnh... Tất nhiên nếu quyết tâm thì ngươi vẫn có thể chống đỡ được một khoảng thời gian. Nhưng... chỉ là một khoảng thời gian..."

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi có biết tại sao Chí Viễn và Mộng Kiều, hai đứa chúng nó trước sau chỉ có thể lui tới Phệ Tinh Đới Nguyệt Động được một tháng thời gian liền phải từ bỏ không?"

"Sự phụ, lẽ nào tam sư huynh và Mộng Kiều sư tỷ đều bị loại áp lực vô hình kia khiến cho nản lòng thoái chí?"

"Rất tiếc, thực tế đúng là như vậy đấy".

Lăng Thanh Trúc kể rõ đầu đuôi: "Ở bên trong Phệ Tinh Đối Nguyệt Động, không gian được chia làm bốn phần, toàn bộ đều giống hệt nhau, được ngăn cách bởi cùng một loại kết giới kỳ lạ có công năng ngăn chặn thần thức tu sĩ. Bốn cửa động này, càng tiến sâu vào thì linh khí càng nồng đậm. Cửa động thứ hai gấp đôi cửa động thứ nhất, cửa động thứ ba gấp đôi cửa động thứ hai, cửa động thứ tư lại gấp đôi cửa động thứ ba. Tuy nhiên theo đó, độ khó khăn và hung hiểm cũng tăng lên giống y như vậy. Thậm chí là lớn hơn".

"Nếu tại cửa động thứ nhất, cái ngòi phải đối mặt chỉ đơn thuần là áp lực đè nén tăng tiến một cách chậm rãi thì sang cửa động thứ hai, tốc độ đè thẳng của nó đã nhanh hơn bội phần. Và lẽ dĩ nhiên, cường độ cũng vượt xa so với trước".

"Tiểu Ngư Nhi, Chí Viễn sư huynh và Mộng Kiều sư tỷ của ngươi, bọn chúng chính là gục ngã ở cửa động thứ hai này".

...

Qua một hồi im lặng suy tư, Lăng Tiểu Ngư cuối cùng cũng ngước lên hỏi: "Sư phụ, vậy còn hai cửa động còn lại, khó khăn và hung hiểm gấp phải sẽ là gì?"

"Coi bộ tiểu tử ngươi vẫn chưa mấy e ngại... Tốt thôi, cứ để ngươi thử xem thế nào".

Đề cao giọng lên một chút, Lăng Thanh Trúc nói ra: "Tại cửa động thứ ba của Phệ Tinh Đối Nguyệt Động, cái ngòi gặp sẽ không chỉ là áp lực đè nén như hai cửa động đầu tiên nữa, thêm vào đó, huyền cảnh mới là điều đáng để ngươi phải khiếp đảm".

"Tiểu Ngư Nhi, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi. Huyền cảnh bên trong cửa động thứ ba tuyệt đối chẳng phải thứ mà ngươi có thể khinh thị đâu. Ta đảm bảo, chỉ cần một giây sơ sẩy, tâm linh của ngươi sẽ lập tức sụp đổ ngay. Tội chừng đó, đừng nói tu luyện, e đến cả năng lực suy nghĩ như người bình thường ngươi cũng vô pháp thực hiện nổi. Trắng ra mà nói... ngươi có khả năng sẽ biến thành kẻ điên loạn, hoặc không thì cũng nửa điên nửa tỉnh".

"Cửa động thứ ba là vậy, còn về cửa động thứ tư..."

Lăng Thanh Trúc chợt lắc đầu, thần tình cảm thán: "Từ thuở khai tông lập phái đến nay, tiến vào được cũng chỉ có duy nhất một người, đó là tổ sư gia - người đã tạo ra Phệ Tinh Đối Nguyệt Động".

Quỳ bên dưới, Lăng Tiểu Ngư nghe vậy thì không khỏi động dung: "Sư phụ, thậm chí dù là một vị chân nhân hậu kỳ như người cũng không thể đi vào được sao?"

"Ta đã từng thử qua, kết quả thì vẫn như xưa, không thể tiến vào".

Lăng Thanh Trúc nói thêm: "Tiểu Ngư Nhi, tiểu tử ngươi có điều còn chưa biết. Khác với ba cửa động trước, cửa thứ tư này được tổ sư gia bố trí rất đặc biệt. Kết giới của nó cực kỳ cường đại, dấu dốc toàn bộ lực lượng ta cũng vẫn vô pháp xuyên qua được. Theo như di ngôn của tổ sư gia lưu lại thì cửa động thứ tư này chỉ cho phép tu sĩ dưới chân nhân cảnh tiến vào. Nhưng ta nghĩ đây là chuyện bất khả thi. Bởi nếu làm được thì trong suốt hơn hai ngàn năm qua, có gì lại chưa từng một ai thành công? Tự chất của những đệ tử thuộc lớp chân truyền há đâu lại thấp..."

"Sư phụ, vậy người có biết bên trong cửa động thứ tư tồn tại loại hung hiểm nào không?"

"Cái đó thì ngay chính bản thân ta cũng muốn biết lắm".

...

"Được rồi Tiểu Ngư Nhi. Thật ra đối với cửa động thứ tư tiểu tử ngươi chẳng cần thiết lưu tâm làm gì. Tốt hơn hết là ngươi nên nghĩ cách làm sao trụ vững ở cửa động thứ hai thì hơn. Chỉ cần ngươi có thể kiên trì ngày đêm ở cửa động này, như vậy tốc độ tu hành cũng đã nhanh hơn bình thường rất nhiều rồi".

"Vâng, sư phụ. Đệ tử sẽ cố gắng hết mình".

"Được, hãy cho ta thấy. Ta đây cũng rất muốn biết hạng người cố chấp như ngươi thì tâm chí có thể kiên định tới đâu trước áp lực khủng khiếp của Phệ Tinh Đối Nguyệt Động".

Dứt câu, Lăng Thanh Trúc chuyển mình đứng dậy, hướng phía ngoài động phủ đi ra.

"Thằng ngốc ngươi còn quỳ ở đó làm gì? Mau theo ta".

...

Trong đêm, hai sư đồ Lăng Thanh Trúc và Lăng Tiểu Ngư, mỗi người mang một ý nghĩ, kẻ trước người sau lần lượt bước qua những đám cỏ, lùm cây. Bọn họ cứ thế mà đi mãi, chẳng ai mở miệng nói với ai câu nào.

Giữa không gian tĩnh mịch, từ đầu đến cuối, vang lên cũng chỉ có những tiếng côn trùng, tiếng lá đưa, hoạ cũng đôi phần quạnh quẽ thê lương...

...

Dừng chân trước vách đá cao, Lăng Thanh Trúc xoay đầu, bảo người vừa nới gót mình theo tới: "Tiểu Ngư Nhi, chúng ta đến rồi".

Đến rồi?

Lăng Tiểu Ngư nhìn khung cảnh trước mặt, khó tránh nghi hoặc: "Sư phụ, Phệ Tinh Đới Nguyệt Động đúng là ở chỗ này sao?".

"Nó không ở đây thì còn ở đâu. Ta còn chưa có lần".

Ngón trỏ chỉ vào vách đá cao, Lăng Thanh Trúc giải thích: "Phệ Tinh Đới Nguyệt Động nằm ở ngay đây, sau lớp đá này. Tiểu tử ngươi sờ dĩ chẳng khám phá ra, nguyên do là bởi đang bị cấm chế che mắt".

"Cấm chế?".

"Hmm... Cấm chế là do đích thân tổ sư gia bố trí vào hơn hai ngàn năm trước, hết sức lợi hại. Nếu như không có bảo vật của tổ sư gia để lại thì dù là chân nhân trung kỳ cũng đừng mong tiến vào nửa bước".

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi lui lại một chút".

Biết là sư phụ mình đang chuẩn bị dùng bảo vật mở cấm chế, quá trình có thể sẽ phát ra chút dư lực nào đấy nên Lăng Tiểu Ngư cũng chẳng chần chừ, lập tức y lời thoái lui.

Trong lúc hẩn lui, ở đằng trước, Lăng Thanh Trúc cũng bắt đầu hành động. Tay vốn trống không loáng cái đã xuất hiện thêm một tấm ngọc bài màu xanh, nàng đưa về trước rồi đánh lên nó một đạo pháp quyết.

Tức thì, ngọc bài đại phóng linh quang, chiếu vào vách đá.

"Ừng ừng" mấy tiếng, vách đá vốn lành lặn bỗng nứt ra một đường; tiếp đấy, một cánh cửa bằng phẳng xuất hiện, chậm rãi kéo lên...

Mất nhìn lối đi vừa lộ rõ, Lăng Thanh Trúc nói: "Tiểu Ngư Nhi, trước mắt ngươi chính là Phệ Tinh Đới Nguyệt Động".

Nàng nhẹ xoay người, hỏi: "Ngươi có muốn vào thử xem một chút không?".

"Vâng, đệ tử muốn vào".

"Vậy thì theo ta".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Tiến Vào Thạch Động

"Tiểu Ngư Nhi". - Chỉ vào khoảng không gian u tối bất thường nơi cửa động, Lăng Thanh Trúc căn dặn - "Đây chính là kết giới mà ta đã nói với ngươi. Trừ bỏ cửa động thứ tư có chút đặc biệt, đem chân nhân ngăn cấm bên ngoài thì từ cửa động thứ nhất này cho đến cửa động thứ ba, toàn bộ đều rất dễ tiến vào. Nhưng ngươi cũng đừng chủ quan lơ là, bởi lẽ ngay sau khi ngươi vừa bước qua kết giới thì sẽ liền bị một luồng lực lượng vô hình bao phủ, vì vậy nên tốt nhất cứ sẵn sàng, đem chân nguyên điều động đi".

"Vâng, đệ tử đã rõ".

"Vào thôi".

Đằng trước, khi thân ảnh Lăng Thanh Trúc biến mất sau lớp kết giới màu đen thì phía sau, trong tầng linh quang bảo hộ, Lăng Tiểu Ngư cũng tiếp bước đi qua.

Ngay lúc hẩn lọt vào bên trong hang động, còn chưa kịp định thần quan sát thì từ đâu chẳng rõ, một cỗ lực lượng vô hình bỗng bủa vây, đem hẩn đè ép.

Trông thấy hẩn nhăn mày, sát bên cạnh, Lăng Thanh Trúc cười hỏi: "Thế nào? Tiểu tử ngươi bắt đầu cảm nhận được rồi chứ?".

"Áp lực rất lớn...".

"Lón?".

Lăng Thanh Trúc lắc đầu, cười càng tươi hơn trước: "Mới thế này đã đáng gì. Tiểu Ngư Nhi, áp lực người đang gánh chịu mới chỉ là loại nhược tiểu nhất, bất quá màn chào hỏi mà thôi".

"Lúc này người quên ta đã nói gì rồi sao. Một khi tiến vào Phi Tinh Đới Nguyệt Động, theo thời gian, người ở lại càng lâu thì lực đè ép càng tăng mạnh. Chả dễ dàng gì mà ngồi bên trong không gian này tu luyện được đâu".

"Sự phụ, loại áp lực này lẽ nào cứ tăng mãi, không có điểm dừng?".

"Giới hạn tất nhiên là có. Chỉ có điều...".

Mất ấn hàm ý, Lăng Thanh Trúc tỏ ra xem thường: "Tiểu Ngư Nhi, với tu vi hiện giờ của người thì đừng mơ trụ lại tới khi thấy được cái giới hạn kia".

"Ở cửa động thứ nhất này, giới hạn chính là trúc cơ hậu kỳ đại viên mãn; còn ở cửa động thứ hai, giới hạn chính là vấn đề hậu kỳ đại viên mãn; về phần cửa động thứ ba... chưa tiến nhập hàng ngũ chân nhân, tiểu tử người tốt hơn hết hãy cứ ngoan ngoãn, biết điều mà an phận thì hơn".

"Không ngờ lại khó khăn tới vậy..." - Lăng Tiểu Ngư thoáng mừng rỡ, khó nhịn mà cảm thán thốt ra.

Mặc dù đã lường trước, nhưng đến khi tự mình trải nghiệm, hần mới chân chính cảm nhận được. Áp lực vô hình đè ép ở đây thực sự là một trở ngại rất lớn đối với quá trình thọ nạp tu luyện...

"Không được. Lăng Tiểu Ngư ta sao có thể nản lòng thoái chí như vậy. Vì Yến cô cô, ta nhất định phải kiên trì vượt qua..."

Cùng cố quyết tâm, Lăng Tiểu Ngư hít sâu một hơi, hướng cô gái bên cạnh nói: "Sự phụ, với tu vi hiện tại của đệ tử, liệu có thể đặt chân qua cửa động thứ hai không?".

"Ồ..."

Lăng Thanh Trúc hơi ngạc nhiên, trong lòng khẽ ồ lên một tiếng. Nàng thật tình đã không nghĩ Lăng Tiểu Ngư vậy mà lại muốn tiến qua cửa động thứ hai bây giờ. Xem ra tên đồ đệ này của nàng có vẻ kiên tâm hơn cái dáng dấp bên ngoài nhiều.

"Cũng tốt. Để cho tiểu tử người kiến thức một chút".

Đã có quyết định, Lăng Thanh Trúc hướng Lăng Tiểu Ngư gật đầu chấp thuận, dẫn hần bước qua lớp kết giới thứ hai.

Hết nơi cửa động thứ nhất, lớp kết giới thứ hai này cũng rất dễ dàng vượt qua. Lăng Tiểu Ngư đã chẳng hề hao tổn chút sức lực nào cả. Tuy nhiên, khi qua rồi thì mọi thứ lại khác...

Gồng mình chống đỡ ư?

Không. Lăng Tiểu Ngư, hần không phải chống đỡ cái gì cả. Bởi đơn giản là hần không có khả năng để chống đỡ!

Nếu tại cửa động thứ nhất Lăng Tiểu Ngư hần còn bước đi, còn nói chuyện được thì sang cửa động thứ hai, một giây chưa đến hần đã liền ngã gục. May nhờ có Lăng Thanh Trúc đem hần trở ra, bằng không thật chẳng biết hậu quả sẽ thế nào.

...

Lát sau.

Bên ngoài Phi Tinh Đới Nguyệt Động.

Sau khi đem cửa động đóng lại, Lăng Thanh Trúc lúc này mới cúi nhìn kẻ đang phải ngồi điều tức bên dưới, đợi hần mở mắt ra liền hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, giờ thì hần người đã cảm nhận rõ ràng hơn rồi nhỉ?".

Lăng Tiểu Ngư gật nhẹ, tiếp đẩy lại cúi đầu trầm mặc. Hần thật đã bị sốc. Hần đã không nghĩ áp lực ở cửa động thứ hai vậy mà lại kinh khủng tới như thế.

Một giây. Ngay đến một giây hần thậm chí còn chẳng trụ nổi... Là do hần bất cẩn, chưa kịp chuẩn bị ư? Thực tế, trước khi bước qua kết giới, linh lực trong cơ thể hần, mười phần quá tám đã được triển khai rồi đấy chứ...

"Áp lực mạnh mẽ nhường ấy, chỉ sợ nếu chưa đến trúc cơ hậu kỳ là không cách nào tiến vào tu luyện được".

Hiện tại, Lăng Tiểu Ngư đã hiểu tại sao tam sư huynh và Mộng Kiều sư tỷ của hần, bọn họ lại chỉ có thể lui tới trước sau một tháng thì liền từ bỏ. Khác với Lăng Tiểu Ngư hần, tư chất của hai người họ rất cao, vì thế cho nên linh khí tại cửa động thứ nhất xét ra tác dụng hần cũng chẳng nhanh hơn bình

thường bao nhiêu. Thực sự vượt trội thiết nghĩ là từ cửa động thứ hai trở lên. Nhưng mà ở cửa động thứ hai kia...

Mới vừa đặt chân qua kết giới mà áp lực đã khủng bố nhường ấy, thử hỏi nếu kéo tiếp xuống, với sự gia tăng của nó, kẻ tiến vào lại có thể kiên trì được bao lâu? Sợ rằng linh khí còn hấp thu, luyện hoá chưa được bao nhiêu thì thân thể đã phải gánh chịu khá tổn thương rồi...

"Xem ra trước mắt cũng chỉ có thể tu luyện ở cửa động thứ nhất, đợi vào lúc cơ hội lại sang cửa động thứ hai xem thử..."

Cú sốc nhanh chóng trôi qua, Lăng Tiểu Ngư dần lấy lại sự kiên định ban đầu. Hắn thở ra một hơi, dùng cái vẻ điềm tĩnh ấy mà hướng Lăng Thanh Trúc, nói: "Sur phụ, đa tạ người đã chỉ điểm. Kể từ ngày mai đệ tử sẽ tiến vào Phệ Tinh Đới Nguyệt Động tu luyện".

"Mai?"

Lăng Thanh Trúc lắc đầu: "Chưa được".

"Sur phụ?"

"Đừng có dùng ánh mắt ngờ vực đó nhìn ta".

Lăng Thanh Trúc tỏ ra bất mãn: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi làm việc sao không chịu nghĩ trước nghĩ sau gì thế hả? Bây giờ ngươi đang trong giai đoạn mấu chốt, chuẩn bị đột phá từ trúc cơ sơ kỳ lên trúc cơ trung kỳ. Đi vào Phệ Tinh Đới Nguyệt Động tu luyện? Bộ ngươi muốn ở trong đó tiến hành đột phá chắc?"

"Sur phụ..." - Biết bản thân đã sai, Lăng Tiểu Ngư khom người nhận lỗi ngay - "... Là đệ tử nhất thời nóng vội nên đã không kịp nghĩ đến. Cảm ơn sur phụ đã nhắc nhở".

"Xuy... Bảo người ngốc đứng là chả sai tí nào".

Tiếp sau những lời chê bai, Lăng Thanh Trúc đem tấm ngọc bài trong tay ném qua cho Lăng Tiểu Ngư: "Cầm lấy. Nếu không có nó thì ngươi không thể tiến vào Phệ Tinh Đới Nguyệt Động tu luyện được đâu".

"Sur phụ, ngọc bài này sử dụng thế nào?"

"Lại gần đây ta chỉ cho".

"Vâng".

...

...

Hôm nay đã là ngày thứ mười kể từ sau cái đêm nọ, khoảnh khắc lần đầu tiên Lăng Tiểu Ngư biết đến Phệ Tinh Đới Nguyệt Động: một sợi dây để hắn bám víu, giúp hắn hoàn thành lời giao ước với Lăng Thanh Trúc.

Năm năm sau, tại Thiên nhân luận pháp, trên Ngũ Kiếm Đài, chỉ cần hắn có thể tiến vào tốp năm người mạnh nhất, như vậy Lăng Thanh Trúc sẽ dốc lòng thay hắn đoạt lấy quả Trường Sinh. Có quả Trường Sinh, thọ mệnh của Yến cô cô hắn sẽ liền được tăng thêm mấy trăm năm; khi đó, hắn sẽ chẳng cần phải bận lòng lo nghĩ giống như trước nữa. Ngắn ấy thời gian là quá đủ để Lăng Tiểu Ngư hắn đạt tới cảnh giới chân nhân, được phép tự do ra vào tiên môn rồi.

Tuy nói chân nhân chẳng dễ gì thành tựu, với hạng tư chất trung bình như Lăng Tiểu Ngư hắn thì lại càng khó khăn. Nhưng hắn tin, chỉ cần hắn kiên trì nỗ lực, chăm chỉ tu hành, nhất định cái ngày đó rồi cũng sẽ tới. Hơn mười năm qua, chính bằng sự quyết tâm, bằng ý chí vững vàng này mà hắn mới có thể bước vào trúc cơ sớm hơn cái lẽ thông thường.

Đối với Trường Sinh Tiên Thuật, người bình thường cần mất ba năm để tu luyện xong tầng thứ nhất, mười ba năm để luyện xong tầng thứ hai, ba mươi năm mới hoàn thành tầng thứ ba...

Nhưng... Lăng Tiểu Ngư hắn chỉ mất một năm liền luyện xong tầng thứ nhất, chưa đến mười năm đã qua hết tầng thứ hai, bắt đầu bước vào tầng thứ ba...

So với hạng thiên tài sở hữu linh căn thiên phẩm như Chu Đại Trù, Dương Tiểu Ngọc, Lăng Tiểu Ngư hắn đúng thật không bằng. Tuy nhiên, ở chiều ngược lại, từ xưa tới nay, xét hàng trung phẩm, thử hỏi có mấy ai hơn được hắn?

Tiếng là trung phẩm linh căn nhưng thành tựu của hắn, tính ra đã có thể sánh ngang với người sở hữu thượng phẩm linh căn rồi.

Quá khứ đã chứng minh, và hiện tại, điều đó vẫn đúng. Hôm nay, sau mấy ngày đêm bế quan, rốt cuộc Lăng Tiểu Ngư đã thành công đột phá, từ cảnh giới trúc cơ sơ kỳ tiến vào trúc cơ trung kỳ.

Mười bảy tuổi trở thành tu sĩ trúc cơ trung kỳ, với một người có tư chất trung đẳng như Lăng Tiểu Ngư thì quả đã rất đáng để khen ngợi...

...

"Cuối cùng đã có thể tiến vào bên trong tu luyện rồi".

Nơi hậu sơn, cách Huyền Âm Động của Lăng Thanh Trúc khoảng tầm nửa dặm, Lăng Tiểu Ngư tạm dừng bước chân, nhìn vách đá cao trước mặt, khẽ thốt.

Hắn thực sự rất trông mong vào nó - cái chỗ đặc biệt này.

"Yến cô cô, Tiểu Ngư nhất định sẽ giúp người kéo dài thọ mệnh".

Hít sâu một hơi, Lăng Tiểu Ngư giờ lên tấm ngọc bài mà Lăng Thanh Trúc đã trao lại, chiếu theo pháp quyết nàng truyền thụ triển khai đạo thuật.

Rất nhanh, những tiếng "ùng ùng" vang lên. Cửa động, nó đã vừa mở.

Tâm ý đã hạ, Lăng Tiểu Ngư chẳng chút chần chừ, lập tức nhấc chân tiến vào.

Cũng chính lúc này, phía bên trong Phệ Tinh Đới Nguyệt Động, từ cửa động thứ ba, một thân ảnh chậm rãi đi qua kết giới, bước vào không gian của cửa động thứ hai.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Kẻ Lạ Mặt Đáng Yêu

"So với lần trước thì cảm giác lần này có vẻ đỡ hơn đôi chút. Hắn là vì ta đã đột phá trúc cơ trung kỳ...".

Lăng Tiểu Ngư nhắm mắt, thoáng cảm nhận áp lực đang bủa vây lấy mình, thâm nghĩ. Tất nhiên, khoảnh khắc ấy đã chẳng tồn tại quá lâu, vài giây liền qua hết.

Lăng Tiểu Ngư hẳn không có thời gian để lãng phí. Một khi hắn đã tiến vào đây thì sự gia tăng áp lực cũng chính thức bắt đầu rồi. Hắn cần tranh thủ.

Chọn lấy một nơi bằng phẳng ngồi xuống, Lăng Tiểu Ngư một bên chống đỡ áp lực, một bên điều động chân nguyên, chiếu theo pháp quyết tầng thứ ba của Trường Sinh Tiên Thuật mà tu luyện...

Khỏi phải nghĩ, so với bên ngoài, quá trình tu luyện trong Phệ Tinh Đới Nguyệt Động dĩ nhiên là khó khăn hơn rất nhiều. Muốn tập trung được, xét ra cũng là một thử thách không nhỏ dành cho Lăng Tiểu Ngư.

Nhưng, dù vậy, sau nửa giờ, Lăng Tiểu Ngư vẫn còn trụ vững. Mặc cho trên trán mồ hôi nhễ nhại, tuôn chảy thành dòng và thịt da đau nhức, hắn vẫn ngồi yên ngay đấy, cố gắng hấp thu từng chút linh khí, cẩn thận luyện hoá...

Cứ thế, thời gian dần trôi...

Nửa canh giờ nhanh chóng qua đi, Lăng Tiểu Ngư vẫn ngồi thõng thả.

Một canh giờ, Lăng Tiểu Ngư hẳn còn đang tu luyện, bất kể áp lực đè nén, nó hiện đã sắp vượt quá cảnh giới trúc cơ trung kỳ đi nữa.

Ngẫm một chút, thiết nghĩ phàm là người có chút hiểu biết thì chắc chắn đều minh bạch một điều: Sự phi thường của Lăng Tiểu Ngư. Bởi lẽ nếu là một ai đó khác đang ở vào vị trí của hắn, một trăm người chỉ e đã có chín mươi chín người phải dừng lại rồi.

Bình thường, để chống đỡ với áp lực cùng mức tu vi với mình, tu sĩ đã cần phải tập trung triển khai linh lực phòng hộ, chả dám lơ là. Còn như trường hợp hiện tại, thay vì một thì Lăng Tiểu Ngư lại đang cùng lúc làm cả hai việc: chống đỡ áp lực và tiến hành tu luyện. Khó khăn lớn tới mức nào có thể ngẫm ra được.

Hấp thu và luyện hoá linh khí, đây nào phải đầu chuyện nhẹ nhàng, tùy tiện liền xong. Quá trình này, nó đòi hỏi tu sĩ phải cẩn trọng, tỉ mỉ. Những bước giống y như nhau được lặp đi lặp lại, trông thì nhàm chán vô vị nhưng chỉ cần sơ sẩy một chút, cả quá trình sẽ liền bị gián đoạn, mất đi rất nhiều lượng linh khí đáng ra đã có thể chuyển hoá thành chân nguyên tu sĩ...

Lăng Tiểu Ngư, hắn đã vượt qua rất nhiều người. Tư chất của hắn, nó quả đúng chỉ thuộc hàng trung đẳng, rất đối bình thường, nhưng tâm chí của hắn thì lại là chuyện khác, hai chữ "phi thường" thiết nghĩ dùng cũng chẳng sai đẳng nào.

Hắn bởi vì cảm nhận được điều đó - sự kiên định của Lăng Tiểu Ngư - mà tại thạch động lúc này, có một kẻ mới phải lưu tâm quan sát.

Kẻ này, hẳn cũng chả ai xa lạ, đúng là thân ảnh đã từ cửa động thứ ba bình thân bước qua không gian cửa động thứ hai tại thời điểm Lăng Tiểu Ngư mới đặt chân tiến vào Phi Tinh Đối Nguyệt Động.

Không thể không nói, kẻ đang âm thầm quan sát đây, hình tướng quả đúng có chút kỳ lạ, giống người lại không phải người. Hắn - hoặc có lẽ nên gọi là nó - khá là nhỏ nhắn, chỉ cao khoảng một thước hai tấc dư, mặc một bộ đồ màu trắng, tóc màu vàng sẫm, hết sức đáng yêu. Nhất là khi nhìn vào khuôn mặt bầu bĩnh và cặp mắt đen láy to tròn kia, kết hợp cùng mái tóc dày cộm giống một chiếc mũ rộng vành với phần đỉnh nhô lên thì thật khó lòng để quay mặt đi hướng khác.

Trong hình hài cô bé đáng yêu bé xíu xiu ấy, kẻ lạ mặt đứng nép mình vào vách đá của thạch động, sát nơi kết giới ngăn cách giữa không gian cửa động thứ nhất và thứ hai, chăm chú theo dõi động tĩnh của Lăng Tiểu Ngư.

Sự chú mục nọ, Lăng Tiểu Ngư dĩ nhiên vẫn chưa biết. Lúc này, toàn bộ tâm trí của hắn đều đã đặt ở việc chống đỡ áp lực đè nén và hấp thu, luyện hoá linh khí cả rồi, làm gì còn lòng dạ đâu đi để ý ngoại cảnh xung quanh.

Huống hồ... hẳn sao có thể ngờ được bên trong Phi Tinh Đối Nguyệt Động, trừ bỏ bản thân thì vẫn tồn tại một cá nhân khác nữa. Nên nhớ, phía bên ngoài cửa động đã được bố trí cấm chế, nếu không có ngọc bài do tổ sư gia Lý Bất Tri lưu lại thì dù là chân nhân trung kỳ cũng tuyệt chẳng cách nào tiến nhập được nửa bước. Mà tấm ngọc bài kia, nó vốn chỉ có một và hiện đang ở trên người hắn đấy.

...

Thời gian chậm rãi trôi đi, từng chút một...

Đối với kẻ khác sao thì chưa biết chứ riêng Lăng Tiểu Ngư, cảm nhận không gì khác ngoài nặng nề và khổ sở. Hắn đang rất đau đớn.

Khắp mình mảy mẩn, từ trên xuống dưới đều sớm đã ướt đẫm mồ hôi. Cảm giác đau nhức, nó cũng lan tràn tứ chi, truyền vào lục phủ...

Nhưng, đây còn chưa phải tất cả. Ngoài nỗi đau thân xác ra thì thần thức của hắn cũng đang bị tác động nặng nề. Ý chí của hắn, nó đang phải gồng mình chống đỡ.

"Không thể tiếp tục được rồi. Cơ thể ta đã sắp tới giới hạn..."

Trong lòng thừa hiểu nếu còn tiếp tục thì chắc chắn mình sẽ phải gục ngã nên dù chưa muốn nhưng Lăng Tiểu Ngư vẫn phải đưa ra quyết định: dừng lại.

Chỉ là...

Ý định nếu chưa được thực thi, chung quy vẫn chỉ là ý định. Ngay tại khoảnh khắc Lăng Tiểu Ngư muốn đình chỉ vận hành pháp quyết thì lạ lùng thay, áp lực vô hình vốn vẫn luôn đè ép từ nãy giờ, tất cả bỗng dưng tan biến như thể chưa từng tồn tại. Một tia thậm chí còn không sót lại...

Đối với hiện tượng bất thường này, Lăng Tiểu Ngư đương nhiên cảm thấy rất odd. Vì lẽ đó, hắn mờ mắt ra, phân thần quan sát...

Lát sau...

Trải qua hồi lâu nhìn ngó xung quanh mà vẫn chẳng truy được căn nguyên hiện tượng, nội tâm Lăng Tiểu Ngư lại càng thêm vương mắc.

"Kỳ quái. Tại sao áp lực khi không lại bỗng dưng tiêu thất hết thế này?"

"Sự phụ rõ ràng đã nói áp lực tối đa ở cửa động thứ nhất này phải mạnh ngang ngửa với tu vị trúc cơ hậu kỳ đại viên mãn, nay chỉ mới tăng lên trúc cơ trung kỳ, còn chưa tới giới hạn kia mà. Lùi một bước, kể cả đã tới giới hạn đi nữa thì áp lực sẽ vẫn tiếp tục tồn tại mới phải, có gì lại bốc hơi..."

Lăng Tiểu Ngư hỏi, và hỏi, nhưng rốt cuộc, câu trả lời thì vẫn như cũ, hãy còn bỏ ngõ. Hắn không tài nào giải thích được.

"Có lẽ phải về hỏi sư phụ xem sao".

Đã thông suốt, Lăng Tiểu Ngư liền thôi không nghĩ nữa, tạm gác chuyện áp lực tiêu thất sang một bên, tiếp tục chiếu theo tâm pháp tầng thứ ba của Trường Sinh Tiên Thuật mà đem linh khí hấp thu, luyện hoá.

Đúng vậy. Lăng Tiểu Ngư, hắn vẫn tiếp tục tu luyện chứ không thu công trở về như ý định ban đầu. Có thể hắn nghĩ đây là một chút may mắn, khoảng thời gian hi hữu nên cần phải tranh thủ nắm bắt chăng?

...

Trong khi bên dưới Lăng Tiểu Ngư lần nữa đắm chìm vào việc tu hành thì phía trên, cách đỉnh đầu hắn tầm hai gang tay, không gian vốn trong suốt đột nhiên có thêm màu sắc. Trắng trắng, vàng vàng, một thân ảnh dần lộ rõ.

Vừa mới hiện thân đây là một sinh vật giống người lại chẳng phải người, trông như một bé gái, khá là nhỏ nhắn đáng yêu. Không phải "kẻ lạ mặt" đứng nép mình bên kết giới ban nãy thì còn ai?

Cũng chả rõ xuất phát từ nguyên nhân gì mà kẻ lạ mặt này lại ra tay giúp đỡ Lăng Tiểu Ngư. Với một quả cầu màu tím cỡ nắm tay người lớn lấy ra từ trong túi áo trước bụng, nó đã và vẫn đang thi triển đạo thuật hồng bảo vệ Lăng Tiểu Ngư tránh khỏi sự đè ép từ lực lượng vô hình ẩn chứa bên trong thạch động.

Từ chiếc miệng be bé xinh xinh của nó, từng luồng hơi thở được thổi thẳng vào tử tinh cầu. Sau mỗi lần thổi như vậy, bề mặt tử tinh cầu lại sáng lên một chút, trông bắt mắt vô cùng..

Tràng cảnh cứ thế tiếp diễn, người ngồi chuyên tâm tu luyện, kẻ âm thầm ra tay trợ giúp. Từ một canh giờ kéo ra thành hai canh giờ, rồi hai canh giờ lẻ một khắc, hai canh giờ lẻ hai khắc, hai canh giờ lẻ ba khắc,..., mãi tận đến sáng hôm sau cũng chưa dừng lại..

...

...

Tính đến hiện tại thì mặt trời đã sắp lên đến đỉnh đầu, bên trong Phệ Tinh Đới Nguyệt Động, tình hình tu luyện của Lăng Tiểu Ngư vẫn giống y như cũ, khá là dễ dàng. Nhờ có sự trợ giúp của sinh vật khá ái nọ mà áp lực - trở ngại duy nhất ở cửa động đầu tiên - đã hoàn toàn được giải quyết.

Tuy nhiên, nói thế không có nghĩa rằng quá trình tu luyện của Lăng Tiểu Ngư rất thoải mái. "Nhân hạ" là khi so với thời điểm áp lực vẫn còn kia, chứ bằng lúc bình thường, ở bên ngoài Phệ Tinh Đới Nguyệt Động, hết thấy đều y hệt như nhau, chẳng có gì là đơn giản hơn cả.

Tu luyện nếu thật giản đơn, thoải mái thì còn ai gọi là tu luyện nữa?

Hiện, kẻ đang thư thái chắc chắn không thể nào là Lăng Tiểu Ngư được. Hai chữ này, hoạ may nên dành cho sự phụ hấn thì thích hợp hơn.

Trái ngược với đứ đạ từ thứ sáu kia của mình, Lăng Thanh Trúc lúc này lại đang khá rỗi rãi, thậm chí còn có phần hưởng thụ.

Nàng đắm mình trong một hồ nước mát, hết bơi qua rồi đến bơi lại, hết bơi dọc rồi lại bơi ngang, vừa bơi vừa ngân nga câu hát...

"Tiểu Ngư là con cá nhỏ

Đại Trù là cái bếp to

Các nguoi sinh ra là huynh đệ

...

..."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Đánh Rơi Bát Cơm

"Bì bõm" mãi một hồi lâu, Lăng Thanh Trúc cuối cùng cũng quyết định dừng lại, thôi không bơi lội chi nữa. Từ dưới hồ, nàng chậm rãi tiến vào trong bờ. Theo mỗi bước nàng đi, mặt nước cũng nổi nhau dao động liên hồi. Nhưng, cái đáng để chú ý, nó lại chẳng phải mặt nước, chẳng phải âm thanh hay một thứ nào khác mà chính là bản thân Lăng Thanh Trúc: Nàng hiện đang không mặc gì cả.

Hai cây trâm cài đầu đã gỡ, quần áo hai lớp trong ngoài cũng đã sớm trút đi, Lăng Thanh Trúc hiện giờ, trừ bỏ chiếc giới chỉ đang đeo ra thì trên người chả còn ngoại vật nào nữa hết. Nàng trần như nhộng.

Bình thường, Lăng Thanh Trúc đã đẹp, nay trút xuống xiêm y, sắc đẹp lại càng được nhân lên gấp bội. Bởi đơn giản là vì thân thể nàng, nó quyến rũ lắm.

Khuôn mặt thì chả nói làm gì, trước giờ mọi người đều đã thấy, "phong hoa tuyết đại" chưa chắc đủ để hình dung. Nhưng thân thể thì khác...

Từ nào giờ, thế nhân đã ai được xem qua cảnh Lăng Thanh Trúc khoả thân? Nữ nhân không một ai, nam nhân lại càng không có. Thứ mà mọi người thấy được, nhiều lắm cũng chỉ là hai cánh tay trắng nõn mỗi khi nàng đem tay áo xắn lên thôi.

Còn hiện tại...

Đầu chỉ mỗi hai cánh tay, cả đôi chân thon dài, bờ mông cong cong, vòng eo nhỏ nhắn, cặp tuyết lê căng tràn nhựa sống cũng đều đang phơi bày lồ lộ. Hơn nữa, mỗi một nơi, mỗi một bộ phận, dù trên hay dưới, trước hay sau thì đều rất bắt mắt, rất chi gọi cảm..

Hình ảnh của Lăng Thanh Trúc lúc này... thật khiến người phải động tâm nghĩ ngợi.

Đáng tiếc... cảnh đẹp nhường ấy lại chẳng ai được xem, chẳng người được thấy.

...

...

"Haaa... Tiết trời oi bức, tắm xong mới thấy đúng là thoải mái thật." Cạnh hồ nước, trên đám cỏ xanh, sau một hồi đứng dang tay khép mắt, Lăng Thanh Trúc thở mạnh một hơi, rồi thốt.

Nàng quả đang cảm thấy thư thái lắm. Trên tất cả, trừ bỏ những thời điểm cảnh giới tăng tiến hay thu được thiên tài địa bảo thì tắm gội chính là niềm vui thích nhất của nàng. Tuy nói nàng đã thành tựu chân nhân, thân thể khác xa người nơi thế tục, dẫu một hai tháng không tắm rửa cũng chả dơ đi đâu nào, thế nhưng... nàng sẽ khó chịu.

Vấn đề ở đây không phải sạch sẽ thơm tho hay bốc mùi dơ bẩn, đơn giản chỉ là bởi nàng thích sống như vậy. Nếu đang trong giai đoạn bế quan tu luyện hay đi làm đại sự gì đó thì thôi, Lăng Thanh Trúc nàng sẵn lòng chấp nhận; nhưng còn những lúc thường nhật, bảo nàng hai ba tháng mới tắm một lần thật đúng chẳng khác nào tra tấn cả.

Đừng nói hai ba tháng, dù là hai ba ngày cũng không được!

Ngẫm lại trước đây, khi mà hai đứa đồ đệ của nàng là Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù còn chưa quá bận bịu việc tu hành thì mười ngày như một, hôm nào nàng cũng giao "nhiệm vụ" xách nước cho bọn chúng lo a.

Mục đích ư? Một phần rất nhỏ là dùng để nấu cơm, rửa bát, phần lớn còn lại thì... nghiêm nhiên đều được đổ vào chiếc thùng gỗ to bên trong phòng của Lăng Thanh Trúc nàng.

Cơm Lăng Thanh Trúc nàng có thể không ăn nhưng nước thì nhất định phải có để tắm gội.

Chỉ tiếc năm tháng qua nhanh, hai đứa trẻ ngày nào giờ đã lớn. Mà người lớn thì vướng bận nhiều thứ, tâm trí cũng chẳng còn được trong sáng như thuở nhỏ nữa. Đôi lúc muốn sai bảo chúng, miệng chưa kịp nói thì chúng đã viện trước lý do, nhanh chân chạy trốn rồi.

Đối với việc đó, thú thật là nhiều khi Lăng Thanh Trúc cũng thấy bất mãn lắm. Nàng rất tiếc nuối. Nàng tiếc cái quãng thời gian mà Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù còn nhỏ. Khi ấy, hai đứa bọn chúng dễ sai dễ bảo biết bao nhiêu, xinh xắn đáng yêu biết nhường nào...

Ôi những tháng năm đẹp đẽ...

Quá khứ, nó là như vậy, vẫn thường khiến cho con người ta hoài niệm...

...

"Haizz...".

"Nhớ lại ngày xưa, trừ lúc mình bế quan tu luyện thì hầu như hôm nào cũng được hai đứa chúng nó hầu hạ. Luyện đan nóng nực liền có người quạt mát, muốn ăn tráng miệng liền có người chạy ra vườn hái trái trên cây mang vào, nhưng quan trọng nhất vẫn là thùng nước trong phòng mình hôm nào cũng được đổ đầy...".

"Năm tháng sao mà trôi nhanh quá. Biết trước thế này, hồi đó ta đã luyện chế ra một ít đan dược Trì Cốt Đan, Hoàn Cốt Hoàn gì gì đấy cho hai đứa chúng nó uống, như vậy thì chúng nó sẽ không thể lớn lên được".

"Chắc, để cho chúng nó bé mãi chẳng phải tốt hơn không. Đâu như bây giờ, nhiều lúc muốn sai bảo cũng khó...".

"Trúc cơ, vấn đề đã như vậy, đợi tới khi hai đứa chúng nó, rồi cả Tiểu Chí và con bé Mộng Kiều đều tiến vào cảnh giới chân nhân, chừng đó... Mỗi đứa sẽ có động phủ riêng của bản thân, chẳng còn ai bên cạnh hầu hạ mình nữa hết...".

"Haizz... Chắc phải sớm thu thêm vài tên đồ đệ nữa thôi".

Sau những giây phút chợt hồi niệm, rồi lặng lẽ suy tư, Lăng Thanh Trúc chột lại bằng một tiếng than nhẹ.

Nàng xếp lại hồi ức, khẽ động thần niệm, từ giới chỉ lấy ra một bộ y phục. Tương tự cái nàng đã thay ra, bộ đồ này cũng có màu tím, cũng kiểu cách tinh kỳ quý phái; khác, có chăng là họa tiết bên trên nhiều hơn một chút mà thôi.

Xem ra Lăng Thanh Trúc nàng rất thích mặc loại y phục như vậy: tử sắc tinh kỳ.

...

Quần áo đã mặc, trà hoa đã cài, Lăng Thanh Trúc thoáng nhìn ngắm, sửa sang đôi chút, chừng khi vừa ý thì liền xoay chân cất bước. Đích đến chính là hướng Tĩnh Hương Đường, hay đúng hơn là nhà ăn nằm bên cạnh Tĩnh Hương Đường.

Hôm nay, Chu Đại Trù rất rảnh rỗi, vì vậy nên đã sớm được Lăng Thanh Trúc giao phó cho nhiệm vụ xách nước nấu cơm. Tính tới thời điểm hiện tại, cơm trưa thiết nghĩ cũng đã được chuẩn bị xong rồi.

Một ngày là đệ tử thì suốt đời là đệ tử. Thân là sư phụ, Lăng Thanh Trúc nàng có nghĩa vụ phải chỉ bảo cho chúng hiểu thế nào là tôn sư trọng đạo a. Cái gì sư phụ muốn thì đệ tử phải làm, sư phụ cần thì đệ tử phải nghe. Xách nước, nấu ăn, luyện đan, chế dược, sai được cái nào thì sai cái ấy. Cẩn tranh thủ nha.

"Hi hi... Minh đúng là một vị sư phụ tốt".

Rất không biết xấu hổ, Lăng Thanh Trúc vui vẻ buông ra một câu. Nói xong, nàng cũng lập tức gia tăng cước bộ...

Quãng đường tính cũng chẳng xa xôi gì lắm nên khá nhanh, Lăng Thanh Trúc đã về đến Tĩnh Hương Đường. Chân rẽ sang phải, nàng tiếp tục tiến vào bên trong nhà ăn.

Ngay khi vừa trông thấy nàng, vốn đã đợi sẵn, Chu Đại Trù liền mang theo thân hình mập mạp của mình chạy ra đón, miệng cười còn tươi hơn hoa: "Hi hi... Lão nhân gia cuối cùng cũng về rồi. Nãy giờ con đợi lão nhân gia mãi...".

"Có cái gì mà ngại phải đợi. Nếu thấy đói bụng thì cứ việc ăn trước, chờ ta làm gì".

Ăn trước?

Chu Đại Trù thăm khinh bi: "Toàn nói cho có".

Trong lòng mình, Chu Đại Trù ác cảm với những câu nói chứa đầy "lời hay ý đẹp" của Lăng Thanh Trúc ghê lắm. Còn nhớ trước đây, khi mà tâm trí còn "tho đạt", chính bởi vì tin vào sự "khoan hồng rộng lượng, chẳng chấp tiểu tiết" của Lăng Thanh Trúc nàng mà hắn đã phải ném không ít đau khổ rồi a.

"Sau bao tháng ngày được mài dũa như thế, lão nhân gia người nghĩ còn có thể dùng mấy lời này để lừa gạt con nữa sao...".

Trong bụng cười một, ngoài miệng cười ba, Chu Đại Trù lắc đầu nguây nguây, đáp: "Lão nhân gia, vậy đâu có được. Lão nhân gia thân là trưởng bối, Đại Trù con chỉ là tiểu bối, sao dám ăn trước. Với lại...".

"Hi hi... Lão nhân gia không biết đấy chứ, Đại Trù con đối với người rất chi là tôn kính. Con yêu quý lão nhân gia còn hơn yêu quý tổ tiên phụ mẫu của mình nữa. Lão nhân gia mà chưa ăn, đánh chết Đại Trù con cũng chẳng dám ăn đâu".

"Ồ, vậy sao?".

Lăng Thanh Trúc bĩu môi, vừa tiến đến bàn ăn vừa nói: "Tiểu tử ngại yêu quý ta như vậy mà sao ta lại không cảm nhận được chút gì hết nhỉ? Chắc hẳn là tại ngại không có thành ý rồi".

"Nào có nào có! Sư phụ lão nhân gia, mỗi lời con nói đều rất chân tâm thật dạ. Trước tuệ nhãn sáng như đuốc của lão nhân gia, con đây sao dám to gan bịa chuyện chứ...".

"Cái thẳng mập ngại miệng lưỡi ngày càng tron tru, đúng là hết nói nổi".

Tâm trạng đang tốt, bụng lại đang kêu gọi đòi ăn nên Lăng Thanh Trúc cũng chẳng hơi đâu đứng cả kê dê ngỗng với Chu Đại Trù. Nàng đưa tay tự mình kéo ghế rồi hạ thân ngồi xuống.

Thấy thế, Chu Đại Trù cũng kéo ghế ngồi theo. Hết sức biết điều, hắn bới com ra, cầm lên một chiếc đĩa đựng đầy thịt cá, đặt ở trước mặt của Lăng Thanh Trúc: "Lão nhân gia, cá này con đã làm sạch lắm, lúc nấu cũng tốn kha khá công phu, bảo đảm ngon cực kỳ. Lão nhân gia ăn để bồi bổ ạ".

"Hmm... Nghe ngại nói ta mới để ý. Mấy con cá này nhìn quả rất bắt mắt, mùi cũng rất hấp dẫn...".

"Hi hi... Lão nhân gia hãy ném thử đi. Con đảm bảo người sẽ không thất vọng đâu".

"Để ta xem".

Nói đoạn, Lăng Thanh Trúc nâng tay cầm đũa, nhưng còn chưa gấp thì đã dừng. Nàng liếc qua một cái ghế trống khác, hơi nghi hoặc: "Đại Trù, thẳng góc Tiểu Ngư Nhi đâu rồi, sao không thấy ra dùng cơm?".

"Tiểu Ngư...".

Chu Đại Trù cũng tỏ ra nghi hoặc không kém: "Lão nhân gia, Tiểu Ngư không phải vẫn đang ở trong phòng để cùng cố cảnh giới sao?".

"Hôm qua nó đã hoàn tất việc ổn định tu vị và bắt đầu tiến vào Phệ Tinh Đới Nguyệt Động tu luyện tiếp rồi".

"Vậy à...". - Chu Đại Trù tiếp nhận thông tin xong, theo quán tính gật gù - "Nếu vậy chắc giờ Tiểu Ngư vẫn đang tu luyện bên trong Phệ Tinh Đới Nguyệt Động".

"Xoảng!".

Lời Chu Đại Trù vừa dứt thì tiếng đồ vỡ liên vang lên. Bát com trên tay Lăng Thanh Trúc, nó vừa mới rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Vậy Mà Người Còn Chưa Chết

Lo lắng?

Không. Cảm giác hấn nghiêng về sợ hãi.

Dạ khản trương, Lăng Thanh Trúc chẳng nói nhiều, lập tức triển khai thần thức quét khắp bốn phương tám hướng với hy vọng tìm thấy tung tích Lăng Tiểu Ngư. Thế nhưng kết quả...

Nàng không thấy. Tinh Hương Đường, dãy phòng dành cho đệ tử chân truyền cư ngụ, khu vườn phía sau,..., tất cả đều không có bóng dáng Lăng Tiểu Ngư.

Cái này có ý nghĩa gì?

Mất bất động, đôi môi mấp máy, Lăng Thanh Trúc khẽ giọng thều thào: "Không xong rồi...".

"Lão nhân gia, cái gì không xong?".

Liếc qua Chu Đại Trù - người mới hỏi, Lăng Thanh Trúc vốn đang trầm lặng lại đột nhiên quát to: "Thì thẳng góc Tiểu Ngư Nhi chứ còn cái gì!".

"Lão nhân gia, Tiểu Ngư hấn...".

Chu Đại Trù nói tới đó thì đành bỏ dở, bởi người trước mặt hấn, nàng đã vùng dậy chạy đi mất rồi.

"Lão nhân gia, đợi con với!".

"Lão nhân gia...!!".

...

Những tiếng kêu gọi phía sau của Chu Đại Trù, Lăng Thanh Trúc nghe được nhưng chẳng buồn hồi âm. Nàng làm gì còn tâm trạng để chú ý tới Chu Đại Trù. Lúc này, toàn bộ tâm tư của nàng đều đang đặt hết vào ba chữ "Lăng Tiểu Ngư" cả rồi.

Từ sáng giờ Lăng Thanh Trúc nàng vốn dĩ vẫn đinh ninh rằng đứa đệ tử này của mình đã sớm rời khỏi Phệ Tinh Đới Nguyệt Động mà lui gót trở về, ai dè đâu...

Hấn còn chưa có trở về!

Lăng Tiểu Ngư hấn vẫn đang tiếp tục tu luyện bên trong Phệ Tinh Đới Nguyệt Động?

Hấn đã ở đó tu luyện suốt từ hôm qua tới giờ? Có khả năng sao?

Nên nhớ tu vi của Lăng Tiểu Ngư mới chỉ là trúc cơ trung kỳ, đừng nói cửa động thứ hai hay thứ ba, riêng mỗi cửa động đầu tiên - cái đơn giản nhất - thì áp lực vô hình cũng đã đủ sức đem hấn nghiền nát rồi. Giới hạn hậu kỳ đại viên mãn kia, một tên trúc cơ trung kỳ làm sao mà trụ nổi..

Theo lý, Lăng Tiểu Ngư hấn hiện tại dầu cố gắng hết mình thì tối đa cũng chỉ có thể ở bên trong Phệ Tinh Đới Nguyệt Động tu luyện được khoảng trên dưới một canh giờ, muốn hơn cũng không được. Theo lý, Lăng Tiểu Ngư hấn đã sớm trở về rồi mới phải. Ấy vậy mà...

"Nó chưa về. Tại sao nó lại chưa về?".

"Tại sao nó lại chưa về?!".

Trong âm thầm, Lăng Thanh Trúc đã gào lên mà hỏi. Có tức giận, có nghi hoặc, có hoang mang, nhưng trên hết vẫn là sợ hãi. Nàng sợ Lăng Tiểu Ngư

đã xảy ra điều bất trắc... Tốt xấu gì thì cũng là đệ tử của nàng. Hơn mười năm sớm tối chung sống cùng nhau trên đỉnh Trúc Kiếm, tình cảm há đâu lại ít?

Bao năm qua, chính nàng là người đã dìu dắt, chăm sóc cho Lăng Tiểu Ngư. Thời thơ ấu, thuở niên thiếu của hắn, có sự đổi thay nào mà nàng không tận mắt chứng kiến đâu...

Nếu ngày thường Lăng Thanh Trúc nàng hay bảo Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù, rằng phải xem "sư phụ như phụ mẫu" thì chính trong thâm tâm mình, nàng cũng lưu giữ một câu khác nữa: "đồng nhi như con cái".

Con cái gặp chuyện chẳng lành, ai làm cha mẹ lại không lo, không xót?

"Tiểu Ngư Nhi, thăng ngọc ngươi nhất định không được xảy ra chuyện gì...".

...

Lẩn trong lo sợ là niềm hy vọng. Lăng Thanh Trúc mong rằng thực tế sẽ không như điều mình đã nghĩ, rằng Lăng Tiểu Ngư đã sớm dừng tu luyện và đi ra khỏi Phệ Tinh Đới Nguyệt Động.

Thế nhưng... những gì nàng mong mỏi, chúng đều tan thành mây khói cả rồi. Thời điểm nàng tiến vào bên trong Phệ Tinh Đới Nguyệt Động thì Lăng Tiểu Ngư vẫn ở ngay đó, đang ngồi giữa cửa động thứ nhất.

Đáng ra, trước thực tại trái mong đợi này, Lăng Thanh Trúc sẽ phải có những cảm xúc tồi tệ thì không, chúng đến và đi rất nhanh; thay vào đó, đang trôi lên đây lại là sự vui mừng.

Chẳng vui làm sao được khi mà Lăng Tiểu Ngư, hắn hiện vẫn còn sống. Tu luyện thì đúng thật vẫn đang tu luyện, nhưng là... hắn chưa có bị áp lực ép thành thịt vụn. Hắn vẫn sống.

Dẫu vậy, Lăng Thanh Trúc cũng không dám để điều đó tiếp diễn thêm nữa. Sau khoảnh khắc ngạc nhiên, mừng rỡ, nàng lập tức dụng lực, trong sự mờ mịt của Lăng Tiểu Ngư mà đem hắn kéo ra ngoài.

...

"Sư phụ, tại sao người lại tới đây? Tại sao vừa rồi sư phụ..." Bên ngoài, trước cửa thạch động, Lăng Tiểu Ngư nhìn Lăng Thanh Trúc, khó hiểu mà hỏi.

Trong lòng hắn đang khá nghi hoặc. Hắn không hiểu tại sao sư phụ mình lại hành động như vậy, xông vào thạch động rồi đem mình kéo ra ngoài.

Tất nhiên là Lăng Tiểu Ngư hắn chẳng có ý trách móc gì. Vừa rồi, nếu Lăng Thanh Trúc không can thiệp thì hắn cũng đang tính rời đi rồi. Căn nguyên là bởi thứ áp lực vô hình vốn đã biến mất kia, nó bỗng bất ngờ quay trở lại, hơn nữa cường độ dường như còn tăng thêm một chút so với thời điểm trước đó.

Tiếp tục tu luyện, đẩy căn bản là chuyện bất khả thi. Rời đi mới là quyết định sáng suốt.

Chỉ là... Lăng Tiểu Ngư hắn còn chưa kịp đứng lên, mắt mới hé mở đã bị người nắm kéo luôn ra ngoài rồi. Đã vậy, lôi kéo xong, bây giờ sư phụ hắn lại còn bắt mạch, tra xét thân thể hắn...

"Sư phụ, người... người làm gì vậy?"

Bỏ ngoài tai những lời của Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc vẫn như cũ tỉ mỉ kiểm tra. Mãi khi ngẫm xác định tình trạng của hắn chả có gì nghiêm trọng thì mới đành chỉ thu tay, hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi... Ngươi đã ở bên trong Phệ Tinh Đới Nguyệt Động tu luyện bao lâu rồi?"

"Cái này... đệ tử cũng không rõ ràng lắm".

Lăng Tiểu Ngư ngược nhìn trời cao, thoáng quan sát rồi nói tiếp: "Hmm... Sư phụ, hình như là đệ tử đã ở bên trong thạch động hơn một ngày rồi thì phải".

"Một... một ngày?"

"Vâng, chắc khoảng tầm đó." - Chẳng cần nghĩ ngợi quá nhiều, Lăng Tiểu Ngư gật đầu, thành thật hồi đáp.

Trước sự thần nhiên ấy của hắn, Lăng Thanh Trúc vô thức chớp chớp đôi hàng mi, buông ra một câu: "Ồ hơn một ngày, vậy mà ngươi còn chưa chết..."

Nàng cảm thấy việc này quá bất khả tư nghị đi.

Tại cửa động thứ nhất, lực lượng tối đa chắc chắn dư sức để đem một tên tu sĩ trúc cơ trung kỳ nghiền thành thịt vụn. Thế mà cái thăng ngọc trước mặt này, nó lại chả bị sao hết, bất kể đã ngồi bên trong động tu luyện hơn một ngày, đã sớm vượt qua khoảng giới hạn đi chẳng nữa.

Đồng cảm với Lăng Thanh Trúc, ở ngay bên cạnh nàng, Chu Đại Trù cũng khó tin mở to mắt nhìn Lăng Tiểu Ngư: "Tiểu Ngư, ngươi... ngươi không phải

người nữa rồi".

Không như ban nãy, lúc ở bàn ăn, Chu Đại Trù hiện đã "thông suốt" rồi. Sau Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù hẳn cũng được Lăng Thanh Trúc nói cho biết về Phệ Tinh Đới Nguyệt Động, cũng đã từng vào xem thử. Hẳn thừa hiểu thứ lực lượng vô hình ẩn bên trong cổ động này có bao nhiêu kinh khủng.

Ban nãy, do lo lắng, chưa kịp ngấm nên mới hồn nhiên đối đáp, bằng hiện tại...

Kể từ lúc Lăng Thanh Trúc vùng dậy hướng nơi thạch động này chạy đi thì Chu Đại Trù hẳn đã liên "hiều" ra vấn đề. Giống như sư phụ mình, trong lòng hẳn cũng bất chợt mà dâng lên niềm lo âu, sợ hãi.

Ở Trúc Kiếm Phong, Thiên Kiếm Môn này, tính cả thế gian này, trừ mẫu thân đã sớm qua đời ra thì thân thiết nhất, được Chu Đại Trù quý mến nhất chính là Lăng Tiểu Ngư. Đối với hắn, Lăng Tiểu Ngư không chỉ đơn thuần là đồng môn. Hai người bọn hắn là huynh đệ sống chết có nhau, phúc họa cùng hưởng...

Nghĩ đến chuyện huynh đệ có thể đã xảy ra điều bất trắc, Chu Đại Trù hẳn làm sao không sợ hãi cho được?

Trên đường chạy đến đây, tâm tình hắn quả khảm trương ghê lắm. May sao, mọi việc vẫn ổn. Người huynh đệ chí cốt của hắn hiện vẫn bình an vô sự...

Đối sự làm vui, mang theo thân hình tròn trịa, Chu Đại Trù áp sát Lăng Tiểu Ngư, cười tít mắt: "Ha ha... Ta biết Tiểu Ngư ngươi không phải người thường mà!".

"Đại Trù sư huynh..."

Chả buồn bận tâm đến nét mặt khác lạ của người huynh đệ mình, Chu Đại Trù đưa tay vỗ mạnh lên vai, vui sướng nói ra: "Tiểu Ngư, cái động này lợi hại lắm. Trong lúc ngươi bế quan đột phá cảnh giới, lão nhân gia đã dắt ta vào xem một lần rồi. Chắc, áp lực thật kinh khủng..."

"Thế mà Tiểu Ngư ngươi, ngươi lại có thể ở bên trong động tu luyện hơn một ngày... Quá là lợi hại! Quá là lợi hại!"

"Hừm..."

Sau lưng Chu Đại Trù, nối tiếp tiếng hắng, Lăng Thanh Trúc mở lời, thần tình đã trấn định hơn trước nhiều: "Chu tiểu tử, có lợi hại thì cũng là Tiểu Ngư Nhi lợi hại chứ đâu phải ngươi, ngươi vui mừng cái gì?"

"Hi hi..." - Chu Đại Trù đưa tay chà đầu, cười đáp - "Lão nhân gia, Tiểu Ngư là huynh đệ của con. Hắn lợi hại thì con cũng được thom lây. Vui mừng là nên mà".

"Xuy" khẽ một tiếng, Lăng Thanh Trúc cho qua. Gạt Chu Đại Trù sang một bên, nàng chuyển ánh nhìn sang người Lăng Tiểu Ngư: "Tiểu Ngư Nhi, dưới áp lực đè ép ở cửa động tầng thứ nhất, theo lý thì ngươi cùng lắm cũng chỉ có thể trụ được trên dưới một canh giờ. Nhưng thực tế ngươi lại... Ở bên trong tu luyện suốt hơn một ngày trời mà ngươi vẫn bình an vô sự, chuyện này đích thị là bất khả tư nghị..."

"Tiểu Ngư Nhi, nói ta biết, ngươi làm thế nào được vậy?"

"Phải đấy. Tiểu Ngư, ngươi làm sao hay vậy?" Lời Lăng Thanh Trúc vừa dứt thì ở chiều đối diện, tiếng Chu Đại Trù cũng liên vang lên. Xem ra hắn cũng đang rất tò mò muốn biết.

Đáp lại hai người bọn họ, Lăng Tiểu Ngư rất thành thật mà kể lại: "Sư phụ, Đại Trù sư huynh, chuyện là như vậy. Hôm qua đệ tử tiến vào thạch động tu luyện, lúc đầu mọi thứ đều diễn ra bình thường, áp lực vô hình cũng đều đặn tăng lên. Thế nhưng sau hơn một canh giờ, khi đệ tử cảm thấy khó có thể chống đỡ thêm, đang tính thu công trở về thì chuyện bất ngờ đã xảy ra..."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Tỉ Mỉ Tra Xét

...

Sau một thời một hồi chăm chú lắng nghe Lăng Tiểu Ngư kể lại đầu đuôi có sự, trầm ngâm suy nghĩ, cuối cùng Lăng Thanh Trúc mới lên tiếng: "Tiểu Ngư Nhi, những gì ngươi vừa nói, tất cả đều là thật hết đấy chứ?"

"Sư phụ, đệ tử không dám có nửa câu lừa dối".

"Lão nhân gia, Tiểu Ngư hẳn không có biết nói dối đâu." Kế bên, nối tiếp Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù cũng xen vào nói đỡ. Hẳn rất tin tưởng người huynh đệ này của mình.

Tuy nhiên, nói thế không có nghĩa là Lăng Thanh Trúc hoài nghi Lăng Tiểu Ngư đặt điều thêm bớt; sở dĩ nghi hoặc, hết thảy chỉ bởi vì...

Ngồi tu luyện qua hơn một canh giờ áp lực bỗng đột nhiên tiêu thất, chuyện này... quá là kỳ lạ đi. Hơn hai ngàn năm qua, kể từ thời điểm Phệ Tinh Đới Nguyệt Động được tạo lập thì làm gì có việc tương tự xảy ra bao giờ...

Pháp tắc do tổ sư gia Lý Bất Tri đích thân bày bố, nó há có khả năng xảy ra sai lầm? Theo di ngôn lưu lại, tổ sư gia có nói là Phệ Tinh Đới Nguyệt Động này đầu qua vạn năm sau cũng hãy vẹn nguyên như cũ a.

"Áp lực không thể vô duyên vô cớ lại đột nhiên biến mất rồi trở lại như vậy. Nhất định phải có chuyện gì đó đã xảy ra..."

"Có lẽ cần phải vào trong kiểm tra một chút".

Trong lòng đã có chủ ý, Lăng Thanh Trúc hướng Lăng Tiểu Ngư bảo: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi đã ở bên trong Phệ Tinh Đới Nguyệt Động tu luyện hơn một ngày, thân thể cũng ít nhiều thương tổn. Ngươi trước hãy cứ về nghỉ ngơi đi, phần quái sự xảy ra trong động ta sẽ tự mình kiểm tra xem thử".

"Vâng, đệ tử xin phép về trước".

Lăng Tiểu Ngư vừa mở miệng cáo lui xong thì bên cạnh hắn, Chu Đại Trù cũng lên tiếng: "Lão nhân gia, vậy người cứ ở đây kiểm tra đi. Con sẽ đưa Tiểu Ngư Nhi về".

"Tiểu Ngư Nhi, chúng ta đi thôi".

"Khoan đã".

Chân vừa mới bước đã bị người kêu lại, Chu Đại Trù quay đầu, đang định mở miệng thì giọng Lăng Thanh Trúc đã lần nữa cất lên: "Chu tiểu tử, bộ ta có nói là cho ngươi về sao?"

"Sư phụ, con... con phải ở lại sao?"

Đối với việc này, Chu Đại Trù quả chẳng thấy hứng thú một tí tẹo nào hết. Kiểm tra, dò xét, nếu là kho báu thì cũng thôi, đằng này... Bất kể áp lực vô hình bên trong thạch động hay là tác nhân đã làm nó bỗng nhiên biến mất thì đều không phải thứ mà Chu Đại Trù hẳn hướng tới. Hắn thấy chúng chẳng tốt đẹp gì cả. Nhất là khi bên cạnh, người sẽ đồng hành cùng hắn dò la còn là Lăng Thanh Trúc...

Thay vì ở lại thì Chu Đại Trù hẳn muốn theo Lăng Tiểu Ngư trở về cơ.

Tiếc rằng... cũng chỉ là hắn muốn. Mà mong muốn của người đệ tử như hắn thì làm sao qua nổi điều sư phụ hắn đã quyết định.

Giọng tùy ý, Lăng Thanh Trúc đáp: "Ừ. Chu tiểu tử, ngươi ở lại đây với ta. Chúng ta sẽ vào trong kiểm tra".

"S-Sư phụ... Con thấy như vậy không hay đâu".

"Có cái gì mà không hay?"

Mặt nhăn mày nhíu, Chu Đại Trù bày ra bộ dạng khổ sở mà rằng: "Sư phụ lão nhân gia, người thấy đấy, Đại Trù con hiện mới chỉ là tu sĩ vẫn đinh sơ kỳ thôi; trong khi cái cổ động này..."

"Lão nhân gia, người nghĩ mà xem. Thứ có thể tác động đến pháp tắc do tổ sư gia đích thân bày bố, con sao có khả năng thăm dò tới được. Với lại..."

"Có lão nhân gia ở đây rồi thì cần con làm gì? Lão nhân gia người đạo pháp cao thâm, thần thông quảng đại, tuệ nhãn như sao, trí cao như núi, chỉ cần phẩy tay một cái cũng liền giải quyết được tất thảy vấn đề..."

"Lão nhân gia, con ở đây chẳng những sẽ không giúp ích được gì, e còn khiến người vương bận. Con cảm thấy mình vẫn nên đưa Tiểu Ngư về thì hơn".

"Hmm... Chu tiểu tử ngươi nói nghe cũng có lý đấy. Nhưng mà..."

Ý cười hiện lên trong mắt, Lăng Thanh Trúc tiếp lời: "Chu tiểu tử, ngươi nghĩ được một mà chưa nghĩ được hai. Ai bảo ngươi ở lại đây là vô dụng? Tiểu tử ngươi có điều không biết, bên trong Phệ Tinh Đới Nguyệt Động này cổ quái lắm. Ừm, biết đâu lại tồn tại những thứ đồ vật mà chỉ tu sĩ trúc cơ, vẫn đinh như các ngươi thấy còn chân nhân như ta thì lại vô pháp khám phá ra. Thêm nữa..."

"Tiểu Ngư Nhi ngồi tu luyện được khoảng một canh giờ hơn thì áp lực bỗng nhiên biến mất. Cái thời điểm này, trùng hợp lại chính là giới hạn chịu đựng của nó. Như vậy, muốn xác định xem chuyện tương tự có tiếp tục lặp lại hay không, trừ Chu tiểu tử ngươi ra thì làm gì còn ai thích hợp hơn nữa. Tiểu tử ngươi biết đấy, với tu vị của ta thì dù ngồi mãi cả tháng bên trong động cũng đâu đi đến giới hạn chịu đựng của cơ thể được".

"Nhưng mà con..."

"Không nhưng nhị gì hết. Chu tiểu tử nguoi là người thích hợp nhất để kiểm chứng rồi. Hmm, để cho nhanh thì tiểu tử nguoi nên ngồi tu luyện ở cửa động thứ hai đi".

"Lão nhân gia, như thế thật không hay đâu. Áp lực ở đó lớn lắm...".

"Rất lớn sao? Vậy thì cho nguoi qua cửa động thứ ba".

T-Thứ ba?

Mặt xanh như tàu lá, Chu Đại Trù rút cuộc phải đành thoả hiệp, chấp nhận làm chuột bạch vào ngồi tu luyện trong cửa động thứ hai của Phệ Tinh Đới Nguyệt Động.

Hắn rất không nguyện, nhưng dầu trăm lần không nguyện, ngàn lần không nguyện đi nữa thì lại thế nào? Hắn đâu có thay đổi được gì. Sư phụ hắn đã quyết như thế, hắn biết làm sao hơn?

Chống đối ư? Chỉ sợ vừa nói ra sẽ liền bị nạng đá thẳng vào cửa động thứ ba ngay. Kẻ khác sao chưa biết chứ vị sư phụ này của hắn, dám cá là nạng sẽ thực hiện đấy.

Cửa động thứ ba kia, lần trước Chu Đại Trù hắn đã "được" kiến thức qua một lần rồi. Y hệt như lúc Lăng Tiểu Ngư bước qua cửa động thứ hai trước đây, thời điểm hắn vừa đặt chân qua khỏi cửa động thứ ba, thậm chí một giây còn chưa tới thì đã lập tức gục ngã ngay. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, hắn thực sự đã bị nhấn chìm, cảm giác đáng sợ vô cùng. Tận đến bây giờ, tâm trí hắn hiện vẫn còn bị ám ảnh...

Không thể chống lại, không thể rời đi, sau cùng, Chu Đại Trù vẫn phải ngoan ngoãn làm theo lời của ân sư, cùng nạng tiến vào bên trong Phệ Tinh Đới Nguyệt Động.

...

"Lão nhân gia, áp lực vẫn giống như trước".

"Đúng là vẫn như trước".

Lăng Thanh Trúc ngưng thần quan sát, đoạn bảo: "Đại Trù, nguoi cũng tập trung chú ý. Nhớ cẩn thận tra xét mọi góc ngách...".

Một lúc sau.

Trong tầng linh quang nhàn nhạt, tay cầm một thanh kiếm to, Chu Đại Trù tiến lại chỗ Lăng Thanh Trúc, báo cáo: "Lão nhân gia, từ này giờ con đã gõ hết mấy bức tường rồi, dưới đất cũng gõ nữa nhưng không phát hiện có điều gì bất thường cả".

"Trên trần động thì sao?".

"Còn chưa gõ".

"Vậy mau gõ đi".

"Vâng...".

...

Thêm vài phút nữa trời qua.

Từ trên cao, Chu Đại Trù từ từ hạ xuống rồi chạy lại chỗ Lăng Thanh Trúc.

"Lão nhân gia, trên đó cũng không thấy có gì bất thường hết".

"Hừm...".

Thở nhẹ một hơi, Lăng Thanh Trúc lần nữa quét mắt xung quanh, quét xong thì nhấc chân tiến về lớp kết giới thứ hai.

"Đại Trù, qua bên kia xem tiếp".

"Vâng..." Bộ dáng miễn cưỡng, Chu Đại Trù ứng tiếng, nổi gót theo qua.

...

So với cửa động thứ nhất, áp lực ở cửa động thứ hai dĩ nhiên là mạnh hơn rất nhiều. Ngay lúc bước vào, cường độ đã ngang bằng mức tu vi Trúc Cơ hậu kỳ rồi.

"Lão nhân gia, áp lực ở đây cũng giống như lúc trước." Qua một thoáng ngưng thần cảm nhận, Chu Đại Trù đưa ra nhận xét.

Lăng Thanh Trúc nghe xong thì cũng gật đầu tán đồng. Kế đấy mới bảo: "Đại Trù, kiểm tra đi".

"Dạ, con biết rồi".

Và như thế, giống như tại cửa động thứ nhất, Chu Đại Trù lại xách thanh kiếm to dày của mình đi gõ gõ khắp bốn hướng nam - bắc - đông - tây.

...

"Đại Trù, có phát hiện gì không?"

"Có ạ".

Đôi mắt điềm tĩnh nhất thời ánh lên chút khác lạ, Lăng Thanh Trúc vội truy: "Tiểu tử ngươi phát hiện cái gì?"

"Lão nhân gia, con phát hiện mấy vách đá ở đây cứng hơn bên kia rất nhiều. Lúc con gõ kiếm, thanh âm phát ra cũng khác hẳn cửa động bên kia".

"Đó là toàn bộ những gì ngươi đã khám phá ra?"

"Vâng".

"Bình!".

Câu nói vừa ra khỏi miệng thì từ nơi đối diện, một nắm tay đã đâm thẳng vào mặt Chu Đại Trù, làm hắn té ngã. Theo liền phía sau, tiếng Lăng Thanh Trúc cũng được truyền đi: "Đã có cứng hay không, tiếng vang có khác hay không thì liên quan gì tới chuyện áp lực tiêu thất hả? Cái thằng mập ngươi đang cố tình chọc tức ta đấy phải không?"

"Lão nhân gia, người nói oan cho con quá..."

Vội vàng triển khai lại lớp linh lực bảo hộ, Chu Đại Trù đứng dậy, thoáng xuýt xoa rồi nói: "Người dặn con phát hiện điều gì khác thường thì báo lại. Con có làm gì sai đâu..."

"Khác? Khác cái đầu ngươi! Đá ở đây từ xưa giờ nó đều như thế, có cái gì mà khác!"

Bị người lớn tiếng đàn áp, Chu Đại Trù có chút bị dọa, cúi đầu lí nhí: "Cái đó lão nhân gia cũng đâu có nói rõ, con làm sao mà biết được..."

"Hừ, mấy cái chi tiết còn con này, ta đây lẽ nào còn phải thuật tường tận cho ngươi? Phải động não chứ".

Thở ra một hơi phiền muộn, Lăng Thanh Trúc khoát tay: "Ngươi đi kiểm tra kỹ lại lần nữa đi".

"Vâng".

Chu Đại Trù vừa quay lưng bước đi thì phía bên này, Lăng Thanh Trúc cũng lần nữa khai mở pháp nhãn, thả ra thần thức...

...

Hơn cả không gian cửa động thứ nhất, tại cửa động thứ hai, sự đồ Lăng Thanh Trúc đã tra xét rất tỉ mỉ. Nhưng là kết quả, nó vẫn chẳng khá hơn tí nào. Bọn họ không phát hiện ra bất kỳ điều gì khác lạ cả.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Ba Năm

Đứng im cân nhắc hồi lâu, Lăng Thanh Trúc chợt nói: "Chu Đại Trù, có lẽ thật phải dùng tới tiểu tử nhà ngươi mới kiểm chứng được".

Tùy tiện chỉ xuống một chỗ bên trong thạch động, nàng bảo: "Ngồi đây tu luyện đi".

"Lão nhân gia, thật... thật phải tu luyện sao?"

Mặc người nhăn nhó, Lăng Thanh Trúc vẫn thản nhiên gật đầu: "Ừ. Mau ngồi xuống đi".

"Lão nhân gia, hay là... hay là chúng ta nghĩ cách khác đi được không?"

"Người không chịu ngồi ở đây? Tốt thôi, để ta đá người qua cửa động thứ ba".

"Đừng! Đừng a...!".

"Lão nhân gia, lão nhân gia, con sẽ ngồi tu luyện ngay! Sẽ ngồi tu luyện ngay!".

"Hừ, nhanh đi".

...

Lệnh sư khó trái, Chu Đại Trù rút cuộc chỉ đành nghe theo, dạ bất an mà ngồi giữa không gian cửa động thứ hai, bắt đầu tu luyện.

Trong khi ấy, Lăng Thanh Trúc cũng không nhàn rỗi. Từ cửa động thứ hai nàng hiện đã tiến sang cửa động thứ ba, rất cẩn thận kiểm tra từng góc ngách, bằng cả thần thức lẫn đôi tay mình.

Nhưng là kết quả, nó chả có gì tiến triển. Thần thức cũng tốt, tay chân cũng được, đâu là phương pháp nào thì đều đưa đến cùng một nhận định: Rất đổi bình thường. Pháp tắc trong cổ động, nó vẫn y hệt từ xưa tới giờ, hoàn toàn không có chỗ nào đủ để gọi là khác lạ hết.

"Rõ ràng mọi thứ vẫn bình thường...".

Tay đặt dưới cằm, Lăng Thanh Trúc đứng yên giữa không gian cửa động thứ ba, một bên điều động linh lực thủ hộ, một bên trầm tư suy nghĩ.

"Cửa động thứ nhất, thứ hai và cả thứ ba này, tất thấy đều không có tí nào bất ổn. Ta đã tra xét rất kỹ...".

"Vậy thì quái sự Tiểu Ngư Nhi gặp phải, nó là thế nào, làm sao lại phát sinh?".

"Tác nhân nằm ở đâu... Lẽ nào...".

Đôi mắt to tròn sâu thẳm ngược lên, Lăng Thanh Trúc nhìn thẳng vào lớp kết giới cuối cùng ngăn cách giữa cửa động thứ ba và không gian cửa động thứ tư, thật lâu cũng chẳng thấy nổi năng hay làm ra chút phản ứng gì.

...

"Da...?".

Giữa bầu không khí tĩnh lặng, một thanh âm bé nhỏ chọt cất lên. Không phải của Lăng Thanh Trúc. Cái giọng điệu này, nó tuy cũng thuộc nữ tính nhưng non nớt hơn Lăng Thanh Trúc rất nhiều. Thêm nữa, nơi nó phát ra cũng chẳng phải cửa động thứ ba - chỗ Lăng Thanh Trúc đang đứng - mà là ở phía bên kia lớp kết giới - không gian cửa động thứ tư.

Chủ nhân giọng nói là một người, hay đúng hơn là một sinh vật khác. Nó khá nhỏ nhắn, chỉ cao tầm một thước hai tấc dư, có mái tóc dày cộm màu vàng cực kỳ bắt mắt.

Phải. Sinh vật này, nó đúng là kẻ lạ mặt đã đem áp lực ở cửa động thứ nhất hoá giải, trợ giúp Lăng Tiểu Ngư kéo dài thời gian tu luyện.

Hiện giờ, sinh vật khả ái này đang hết sức lo lắng. Khác với Lăng Thanh Trúc, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù, nó có thể nhìn xuyên qua được các lớp kết giới trong cổ động. Nói cách khác, suốt từ nãy giờ, tất thấy những hành vi của Lăng Thanh Trúc và Chu Đại Trù ở phía bên kia đều bị nó thấy hết. Và đó cũng chính là lý do vì sao nó lại đang khẩn trương lo sợ như bây giờ.

Cái nhìn thâm sâu cùng khuôn mặt nghiêm nghị của Lăng Thanh Trúc, chúng khiến nó rất là e ngại.

"A da da...".

Có vẻ như không muốn đối mặt cùng người bên kia kết giới nữa, sinh vật khả ái hé môi kêu lên mấy tiếng quái dị rồi lập tức quay đầu chạy thẳng tới một cái bệ đá. Nó dụng lực nhảy lên, tìm tới một cái vỏ trứng khá to rồi bước vào bên trong, thu mình lại.

Một lúc sau.

Sinh vật khả ái đã thiếp đi, có lẽ bởi đã quá mệt sau quãng thời gian dài trợ giúp Lăng Tiểu Ngư tu luyện. Riêng phần Lăng Thanh Trúc - người đã dùng đôi mắt thâm sâu nhìn chằm lớp kết giới cuối cùng, nàng hiện cũng đã rời khỏi không gian cửa động thứ ba, tiến ra cửa động thứ hai.

Kể ra thì quả có chút bất đắc dĩ. Lăng Thanh Trúc đã hoài nghi, dạ cũng rất muốn đi qua cửa động thứ tư để tra xét kỹ càng, nhưng khổ nỗi nàng lại qua không được. Lớp kết giới cuối cùng kia, trừ bỏ khả năng ngăn chặn thần thức tu sĩ, ẩn bên trong còn có một loại lực lượng rất khủng bố khác nữa. Chính nó đã đem nàng cản lại. Chiều theo di ngôn của tổ sư gia Lý Bất Tri, hễ phạm là tu sĩ đã tiến vào cảnh giới chân nhân, trừ phi ngộ ra huyền cơ, bằng không đừng mong đặt chân nữa bước. Kết giới kia, nó chỉ cho phép tu sĩ dưới chân nhân cảnh bước qua mà thôi.

Muốn tra lại tra không được, Lăng Thanh Trúc chỉ còn nước lui gót trở về xem tình hình của Chu Đại Trù, đợi chờ kết quả.

Thời gian chờ đợi, ước tính cũng được tầm một canh giờ. Khởi phải nói, trong suốt một canh giờ này, Chu Đại Trù dĩ nhiên đã nhiều lần muốn bỏ cuộc, phân thân van nài Lăng Thanh Trúc để được thu công mà đi ra ngoài Phệ Tinh Đới Nguyệt Động.

Nhưng đáng buồn thay, bất kể hấn van cầu thế nào, nài nỉ ra sao thì đều không thể khiến cho Lăng Thanh Trúc hồi tâm chuyển ý. Lòng trắc ẩn của nàng nó trước sau như một, thủy chung chả mảy may máy động. Nàng vẫn kiên quyết bắt Chu Đại Trù hấn phải tiếp tục tu luyện cho tới ngưỡng giới hạn chịu đựng, giống như cái cách mà Lăng Tiểu Ngư đã làm.

Rõ ràng, đó là một chuyện đen đui đối với Chu Đại Trù. Bởi lẽ hấn vốn đâu có muốn tu luyện điên cuồng theo kiểu này. Dựa vào tư chất trác tuyệt có sẵn, hấn chỉ cần thông thả tu luyện thì tiến cảnh cũng đã nhanh hơn người khác không biết bao nhiêu lần rồi. Chu Đại Trù hấn việc gì phải bỏ gần cầu xa, nhẹ nhõm không chịu lại đi nếm khổ sở làm gì?

Hấn không muốn. Nhưng... hấn không thể không làm, không thể không luyện. Trong âm thầm, cùng với trách móc, hấn cũng lặng lẽ cầu mong cho thời gian trôi đi thật mau... thật mau...

Và rồi...

Cái giây phút ấy, nó cuối cùng cũng tới. Sau hơn một canh giờ, áp lực đã tăng từ mức trúc cơ hậu kỳ lên thành vấn đỉnh sơ kỳ, chuẩn bị vượt qua vấn đỉnh trung kỳ. Nói cách khác, cái ngưỡng giới hạn của Chu Đại Trù, nó đã đến rồi.

Thần tình tái nhợt, bờ môi run rẩy, Chu Đại Trù cố gắng nói trong khi hai mắt vẫn nhắm nghiền: "Su... sư phụ... Con chịu hết nổi... hết nổi rồi".

"Cố thêm một chút".

"Su... sư phụ... Con...".

"Đừng lo. Có ta ở đây, tiểu tử ngươi sẽ chẳng xảy ra việc gì đâu".

"Nhưng... nhưng mà con... ư...".

Những chữ tiếp theo, Chu Đại Trù đã không sao thốt ra được nữa. Từ trong miệng hấn, máu tươi đã chảy ra. Hấn đã thật sự tới giới hạn chịu đựng rồi.

Lẽ tất nhiên, sau khi chứng kiến tình trạng đệ tử mình như vậy, Lăng Thanh Trúc chẳng thể nào còn kiên trì thêm được nữa. Nàng tạm bỏ việc tra xét, kiểm chứng, lập tức đem Chu Đại Trù chạy ra khỏi Phệ Tinh Đới Nguyệt Động, lui gót trở về.

Cuộc thăm dò cứ thế mà kết thúc. Sự tồn tại của sinh vật khả ái nở ra từ quả trứng ở không gian cửa động thứ tư kia, tạm thời vẫn chưa bị người khám phá.

...

...

Từ sau hôm đó, Lăng Thanh Trúc cũng có thêm vài lần quay trở lại Phệ Tinh Đới Nguyệt Động để kiểm tra với hy vọng sẽ phát hiện được điều quái lạ. Tiếc rằng kết quả, nó vẫn y như cũ, ở hôm đầu tiên.

Bên trong Phệ Tinh Đới Nguyệt Động mọi thứ đều rất đổi bình thường.

Mà... nói thế thì cũng không đúng lắm. Đối với Lăng Thanh Trúc nàng và đám Chu Đại Trù, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn thì đúng là bình thường thật, thế nhưng với Lăng Tiểu Ngư - đứa đệ tử thứ sáu kia của nàng..

Rất là cổ quái.

Chả rõ nguyên do vì sao, việc áp lực bỗng dưng biến mất rồi xuất hiện trở lại kia cứ liên tiếp diễn ra mỗi khi Lăng Tiểu Ngư tiến vào Phệ Tinh Đới Nguyệt Động tu luyện. Càng đáng bận tâm hơn nữa là quái sự ấy, nó lại chỉ xảy đến khi có một mình Lăng Tiểu Ngư. Nếu kẻ khác xuất hiện, mọi thứ sẽ diễn ra giống như bình thường, như hàng ngàn năm qua vẫn thế...

Điều đó có ý nghĩa gì?

Trên người Lăng Tiểu Ngư có thứ gì đặc biệt? Bên trong Phệ Tinh Đới Nguyệt Động đang có một tồn tại phi thường cư ngụ?

Nếu quả thật vậy thì đó là người hay yêu? Dạng sinh vật nào?

...

Quá nhiều câu hỏi mà Lăng Thanh Trúc không làm sao tự mình giải đáp được. Thậm chí dẫu có cùng chương môn sư huynh của nàng là Cơ Thành Từ thảo luận, thăm dò thì kết quả vẫn rơi vào bế tắc. Bọn họ chẳng tài nào khám phá ra nỗi sự tồn tại của sinh vật thần bí kia cũng như không cách nào lý giải được việc nó ra tay trợ giúp Lăng Tiểu Ngư tu luyện.

Suốt một quãng thời gian dài, Lăng Thanh Trúc và Cơ Thành Từ đã phải bận lòng suy nghĩ, thậm chí lo lắng. Nhưng rồi, theo năm tháng dần trôi, sau bao ngày lưu tâm đề ý đến Lăng Tiểu Ngư, thấy hắn vẫn bình an vô sự, tiền cảnh thần tốc mà cơ thể lại không mấy may vướng chút họa ngầm thì phiền lo trong lòng bọn họ, nó cũng nhanh chóng suy giảm. Tận đến hôm nay, trải qua ba năm trường, mọi thứ đâu cũng vào đấy, chuyện lạ thành quen...

Trường bối phía trên, ví như Lăng Thanh Trúc, Cơ Thành Từ, Lý Ngọc Thường, bọn họ nghĩ sao thì chưa rõ chứ còn Lăng Tiểu Ngư, hắn rất có thiện cảm đối với tồn tại thần bí bên trong Phệ Tinh Đới Nguyệt Động kia. Suốt ba năm qua, chính nhờ có nó mà Lăng Tiểu Ngư hắn mới có thể tu luyện nhanh chóng như vậy, đã đột phá trúc cơ trung kỳ, tiến vào cảnh giới hậu kỳ đại viên mãn...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Ba Năm (2)

"Mới đó mà đã ba năm rồi..."

Trước cửa động, một giọng trầm ấm, vương chút vị xa xăm chọt cất lên. Người nói không ai khác, chính thị Lăng Tiểu Ngư.

So với ba năm về trước, Lăng Tiểu Ngư hiện đã ít nhiều thay đổi. Mái tóc dài thêm một chút, dáng người cao thêm một chút, và nhất là trên khuôn mặt, cái vẻ già dặn cũng đã tăng thêm...

Vẫn bộ trường y màu thiên thanh ngực thêu tiểu trúc, vẫn cái tướng mạo bình phàm và đôi mắt trắng đen phân minh, kiên định lạ thường, sau một lúc hồi niệm, Lăng Tiểu Ngư nhắc chân bước về phía trước, tiến vào bên trong Phệ Tinh Đới Nguyệt Động.

Khác với mọi hôm, lần này Lăng Tiểu Ngư đến đây, mục đích không phải vì tu luyện. Hắn chỉ đơn giản là muốn nói tiếng cảm ơn đối với vị ân nhân đã giúp đỡ mình trong việc tu hành suốt ba năm vừa qua. Bằng một món quà nho nhỏ, và quen thuộc.

Cũng chẳng lớn lao gì. Món quà mà Lăng Tiểu Ngư chuẩn bị, nó khá bình thường, thậm chí là tầm thường nếu xét ở mặt giá trị. Nhưng, món quà này, nó quý ở tâm lòng cơ. Đây là một chiếc hộp, bên trong đựng đầy thức ăn còn nóng hổi do chính tay Lăng Tiểu Ngư hắn tự mình nấu.

Công phu đầu bếp, nếu đem so với Chu Đại Trù thì Lăng Tiểu Ngư quả đúng không bằng; tuy nhiên, với những người còn lại, bất kể có là Lăng Thanh Trúc, Lâm Chí Viễn hay Mộng Kiều thì hắn đều vượt trội, bỏ xa cả dặm đường. Từ nhỏ đến lớn, dưới sự chỉ bảo của vị trù sư thiên bẩm Chu Đại Trù, tài nghệ nấu ăn của hắn sớm đã đạt tới cảnh giới cực cao rồi.

...

"A da da!"

Bên trong cổ động, sinh vật thần bí - vị "ân nhân" trong lòng Lăng Tiểu Ngư - ngay khi vừa cảm nhận được có người tiến vào thì liền chạy tới gần lớp kết giới ở tầng thứ tư để nhìn xem. Chừng thấy rõ mặt, nó không kiềm được vui mừng, reo lên mấy tiếng.

Nhưng, vui thì vui, mừng thì mừng, sinh vật thần bí đáng yêu này, nó như cũ vẫn lẩn trốn, không để cho Lăng Tiểu Ngư phát hiện ra mình.

Một cách lặng lẽ, nó nhẹ nhàng bước qua lớp kết giới ở tầng thứ tư, rồi tầng thứ ba, cuối cùng dừng lại ở tầng thứ hai, trong trạng thái ẩn hình.

Cũng chính lúc này, khi sinh vật khả ái ấy ẩn tàng thân ảnh cùng khí tức thì từ cửa động thứ nhất, Lăng Tiểu Ngư đã đặt chân tiến sang không gian cửa động thứ hai.

Trong lớp linh quang bảo hộ, hắn đi về trước mấy bước, kế đấy thì cúi người đem chiếc hộp đựng thức ăn đang cầm trên tay để xuống.

"Tiền bối, sáng nay vẫn bối có làm chút đồ ăn, nay mang tới cho người dùng".

"Hmm... Mọi lần vẫn bối mang đồ ăn đến, món nào cũng đều hết sạch, thành ra khẩu vị của tiền bối thế nào vẫn bối cũng chưa rõ. Vì vậy cho nên hôm nay vẫn bối đã làm rất nhiều đồ ăn, hương vị cũng rất phong phú, hy vọng sẽ có món khiến tiền bối thật sự vừa ý".

Sau câu nói, Lăng Tiểu Ngư tạm ngưng, hy vọng chờ nghe một lời hồi đáp. Tiếc rằng, cũng giống như những lần trước, lần này vẫn chẳng ai đáp lại. Một chút động tĩnh cũng không có, dù là nhỏ nhất.

"Xem ra tiền bối vẫn chưa muốn cho mình thấy mặt".

Gạt đi chút thất vọng, Lăng Tiểu Ngư lần nữa cúi người. Sau khi đem tấm linh phù dán trên hộp đựng thức ăn gỡ xuống xong thì hắn cũng lên tiếng cáo từ: "Tiền bối, vẫn bối không làm phiền người nữa. Thức ăn vẫn bối sẽ để ở đây, mong người hãy thưởng thức khi vẫn còn nóng".

Lời nên nói đã nói, Lăng Tiểu Ngư tự thấy bản thân đã không có lý do gì để ở lại thêm nữa. Hắn cần phải rời khỏi đây, trả lại không gian yên tĩnh cho vị ân nhân của mình được thoải mái dùng cơm.

Nghĩ vậy, hắn bắt đầu gia tăng cước bộ...

... Nhưng, chân còn chưa đi được bao nhiêu bước thì từ đâu chẳng rõ, một thứ đồ vật bỗng bay thẳng về phía hắn, trúng luôn vào gáy.

Đòn tập kích này, lực lượng tính ra chả đáng bao nhiêu, thực sự rất ít, tuy nhiên, bởi nó xảy ra quá đột ngột nên Lăng Tiểu Ngư khó tránh bị bất ngờ mà "a" lên một tiếng. Theo phản xạ, hắn nhanh chóng xoay người lại, đưa mắt tìm kiếm.

Kết quả thì... không có ai. Bên trái không có, bên phải không có, cả trên lẫn dưới cũng đều là như vậy, không có.

Cúi xuống nhặt lên một quả đại - thứ đã được người sử dụng để ném vào mình, Lăng Tiểu Ngư thầm nghĩ: "Chắc là tiền bối lại trêu mình".

Thở nhẹ một hơi, hắn cầm lấy quả nọ, lần nữa quay đầu, đang toan bước đi thì...

"A...".

Một quả đại khác lại bay về phía hắn.

Lăng Tiểu Ngư dùng tay xoa gáy - chỗ mới bị ném trúng, hường hự không nói: "Tiền bối, có phải người có lời gì muốn căn dặn văn bối?".

Đợi hồi lâu vẫn chẳng ai đáp lại, Lăng Tiểu Ngư đành cung kính cáo lui: "Tiền bối, nếu người không có gì căn dặn thì văn bối xin phép được rời đi".

Lăng Tiểu Ngư nói xong nhưng chưa vội đi ngay, thay vì lập tức quay gót thì hắn chờ hắn thêm gần chục giây nữa mới đưa chân cất bước. Những tưởng như vậy là đã "an toàn", những tưởng quả đại sẽ ngưng bay về phía hắn nữa thì không, nó vẫn được người đem chơi. Hơn nữa lần này, lực đạo còn gia tăng thấy rõ.

"Tiền bối...?".

"Có phải văn bối đã làm gì khiến người phạt ý không?".

"Tiền bối?".

...

Kêu gọi hồi lâu mà vẫn phí công vô ích, bất đắc dĩ, Lăng Tiểu Ngư đành mang theo chút thất vọng hoà lẫn nghi hoặc mà rời khỏi Phệ Tinh Đới Nguyệt Động. May sao là lần quay lưng cất bước này đã yên bình diễn ra, chẳng còn một quả đại nào được ném về phía hắn nữa...

...

"Khi khi...".

Thân ảnh Lăng Tiểu Ngư vừa khuất ngoài cửa động thì bên trong cổ động, sinh vật khả ái liền hiện ra, nhe răng cười lên một cách vui vẻ. Nó đang cảm thấy rất thú vị.

Cái trò "ném đá giấu tay" này, trước kia nó vốn không biết, nhưng từ vài tháng trước, trong một lần rời khỏi Phệ Tinh Đới Nguyệt Động ra ngoài dạo chơi, nó đã vô tình chứng kiến một cảnh tượng mà đối với nó là rất hay ho: Một con khi và một con báo đánh nhau.

Nếu chỉ đơn thuần lao vào cắn xé thì tất nhiên sẽ chẳng có gì thú vị. Trận chiến giữa khi và báo kia, nó diễn ra theo kiểu khác, đặc sắc hơn nhiều. Hôm đó, sinh vật khả ái, nó vốn cho rằng con khi sẽ rất nhanh liền bị con báo giết chết, ấy vậy mà không, kẻ phải tháo chạy lại là con báo. Con khi đã dùng đầu pháp. Từ trong thế yếu khi phải đánh nhau dưới mặt đất, con khi đã nhanh chân phóng lên cây, tiếp đấy thì dựa vào khả năng leo trèo của mình, thoăn thoắt ngắt lấy quả đại rồi ném tới tấp vào mặt con báo.

Cứ thế, hết một quả rồi đến một quả, con khi vừa chuyền cây đuối đánh vừa nhe răng cười khoái chí. Tròng cánh ấy... thật là hay ho lắm.

"Khi khi...".

Học theo con khi hôm nọ, sinh vật mang hình hài cô bé nhỏ nhắn đáng yêu nhe răng cười. Nhưng thay vì chuyền cành, nó lại nằm lăn trên đất, bộ dáng khá là hoạt kê...

...

Một lúc sau.

Sinh vật khả ái đã thôi cười, cũng chẳng còn lăn lộn chi hết. Hiện tại nó đang ngồi giữa không gian cửa động thứ tư, sát bên cạnh là chiếc hộp đựng thức

ăn mà Lăng Tiểu Ngư đã mang tới ban này. Có điều là chiếc hộp này, so với trước thì đã nhẹ đi rất nhiều.

Đồ ăn bên trong, tất cả đều đã được lấy hết ra ngoài.

"A cha cha".

Mắt nhìn mới thức ăn bày la liệt trước mặt, sinh vật khá ái rất dỗi vừa ý mà kêu lên. Tiếp đấy, trong tư thế hai chân duỗi thẳng về trước, nó dùng tay cầm lên một con cá được nướng vàng rộm, há to chiếc miệng be bé xinh xinh cắn xuống.

"A cha cha! A cha cha...!".

Phần vì nóng, phần vì hương vị quá ngon, sinh vật khá ái không nhịn được kêu lên liên tục, đồng thời cũng ngấu nghiến cắn ăn liên tục.

Với cách ăn uống tự do kia của nó, chẳng bao lâu thì con cá to béo đã chỉ còn sót lại mỗi bộ xương.

Hít hà mấy lượt, sinh vật khá ái đem xương cá vứt sang một bên, tiếp tục vươn tay về một chiếc đĩa khác.

"A cha cha...".

...

Hết cá, hết thịt, hết luôn rau củ... Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi mà toàn bộ thức ăn do Lăng Tiểu Ngư tốn cả buổi trời để chuẩn bị đều đã nằm gọn trong bụng vị ân nhân của mình. Thật không rõ với thân hình bé tí như vậy, làm thế nào mà "vị ân nhân" này lại có thể ăn hết được ngần ấy thức ăn...

Xem ra nhìn người đứng là không thể chỉ nhìn bề ngoài được.

...

Trong khi ở Phệ Tinh Đới Nguyệt Động sinh vật khá ái đã đánh chén xong xuôi, bắt đầu lăn ra ngủ thì Lăng Tiểu Ngư - người đã mang đồ ăn tới cho nó, hần hiện chỉ mới vừa động đũa.

Tại phòng ăn nằm bên phải Tinh Hương Đường, trên chiếc bàn quen thuộc, cùng với những con người quen thuộc, Lăng Tiểu Ngư vươn đũa gắp thức ăn, nhưng thay vì tự mình dùng thì hần lại bỏ vào trong bát của người nói đối diện: Lăng Thanh Trúc.

"Sur phụ, cá này rất ngon. Sur phụ ăn đi".

Nhận được sự quan tâm ân cần ấy, Lăng Thanh Trúc liếc mắt, hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, người đây có phải là đang nịnh nọt ta không? Bộ có chuyện gì cần nhờ vả ta à?".

"Sur phụ, không có đâu".

Về mặt chân thành, Lăng Tiểu Ngư nói tiếp: "Hmm... Con chỉ là trong lòng cảm kích người, cho nên...".

"Cảm kích?" - Ngồi ở ghế kế bên, Chu Đại Trù nghi hoặc - "Tiểu Ngư, người tại sao lại cảm kích lão nhân gia?".

"Bởi vì sur phụ đối với chúng ta rất tốt".

p/s: Mấy hôm trước mình định nộp đại cương set Vip cho truyện, nhưng sau nghĩ lại thì thôi, không xin nữa (mặc dù đại cương đã viết hoàn chỉnh xong xuôi). Hmm, mình nghĩ dù set Vip, có thu phí thì chắc cũng chả đáng bao nhiêu, thôi thì trước mắt cứ để free vậy cho mọi người dễ đọc.

Thật ra viết lách không phải nghề của mình, chỉ là sở thích cá nhân, cái nghiệp khó bỏ thế thôi. Mình xác định là không theo nghề này, nên cũng chẳng muốn hơn thua tranh đấu làm gì.

Công việc của mình do mình làm chủ, vậy nên thì giờ tính ra cũng khá thoải mái, có đủ khả năng để hoàn thành bộ truyện. Viết có thu nhập đương nhiên là tốt, bởi tiền làm ra một cách chính đáng thì một đồng cũng quý (nếu ai đã lăn xả ngoài đời như mình rồi thì hẳn thấu hiểu), nhưng mà mình biết, việc thu phí sẽ hạn chế rất nhiều người. "Phí" nó luôn là cái gì đó nhạy cảm. Mình hiểu. Ngày xưa mình cũng vậy, mê truyện lắm, nhưng hề đụng tới bộ nào phải bỏ phí là liền chùn bước, từ trang dịch chuyển qua đọc convert ngay.

Hmm, trước mắt mình sẽ để free, không set Vip. Cứ coi như là câu cá chờ thời ^^ Thời tới thì tới, không tới thì thôi.

Tóm lại là phí thì sẽ thu, nhưng không phải bây giờ, chắc là còn lâu lắm.

Vì là free nên sẽ không có lịch ràng buộc. Mình viết được nhiều thì đăng nhiều, được ít thì mình đăng ít. Mong rằng các bạn vẫn sẽ theo mình đi hết bộ "Tiên Môn" này.

p/s 2: À, ai có Nguyệt phiếu hay đồ buff truyện thì đề cử cho mình một ít nhé

Chương 56: Kiểm Mộ

Trước thần tình khác lạ của ba người Lâm Chí Viễn, Mộng Kiều và Chu Đại Trù, Lăng Tiểu Ngư chậm rãi nói ra những suy nghĩ trong lòng: "Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần đệ gặp phải khó khăn gì thì sư phụ đều ra tay giúp đỡ. Trong ba năm này, vì việc tu luyện của đệ, vì để cho đệ được thường xuyên tiến vào Phệ Tinh Đới Nguyệt Động mà sư phụ đã hao tổn rất nhiều sức lực, không quản gần xa đi thu thập thảo dược... Vậy nên đệ rất cảm kích sư phụ".

Mấy lời này, Lăng Tiểu Ngư hẳn cũng chẳng phóng đại lên chút nào, tất cả đều là sự thật. Trong suốt ba năm hẩn miệt mài tu luyện, dưới áp lực kinh khủng của Phệ Tinh Đới Nguyệt Động, quả có không ít lần hẩn phải gánh chịu thương tổn. Đành rằng sinh vật khả ái kia rất chiều cố hẩn, thường xuyên trợ giúp hẩn giải trừ áp lực, thế nhưng đâu phải mọi lúc, mọi lần. Thỉnh thoảng nó cũng rời khỏi cố động để đi ra bên ngoài dạo chơi. Thêm nữa, dầu lúc nó còn trong động thì sự giúp đỡ chung quy vẫn là hữu hạn...

Mà Lăng Tiểu Ngư, hẳn lại là hạng người nào?

Với bản tính cố chấp của mình, bất kể có nhận được trợ giúp từ sinh vật khả ái kia hay không thì hẩn đều dốc hết sức lực để tu luyện, một khi chưa tới ngưỡng giới hạn thì sẽ chẳng chịu rời đi. Theo nghĩa nào đó thì Lăng Tiểu Ngư hẳn rất ngốc nghếch. Và chính bởi vì sự ngốc nghếch không biết điểm dừng này của hẩn mà sư phụ hẩn - Lăng Thanh Trúc - phải nhảy vào can thiệp.

Mới đầu, nàng định sẽ đích thân giám sát việc tu hành của Lăng Tiểu Ngư, nhưng sau một thời gian thì nàng chợt nhận ra bản thân khó có thể kiểm soát hết được, lại rất bất tiện; chính vì vậy, nàng đành bắt đầu đi mà "hùa theo", thay vì hạn chế việc tu luyện của Lăng Tiểu Ngư, nàng bắt đầu hỗ trợ hẩn.

Công việc "bảo mẫu" này tính ra cũng khá vất vả. Để chữa trị những thương tổn, giúp Lăng Tiểu Ngư đề cao thể chất, Lăng Thanh Trúc đã phải đêm ngày vui đầu vào luyện đan chế thuốc; chưa hết, trừ bỏ đan dược ra thì nàng còn phải thường xuyên ở bên cạnh hẩn, dùng chính chân nguyên của mình giúp hẩn ổn định cơ thể, hấp thu dược lực...

Ba năm dài Lăng Tiểu Ngư chuyên tâm tu luyện cũng chính là ngần ấy thời gian Lăng Thanh Trúc vì hẩn mà lao tâm khổ tứ. Mặc dù nàng là phong chủ Trúc Kiếm Phong - một đại nhân vật - nhưng thân gia tính ra cũng chả nhiều nhận gì cho cam. Đạo trước, vì đột phá cảnh giới chân nhân hậu kỳ, vì luyện chế Hoá Thần Đan, Lăng Thanh Trúc nàng đã phải bỏ ra đại giới, gần như phá sản. Bởi thế cho nên để trợ giúp Lăng Tiểu Ngư, nàng muốn không tốn công là không được.

Bôn ba thực sự là khó tránh đấy.

Thành thật mà nói, trong lòng mình, nhiều khi Lăng Thanh Trúc cũng thấy buồn bực ghê lắm. Nàng trách mình, nhưng phần lớn vẫn là trách người. Thậm chí có đôi lúc nhìn thấy Lăng Tiểu Ngư - kẻ đã khiến nàng phải chạy đông chạy tây tìm kiếm linh đan dược thảo - là nàng lại xúc động mà muốn lao tới đánh ngay. Cái tên đệ tử cố chấp này, hẩn làm khổ nàng quá lắm.

Ba năm, quãng thời gian mệt nhọc, lắm muộn phiền của Lăng Thanh Trúc. Nó làm nàng thấy rất ảm ức, không thoả đáng. Nhưng...

Hiện tại, sau khi nghe hết những lời bày tỏ chân tâm thật dạ của Lăng Tiểu Ngư, trong lòng nàng, cảm giác quả dễ chịu đi rất nhiều.

"Coi như tiểu tử ngươi biết điều".

Thầm nghĩ, Lăng Thanh Trúc hé môi háng giọng: "Hừm... Tiểu Ngư Nhi, chúng ta là sư đồ, không cần phải quá để tâm. Chuyện ta giúp ngươi, đó là việc nên làm. Mặc dù ngươi rất ngốc nghếch nhưng tốt xấu gì cũng là đệ tử của ta...".

"Sư phụ...".

Trái với sự giả trang của Lăng Thanh Trúc, vẻ xúc động hiện lên trên khuôn mặt Lăng Tiểu Ngư là thật. Những lời vừa rồi của nàng, chúng đã tác động rất nhiều tới nội tâm hẩn, làm hẩn nghẹn lời.

Có điều... cũng mỗi mình hẩn. Phần những người khác, đơn cử như Chu Đại Trù thì... hẩn chả xi nhê gì trước những lời chứa chan tình cảm mà Lăng Thanh Trúc đã nói. Không đơn thuần chỉ bởi hẩn là kẻ ngoài cuộc. Khác với Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù hẳn quá hiểu vị sư phụ kia của mình. Lúc nào nàng thật tâm, lúc nào nàng cố tình giả trang, hẩn đây há lại chẳng biết?

Dạ âm thầm khinh bỉ, Chu Đại Trù nói ra: "Lão nhân gia, đạo này việc tu luyện của con cũng gặp khó khăn lắm, hình như là chạm tới bình cảnh rồi. Lão nhân gia, hay người giúp con luyện chế ít đan dược đi".

Chu Đại Trù chưa nói thì thôi, vừa nói xong đã liền khiến tâm tình người nơi đối diện tụt dốc không phanh.

Mất đẹp lờm một cái, Lăng Thanh Trúc lạnh nhạt đáp: "Chu tiểu tử, đối với môn nhân phái Thiên Kiếm chúng ta, tu hành trọng yếu ở việc thuận theo tự nhiên, không hấp tấp nóng vội. Đan dược tuy tốt nhưng chung quy vẫn chỉ là vật ngoại thân, dùng nhiều sẽ ảnh hưởng căn cơ, rất có hại. Trước mắt ngươi cứ thông thả, từ từ rồi cũng sẽ vượt qua bình cảnh thôi".

"Nhưng mà lão nhân gia, hỏi nào tới giờ con tu luyện đều rất hiếm khi phục dụng đan dược, đâu có tính là nhiều được...".

"Lão nhân gia...".

"Com nguội rồi. Mọi người mau ăn đi".

"Sư phụ lão nhân gia...".

"Sao?". - Lăng Thanh Trúc bắt đầu tỏ ra khó chịu - "Chu tiểu tử nguội no rồi phải không? Nếu no rồi thì mau về phòng tu luyện đi".

Trước cái lờm nguýt dọa nạt của ân sư, Chu Đại Trù gan đầu dám hó hé thêm nửa câu. Hắn cúi đầu, tay bưng bát com thăm nghĩ: "Ta biết ngay mà. Lão nhân gia làm sao có khả năng cãi tà quy chính, biến ác thành thiện được. Tiểu Ngư hẳn thật đã bị lừa rồi...".

"Haizz... Tiểu Ngư sao lại dễ bị gạt như vậy chứ...".

Giữa lúc Chu Đại Trù còn đang bận than ngắn thở dài, âm thầm nghĩ cách cảnh tỉnh người huynh đệ của mình thì phía bên kia bàn, Lăng Thanh Trúc đang ăn bỗng dừng bữa. Nét mặt chảnh lấy gì làm vui, nàng cất tiếng: "Mấy đứa các nguội tạm dừng ăn một chút".

"Sư phụ". - Mặt mày nghi hoặc, Mộng Kiều hỏi - "Có chuyện gì vậy ạ?".

Dưới ánh mắt trông chờ của Mộng Kiều cũng như ba người Lâm Chí Viễn, Chu Đại Trù và Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc nói: "Có một tin tức ta muốn thông báo với các nguội".

Nàng dừng vài giây, đợi khi đám đệ tử của mình đã rất mực tập trung rồi mới tiếp tục: "Sáng nay ta ghé qua chỗ chương môn sư huynh, được sư huynh thông báo cho một việc. Đó là so với trước đây, ở lần Thiên nhân luận pháp của hai năm sau sẽ có chút thay đổi. Theo như huynh ấy nói thì ngoại trừ những phần thưởng trên quý tương tự mọi năm, lần này sẽ còn ban cho ba người đứng đầu một hồi cơ duyên nữa".

Cơ duyên?

Lâm Chí Viễn, Mộng Kiều, Chu Đại Trù, Lăng Tiểu Ngư, bốn người đưa mắt nhìn nhau, sau cùng, Lâm Chí Viễn đại diện hỏi: "Sư phụ, không biết "cơ duyên" người đề cập cụ thể là gì?".

"Kiếm Mộ".

"Cái gì?!" Vừa nghe được hai chữ "Kiếm Mộ", Lâm Chí Viễn liền thất thố hô lên, cả người cũng bật hẳn dậy.

Xem ra đối với Kiếm Mộ kia, hẳn quả cũng có tường minh.

Trông thấy hẳn như vậy, Lăng Thanh Trúc mới phê bình: "Tiểu Chí, mặc dù Kiếm Mộ kia là địa phương được trên dưới môn nhân hướng đến, nhưng nguội có cần phải kích động tới vậy không? Vừa mới nghe tên đã nhảy dựng... Haizz... Đúng là không có tiền đồ".

"Sư phụ, đệ tử...". - Biết mình đã quá thất thố, Lâm Chí Viễn xấu hổ cúi đầu - "Tin tức nguội vừa nói thật làm đệ tử quá bất ngờ ạ".

"Tam sư huynh, Kiếm Mộ kia là nơi nào? Sao sư huynh lại kích động như vậy?".

Lâm Chí Viễn liếc qua Chu Đại Trù - người vừa hỏi - xong lại nhìn sang Lăng Thanh Trúc, thấy nàng gật đầu thì mới nói ra: "Sư đệ có điều còn chưa biết. Ở Thiên Kiếm Môn chúng ta, trừ bỏ Hoá Long Trì trăm năm mới mở một lần, được toàn thể môn nhân khao khát tiến vào ra thì có một nơi cũng hấp dẫn không kém".

"Là Kiếm Mộ?".

"Ừm".

Lâm Chí Viễn gật đầu, nói tiếp: "So với Hoá Long Trì mà các đệ đã biết thì Kiếm Mộ còn trọng yếu hơn. Chỗ này được ban môn ngày đêm canh giữ, hết sức nghiêm ngặt, nếu không phải đích thân chương môn tự mình dẫn đến thì không một ai được phép tiến vào".

"Tam sư huynh, kể cả thân phận phong chủ như lão nhân gia cũng không thể đi vào sao?".

Lần này, hỏi đáp Chu Đại Trù không phải Lâm Chí Viễn mà là Lăng Thanh Trúc. Thần tình hơi bất mãn, nàng thừa nhận: "Không có ngoại lệ, kể cả phong chủ như ta thì cũng phải xin phép chương môn sư huynh mới được phép đi vào bên trong Kiếm Mộ".

"Chắc...". - Chu Đại Trù tặc lưỡi - "Đến phong chủ mà cũng phải xin phép, cái Kiếm Mộ kia quả đúng là trọng yếu thật. Bên trong khẳng định có nhiều bảo vật lắm".

"Nhiều sao...".

Lâm Chí Viễn cười khê: "Đại Trù, đệ làm rồi. Thực ra bên trong Kiếm Mộ chỉ có duy nhất một loại bảo vật, đó là kiếm".

"Kiếm?".

Chu Đại Trù thoáng ngẫm liền hiểu ra: "À, thảo nào mà nó được gọi là Kiếm Mộ".

"Tam sư huynh, vậy ở bên trong Kiếm Mộ kia có những loại kiếm gì? Tại sao nó lại có sức hấp dẫn với huynh tới vậy, vừa nghe sư phụ nhắc tới đã liền bật dậy ngay?".

Bị Chu Đại Trù vô tình nhắc lại sự thất thố ban nãy, Lâm Chí Viễn hơi mất tự nhiên. Hắn nhẹ hắng giọng để lấy lại cân bằng, kể đó mới trả lời: "Kiếm Mộ là địa phương do tổ sư gia kiến tạo thuở còn tại thế với mục đích lưu truyền những thanh bảo kiếm trân quý do chính mình thu thập được. Ban đầu bên trong Kiếm Mộ có tất thấy mười thanh kiếm, gọi chung là Thập đại bảo kiếm. Về sau, trải qua hơn hai ngàn năm, tính đến hôm nay thì bên trong Kiếm Mộ chỉ còn bốn thanh đại bảo kiếm, sáu thanh còn lại thì đã được rút ra khỏi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Uy Hiếp Đến Từ Kim Kiếm Phong

"Sư huynh, sáu thanh đại bảo kiếm kia là được ai rút ra vậy?".

Tiếp tục hỏi vẫn là Chu Đại Trù, và dĩ nhiên, người trả lời như cũ vẫn là Lâm Chí Viễn.

"Đại Trù", - Hắn nói - "Sáu thanh đại bảo kiếm kia, có hai thanh là được các vị đệ tử đời trước ở chủ mạch Kim Kiếm Phong rút ra, bốn thanh khác, mỗi thanh do một vị tiền bối của bốn chi mạch còn lại rút ra".

"Ồ, nói vậy tức là Trúc Kiếm Phong của chúng ta cũng đang giữ một thanh đại bảo kiếm rồi".

"Giữ? Hừ...".

Chợt nghe giọng bất mãn của sư phụ mình chen ngang, Chu Đại Trù nhất thời không khỏi nghi hoặc: "Lão nhân gia, bộ con nói sai gì hả?".

"Đương nhiên là ngươi nói sai".

Nghĩ đến chuyện xưa, Lăng Thanh Trúc lại thấy buồn bực: "Mấy trăm năm trước Trúc Kiếm Phong ta đúng là đã có người rút ra được một thanh đại bảo kiếm. Người đó thuộc thế hệ với ta, chúng ta vốn là cùng bá nhập tiên môn một ngày. Tên của hắn là Dương Tô Hiền".

"Dương Tô Hiền...". - Ngồi sát Chu Đại Trù, Lăng Tiểu Ngư thoáng nhảm, nhảm xong thì hướng sư phụ mình xác nhận - "Sư phụ, Dương Tô Hiền mà sư phụ vừa nhắc có phải chính là Dương sư bá với đạo hiệu Bá Khí Chân Nhân không?".

"Tiểu tử ngươi cũng biết à?".

"Dạ, con đọc trong sách, tình cờ biết được một chút".

"Thì ra là vậy".

Lăng Thanh Trúc gật nhẹ hai cái, thờ dãi nói ra: "Kẻ mà ta nói đúng là cái tên Bá Khí Chân Nhân này. Thiên tư của hắn, mặc dù kém ta một chút nhưng so với những kẻ đồng trang lứa năm đó ở Thiên Kiếm Môn, chỉ ít cũng thuộc top năm hạng đầu, về sau lại còn có Xích Diễm Kiếm - một trong Thập đại bảo kiếm do tổ sư gia lưu lại bên trong Kiếm Mộ - làm bạn đồng hành, những tưởng hắn sẽ có tương lai rất đổi huy hoàng, có thể trở thành một cây đại thụ của tông môn, ai dè đâu... Cây đại thụ này vẫn còn chưa kịp toả bóng thì đã bị người búng nhò mất rồi".

Cách ví von của Lăng Thanh Trúc, bốn người Lăng Tiểu Ngư ai nấy đều hiểu được. Sau tất cả, Mộng Kiêu lên tiếng hỏi: "Sư phụ, Dương sư bá có phải là bị người ám toán? Còn Xích Diễm Kiếm, nó cũng đã bị kẻ gian đoạt mất?".

"Rất tiếc. Sự thật đúng là như vậy".

Nhẹ lắc đầu, Lăng Thanh Trúc hơi chán nản, bảo: "Về cái chết của tên Bá Khí Chân Nhân kia thì chẳng có gì để nghi vấn nữa. Năm đó hắn chính là bị người của Huyết Linh Tông ám hại. Sau này, Huyết Linh Tông kia cũng đã bị lục đại tông môn liên thủ tiêu diệt, coi như là báo được thù. Chỉ đáng tiếc là trong trận đại chiến năm đó, Xích Diễm cũng đã bị hủy mất...".

"Mà thôi, chuyện xảy ra lâu rồi, tính đến nay cũng đã hơn hai trăm năm... Chúng ta thân là môn nhân chính giáo, phải đối mặt với bọn tà ma ngoại đạo

vốn là lẽ đương nhiên. Sinh tử đôi khi khó lòng quản nổi. Riêng phần Xích Diệm... Xét kỹ ra, Xích Diệm ban đầu cũng không phải của tổ sư gia, chỉ là được người thu thập. Trong số đó, có cái là lấy từ di tích, cổ động, có cái là đoạt của địch nhân, mất thì đã mất, tiếc nuối chẳng để làm gì. Huống hồ..."

"Một thanh Xích Diệm mất đi thì đã làm sao? Đừng nói chỉ một thanh Xích Diệm, kể cả năm thanh đại bảo kiếm đang được bốn chi mạch kia nắm giữ, dẫu chúng cũng bị kẻ gian đoạt đi thì ta vẫn sẽ không lo lắng chút nào".

"Lão nhân gia, người cũng không thể nói như thế được. Đó là đại bảo kiếm, rất trân quý a".

Quay mặt lại nhìn Chu Đại Trù - người vừa phản đối lời nói của mình, Lăng Thanh Trúc khinh thường: "Tiểu tử nguoi thì biết cái gì".

Nàng dừng một chút rồi mới nói tiếp: "Tuy đều được gọi chung là Thập đại bảo kiếm nhưng không phải cái nào cũng như cái nào đâu. Cho các nguoi hay, xét trong tổng số mười thanh kiếm được tổ sư gia lưu lại kia, thực sự đáng trân quý chỉ có đúng bốn thanh mà thôi. Và thật đáng hổ thẹn là cả bốn thanh kiếm uy lực vượt trội kia, toàn bộ lại đều đang nằm hết bên trong Kiếm Mộ".

"Hơn hai ngàn năm, trải qua suốt ngàn ấy thời gian vậy mà lại chẳng có lấy một người rút ra được bảo kiếm chân chính... Haizzz... Đúng là quá thất vọng".

"Mà thôi, không người rút được cũng tốt. Hai năm sau ta đỡ phải mất mặt".

Bắt lấy thông tin trong câu nói nọ, cộng thêm những lời trước đó của sư phụ mình, Lâm Chí Viễn suy đoán: "Sư phụ, theo ý người thì hai năm sau chương môn sư bá thật sự sẽ mở ra Kiếm Mộ phải không ạ?".

"Ừ. Chương môn sư bá của các nguoi là người rất giữ chữ tín, đã nói thì nhất định sẽ làm. Ở lần Thiên nhân luận pháp hai năm sau, ba người xếp hạng đầu sẽ được ban tặng một hồi cơ duyên, cho phép tiến vào Kiếm Mộ".

"Vậy thì tốt quá. Con cũng đang muốn có một thanh đại bảo kiếm để xài".

Đáp lại Chu Đại Trù là một tiếng "hừ" khinh bỉ. Một tay bưng bát cơm, một tay cầm đôi đũa, Lăng Thanh Trúc tạt ngay gáo nước lạnh: "Chu tiểu tử, cái thằng mập nguoi, ta khuyên nguoi tốt nhất là nên từ bỏ cái ý nghĩ đó đi".

"Lão nhân gia, tại sao người lại nói thế?".

Chu Đại Trù hơi ngờ vực, đồng thời cũng cảm thấy bị chút ít tổn thương. Tốt xấu gì thì hẳn đây cũng là thiên tài, tư chất thuộc hàng thiên kiều a. Lăng Thanh Trúc nàng kêu hẳn từ bỏ ý nghĩ, như vậy là ý gì? Lẽ nào nàng cho rằng hẳn không thể tiến vào tốp ba người mạnh nhất ở Thiên nhân luận pháp hai năm sau, không đạt được tư cách đi vào bên trong Kiếm Mộ?

Dường như cũng thấu hiểu tâm tư dò dè mình, Lăng Thanh Trúc chủ động giải đáp: "Chu tiểu tử, cảm thấy lời của ta không thỏa hả?".

"Tiểu tử nguoi có tư chất rất cao, ngộ tính cũng rất tốt, mấy cái đó ta đương nhiên biết. Nhưng thời gian nguoi tu luyện lại quá ít...".

"Nếu là trước hôm nay, thật ta cũng tin tưởng nguoi lắm. Chỉ là kể từ hôm nay, sau khi ta tới Kim Kiếm Phong thì...".

"Sư phụ". - Chăm chú lắng nghe từ nãy giờ, Mộng Kiều chợt lên tiếng - "Lẽ nào người nghe được tin gì đó liên quan đến thực lực của lớp đệ tử chân truyền ở các chi mạch khác?".

"Ừm".

Lăng Thanh Trúc cũng không giấu giếm, gật đầu kể rõ: "Trong lúc ở Kim Kiếm Phong ta có tình cờ chạm mặt Tô Đông Vũ và Lưu Cảnh Thiên - hai đứa đệ tử yêu của chương môn sư bá các nguoi. Phần Tô Đông Vũ, thằng nhóc đó có bao nhiêu bản sự thì chắc chẳng cần ta nói thì các nguoi đều đã biết. Cũng không phải tự dưng nó lại được môn nhân trên dưới sùng bái, kính ngưỡng...".

"Ở Kim Kiếm Phong, trước nay ta vốn cho rằng chỉ có Tô Đông Vũ mới đáng lo ngại, thật không ngờ ngay cả tiểu tử Lưu Cảnh Thiên kia cũng...".

"Lão nhân gia, ý người... ý người là cả tên Lưu Cảnh Thiên kia cũng đã bước vào cảnh giới chân nhân? Người không đùa con đấy chứ...".

Chu Đại Trù quả rất khó chấp nhận chuyện này. Nếu là một ai đó khác, thuộc một chi mạch khác thì cũng thôi, đằng này...

Đệ tử Kim Kiếm Phong, lại còn là huynh đệ của Tô Đông Vũ...

Tô Đông Vũ là ai? Chính là cái tên ngạo mạn mà hèn nhát đã xử ép hắn và Lăng Tiểu Ngư!

Còn nhớ cách đây bốn năm, hôm đó hắn và Lăng Tiểu Ngư đến Đa Bảo Hội dạo chơi, trong lúc sơ ý Lăng Tiểu Ngư đã va phải Lục Đan - đệ tử của Tam Tiên Đảo, giẫm vỡ miếng ngọc bội của nàng. Chuyện vốn chẳng đáng gì, ấy vậy mà Lục Đan kia lại ra tay đánh nguoi, chừng bị Chu Đại Trù hắn xuất thủ giáo huấn thì liền giờ trò đánh lên...

Bất công là thế, những tưởng sau khi Tô Đông Vũ xuất hiện thì sẽ giúp huynh đệ hắn đòi lại công đạo, nào ngờ... Một câu thay mặt xin lỗi rồi ném cho một lọ đan dược liền coi như xong...

Cái thái độ đó, cách xử sự đó, Chu Đại Trù hẳn thật tức giận vô cùng. Mặc dù về sau Lăng Thanh Trúc đã ra tay dạy dỗ cho người của Tam Tiên Đảo một trận, cũng đã âm thầm cho Tô Đông Vũ một bài học, nhưng trong lòng mình, Chu Đại Trù hẳn vẫn không sao quên được. Hắn rất muốn, phi thường muốn có một ngày mình được tự tay đánh vào cái bản mặt đáng ghét kia của Tô Đông Vũ...

Khổ nỗi... Tô Đông Vũ kia quá lợi hại đi. Mới ba mươi tám tuổi đã tiến nhập cảnh giới chân nhân, thành tựu khoả lấp kim cổ. Tốc độ tu hành kinh khủng nhường ấy, Chu Đại Trù hẳn dù tự tin hơn nữa cũng chẳng dám nói là mình sẽ vượt qua được.

Đánh không lại, bắt đắc dĩ, Chu Đại Trù chỉ có thể tạm thời ẩn nhẫn, dạ thâm mắng chửi mà chờ ngày đại phóng dương quang. Thật chẳng ngờ...

Dương quang còn chưa kịp phóng ra thì đến cả cái suất tiến vào Kiểm Mộ cũng bị uy hiếp rồi. Tốp ba người mạnh nhất, Tô Đông Vũ đã nắm chắc hạng đầu, chỉ còn lại hạng thứ hai và hạng thứ ba là có thể cạnh tranh. Vốn nghĩ hẳn và Dương Tiểu Ngọc của Mặc Kiếm Phong sẽ chia nhau, nào ngờ bây giờ lại mọc ra thêm một tên Lưu Cảnh Thiên nữa...

Chân nhân cảnh, đó đầu phải cảnh giới một tên tu sĩ vẫn đinh có khả năng đối phó?

"Chết tiệt thật. Kim Kiếm Phong đã có Tô Đông Vũ, giờ lại nhảy ra thêm một tên Lưu Cảnh Thiên. Thế này thì ta làm sao mà đấu đây, lẽ nào hai năm sau trên Ngũ Kiếm Đài lại phải cam chịu lép vế trước bọn chúng...".

"Chu Đại Trù, tiểu tử ngươi nghĩ đi đâu vậy?" - Giữa lúc Chu Đại Trù đang bị quan trầm trọng, âm thầm oán trách trời cao bất công thì giọng Lăng Thanh Trúc truyền đến, đem hắn kéo về thực tại - "Ai bảo với tiểu tử ngươi là tên Lưu Cảnh Thiên kia đã tiến nhập chân nhân cảnh?"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Vẫn Là Quá Chậm

"Hả? Chưa phải chân nhân?"

Thần sắc Chu Đại Trù trở nên mờ mịt: "Lão nhân gia, nhưng sao nãy người nói..."

"Ta nói cái gì? Ta có nhắc đến hai chữ "chân nhân" khi nào?"

"Không phải chân nhân, vậy mà lão nhân gia làm con cứ tưởng..."

"Hừm..." - Lăng Thanh Trúc bĩu môi - "Thằng nhóc Lưu Cảnh Thiên kia dù chưa phải chân nhân nhưng khoảng cách tới chân nhân cũng chẳng còn xa nữa đâu. Tu vị của hắn bây giờ, so với tiểu tử ngươi thì vượt trội hơn nhiều rồi đấy".

Tâm tình vừa mới thả lỏng đôi chút đã lại trở nên trầm trọng, Chu Đại Trù cau mày hướng Lăng Thanh Trúc xác nhận: "Lão nhân gia, ý người là Lưu Cảnh Thiên kia đã bước vào vấn đề hậu kỳ đại viên mãn?"

"Rất không may, sự thật đúng là như vậy đấy. Thằng nhóc Lưu Cảnh Thiên kia đích xác đã là tu sĩ vấn đề hậu kỳ đại viên mãn, lại còn không phải mới tiến vào".

Nói tới đây, Lăng Thanh Trúc thở ra một hơi phiền muộn, giọng ảm ảm bất cam: "Lần Thiên nhân luận pháp hai năm sau, phần thưởng phong phú, trân quý như thế mà Trúc Kiếm Phong ta lại chỉ có thể đứng nhìn chúng rơi vào tay kẻ khác. Thật đúng là... đau lòng quá mà".

"Sư phụ..." - Im lặng từ nãy giờ, Mộng Kiều nhất thời khó nhịn xen vào - "Đại Trù sư đệ hiện cũng đã là tu sĩ vấn đề trung kỳ rồi, hai năm sau chưa chắc không thể tranh phong cùng người. Hạng thứ nhất và thứ hai quả hơi khó, nhưng hạng thứ ba có lẽ vẫn đủ khả năng tranh đoạt..."

"Mộng Kiều, haizzz... Các ngươi có điều còn chưa biết đấy thôi. Cái hạng thứ ba kia, Đại Trù khó tranh lắm".

"Lão nhân gia, tại sao người lại đánh giá thấp con như vậy chứ. Hai cái tên Tô Đông Vũ và Lưu Cảnh Thiên kia Đại Trù con có thể đánh không lại, nhưng còn Dương Tiểu Ngọc của Mặc Kiếm Phong, con đây không tin mình lại thua kém năng".

"Có lòng tin quá nhỉ?"

Mặc Chu Đại Trù có nguyện thấy hay không, Lăng Thanh Trúc vẫn như cũ tỏ vẻ xem thường: "Chu tiểu tử, ta hỏi ngươi nhé, ngươi biết Dương Tiểu Ngọc kia hiện có mức tu vi nào không?"

"Thì chắc cũng giống như con, cùng là vấn đề trung kỳ." Chu Đại Trù chẳng cần nghĩ, lập tức đáp ngay.

Hắn nhớ lần chạm mặt cuối cùng ở ba năm về trước, tu vị của Dương Tiểu Ngọc cũng chỉ mới là vấn đề sơ kỳ mà thôi. Ba năm qua đi, tiến độ tu hành

đầu nhanh thì bất quá cũng sàn sàn như hấn, tăng thêm được một tiểu cảnh giới hấn đã là cực hạn rồi.

Chu Đại Trù, hấn đỉnh ninh như vậy. Có điều, niềm tin của hấn, nó đã không cách nào trụ vững thêm được nữa sau câu nói của Lăng Thanh Trúc.

"Chu tiểu tử, ngươi đã làm to rồi".

Chẳng nhiều, chỉ tám chữ ngắn gọn thế thôi. Tuy nhiên, bằng ấy là quá đủ để mặt Chu Đại Trù phải biến sắc.

Hai mắt mở to, hấn nói với vẻ khó tin: "L-Lão nhân gia, ý người là... Dương Tiểu Ngọc kia...".

"Đã tiến vào vắn đỉnh hậu kỳ".

Ong!

Tin tức này, nó chẳng khác nào một nhát búa gõ mạnh vào đầu Chu Đại Trù, làm hấn choáng váng.

Ba năm trước Dương Tiểu Ngọc kia cũng chỉ như hấn, cùng là tu sĩ vắn đỉnh sơ kỳ; ba năm sau, Chu Đại Trù hấn tiến thêm được một tiểu cảnh giới, từ vắn đỉnh sơ kỳ lên thành vắn đỉnh trung kỳ, tốc độ như vậy tưởng rằng đã rất nhanh, ngờ đâu...

Vắn đỉnh hậu kỳ. Chỉ trong ba năm ngắn ngủi mà Dương Tiểu Ngọc đã liên tiếp đột phá hai tiểu cảnh giới, đây... là tốc độ gì thế này? Kiểu tu hành gì thế này?

Đồng cảm với Chu Đại Trù, đối với tin tức mà Lăng Thanh Trúc vừa mới công bố, ba người Lăng Tiểu Ngư, Mộng Kiều và Lâm Chí Viễn cũng hết sức bất ngờ, cực kỳ rung động.

Đạo pháp tiên môn, cổ kim ai chả biết càng luyện lên cao thì khó khăn càng lớn, bình cảnh càng nhiều. Theo lý, trong cái giai đoạn vắn đỉnh này, cho dù tư chất có thuộc hàng thiên kiều thì Dương Tiểu Ngọc cũng không nên tăng tiến một cách khủng bố như thế mới phải. Nó quá bất thường đi...

"Thế nào? Bị đá kích lẩm đứng không?".

Lăng Thanh Trúc đảo mắt quan sát các đồ nhi của mình một vòng, trông thấy cả đám ai nấy đều câm lặng, chẳng những không an ủi động viên mà còn bồi thêm: "Bây giờ thì các ngươi hiểu hết những lời ta nói rồi chứ? Kim Kiếm Phong có một cặp Tô - Lưu khó lường; Mặc Kiếm Phong lại càng lợi hại hơn, xuất ra một Dương Tiểu Ngọc thiên tư tuyệt đỉnh, chỉ mới mười chín tuổi đã trở thành tu sĩ vắn đỉnh hậu kỳ, thành tựu khoa cấp kim cổ... Lân Thiên nhân luận pháp hai năm sau, các ngươi nói thử xem, Trúc Kiếm Phong chúng ta có bao nhiêu cơ hội giành được một suất tiến vào bên trong Kiếm Mộ?".

"Trong bốn người các ngươi thì hiện chỉ có Tiểu Chí là đủ khả năng tranh đấu cùng ba đứa kia, nhưng tuổi của Tiểu Chí thì đã ngoài năm mươi rồi, không thể tham gia Thiên nhân luận pháp được nữa. Phần còn lại...".

Chuyển ánh mắt lên người Chu Đại Trù, nàng nói tiếp: "Chu tiểu tử, ta không phủ nhận cả tư chất và ngộ tính của ngươi đều rất cao, nhưng đáng tiếc, so với Dương Tiểu Ngọc của Mặc Kiếm Phong thì vẫn còn kém một đoạn".

"Ta cũng chẳng trách ngươi. Dương Tiểu Ngọc kia trời sinh linh căn biến dị, lại còn thuộc cấp thiên phẩm, tự cổ chí kim có thể nói là độc nhất vô nhị. Thượng thiên quá ưu ái cho nó, người thường khó lòng so nổi...".

...

Không như trước, lần này, dù thời gian đã trôi qua được một đời nhưng cả đám đệ tử, bất kể là ai thì đều chẳng hề hé môi đáp lại. Hết thấy đều đang cúi đầu trầm mặc.

Thấy vậy, Lăng Thanh Trúc mới lắc đầu, bảo: "Bỏ đi bỏ đi. Đâu không nổi thì đâu không nổi. Dù mấy đứa kia có giành được một suất tiến vào Kiếm Mộ cũng chắc gì lấy được bảo kiếm. Hơn hai ngàn năm rồi còn chẳng ai rút nổi bốn thanh đại bảo kiếm đó kia mà...".

"Được rồi. Ta nói để các ngươi nhìn vào đấy mà phấn đấu, cố gắng tu hành. Thiên nhân luận pháp đạt được thứ hạng cao đương nhiên là tốt, nhưng nếu không đạt được thì cũng không sao. Trọng yếu là xem sau này ai sẽ tiến nhập hàng ngũ chân nhân trước...".

"Thôi, ăn cơm đi. Thức ăn nguội hết cả rồi".

"Vâng".

"Vâng, sư phụ".

...

Tuy rằng Lăng Thanh Trúc đã bảo "không sao" nhưng vẻ phiền muộn mà nàng bộc lộ ra từ nãy giờ thì ai nấy đều thấy rõ. Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn, bốn người như một, toàn bộ đều cảm nhận được là nàng rất không vui. Cũng chính vì vậy, bọn họ lại càng "không vui". Nhất là Lăng Tiểu Ngư.

Kể từ lúc hay tin Lưu Cảnh Thiên đã tiến vào cảnh giới vấn đĩnh hậu kỳ đại viên mãn thì tâm tình hắn đã bắt đầu trở nên trầm trọng, đến khi biết Dương Tiểu Ngọc cũng vượt hẳn Chu Đại Trù, đã đạt tới vấn đĩnh hậu kỳ... Sự trầm trọng này, nó càng gia tăng gấp bội.

Hắn cảm thấy rất là áp lực. So với thứ lực lượng bên trong Phệ Tinh Đới Nguyệt Động thì loại áp lực vô hình này, nó thậm chí còn đáng sợ hơn.

"Sur phụ..." - Com ăn chưa được mấy miếng thì Lăng Tiểu Ngư đã đem bát đĩa đặt cả xuống bàn, thấp giọng nói ra - "Đệ tử no rồi. Đệ tử xin phép trở về phòng".

"Tiểu Ngư, com ngươi chỉ mới ăn một chút..."

"Đi đi." Chu Đại Trù còn chưa nói hết câu thì phía bên kia bàn, tiếng Lăng Thanh Trúc đã cất lên.

Đã có sự cho phép của nàng, Lăng Tiểu Ngư chẳng nán lại thêm nữa. Hắn khẽ cúi chào mọi người xong liền quay mặt bước đi, bộ dáng trông khá buồn bã.

Biết là trong lòng hắn đang chất chứa tâm sự, Mộng Kiều có chút không đành, hướng ân sư xin ý: "Sur phụ, hay là để con đi xem lục sư đệ".

"Khỏi đi".

"Sur phụ, nhưng mà sư đệ..."

"Cứ để nó yên tĩnh một mình".

"Lão nhân gia, lẽ ra lúc này người không nên nói ra mấy lời kia. Người cũng biết ba năm qua Tiểu Ngư đã cố gắng như thế nào a. Nay nghe được những tin tức này... Thật chẳng biết hắn sẽ ra sao..." Lần này lên tiếng là Chu Đại Trù. Trong lòng mình, hắn quả đang rất lo cho Lăng Tiểu Ngư. Hắn biết, hơn ai hết, Lăng Tiểu Ngư chính là người đang bị những tin tức kia tác động nhiều nhất.

Nếu tốp ba hiện giống như một ngọn núi khó leo đối với Chu Đại Trù hắn thì tốp năm, Lăng Tiểu Ngư muốn vượt qua mà nói thực cũng chả dễ dàng gì...

"Lão nhân gia, con thật không hiểu. Người tại sao phải làm khó Tiểu Ngư như vậy chứ?"

"Sao? Chu tiểu tử, ngươi đây là đang trách cứ ta?"

Lăng Thanh Trúc tỏ vẻ tức giận. Nàng buông bát đĩa, mau chóng tiếp lời: "Trên thế gian này chẳng bữa ăn nào là miễn phí cả. Phàm muốn có được thứ gì thì đều phải bỏ ra một cái giá tương xứng. Đường là do nó chọn, nó có thể đi tiếp, cũng có thể dừng lại. Không ai ép buộc nó hết".

Lăng Thanh Trúc nói xong liền đứng dậy, đi thẳng ra khỏi phòng ăn. Từ đầu đến cuối, một cái liếc mắt nàng cũng chẳng quay lại nhìn. Xem ra... nàng đã thực sự tức giận rồi.

...

Vài phút sau.

Vị trí hiện tại đã không phải phòng ăn mà là một khu vườn. Rất rộng.

Ở đây trồng hoa không nhiều, cây gỗ thì càng ít, chủ yếu là cỏ dại. Xanh mướt một màu.

Lăng Tiểu Ngư, hắn chính là đang bước đi trên đám cỏ tươi tốt này...

"... Vấn đĩnh hậu kỳ đại viên mãn, vấn đĩnh hậu kỳ..."

"Ba năm qua ta ngày đêm miệt mài tu luyện, với sự kỳ diệu của Phệ Tinh Đới Nguyệt Động, với linh đan dược thủy sư phụ trợ giúp, cứ ngỡ đã đủ sức tranh phong cùng ngươi, thật không ngờ..."

"Tiến cảnh của ta, như cũ vẫn là quá chậm..."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Chấp Đến Phát Diên

Thất vọng và chán nản, đây là cảm xúc của Lăng Tiểu Ngư lúc này. Hắn cảm thấy bản thân mình quá ư vô dụng. Một trong số những lần hiếm hoi, hắn

trách thượng thiên bất công.

Tại sao? Tại sao tư chất của hần chỉ là trung phẩm linh căn mà không phải thiên phẩm, cực phẩm, hay thậm chí... dù hàng thượng phẩm thôi cũng được...

Trung phẩm linh căn.... Trung phẩm linh căn... Với tư chất bình phàm này, thật quá khó để hần có thể hoàn thành tâm nguyện.

Không đơn giản chỉ là lời giao ước với Lăng Thanh Trúc. Nó còn nhiều hơn thế nữa...

Từ khi bái nhập tiên môn, trở thành đệ tử của Trúc Kiếm Phong, Lăng Tiểu Ngư hần đã rất đổi cần cù tu luyện. Những tổn thương trên da thịt, thậm chí gân cốt, tâm can, đau đớn Lăng Tiểu Ngư hần cũng chịu được. Bởi vì hần tin vào tám chữ "Đạo hải vô nhai, cần lệ vi chu". Hần tin chỉ cần mình cố gắng hết sức thì sẽ được đền đáp xứng đáng, sẽ có ngày mình thành tựu chân nhân, một thân đạo hạnh cao thâm..

Nhưng... dường như hần đã quá lạc quan rồi.

Lăng Tiểu Ngư hần mất ba năm đau khổ tu hành, tu vi bất quá cũng chỉ kéo từ trúc cơ trung kỳ lên trúc cơ hậu kỳ đại viên mãn, còn chưa đủ hai tiểu cảnh giới. Trong khi đó... Cũng gần ấy thời gian, sư huynh Chu Đại Trù của hần, dù không có đan dược hỗ trợ, không tu luyện bên trong Phệ Tinh Đới Nguyệt Động, không cần phải chăm chỉ ngày đêm thì cảnh giới, nó vẫn tăng lên được một nấc, chuyển từ vấn đỉnh sơ kỳ thành vấn đỉnh trung kỳ.

Chậm hơn ư?

Đúng là chậm hơn rất nhiều, nhưng người chậm chẳng phải Chu Đại Trù mà là Lăng Tiểu Ngư hần!

Càng tu luyện lên cao thì khó khăn càng lớn, bình cảnh càng nhiều, trúc cơ và vấn đỉnh há lại có thể đánh đồng? Nên biết là đối với một người bình thường, muốn từ trúc cơ lên vấn đỉnh, thời gian tối thiểu cũng đã mất ba mươi năm; tiến nhập vấn đỉnh xong, muốn vượt qua được mỗi một tiểu cảnh giới của nó thì chỉ ít lại phải mất thêm từ mười lăm đến hai mươi năm nữa...

Là ai nhanh đây?

Trúc cơ, vấn đỉnh đã như vậy, thử hỏi mai sau chân nhân cảnh lại còn chênh nhau cỡ nào, với Lăng Tiểu Ngư hần lại còn khó khăn bao nhiêu?

Đây... chính là cách biệt. Là ranh giới giữa một kẻ bình phàm và những bậc thiên tài được trời cao ưu ái.

"Bù đắp?".

Lăng Tiểu Ngư gục đầu vào một thân đại thụ trong khu vườn, nở nụ cười chất đắng: "Tư chất chênh nhau quá lớn, ta làm sao bù đắp nỗi đây?".

"Bao nhiêu linh đan dược thủy, tu luyện bên trong Phệ Tinh Đới Nguyệt Động lại còn được tiên bối trợ giúp, vậy mà cuối cùng vẫn chẳng rút ngắn được khoảng cách, chẳng hơn được ai... Hai năm sau, ta lấy gì để tranh đầu cùng người? Xét trong những người đủ tư cách tham gia Thiên nhân luận pháp, có ai lại không phải tu sĩ vấn đỉnh...".

"Chết tiệt!".

Kèm theo câu nói đầy kích động, Lăng Tiểu Ngư cũng đập mạnh đầu vào thân cây. Liên tiếp nhiều lần.

Và chắc chắn, hần sẽ còn lâu mới chịu dừng lại nếu không có sự can thiệp của một người.

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi đang làm trò gì vậy?".

Quay mặt nhìn Lăng Thanh Trúc - người vừa xuất hiện, Lăng Tiểu Ngư gọi xong hai tiếng "Sư phụ" thì liền cúi đầu, thái độ vậy mà lại chẳng có tí nào lo bị khiển trách, giáo huấn.

Có lẽ... tâm hần đã loạn quá rồi.

Chứng kiến bộ dạng đồ nhi mình như thế, Lăng Thanh Trúc bất giác cau mày. Nàng nhấc chân tiến sát lại.

"Tiểu Ngư Nhi, ngước mặt lên".

"Ta bảo ngươi hãy ngước mặt lên nhìn ta".

Lần thứ nhất vẫn chưa muốn làm theo, nhưng sang đến câu nói thứ hai, khi mà sự tức giận của Lăng Thanh Trúc đã bắt đầu lộ rõ thì Lăng Tiểu Ngư không thể không theo. Hần miễn cưỡng ngước mặt lên nhìn...

"Chát!".

Rất nhanh. Rất mạnh. Một cái tát đã giáng thẳng vào mặt Lăng Tiểu Ngư. Nhưng... còn chưa hết.

"Chát!".

Lại thêm một cái tát nữa, lực đạo so với trước càng lớn hơn gấp bội.

Khuôn mặt đanh lại, Lăng Thanh Trúc nói: "Biết tại sao ta đánh ngươi không?".

"Là vì đệ tử vô dụng".

"Không. Ngươi sai rồi".

Lăng Thanh Trúc lắc đầu, nói tiếp: "Ta đánh ngươi không phải vì ngươi vô dụng mà là vì ngươi khiến ta thất vọng".

"Mười bốn năm trước, ngươi biết tại sao ta lại nhận ngươi làm đệ tử không?".

Lăng Thanh Trúc tự hỏi rồi cũng tự mình trả lời: "Đó là bởi vì ngươi rất kiên cường, tới độ ngu ngốc. Ta thích cái sự cố chấp điên rồ đó của ngươi...".

"Mười bốn năm qua, ngươi đã chứng minh cho ta thấy rằng ta không nhận sai người. Do Lăng Ngọc Yến cũng được, vì bản thân ngươi cũng tốt, dù nguyên nhân là gì thì kết quả đều giống như nhau: ngươi vẫn cố chấp như thuở nào".

"Thế nhưng hôm nay...".

Những ngón tay thon vươn về trước đem cổ áo Lăng Tiểu Ngư nắm chặt, Lăng Thanh Trúc cười khinh: "Tiểu Ngư Nhi, sự cố chấp của ngươi đâu? Niềm tin của ngươi đâu? Ý chí của ngươi, nó ở đâu?!"

"Ngươi trách? Ngươi trách cái gì?! Ngươi cho rằng tạo hoá quá bất công?!"

"Tiểu Ngư Nhi, vậy để ta nói cho ngươi biết: Thế giới này xưa giờ vẫn luôn là bất công như vậy! Muốn công bằng thì phải tự mình tìm lấy!"

"Không sai! Tư chất của ngươi chỉ là trung phẩm linh căn, đừng nói thiên phẩm, cực phẩm, so với mỗi hạng thượng phẩm thôi thì ngươi cũng đã kém hơn rất nhiều rồi! Nhưng như vậy thì sao?!"

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi sẽ bỏ cuộc ư?! Ngươi lẽ nào không còn muốn Lăng Ngọc Yến được trường sinh nữa?!"

Những ngón tay dần buông lỏng, Lăng Thanh Trúc đem cổ áo đồ nhỉ thả ra, thanh âm dịu lại: "Tiểu Ngư Nhi, đường là do ngươi chọn, đi tiếp hay dừng lại hết thấy tùy ngươi. Nếu thật không bước nổi thì hãy tới Huyền Âm Động gặp ta".

"Yên tâm. Ở lần Thiên nhân luận pháp hai năm sau, bất kể ngươi có thể tiến vào top năm người mạnh nhất hay không thì ta đều sẽ đi lấy quả Trường Sinh, giúp ngươi luyện chế Trường Sinh Đan".

Lăng Thanh Trúc nói xong thì liền bỏ đi, nhiều ngày sau cũng chẳng thấy quay lại Tinh Hương Đường nữa. Phần Lăng Tiểu Ngư...

Trải qua đợt giáo huấn nọ, nhờ hai cái tát cùng những lời trách mắng của Lăng Thanh Trúc mà hấn đã "tỉnh" ra nhiều. Nhưng, vấn đề nó nằm ở đây. Nếu hấn chỉ thông suốt một cách bình thường thì đã tốt, đằng này... hấn "tỉnh" tới điên.

Kể từ sau hôm đó, trong đầu hấn lúc nào cũng luôn tự nhắc nhở mình rằng Lăng Thanh Trúc nói rất đúng, rằng hấn phải tin tưởng bản thân, rằng chỉ cần hấn nỗ lực hết sức đề tu luyện thì hai năm sau nhất định có thể cạnh tranh công bằng với các đệ tử của bốn chi mạch khác. Hấn tin bản thân có thể hoàn thành giao ước một cách đường đường chính chính, không phải nhờ vào sự thương hại hay thứ gì đại loại.

Với quyết tâm chẳng để mình phải hổ thẹn với ân sư, với cô cô, với chính bản thân, Lăng Tiểu Ngư hấn đã lao đầu vào tu luyện, bất kể ngày đêm mưa nắng.. Mới đầu còn đỡ, nhưng càng về sau, sự cố chấp của hấn càng trở nên đáng sợ. Hấn không ăn không uống, không ngủ không nghỉ, từ sáng hôm trước cho đến sáng hôm sau rồi từ sáng hôm sau cho đến sáng hôm sau nữa, trong cái vòng lặp tuần hoàn ấy, mỗi phút mỗi giây hấn đều chỉ nghĩ tới duy nhất một việc: tu luyện.

Cứ thế, hấn luyện, luyện, và luyện, mãi tận đến khi... không luyện được nữa.

Lúc này đây, ở bên trong không gian của động thứ hai của Phệ Tinh Đới Nguyệt Động, Lăng Tiểu Ngư, hấn đang ngồi đấy, với đôi mắt nhắm nghiền, với tri giác sớm đã đình trệ.

Hấn đã ở bên trong động quá lâu. Áp lực, nó đã vượt quá ngưỡng giới hạn mà cơ thể hấn có khả năng chịu đựng được. Trên mặt hấn, máu đã chảy dài. Từ trong miệng, từ trong mũi, và thậm chí là từ cả đôi tai...

Ban này, hấn đã quá thiếu cân nhắc, hoặc cũng có khi là hấn đã không hề cân nhắc. Hấn ngồi ngay đây, tự nhủ với bản thân rằng mình phải ráng thêm chút nữa, đợi tới khi chạm tới ngưỡng giới hạn thì thế nào vị tiên bối thân bí kia cũng sẽ ra tay hỗ trợ, giống như cái cách mà người vẫn thường làm suốt ba năm vừa qua.

Trong sự đình ninh mù quáng, hấn cứ vậy mà cố thêm một chút, rồi lại một chút, một chút... Kết quả là gục ngã giống như hiện tại.

Nhưng, kỳ lạ thay, mặc dù đã mất đi tri giác, bên trong cơ thể hấn, công pháp nó vậy mà vẫn tiếp tục được vận hành, linh khí vẫn tiếp tục được luyện

hoá...

Hiện tượng hi hữu này, rốt cuộc nguyên nhân do đâu? Lẽ nào là chấp niệm tạo nên?

Đáp án e chỉ những vị chân nhân đạo pháp cao thâm giống như Lăng Thanh Trúc, Cơ Thành Từ mới rõ; phần những người khác, chẳng hạn Chu Đại Trù, Lâm Chí Viễn, Mộng Kiều,..., sợ rằng dầu tận mắt nhìn thấy, tỉ mỉ tra xét cũng vô phương trả lời được.

Có điều, nói thì nói vậy chứ thực tế, ở bên trong Phệ Tinh Đới Nguyệt Động này, hiện đang có mặt, ngoại trừ Lăng Tiểu Ngư ra thì làm gì còn ai khác nữa?

Vị "tiền bối" mà Lăng Tiểu Ngư đã trông đợi ư? Nó đã đi ra ngoài từ sáng sớm rồi.

...

Thời gian dần trôi, áp lực ở không gian cửa động thứ hai của Phệ Tinh Đới Nguyệt Động cũng càng ngày càng mạnh. Nó đã sắp đem lớp bảo hộ mà Lăng Tiểu Ngư vẫn duy trì trong vô thức đánh vỡ hoàn toàn. Nói cách khác, Lăng Tiểu Ngư đã sắp bị nghiền nát.

Nhưng... cũng chỉ là "sắp". Điều đó còn chưa thực sự xảy ra, và cũng khó có thể xảy ra được khi mà ngay trước cửa động, một thân ảnh đã bắt đầu tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Thái Cực Hiện Hình

Vừa mới hiện thân đây cũng chả ai xa lạ, đích xác là kẻ đã rời khỏi Phệ Tinh Đới Nguyệt Động lúc ban sáng - vị "tiền bối" trong tưởng tượng của Lăng Tiểu Ngư: sinh vật khả ái nọ.

Trong hình hài một cô bé nhỏ xíu, nó dùng cả hai tay cầm quả chín, luân phiên đưa lên miệng, cắn những miếng to nhất có thể. Xem vẻ mặt nó, cảm giác mười mười là hưởng thụ.

"À da dá...".

Miệng thì nhai, chân thì bước, lấy một điệu bộ chẳng đẹp để gì, sinh vật khả ái đi vào bên trong thạch động. Vừa mới vượt qua lớp kết giới đầu tiên, thay vì bước tiếp thì nó đột nhiên dừng lại, cau mày nghi hoặc.

Chừng cảm nhận được sự bất thường, nó nhanh chóng khai mở pháp nhãn...

Chưa xem chưa biết, vừa mới xem xong, sinh vật khả ái đã vội vứt hết quả chín trên tay, miệng hô toán lên. Sau mấy tiếng "A da da a cha cha" tối nghĩa, nó lập tức lao mình phóng thẳng qua cửa động bên kia...

"A da da! A cha cha...!".

Thần tình khẩn trương, sinh vật khả ái đem từ tinh cầu lấy ra, đưa lại gần Lăng Tiểu Ngư. Dưới sự điều khiển của nó, từ bên trong từ tinh cầu, hàng ngàn điểm sáng li ti nối nhau phù xuống, nhanh chóng bao lấy cơ thể hần.

Khỏi phải nghĩ, việc mà sinh vật khả ái đang muốn làm, dĩ nhiên là bảo hộ cho Lăng Tiểu Ngư. Hiện tại, sau khi đã ngăn cản toàn bộ áp lực của Phệ Tinh Đới Nguyệt Động thì nó đã chuyển sang bước thứ hai, bắt đầu tiến hành can thiệp vào quá trình vận hành công pháp của Lăng Tiểu Ngư.

Nhưng, khi mà ý định còn chưa kịp thực hiện thì sinh vật khả ái đã buộc phải dừng lại. Tác nhân đến từ chính kẻ đang được nó bảo hộ. Rất đột ngột, trong cơ thể Lăng Tiểu Ngư bỗng phát ra một nguồn lực lượng quái lạ nhưng không kém phần mạnh mẽ. Chính nó đã đem cả viên từ tinh cầu lẫn chủ nhân của từ tinh cầu đánh bật ra xa.

"A da da...!".

Miệng kêu đau, từ dưới mặt đất, sinh vật khả ái mau chóng trở mình đứng lên. Nó ôm lấy viên từ tinh cầu - bảo vật hộ thân của mình, hết sức khó hiểu nhìn Lăng Tiểu Ngư.

Cơ thể Lăng Tiểu Ngư bây giờ thật sự rất là kỳ quái. Tầng linh quang bảo hộ vốn đã sắp tiêu tán nay bỗng rực sáng, nhưng thay vì màu xanh thì nó lại biến thành đen - trắng trộn lẫn. Toàn thân hần, khắp từ trên xuống dưới, mọi vị trí đều giống y hệt như nhau, đều là được lớp linh quang này bao bọc. Cường đại nhất thì chính ở nơi lưng. Chỗ đó, chẳng biết tự bao giờ đã hiện ra một đồ hình.

Đồ hình này gói gọn trong một vòng tròn, gồm hai nửa đối xứng đen - trắng ôm trọn lấy nhau; trong mỗi phần đối xứng lại có một chấm tròn màu đối lập

nằm trong đó. Rõ ràng là một đồ hình thái cực.

...

Theo thời gian trôi, thái cực đồ trên lưng Lăng Tiểu Ngư cũng mỗi lúc một sáng, hắc - bạch song quang do nó phát ra cũng ngày càng cường đại. Nhưng, cái làm cho sinh vật khả ái lưu tâm quan sát nhất lại không phải màu sắc hay sự gia tăng của linh quang thái cực mà là công năng, lực tác động của nó.

Tính từ lúc đồ hình thái cực bất ngờ xuất hiện trên lưng Lăng Tiểu Ngư, chỉ sau tầm chục giây thì nó đã khiến cho lực lượng bên trong Phệ Tinh Đới Nguyệt Động phải ngoan ngoãn quy hàng, để nó tùy nghi sử dụng. Tựa một kẻ đói khát, nó tham lam hút lấy nguồn lực lượng vô hình này. Thậm chí ngay đến viên tử tinh cầu của sinh vật khả ái cũng không cách nào trốn thoát được, phải chịu chung số phận bị tước đoạt...

"A cha cha! A cha cha!"

Vừa gấp vừa sợ, ngay khi trông thấy viên tử tinh cầu trên tay mình bị đồ hình thái cực kia hút đi thì sinh vật khả ái liền khẩn trương níu giữ. Bằng tất cả sức bình sinh, nó đang tay ôm chặt bảo bối, quyết không để bị đoạt đi.

Còn nhớ ngày nó chào đời, thời điểm phá trứng chui ra thì tử tinh cầu đã ở luôn bên cạnh. Giữa đôi bên có mối liên hệ hết sức đặc biệt, rất khó lý giải. Theo nghĩa nào đó thì tử tinh cầu cũng giống như một bộ phận của nó vậy. Tuy còn nhiều vướng mắc, chưa biết quá rõ nhưng nó cam đoan mình và tử tinh cầu là không thể chia cách. Nếu thật phân ly, như vậy nó chắc chắn sẽ phải gánh chịu một hậu quả rất đáng sợ. Nói không chừng... nó có thể sẽ chết...

"A cha cha! A cha cha...!"

"A cha cha! A cha cha...!!"

Sợ hãi lan tràn, sinh vật khả ái bắt đầu kêu loạn. Với toàn bộ số chân nguyên còn lại trong người, nó cuống cuồng thi triển thần thông.

Đạo thuật vừa ra, thân thể sinh vật khả ái liền lớn lên thấy rõ. Loáng cái, từ một bé gái bé xíu xiu, nó đã biến thành một thiếu nữ sắc nước hương trời, dáng hình cũng cân đối lạ thường.

"Da a a...!"

Trong tiếng hô hoán, "thiếu nữ" đột nhiên há miệng. Gần như tức khắc, viên tử tinh cầu phía trước bỗng đại phóng linh quang, từ to hoá nhỏ, bay thẳng vào miệng "thiếu nữ".

"A da da!"

Lấy lại được bảo bối của mình, "thiếu nữ" vui mừng reo lên, ké dấy lập tức quay đầu, một đường chạy thẳng ra khỏi Phệ Tinh Đới Nguyệt Động.

Chuyện này cũng chẳng thể trách nó được. Đối với Lăng Tiểu Ngư nó đúng rất quan tâm, nhưng quan tâm không có nghĩa là phải đánh đổi tất cả để cứu giúp. Tử tinh cầu là đồ vật gắn liền với nó, nó làm sao có thể để bị tước đoạt đi được. Đồ hình thái cực kia quá đáng sợ, nó thật không dám nán lại thêm nữa. Sống chết của Lăng Tiểu Ngư, lần này nó chỉ đành phó mặc tạo hoá thôi.

...

...

"Ong...".

"Ong...".

"Ong...".

Sinh vật khả ái vừa đi chưa lâu thì bên trong không gian của động thứ hai của Phệ Tinh Đới Nguyệt Động, những tiếng "ong ong" liên tiếp vang lên. Lúc to lúc nhỏ, lúc bổng lúc trầm, giai điệu khó lòng nắm bắt.

Trong tràng thanh âm bất ổn ấy, đồ hình thái cực trên lưng Lăng Tiểu Ngư cũng dần chuyển động xoay tròn. Sau mỗi vòng xoay của nó, hấp lực lại tăng lên gấp bội. Theo đó, lực lượng bị hút vào cũng mỗi lúc một nhiều hơn...

Số năng lượng nó, xét tổng mười phần thì đã có đến bảy phần là bị đồ hình thái cực cắn nuốt, duy chỉ ba phần còn lại là được cơ thể Lăng Tiểu Ngư hấp thụ. Tuy nhiên, nói thế không có nghĩa rằng Lăng Tiểu Ngư đã chịu thiệt. Ba phần đúng thật ít ỏi, nhưng đây là so với thái cực đồ kia, chứ bằng so với chính những lần tu luyện trước đây của hắn... Vượt hơn nhiều lắm.

Con số, nó lớn tới nỗi dù là hạng tâm chí rất kiên định đi nữa thì khi biết được, chỉ e Lăng Tiểu Ngư cũng khó lòng bình tĩnh nổi. Đừng nói hắn, kể cả có là mấy vị sư huynh, sư tỷ của hắn, phản ứng vẫn y như vậy thôi.

Đáng tiếc, Lăng Tiểu Ngư hẳn không biết. Vì lẽ đó, về ngạc nhiên hay sự kinh hi ngoài mong đợi, chúng đã chẳng hề xuất hiện. Thấy đây nếu có cũng chỉ là một quá trình đổi thay, vừa quen lại vừa lạ.

Quen vì sự vận hành công pháp, vì màn đột phá từ trúc cơ lên vắn đỉnh; còn lạ... Lăng Tiểu Ngư mất đi tri giác cũng tốt, linh khí được luyện hoá, hấp thụ quá nhanh cũng được, hết thấy đều không phải là chuyện xảy ra theo cái lẽ thông thường.

Nhưng... nó là sự thật.

Dưới cái oai của đồ hình thái cực mà chẳng rõ vì sao lại xuất hiện, lực lượng từ bốn phương tám hướng đã và vẫn đang lũ lượt thi nhau kéo tới, chui hết vào tám lưng Lăng Tiểu Ngư. Đừng nghĩ chỉ ở mỗi không gian cửa động thứ hai, cả ba cửa động còn lại cũng bị tác động. Nói cách khác, năng lượng của toàn bộ Phệ Tinh Đới Nguyệt Động, tất thấy đều trở thành một bữa ăn thịnh soạn. Cho thái cực đồ, và cho chính bản thân Lăng Tiểu Ngư.

Nếu là bình thường, với tu vị trúc cơ hậu kỳ đại viên mãn của mình, Lăng Tiểu Ngư đương nhiên sẽ chẳng thể nào tiếp nhận hết được một nguồn lực lượng to lớn và liên tục nhường ấy. Nhưng hiện tại, nhờ có sự thần kỳ của đồ hình thái cực trên lưng, mọi chuyện lại trở nên đơn giản vô cùng..

Hấp thu, cắn nuốt, trừ đó ra thì không còn gì khác nữa. Lăng Tiểu Ngư bây giờ đã chẳng phải người mà là một cái động. Một cái động sẵn sàng thôn phệ tất cả...

...

Trong khi ấy, bên ngoài Phệ Tinh Đới Nguyệt Động..

Chả rõ tự bao giờ trên bầu trời Thiên Kiếm đã giăng phủ mây đen. Bất kể là Trúc Kiếm Phong, Kim Kiếm Phong, Mộc Kiếm Phong, Liệt Kiếm Phong hay là Tương Kiếm Phong thì cảnh tượng đều giống hệt như nhau, tăm tối một màu, ngày hoá thành đêm.

Có điều, sự tối tăm ấy, nó đã không tồn tại quá lâu. Cùng thời điểm Lăng Tiểu Ngư đột phá thành công, bước vào cảnh giới vắn đỉnh thì trên bầu trời Thiên Kiếm, một vầng hào quang màu trắng cũng xuất hiện.

Mới đầu, bạch quang chẳng lớn, nhưng càng về sau, theo thời gian trôi, kích cỡ của nó cũng mỗi lúc một tăng dần...

Có một điểm đáng chú ý ở đây là nguồn bạch quang này, nó đã không bành trướng theo kiểu tăng cường về mọi phía mà phát triển theo hình cong, trở thành một nửa đối xứng của một đường cong màu đen khác; trong mỗi phần đối xứng ấy lại hiện lên một chấm tròn màu đối lập. Tất cả đều nằm gọn trong một vòng tròn, rất ư to lớn...

Lại là một đồ hình, giống hệt cái đã xuất hiện trên lưng Lăng Tiểu Ngư.

Chính tại thời điểm thái cực đồ hình thành, từ trong vô minh, một giọng tang thương chợt cất lên:

"Lúc ta sinh, Trời còn chưa có

Thiên Địa thành... lại muốn diệt ta...

...

Lúc ta sinh, Trời còn chưa có

Thiên Địa thành... lại muốn diệt ta..."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Hoài Nghi

"Lúc ta sinh, Trời còn chưa có

Thiên Địa thành... lại muốn diệt ta..."

Hai câu nói ấy cứ thế được lặp đi lặp lại. Chẳng rõ từ đâu, chẳng biết đến đâu...

Những lời kia, chúng là do ai nói? Và nói cho ai? Tại sao lại vang vọng trên bầu trời của Thiên Kiếm?

Rất nhiều nghi vấn đang tồn tại trong lòng của môn nhân phái Thiên Kiếm. Bạn tâm nhất thì không ai khác ngoài năm vị phong chủ.

Cũng chả rõ từ khi nào mà Cơ Thành Từ, Lăng Thanh Trúc, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Từ, tất cả năm người đều đã có mặt đông đủ. Lúc này, bọn họ chính là đang ngự giữa không trung, đồng loạt đổi mắt nhìn đồ hình thái cực phía trên...

"Lúc ta sinh Trời còn chưa có, Thiên Địa thành lại muốn diệt ta..." - Nhắm lại lời vang vọng từ chốn vô minh, Lý Ngọc Thường nói ra cảm nghĩ - "Giọng nói thoát nghe thì nhẹ nhàng, bình thản nhưng thực chất lại chứa đầy ưu thương, ai oán..."

"Tự nhận mình sinh trước Thiên Địa, như vậy khác nào bảo đã tồn tại từ thời hỗn mang, khi mà Thiên vẫn chưa khai, Địa còn chưa mở..."

Quay sang nhìn Cơ Thành Từ, Lý Ngọc Thường hỏi ý: "Chương môn sư huynh, huynh cảm thấy thế nào?"

Đáp lại là một cái lắc đầu nhẹ nhàng. Trong bộ trường bào màu vàng quen thuộc, với khuôn mặt trầm trọng, Cơ Thành Từ nói: "Ta không chắc. Không có cơ sở nào để xác minh. Ta chỉ biết là tràng cảnh mình đang chứng kiến, nó tuyệt chẳng phải điều gì tốt đẹp".

"Chương môn sư huynh nói không sai".

Đứng ngay bên cạnh, Lăng Thanh Trúc lên tiếng tán đồng.

"Loại khí tức này, thiết nghĩ mọi người đều đã nhìn ra. Nó giống y hệt thứ lực lượng đã xuất hiện trên bầu trời Kim Kiếm Phong, trong lần trắc thí tuyển chọn môn đồ mười bốn năm về trước... Cái khác là so với mười bốn năm trước, hình tướng hiện ra lần này đã rõ ràng hơn. Thêm nữa lại còn có cả giọng nói tang thương kia..."

Thần tình đượm nét lo âu, Lăng Thanh Trúc kiến nghị: "Chương môn sư huynh, thái cực đồ đang hiện hữu trước mắt quá ư quý dị, nói không chừng sẽ thực đánh xuống. Muội nghĩ chúng ta nên thỉnh Viên Tôn ra mặt đối phó".

"Thanh Trúc sư muội, ta nghĩ không cần đâu".

"Sư huynh..."

Lăng Thanh Trúc vốn định hỏi, nhưng thốt ra được bấy nhiêu thì liền thôi không nói nữa. Đơn giản là bởi vị đại nhân vật nàng muốn đi mời đã vừa mới tự mình ra mặt rồi.

Từ phía hậu sơn Kim Kiếm Phong, mang theo thân hình đồ sộ, Thông Tý Cự Viên gào lên một tiếng đinh tai. Tiếp đấy, nó vung tay đánh ra một quyền, đối tượng thì dĩ nhiên là đồ hình thái cực ở phía trên.

"Ầm m m... m... m...!!".

Không thể không nói, một quyền nọ của Thông Tý Cự Viên quả mạnh mẽ vô cùng, vừa đánh ra đã khiến cho không gian chấn động, sơn hà rung chuyển...

Biết dưới khí lực của Thông Tý Cự Viên thì tu sĩ bình thường sẽ khó lòng chống đỡ nổi, Lăng Thanh Trúc lập tức dùng đạo thuật khuếch đại thanh âm hạ lệnh: "Tất cả đệ tử bên dưới lập tức rời khỏi đây!".

"Grào... ào... ào...!!".

Lời Lăng Thanh Trúc mới dứt chưa lâu thì từ bên trên, tiếng gào của Thông Tý Cự Viên đã lại lần nữa truyền đi tám hướng. Cũng chả rõ bởi lo lắng hay vì giận dữ, Cự Viên gồng mình đánh ra đòn thứ hai.

"Ầm... m... m... m...!!".

So với lần trước, một quyền này thực mạnh hơn không ít. Chỉ là kết quả, nó vẫn chẳng khả quan hơn chút nào.

Thái cực đồ như cũ hầy còn, giọng nói tang thương cũng là như thế, vẫn đều đặn vang lên.

"Lúc ta sinh, Trời còn chưa có

Thiên Địa thành... lại muốn diệt ta...

..."

...

"Chương môn sư huynh!".

Mất thấy Thông Tý Cự Viên dù đã xuất thủ mà đồ hình thái cực vẫn hoàn hảo vẹn nguyên, Dịch Bất Dịch - phong chủ Liệt Kiếm Phong - vốn bất an lại càng thêm bất an. Hần hướng Cơ Thành Từ, khẩn trương mà rằng: "Thái cực đồ kia quá khó lường, thỉnh sư huynh cho phép điều động Ngũ Đại Tiên

Kiểm!".

"Bất Dịch sư đệ, Ngũ Đại Tiên Kiếm không thể tùy ý xuất động. Hãy đợi thêm một chút".

"Nhưng mà sư huynh...".

"Bất Dịch." - Dịch Bất Dịch còn chưa nói hết thì Cơ Thành Từ đã tước lời - "Viên Tôn vốn là linh chủng thượng cổ, thần thông không phải tầm thường".

Hơn ai hết, Cơ Thành Từ biết Thông Tý Cự Viên có bao nhiêu bồn sự. Hắn dám cá hai đòn vừa rồi vẫn chưa phải toàn bộ khí lực chứ đừng nói thần thông. Hắn tin Thông Tý Cự Viên sẽ không thể nào bị đánh bại dễ dàng được.

"Viên Tôn, xin hãy cho chúng đệ tử được mục sở thị oai nghiêm của người".

"Grào... ào... ào...!!".

Tựa như nghe được những lời trong lòng Cơ Thành Từ, trên bầu trời, Thông Tý Cự Viên nhanh chóng đại triển thần thông. Linh quang rực sáng bao phủ toàn thân, nó mở ra con mắt thứ ba...

Kim nhãn vừa khai thì ngay lập tức hào quang của nó đã bức lui khí tức hỗn mang do thái cực đồ lan toả. Thừa thắng xông lên, Thông Tý Cự Viên há miệng hét cỡ, gấp rút tích tụ linh lực rồi bắn ra một luồng sáng hủy diệt.

Không ngoài ý muốn, dưới nguồn lực lượng hung bạo nọ, sau tầm chục giây kháng cự thì đồ hình thái cực đã từ từ tan biến..

...

"Cơ Thành Từ".

Đợi cho thái cực tan đi, mây đen biến mất, lúc này Thông Tý Cự Viên mới nhìn xuống bên dưới, hướng Cơ Thành Từ bảo: "Trong cõi vô minh, một mối liên kết phi thường đã vừa mới xác lập. Đại kiếp nạn đã bắt đầu khởi động. Năm đó, trước khi viên tịch, tổ sư gia cũng đã sớm tiên liệu chuyện này... Lát nữa hãy tới động phủ tìm ta, ta có vài điều cần cho ngươi biết".

"Đệ tử đã rõ, thưa Viên Tôn".

...

Thu hồi tầm mắt, Cơ Thành Từ quay lại nhìn đám người Lăng Thanh Trúc, Lý Ngọc Thường, căn dặn: "Các vị sư đệ, sư muội, trăng cảnh vừa rồi thiết nghĩ đã ít nhiều kinh động môn nhân. Mọi người trước hãy thay ta ổn định. Nếu có ngoại nhân tìm đến, tạm thời đừng nói gì cả, đợi ta đến chỗ Viên Tôn về rồi hẳn tính".

"Còn nữa, để phòng vạn nhất, mọi người thay ta truyền lệnh ngăn cấm đệ tử xuất sơn. Bất kể là ai, có nhiệm vụ gì cũng không được phép rời khỏi đây".

...

Cơ Thành Từ dặn xong liền đi, đến xế chiều thì trở về. Cũng chẳng biết đã cùng Thông Tý Cự Viên thảo luận những gì mà ngay khi vừa hồi chính điện Kim Kiếm Phong, hắn đã lập tức cho mời đám người Lăng Thanh Trúc tới.

Về mặt ăn ăn phiền lo, trên ghế chủ tọa, Cơ Thành Từ đưa mắt nhìn các vị phong chủ, chậm rãi cất tiếng: "Các vị sư đệ, sư muội, ban nãy ta đã cùng Viên Tôn thảo luận qua, cảm thấy việc thái cực đồ và giọng nói tang thương kia, chúng hắn không chỉ là ngẫu nhiên xuất hiện".

"Mọi người hẳn chưa quên dự ngôn của sư tôn ta. Hai mươi năm trước, vì muốn nhìn trộm thiên cơ, sư tôn đã không tiếc tổn hao năm trăm năm thọ nguyên. Nhưng dù là vậy, những gì người có thể thấy được cũng bất quá một chút thông tin ít ỏi. Năm đó, sư tôn chỉ biết chính giáo sẽ phải đối mặt với một kiếp nạn hủy diệt. Người nói đại tai kiếp bắt nguồn từ một đứa trẻ; đứa trẻ này lưng tàng thái cực, mắt ẩn hoàng lân, có tiềm lực cực kỳ to lớn...".

"Mười bốn năm trước, trong lần trắc thí tuyển chọn môn đồ, trên bầu trời Kim Kiếm Phong đã bỗng nhiên xuất hiện một đám mây đen mang theo khí tức hồng hoang cổ lão; hôm nay, khí tức này lại một lần nữa bao trùm Thiên Kiếm, đáng nói hơn là hình tượng càng thêm rõ ràng, thanh âm càng thêm cụ thể...".

"Theo như lời Viên Tôn thì đồ hình thái cực kia chính là thể hiện cho một mối liên kết đã được xác lập. Nói cách khác, rất có thể đứa trẻ mà năm đó sư tôn tiên đoán - hung linh chuyển thế nọ - đã bắt đầu thức tỉnh".

"Đành rằng là tai kiếp của chính giáo, thân là thủ lĩnh chính đạo, Thiên Kiếm Môn ta tất yếu sẽ phải trực tiếp đương đầu. Nhưng ngoài Thiên Kiếm Môn ra thì vẫn còn có Lam Yên Tự, Tam Tiên Đảo và Cửu Hoa Cung - ba trụ cột khác của chính giáo thiên hạ. Vậy, có gì không phải chỗ nào khác mà lại là Thiên Kiếm Môn? Đám mây đen của mười bốn năm trước có thể chỉ là trùng hợp, thế nhưng còn thái cực đồ cùng giọng nói tang thương hôm nay, thật khó để tin tất cả chỉ là sự ngẫu nhiên".

"Chương môn sư huynh, theo ý huynh thì hung linh chuyển thế trong dự ngôn của Thanh Hà sư bá hiện đang cư ngụ tại Thiên Kiếm Môn chúng ta? Chính hắn đã dẫn động thiên tượng thái cực?" Sớm hơn tất thảy, ngồi ở vị trí gần Cơ Thành Từ nhất, Lăng Thanh Trúc nói ra suy nghĩ trong lòng.

Và hồi đáp nàng, Cơ Thành Tử gật đầu: "Không loại trừ khả năng đó".

Hắn dừng một chút, nhẹ vuốt chòm râu rồi tiếp tục: "Mọi người nên nhớ, hung linh chuyển thể kia cùng đồ hình thái cực có liên hệ mật thiết với nhau. Nay trên bầu Thiên Kiếm ta đã hiện rõ một thái cực đồ, ta nghĩ rất có thể trên lưng hung linh, dấu hiệu này cũng đã hiển lộ".

"Theo ý của Viên Tôn, người cho rằng sở dĩ bao năm qua, dù đã dốc nhiều tinh lực nhưng vẫn chưa thể lần ra tung tích hung linh, nguyên nhân hẳn bởi vì bản thân hung linh còn chưa thức tỉnh, những dấu hiệu còn chưa bộc lộ ra bên ngoài. Có điều, bây giờ thì khác...".

"Viên Tôn nói thái cực đã hiện cũng đồng nghĩa mối liên kết giữa nhân thể hung linh và lực lượng trong cõi vô minh của hắn đã hình thành. Hung linh kia có khả năng đã thức tỉnh phần nào".

"Chương môn sư huynh." - Lần này, vang lên như cũ vẫn là thanh âm nữ nhân, nhưng thay vì Lăng Thanh Trúc thì đang nói đây lại là sư muội của nàng: Lý Ngọc Thường - "Như vậy, theo ý huynh có phải chúng ta sẽ tiến hành kiểm tra các đệ tử, tra xem trên người chúng có dấu hiệu của hung linh hay không?".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Tra Xét

Đi kèm cái gật đầu, Cơ Thành Tử đáp: "Ta đúng là đang có ý đó".

Hắn tiếp tục: "Cả ta và Viên Tôn đều cho rằng nên tiến hành tra xét. Cẩn tắc vô ưu, thừa còn hơn thiếu".

"Sư huynh, vậy khi nào sẽ tiến hành kiểm tra? Môn nhân Thiên Kiếm ta vốn không ít, có lẽ sẽ hơi tốn thời gian một chút...".

"Cũng chẳng tốn bao nhiêu đâu".

Cơ Thành Tử nói thêm: "Viên Tôn đã tính qua. Dựa theo dự ngôn của sư tôn cùng những lời tiên liệu năm xưa của tổ sư gia, Viên Tôn kết luận hung linh hiện nay tuổi chắc chắn chưa quá năm mươi. Chúng ta chỉ cần kiểm tra những đệ tử trong độ tuổi này là được".

"Theo bản thân ta suy đoán, hung linh số mệnh khác thường, đã định sẽ là đại địch của chính giáo nên nhân thể của hắn hẳn sẽ không thể nào là dạng yếu nhược được; trái lại, tư chất khẳng định phải rất cao. Hmm, ta nghĩ hung linh nếu thực cư ngụ tại Thiên Kiếm thì quá nửa là đang trộn lẫn trong lớp đệ tử chân truyền. Trước chúng ta sẽ tiến hành tra xét nhóm đối tượng này... Dĩ nhiên, như ta đã nói, cẩn tắc vô ưu. Để đảm bảo không bỏ sót, tránh cá lọt lưới, sau khi kiểm tra xong lớp chân truyền đệ tử, nếu chẳng phát hiện được gì thì chúng ta sẽ tiếp tục hướng đến các đệ tử nội môn và ngoại môn".

"Các vị sư đệ, sư muội, mọi người không có ý kiến chứ?".

"Tâm nã hung linh là việc hệ trọng, muội hoàn toàn tán đồng".

Tiếp nối Lăng Thanh Trúc, Lý Ngọc Thường và ba vị phong chủ khác cũng lần lượt bày tỏ quan điểm.

"Muội cũng không phản đối".

"Sư đệ rất tán thành".

"Mọi việc xin nghe chương môn sư huynh".

...

Và như thế, quyết định rất nhanh liền được thông qua. Ngay buổi chiều hôm ấy, theo lệnh của năm vị phong chủ, toàn thể trên dưới sơn môn, hễ phạm là người dưới năm mươi tuổi thì đều phải tập trung về Kim Kiếm Phong, chờ đợi tra xét.

Bị kiểm tra đầu tiên là các đệ tử chân truyền tuổi dưới năm mươi. Nhóm này tính ra chẳng nhiều, chỉ có mười một người. Theo lý, quá trình tra xét hẳn sẽ rất mau chóng liền kết thúc thì không, nó đang bị kéo dài, hay đúng hơn là đang bị trì hoãn. Căn nguyên hết thấy bởi vì một cái tên: Lăng Tiểu Ngư.

Trước ánh mắt nghi hoặc của bốn vị phong chủ khác, Lăng Thanh Trúc giải thích: "Lúc này muội quên chưa nói với mọi người, thằng bé Lăng Tiểu Ngư kia hiện đang bế quan tu luyện. Muội đã vừa báo Chu Đại Trù đi gọi, hẳn sẽ trở lại nhanh thôi".

"Ra là vậy".

Cơ Thành Tử gật đầu, tay vuốt chòm râu: "Không sao. Chúng ta sẽ đợi nó đến rồi kiểm tra".

...

Giữa lúc năm vị phong chủ đang tạm đình chỉ việc tra xét nhân thể hung linh nơi đại điện Kim Kiếm Phong thì ở Trúc Kiếm Phong, tại Phệ Tinh Đới Nguyệt Động...

Lăng Tiểu Ngư - người cuối cùng của lớp đệ tử chân truyền mà bọn họ đang chờ đợi kiểm tra, hần hiện vẫn chưa hồi tỉnh. Trái lại, xét theo hình ảnh đang thấy thì có vẻ như hần đã chìm sâu hơn vào giấc ngủ.

Ấu cũng hợp lẽ. Nói sao thì hôm nay hần đã ở bên trong Phệ Tinh Đới Nguyệt Động quá lâu, trước gánh chịu áp lực, sau lại trải qua màn hấp thụ năng lượng quý dị cộng thêm việc đột phá từ trúc cơ lên vận đĩnh trong trạng thái vô thức, bấy nhiêu còn không suy kiệt thì mới là lạ. Chưa chết thực đã tỉnh may.

Nhắc đến phải cảm ơn sinh vật khả ái nọ. Nếu chẳng nhờ nó thì tình cảnh của Lăng Tiểu Ngư chắc chắn đã tệ hơn bây giờ rất nhiều. Còn nhớ lúc thái cực đồ trên bầu trời Thiên Kiếm bị Thông Tý Cự Viên đánh tan, khi ấy trên lưng Lăng Tiểu Ngư, đồ hình thái cực cũng liền biến mất. Và điều đó cũng đồng nghĩa rằng quá trình hấp thụ năng lượng đã không thể tiếp tục, tầng linh quang bảo hộ đã không thể duy trì; hệ quả là Lăng Tiểu Ngư phải lập tức đối mặt với hai vấn đề nghiêm trọng: xử lý số năng lượng do thái cực đồ hấp thụ còn tồn đọng trong cơ thể và giải quyết tình trạng bị áp lực nghiền ép trở lại.

Chả có gì để phải bàn cãi. Lăng Tiểu Ngư, hần vốn dĩ không cách nào thu xếp được. Đừng nói đã sớm mất đi tri giác, cho dù còn nhận thức đi nữa thì kết quả vẫn y như vậy thôi. Cơ thể hần, nó đã vượt quá ngưỡng giới hạn từ lâu rồi. Với trạng thái suy kiệt ấy, thử hỏi hần làm sao đủ khả năng kiểm soát tình hình?

Cái chết của Lăng Tiểu Ngư nếu xảy ra thì cũng chẳng phải chuyện gì đáng để ngạc nhiên. Nhưng, may cho hần, mệnh hần vẫn chưa tận. Ở thời điểm thái cực đồ biến mất, tiếp sau tầm chục giây thì từ bên ngoài cổ động, một thân ảnh đã lao vào ứng cứu. Đúng vậy, chính là sinh vật khả ái nọ.

Ban đầu nó khá do dự. Đối với sự khủng bố của đồ hình thái cực, trong nội tâm nó vẫn chưa nguôi ám ảnh. Đánh rằng thái cực đã tan biến, thế nhưng ai biết có đột nhiên quay trở lại hay không. Rủi thực bất ngờ trở lại thì sao?

Sinh vật khả ái có linh trí rất cao, biết cân nhắc vốn dĩ bình thường. Nó đã lo sợ một màn tước đoạt nữa sẽ xảy ra, tương tự hoặc thậm chí còn hung dữ hơn. Vì lẽ đó, nó muốn rút lui, muốn bịt tai che mắt coi như chưa từng nhìn thấy Lăng Tiểu Ngư.

Nhưng rồi cuộc...

Chả biết do bản thân quá thiện lương hay vì có tình cảm đặc biệt với Lăng Tiểu Ngư mà sinh vật khả ái đã làm điều ngược lại. Thay vì thờ ơ bỏ mặc thì nó can rằng, bắt chấp nguy cơ chạy vào bên trong Phệ Tinh Đới Nguyệt Động để mang Lăng Tiểu Ngư ra ngoài...

...

"A da da...".

Trên mặt lo sợ còn chưa tan, sinh vật khả ái thờ phào kêu lên mấy tiếng. Nó đưa tay gạt mồ hôi trên trán, gạt xong liền chuyển mắt sang nhìn Lăng Tiểu Ngư hiện đang nằm hôn mê ngay sát bên cạnh.

Những ngón tay bé xiu chạm lên má Lăng Tiểu Ngư, sinh vật khả ái thử gọi: "A da da. A da da...".

Sau mấy lượt lay gọi mà Lăng Tiểu Ngư vẫn chẳng có tí phản ứng nào, sinh vật khả ái lúc này mới lấy từ trong túi áo trước bụng ra một quả cầu thủy tinh to bằng nắm tay người lớn. Nó há miệng hít vào một hơi thật sâu, kế đấy thì chậm chậm thổi vào viên tử tinh cầu đã sớm được đặt trên ngực Lăng Tiểu Ngư.

Dưới sự thao túng của nó, từ bên trong tử tinh cầu, những quang điểm li ti bắt đầu lan toả rồi mau chóng đổ dồn, tiến nhập vào người Lăng Tiểu Ngư, lạng lẹ giúp hần chữa trị thương tổn...

Vốn theo ước tính của sinh vật khả ái, quá trình liệu thương sẽ phải tốn kha khá thời gian, nhưng thực tế việc này đã rất nhanh liền kết thúc. Là bất đắc dĩ. Nó đã bị buộc phải dừng lại. Có điều lần này, thay vì Lăng Tiểu Ngư thì kẻ can thiệp lại là sư huynh của hần: Chu Đại Trù.

Chiều theo lời Lăng Thanh Trúc, ngay khi kiểm tra xong ở đại điện Kim Kiếm Phong, Chu Đại Trù đã lập tức chạy về Trúc Kiếm Phong tìm Lăng Tiểu Ngư.

Sau một hồi đảo quanh Tinh Hương Đường, phòng ăn, hoa viên các loại mà vẫn không phát hiện bóng dáng sư đệ, thăm nghĩ Lăng Tiểu Ngư đã tiến vào Phệ Tinh Đới Nguyệt Động rồi nên Chu Đại Trù mới hướng địa phương này chạy qua.

Quả không ngoài suy đoán, Chu Đại Trù vừa tới nơi, còn chưa tiến vào bên trong động thì thân ảnh Lăng Tiểu Ngư đã liền hiện ra trước mắt hần rồi. Chỉ là cái thân ảnh này... Đầu tóc rối bù, quần áo rách nát, máu me loang lổ, ngũ khiếu chảy dài, thực... thảm hại vô cùng.

"Tiểu Ngư!!".

Chứng kiến huynh đệ mình nằm bất tỉnh trên đất trong tình trạng thương tổn ấy, Chu Đại Trù biến sắc, hốt hoảng hô lên.

Tựa như một tia chớp, hần lao đến bên Lăng Tiểu Ngư, khẩn trương kiểm tra cơ thể.

"Tiểu Ngư, người làm sao thế này?!... Làm sao thế này..."

"Không được rồi loạn... Phải mau chóng kiểm tra..."

Trong lòng vừa gấp vừa sợ, Chu Đại Trù phải cố gắng lắm mới giữ được chút bình tĩnh sau cùng để mà tập trung tra xét. Tới chừng xác nhận tình trạng của Lăng Tiểu Ngư cũng không quá tệ hại, lúc này hần mới dám thở ra...

Nhưng, dù là vậy, kể cả khi đã biết tính mạng Lăng Tiểu Ngư vẫn an toàn thì Chu Đại Trù hầy cứ lo lắng như cũ. Hần chả nghĩ nhiều, lập tức lấy ra một chiếc lọ nhỏ, bên ngoài có dán mảnh giấy đề năm chữ: "Phục Hoạt Thanh Giao Hoàn".

Nói một chút, Phục Hoạt Thanh Giao Hoàn này, cấp bậc chẳng hề thấp. Hoàn toàn trái lại, nó rất quý giá. Tài liệu dùng để luyện chế Phục Hoạt Thanh Giao Hoàn hết sức khan hiếm, tới độ mà dù là hạng nhân vật như Lăng Thanh Trúc cũng phải hao phí khá nhiều sức lực mới gom góp đủ.

Mấy năm trước, sau khi đột phá thành công, tiến vào vắn đỉnh, Chu Đại Trù hần đã được Lăng Thanh Trúc ban tặng, bảo nó có thể giải trừ bách độc, chữa bệnh liệu thương cực kỳ hiệu quả, dặn hần nên để dành phòng thân.

Đan dược trân quý, hi hữu là thế, ấy vậy mà bây giờ Chu Đại Trù lại không chút do dự đem cho Lăng Tiểu Ngư uống. Nếu thương tích của Lăng Tiểu Ngư trầm trọng thì chả nói làm gì, đằng này... Chính Chu Đại Trù hần đã kiểm tra và xác nhận qua, rằng cũng không có gì nguy hiểm

Rõ ràng, Chu Đại Trù đã quá hào phóng. Một sự lãng phí không cần thiết.

Chỉ là... ai quan tâm chứ?

Chu Đại Trù hần muốn thế. Hần biết Phục Hoạt Thanh Giao Hoàn rất quý báu, mấy năm qua hần đã gìn giữ rất cẩn thận, nhưng dù có quý hơn nữa thì lại thế nào? Trong mắt hần, so với sự an toàn của Lăng Tiểu Ngư thì chả đáng gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Lợi Ích Của Người Vệ Đạo

Lãng phí ư? Ai dám bảo đảm rằng Lăng Tiểu Ngư thực sự bình an? Đồng ý chính Chu Đại Trù hần đã kiểm tra, thế nhưng... hần cũng không thể hoàn toàn tin tưởng bản thân mình.

Lo quá tắc loạn, ý nghĩa hần là như vậy đi.

...

"Tiểu Ngư, để ta đưa người về gặp sư phụ..."

Giúp Lăng Tiểu Ngư phục dụng xong đan dược, Chu Đại Trù không nán lại thêm nữa, lập tức đem Lăng Tiểu Ngư đặt lên lưng, nhắm đỉnh Kim Kiếm Phong bay đi.

Tốc độ rất nhanh.

...

Trước đó, ở chính điện Kim Kiếm Phong.

Cơ Thành Từ, Lăng Thanh Trúc, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Từ, năm vị phong chủ đều hiện đã an tọa trên ghế. Trong lúc chờ đợi Lăng Tiểu Ngư, đám người bọn họ cũng không hề nhàn rỗi. Suốt từ nãy giờ, dưới sự dẫn dắt của Cơ Thành Từ, tất cả vẫn đang cùng nhau thảo luận về hung linh.

Lắng nghe hồi lâu, trên ghế chủ tọa, Cơ Thành Từ lúc này mới nói: "Các vị sư đệ, sư muội, ý kiến của mọi người ta đều đã nắm rõ. Ta cảm thấy lời của Ngọc Thường sư muội rất có lý. Dựa theo những gì xảy ra hôm nay, có thể thấy đại tai kiếp hiện đã cận kề. Trước kiếp nạn này, Thiên Kiếm đầu mạnh cũng bất quá một tông môn, khó lòng đơn độc chống đỡ. Tuy rằng sư tôn đã tiên đoán Thanh Trúc sư muội sẽ là chìa khóa để hoá giải tai kiếp, nhưng chúng ta cũng không nên vì vậy mà chủ quan lơ là".

"Hung linh đáng sợ, muốn tiêu diệt thì cần phải có sự đồng tâm hiệp lực của tu sĩ chính đạo trong thiên hạ".

Cơ Thành Từ tạm ngưng vài giây, rồi mới nói tiếp: "Ta định sau khi kiểm tra xong môn nhân trên dưới, nếu vẫn không phát hiện được tung tích hung linh thì sẽ gửi thông điệp đến cho Tam Tiên Đảo, Cửu Hoa Cung, Lam Yên Tự và các thế lực gần xa, bảo họ cũng gấp rút tra xét, tầm nã hung linh. Dĩ nhiên, sự thể đã phát sinh hôm nay, những tiên liệu mà sư tôn và tổ sư gia lưu lại, ta cũng sẽ tường thuật rõ ràng cho họ".

"Các vị sư đệ, sư muội, mọi người cảm thấy thế nào?"

Nghe qua tận tường, các vị phong chủ chẳng hẹn mà cùng quay mặt nhìn nhau, cuối cùng Lý Ngọc Thường đứng lên nói: "Chương môn sư huynh, đại tai kiếp đã cận kề, thật sự cũng không cần phải báo mật nữa. Nếu sau khi kiểm tra toàn thể môn nhân trên dưới mà vẫn chưa thể khám phá ra được sự tồn tại của hung linh thì muội nghĩ cần công bố tất cả để mọi người khẩn trương truy lùng, chuẩn bị ứng phó".

"Chương môn sư huynh, Ngọc Thường sư tỷ nói phải." Ngồi kế bên, phong chủ Trương Kiếm Phong - Ngọc Vân Từ - cũng lên tiếng tán đồng - "Hung linh đã được định sẽ là đại địch của chính đạo, là người sẽ đem đến tai kiếp cho chính giáo ta, thiết nghĩ chẳng dễ dàng gì mà truy ra được. Vì lẽ đó, chúng ta cần khẩn trương chuẩn bị mọi bề, phòng trường hợp xấu nhất có thể xảy ra".

"Ừm... Vân Từ, lời đệ không phải không có lý".

Thành thực thì trong lòng mình, Cơ Thành Từ vốn cũng có cùng ý nghĩ. Giống như Ngọc Vân Từ, hắn cũng chẳng quá tin tưởng vào đợt tra xét, truy lùng này. Không phải hắn bị quan mà đó là điều hoàn toàn thoả đáng.

Ngẫm một chút. Thân đã được chú định sẽ là kẻ mang tới kiếp nạn diệt vong cho chính đạo, thử hỏi hung linh há lại tầm thường đến vậy? Một đợt truy lùng liền tóm gọn?

Đại tai đại kiếp còn chưa hiển lộ chút phong mang nào đã bị dẹp tan ư? Cơ Thành Từ dù muốn cũng không cách nào tin được. Chẳng qua là tận lực thi hành, hết lòng ngăn chặn thế thôi...

Ngước mắt lên nhìn, Cơ Thành Từ vô tình trông thấy Lăng Thanh Trúc có thái độ khác hẳn mọi người, vẫn ngồi điềm nhiên uống trà như cũ thì nội tâm máy động, theo thói quen vượt nhẹ chồm râu, hỏi: "Thanh Trúc sư muội, trong dự ngôn của sư tôn thì sư muội chính là nhân tố mấu chốt dễ dẹp tan tai kiếp. Những năm qua không biết muội có phát hiện ra điều gì chăng?"

"Ừc..."

Hỏi thiếu ý tứ, Lăng Thanh Trúc nuốt xuống ngụm trà đang nghich trong miệng từ nãy giờ, hướng Cơ Thành Từ hỏi đáp: "Chương môn sư huynh, huynh nhắc tới chuyện này lại làm muội thấy ngờ vực đấy".

"Ngờ vực?" - Cơ Thành Từ thắc mắc - "Muội ngờ vực điều gì?"

"Chẳng phải quá hiển nhiên rồi sao".

Lăng Thanh Trúc tỏ vẻ bất mãn, nhanh chóng tiếp lời: "Năm đó sư bá nói lúc nhìn trộm thiên cơ đã trông thấy hình tướng của muội, bảo muội sẽ nắm giữ vai trò trọng yếu trong việc tiêu diệt hung linh, hoá giải kiếp nạn. Ban đầu thì muội cũng tin như vậy, nhưng đến hiện tại thì... niềm tin thật đã không còn lớn lắm".

"Chương môn sư huynh, huynh nghĩ coi, nếu thực là người gánh trọng trách tiêu trừ tai kiếp thì muội đây phải có gì đó đặc biệt chứ. Đẳng này..."

"Đồng ý là tư chất của muội rất cao, đạo thuật cũng xem như không tệ, thế nhưng so với sư huynh, so với Viên Tôn thì thực lực vẫn kém xa. Tóm lại muội chưa phải người nổi trội nhất. Trong cái thế giới bao la rộng lớn này muội chỉ là một con sâu nhỏ nhỏ tội nghiệp..."

"Haizzz... Ngay đến một đôi Kim Tước thôi cũng đã khiến muội quên ăn mất ngủ, trần trọc liên miên thì nói gì tiêu diệt hung linh, giải trừ tai kiếp".

"Sư huynh, hôm nay huynh cũng nghe rồi đó. Thời điểm thái cực đồ hiện ra, giọng nói kia đã bảo lúc hần sinh trời còn chưa có a... Chắc, một tồn tại từ thời đại hỗn mang, so với thượng cổ linh chủng như Viên Tôn, như Kim Tước thì khẳng định phải mạnh hơn rất rất nhiều. Một tên chân nhân hậu kỳ nhỏ nhoi như muội, tài sức đâu mà đối phó? Muội nghĩ năm đó sư bá chắc đã hoa mắt nhìn lầm rồi".

Hoa mắt nhìn lầm?

Cách một khoảng ngắn, trong bộ trường bào màu nâu, với nét mặt co rút, Ngọc Vân Từ cười khổ: "Thanh Trúc sư tỷ, Thanh Hà sư bá là bậc cao nhân đạo pháp thâm huyền, tinh thông dự ngôn chi thuật, đệ nghĩ người sẽ không nhìn lầm đâu".

"Tiểu Vân Từ, ngươi thật cảm thấy như thế sao?" - Liếc xéo Ngọc Vân Từ, Lăng Thanh Trúc cố tình chùng ra vẻ bất thiện - "Ý ngươi có phải là nói một khi kiếp nạn xảy ra, sư tỷ ta đây nhất nhất nên vì chính giáo thiên hạ mà xả thân lao vào biển lửa?"

"Hừ... Sao Tiểu Vân Từ ngươi không tự mình xung phong đi".

"Thanh Trúc sư tỷ, năm đó trong lúc nhìn trộm thiên cơ, người vệ đạo mà Thanh Hà sư bá xem thấy cũng đâu phải đệ".

"Người vệ đạo, ba cái chữ này sư tỷ ta chẳng nhận nổi đâu. Kiếp nạn hiện đã cận kề mà thực lực ta vẫn cứ yếu nhược như cũ. Ta lấy cái gì để chống lại thứ hung linh sinh ra từ thời hỗn mang kia chứ. Ta thấy năm đó Thanh Hà sư bá thực đã nhìn nhầm rồi. Biết đâu người vệ đạo mà sư bá thấy chỉ là một kẻ có tướng mạo hao hao giống ta thôi..."

"Thanh Trúc sư tỷ, giờ không phải là lúc để đùa giỡn đâu".

Ngó qua Lý Ngọc Thường - người vừa nói, Lăng Thanh Trúc tỏ ra vô tội: "Ngọc Thường sư muội, sư tỷ không có đùa a. Thực lực của sư tỷ hiện nay quá yếu nhược, thực khó lòng mà gánh nổi trọng trách trừ ma vệ đạo".

Rất không hài lòng trước thái độ dửng dưng của Lăng Thanh Trúc, Lý Ngọc Thường chau mày: "Sư tỷ đã được chú định là người sẽ tiêu diệt hung linh, sao có thể thốt ra những lời như vậy. Thật đáng hổ thẹn".

"Gánh không nổi thì ta nói gánh không nổi, có cái gì mà thẹn".

"Haizz..." Chứng kiến hai vị sư muội của mình lại sắp bắt đầu một cuộc khẩu chiến, Cơ Thành Từ bắt đắc dĩ mà ngậm thờ dài. Hắn thực không hiểu nổi tại sao các nàng lại khó ưa nhau đến thế.

"Hừm...".

Nhẹ hắng giọng, Cơ Thành Từ hướng Lăng Thanh Trúc nói ra: "Thanh Trúc, thượng thiên đã định muội là người vệ đạo, sự thật này không ai có thể sửa được... Ta biết đây là trọng trách rất lớn, muội bị áp lực cũng là lẽ đương nhiên".

"Hừm, như vậy đi. Thanh Trúc, kể từ hôm nay chúng ta sẽ hết lòng hỗ trợ muội đề cao thực lực. Nếu thấy có gì giúp ích được cho việc tu hành của muội thì muội cứ nói với chúng ta, chúng ta sẽ tận lực".

"Tận lực giúp mình... Chà, cũng không tệ nha." Lăng Thanh Trúc nghe xong những lời của Cơ Thành Từ thì nội tâm liền trở nên vui vẻ. Nhưng dù vậy, ngoài mặt nàng vẫn tỏ ra dửng dưng: "Chương môn sư huynh, huynh lại nói đùa rồi. Muội đây bất quá một phong chủ nhỏ nhoi, sao dám phiền hà mọi người chứ".

Tuy biết rõ vị sư muội này của mình chỉ là đang cố tình ra vẻ nhưng Cơ Thành Từ vẫn rất kiên nhẫn khẳng định lời nói của chính mình: "Thanh Trúc, lời ta không phải giả. Tiêu diệt hung linh, giải trừ tai kiếp là việc trọng đại, chỉ cần có ích cho muội thì chúng ta đều sẽ cố gắng hỗ trợ".

"Chương môn sư huynh, muội thấy chuyện này..."

"Chương môn sư huynh." - Phía trước Lý Ngọc Thường còn chưa kịp nêu lên ý kiến thì đằng sau, Lăng Thanh Trúc đã vội vàng cướp lời - "Nếu huynh đã nói vậy thì muội đây chỉ đành nhận mệnh".

Chả buồn liếc xem khuôn mặt nhăn nhó khó coi của ai kia, nàng nói tiếp, thần sắc vậy mà lại ngập tràn chính nghĩa: "Chương môn sư huynh, huynh an tâm. Sư muội mặc dù tư chất có hạn, cơ duyên ít ỏi nhưng vì đề sinh linh thiên hạ không phải chịu cảnh lầm than, muội nhất định sẽ tận tâm tận lực đối phó hung linh, ngăn chặn tai kiếp..."

"Hừm, trở mặt còn nhanh hơn lật sách!".

...

Đối với lợi ích mà Lăng Thanh Trúc sẽ được hưởng, Lý Ngọc Thường khó tránh có chút bất bình trong dạ. Thật lòng mà nói, Lý Ngọc Thường nàng chẳng nguyện ý một tí nào hết.

Khó nổi... từ chối thì lại không được. Tốt xấu gì thì Lăng Thanh Trúc cũng là người vệ đạo, an nguy chính giáo đều nằm phụ thuộc cả vào nàng ta a.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Vượt Qua Tra Xét

Rất bất đắc dĩ, khá ư buồn bực, đây chính là tâm tình của Lý Ngọc Thường hiện giờ. Phần những người khác...

Dịch Bất Dịch của Liệt Kiếm Phong thì có vẻ cũng không mấy bằng lòng; Ngọc Vân Từ của Tương Kiếm Phong thì đang cùng Cơ Thành Từ thảo luận, xem chừng chả mấy so đo; còn riêng bản thân Lăng Thanh Trúc...

Thư thái, đây là những gì mà người ta thấy được ở nàng lúc này. Với tách trà thơm mới rót, nàng hiện đang rất từ tốn nhâm nhi...

Có điều, sự điềm nhiên ấy, nó cũng chẳng tồn tại quá lâu. Tác nhân không đến từ Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch hay một ai khác ở đây - bên trong

đại diện - mà tới từ bên ngoài, hướng Trúc Kiếm Phong. Nơi đó, một đạo thanh quang đang phá không bay đến.

Mặc dù tốc độ phi hành của Chu Đại Trù rất nhanh nhưng vẫn chưa đủ vượt qua được cái nhìn của chân nhân cảnh. Thân là tu sĩ chân nhân hậu kỳ, thật sự không khó để Lăng Thanh Trúc quan sát tận tường, chi tiết.

Phải, nàng đã thấy hết tất cả. Sự khản trương của Chu Đại Trù, tình trạng thảm hại của Lăng Tiểu Ngư - kẻ đang được cõng..

Chút vui vẻ vừa tìm thấy bỗng chốc vụn tan, Lăng Thanh Trúc thần tình đại biến, nhanh chóng đem ly trà đặt xuống. Nhưng vì động tác quá vội, ly trà mới được đặt đã lập tức ngã lăn lông lốc trên chiếc bàn nhỏ, nước đổ tràn lan..

Những tướng cái cảnh tượng này cũng rất đổi thường tình, sẽ chẳng ai để ý thì không, thực tế đã có người thắc mắc. Người đó là Lý Ngọc Thường.

Ở Thiên Kiếm Môn này, kẻ mà Lý Ngọc Thường không ưa nhất chính là Lăng Thanh Trúc; tuy nhiên đồng thời, hiểu Lăng Thanh Trúc nhất cũng không ai khác ngoài Lý Ngọc Thường nàng. Từ xưa đến giờ, nàng nào đã từng chứng kiến một bộ dạng tương tự của Lăng Thanh Trúc, giống với hiện tại?

Sự khản trương này, thần tình đại biến ấy, chúng quả chẳng đúng với con người Lăng Thanh Trúc chút nào...

Do đệ tử của nàng đang trong tình trạng thương tích đầy mình? Là vì nàng lo lắng nên mới thế? Nếu vậy thì sự quan tâm này... có chút sâu đậm rồi. Mấy trăm năm qua, Lý Ngọc Thường nàng chưa bao giờ nhìn thấy Lăng Thanh Trúc cuồng cuồng kiêu kiêu như thế...

"Nàng ta sao lại quan tâm tới như vậy? Điều bộ này chắc chắn không phải cố tình bày ra..."

Mang theo ngờ vực, Lý Ngọc Thường hướng chỗ Chu Đại Trù tiến qua...

...

"Lão nhân gia..."

"Tiểu Ngư Nhi bị làm sao?!"

"Lão nhân gia, con... con cũng không biết. Lúc này con chạy tới Phệ Tinh Đới Nguyệt Động thì đã thấy Tiểu Ngư nằm bất tỉnh trên đất..."

Hơi thờ bất ổn, lòng nặng lo âu, Chu Đại Trù ngồi chờ Lăng Tiểu Ngư, nhìn sư phụ khản trương kiểm tra, báo lại: "Lão nhân gia, con đã cho Tiểu Ngư phục dụng Phục Hoạt Thanh Giao Hoàn... Tiểu Ngư hẳn liệu có...?".

"Không sao đâu." - Lăng Thanh Trúc hiểu ý lác đầu - "Tuy khắp người đều bị thương tổn nhưng cũng không quá nặng. Sẽ không nguy hiểm gì đến tính mạng".

"Vậy tốt quá. Bây giờ con cứ sợ..."

...

Sau cả quãng đường nặng trĩu lo âu, Chu Đại Trù rốt cuộc đã có thể nhẹ nhõm thở phào. Đối với sự tra xét của bản thân hẳn đúng hoài nghi nhưng còn Lăng Thanh Trúc, hẳn mười mươi tin tưởng. Trong lòng hần, Lăng Thanh Trúc là một người rất có bốn sự, chẳng gì gây khó được nàng.

Riêng phần mình, Lăng Thanh Trúc dù đã không phụ kỳ vọng của Chu Đại Trù, thế nhưng sắc mặt, chẳng hiểu sao vẫn nặng nề như cũ. Nàng chuyển thân đứng lên, quay nhìn Cơ Thành Từ, nói: "Chương môn sư huynh, tình trạng của đồ nhi không được tốt, xin phép huynh cho muội mang nó trở về Trúc Kiếm Phong".

"Thanh Trúc, đệ tử của muội?"

"Là bị áp lực ở Phệ Tinh Đới Nguyệt Động nghiền ép mà tạo thành thương tổn".

Cơ Thành Từ nghe xong thì động thần niệm, lấy từ giới chỉ ra một chiếc lọ nhỏ đưa cho Lăng Thanh Trúc, bảo: "Sư muội, ở đây ta có một lọ Uẩn Thần Đan, muội hãy cầm lấy cho đồ nhi dùng".

Lăng Thanh Trúc vốn tính từ chối, nhưng sau khi biết đựng trong lọ là Uẩn Thần Đan thì liền thay đổi ý định: "Sư huynh, vậy muội thay mặt đồ nhi đa tạ huynh".

"Đều là môn nhân Thiên Kiếm, muội không cần khách khí".

"Hmm".

Tiếp sau cái gật đầu, Lăng Thanh Trúc lần nữa mở miệng cáo từ: "Sư huynh, muội xin phép mang đồ nhi về".

"Khoan đã".

Lần này lên tiếng không phải Cơ Thành Từ mà là Lý Ngọc Thường. Nàng tiến lên hai bước, trước ánh mắt nghi hoặc của Lăng Thanh Trúc, nói: "Thanh Trúc sư tỷ, muội chẳng có ý gây khó dễ, nhưng đệ tử của tỷ vẫn chưa được kiểm tra..."

"Lý Ngọc Thường, đồ nhi của ta không phải hung linh chuyển thể".

"Còn chưa tra xét, không ai dám chắc".

"Ngươi..."

Có chút tức giận, Lăng Thanh Trúc đáp trả: "Hừ, hung linh là kẻ tồn tại từ thuở hỗn mang, khi trời còn chưa khai, đất còn chưa mở, nhân thể khẳng định phải rất cường đại, tư chất chắc chắn phải rất khủng bố. Trong khi đệ tử của ta..."

"Ở Thiên Kiếm Môn có ai không biết thằng bé Lăng Tiểu Ngư này chỉ là một người bình thường, linh căn bắt quá trung phẩm. Lúc còn chưa tu đạo, mệnh căn của hắn vốn dĩ yếu nhược, thọ mệnh hết sức mong manh, căn bản là loại người bình phàm. Hắn sao có khả năng là hung linh chuyển thể được chứ?"

"Khả năng đúng là gần như không có. Nhưng mà..."

Lý Ngọc Thường như cũ vẫn giữ nguyên lập trường: "Thanh Trúc sư tỷ, các đệ tử ai nấy đều đã được kiểm tra, nếu Lăng Tiểu Ngư cứ thế mà bị tỷ mang đi, như vậy chỉ sợ mọi người sẽ có dị nghị".

...

"Hừm..."

Trong lúc mọi người còn đang vì câu nói của Lý Ngọc Thường mà nghĩ ngợi thì Cơ Thành Từ đã nhẹ hắng giọng, hướng Lăng Thanh Trúc khuyên bảo: "Thanh Trúc, lời Ngọc Thường không phải không có lý. Ta thấy thương tích Lăng Tiểu Ngư cũng chẳng nghiêm trọng lắm, sẵn đã ở đây rồi thì nên kiểm tra một chút. Dầu sao cũng sẽ không mất nhiều thời gian".

...

Trước có Lý Ngọc Thường, sau lại thêm Cơ Thành Từ, những người khác xem chừng cũng cùng chung ý nghĩ, Lăng Thanh Trúc tự hiểu rằng mình khó lòng từ chối. Qua một thoáng cân nhắc đắn đo, nàng miễn cưỡng gật đầu: "Thôi được rồi. Nếu chương môn sư huynh đã nói thế thì cứ tiến hành kiểm tra đi. Muội không tin một đứa ngốc nghếch kém cỏi như thằng bé Lăng Tiểu Ngư này lại có thể là hung linh chuyển thể".

Thừa biết mình đã vừa lưu lại một ấn tượng xấu trong lòng sư muội, Cơ Thành Từ ngậm cười khổ, ngoài mặt hoà nhã vỗ về: "Thanh Trúc, sư huynh cũng nghĩ như muội. Thằng bé Lăng Tiểu Ngư này, nhìn thế nào cũng khó có khả năng là hung linh chuyển thể được. Kiểm tra bắt quá cho có mà thôi... cho có mà thôi..."

"Hừm..." Lăng Thanh Trúc chẳng nói thêm gì, chỉ khó chịu quay mặt sang hướng khác.

Thấy thế, Cơ Thành Từ đành chấp nhận làm người xấu trong mắt nàng. Trong cái lắc đầu nhẹ nhàng, hắn hướng Ngọc Vân Từ bảo: "Ngọc Vân Từ sư đệ, phiền đệ".

Theo sau cái gật đầu hồi đáp, Ngọc Vân Từ khẽ động thần niệm, từ trong giới chỉ đeo trên tay lấy ra một tấm kính phong cách cổ xưa.

Kính này tên gọi "Chiếu Yêu", rất hiệu dụng trong việc tra xét hình tướng yêu ma, là một trong ba đại bảo vật của Ngọc Vân Từ, hết sức lợi hại.

Tay cầm bảo kính, Ngọc Vân Từ tiến sát chỗ Lăng Tiểu Ngư, miệng niệm pháp quyết...

"Ong!".

Theo chữ cuối cùng vừa ra khỏi miệng Ngọc Vân Từ thì Chiếu Yêu Kính cũng lập tức sáng lên. Từ bên trong kính, một luồng hào quang rọi xuống người Lăng Tiểu Ngư.

Tất cả cùng im lặng quan sát.

...

Một lúc sau.

Ngọc Vân Từ vừa thu hồi Chiếu Yêu Kính thì ngay bên cạnh, tiếng Lăng Thanh Trúc đã cất lên, thanh âm vẫn giống y ban nãy, chẳng lấy gì làm vui: "Muốn tra đã tra, muốn xét đã xét, kết quả chứng minh đồ nhi của muội hoàn toàn không có liên quan gì với hung linh. Chương môn sư huynh, bây giờ muội mang nó đi được rồi chứ?"

"Thanh Trúc sư muội, chúng ta cũng chỉ theo nguyên tắc mà làm, mong sư muội đừng để bụng".

"Muội không dám".

Miệng thì bảo không nhưng căn cứ nét mặt, kẻ ngốc cũng nhìn ra là Lăng Thanh Trúc đang hoàn toàn nghĩ khác. Đám người Cơ Thành Từ, Lý Ngọc Thường, bọn họ tất nhiên hiểu được. Chỉ là... hiểu xong cũng chẳng để làm gì.

Nhìn theo đạo lưu quang đang hướng Trúc Kiếm Phong bay về, Cơ Thành Từ lắc đầu cười khổ: "Xem ra chúng ta đã vừa đắc tội với Thanh Trúc sư muội rồi".

"Đúng là đã bị ghi hận." Cùng cảm nghĩ, Ngọc Vân Từ lên tiếng tán đồng.

"Coi bộ những ngày sắp tới chúng ta phải cẩn thận trông coi bảo khố của mình rồi".

...

Cảm thán quy cảm thán, đám người Cơ Thành Từ, Ngọc Vân Từ vẫn không quên nhiệm vụ. Sau khi Lăng Thanh Trúc mang theo Lăng Tiểu Ngư rời đi, bọn họ cũng nhanh chóng dời gót đến chỗ đệ tử nội môn và ngoại môn để tiếp tục kiểm tra.

Trong khi ấy, tại Trúc Kiếm Phong..

Giữa lúc Lăng Thanh Trúc đang vận công liệu thương cho Lăng Tiểu Ngư bên trong phòng thi ở phía ngoài, ba đệ tử còn lại của nàng là Chu Đại Trù, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn cũng đang vì sư đệ mà lo âu, bận lòng thương cảm..

Đi qua bước lại một hồi, Mộng Kiều khó nhịn hướng Chu Đại Trù hỏi: "Đại Trù, Tiểu Ngư thật sự không sao chứ?".

"Tứ sư tỷ, câu này tỷ đã hỏi ba lần rồi a".

Chu Đại Trù mau chóng tiếp lời: "Tứ sư tỷ đừng quá lo. Lão nhân gia đã nói rồi, Tiểu Ngư hẳn không việc gì đâu, chỉ là cơ thể bị thương tổn một chút do bị áp lực ở Phi Tinh Đối Nguyệt Động nghiền ép thôi".

"Nhưng mà..."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Hồi Tỉnh

"Sư muội, lúc này ta cũng đã xem qua rồi, lục sư đệ không sao đâu".

Rất có phong phạm huynh trưởng, Lâm Chí Viễn đặt tay lên vai Mộng Kiều, trấn an: "Sư muội đừng quá lo. Dưới mắt của sư phụ, lục sư đệ làm sao có khả năng xảy ra chuyện được".

"Sư phụ đã ở bên trong lâu như vậy..."

Tới đó thì Mộng Kiều thôi không nói, cũng chẳng hỏi nữa. Trên khuôn mặt thanh tú của nàng, nét lo âu vẫn vẹn nguyên như cũ.

Không khí lâm vào trầm mặc...

Mãi tận đến khi..

"Két..."

... cửa phòng Lăng Tiểu Ngư mở ra.

Ngay khi vừa trông thấy Lăng Thanh Trúc, vốn đang trầm mặc, Mộng Kiều lập tức động thân bước vội tới: "Sư phụ, Tiểu Ngư thế nào rồi?".

"Vẫn chưa chết." Hoi ngoài mong đợi, Lăng Thanh Trúc trả lời một cách cộc lốc, thần tình ảm ảm khó chịu.

Trước sự ngỡ ngàng, cũng có lẽ là e ngại của đám đệ tử, nàng nói tiếp: "Ta vừa cho nó uống An Thần Thủy, nội trong ba ngày sẽ không tỉnh lại. Chu Đại Trù, ta giao cho ngươi trông chừng nó, khi nào nó tỉnh thì bảo đến Huyền Âm Động gặp ta".

"V-Vâng. Con sẽ trông chừng Tiểu Ngư".

"Tốt nhất là như vậy".

Thanh âm vừa dứt cũng là lúc Lăng Thanh Trúc đưa chân cất bước. Chỉ có điều, nàng bước còn chưa được bao nhiêu thì đã bất ngờ dừng lại.

"Lão nhân gia, người còn có gì cần căn dặn ạ?"

Hồi đáp Chu Đại Trù như cũ vẫn là cái giọng điệu lạnh lùng của Lăng Thanh Trúc: "Chu Đại Trù, ta muốn nó vừa tỉnh thì phải lập tức đến gặp ta. Người hiểu chứ?"

"Con... con biết rồi." - Sóng lưng đột nhiên phát lạnh, Chu Đại Trù khẽ rùng mình, mắt chẳng dám nhìn thẳng Lăng Thanh Trúc - "Lão nhân gia yên tâm, con sẽ ở đây canh giữ ngày đêm. Chỉ cần Tiểu Ngư vừa tỉnh con sẽ lập tức báo hẩn chạy qua Huyền Âm Động gặp người ngay".

"Nếu vậy thì tốt".

...

"Phù... ừ...".

Đợi cho thân ảnh Lăng Thanh Trúc đã hoàn toàn khuất dạng, lúc này Chu Đại Trù mới dám thở mạnh một hơi. Vừa rồi, hẩn thực là khẩn trương ghê lắm.

Quay lại nhìn Lâm Chí Viễn và Mộng Kiều, Chu Đại Trù thử hỏi: "Tam sư huynh, Mộng Kiều sư tỷ, vừa rồi hai người có cảm nhận được không?"

Chẳng hạn mà gặp, Lâm Chí Viễn và Mộng Kiều đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng gật đầu thừa nhận.

Có được sự xác nhận của bọn họ, Chu Đại Trù rốt cuộc cũng khẳng định được là bản thân đã không hề suy diễn, rằng cái cảm giác lạnh lẽo chạy dọc sống lưng kia là có thật, do chính sư phụ mình gây ra.

"Lão nhân gia tại sao lại đột nhiên như vậy nhỉ?"

Mang theo nghi hoặc, Chu Đại Trù hỏi người nơi đối diện: "Tam sư huynh, Mộng Kiều sư tỷ, hai người nhập môn sớm hơn đệ. Trước giờ hai người đã từng thấy lão nhân gia có biểu hiện giống như vậy chưa?"

Qua một thoáng trầm ngâm, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn thành thật nói ra:

"Hình như chưa từng".

"Tức giận cũng có thấy qua nhưng không có lần nào giống như lần này".

Sắc mặt càng trở nên khó coi, Chu Đại Trù cố hỏi: "Thật là chưa từng? Một lần cũng không?"

Và giống như trước, cả Mộng Kiều lẫn Lâm Chí Viễn đều gật đầu xác nhận.

...

Đối với thái độ cũng như những lời mà Lăng Thanh Trúc đã lưu lại, Chu Đại Trù chẳng hiểu sao lại thấy bất an vô cùng. Hẩn lo sau ba ngày nữa, trong cuộc gặp của Lăng Tiểu Ngư và sư phụ Lăng Thanh Trúc, giữa hai người rất có khả năng sẽ xảy ra sự tình gì đó. Bất lợi thì dĩ nhiên không thể nào là Lăng Thanh Trúc được. Kẻ đáng phải lo ngại là Lăng Tiểu Ngư kia.

Nhưng... lo thì lo vậy thôi chứ làm sao ngăn cản được. Phận làm đệ tử, Chu Đại Trù há dám trái lệnh ân sư. Dầu dạ bất an, lòng có loạn động, đến cuối cùng, hẩn vẫn chỉ đành thu xếp, tự mình trấn an.

...

Thời gian chóng trôi, ba ngày loáng cái đã qua đi.

Bên trong căn phòng quen thuộc, sau giấc mộng dài, Lăng Tiểu Ngư cuối cùng cũng tỉnh lại.

"Um" khẽ một tiếng, hẩn chậm rãi mở ra đôi mắt, dần định thần quan sát.

"Đây... là phòng mình".

"Tại sao mình lại ở đây? Mình không phải đang ngồi tu luyện bên trong cửa động thứ hai của Phệ Tinh Đới Nguyệt Động sao?"

"Ừ..."

"Cơ thể mình..."

...

Mới đầu, Lăng Tiểu Ngự đã như thế, nghi hoặc khá nhiều. Âu cũng hợp lẽ. Với việc tri giác đã sớm mất đi từ thời điểm còn bên trong Phệ Tinh Đới Nguyệt Động, hẳn làm sao có khả năng biết được những chuyện xảy ra sau này. Nói gì chuyện được người mang ra khỏi thạch động, được liệu thương chăm sóc, ngay đến việc bản thân làm sao tiến vào vắn đình hẳn còn chẳng rõ nữa là.

Cõi lòng mờ mịt, Lăng Tiểu Ngự cứ thế chìm vào suy tư...

Sự im lặng kéo dài khá lâu, tận gần nửa giờ mới chấm dứt. Phá tan bầu không khí trầm mặc không ai khác ngoài Chu Đại Trù - người vẫn túc trực bên ngoài suốt ba ngày nay.

Đứng bên giường, sau mấy câu hỏi han, dưới yêu cầu của Lăng Tiểu Ngự, Chu Đại Trù bắt đầu đem sự thể đã phát sinh kể lại: "Tiểu Ngự, người không tưởng tượng nổi đâu. Chuyện xảy ra hôm đó thật là ly kỳ lắm..."

"Hôm đó, trời vốn quang đãng, chợt dưng một cái, mây đen từ đâu chẳng rõ lại ùn ùn kéo đến che kín cả Thiên Kiếm Môn ta. Ta nhớ lúc ấy sơn môn trên dưới ai nấy đều bị kinh động. Trong cái cảnh ngày bỗng hoá đêm nọ, lúc chúng ta đang xôn xao bàn tán thì trên trời, giữa đám mây đen khổng lồ lại đột nhiên xuất hiện một điểm sáng màu trắng. Cái điểm sáng này mới đầu thật chả đáng bao nhiêu, nhưng theo thời gian, trải qua một hồi tăng tiến thì nó đã trở nên rất to lớn..."

"Tiểu Ngự, người biết sau khi quang điểm biến thành một đường sáng thì cái gì được tạo ra không?"

Chu Đại Trù hỏi, hỏi xong thì cũng tự mình trả lời: "Là một đồ hình thái cực".

"Thái cực đồ kia vừa hình thành thì trong cõi vô minh, một giọng nói tang thương chợt cất lên. Ừm, nguyên văn là như vậy: "Lúc ta sinh, Trời còn chưa có. Thiên Địa thành lại muốn diệt ta...". Đây, nó nói như thế đấy".

"Tuy rằng sau đó đồ hình thái cực kia đã bị Viên Tôn đánh tan nhưng dư âm lưu lại vẫn khiến môn nhân trên dưới cảm thấy rất bất an. Mà không phải chỉ có các đệ tử thôi đâu, đến sư phụ và bốn vị phong chủ khác cũng đều bận lòng lo lắng đấy".

"Ngay chiều hôm đó, các vị phong chủ đã ban lệnh triệu tập môn nhân, hề phạm là người dưới năm mươi tuổi thì đều phải đi tới Kim Kiếm Phong để kiểm tra".

"Kiểm tra?" - Lăng Tiểu Ngự thắc mắc - "Sư huynh, là kiểm tra gì?"

"Cái này thì ta cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết là có liên quan đến sự xuất hiện của đồ hình thái cực và giọng nói tang thương kia".

"Vậy sau đó thế nào?" Lăng Tiểu Ngự hỏi tiếp.

Phản Chu Đại Trù, hẳn chẳng thấy có gì cần che giấu, nên trả lời ngay: "Sau đó thì ta, Mộng Kiều sư tỷ, rồi thì Dương Tiểu Ngọc, Tô Đông Vũ,..., cả đám đi tới đại điện Kim Kiếm Phong để Ngọc Vân Từ sư thúc dùng kính Chiếu Yêu kiểm tra. Kết quả thì ai cũng vượt qua, trên thân thể chẳng có phát sinh chi hết".

"Vậy còn đệ? Đệ có phải cũng đã được kiểm tra rồi không?"

"Ừ, người cũng được Ngọc Vân Từ sư thúc tra qua rồi. Kết quả thì giống như chúng ta".

Tạm ngưng giây lát, Chu Đại Trù đột nhiên chuyển giọng, thanh âm có chút cảm thán: "Mà Tiểu Ngự người cũng thật là... Tu luyện gì tới nỗi quần áo rách nát, khắp người thương tổn, mặt mũi thì máu me chảy dài..."

"Lúc sư phụ sai ta đi tìm người, ta vốn cũng chỉ cho rằng người đang tu luyện bình thường ở Phệ Tinh Đới Nguyệt Động thôi, ai dè... Khi ta vừa chạy tới thì đã nhìn thấy người nằm bất tỉnh ở trước cửa động. Trông bộ dạng người lúc đó, ta thật đã bị người dọa sợ luôn đấy".

Tuy trong giọng nói của Chu Đại Trù có hàm ẩn vài phần trách móc nhưng Lăng Tiểu Ngự chẳng chút nào để bụng. Hẳn biết sư huynh đây là vì lo lắng cho mình. Hẳn chỉ hơi ngờ vực là tại sao mình lại nằm bên ngoài mà không phải trong động. Nhớ trước khi bất tỉnh, thân thể hẳn vẫn còn ngồi trong động đấy...

"Lẽ nào là tiền bối thấy ta gặp nguy hiểm nên đã ra tay can thiệp..."

...

"Tiểu Ngự".

"Tiểu Ngự".

"Sư huynh".

"Người đang nghĩ cái gì vậy, sao ta kêu mà không phản ứng?"

"À, không có gì đâu".

"Ừm, nếu không có gì thì tốt".

Như chợt nhớ ra chuyện gì, Chu Đại Trù tỏ ra ái ngại: "Tiểu Ngư, bây giờ ngươi không có chuyện, nhưng chưa chắc thời điểm diện kiến lão nhân gia sẽ vẫn bình an đâu".

"Sư phụ?"

Lăng Tiểu Ngư nhất thời chưa thể hiểu được, hỏi lại: "Sư huynh, sư phụ có gì không hài lòng về đệ sao?"

"Đâu chỉ là không hài lòng".

Theo sau tiếng thờ dài, Chu Đại Trù kể rõ: "Tiểu Ngư, ngươi không biết đâu. Lúc ta cống ngươi đến chính điện Kim Kiểm Phong, lão nhân gia vừa trông thấy tình trạng của ngươi thì liền lao tới, vội vàng vàng kiểm tra. Kế đấy, khi đã mang ngươi về Trúc Kiểm Phong, lão nhân gia người còn tự mình vận công liệu thương cho ngươi nữa..."

"Là đệ đã làm bận lòng sư phụ".

"Ngươi cũng biết à? Lão nhân gia đúng là rất bận lòng đấy".

Nâng lên cánh tay tròn trịa, Chu Đại Trù vỗ vỗ hai cái trên vai sư đệ mình: "Tiểu Ngư, hôm đó ngươi khiến lão nhân gia lo đến phát bực luôn a. Trước lúc rời đi, lão nhân gia kêu ta phải cẩn thận trông chừng ngươi, khi nào thấy ngươi hồi tỉnh thì lập tức báo ngươi đến Huyền Âm Động gấp".

"Tiểu Ngư, lần này lão nhân gia có vẻ rất giận. Lát nữa tới diện kiến, ngươi nhớ chú ý đừng làm người phạt ý..."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Trước Ban Duyệt Mừng, Sau Dẫn Huyết Bi

...

Đầu tiên là Chu Đại Trù, kể đến lại gặp Mộng Kiều và Lâm Chí Viễn, Lăng Tiểu Ngư đã trải qua trước sau hai lần cùng các đồng môn chuyện trò hỏi han; và hiện giờ, khi thông tin đã phần nào nắm rõ, những nghi hoặc đã phần nào được giải đáp, hẳn lại hướng về phía hậu sơn mà bước đi.

Hắn cần phải đến đó để gặp sư phụ mình, theo lời nàng đã sớm căn dặn Chu Đại Trù nhắn gửi.

...

Quãng đường không quá xa nhưng vì Lăng Tiểu Ngư chỉ bước một cách chậm rãi nên thành ra thời gian đã hao phí hơi nhiều. Tất nhiên là hắn chẳng có ý, tâm hắn cũng chẳng thư thái gì mà làm như vậy. Thay vì sự thông thả thì bộ dạng hắn, nó lại có chút ngạp ngừng. Rõ ràng là hắn đang lo ngại.

Nhưng, lo thì lo, chậm thì chậm, rốt cuộc thì chuyện cần đối mặt như cũ vẫn phải đối mặt. Chân dừng trước cổ động Huyền Âm, Lăng Tiểu Ngư tỏ ra chần chừ, mấy lần muốn bước tới lại thôi.

"Ta làm sai thì nên chịu phạt, sợ hãi sẽ chỉ càng biến mình thành kẻ hèn nhất..."

Sau lời tự nhủ, trong lòng Lăng Tiểu Ngư ít nhiều đã tăng thêm chút dũng khí. Hắn hít sâu một hơi, chân bước về trước...

...

Không gian bên trong Huyền Âm Động vẫn giống y mọi khi, khá đơn sơ bình dị. Lọt vào mắt Lăng Tiểu Ngư, hết như mọi lần, đều là một bộ bàn ghế bằng đá, một lò luyện đan, một ít thảo dược, một Lăng Thanh Trúc...

Sư phụ hắn, nàng đang ngồi giữa bệ đá phẳng, trên chiếc bô đoàn có phần cũ kỹ, trong bộ trường y màu tím quen thuộc...

Lấy thêm can đảm, Lăng Tiểu Ngư nhẹ nhàng tiến thêm ba bước, cúi đầu nói: "Sư phụ, đệ tử đã đến".

Lời Lăng Tiểu Ngư vừa dứt thì cũng là lúc nơi đối diện, hai mắt Lăng Thanh Trúc chậm chậm mở ra. Bằng cái nhìn hờ hững, thanh âm lãnh đạm, nàng bảo: "Quỳ xuống".

Có lẽ đã lường trước con giận của sư phụ mình vẫn chưa tan nên khi nghe nàng lạnh lùng bảo quỳ, Lăng Tiểu Ngư cũng không thấy ngoài ý muốn lắm.

Phải, hắn đã ngoan ngoãn làm theo.

Trên bệ, Lăng Thanh Trúc trông thấy bộ dạng của hắn như vậy, chẳng những không vừa ý mà còn thêm phần bức bối. Chẳng biết nghĩ gì, nàng đột nhiên gọi ra một thanh bảo kiếm.

Kiểm này khá dài, vỏ kiếm màu đen, kiểu dáng rất chi tinh tế. Đích thị là thứ mà Lăng Thanh Trúc nàng vẫn thường dùng để dạy dỗ Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù mỗi khi bọn họ làm sai việc gì.

"Sur phụ hình như sẽ đánh mình..." Nhận ra thanh kiếm, Lăng Tiểu Ngư bất giác trầm nghĩ.

Đương nhiên là hắn cũng không quá sợ hãi. Cảm giác phần nhiều tới từ ý thức tội lỗi mà thôi. Cái hắn e ngại chưa bao giờ là kiếm cả.

Có điều lần này, thiết nghĩ hắn nên thay đổi ý nghĩ thì hơn. Bởi lẽ thanh trường kiếm màu đen kia, nó đã vừa mới được người tuốt ra khỏi vỏ, ném về phía hắn.

"Sur phụ?"

"Tự sát đi".

...

Ngắn gọn, súc tích, nhưng Lăng Tiểu Ngư vẫn khó lòng hiểu được. Hắn đã nghĩ sur phụ sẽ dùng vỏ kiếm đánh mình như mọi khi kia. Đem kiếm ném cho hắn rồi bảo hắn tự sát?

Chuyện này...

"Sao? Ngươi không dám?"

Người không hiểu mặc người không hiểu, Lăng Thanh Trúc như cũ vẫn lạnh lùng giữ nguyên ý định: "Tiểu Ngư Nhi, cầm kiếm lên và tự sát đi".

Trước thái độ vô tình ấy của nàng, Lăng Tiểu Ngư dù muốn cũng khó lòng mở miệng hỏi han bất cứ điều gì. Hắn cúi mặt nhìn thanh trường kiếm đang nằm ngay bên cạnh, một lúc sau mới mở miệng: "Sur phụ, đệ tử không thể".

"Không thể?" Lăng Thanh Trúc truy - "Tại sao lại không thể? Tiểu Ngư Nhi ngươi sợ chết ư?"

Quỳ bên dưới, Lăng Tiểu Ngư lắc đầu: "Không, đệ tử không sợ chết. Đệ tử chỉ sợ một khi mình chết thì Yến cô cô sẽ chẳng còn ai trông nom chăm sóc..."

"Yến cô cô..." - Lăng Thanh Trúc xem thường - "Tiểu tử ngươi còn nghĩ tới Lăng Ngọc Yến ư? Vậy mà ta tưởng ngươi đã sớm đem nàng quên mất rồi đây".

"Hừ... Bảo ngươi tự sát thì ngươi nghĩ tới Lăng Ngọc Yến, vậy còn ba ngày trước, lúc ở bên trong Phệ Tinh Đới Nguyệt Động, tiểu tử ngươi sao không nghĩ?"

"Tiểu Ngư Nhi ngươi rất ngon a. Người ta tu luyện cùng lắm cũng chỉ mệt nhọc đôi chút, đến phiên ngươi tu luyện thì cả mạng đều không cần... Hừm, trước sau gì cũng chết. Chết trễ chỉ bằng bây giờ chết sớm một chút luôn đi".

"Sur phụ..."

Lăng Tiểu Ngư nghe trách mắng xong liền dập đầu, thành khẩn nói: "Là đệ tử không biết cân nhắc. Đệ tử sai rồi..."

...

Thời gian chậm trôi, trong sự im lặng, nét mặt Lăng Thanh Trúc dần hoà hoãn lại. Nàng từ tốn đứng lên, bước xuống bệ đá rồi đi thẳng tới chỗ Lăng Tiểu Ngư.

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi thật đã biết sai?"

"Sur phụ, đệ tử đã biết sai." Lăng Tiểu Ngư ngược mắt nhìn lên, đáp.

"Vậy sau này, khi luyện công ngươi có còn ngu ngốc giống như sự thể đã xảy ra?"

"Sur phụ, đệ tử tuyệt đối sẽ không bao giờ hành động thiếu suy nghĩ như vậy nữa".

...

"Đứng lên đi".

"Sư phụ, đệ tử...".

"Ta bảo ngươi đứng lên thì cứ đứng lên".

Đợi cho Lăng Tiểu Ngư đã đứng dậy xong, Lăng Thanh Trúc lúc này mới đem trường kiếm trên đất thu hồi, hờ hững hỏi: "Cảnh giới của ngươi là đột phá luôn hôm đó, lúc tu luyện bên trong Phệ Tinh Đới Nguyệt Động sao?".

"Hình như... là vậy".

Hình như?

Mất ánh lên chút khác lạ, Lăng Thanh Trúc truy ngay: "Tại sao lại là hình như? Chẳng lẽ đến cả thời điểm mình đột phá mà ngươi cũng không biết ư?".

"Hôm đó... hôm đó đệ tử đã mất kiểm soát, tâm trí không mấy ổn định".

"Quả nhiên là tu luyện tới đản độn".

Miệng thì trách nhưng Lăng Thanh Trúc vẫn không quên xuất ra chút tài bảo để ban tặng cho đồ nhi. Tay cầm một chiếc lọ nhỏ màu trắng ngà, nàng đưa qua: "Cầm lấy".

"Sư phụ, đây là?".

"Xem như quà mừng ngươi tiến vào vãn đỉnh".

"Cảm ơn người, sư phụ...".

"Không cần. Tiểu Chí, Mộng Kiều, Đại Trù, mỗi đứa chúng nó khi tiến vào vãn đỉnh thì đều được ban cho bảo vật. Mặc dù ngươi phạm phải lỗi lầm nhưng như cũ vẫn cứ là đệ tử của ta, nếu mà không cho ngươi chút gì thì cũng bất công".

"Những lời của sư phụ càng làm cho đệ tử cảm thấy hổ thẹn...".

"Nếu biết hổ thẹn thì sau này nhớ đừng quên đem đan dược của ta ra mà phục dụng lúc nguy cấp".

"Sư phụ, đan dược này có công dụng ra sao ạ?".

"Minh Thần Đan, chuyên trị bệnh ngu ngốc".

Lăng Tiểu Ngư: "...".

...

"Được rồi. Tiểu tử ngươi đừng có dờ người ra đó nữa. Mau theo ta".

...

...

Qua mấy khúc cua, sau tầm hai phút có lẽ, Lăng Thanh Trúc rốt cuộc cũng dừng lại.

Chỗ nàng vừa đến là một nơi bên dưới lòng đất, không gian tĩnh ra cũng đủ xem rộng rãi. Ở đây, cái không gian này, trừ bỏ những viên dạ minh châu được gắn trên vách đá ra thì còn có một thứ cũng rất bắt mắt: một cái hồ.

Không như vãn thường hay thấy, cái hồ này có chút đặc biệt. Nước bên trong hồ, thay vì xanh trong thì nó lại đỏ thẫm một màu, nhìn qua khá là ghê rợn...

Bước tới bên hồ, Lăng Thanh Trúc xoay đầu, nói với kẻ cũng vừa theo mình tiến đến: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi thấy hồ này thế nào?".

Lăng Tiểu Ngư nghe rõ nhưng chưa vội đáp. Hắn quan sát hồ nước một lúc rồi mới trả lời: "Sư phụ, hồ nước này có gì đó rất lạ, bên trong dường như chứa đựng không ít năng lượng, lại còn lẫn độc tố...".

"Coi như không tệ".

Lăng Thanh Trúc tiếp lời: "Tiểu Ngư Nhi, để ta nói rõ cho ngươi biết. Hồ nước mà ngươi đang thấy đây quả thật rất không tầm thường. Nước bên trong hồ chẳng phải tự nhiên mà do chính tay ta pha trộn dược thủy tạo thành. Loại dược thủy này, ta gọi nó là Huyết Bì".

"Huyết Bì?".

Lăng Tiểu Ngư thắc mắc: "Sur phụ, Huyết Bì này... có tác dụng gì?".

"Muốn biết sao?".

Lăng Thanh Trúc bỗng chợt nở một nụ cười đầy ẩn ý: "Tiểu Ngư Nhi, thật ra ngươi không cần phải hỏi ta đâu. Bởi vì rất nhanh thôi ngươi sẽ tự tìm ra câu trả lời".

Tâm tư máy động, Lăng Tiểu Ngư hết nhìn Lăng Thanh Trúc lại nhìn hồ nước bên cạnh, thử đoán: "Sur phụ, người... người muốn đệ tử đi vào trong hồ?".

"Ồ... Tiểu Ngư Nhi, sao ngươi lại đột nhiên thông minh lên hần vậy." Lăng Thanh Trúc trở mặt, ra vẻ ngạc nhiên.

Kế đó, nàng đặt tay lên cằm, nhìn hồ nước gât gù: "Hmm... Nồng độ rất phù hợp với tình trạng cơ thể ngươi hiện tại".

"Tiểu Ngư Nhi, mau cỡi đồ ra đi".

...

"Ngươi sao vậy? Mau cỡi ra đi".

"Sur phụ, đệ tử...".

"Ngươi sợ?".

Ngó thấy đồ nhi mình một bộ đắn đo do dự, Lăng Thanh Trúc trấn an: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi yên tâm. Mặc dù Huyết Bì có chứa độc tố, nhưng ta bảo đảm nó sẽ không gây ảnh hưởng xấu gì đến ngươi đâu. Cho ngươi hay, Huyết Bì này là một loại dược thủy rất có ích trong việc điều dưỡng, nâng cao thể chất, mở rộng kinh mạch đấy".

"Bình thường tiểu tử ngươi chẳng phải rất muốn tu vi được tăng tiến nhanh chóng? Huyết Bì này là lựa chọn không tồi đâu".

"Nhưng mà sur phụ...".

"Lại sao? Ngươi nghi ngờ lời ta nói?".

"Đệ tử không dám".

"Không dám thì mau cỡi đồ ra rồi nhảy vào đi".

...

Bộ dạng ngập ngừng, Lăng Tiểu Ngư khó khăn lắm mới thốt ra được: "Sur phụ, nam nữ... thụ thụ bất thân".

...

"Sur phụ, nam nữ... thụ thụ bất thân", tám chữ ấy quả rất có sức nặng, vừa ra liền khiến Lăng Thanh Trúc toàn thân bất động.

Phải mất mấy giây mới có thể định thần lại, Lăng Thanh Trúc hít thở một lượt, cố gắng kiềm chế: "Tiểu tử, ý ta là bảo ngươi cỡi áo, không có bảo ngươi cỡi quần!".

Vỡ lẽ, Lăng Tiểu Ngư khó tránh có chút xấu hổ gãi đầu.

"Đừng có lè mề nữa, cỡi đồ ra rồi nhảy vào bên trong hồ nhanh. Mấy ngày nay ta đã hao phí không ít tài liệu để chuẩn bị cho ngươi bồi bổ đấy".

Và như thế, dưới sự thúc giục của Lăng Thanh Trúc, Lăng Tiểu Ngư mau chóng đem phần y phục phía trên cỡi ra. Chỉ là... hần còn chưa kịp bước xuống thì từ phía sau, một bàn chân đã giơ ra đập mạnh.

"A...!".

...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Cùng Sư Phụ Ngắm Trăng

"A a a...!!".

"Sư phụ! Nước trong hồ... a a...!!".

...

Đầu trước khi bị người đập xuống hồ Lăng Tiểu Ngư ít nhiều đã có hoài nghi, nhưng cho đến tận lúc này thì hắn mới nhận ra rằng sự hoài nghi của mình, nó vẫn quá chênh lệch so với thực tế.

Lăng Thanh Trúc, nàng xấu xa hơn những gì hắn có thể tưởng tượng nhiều lắm.

Vượt xa điều hắn ngờ vực, loại Huyết Bi thủy đang vây lấy hắn đây thực đáng sợ vô cùng. Thân là tu sĩ vắn đĩnh, ấy vậy mà hắn lại vô phương ngăn chặn được sự xâm nhập của nó. Nguồn năng lượng kỳ quái cùng độc tố hoà quyện bên trong, chúng đang xuyên qua da thịt hắn, gân cốt hắn. Chúng làm hắn phải đau đớn, buộc hắn phải kêu gào...

Cái cảm giác này, hai chữ "thống khổ" chỉ e còn chưa đủ để hình dung. Xét ra, so với áp lực nghiền ép bên trong Phệ Tinh Đới Nguyệt Động thì nó còn kinh khủng hơn gấp chục lần...

Đây đâu phải cái gì "bồi bổ" như lời Lăng Thanh Trúc đã nói ban nãy, rành rành là cực hình chính hiệu.

Có nâng cao thể chất, mở rộng kinh mạch hay không còn chưa biết, trước mắt, những gì mà Lăng Tiểu Ngư thấy được duy chỉ một chữ: sợ.

Phải, hắn sợ. Lần đầu tiên trong đời hắn mới cảm nhận được rõ ràng cái gọi là sống không bằng chết. Loại đau đớn này, nó không chỉ hoành hành ở thân xác, nơi tâm can xương tủy mà còn đánh luôn vào linh hồn.

Trừu hồn luyện phách, bất quá cũng là như vậy đi.

...

"A a a...!!".

"Sư phụ, cứu con...!!".

Sát mép hồ, Lăng Tiểu Ngư đã không ngừng giãy giụa, cầu xin. Tất nhiên là hắn cũng rất muốn tự nhảy ra khỏi hồ. Ngặt một điều là... hắn ra không được. Vừa nãy, ngay thời điểm đem Lăng Tiểu Ngư hắn đập xuống hồ xong thì đứng phía trên Lăng Thanh Trúc cũng đã liền giăng ra kết giới. Mặc dù nó chẳng quá phức tạp nhưng với bản lĩnh hiện tại của Lăng Tiểu Ngư, muốn tự thoát ra căn bản là si tâm vọng tưởng.

Vô pháp, hắn chỉ còn biết mở miệng cầu cứu ân sư.

Đau lòng thay, vị sư phụ này của hắn, nàng lại tỏ vẻ dửng dưng không thêm lý tới. Thay vì ra tay cứu giúp thì nàng chỉ đơn giản bảo: "Cố chịu đi. Nó cũng không thật sự sẽ giết chết ngươi đâu".

...

Sự thể là như vậy đấy. Lăng Thanh Trúc vốn dĩ vẫn còn chưa muốn bỏ qua cho sự "ngu nhốc" của Lăng Tiểu Ngư. Nàng đã sớm chuẩn bị để trừng phạt hắn. Người ta vẫn thường nói đau rồi khắc sẽ tỉnh, nay với Huyết Bi thủy, Lăng Thanh Trúc nàng không tin là không thể đánh thức được đồ nhi.

"Hừm... Để ta coi sau này tiểu tử ngươi còn dám làm ra những hành động ngu ngốc nữa không".

...

Đối lập với quang cảnh yên ả thanh bình ở phía trước, sau cửa động Huyền Âm, tiếng la hét cứ vang lên liên tục. Khá là thảm thiết.

Thế rồi, từ to chuyển thành nhỏ, từ nhỏ hoá thành không, những tiếng kêu la rất nhanh liền tắt lịm.

Lăng Tiểu Ngư, hắn rốt cuộc cũng đã được người giải thoát khỏi cực hình.

...

"Soạt...".

Một cách nhẹ nhàng, sau khi từ bên dưới lòng đất đi lên, Lăng Thanh Trúc cẩn thận đem kẻ đang bông trên tay đặt xuống bệ đá, đầu kê lên chiếc bô đoàn cũ kỹ.

Nàng thi pháp một hồi để giúp người hấp thu, chuyển hoá được lực của Huyết Bi, xong rồi mới lặng lẽ thở ra một ngụm trọc khí.

Cúi nhìn gương mặt nhợt nhạt với đôi mắt nhắm nghiền của Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc thấp giọng nói ra: "Tất cả đều là lỗi của tiểu tử ngươi. Ai bảo hôm đó ngươi dọa ta phải lo lắng, sợ hãi..."

"Tuy là ngươi đã quỳ gối, đã thành khẩn nhận sai, cũng đã hứa sẽ không làm ra những hành động ngu ngốc nữa, nhưng ta vẫn khó có thể cứ vậy mà cho qua được. Đại Trù dù hay ba hoa, tính tình ranh mãnh nhưng ít ra nó còn biết sợ, biết lúc nào thì nên dừng lại. Còn tiểu tử ngươi..."

"Trông bề ngoài thì khù khờ chất phác mà tâm trí lại quá cố chấp đi. Nhiều lúc ta đây còn cảm thấy ngươi rất đáng sợ a".

"Trên đời này, quân tử ta chẳng gặp, tiểu nhân ta cũng chẳng gặp, nhưng loại người một khi đã quyết thì phải làm bằng được như ngươi, ta thật là e dè lắm..."

"Haizz... Những lời ngươi hứa, bình thường thì ta tin ngươi sẽ tuân thủ. Nhưng tới chừng sự cố chấp của ngươi nổi lên, ta chỉ lo ngươi lại đi làm ra mấy việc ngu ngốc... Lần này để ngươi ăn chút đau khổ, hi vọng sẽ khiến ngươi biết sợ mà tiết chế một chút..."

"Tiểu Ngư Nhi, sư phụ cũng không phải thực muốn tra tấn ngươi đâu..."

Lăng Thanh Trúc đã nói, và nói rất nhiều. Bao nhiêu ý nghĩ trong lòng, tất cả đều được nàng phơi bày trọn vẹn.

Đáng tiếc, những lời chân tâm thật dạ ấy, nghe được cũng chỉ mỗi một mình nàng. Mà có lẽ Lăng Thanh Trúc nàng cũng chỉ có thể đem tâm tư phơi bày trong trường hợp như vậy thôi...

...

Từng phút qua đi, từng giờ trôi mất, cảnh vật loáng cái đã lại đổi thay. Mặt trời đã lặn, sao trời đã lên.

Giữa màu đen huyền bí bao trùm vạn vật thế gian, bên trong Huyền Âm Động, Lăng Tiểu Ngư cuối cùng cũng đã từ trong hôn mê tỉnh lại.

Sau một tiếng "ưm" khẽ, hần từ từ mở mắt, dần định thần quan sát chung quanh.

"Là Huyền Âm Động..."

Chuyển mình ngồi dậy, hần thoáng kiểm tra thân thể, thấy chiếc áo trước còi ra giờ đã mặc vào tươm tất, tứ chi phủ tạng cũng chẳng bị thương tổn chút gì thì nhất thời không khỏi nghi hoặc: "Sao lại như vậy? Ta nhớ lúc bị sư phụ đập xuống hồ, Huyết Bì thủy đã xâm nhập và giày vò ta rất kinh khủng kia mà..."

"Lẽ nào ta nằm mơ?"

"Nhưng mà... hình như cũng không phải mơ".

Chợt nhớ tới điều gì, Lăng Tiểu Ngư ngẩng đầu lên, đưa mắt tìm kiếm.

"Sư phụ đâu? Người hình như không có trong động..."

Mang theo nghi vấn, Lăng Tiểu Ngư nhanh chóng rời khỏi bệ đá, lần theo trí nhớ tìm xuống cái hồ chứa đầy thứ chất lỏng màu đỏ gọi là Huyết Bì - nơi hần đã nếm trải cảm giác sống không bằng chết trước đó.

"Đúng là hồ nước này. Như vậy có nghĩa những gì ta trải qua hết thấy đều thật".

"Chỉ là... sư phụ đã đi đâu rồi?"

Phần vì ám ảnh, nửa do thắc mắc, Lăng Tiểu Ngư đã chẳng ở lại quá lâu. Sau khi xác định những hình ảnh trong trí nhớ là sự thật có thật thì hần liền quay gót rời đi.

Bước ra ngoài cửa động Huyền Âm, hần tiếp tục tiến lên phía trước, vốn nghĩ quay trở về căn phòng ở cạnh Tĩnh Hương Đường của mình. Nhưng, dự tính chỉ vừa mới thực thi, chân còn chưa đi ra được bao nhiêu bước thì hần bỗng bất ngờ khựng lại.

Mất ngó sang phải, Lăng Tiểu Ngư nhìn thân ảnh đang đứng dưới gốc cây gần đó, bật thốt: "Sư phụ?"

Nghe được tiếng đồ nhi, Lăng Thanh Trúc lúc này mới tạm ngừng xem trăng, xoay đầu lại.

"Qua đây".

Lăng Tiểu Ngư hơi chần chừ nhưng rồi cũng y lời bước qua. Khi hần vừa đến tận cây thì Lăng Thanh Trúc đột nhiên quay lưng đi về hướng khác.

"Theo ta".

...

Dưới ánh trăng non dịu nhẹ, trong bầu không khí có phần tịch mịch, Lăng Thanh Trúc và Lăng Tiểu Ngư, hai sư đồ đệ kẻ trước người sau cứ thế lặng lẽ bước đi. Suốt cả đoạn đường cũng chẳng ai mở miệng nói với ai câu nào...

Mãi tận một khắc sau.

Cái chỗ hiện tại xét ra quả cũng có phần đặc biệt. Không bởi sự cầu kỳ hoa lệ mà do vị trí. Nó chẳng ở bên trên hay bên dưới, nơi nó hiện hữu đây là giữa vách núi cheo leo, vô cùng hiểm trở.

Chỗ này... là một mỏm đá.

...

"Vù vù... vù...".

"Vù... vù...".

Mái tóc dài nhẹ bay trong gió, Lăng Thanh Trúc nói trong khi lưng vẫn đang quay về phía Lăng Tiểu Ngư: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi thấy phong cảnh ở đây thế nào?"

"Hmm... Rất không tệ. Chỉ là..."

"Sao?"

"Nó hơi cô tịch".

"Cô tịch ư?"

Lăng Thanh Trúc tán đồng, giọng chột vuơng chút vị xa xăm: "Phải, ở đây quả là có phần cô tịch".

"Sư phụ..." - Lăng Tiểu Ngư ngập ngừng, thử hỏi - "Mỏm đá này, người thường đến sao?"

Trái với suy nghĩ của Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc lắc đầu, phủ định: "Không. Ta rất ít khi tới đây. Hôm nay... chắc có lẽ tâm trạng ta không được tốt..."

"Sư phụ, có phải người còn giận đệ tử?"

"Giận người?"

Lăng Thanh Trúc nở nụ cười nhạt, xoay lại hỏi: "Ngươi cảm thấy ta nên tiếp tục giận?"

"Tiểu Ngư Nhi, ta cũng không tệ đến thế đâu".

"Nhưng mà... Tiểu Ngư Nhi, chẳng phải ngươi mới là người nên oán giận sao?"

"Đệ tử?" - Lăng Tiểu Ngư hơi mờ mịt - "Tại sao đệ tử lại phải oán giận?"

"Hôm nay ta đối với ngươi như vậy, khiến cho ngươi phải sống dở chết dở như vậy, ngươi lẽ nào không oán trách?"

"Đệ tử sao có thể. Đệ tử đã làm sai, phải chịu trừng phạt là thích đáng".

"Ngươi thật nghĩ như vậy? Một chút cũng không trách?"

"Không trách".

"Hi hi... Đúng là đồ ngốc".

Liếc thấy kẻ nào đó đã bị mình làm cho u u mê mê, Lăng Thanh Trúc lại càng buồn cười. Nàng vội kìm nén, miệng bảo: "Ngươi đứng xa thế làm gì, qua bên này đi".

"Vâng".

...

"Đừng có đứng nữa, ngồi xuống đi".

"Vâng".

Lời thầy Lăng Tiểu Ngư đầu dấm trái, lập tức ngồi theo. Nhưng, hấn ngồi còn chưa ắm mộng thì bên cạnh, vị sư phụ kia của hấn đã rất không câu nệ mà ngã lưng ra nằm. Đã vậy, nàng lại còn muốn hấn nằm theo nữa.

"Tiểu Ngư Nhi, nằm xuống đi".

"Sư phụ, thế này... không hay lắm".

"Có cái gì mà không hay?".

"Sư phụ... Nam nữ thụ thụ bất thân".

Không như lần trước, thời điểm ở bên trong Huyền Âm Động, lần này Lăng Thanh Trúc đã hoàn toàn miễn nhiễm. Nàng bữu môi: "Cái gì mà nam với nữ. Ta là sư phụ người, còn người là đệ tử của ta, giữa chúng ta há có khả năng phát sinh chuyện gì đó?".

"A ọ ọ... Hay là Tiểu Ngư Nhi người...".

"Thành thật khai đi. Tiểu tử người có phải là có những ý nghĩ khinh nhờn với ta hay không?".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Thân Thể Biến Đổi

"Sư phụ, đệ tử tuyệt không có!".

"Thật là không có?" Lăng Thanh Trúc ngồi dậy, áp sát hỏi.

Trước cái nhìn soi mói cận kề nọ, Lăng Tiểu Ngư vội xê dịch về phía sau một chút: "Sư phụ, đệ tử trước nay đều luôn tôn kính người, xem người là bậc trưởng bối giống như Yên cô cô của mình. Đệ tử chưa bao giờ dám có ý nghĩ khinh nhờn...".

"Ngay cả một lần, một chút xiu thôi người cũng chưa từng nghĩ đến?".

"Thật sự chưa từng".

"Bộ ta xấu tới vậy à?".

Về bất mãn lộ rõ ra mặt, Lăng Thanh Trúc lại lần nữa ngã lưng ra nằm. Suốt cả đời lâu cũng chả buồn hỏi han gì người ở bên cạnh...

...

Không khí trầm lắng ấy kéo dài từ lúc trăng non mới mọc cho đến khi đã cao mấy sải tay mới chấm dứt. Chủ động lên tiếng là Lăng Thanh Trúc.

Trong ánh nhìn xa xăm, nàng chợt hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, người thích trăng tròn hay trăng khuyết?".

Có lẽ vì hơi bất ngờ, Lăng Tiểu Ngư phải mất một lúc mới đáp lại: "Sư phụ, đệ tử cũng không rõ. Trước nay đệ tử chưa bao giờ tự hỏi điều này".

"Người thật vô vị".

Lăng Thanh Trúc hỏi tiếp: "Vậy, giữa trăng tròn và trăng khuyết, người thấy cái nào thì đẹp hơn, cái nào thì tốt hơn?".

"Hmm... Chắc là trăng tròn".

"Trăng tròn sao...".

"Sư phụ, vậy còn người? Người thích trăng tròn hay trăng khuyết?".

"Trăng khuyết." Lăng Thanh Trúc chả cần phải suy nghĩ, lập tức đáp ngay. Xem ra ở trong lòng nàng, câu trả lời từ lâu đã có.

Chỉ là... Lăng Tiểu Ngư không hiểu lắm. Hấn quay nhìn nàng, thắc mắc: "Sư phụ, tại sao người lại thích trăng khuyết? Chẳng phải trăng tròn mới sáng và đẹp hơn ư?".

"Tiểu Ngư Nhi, người nói không sai, so với trăng khuyết thì trăng tròn đúng là sáng hơn rất nhiều, đẹp hơn rất nhiều. Nhưng, cũng chính vì nó đã hoàn mỹ rồi nên ta mới không thích".

Giọng đều đều, Lăng Thanh Trúc tiếp tục: "Nói tiếp hoàn mỹ là cái gì? Chẳng gì ngoài sự suy tàn. Trăng tròn thì chóng khuyết, còn trăng khuyết... Nó có thể đợi để được như trăng tròn...".

"Sự phụ, những lời người nói, đệ tử... không hiểu lắm".

"Không sao. Tiểu tử ngươi cũng đâu phải ta".

...

Nơi mòm đá đơn độc, hai sư đồ Lăng Thanh Trúc - Lăng Tiểu Ngư đã trò chuyện rất lâu, đa phần là Lăng Thanh Trúc hỏi còn Lăng Tiểu Ngư thì trả lời. Từ đầu đến cuối, người dẫn chuyện đều luôn là Lăng Thanh Trúc.

Đêm nay nàng thật có gì đó khác lạ. Tuy bình thường nàng cũng hay nói nhiều nhưng đêm nay, những lời nàng nói, chúng lại chẳng tùy tiện, thái độ cũng chẳng phóng khoáng như trước. Thay vì những câu vô thưởng vô phạt, dọa nạt đánh người thì nàng bỗng trở nên tinh tế, ý tứ thốt ra cũng hàm ẩn sâu xa...

Rõ ràng, trong lòng nàng có tâm sự. Mới đây, hoặc cũng có lẽ đã từ lâu rồi..

...

"Haizzz...".

Sau khi bảo đồ nhũ lục trở về, trên mòm đá bây giờ chỉ còn lại mỗi một mình Lăng Thanh Trúc. Nói tiếp tiếng thở dài buồn bã, nàng chuyển mình đứng lên, nhìn màn đêm mà buông lời cảm thán:

"Dưới núi có một cái hồ

Trong hồ có đôi uyên ương

Uyên ương lại uyên ương

Uyên ương tự thành hàng...".

...

"Trên núi có cô phong

Cô phong ngắm u nguyệt

U nguyệt hoài u nguyệt

U nguyệt bao giờ viên?".

...

Một bài thơ với giai điệu chậm rãi, trong thong thả lại chứa đựng một nỗi buồn sâu sắc...

Lăng Thanh Trúc, nàng là vì ai mà buồn? Than lại vì ai?

Nếu được hỏi, và nhất thiết phải nói thì câu trả lời của nàng có lẽ sẽ là: "Ta".

Nàng... là vì chính mình.

...

...

Trăng non đã tàn. Người cũng đã đi. Mòm đá giữa trời, trống vắng lại hoàn trống vắng. Chắc là sẽ lâu lắm mới lại có người ghé qua lần nữa, để ngắm sao, để thưởng nguyệt...

Còn bây giờ... chỉ có gió vẫn đều đặn thổi qua.

...

Kể từ sau cái đêm khác lạ ấy, Lăng Thanh Trúc đã ngụ hẳn tại động Huyền Âm, rất ít khi lui tới Tĩnh Hương Đường và sinh hoạt chung cùng các đệ tử. Phần Lăng Tiểu Ngư, hẳn cũng đã biết an phận, không còn làm ra những hành động thiếu suy nghĩ. Đặc biệt, trong suốt một tháng qua, hẳn tuyệt nhiên chẳng hề bén mảng tới Phệ Tinh Đới Nguyệt Động nữa.

Căn nguyên việc này, một nửa là do hắn nể sợ Lăng Thanh Trúc, còn một nửa khác là bởi vì... chính bản thân hắn. Cơ thể hắn, nó đã phát sinh một chút thay đổi.

Bắt đầu từ ngày thứ tám sau khi hắn từ chỗ mỏm đá cheo leo kia trở về thì trên người đột nhiên lại xuất hiện một dấu vết lạ.

Sáng hôm đó, sau khi hắn rời khỏi trạng thái nhập định, vốn tính đi tẩy trần một chút thì... Y phục vừa cởi ra, trong lúc vô tình hắn đã phát hiện điều dị thường: Nổi lòng bàn tay trái hắn, không rõ từ bao giờ bỗng có thêm một vết bớt. Vết bớt này, thay vì xanh xám hay đỏ hồng như thường thấy thì nó lại là màu trắng, hình giống con cá đang uốn mình bơi lội.

Lòng bàn tay vô duyên vô cớ xuất hiện một vết bớt, màu sắc còn bất thường như vậy, Lăng Tiểu Ngư hẳn há có thể không bận lòng?

Thực tế thì hắn đã rất lưu tâm.

Bị trúng độc, đây là điều đầu tiên hắn nghĩ. Nhưng rồi hắn đã nhanh chóng tự mình phủ định. Thông qua nội thị thuật, sau hàng giờ ngồi tra xét, hẳn chắc chắn cơ thể mình vẫn rất tốt, mọi thứ đều rất bình thường.

Ngày hôm đó, trải qua cả buổi trời kiểm tra mà vẫn chẳng phát hiện ra điều gì bất ổn, Lăng Tiểu Ngư hẳn đã định sẽ đi gấp sư phụ để hỏi nàng thử; nhưng rồi hắn chợt nghĩ lại, cảm thấy đầu đuôi còn chưa tỏ đã vội đi tìm thì thật không hay nên cuối cùng từ bỏ. Thay vì lập tức đi tìm Lăng Thanh Trúc, Lăng Tiểu Ngư hẳn quyết định chờ theo dõi, xem xét thêm.

Kết quả...

Ba ngày đầu, mọi chuyện vẫn chẳng có gì, tứ chi lục phủ của hắn đều vận hành trơn tru, ổn thoả. Nhưng cho đến ngày thứ tư, khi hắn ngồi vào tu luyện thì...

Chuyện xảy ra hôm đó thật đã khiến Lăng Tiểu Ngư hắn phải trợn mắt há mồm vì kinh ngạc. Vốn dĩ bình thường, với mức tu vi vẫn đỉnh sơ kỳ và linh căn cấp bậc trung phẩm của mình, theo lý hắn chỉ có thể luyện hoá được năm viên trung phẩm linh thạch trong nửa canh giờ, ấy vậy mà hôm đó, tốc độ luyện hoá linh thạch của hắn đã tăng lên gấp bốn lần, linh thạch tiêu hao tận những hai mươi viên!

Tu vi vẫn đỉnh sơ kỳ, nửa canh giờ liền luyện hoá, hấp thu trọn vẹn hai mươi viên trung phẩm linh thạch, cái tốc độ này... so với hạng thiên tài sở hữu cực phẩm linh căn cũng xấp xỉ rồi a...

Điều đó có ý nghĩa gì? Lăng Tiểu Ngư hẳn trở thành một thiên tài tu luyện rồi sao?

Lúc ấy, trên chiếc giường đơn sơ được bố trí tự linh trận trong phòng, Lăng Tiểu Ngư cảm thấy bản thân là đang nằm mơ. Hắn không dám tin. Cũng tin không nổi...

Hôm đó, phải mất cả buổi thần thờ, rồi cả đêm liên tiếp thử đi thử lại thì Lăng Tiểu Ngư hẳn mới có thể bắt đầu tiếp nhận sự thật. Rằng, tư chất của hắn, nó thay đổi rồi.

Là do đâu? Tại sao ba ngày trước, khi hắn tu luyện tốc độ vẫn còn chậm chạp là thế mà ba ngày sau bỗng chốc đã tăng lên một cách khủng khiếp vậy rồi?

Lăng Tiểu Ngư suy đi nghĩ lại, cuối cùng cũng chỉ có thể nghĩ đến một khả năng: Vết bớt màu trắng hình con cá trong lòng bàn tay trái của hắn.

Trước khi nó xuất hiện, hắn vẫn là một kẻ tu luyện bình phàm; nhưng sau khi nó xuất hiện, từ bình phàm hắn đã biến thành thiên tài, tu một được bốn.

Đối với suy đoán của mình, mười phần quá chín Lăng Tiểu Ngư đã tin tưởng. Bởi lẽ tiếp những ngày sau, qua mỗi lần hắn tu luyện thì vết bớt hình con cá đang uốn lượn trong lòng bàn tay trái cũng theo đó mà rõ nét hơn. Tính tới hôm nay, sau hơn nửa tháng thì nó đã trở nên sống động lắm rồi...

"Đây rốt cuộc là chuyện gì?"

"Vết bớt này bỗng dưng xuất hiện, chẳng những không gây bất lợi gì mà còn trợ giúp ta tu luyện thần tốc như vậy..."

"Hơn nửa tháng qua, vì muốn kiểm chứng mà ta đã không ngừng thử thăm dò, tu luyện, nhưng kết quả vẫn cứ như cũ, chả lần ra được. Ta thậm chí còn không biết nó đã hỗ trợ ta như thế nào nữa..."

...

"Có lẽ... đã đến lúc đi tìm sư phụ rồi".

...

Cân nhắc hồi lâu, sau cùng Lăng Tiểu Ngư cũng đưa ra quyết định. Ở Trúc Kiếm Phong này, dù năng lực giải đáp vấn đề của hắc thiết nghị cũng chỉ có duy mỗi mình Lăng Thanh Trúc mà thôi.

...

Động Huyền Âm, trước cửa...

"Chẳng biết sư phụ có ở bên trong không...".

Trong bộ trường y thiên thanh ngực thêu tiểu trúc, Lăng Tiểu Ngư hít nhẹ một ngụm lương khí, gạt đi do dự mà đưa chân tiến về phía trước.

"A!".

Chân vừa bước tới đã liền bị đánh bật trở lại, phần vì bất ngờ nữa lại vì đau, Lăng Tiểu Ngư khó tránh hoảng sợ mà kêu lên một tiếng.

Từ dưới đất, hắc nhanh chóng định thần, thẳm tự chê trách bản thân: "Lẽ ra ta nên thăm dò trước là sư phụ có đặt cấm chế hay không mới phải...".

"Đúng là ngu ngốc." Trong lúc Lăng Tiểu Ngư còn đang nghĩ ngợi, chưa kịp đứng lên thì từ bên trong thạch động, giọng Lăng Thanh Trúc đã truyền ra.

Đối với lời mắng kia của nàng, Lăng Tiểu Ngư đương nhiên không dám phản bác. Nàng mắng cũng chẳng sai đâu.

Xấu hổ gãi đầu, Lăng Tiểu Ngư hướng bên trong động nói: "Sư phụ, đệ tử có chuyện muốn hỏi người".

"Vào đây đi".

"Vâng".

Dứt câu, Lăng Tiểu Ngư lần nữa đưa chân tiến về phía trước, tuy nhiên lần này, thay vì xông thẳng thì hắc đã dừng ngay sát cửa động.

"Cấm chế đã thu, cứ đi thẳng".

...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Người Là Thiên Ngư Thể

...

Bên trong thạch động.

Không như lần trước Lăng Tiểu Ngư ghé qua, lần này sư phụ hắc, nàng đã hiện ra với một tư thế và tâm thái khác. Nhân hạ hơn nhiều.

Thay vì nơi bệ đá, trên tám bồ đoàn cũ kỹ thì lúc này, vị trí mà nàng đang ngồi lại là ngay giữa động, chỗ chiếc bàn đá. Dĩ nhiên là chẳng phải điều tức hay tu luyện chi hết. Việc nàng đang làm chỉ đơn giản là tay cầm tách trà, miệng nhâm nhi...

Dùng cách ân sư khoảng tầm ba bước chân, Lăng Tiểu Ngư cúi đầu chào hỏi: "Sư phụ".

Lăng Thanh Trúc đưa mắt liếc qua một vòng, đem tách trà đặt xuống rồi nói: "Thân thể của ngươi coi bộ đã tốt lên rất nhiều... Được rồi, nói đi. Tiểu tử ngươi chạy tới kiếm ta có việc gì?".

"Sư phụ... Hmm, đệ tử có một vấn đề khó nghĩ, mong sư phụ có thể giúp đệ tử giải đáp".

"Vấn đề? Vấn đề gì?".

"Ừm... Sư phụ, chuyện là vậy...".

Lăng Tiểu Ngư bắt đầu đem sự thể đã phát sinh trên người mình kể lại tận tường. Từ chuyện vết bớt kỳ lạ bỗng nhiên xuất hiện rồi ngày một rõ nét cho đến việc tốc độ tu luyện được đề thăng gấp bốn lần so với lẽ thường, toàn bộ đều được hắc tường thuật chi tiết, không chút nào che giấu.

Chừng khi kể xong, hắc liền xoè tay ra, hướng lòng bàn tay về phía Lăng Thanh Trúc mà rằng: "Sư phụ, người xem. Đây chính là vết bớt kỳ lạ mà đệ tử vừa đề cập".

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi lại gần đây".

Thái độ đã khó có thể điềm nhiên được nữa, Lăng Thanh Trúc chỉ vào chiếc ghế đá bên cạnh, giọng: "Ngươi ngồi ở đây".

Nhận ra vẻ mặt có phần nghiêm trọng của ân sư, Lăng Tiểu Ngư cũng tự hiểu, chẳng dám nói nhiều, lập tức làm theo.

"Đưa tay ra cho ta xem".

"Vâng".

Bàn tay trái vừa được Lăng Tiểu Ngư đưa ra thì nơi đối diện, Lăng Thanh Trúc cũng nhanh chóng cảm lấy, bắt đầu tra xét...

Quá trình kiểm tra đã diễn ra lâu hơn dự kiến của Lăng Tiểu Ngư rất nhiều. Và nét mặt của sư phụ hẳn, nó cũng khó coi hơn trước rất nhiều. Càng lúc càng tệ.

"Tiểu Ngư Nhi, thời điểm vết bớt này xuất hiện chính xác là lúc nào?"

"Thưa sư phụ, là bảy ngày sau tính từ lúc đệ tử từ chỗ người trở về".

"Vậy trong lúc tu luyện, ngươi có cảm nhận được sự bất thường từ vết bớt này không?"

"Không có." Lăng Tiểu Ngư thành thật lắc đầu.

Lăng Thanh Trúc thoáng trầm ngâm, vài giây sau thì hỏi tiếp: "Theo lời ngươi thì ngươi càng tu luyện, vết bớt sẽ càng trở nên rõ nét. Vậy cùng với sự thay đổi này, tốc độ tu luyện của ngươi có bị ảnh hưởng gì hay không?"

"Mặc dù không quá rõ ràng, nhưng..."

"Thế nào?"

"Sư phụ, đệ tử có linh cảm tốc độ tu luyện của mình sẽ còn tiếp tục đề thăng lên nữa".

...

Đợi một lúc vẫn chưa thấy Lăng Thanh Trúc nói năng gì, Lăng Tiểu Ngư không khỏi trở nên lo lắng: "Sư phụ, người có phải đã phát hiện ra điều gì không? Là điều xấu sao?"

Lăng Thanh Trúc ngước lên, nhẹ lắc đầu: "Xấu hay không thì tạm thời vẫn chưa thể biết được. Ta cần xem xét thêm".

Chuyển mình đứng dậy, nàng tiến về phía bệ đá - nơi vẫn luôn được dùng để đá toạ, luyện công, vừa đi vừa nói: "Tiểu Ngư Nhi, đi qua bên này".

...

"Ngươi trước hãy uống cái này vào rồi mau chóng vận công hấp thu được lực".

"Sư phụ, nước này là?"

"Bảo uống thì ngươi cứ uống đi. Không có chết đâu mà lo".

Sau khi giao cho Lăng Tiểu Ngư một chiếc lọ đựng được thủy và bắt hắn uống xong thì Lăng Thanh Trúc cũng bắt đầu tự mình xuất thủ. Nàng lấy từ trong không gian giới chỉ ra một mớ đồ vật; nào linh phù, tinh thạch, linh thạch, hết thấy đều có đủ.

"Sư phụ, người... người đang bố trận phải không?"

"Ừ... Đây là một cỗ trận ta tình cờ học được. Nó sẽ trợ giúp việc tìm hiểu sự biến đổi trên người ngươi".

"Sư phụ, con có giúp được gì không?"

"Ngươi lo tập trung hấp thu được lực là đã giúp ta rồi".

Tạm bỏ qua đồ nhi, Lăng Thanh Trúc chả buồn nói thêm gì nữa. Thay vào đó, nàng đặt hết tâm tư vào việc bố trí trận pháp...

Cũng không rõ cái trận pháp kia Lăng Thanh Trúc nàng đã từng bày ra hay chưa mà lần này bố trí, động tác lại thuần thục vô cùng, chẳng mất bao nhiêu thời gian liền hoàn thành.

Thần tình nghiêm túc, nàng căn dặn: "Tiểu Ngư Nhi, bây giờ ta sẽ khởi động trận pháp; trong quá trình tra xét này, cơ thể ngươi khó tránh sẽ phải chịu chút đau đớn, ngươi nhớ cố nén nhịn. Nhớ, tuyệt đối không được kháng cự".

"Sư phụ, đệ tử biết rồi. Đệ tử sẽ kiên trì chịu đựng".

"Tốt".

Lăng Thanh Trúc gật nhẹ, kế đấy thì bắt đầu đem trận pháp mình vừa bày ra khởi động.

Song thủ bất quyết, nàng hô khẽ: "Phục - Minh - Lâm - Khôi!".

"Ong!".

"Ong!".

Ngay khi lời Lăng Thanh Trúc vừa dứt, trận pháp cũng liền chính thức vận hành. Xung quanh Lăng Tiểu Ngư, mười hai tấm linh phù, hai mươi bốn viên tinh thạch đồng loạt sáng lên. Tất cả cùng nhau tạo thành một vòng tròn rực rỡ kim quang bao trùm lấy hắn...

"Tiểu Ngư Nhi, xoè tay trái ra!".

"Vâng!".

Cùng ngồi với Lăng Tiểu Ngư, ở chiều đối diện, Lăng Thanh Trúc mau chóng đưa tay về trước, chạm vào tay hắn.

"Hừ, có trận pháp trợ giúp, ta không tin là vẫn không thể tra ra được ngươi!".

...

Với quyết tâm phải nhìn rõ căn nguyên, phải tra được sự bất thường của vết bớt nơi lòng bàn tay trái của đồ nhi, Lăng Thanh Trúc chuyển này đã dốc hết bốn sự ra dùng. Đứng thấy từ này giờ nàng ra tay mau lẹ mà lắm; thực chất, mười hai tấm linh phù cùng hai mươi bốn viên tinh thạch kia, mỗi một cái đều là bảo vật cả đấy. Thêm nữa, cái trận pháp mà nàng đang sử dụng đây, xét lại lịch nó cũng chẳng tầm thường.

Tài liệu trân quý, trận pháp cao thâm cộng thêm bản thân đã tự mình xuất thủ, Lăng Thanh Trúc rất có lòng tin, rằng nhanh thôi nàng sẽ khám phá ra được bí ẩn trong cơ thể đồ nhi.

Nhưng thực tế thì... nàng đã lắm. Mặc cho Lăng Thanh Trúc nàng có cố gắng thế nào, nỗ lực ra sao, bí ẩn như cũ vẫn hoàn bí ẩn. Bất thường đúng là có đấy, chỉ là... nàng tra không được. Khám phá ra, chẳng gì ngoài trống rỗng..

...

"Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt!".

"Đúng là khốn kiếp! Ta đây đã tiêu tốn xấp xỉ một nửa lực lượng của linh phù và tinh thạch rồi mà vẫn chưa lần ra được chút vết tích gì...".

"Cứ tiếp tục thế này, chỉ sợ bí ẩn còn chưa tra ra thì bảo vật của ta đã biến thành rác rưởi hết cả rồi...".

"Không được. Ta phải dừng thôi".

Trong lòng đã có quyết định, sau gần nửa giờ làm việc không công, Lăng Thanh Trúc rút cuộc đành từ bỏ, đem mớ linh phù cùng tinh thạch, linh thạch của mình thu lại vào gói chỉ.

Đội nàng dọn xong, lúc này Lăng Tiểu Ngư mới nén đau cất tiếng: "Sư phụ, người... người có tra ra được gì không?".

"Chuyện này à...".

Lăng Thanh Trúc tạm ngưng, nội tâm trầm nghĩ: "Minh đây tốt xấu gì cũng là một vị chân nhân hậu kỳ, lại còn là sư phụ. Lúc này rình rang như vậy, nếu mà bây giờ thừa nhận thất bại, một chút cũng tra không ra thì mất mặt quá...".

"Hmmm... Hay là trước cứ tạm thời ứng phó, chờ mình tìm ra biện pháp rồi tính tiếp. Dù sao Tiểu Ngư Nhi cũng ngoan như vậy, chắc sẽ không hoài nghi gì đâu".

Đã thông suốt, Lăng Thanh Trúc cố bày ra dáng vẻ điềm nhiên nhất có thể, rất có phong phạm cao nhân mà chậm rãi bước xuống bệ.

"Tiểu Ngư Nhi, không cần gấp. Qua bên kia, chúng ta vừa uống trà vừa nói chuyện".

Uống trà?

Mặc dù trong lòng hơi khó hiểu nhưng Lăng Tiểu Ngư vẫn y lời làm theo.

...

Trên chiếc ghế ban nãy đã ngồi, Lăng Thanh Trúc đưa tay tự rót cho mình một ly trà, nhắm nhĩ một ngụm rồi mới từ tốn nói: "Tiểu Ngư Nhi, vừa nãy ta cẩn thận kiểm tra, đã tìm ra hơn phân nửa sự bất thường trong cơ thể ngươi".

"Thực ra căn nguyên khiến cho vết bớt bỗng nhiên xuất hiện và giúp ngươi đề thăng tốc độ tu luyện, hết thảy đều nằm ở sự thức tỉnh thể chất của bản thân ngươi".

Thức tỉnh thể chất?

Lăng Tiểu Ngư nghe xong, trong lòng nhất thời nghi hoặc. Từ nhỏ đến lớn, số cổ thư điển tịch hắn xem qua không ít nhưng hình như... bốn chữ này vẫn chưa một lần được thấy.

"Sư phụ, như thế nào là thức tỉnh thể chất?"

"Thể chất thức tỉnh là một vấn đề rất bí ẩn, xưa nay rất hiếm khi xảy ra. Tiểu tử ngươi không biết cũng là bình thường".

Vẫn giữ cái vẻ cao thâm mịt mịt, Lăng Thanh Trúc tiếp tục: "Hmm, Tiểu Ngư Nhi, thân thể con người tồn tại rất nhiều bí ẩn, kể cả có là chân nhân đạo pháp thâm huyền đôi khi cũng vô pháp nhìn thấu. Có những loại thể chất cực khó phát hiện, phải đợi đến khi chịu sự tác động nào đó thì mới bộc lộ ra. Tiểu tử ngươi chính là một trường hợp như vậy đấy".

"Sư phụ, ý người là đệ tử nắm giữ một loại thể chất đặc biệt mà trước giờ vẫn không hay biết?"

"Ừm" - Lăng Thanh Trúc gật đầu - "Thể chất này của ngươi, nếu ta đoán không lầm thì hẳn là Thiên Ngư thể".

"Thiên Ngư Thể?"

Lăng Tiểu Ngư theo phản xạ cúi nhìn lòng bàn tay trái của mình, thoáng nghĩ rồi gật gù: "Thì ra là vậy. Thảo nào trên tay đệ tử lại bỗng nhiên xuất hiện vết bớt hình con cá này".

"Ừm, đúng là vậy đấy. Theo ta biết thì người mang thể chất Thiên Ngư, trên cơ thể sẽ tự động hiện ra một vết bớt hình con cá".

Ngoài miệng thì Lăng Thanh Trúc ra vẻ tán đồng, thế nhưng khi nàng quay lưng về phía Lăng Tiểu Ngư... Khoé môi nàng, nó đã nhếch lên trong khi lòng thì âm thầm cảm thán: "Trên đời này chắc cũng chỉ có tên đồ nhi này của mình mới ngốc tới như vậy..."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Hắc Bạch Song Ngư

...

"Sư phụ, nếu không nhờ người giải đáp thì trong dạ đệ tử chỉ sợ vẫn còn đang lo lắng bất an. Đa tạ người".

"Tiểu Ngư Nhi, chúng ta là sư đồ, hà tất phải khách sáo như vậy".

Sớm đã có chủ định, Lăng Thanh Trúc lấy ra một chiếc hộp, nhẹ nhàng đem mở. Cầm món đồ vật bên trong, nàng đưa qua cho Lăng Tiểu Ngư, bảo: "Tiểu Ngư Nhi, nhận lấy".

Nhìn đôi găng tay tinh xảo màu tím vừa được đưa qua, Lăng Tiểu Ngư có cảm giác không lạnh, vội hỏi: "Sư phụ, đôi găng tay này... người đưa cho đệ tử làm gì?"

"Găng tay thì đương nhiên là để ngươi đeo vào, có vậy mà cũng hỏi".

"Nhưng... tại sao?"

Lăng Tiểu Ngư đoán sư phụ đây là muốn mình che giấu vết bớt nọ, chỉ có điều hắn không hiểu vì sao phải làm như vậy. Thể chất thức tỉnh, cái này vốn là chuyện tốt kia mà...

Có lẽ cũng thấu hiểu nghi hoặc trong lòng đồ nhi, Lăng Thanh Trúc giải thích: "Tiểu Ngư Nhi, thể chất thức tỉnh không phải là chuyện nhỏ. Thiên Ngư thể của ngươi xét ra cũng rất là đặc biệt... Hmm, trước khi chúng ta tìm hiểu rõ ràng về nó thì tốt nhất vẫn nên giữ bí mật thì hơn. "Thất phu vô tội, hoài bích có tội", đạo lý này ngươi cần ghi nhớ".

"Thêm nữa... Tiểu Ngư Nhi, xét theo tiến độ tu luyện bình thường thì trong lần Thiên nhân luận pháp sắp tới tất cả đối thủ đều sẽ là chướng ngại rất lớn. Tiểu tử ngươi muốn thắng được một trận cũng chẳng dễ dàng gì. Đây không chỉ là suy nghĩ của ta mà còn là nhận định của những phong chủ và đệ tử chân truyền khác. Trống rỗng mà nói, bọn họ vốn không có xem trọng ngươi..."

"Nhưng mà... hi hi... Bọn họ làm sao ngờ được thân thể ngươi đã phát sinh biến đổi. Với tốc độ tu luyện đã sánh ngang hạng thiên tài mang cực phẩm linh căn hiện tại cộng thêm sự nỗ lực của bản thân ngươi, sự trợ giúp của Phệ Tinh Đới Nguyệt Động, ta có lòng tin ngươi sẽ đủ sức tranh đấu cùng người. Biết đâu chừng ngươi còn có khả năng tiến thẳng vào tốp ba luôn ấy chứ".

"Sư phụ, nhưng như thế thì có liên quan gì tới việc phải đeo găng tay?" Nhân lúc Lăng Thanh Trúc tạm ngưng, Lăng Tiểu Ngư liền tranh thủ nói ra nghi vấn.

Hắn... thực còn chưa thông suốt lắm.

Và, cũng chính bởi vì vậy mà ngồi ở chiếc ghế bên cạnh, Lăng Thanh Trúc mới phê bình: "Nói ngươi ngốc đúng là chẳng oan cho ngươi chút nào. Hừ..."

"Vĩnh tai lên mà nghe nè. Thiên nhân luận pháp sắp tới khác với mọi lần, phần thưởng cực kỳ hậu hĩnh. Ngoại trừ ba vị trí đầu thì ba vị trí sau, từ thứ tư đến thứ sáu, tất cả đều được nhận. Do là hậu hĩnh như vậy nên mỗi chỉ mạch đều rất xem trọng, ra sức bồi dưỡng cho đệ tử mình. Thời điểm hiện tại, có lẽ một số người cảm thấy mình đã nắm chắc phần thưởng rồi nên sẽ không bỏ thêm vốn liếng quá nhiều, tuy nhiên... Tiểu Ngư Nhi, nếu để bọn họ biết ngươi đã thay da đổi thịt, sắp tới có khả năng cạnh tranh với mình thì sẽ thế nào?"

"Ta nói cho ngươi biết, những loại đan dược trợ giúp tu sĩ nhanh chóng đề thăng tu vi cũng không phải hiếm hoi lắm đâu. Kể chi xa, bản thân ta cũng đang sở hữu vài lọ này".

Nghe ân sư nói vậy thì Lăng Tiểu Ngư liền động dung: "Sư phụ, người thật sự có những loại đan dược như thế?"

"Làm gì? Tiểu tử ngươi muốn xin?"

Lăng Thanh Trúc dứt khoát xua tay: "Tiểu tử, bớt mơ tưởng. Một số loại đan dược này ta tuyệt đối sẽ không để ngươi dùng đâu. Tốt xấu gì thì ngươi cũng từng theo ta luyện đan chế thuốc một thời gian, bốn chữ "lợi bất cập hại" hẳn nên hiểu rõ. Đan dược có thể giúp nhanh chóng đề thăng tu vi, một trăm quá chín mươi chín là sẽ làm ảnh hưởng căn cơ, về lâu về dài khẳng định được không bù mất..."

...

"Sư phụ, đệ tử hiểu rồi".

"Hiểu rồi thì tốt".

Ngón tay chỉ chỉ đôi găng tay đặt ở trên bàn, Lăng Thanh Trúc yêu cầu: "Tiểu Ngư Nhi, mau đeo vào đi".

"Sư phụ à..."

"Lại gì nữa?"

Lăng Tiểu Ngư đưa tay gỡ đầu, ngập ngừng hồi lâu mới nói ra được: "Sư phụ, đôi găng tay này... hình như... hình như là của nữ nhân".

"Thì ta có bảo nó là của nam nhân bao giờ?"

Lăng Thanh Trúc tiếp lời: "Đây là găng tay của ta, danh gọi Phượng Nghi. Thời trẻ ta vẫn thường hay dùng..."

P-Phượng Nghi?

Lăng Tiểu Ngư chưa biết còn tốt, vừa nghe xong, cổ họng liền co rút một trận.

Kiểu dáng đã tinh tế mềm mại, nữ tính lắm rồi, giờ còn thêm cái tên cũng... Nếu mà có ai hỏi, Lăng Tiểu Ngư hẳn phải làm sao trả lời đây?

"Sao? Ngươi chê?"

Về không vui lộ rõ ra mặt, Lăng Thanh Trúc hừ khê: "Tiểu tử ngươi đúng là chẳng biết tốt xấu. Phượng Nghi của ta là bảo vật trân quý khó cầu, có tiền cũng không mua được. Đôi găng tay này, chỉ cần đeo vào thì tay ngươi liền trở thành thần binh lợi khí, dù là đại bảo kiếm cũng chưa chắc phá nổi. Thần thức bất xâm, đao thương bất nhập, tiểu tử ngươi còn cầu cái gì nữa?"

"Chê nó nữ tính? Nữ tính thì sao hả? Bộ tiểu tử ngươi đeo vào thì sẽ biến thành nữ nhân luôn chắc?"

Tay vỗ xuống bàn, trong cơn bực bội, Lăng Thanh Trúc ra lệnh: "Mau đeo vào!"

Đứng trước hung uy, toàn thân bị khí thế bao trùm, Lăng Tiểu Ngư gan đầu dám cãi lời, đành miễn cưỡng làm theo.

Thấy thế, ngồi ở kế bên, Lăng Thanh Trúc mới dần đem khí tức thu liễm. Nàng nhìn đôi găng tay hiện đã được đeo ngay ngắn chỉnh tề, thoáng nhìn ngắm rồi gật gù: "Hmm, rất hợp với ngươi".

Lăng Tiểu Ngư: "...".

Hắn không biết phải nói gì. Một đôi găng tay tinh tế, nữ tính là thế mà sư phụ lại bảo hợp với hắn...

Hắn... cũng đâu phải nữ nhân.

...

"Tiểu Ngư Nhi" - Giữa lúc Lăng Tiểu Ngư còn đang bị đá kích, chưa thể bình tâm thì giọng Lăng Thanh Trúc lại cất lên - "Phượng Nghi này được làm từ tơ của Ngọc Ma Tầm, bản thân có tác dụng ngăn chặn thần thức rất tốt. Ta đã thử qua, kể cả với tu vi chân nhân hậu kỳ của mình, ta vẫn không thể xâm nhập được. Có nó, tin tưởng sẽ chẳng ai khám phá ra nỗi vết bớt kia của ngươi đâu".

"Sư phụ, vậy... đệ tử phải đeo nó suốt sao?"

Vấn đề này Lăng Tiểu Ngư đang khá là bận tâm. Hắn cũng không muốn gắn bó với đôi găng tay dành cho nữ nhân này cả ngày lẫn đêm đấy. Chỉ ít hắn hy vọng mình được phép cởi ra khi chỉ có mấy người Chu Đại Trù, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn ở bên cạnh...

Tiếc rằng, thực tại vẫn thường đi ngược mong muốn.

Lăng Thanh Trúc sau khi nghe xong thắc mắc của đồ nhi, chưa vội đáp mà hỏi lại: "Ngươi không nói thì ta quên. Tiểu Ngư Nhi, chuyện vết bớt bỗng nhiên xuất hiện và tốc độ tu luyện được đề thăng, mấy đứa Đại Trù có biết không?"

"Vẫn chưa biết." - Lăng Tiểu Ngư lắc đầu - "Chuyện này đệ tử vẫn chưa nói với các sư huynh, sư tỷ, chỉ mới nói với mình sư phụ thôi".

"Ừm, ngươi đã làm đúng".

Lăng Thanh Trúc căn dặn: "Tiểu Ngư Nhi, tạm thời ngươi cứ tạm giữ bí mật, đừng nói gì với đám chúng nó cả".

"Sư phụ, tại sao?"

"Ta bảo sao thì ngươi cứ làm vậy đi. Ta đây chỉ là muốn tốt cho ngươi có biết không..."

"Sư phụ, thế còn găng tay..."

"Kể từ bây giờ ngươi cứ giữ như thế. Nếu không có lệnh của ta thì không được cởi ra. Ăn, ngủ, tu luyện, bất cứ ngươi làm gì, vào thời điểm nào cũng đều phải đeo như vậy".

"Sư phụ..."

Tĩa hy vọng sau cùng đã bị đánh tan, Lăng Tiểu Ngư dù rất không nguyện nhưng rốt cuộc phải đành nhận mệnh. Hắn biết, sư phụ một khi đã quyết định thì có nói thêm bao nhiêu cũng chỉ là vô dụng.

Kể từ hôm nay, sợ rằng Phượng Nghi sẽ gắn liền với hình tượng của hắn. Một hình tượng mà thiết nghĩ chẳng tên nam nhân chân chính nào muốn có...

...

...

Tuy nội tâm có điều vướng mắc, nhiều lần muốn đem Phượng Nghi cởi ra nhưng nghĩ đến ân sư, nghĩ đến lời dặn của nàng, Lăng Tiểu Ngư lại dè dặt ý định, thôi không cởi nữa.

Dù vậy, hắn cũng chẳng dám tự do đi lại như trước, phần lớn thời gian đều chỉ ngồi ở trong phòng mình tu luyện. May cho hắn, trong khoảng thời gian này đám người Chu Đại Trù, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn cũng đang bận bịu nên hiếm khi lui tới...

Cứ thế, cuộc sống tẻ nhạt của Lăng Tiểu Ngư lặng lẽ trôi qua trong an bình, tận cho tới khi... một thay đổi nữa phát sinh.

Dị biến lần này, như cũ vẫn là xảy ra trên cơ thể hắn. Cụ thể thì nằm ở lòng bàn tay phải. Nơi đó, một vết bớt nữa đã bỗng dưng xuất hiện. Vết bớt này giống hệt như cái ở lòng bàn tay trái, đều là hình một con cá. Khác, có chăng là ở chiều uốn lượn và màu sắc, một cái thì màu trắng hướng lên còn một cái lại là màu đen hướng xuống...

...

"Tại sao lại như vậy?"

"Vết bớt này...".

Trong phòng mình, Lăng Tiểu Ngư ngồi trên giường, mắt hết xem tay trái lại nhìn sang tay phải, khó nghĩ vô cùng.

Hắn nhớ lần trước đi thỉnh giáo sư phụ, người cũng không có nói Thiên Ngư thể sẽ xuất hiện những hai vết bớt hình con cá a. Huống hồ hai con cá này lại còn có màu sắc và chiều hướng uốn lượn đối lập với nhau. Thậm chí đến cả vị trí xuất hiện cũng..

Chỉ là trùng hợp thôi ư? Nếu vậy thì sự trùng hợp này cũng quá lớn đi.

"Lần trước khi vết bớt màu trắng xuất hiện ta không thể cảm nhận được gì. Nhưng còn lần này... Ta rõ ràng cảm nhận được sự tồn tại của nó, kể cả khi bàn tay đã được Phụng Nghi bao bọc đi nữa...".

"Lại nói, lúc vết bớt màu đen vừa xuất hiện thì vết bớt màu trắng đã liền cộng hưởng mà phát ra linh quang...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Sát Ý

"Hai vết bớt rõ ràng có mối liên hệ mật thiết...".

"Lẽ nào ta cũng không phải cái gì Thiên Ngư thể mà sư phụ nói?".

"Nhưng nếu không phải Thiên Ngư thể thì là cái gì?".

Nghi hoặc nối tiếp nghi hoặc. Trong phòng mình, Lăng Tiểu Ngư đã không ngừng tự hỏi. Nhưng hắn càng hỏi thì cõi lòng lại càng thêm thắc mắc. Với số trí thức ít ỏi của mình, Lăng Tiểu Ngư hẳn căn bản chẳng thể tự mình giải đáp được.

Sau cùng, hắn đã đưa ra quyết định mà bản thân cho là hợp lý nhất: đi tìm Lăng Thanh Trúc.

...

"Ui...!".

Vừa mới đi ra khỏi phòng, Lăng Tiểu Ngư đã phải dừng bước chân. Hắn vừa đụng trúng một người. Người này cũng chẳng ai xa lạ, đích xác vị sư huynh trước giờ vẫn luôn hết lòng chiều cổ hắn: Chu Đại Trù.

"Sư huynh, xin lỗi huynh. Đệ không đề ý...".

"Không sao không sao." Từ bên dưới, Chu Đại Trù chuyển mình đứng lên, vừa phúi y phục vừa lắc đầu xua tay.

Mắt híp nhìn Lăng Tiểu Ngư, hắn hỏi: "Tiểu Ngư, người tính đi đâu hay sao mà vội vàng vậy?".

"Hmm, đệ đang định đi tới chỗ sư phụ".

"Gặp lão nhân gia?" - Có chút hiếu kỳ, Chu Đại Trù truy vấn - "Tiểu Ngư, người tìm lão nhân gia làm gì? Là lão nhân gia gọi người sao?".

"Không có. Là đệ có chút nghi vấn nên muốn tìm sư phụ nhờ người giải đáp".

"Là nghi vấn gì vậy? Người nói ta nghe thử, biết đâu ta có thể giúp người trả lời".

"Việc này...".

Lăng Tiểu Ngư vốn dĩ định nói, nhưng chợt nghĩ lại lời dặn của Lăng Thanh Trúc, rằng tuyệt đối không được để cho ai biết về vết bớt cùng những phát sinh trên người mình nên rút cuộc, lời sắp ra tới miệng đành nuốt ngược trở vào. Thay vì tiết lộ chi tiết sự thật thì hắn phải bịa lời ứng phó:

"Sư huynh, là như vậy, Thiên Diệp Thủ đệ tu luyện gần đây gặp phải bình cảnh. Hmm, trong công pháp có một vài chỗ đệ không hiểu nên muốn nhờ sư phụ giảng giải".

"Ra là như vậy...".

Chu Đại Trù gật gù: "Tiểu Ngư, vấn đề này đúng là cũng chỉ có sư phụ mới giúp được người".

Đối với Thiên Diệp Thủ kia, Chu Đại Trù hẳn quả thực không hiểu được bao nhiêu. Mộng Kiều sư tỷ và tam sư huynh Lâm Chí Viễn của hắn, bọn họ cũng giống như thế thôi.

Cái này chẳng phải do mấy người bọn hắn tu vi non kém mà là vì bọn hắn không có tu luyện qua. Trúc Kiếm Phong có ba loại đạo thuật lợi hại nhất cũng là phù hợp nhất với Trường Sinh Tiên Thuật là Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp, Thiên Diệp Thủ và Bát Tự Kiếm Quyết. Trong số đó, cái mà Chu Đại Trù tu tập là Bát Tự Kiếm Quyết, còn với Mộng Kiều và Lâm Chí Viễn thì là Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp. Người duy nhất đang tu luyện cả Thiên Diệp Thủ và Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp chỉ có mỗi mình Lăng Tiểu Ngư.

Đừng hiểu lầm, đây không phải do Lăng Tiểu Ngư tham lam hay gì. Hết thầy đều là sư phụ Lăng Thanh Trúc định hướng cả đấy.

...

Thoáng ngẫm chuyện xưa, Chu Đại Trù nhất thời khó nhịn nói ra: "Ta thật không hiểu nổi tại sao năm đó lão nhân gia lại bắt ngươi đồng thời tu luyện cả Thiên Diệp Thủ và Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp nữa. Trong ba loại đạo thuật, Tiểu Ngư ngươi rõ ràng đối với Bát Tự Kiếm Quyết có năng khiếu nhất mà".

"Sư huynh, thật ra chuyện này sư phụ có từng giải thích qua rồi. Người nói tư chất và bản tính của đệ không thích hợp để tu luyện Bát Tự Kiếm Quyết. Thiên Diệp Thủ và Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp sẽ phù hợp hơn".

"Nhưng mà đồng thời tu luyện cả hai loại đạo thuật, việc này không phải dễ. Tiểu Ngư à..."

Đang nói, Chu Đại Trù bỗng ngưng. Hắn đưa tay về trước, đem tay Lăng Tiểu Ngư cầm giờ lên, càng nhìn khuôn mặt càng quái lạ.

"Tiểu Ngư, đôi găng tay này... hình như là của nữ nhân à".

"Tiểu Ngư?"

...

Mãi nói chuyện lại quên mất Phượng Nghi vẫn đang được đeo, nay bị Chu Đại Trù chú ý, Lăng Tiểu Ngư thật chưa biết đáp sao cho thoả. Và đó chính là lý do mà hắn bảo trì im lặng.

Nhưng... im lặng mãi cũng chẳng phải cách hay.

"Nên trả lời thế nào đây? Cũng không thể nói cho Đại Trù sư huynh biết sự thật được..."

...

"Tiểu Ngư, ta đang hỏi ngươi đó. Ngươi tại sao lại đeo găng tay, lại còn là găng tay của nữ nhân nữa?"

"Tiểu Ngư, không lẽ ngươi..."

Như vừa nghĩ đến một nguyên nhân kinh khủng nào đấy, Chu Đại Trù trở mắt, há hốc thốt ra: "Tiểu Ngư, ngươi... ngươi không phải hồng rồi đấy chứ?!"

Trông thần sắc mờ mịt của người nơi đối diện, biết là đối phương chưa hiểu ý, Chu Đại Trù nói rõ: "Tiểu Ngư, ý ta là... ý ta là... bây giờ ngươi có xu hướng yêu thích nam nhân có phải không?"

Lăng Tiểu Ngư: "...".

Mặc dù đã hơi ngờ ngợ nhưng đến khi nghe chính miệng sư huynh mình thốt ra, Lăng Tiểu Ngư mới thật sự bị đả kích.

Hắn yêu thích nam nhân? Cái quái gì..

Không muốn rước vào người cái danh quá ư bất hảo này, Lăng Tiểu Ngư vội vàng thanh minh: "Sư huynh, không phải như vậy! Tâm lý của đệ vẫn rất bình thường..."

Bình thường?

Chu Đại Trù không đáp, chỉ cúi nhìn Phượng Nghi đang được đeo trên tay người huynh đệ mình.

Xem vẻ mặt chưa mấy tin tưởng kia, Lăng Tiểu Ngư khẩn trương giải thích: "Sư huynh, huynh thật hiểu lầm rồi. Đôi găng tay này là sư phụ đưa cho đệ. Người nói nó có thể trợ giúp đệ đẩy nhanh tiến độ tu luyện Thiên Diệp Thủ, bảo đệ phải đeo vào..."

...

Lăng nghe người phân trần một đỗi, Chu Đại Trù cuối cùng cũng phần nào tin tưởng. Trông theo bóng dáng kẻ vừa đi, hắn đưa tay gãi mặt mấy cái, miệng lầm bầm: "Tiểu Ngư là người rất thật thà, trước giờ hắn chưa từng gạt ta điều gì... Hmm, chắc là do ta nghĩ nhiều".

"Tiểu Ngư hắn làm sao có thể như thế được chứ..."

...

Với trí thông minh của mình, chỉ cần nghiêm túc suy xét, Chu Đại Trù tất nhiên sẽ không khó để nhìn ra sơ hở trong những lời Lăng Tiểu Ngư đã nói. Nhưng, vì mối quan hệ thân thiết giữa đôi bên cùng tính cách biểu hiện bấy lâu của Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù hắn đã ít nhiều bị ảnh hưởng, dẫn đến một kết luận sai lầm. Một chút vướng mắc có lẽ vẫn còn, chỉ là... khó mà trối đẩy.

Chu Đại Trù là như thế, đã thôi ngờ vực; phần Lăng Tiểu Ngư - đối tượng bị hắn nghi ngờ ban nãy...

Lúc này thì hắn đã ở cách chỗ cũ khá xa. Dựa vào thân pháp Thần Hành Bách Biến trong Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp, loáng cái, từ Tĩnh Hương Đường hắn đã xuất hiện trước cửa động Huyền Âm.

Kiểm tra cảm chế xong, hắn dùng một đạo truyền âm phù, thi triển thuật pháp.

Chưa đến một phút sau, từ bên trong động, giọng Lăng Thanh Trúc truyền ra: "Vào đi".

...

Vẫn nơi bàn đá, trên chiếc ghế nhỏ, Lăng Thanh Trúc tạm buông cuốn sách đã ỏ màu đang cầm, ngược lên hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, tìm ta có việc sao?"

Lăng Tiểu Ngư khẽ gật đầu, đáp: "Su phụ, đệ tử..."

"Qua đây ngồi rồi hắn nói".

"Vâng".

...

Đợi cho đồ nhĩ đã an vị xong, Lăng Thanh Trúc lúc này mới hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, xem vẻ mặt ngươi nặng nề như vậy, không phải lại gặp chuyện lớn gì đấy chứ?"

"Su phụ..."

Trước ánh mắt ngờ vực của Lăng Thanh Trúc, Lăng Tiểu Ngư đem Phượng Nghi coi ra, xoè rộng bàn tay phải: "Ngươi xem".

Chưa xem chưa biết, vừa nhìn xong, Lăng Thanh Trúc liền biến sắc.

"Tiểu Ngư Nhi, chuyện này là thế nào?"

Nghe ra giọng điệu bất thường của ân sư, liếc qua lại thấy vẻ mặt nghiêm túc của nàng, Lăng Tiểu Ngư nào dám vòng vo, lập tức kể rõ: "Su phụ, đệ tử cũng không biết. Sáng nay, trong lúc đệ tử đang ngồi tu luyện thì chợt cảm nhận được lòng bàn tay phải của mình có dấu hiệu bất thường, thêm nữa lại còn cộng hưởng với vết bớt ở lòng bàn tay trái nên mới cời Phượng Nghi ra xem thử. Không ngờ lại thấy..."

Đem bàn tay trái giờ luôn về trước, hắn nói tiếp: "Su phụ, sau khi vết bớt màu đen xuất hiện ở tay phải thì vết bớt màu trắng này cũng phát sinh biến đổi. Tại phần đầu con cá đã có thêm một chấm tròn màu trắng nữa..."

"Su phụ".

"Su phụ?"

Lời kêu gọi của Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc không phải không nghe. Hoàn toàn trái lại, nàng nghe rất rõ, nhưng là... nàng không đáp. Cõi lòng nàng, nó đang dậy sóng.

Hắc bạch song ngư nơi lòng bàn tay kia, nếu đem chúng hợp lại với nhau, bỏ đi mấy chi tiết râu ria, như vậy thứ thu được sẽ là...

Thái cực đồ!

Thái cực đồ, chuyện này đâu phải đùa. Bình thường thì chẳng nói làm gì, thế nhưng hôm nay... Nên nhớ, thái cực có liên quan mật thiết với hung linh - kẻ sẽ đem tới đại tai kiếp cho chính giáo...

Tuy rằng trong dự ngôn đề cập dấu hiệu nhận biết hung linh là "lưng tàng thái cực, mắt ẩn hoàng lân" chứ không phải "tay tàng thái cực" như Lăng Tiểu Ngư, nhưng... cả hai đều là thái cực...

Lại nói, thân thể Lăng Tiểu Ngư ban đầu vốn chả có gì, hôm nay đột nhiên lần lượt xuất hiện dấu vết kỳ lạ. Trước là bạch ngư ở tay trái, giờ là hắc ngư ở

tay phải...

Ai dám đảm bảo sau này trên lưng hấn không hiện ra thêm một thái cực đồ, trong mắt hấn không hiện ra thêm một cặp hoàng lân?

Ai dám bảo đảm hấn không phải là...

Ngắm một chút, thân thể Lăng Tiểu Ngư bắt đầu phát sinh biến đổi từ khi nào?

Chính là sau khi đồ hình thái cực và giọng nói tang thương kia xuất hiện trên bầu trời Thiên Kiếm! Là sau khi hung linh bắt đầu thức tỉnh!

"Ông!".

Một cỗ khí tức hung lệ bất ngờ nổi lên, Lăng Thanh Trúc một lời không nói đã liền xuất thủ.

"Sư phụ!".

"Ba!".

Sau một chường đem Lăng Tiểu Ngư đánh bay, Lăng Thanh Trúc chẳng những không dừng lại mà còn gọi ra bảo kiếm, hướng đồ nhi đâm thẳng tới.

Sát khí kinh hồn!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Sinh Tử Khế Ước

...

"Tách... tách...".

"Tách... tách...".

Là máu. Từ trên người Lăng Tiểu Ngư chảy xuống. Dù vậy, hấn vẫn chưa thực sự bị đâm. Bảo kiếm của Lăng Thanh Trúc đã dừng lại trước khi chạm vào da thịt hấn. Mũi kiếm hiện giờ, nó vẫn đang nằm cách mi tâm hấn một đoạn nhỏ, khoảng độ một đốt tay.

Máu đỏ, hết thấy đều là do kiếm khí gây nên.

...

"Hừ...".

Chỉa kiếm quan sát hồi lâu mà không thấy Lăng Tiểu Ngư làm ra động tĩnh khác lạ nào ngoài hoang mang kinh sợ, Lăng Thanh Trúc rút cuộc thu liễm sát khí, hừ khẽ một tiếng.

Cúi nhìn đồ nhi vẫn chưa kịp hoàn hồn, nàng nghiêm giọng bảo: "Đứng dậy đi theo ta".

Sau vài giây gần như bất động, Lăng Tiểu Ngư cuối cùng cũng lấy lại phần nào trấn định. Hấn đưa tay lau đi vết máu trên mặt, chuyển mình đứng lên. Mang theo nỗi hoài nghi, với tâm trạng lo âu mờ mịt, hấn nổi gót bước theo sư phụ mình...

...

Bên trong mật thất lạnh lẽo được bao bọc bởi hàn khí toát ra từ chiếc giường băng đặt nơi góc tường phía tây, Lăng Thanh Trúc vừa thấy Lăng Tiểu Ngư tiến vào liền bảo, thanh âm vẫn lạnh lùng như cũ: "Quý xuống".

Vốn còn sợ hãi, Lăng Tiểu Ngư chẳng dám hỏi han gì, lập tức y lời làm theo.

"Tiểu Ngư Nhi, có biết tại sao ta xuất thủ với ngươi không?".

"Đệ tử thật không rõ".

Nhận được câu trả lời, Lăng Thanh Trúc lúc này mới lại lên tiếng: "Chuyện thái cực đồ và giọng nói tang thương đột nhiên xuất hiện trên bầu trời Thiên Kiếm, ngươi hấn còn nhớ?".

Chẳng đợi người hỏi âm, Lăng Thanh Trúc đã tiếp tục: "Hai mươi năm trước, trong lúc Thanh Hà sư bá ta đang bế quan tham ngộ thì bỗng chợt cảm thấy lòng cực độ bất an. Linh cảm có sự chẳng lành, sư bá liền tiến vào Tinh Các, vận dụng Luân Bàn để xem trộm thiên cơ. Không ngờ... sư bá nhìn còn chưa được bao nhiêu thì đã tổn hao hết năm trăm năm thọ nguyên, ít lâu sau thì viên tịch..."

"Trước khi qua đời, sư bá có lưu lại dự ngôn. Người bảo rằng sắp tới chính giáo sẽ phải đối mặt với một đại tai kiếp rất đáng sợ. Tai kiếp này bắt nguồn từ một đứa trẻ mà dấu hiệu nhận biết là lưng tàng thái cực, mắt âm hồng lần..."

"Sư phụ, người... nghi ngờ con?"

Liếc xuống Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc hồi đáp: "Đối với sự kiện đồ hình thái cực và giọng nói tang thương xuất hiện trên bầu trời Thiên Kiếm hôm nọ, cả chương môn và Viên Tôn đều không nghĩ đó là trùng hợp ngẫu nhiên. Viên Tôn nói chúng chính là dấu hiệu cho biết hung linh chuyển thế - đứa trẻ sẽ mang đến tai kiếp trong dự ngôn - đã bắt đầu thức tỉnh. Người suy đoán hẳn rất có khả năng đang cư ngụ tại Thiên Kiếm Môn..."

"Sư phụ! Đệ tử tuyệt không phải hung linh chuyển thế...!"

Như muốn chứng minh mình trong sạch, Lăng Tiểu Ngư giơ hai tay ra, nói gấp: "Sư phụ người xem! Dấu hiệu chỉ xuất hiện trên tay đệ tử, ngoài đôi hắc bạch song ngư này ra thì trên người đệ tử chẳng còn gì nữa cả..."

Mặc đồ nhi cổ găng thanh minh, Lăng Thanh Trúc vẫn như cũ, thái độ chảnh hoà hoãn thêm được bao nhiêu.

"Hiện tại ngươi đúng thật không phải hung linh, nhưng sau này thì chưa chắc".

"Sư phụ...!"

"Tiểu Ngư Nhi, ta hỏi ngươi. Sự biến đổi trên thân thể ngươi là bắt đầu từ lúc nào?"

"Sư phụ, là..."

"Nói đi".

"Là sau khi từ chỗ người trở về. Là từ..."

"Là từ sau khi thái cực đồ và giọng nói tang thương kia xuất hiện trên bầu trời Thiên Kiếm".

Lăng Thanh Trúc tiếp lời: "Tiểu Ngư Nhi, lần trước ta đã nói ngươi là Thiên Ngư thể, vết bớt bạch ngư kia là biểu hiện của người sở hữu Thiên Ngư thể, thật ra tất cả đều chỉ là gậy người. Hôm đó ta đã không thể tra xét được gì. Thế nhưng hôm nay..."

"Hiện ra nơi tay ngươi rõ ràng không chỉ đơn thuần là một đôi hắc bạch song ngư. Đem chúng hợp cùng một chỗ thì đích thị thái cực".

"Tuy rằng thái cực của ngươi nằm ở tay không phải ở lưng như trong dự ngôn, nhưng đây là hiện tại, còn sau này ra sao ai dám khẳng định?"

"Đúng là ban đầu tư chất của ngươi rất bình thường, căn bản khó có thể dính líu gì với hung linh. Có điều hiện tại, sau khi thân thể phát sinh biến đổi thì tư chất của ngươi..."

"Tiểu Ngư Nhi, nếu quả như Viên Tôn nghĩ, rằng hung linh đang cư ngụ ở Thiên Kiếm Môn thì kẻ đáng ngờ nhất chính là ngươi".

...

Trước những lời phân tích của sư phụ mình, Lăng Tiểu Ngư càng nghe thì lòng càng chìm xuống. Hắn muốn phản bác, rất muốn thanh minh, nhưng...

Hắn... phải nói thế nào đây?

Lời sư phụ hẳn há đầu vô lý. Nàng có cơ sở đề hoài nghi...

Dự ngôn có đề cập đến thái cực, trên bầu trời Thiên Kiếm hiện ra cũng là thái cực... Thái cực, đấy chính là dấu hiệu liên hệ mật thiết với hung linh, mà Lăng Tiểu Ngư hẳn thì... Trên tay hắn lại đang hiện hữu hai nửa thái cực...

Hung linh bắt đầu thức tỉnh thì trên người hắn cũng liền bắt đầu phát sinh biến đổi, sự trùng hợp này... Lăng Tiểu Ngư hẳn làm sao giải thích, làm sao chứng minh mình không có quan hệ gì với hung linh kia?

Tâm tựa tàn tro, Lăng Tiểu Ngư chậm chậm ngẩng đầu, nhìn ân sư, bờ môi mấp máy: "Sư phụ... Người... người sẽ giết con sao?"

"Giết ngươi?"

Lăng Thanh Trúc lại hừ khê: "Nếu ta thật muốn giết ngươi thì ban nãy đã chẳng thu tay".

"Mặc dù thỉnh thoảng ngươi rất ngốc nhưng tốt xấu gì cũng là đệ tử chân truyền của ta, đâu phải cứ muốn giết liền giết. Huống chi..."

"Ngươi tuy đáng ngờ nhưng trước mắt vẫn chưa có bằng chứng xác đáng chứng minh ngươi là hung linh chuyển thế. Dù sao ngoài đôi tay ra thì những nơi khác trên người ngươi vẫn bình thường. Ta cũng không muốn giết oan người vô tội".

"Sư phụ, đa tạ người..."

"Chậm đã." Lăng Tiểu Ngư còn chưa kịp nói hết câu đã bị sư phụ mình cắt ngang.

Nàng bảo: "Tiểu Ngư Nhi, bây giờ ta không giết ngươi không có nghĩa là đã tin tưởng ngươi. Hung linh là chuyện hệ trọng, ta chẳng dám khinh suất..."

"Sư phụ, vậy người...?"

"Kể từ bây giờ ta sẽ để mắt tới ngươi. Tất nhiên thỉnh thoảng cũng sẽ tiến hành kiểm tra mà không báo trước... Ừm, để thuận tiện cho việc giám sát, ta và ngươi sẽ ký kết một khế ước".

Chả buồn quan tâm đồ nhi có kịp hiểu hay không thì Lăng Thanh Trúc đã yêu cầu: "Tiểu Ngư Nhi, hãy tự mình trích ra một giọt bổn mạng tinh huyết và rút ra một tia hồn phách. Nhớ là chỉ một tia, đừng có ngu ngốc mà rút ra luôn một đám!".

Mặc dù vẫn chưa mấy tỏ tường ý định của sư phụ nhưng vì thâm tâm rất tin tưởng nàng, Lăng Tiểu Ngư đã ngoan ngoãn y lời làm theo, nhanh chóng đem bổn mạng tinh huyết và một tia hồn phách trích ra.

Nén chịu đau đớn, hần đưa những thứ đã trích cho Lăng Thanh Trúc: "Sư phụ, tinh huyết và một tia hồn phách của đệ tử".

Nơi đối diện, Lăng Thanh Trúc vươn tay tiếp nhận. Nhận xong thì bắt đầu thi triển đạo thuật.

Từ trong miệng nàng, những câu chữ tối nghĩa được cất lên; kể đấy, giữa hư không, một vòng tròn với đầy hoa văn chợt xuất hiện.

Sau khi đem bổn mạng tinh huyết và một tia hồn phách của Lăng Tiểu Ngư dẫn nhập vào linh trận, Lăng Thanh Trúc cũng liền tự mình trích ra hai thứ tương tự - tinh huyết và hồn phách - rồi đưa luôn vào.

"Két!".

"Ong!".

Tiếng hô của Lăng Thanh Trúc vừa dứt thì linh trận liền gộp thành một điểm, vài giây sau thì chia tách làm hai nửa, đồng loạt bắn về phía nàng và Lăng Tiểu Ngư, tiến nhập vào mi tâm.

"Phù..."

Công việc xong xuôi, Lăng Thanh Trúc thở mạnh một hơi, rồi hướng Lăng Tiểu Ngư bảo: "Tiểu Ngư Nhi, khế ước chúng ta vừa ký, chắc không cần ta nói thì ngươi cũng thừa biết nó là gì".

"Nhớ kỹ, kể từ giờ sinh tử của ngươi đã do ta nắm giữ. Nếu một ngày nào đó ta phát hiện ngươi quả thực là hung linh chuyển thế... Tiểu Ngư Nhi, lúc đó ta sẽ lập tức giết ngươi".

"Sư phụ, đệ tử hiểu".

"Có oán trách ta không?"

Lăng Tiểu Ngư tự hỏi lòng, lắc đầu: "Đệ tử không trách người".

"Sinh tử bị người khác nắm giữ mà một chút ngươi cũng không thấy có vấn đề gì?"

Đáp lại Lăng Thanh Trúc vẫn là cái lắc đầu như cũ: "Sư phụ, tuy đệ tử không biết hung linh kia thuộc dạng gì nhưng vốn đã được chú định là kẻ sẽ đem đến tai kiếp cho chính giáo thì chắc chắn nên diệt trừ... Nếu quả thật đệ tử là hung linh chuyển thế... lúc đó sư phụ cứ việc ra tay".

Những tưởng với những lời chân tâm thật dạ, chính nghĩa lâm liệt này thì Lăng Thanh Trúc ít nhiều sẽ cảm động, ngợi khen thì không, nàng chỉ "xuy" nhẹ một tiếng rồi chê bai: "Đúng là đồ ngốc".

Đầu xoay về hướng khác, nàng tiếp tục xua tay: "Tên ngốc ngươi còn quý ở đó làm gì? Lẽ nào muốn ta dắt ngươi ra khỏi động?"

"Sư phụ, vậy... đệ tử xin phép cáo lui".

Đợi cho thân ảnh Lăng Tiểu Ngư đã hoàn toàn khuất dạng, lúc này Lăng Thanh Trúc mới quay lại nhìn. Thần tình phức tạp, nàng thều thào buông tiếng: "Tiểu Ngư Nhi, mong rằng ngươi không phải kẻ đó..."

...

Những ngày sau, đúng như lời mình đã nói, Lăng Thanh Trúc thỉnh thoảng có chủ động đến tìm Lăng Tiểu Ngư, bất ngờ kiểm tra.

May mắn, kể từ lúc vết bớt hình con cá màu đen xuất hiện ở lòng bàn tay phải thì trên người Lăng Tiểu Ngư đã không còn phát sinh thêm một dấu vết khác lạ nào nữa. Thay đổi duy nhất cũng chỉ ở việc tốc độ tu luyện ngày càng được đề thăng thêm thôi. Mà bấy nhiêu thì căn bản chưa nói lên được điều gì. Lăng Thanh Trúc chẳng dè dặt đến thế.

Cứ vậy, mọi sinh hoạt dần trở lại như bình thường. Theo thời gian, những lần "thăm hỏi" của Lăng Thanh Trúc dành cho đồ nhi đã ngày một thưa bớt; riêng phần mình, Lăng Tiểu Ngư cũng bắt đầu thả lỏng tâm tình...

Cho tới một hôm...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Độ Thiên Kiếp

Lúc này trời đã vào hạ, theo lý tiết trời phải oi bức mới phải, vậy mà không, khắp núi Ngũ Đài lại đang được khí lạnh bao trùm. Đặc biệt là ở Mặc Kiếm Phong.

Trên bầu trời Mặc Kiếm, mây đen từ đâu chẳng rõ bỗng dưng kéo đến giăng kín cả một vùng. Từ trong mây, thỉnh thoảng còn có sấm chớp xuất hiện, cuồng phong thét gào...

Cảnh tượng ấy đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người. Không chỉ đệ tử mà ngay đến các vị phong chủ cũng tự mình chạy ra xem xét. Trong số đó có cả người đứng đầu phái Thiên Kiếm hiện giờ: cường môn Cơ Thành Từ.

Có điều, khác với lần trước, khi thái cực đồ và giọng nói tang thương kia xuất hiện, lần này trên mặt Cơ Thành Từ tốt hơn rất nhiều. Hắn chẳng những không chút lo lắng, bất an mà còn mừng vui trông thấy.

Mà, vui mừng thực ra cũng không riêng mỗi mình Cơ Thành Từ hắn. Ba vị sư đệ, sư muội của hắn là Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử, Lý Ngọc Thường, toàn bộ ai nấy, dù ít dù nhiều thì đều cùng chung tâm trạng phấn khởi. Hiện tại, trong số năm người, kẻ duy nhất không vui cũng chỉ có mình Lăng Thanh Trúc.

Vui? Nàng vui làm sao được khi mà Dương Tiểu Ngọc - đệ tử của Lý Ngọc Thường - kẻ nàng khó ưa - đang lập ra một thành tích vô tiền khoáng hậu, khoá lấp cổ kim chứ?

Từ lúc nhập môn cho tới hôm nay, Dương Tiểu Ngọc kia tính ra mới chỉ tu luyện mười lăm năm, vậy mà đã có thể dẫn động thiên kiếp hàng lâm. Nàng đã sắp đột phá cảnh giới chân nhân rồi a!

Năm nay Dương Tiểu Ngọc nàng mới được bao nhiêu tuổi?

Chỉ vừa đúng hai mươi!

Hai mươi tuổi liền dẫn động thiên kiếp hàng lâm, chuẩn bị tiến nhập cảnh giới chân nhân, chuyện này... Đừng nói nhìn thấy, dù là nghe cũng chưa từng đây!

Rung động, cảm thấy khó tin, đó là tâm trạng của Lăng Thanh Trúc lúc này. Lẽ tất nhiên, do có mối tị hiềm với Lý Ngọc Thường - sư phụ Dương Tiểu Ngọc - nên một chút không vui âu cũng lẽ thường.

Chỉ là... tâm tình Lăng Thanh Trúc nàng ra sao, ở đây lại có mấy người để ý?

Mấy vị phong chủ thì thôi chẳng nói làm gì, bọn họ rất biết cân nhắc giá trị của Dương Tiểu Ngọc; đáng xem xét đây là phản ứng của các môn nhân mà cụ thể là lớp đệ tử chân truyền kia.

Ai ganh ghét? Ai hâm mộ? Đáp án nói không chừng sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến tương lai sau này của Dương Tiểu Ngọc, của Thiên Kiếm Môn.

Đầu tiên là Tô Đông Vũ - người trước nay vẫn được nhận định là kẻ đứng đầu trong thế hệ trẻ của Thiên Kiếm Môn. Căn cứ vào nét mặt đang thể hiện ra đây thì có thể nói hắn cũng giống như sư phụ Cơ Thành Từ của mình, tâm trạng khá là phấn khởi, nghĩ cho tông môn mà vui mừng. Nhưng Lưu Cảnh Thiên - vị sư đệ đang đứng sau lưng hắn - lại khác.

Lưu Cảnh Thiên này, trong ánh mắt hắn dường như có chút gì đó bất cam, tức giận...

Rõ ràng hần vốn chưa bao giờ trông mong một chuyện thế này...

...

Lưu Cảnh Thiên không vui, đây là điều đã chắc chắn. Phần Tô Đông Vũ, ngoài mặt thì đúng đang hân hoan phấn khởi đấy, nhưng còn trong lòng, hần thực sự thấy vui hay không họa may có trời mới biết.

Nói thế để thấy việc Dương Tiểu Ngọc sáng lập nên một kì tích vô tiền khoáng hậu cũng chẳng phải điều mà ai nấy ở Thiên Kiếm Môn này đều mong đợi. Những người bình thường, bọn họ tất nhiên sẽ chỉ đơn thuần ngưỡng mộ, nhưng trong lớp chân truyền lại khác.

Phàm là chân truyền đệ tử, trừ bỏ Lăng Tiểu Ngư ra thì có kẻ nào không phải hạng tư chất cao siêu? Linh căn thượng phẩm có thể không màng, tuy nhiên, kẻ sở hữu cực phẩm linh căn, bọn họ có để ý cũng là bình thường.

Kém quá xa thì đúng nên buông bỏ, nhưng khi khoảng cách chỉ chênh nhau trên dưới một đoạn, có mấy ai lại cam phận xếp sau?

Con người ích kỷ, nhân tính tham lam, dẫu là tu sĩ thì cũng khó thoát khỏi vòng danh lợi...

...

"Tiểu Ngư".

Giữa lúc trên dưới sơn môn ai nấy đều đang xôn xao bàn tán thì tại một góc nhỏ của Mặc Kiếm Phong, Chu Đại Trù quay nhìn Lăng Tiểu Ngư mà cảm thán: "Chắc, người xem người xem, khí thế lớn tới nhường này... Tiểu Ngọc đúng là lợi hại thật".

"Nàng ấy đúng thật rất lợi hại." Lăng Tiểu Ngư gật đầu tán đồng, giọng điệu ảm ảm có chút buồn bã.

Hần đang cảm thấy hồ thẹn. Nhớ năm đó hần và Dương Tiểu Ngọc cùng bá nhập tiên môn một ngày, thế mà hôm nay, trải qua mười lăm năm tu luyện, hần chỉ mới đạt đến cảnh giới vẫn đỉnh sơ kỳ đỉnh phong trong khi Dương Tiểu Ngọc đã có thể dẫn động thiên kiếp hàng lâm, chuẩn bị tiến nhập hàng ngũ chân nhân rồi..

Người với người, nhiều lúc thật là không thể so được.

Có lẽ cũng nhận ra tâm tình sư đệ mình không quá tốt, Chu Đại Trù dùng tay vỗ nhẹ lên vai, an ủi: "Tiểu Ngư à, người cũng đừng có tự ti. Dương Tiểu Ngọc kia vốn dĩ không cùng đẳng cấp với chúng ta a".

"Tiểu Ngư, người nghỉ một chút xem. Năm nay Dương Tiểu Ngọc mới có bao nhiêu tuổi? Bất quá hai mươi mà thôi. Hai mươi tuổi liền dẫn động thiên kiếp hàng lâm, cái này đã vượt ngoài lý lẽ thông thường rồi. Đừng nói chúng ta, ta nghĩ kể cả có là tổ sư gia năm đó cũng chưa chắc so được...".

"Hi hi... Tiểu Ngư, thật ra đối với việc lần này, chúng ta phải nên cảm ơn Dương Tiểu Ngọc a".

Cảm ơn?

Lăng Tiểu Ngư nhất thời chưa hiểu, hỏi lại: "Sư huynh, tại sao chúng ta phải cảm ơn Tiểu Ngọc?".

"He he..."

Ý cười càng đậm hơn trước, Chu Đại Trù khoác tay lên vai người huynh đệ chí cốt của mình, híp mắt mà rằng: "Tiểu Ngư, ta hỏi người nhé, trước khi Tiểu Ngọc làm ra sự tình hôm nay, xét ở bản môn, ngoại trừ tổ sư gia ra thì ai là người tiến vào chân nhân cảnh sớm nhất?".

"Chuyện này..."

Lăng Tiểu Ngư chẳng cần hao tốn bao nhiêu thời gian đã đưa ra đáp án: "Nếu không tính tổ sư gia thì người thành tựu chân nhân sớm nhất chính là Tô Đông Vũ - đệ tử chân truyền thứ sáu của chương môn sư bá. Huynh ấy trở thành chân nhân năm ba mươi tám tuổi".

"Chắc..."

Nghe Lăng Tiểu Ngư gọi kẻ mình ghét là "huynh", Chu Đại Trù không khỏi cau mày: "Tiểu Ngư, ta nói với người bao nhiêu lần rồi, đừng có gọi Tô Đông Vũ kia là sư huynh. Cái tên mặt trắng đó không xứng làm sư huynh của chúng ta".

Biết vị sư huynh này của mình vẫn còn canh cánh chuyện ở Đa Bảo Hội năm đó, Lăng Tiểu Ngư lựa lời khuyên: "Đại Trù sư huynh, chuyện xảy ra đã lâu rồi. Đệ nghĩ lúc đó Tô sư huynh chắc cũng chỉ vì cân nhắc đại cục nên mới phải ủy khuất chúng ta. Dẫu sao Lục Đan kia cũng là đệ tử chân truyền của đạo chủ Tam Tiên Đào".

"Tiểu Ngư, người sao lại nói đỡ cho tên mặt trắng đó".

Chu Đại Trù tỏ ra bất mãn: "Lúc ấy tên mặt trắng đó... Hừ, thái độ rõ ràng chẳng xem chúng ta ra gì. Hần căn bản đâu có coi chúng ta là sư đệ. Hạng

người đó người cần phải đề phòng...".

"Haizzz...".

Ngầm lặc đầu, Lăng Tiểu Ngư chẳng muốn khơi dậy cơn giận của sư huynh mình nên đã nhanh chóng nhận lỗi: "Đại Trù sư huynh, là đệ sai rồi. Tô sư... Tô Đông Vũ kia, sau này đệ sẽ cảnh giác phòng bị".

"À sư huynh, lúc này huynh nói chúng ta phải cảm ơn Tiểu Ngọc, lẽ nào là vì Tô Đông Vũ?".

"Đúng. Chính là vì cái tên mặt trắng này".

Một chút bất mãn loáng cái đã tan thành mây khói, Chu Đại Trù lại trở nên vui vẻ: "Trước hôm nay tên mặt trắng Tô Đông Vũ kia chính là người thành tựu chân nhân sớm nhất sau tổ sư gia, thành tích có thể nói là khoả lấp kim cổ, được trên dưới tông môn hết mực xem trọng. Nhưng mà kể từ hôm nay trở đi... he he...".

"Tiểu Ngọc chỉ mới hai mươi tuổi đã liên dẫn động thiên kiếp hàng lần, lát nữa thành công tiến nhập chân nhân cảnh thì tất nhiên sẽ trở thành truyền kỳ, uy vọng khẳng định sẽ vượt xa Tô Đông Vũ. Hai mươi tuổi và ba mươi tám tuổi, cách biệt là rất lớn a".

"Chắc chắn... Vốn dĩ đang là kẻ đứng đầu thế hệ trẻ của tông môn, được các đệ tử tôn sùng, nể trọng, nay lại phải xếp sau Tiểu Ngọc... Khả khả... Tô Đông Vũ hẳn nếu mà chẳng có chút khó chịu nào thì đánh chết ta cũng không tin. Hạng người như hắn chắc chắn phải rất để ý hư danh...".

"Thì ra đó là những gì sư huynh đang nghĩ." Lăng Tiểu Ngư dù đã hiểu ra nhưng chẳng suy nghĩ quá nhiều. Hắn chỉ lặng lẽ ngược nhìn thương khung, thầm thốt: "Tiểu Ngọc, người nhất định phải bình an tiến nhập chân nhân cảnh".

Mặc dù đối với việc Dương Tiểu Ngọc sớm độ thiên kiếp Lăng Tiểu Ngư hẳn đã có chút buồn bã, hổ thẹn nhưng như thế không có nghĩa rằng hắn mong muốn một điều ngược lại. Dương Tiểu Ngọc là người bạn thanh mai trúc mã của hắn, hắn xem nàng như người thân của mình, giống Yên cô cô.

Thân nhân, ai lại muốn họ xảy ra chuyện gì?

"Tiểu Ngọc, một ngày nào đó, ta nhất định sẽ đuổi kịp ngươi".

...

"Àm.. m...!!".

...

"Àm.. m... m...!!".

...

"Àm.. m... m...!!".

Trùng hợp thay, sau những lời thăm hỏi của Lăng Tiểu Ngư bên dưới thì trên thương khung, mây đen cũng lập tức bạo động. Từ bên trong, kiếp lôi bắt đầu giáng xuống. Tính đến hiện tại, thiên kiếp trước sau đã có ba đạo. Khí thế thì tất nhiên cái sau hơn hẳn cái trước, ngày càng đáng sợ.

Cứ thế, một đạo tiếp một đạo, tới đạo kiếp lôi thứ sáu thì động phủ được Lý Ngọc Thường đặc cách cấp cho Dương Tiểu Ngọc bệ quan đã bị đánh sập. Từ trong đồng đồ nát, rất ngoài ý muốn, Dương Tiểu Ngọc vậy mà phóng thẳng lên không trung, một mình đối mặt với thiên uy.

"Tiểu Ngọc, không được hồ đồ!!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Lôi - Hoả Song Kiếp

Lời của sư phụ mình chẳng biết Dương Tiểu Ngọc có nghe được hay không, chỉ thấy nàng vẫn như cũ, tay không tác sắc đứng im chờ đợi kiếp lôi giáng xuống.

Đây rõ ràng là một hành động rất ngông cuồng. Từ đạo kiếp lôi thứ bảy trở đi, uy lực há đâu chuyện đùa? Trong lịch sử của tu tiên giới, tự cổ chí kim đều luôn là như vậy, nếu uy lực của sáu đạo lôi kiếp ban đầu chỉ tăng lên từng nấc chậm rãi thì tới đạo thứ bảy, mọi chuyện đã khác. Đó chính là lúc mà người độ kiếp phải dốc toàn bộ lực lượng ra ứng phó.

Thế mà...

Nhìn Dương Tiểu Ngọc hiện giờ xem. Linh kiếm chẳng thêm xuất động cũng thôi, đằng này ngay đến cả thuận giáp đều không thấy gọi ra. Thậm chí trên người nàng lúc này còn không có linh quang hộ thể...

Là hồ đồ như chính lời Lý Ngọc Thường mới nói hay bởi do trong mắt Dương Tiểu Ngọc nàng, đạo kiếp lời thứ bảy này cũng chả đáng gì?

Đáp án rất nhanh liền có.

Dưới sự lo lắng bất an của Lý Ngọc Thường, nghi hoặc của môn nhân trên dưới, sau một hồi tích tụ lực lượng, đạo kiếp lời thứ bảy rốt cuộc cũng đánh xuống.

Đối mặt thiên uy, Dương Tiểu Ngọc vậy mà không hề e ngại. Nói gì biến sắc, một cái nhú mày nàng cũng chẳng có. Chỉ thấy nàng nâng cánh tay mềm mại lên, hướng đỉnh đầu phẩy mạnh một cái.

Bất ngờ xảy ra.

Kiếp lời hung lệ vốn đang băng băng tiến xuống bỗng lập tức đình chỉ. Mà không, chính xác hơn phải gọi là tan biến mới đúng.

Một cái phẩy tay liền đánh tan thiên kiếp, chuyện này... thật quá ngoài sức tưởng tượng rồi.

Toàn thể môn nhân, và thậm chí là các vị phong chủ, ai nấy đều bị Dương Tiểu Ngọc làm cho rung động.

Nhưng, sự rung động này vẫn mới chỉ là bắt đầu...

...

"Ừng... ừng...".

"Grào... rào....".

Dường như phần nộ trước sự ngông cuồng của Dương Tiểu Ngọc, sau khi đạo kiếp lời thứ bảy vừa bị đánh tan thì trên bầu trời cuồng phong liền nổi lên, sấm chớp liền thi nhau rền vang, thanh âm chấn động suốt mấy mươi dặm..

Qua hơn mười phút "gầm thét", đạo kiếp lời thứ tám chính thức hình thành.

"Đạo kiếp lời này...".

"Trung dương với chân nhân cảnh sơ kỳ." Nói tiếp Ngọc Vân Từ, Cơ Thành Từ trầm trọng thốt ra. Xem vẻ mặt thì đúng có phần lo lắng.

Tất nhiên, trong số năm người ở đây, kẻ lo nhất vẫn chưa phải hắn. Lý Ngọc Thường mới là người đang khẩn trương nhất.

Đối lập với nàng, Lăng Thanh Trúc lại có chút vui sướng khi người gặp họa. Nàng đứng đấy, sát bên Lý Ngọc Thường mà buông lời cảm thán: "Chắc, lời kiếp thật mạnh. Ta xem khí thế này hẳn không chỉ đơn giản là chân nhân sơ kỳ bình thường đâu. Chẳng biết Tiểu Ngọc của chúng ta có thể giống như vừa rồi dùng tay trăm thiên kiếp hay không...".

"Hừ... Ta nhớ năm đó Thanh Trúc sư tỷ cũng vất vả lắm mới chống đỡ được đạo kiếp lời thứ tám đấy".

Mặc dù bị người đem chuyện cũ rất kém huy hoàng của mình nhắc lại nhưng Lăng Thanh Trúc vẫn chẳng có chút nào khó chịu. Nàng chỉ mỉm cười, công kích trở lại: "Ngọc Thường sư muội nói quả không sai. Năm đó sư tỷ ta đúng là phải chật vật lắm mới qua được tám đạo kiếp lời, thế nhưng mà... Ở đạo kiếp lời thứ chín - cực hạn lời kiếp, mặc dù thiên uy rất bá đạo nhưng sư tỷ đây cuối cùng vẫn thành công vượt qua được, hơn nữa còn có thể đem một phần kiếp lực nuốt luôn vào bụng. Chắc, theo ghi chép của Thiên Kiếm Môn ta, hình như ngoài sư tỷ ta đây thì chưa từng có ai dám đem kiếp lời hấp thụ khi nó vẫn chưa hoàn toàn tiêu tán a".

Lần này thì Lý Ngọc Thường chẳng còn châm chọc được nữa. Sư tỷ nàng nói quả không sai. Từ xưa đến nay e cũng chỉ có mình vị sư tỷ tính tình cổ quái này của nàng mới to gan lớn mật tới như vậy, dám đem một phần kiếp lực nuốt luôn vào bụng..

"Hừ" khẽ một tiếng, Lý Ngọc Thường chấp nhận thua thiệt, ngẩng đầu nhìn lên không trung, nơi đó nhi đang chuẩn bị đón nhận đạo kiếp lời thứ tám.

Phụ "kỳ vọng" của Lăng Thanh Trúc, dưới đạo kiếp lời thứ tám này Dương Tiểu Ngọc đã không thể thần nhiên tay không đối mặt được nữa. Trên tay nàng, linh kiếm đã được gọi ra.

Mắt loé hàn quang, ngay tại thời điểm kiếp lời hung lệ giáng xuống thì thanh kiếm trên tay Dương Tiểu Ngọc cũng sáng rực lên. Động tác cực nhanh, nàng vung kiếm nhắm thẳng kiếp lời chém ra một đường.

"Àm.. âm.. m.. m...!!".

...

Tiếng nổ kinh thiên dần lắng xuống. Ở giữa không trung, thân ảnh Dương Tiểu Ngọc vẫn trụ vững, ngoại trừ mái tóc hơi rối ra thì toàn thân đều nguyên si lành lặn. Trong khi ấy, kiếp lôi lại đã sớm tiêu tan...

"Chắc chắc...".

Một góc bên dưới của Mặc Kiếm Phong, Chu Đại Trù chứng kiến một màn vừa rồi thì liên tiếp tắc lưỡi.

"Lợi hại! Quá lợi hại!".

"Đạo kiếp lôi vừa rồi chắc chắn đã vượt ngoài vấn đỉnh, mười mười ở mức chân nhân cảnh, vậy mà Tiểu Ngọc chỉ dùng một kiếm liền đem nó đánh tan...".

Quay sang Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù kết luận: "Tiểu Ngư à, ta nghĩ Tiểu Ngọc không phải con người đâu. Nàng hẳn là do thần tiên chuyển thể a".

Bên cạnh, Lăng Tiểu Ngư nghe rõ nhưng không hồi đáp. Tâm tình xem chừng đang có phần phức tạp.

Ngắm cũng đúng, Dương Tiểu Ngọc càng lợi hại thì chênh lệch giữa hắn và nàng càng lớn, muốn đuổi kịp mà nói... thật là quá khó.

...

Nếu lúc này vẫn còn có người hoài nghi Dương Tiểu Ngọc đang cố tình ra vẻ thì bây giờ, sau khi nàng vung kiếm chém tan đạo kiếp lôi thứ tám, tất thấy đều đã buộc phải công nhận thực lực của nàng, rằng nàng vốn không hề có ý khoe khoang mà đây là biểu hiện rất đỗi bình thường của một cường giả chân chính.

Việc Chu Đại Trù cảm thán trước đạo hạnh của nàng hay việc Lăng Tiểu Ngư bất giác tự ti vốn hết sức tự nhiên. Đứng trước một người cùng thể hệ tài ba như vậy, mấy người có thể bình thản tiếp nhận đây?

Đừng nói Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù, ngay đến Lưu Cảnh Thiên và Tô Đông Vũ - hai đại tân tinh - còn phải động dung cau mày nữa là.

Năm vị phong chủ ư? Thần sắc cũng ít nhiều khản trương.

Bọn họ đang chờ đợi...

Từ xưa đến nay, việc độ kiếp không phải ai cũng như ai. Tùy vào tư chất, công pháp, cách thức tu luyện,... của mỗi người mà thiên kiếp giáng xuống có mạnh - yếu khác nhau. Số lượng tất nhiên cũng sẽ không giống nhau.

Đối với một vị thiên kiêu như Dương Tiểu Ngọc, khỏi cần nghĩ cũng biết nàng sẽ tiếp nhận thiên kiếp dạng gì. Chín đạo, đây là chắc chắn.

Chỉ có điều...

Đạo thứ tám đã có uy lực tương đương chân nhân sơ kỳ đỉnh phong, vậy thì đạo thứ chín, nó sẽ thuộc cấp bậc nào? Chỉ ít cũng là chân nhân cảnh trung kỳ.

Dương Tiểu Ngọc tuy mạnh nhưng tu vi hiện tại mới bất quá vấn đỉnh hậu kỳ đỉnh phong mà thôi, nàng liệu có vượt qua được không?

...

"Ừng... Oàng...!".

"Grào... ào... ào....!!"

...

Trong khi trên dưới sơn môn ai nấy đều đang vì quá trình độ kiếp của Dương Tiểu Ngọc mà khản trương thì giữa không trung, nàng như cũ vẫn bảo trì nét mặt lãnh đạm, chả buồn liếc xuống dù chỉ một lần.

Tuy nhiên, sự trấn định này, nó đã rất nhanh liền tiêu thất. Khiến nàng biến sắc chẳng đâu khác ngoài cảnh tượng phía trên đỉnh đầu.

Từ trong đám mây đen khổng lồ, đạo thiên kiếp thứ chín đã bắt đầu lộ ra hình tướng.

Không như trước, thay vì màu trắng thì kiếp lôi lần này lại có màu tím, kích cỡ lớn hơn gấp mấy lần.

Đích thị Tử Sắc Minh Lôi - một trong ba loại kiếp lôi có uy lực kinh khủng nhất!

Người bình thường, đừng nói độ, dù là dẫn động cũng không thể nào đem Tử Sắc Minh Lôi dẫn ra được. Khiến nó xuất hiện duy chỉ hạng thiên kiêu tu

chất tuyệt đỉnh. Nói thế để thấy loại kiếp lỗi này khủng bố tới mức nào. Đối mặt với nó, Dương Tiểu Ngọc có e ngại âu cũng bình thường.

Tuy nhiên, trên thực tế, Dương Tiểu Ngọc lại không phải đơn thuần chỉ vì Từ Sắc Minh Lôi mà lo lắng. Làm nàng phải khẩn trương là sự kết hợp giữa Từ Sắc Minh Lôi và thứ ở bên cạnh nó kia.

Là thứ gì ư?

Hoà kiếp! Một hoà kiếp mang hình tướng của Huỳnh Diệu!

Thượng cô linh chủng, được xem mạnh nhất có chân long và thiên phượng. Trong phượng tộc, thực lực Huỳnh Diệu vốn xếp ở mười hạng đầu. Hoà kiếp mang hình tướng của nó, khỏi cần động não cũng biết sẽ mạnh cỡ nào. Chắc chắn sẽ không thua kém Từ Sắc Minh Lôi..

Đạo thiên kiếp thứ chín lại là song kiếp, hơn nữa trong lõi kiếp còn kèm theo hoà kiếp uy lực kinh người... Lần này, Dương Tiểu Ngọc thực đã đưa đến động tĩnh quá lớn rồi..

"Từ Sắc Minh Lôi, Huỳnh Diệu Chi Kiếp, không nghĩ thiên tư của đứa trẻ này lại kinh khủng tới như vậy...". Mặt mày trầm trọng, ở cách Dương Tiểu Ngọc một đoạn khoảng vài mươi trượng, Cơ Thành Từ cảm thán thốt ra.

Ban này, hấn mặc dù cũng đánh giá rất cao Dương Tiểu Ngọc nhưng giờ xem ra so với thực tế, cái "cao" của hấn đã biến thành "thấp" mất rồi.

Cùng cảm nghĩ, đứng kế bên Cơ Thành Từ, Dịch Bất Dịch cũng gật gù: "Đứa trẻ Dương Tiểu Ngọc này quả đúng nghịch thiên. Chỉ sợ so với tổ sư gia năm đó cũng không chút nào thua kém".

"Có thể cùng lúc dẫn động cả Từ Sắc Minh Lôi và hoà kiếp Huỳnh Diệu, tư chất của Dương Tiểu Ngọc đích xác đủ gọi là nghịch thiên. Nhưng mà...".

Đôi mắt thâm sâu, thần tình nghiêm túc, Lăng Thanh Trúc bày tỏ lo ngại: "Hai loại kiếp lực này hợp lại, uy lực chắc chắn đã tiếp cận chân nhân hậu kỳ. Đứa nhỏ Dương Tiểu Ngọc này liệu có vượt qua nổi hay không?".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Thức Tỉnh

Sau câu nói ấy của Lăng Thanh Trúc thì mấy vị phong chủ khác liền lâm vào trầm mặc. Bọn họ đương nhiên biết để vượt qua được đạo thiên kiếp thứ chín này thì cần tới bao nhiêu lực lượng. Bản lĩnh của Dương Tiểu Ngọc, nó liệu có đáp ứng nổi?

Quay nhìn Lý Ngọc Thường, Cơ Thành Từ hỏi: "Ngọc Thường sư muội, đứa trẻ Dương Tiểu Ngọc này...?".

Tuy Cơ Thành Từ không nói hết ý nhưng Lý Ngọc Thường vẫn dễ dàng hiểu được. Nàng lắc đầu: "Muội cũng không biết".

Mấy lời này Lý Ngọc Thường chẳng có nói ngoa. Nàng thực sự là không biết. Đành rằng nàng là sư phụ của Dương Tiểu Ngọc, đạo pháp của Dương Tiểu Ngọc là do nàng đích thân truyền dạy, thế nhưng cái nàng tường tận bất quá cũng chỉ dừng ở tu vi, cảnh giới, tầng thứ đạo thuật mà thôi. Bản lĩnh thực sự của đồ nhi, duy nhất biết được chỉ có bản thân đồ nhi của nàng... Cho tới hôm nay, thành thật mà nói thì Lý Ngọc Thường nàng vẫn còn đánh giá thấp đứa đồ nhi này đây...

"Tiểu Ngọc, đến cùng thì con đã nắm giữ sức mạnh ở cấp bậc nào rồi?".

...

Các vị phong chủ cũng tốt, đệ tử tông môn cũng được, trên dưới đều có không ít người nghi hoặc.

Nhưng, nghi hoặc dù nhiều hơn nữa thì đây cũng là tâm tình của bọn họ, chẳng phải của bản thân Dương Tiểu Ngọc. Nàng không có nghĩa vụ phải đi giải đáp. Vấn đề mà Dương Tiểu Ngọc nàng đang đối mặt và cần giải quyết hiện giờ là đạo thiên kiếp thứ chín - lõi hoà song kiếp - do chính mình dẫn đến.

Thực lòng thì đối với đạo thiên kiếp thứ chín này, Dương Tiểu Ngọc đã và vẫn đang rất khẩn trương. Khuôn mặt nàng, từ lâu đã trở nên trầm trọng... Lôi - hoà kiếp lực hợp cùng một chỗ, uy năng há là thứ nàng có thể xem thường được?

Chuyến này, nếu Dương Tiểu Ngọc nàng không đem toàn bộ tiềm lực của mình lấy ra thì kết cục của nàng, chỉ sợ sẽ chẳng nằm ngoài tám chữ: "Thân tử đạo tiêu, tan thành tro bụi".

"Kiếp lực kinh khủng nhường này, ta liệu có qua nổi hay không đây?".

Trong lòng, Dương Tiểu Ngọc tự hỏi, hỏi xong, vài giây sau nàng lại chột thâm tự giễu: "Dương Tiểu Ngọc, ngươi sợ hãi cái gì chứ?".

"Phàm nhân tính mệnh mong manh, sinh tử tùy thời biến chuyển... Muốn nắm giữ số mệnh của mình, muốn bảo hộ thân nhân, bằng hữu thì người nhất định phải độ qua thiên kiếp!".

"Dương Tiểu Ngọc, con đường này người nếu đã chọn thì không thể quay đầu! Người không được thua!!".

"Ong!".

"Ong!".

"Ong!".

Sau những thanh âm gào thét trong lòng, từ trên người Dương Tiểu Ngọc, lực lượng bỗng bất ngờ bộc phát, tràn ra như nước vỡ bờ. Nguồn sức mạnh ấy, nó lớn tới nỗi khiến cho các vị phong chủ cũng phải động dung biến sắc...

Nhưng... chuyện nào đã hết. Trừ bỏ nguồn lực lượng khủng bố kia, trên người Dương Tiểu Ngọc còn có thêm một thứ làm mọi người chú ý nữa: sự biến đổi hình tướng.

Nếu như lúc này Dương Tiểu Ngọc cũng giống như tất cả những người ở đây, đều là tóc đen, mắt đen thì bây giờ, chúng đã thay đổi rồi. Mái tóc nàng mới này chỉ dài đến thắt lưng nhưng giờ đã vuron xa hơn mười thước, thay vì đen thì nó đã biến thành màu lam, rất chi đẹp đẽ. Đôi mắt nàng cũng là như thế, đã chuyển thành lam sắc, lấp lánh như sao trời...

Chứng kiến sự biến đổi bất thường của Dương Tiểu Ngọc, Cơ Thành Tử không khỏi hoài nghi. Hắn hướng Lý Ngọc Thường hỏi: "Su muội, hình tướng của Tiểu Ngọc sao lại trở nên như vậy?".

"Chuyện này...".

Lý Ngọc Thường thốt được hai chữ thì ngưng. Rõ ràng ngay chính bản thân nàng cũng không biết câu trả lời.

Bộ dạng mà đồ nhi vừa mới biến đổi ra, Lý Ngọc Thường thật là chưa từng thấy hay là nghe qua bao giờ...

Cũng may, ở đây vẫn còn người có đủ tri thức để giải đáp. Người đó chính là kẻ mà Lý Ngọc Thường tị hiềm nhất: Lăng Thanh Trúc.

Về mặt chẳng lấy gì làm vui, Lăng Thanh Trúc chậm rãi nói ra: "Cái này ta nghĩ là ta biết".

Trước những ánh mắt trông chờ, nàng tiếp tục: "Trước đây ta có từng xem qua một cuốn cổ tịch, bên trong có nhắc tới loại biến đổi hình tướng này. Theo như người viết ra cổ tịch thì phàm kẻ sở hữu thiên phẩm linh căn, hết thấy đều tiềm ẩn một loại năng lực mà nếu thức tỉnh thành công sẽ cực kỳ bá đạo. Dấu hiệu thức tỉnh thì hẳn giống như chúng ta đang thấy, tóc và mắt sẽ phát sinh dị trạng, màu sắc tương đồng với thuộc tính linh căn sở hữu... Nhưng mà đó chỉ là lý thuyết, bởi vì ngay chính bản thân người viết ra cổ tịch, hẳn cũng không biết phải làm sao mới có thể đem loại năng lực ẩn tàng kia đánh thức...".

"Lúc đó ta đọc xong chỉ cười nhạt cho qua, căn bản không có bao nhiêu tin tưởng. Thật không ngờ bây giờ lại tận mắt nhìn thấy...".

Nghe qua hết những lời của Lăng Thanh Trúc, Cơ Thành Tử tỏ vẻ trầm ngâm, tay vuốt cằm râu mà rằng: "Nếu Dương Tiểu Ngọc quả đúng như Thanh Trúc sư muội nói, đã thành công thức tỉnh năng lực tiềm ẩn của người sở hữu thiên phẩm linh căn thì đây chính là đại phúc của Thiên Kiếp Môn ta".

"Vấn đề bây giờ chỉ còn đợi xem đứa trẻ này sẽ ứng phó ra sao trước thiên kiếp...".

...

"Ừng... Oàng...!!".

"Ầm... ầm...!!".

Bên dưới, nếu Dương Tiểu Ngọc đã thành công thức tỉnh xong thì phía trên, Tử Sắc Minh Lôi và Huỳnh Điều Chi Kiếp cũng đã tích đủ năng lực. Bây giờ, bọn chúng đã hoàn toàn tách ra khỏi đám mây đen, hướng kẻ đứng bên dưới mà thị uy.

Trong cuồng phong gào thét, giữa tiếng sấm rền vang, lôi kiếp và hỏa kiếp nhanh chóng hợp cùng một chỗ, đồng loạt giáng xuống đỉnh đầu Dương Tiểu Ngọc.

Khí thế kinh nhân!

"Tới đây đi!".

Thiên uy dù vẫn đáng sợ nhưng Dương Tiểu Ngọc đã chẳng còn e ngại như ban nãy nữa. Tay nắm chặt bảo kiếm, trong hình hài khác lạ có phần ma mị ấy, nàng lao thẳng tới, dốc toàn bộ lực lượng tung ra một đường kiếm cuồng loạn.

Lam Diệt Yên Ba: Tủy Điệp Cuồng Vũ!

"Oành...!".

"Ầm... ầm... ầm...!!".

...

Vụ nổ kinh thiên kéo dài cả hồi cuối cùng cũng chịu lắng xuống. Đất rung núi chuyển rồi cuộc cũng bình yên trở lại...

Trên thương khung, mây đen đã tán đi quá nửa. Ánh dương quang đã lại một lần nữa soi rọi Mặc Kiếm Phong, soi rọi... Dương Tiểu Ngọc.

Nàng đứng đấy, chân ngự không trung, mái tóc dài màu lam bay bay trong gió... Gương mặt ấy, dáng người ấy, thái độ hờ hững ấy,..., tất cả đều trở thành dấu ấn khó phai trong lòng các đệ tử Thiên Kiếm Môn.

Kể từ thời khắc này nàng đã không chỉ đơn thuần là Dương Tiểu Ngọc, là đệ tử của Mặc Kiếm Phong nữa. Kể từ thời khắc này nàng chính là nữ thần trong mắt các đệ tử, khiến cho nam nhân người người ngưỡng mộ, khiến cho nữ nhân ai nấy đều phải tự ti, chùn bước...

Chẳng ngoa, đấy là sự thật. Kể đâu xa, cứ nhìn vào hai vị đại tân tinh trong thế hệ trẻ hiện nay của Thiên Kiếm Môn là Tô Đông Vũ và Lưu Cảnh Thiên liền hiểu được. Nếu như lúc này hai người bọn họ còn vì kỳ tích Dương Tiểu Ngọc tạo ra mà cảm thấy bất an, lo ngại thì bây giờ, trong lòng họ chỉ có duy nhất một loại tâm tình: ái mộ. Bọn họ muốn theo đuổi nàng.

Sao lại không?

Một nữ nhân kinh tài tuyệt điểm như thế, đừng nói Thiên Kiếm, dù xét khắp thế gian này, suốt cả cổ kim, thử hỏi có ai hơn được?

Hai mươi tuổi thành tựu chân nhân, đôi mắt hoá - lôi song kiếp chỉ một đường kiếm liền chém tan. Hãy nhìn nàng xem, trên thân thể một vết xước còn chẳng có. Sự lợi hại của nàng đến một tên ngọc còn hiểu được nữa là...

Có thể đứng trước thì mấy ai lại nguyện xếp sau. Thế nhưng, khi mà chênh lệch đã quá lớn, như vậy sự ganh ghét, đố kỵ cũng chẳng dễ làm gì. Tự chuốc phiền não mà thôi.

Không so được thì hà tất phải so. Tô Đông Vũ và Lưu Cảnh Thiên đều là những người thông minh, bọn họ thừa sức hiểu được. Huống hồ, bọn họ là nam nhân, Dương Tiểu Ngọc là nữ nhân, khúc mắc vốn dĩ đâu quá sâu rộng, có gì lại không thể khoan lấp?

Nếu như theo đuổi Dương Tiểu Ngọc, cùng nàng kết thành đạo侶 song tu, như vậy chẳng phải sẽ càng tốt hơn ư?

Thoạt nghe thì đúng hơi nóng vội, thiếu sự chín thành nhưng đích xác là Lưu Cảnh Thiên và Tô Đông Vũ, bọn họ đang có những suy nghĩ như thế đấy. Và thực tế thì sau đó... bọn họ cũng đã triển khai hành động...

...

Sau khi Dương Tiểu Ngọc độ kiếp thành công, trừ Lăng Thanh Trúc thì mấy vị phong chủ còn lại ai nấy đều tỏ ra phần khởi vui mừng. Hải lòng nhất thì dĩ nhiên là phong chủ của Mặc Kiếm Phong.

Đối với kỳ tích do đồ nhi tạo nên, đến giờ nghĩ lại Lý Ngọc Thường vẫn còn cảm thấy nó thiếu chân thực. Mặc dù trước nay nàng đều luôn nhận định thành tựu của Dương Tiểu Ngọc chắc chắn sẽ vượt xa bản thân, nhưng xa tới mức này thì... nàng quả chưa từng hình dung.

Hiểu biết của nàng đối với đồ nhi, coi bộ đã sớm không đủ dùng mất rồi.

Bên trong Linh Chính Điện, trên ghế chủ tọa, Lý Ngọc Thường đưa mắt quét quanh một vòng, cuối cùng dừng lại trên người Dương Tiểu Ngọc hiện đang quỳ đợi bên dưới.

"Thắng Nam".

Nghe ân sư gọi, vốn đã sớm chờ sẵn, Lê Thắng Nam liền bước ra, tay bưng chiếc khay kính cẩn dâng lên: "Sư phụ".

"Ừm".

Lý Ngọc Thường gật nhẹ, cầm lên một tấm ngọc bài màu trắng rồi từ tốn đứng lên, bước về phía trước.

Trong cái nhìn từ ái, nàng nói với Dương Tiểu Ngọc: "Tiểu Ngọc, nay con đã thành công độ qua thiên kiếp, tiến nhập cảnh giới chân nhân, theo quy định của bản môn, bây giờ con hãy trích ra một giọt bốn mạng tinh huyết cùng một tia hồn phách để ta lập hồn bài".

"Vâng, sư phụ".

Vốn nắm rõ quy định của tông môn nên Dương Tiểu Ngọc cũng không nhiều lời, lập tức đem tinh huyết và một tia hồn phách của mình trích ra, dẫn nhập

vào tấm ngọc bài màu trắng trước mặt.

...

Thi pháp xong, Lý Ngọc Thường lúc này mới cầm ngọc bài giao cho Lê Thăng Nam đang đứng ở bên cạnh: "Thăng Nam, đem hồn bài của Tiểu Ngọc đặt vào Tịnh Thất".

"Vâng, sư phụ".

Lê Thăng Nam vừa đi thi Lý Ngọc Thường cũng liền cúi xuống đem Dương Tiểu Ngọc nâng dậy. Càng xem càng thấy thuận mắt, nàng hiếm hoi lắm mới nở một nụ cười: "Tiểu Ngọc, lần này con thật sự đã khiến cho ta rất đổi tự hào".

Nói đoạn, Lý Ngọc Thường khẽ động thân niệm, từ chiếc giới chỉ đang đeo lấy ra một cái hộp màu đỏ.

"Tiểu Ngọc, sư phụ cho con".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Cổ Tình Theo Đuổi Lại Chỉ Hoài Công

Dương Tiểu Ngọc mở hộp ra xem, trông thấy đựng bên trong là một tấm dải lụa hắc sắc phát ra hàn khí ghê người thì nội tâm không khỏi máy động: "Sư phụ, dải lụa này là?".

"Phong Nhận Huyền Lăng".

Quả nhiên!

Dù đã đoán được nhưng đến khi nghe chính miệng sư phụ mình nói ra, Dương Tiểu Ngọc vẫn khó lòng bình tĩnh nổi. Được yêu mà sợ, nàng vội đẩy chiếc hộp đựng Phong Nhận Huyền Lăng về phía Lý Ngọc Thường: "Sư phụ, Phong Nhận Huyền Lăng này là một trong ba bốn mạng pháp bảo của người, đệ tử sao có thể...".

"Sao lại không thể?" Dương Tiểu Ngọc nói chưa hết câu đã bị sư phụ mình cắt ngang.

"Tiểu Ngọc." - Lý Ngọc Thường nói - "Con tư chất tuyệt đỉnh, ngộ tính kinh người, nay độ qua thiên kiếp, thành tựu chân nhân, đó là cái phúc của bản môn. Ta thân là người dẫn đạo cho con, việc bảo hộ và giúp đỡ con đầy vốn dĩ việc nên làm".

"Tiểu Ngọc, con cần nhớ kỹ. Con so với các sư huynh đệ đồng môn không giống nhau. Tương lai con sẽ là trụ cột chống đỡ cho Thiên Kiếm Môn ta. Trước khi con trưởng thành, ta sẽ khó tránh bị đám tà ma ngoại đạo nhắm tới...".

"Phong Nhận Huyền Lăng là pháp bảo đã được ta dùng chân nguyên bồi luyện nhiều năm, uy lực rất lớn. Mang theo nó bên mình, như vậy an toàn của con cũng phần nào được bảo đảm...".

"Sư phụ, nhưng mà...".

"Tiểu Ngọc, lẽ nào chút tâm ý của sư phụ mà con cũng nở từ chối sao?".

"Con...".

Biết trong lòng ân sư đã sớm quyết định, dẫu nói thêm nữa cũng không thể khiến người thay đổi chủ ý, Dương Tiểu Ngọc đành phải tiếp nhận: "Sư phụ, cảm tạ người".

"Chúng ta là sư đồ, hà tất nói mấy lời này".

Tò vè hải lòng, Lý Ngọc Thường dặn dò: "Tiểu Ngọc, Phong Nhận Huyền Lăng này đã được ta triệt để xóa đi linh ấn, giờ con chỉ cần khắc lên ấn ký của mình liền có thể tùy nghi sử dụng. Nhưng trước khi tiến hành khắc ấn thì con nên dùng U Minh Huyền Thủy đem nó tể luyện lại một lần, có vậy thì hiệu quả sẽ tốt hơn".

"Ừm, trong lọ này chính là U Minh Huyền Thủy. Với pháp lực hiện giờ của con, muốn luyện hoá hẳn cũng không khó".

Lần lượt tiếp nhận rồi cất đi Phong Nhận Huyền Lăng cùng U Minh Huyền Thủy, Dương Tiểu Ngọc khầu đầu thật sâu: "Sư phụ, đệ tử Dương Tiểu Ngọc nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của người".

"Tốt. Ta tin con sẽ làm được".

Lý Ngọc Thường rất vừa ý cúi người nâng đỡ đồ nhĩ: "Nào, con mau đứng dậy".

Đợi cho Dương Tiểu Ngọc đứng lên xong, Lý Ngọc Thường toan định nói gì đấy thì sắc mặt bỗng chợt thay đổi. Nàng nhìn ra ngoài cửa chính điện, lẩm bẩm: "Bọn chúng tới đây làm gì...".

...

Một lúc sau.

Hai đạo lưu quang mà Lý Ngọc Thường nhìn thấy ban nãy, toàn bộ hiện đều đã đáp xuống Mặc Kiếm Phong. Người đến là đệ tử của Cơ Thành Tử: Lưu Cảnh Thiên và Tô Đông Vũ.

Nói nhau tiến vào bên trong Linh Chính Điện, hai huynh đệ đồng loạt cúi đầu.

"Đệ tử Tô Đông Vũ...".

"Đệ tử Lưu Cảnh Thiên...".

"... tham kiến sư thúc".

"Miễn lễ".

Lý Ngọc Thường nhẹ gật đầu, rồi hỏi: "Đông Vũ, Cảnh Thiên, hai vị sư đệ không biết hôm nay cùng tới Mặc Kiếm Phong của ta là có việc gì?".

Sớm hơn một bước, Tô Đông Vũ cung kính đáp: "Hồi bẩm sư thúc, bọn đệ tử là được sư phụ phái đến".

"Chương môn sư huynh?" - Lý Ngọc Thường hơi nghi hoặc - "Huynh ấy có gì muốn truyền đạt sao?".

"Bẩm sư thúc, ân sư đúng là có lời muốn bọn đệ tử nhắn gửi." Lần này, người lên tiếng không phải Tô Đông Vũ mà là sư đệ của hắn: Lưu Cảnh Thiên.

Cố ý lại như vô tình, hắn khẽ liếc Dương Tiểu Ngọc đang đứng ở gần đó, rồi mới tiếp tục: "Sư phụ nói Tiểu Ngọc sư muội thiên tư hơn người, tương lai chắc chắn sẽ trở thành trụ cột của Thiên Kiếm Môn ta, rằng sự tồn tại của sư muội chính là phúc phần của chính giáo thiên hạ".

"Để chúc mừng Tiểu Ngọc sư muội tiến vào chân nhân cảnh, sư phụ đặc biệt phái bọn đệ tử tới đây để đưa tặng lễ vật".

Bị Lưu Cảnh Thiên cướp lời muốn nói, trong bụng Tô Đông Vũ khó tránh có chút bất mãn, nhưng với hàm dưỡng bao năm, hắn vẫn như cũ giữ được thái độ hoà nhã. Cùng với nụ cười thân thiện, hắn tiếp ý Lưu Cảnh Thiên: "Đúng vậy. Thừa sư phúc, bọn đệ tử hôm nay đến đích xác là vì đưa tặng lễ vật".

Nói đoạn, hắn lấy ra hai chiếc hộp, một lớn một nhỏ đưa về phía Lý Ngọc Thường: "Sư thúc, tấm lòng của ân sư, mong sư thúc đừng từ chối".

Lý Ngọc Thường đưa tay tiếp lấy, thoáng dùng thần thức xem qua, mắt chợt ánh lên vài tia khác lạ.

"Lễ vật của chương môn sư huynh thật sự là đủ nặng...".

"Được rồi, lễ vật này ta thay đồ nhĩ tiếp nhận. Trở về nói với sư phụ các người là sư thúc rất cảm kích".

"Đệ tử sẽ chuyển lời".

...

Ngó thấy hai huynh đệ Tô Đông Vũ dù đã tặng xong lễ vật lại chưa có vẻ gì là muốn rời đi thì trong dạ Lý Ngọc Thường liền nảy sinh ngờ vực. Nhưng khi nàng còn chưa kịp lên tiếng hỏi han thì đáp án, nó đã hiện ra ngay trước mắt.

Điều bộ nho nhã từ tốn, Tô Đông Vũ bước lại gần đồ nhĩ Dương Tiểu Ngọc của nàng, xuất ra một chiếc hộp nhỏ. Hắn chủ động đem nắp hộp mở ra, mỉm cười nói: "Tiểu Ngọc sư muội, hôm đó muội đột phá xong liền hồi phong, khiến ta dù rất muốn tiến lên bày tỏ sự ngưỡng mộ cũng chẳng được. Hôm nay tiện thể thừa lệnh ân sư, sư huynh ta có chút quà mọn, hy vọng muội đừng từ chối".

Nhân lúc Dương Tiểu Ngọc còn đang quan sát món đồ vật bên trong, Tô Đông Vũ cố gắng tác động: "Sư muội, đồ vật này chính là nội đan của Bích Diễm Thanh Giao, nghe nói chỉ cần đem đeo ở trên người thì sẽ có thể phòng được bách độc, hơn nữa lại còn có tác dụng ôn dưỡng da thịt, rất hữu ích trong việc bảo vệ dung nhan...".

"Sư muội nhan sắc khuynh thành, tất nhiên chẳng cần tới linh đan, thánh dược cũng đã rất có phong vận. Nhưng theo ngu huynh nghĩ, nếu muội đeo viên nội đan này trên người, tư sắc chẳng phải lại càng thêm xinh đẹp?".

"Bích Diễm Thanh Giao là một đại yêu, thật không nghĩ sư huynh lại có bản sự lấy được nội đan của nó".

Dương Tiểu Ngọc thu hồi ánh mắt, thôi không nhìn vào trong hộp nữa. Thay vì tiếp nhận như mong muốn của Tô Đông Vũ, nàng vậy mà lắc đầu từ chối: "Đáng tiếc. Món đồ trân quý này muội không thể nhận".

Không thể?

"Lẽ nào là dục cảm cố túng...".

Tự cho là phải, Tô Đông Vũ chân thành bày tỏ: "Sư muội, đây là tâm lòng của sư huynh, muội đừng từ chối".

"Sư huynh...".

"À, nếu sư muội cảm thấy viên nội đan Bích Diễm Thanh Giao này quá trân quý thì cứ coi như là thù lao ta trả trước cho muội. Số là ta có tình cờ lấy được một tấm địa đồ, vốn đang chuẩn bị đi thăm dò một chuyến. Sư muội nếu không chê thì ta muốn mời muội...".

"Muội từ chối." Giống như cái cách mình vừa bị ngắt lời, Dương Tiểu Ngọc chen ngang.

Thái độ dứt khoát, nàng quay mặt đi, hướng Lý Ngọc Thường xin phép: "Sư phụ, đệ tử cảm thấy trong người không khoẻ, muốn về động phủ nghỉ ngơi trước".

"Không sao, con cứ đi đi".

Dời mắt sang Tô Đông Vũ, Lý Ngọc Thường lạnh giọng: "Đông Vũ sư đệ, nếu đã không còn việc gì thì xin mời rời khỏi Mặc Kiếm Phong".

...

Vốn là muốn tạo ấn tượng tốt đẹp với Dương Tiểu Ngọc, nào ngờ cuối cùng nàng lại thẳng thừng từ chối tâm ý. Trò đã vậy, thầy cũng lạnh lùng "mời" ra khỏi Mặc Kiếm Phong..

Chuyến đi lần này của Tô Đông Vũ thật sự đã phí công vô ích. "Trộm gà không được lại còn mất luôn nắm thóc", câu này dùng hẳn cũng chẳng sai đi.

Sự đời là vậy, có đôi khi người vô tâm thì lại được nhớ nhưng, mộng tưởng trong khi kẻ cố tình theo đuổi, kết quả lại bị lãnh đạm thờ ơ... Vấn đề không nằm ở việc người có bao nhiêu thành ý, thật lòng hay giả dối; trên thế gian này, có những loại người vốn không thể dùng tài vật để mua, dùng chân tâm để đổi. Đối với loại người này, họ yêu thích chỉ đơn giản vì yêu thích thể thôi...

Rất không may cho hai huynh đệ Tô Đông Vũ - Lưu Cảnh Thiên kia, Dương Tiểu Ngọc lại chính là một người như vậy. Trong lòng nàng, thích ai là do bản thân nàng quyết định. Và một khi đã định thì cả đời e là chẳng cách nào thay đổi được.

...

Nửa giờ sau, tại Trúc Kiếm Phong.

Thân ảnh yêu kiều ban nãy rời khỏi Linh Chính Điện, bất ngờ thay lúc này lại đang có mặt ở đây, trước Tinh Hương Đường của Trúc Kiếm Phong này.

Khỏi phải nghĩ, Dương Tiểu Ngọc tới đây khẳng định là vì Lăng Tiểu Ngư. Trước giờ, mười lần nàng đến thì trong cả mười lần, lý do đều chỉ có một: tìm Lăng Tiểu Ngư. Lần này tất nhiên cũng sẽ không ngoại lệ.

Có điều là...

Thay vì Lăng Tiểu Ngư - đối tượng mình muốn tìm - thì đi ra tiếp chuyện Dương Tiểu Ngọc lại là sư tỷ của hắn: Mộng Kiều.

Có lẽ do cả hai cùng là nữ nhi nên đối với tâm ý của Dương Tiểu Ngọc, Mộng Kiều ít nhiều cũng cảm nhận được. Sau khi dẫn Dương Tiểu Ngọc đến hoa viên, nàng bảo: "Tiểu Ngọc, muội ngồi ở đây một lát, để ta tới Phệ Tinh Đới Nguyệt Động tìm Tiểu Ngư sư đệ".

"Sư tỷ".

Chuẩn bị đi lại bị người kêu lại, Mộng Kiều nhất thời nghi hoặc, chờ nghe tiếp.

Cũng không để nàng phải chờ đợi quá lâu, tiếng Dương Tiểu Ngọc lần nữa cất lên: "Tiểu Ngư... hắn mỗi ngày đều tiến vào Phệ Tinh Đới Nguyệt Động để tu luyện sao?".

"Mấy năm qua đệ ấy vẫn luôn tu luyện ở Phệ Tinh Đới Nguyệt Động".

Nhớ lại những năm tháng đã qua, Mộng Kiều thở nhẹ một hơi, tận đáy lòng cảm khái: "Trong lớp đệ tử chân truyền chúng ta, từ xưa tới giờ, chịu khổ nhất có lẽ cũng chỉ có mình đệ ấy...".

"Tư chất đệ ấy tuy rất bình thường nhưng tâm chí thì lại vô cùng kiên định, vượt xa ta, Đại Trù và những đồng môn khác. Để có chút thành tựu như hôm nay, những gì đệ ấy bỏ ra, chúng ta căn bản vô pháp so bì..."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Tâm Ý Của Ta

...

...

Trong lúc ở hoa viên Mộng Kiều đang kể cho Dương Tiểu Ngọc nghe về những tháng ngày tu luyện vất vả của Lăng Tiểu Ngư thì tại Phệ Tinh Đới Nguyệt Động, hần lại tiếp tục đem sự khổ nhọc ấy kéo dài thêm. Trên chính bản thân mình.

Hần ngồi đấy, nơi không gian cửa động thứ hai, vừa ra sức chống đỡ áp lực nghiền ép vừa tranh thủ hấp thu linh khí để tu luyện. Tất nhiên là chẳng phải mới đây. Tính ra thì hần đã ngồi được cả buổi rồi. Băng vào tu vị vắn đỉnh sơ kỳ đỉnh phong, khả năng chịu đựng của hần đã tăng nhiều so với trước...

Có điều... cũng chỉ là nhiều hơn một đoạn, một hai canh giờ vậy thôi. Tu luyện một buổi thì được chứ còn nguyên ngày thì... vẫn bất khả thi. Năng lực của hần, nó còn chưa cho phép.

Điều đó, Lăng Tiểu Ngư là người rõ ràng hơn ai hết. Hần đương nhiên biết lúc nào mình nên dừng lại. Đơn cử như hiện tại, thời điểm phải đình chỉ chính là lúc này.

"Cơ thể ta đã sắp đến ngưỡng giới hạn rồi, phải dừng lại thôi".

Không như trước đây mỗi lần tu luyện đều cố kiên trì dù đã qua tới ngưỡng giới hạn thêm một lúc, Lăng Tiểu Ngư đã rất biết điều mà chủ động thu công. Chẳng phải lần đầu, chuyện này đã diễn ra lâu rồi, kể từ thời điểm hắc bạch song ngư hiện ra nơi lòng bàn tay hần.

Trước kia Lăng Tiểu Ngư hần tư chất thấp kém nên để có thể thực hiện được lời giao ước với Lăng Thanh Trúc, hần không còn cách nào khác là ngoài liều mạng tu luyện, trông chờ vào sự giúp đỡ của vị "tiền bối" thần bí nọ. Chung quy cũng là bất đắc dĩ.

Về sau, cơ thể hần phát sinh dị biến, từ khi hắc bạch song ngư xuất hiện thì tốc độ luyện hoá, hấp thu linh khí đã tăng lên rất nhiều. Nhờ vào sự thay đổi này, hần đã dần tìm lại sự chủ động cho mình, vì vậy cũng không nhất thiết phải nhờ vả vị tiền bối kia nữa. Xét cho cùng thì đôi bên chỉ là người dung nước lỗ, nhận ân huệ quá nhiều cũng chẳng tốt đẹp gì. Trong lòng hần sẽ ngày càng vương mắc...

So với việc trông đợi ở người thì dựa vào chính bản thân mình mà tu luyện, đấy mới là vương đạo.

Tuy nhiên, nói thế không có nghĩa Lăng Tiểu Ngư là kẻ "có mới nói cũ, thấy trắng quên đen". Thực tế thì sâu trong tâm khảm, hần vẫn luôn khắc ghi ân huệ của vị tiền bối kia. Hiện tại thôi trông đợi, chẳng qua là bởi hần không muốn khiến tiền bối phiền lòng vì mình thêm nữa mà thôi...

...

"Phù... ừ...".

Mở mắt thu công, Lăng Tiểu Ngư thờ ra một ngụm trọc khí rồi chuyển mình đứng lên. Nhưng hần không rời đi ngay mà còn nán lại.

Tâm ý vừa động, tay vốn trống không bỗng đã nhiều thêm vài thứ đồ vật, Lăng Tiểu Ngư đem tất cả đặt xuống đất, nhìn hư không cất tiếng: "Tiền bối, sáng nay vẫn bối có xuống bếp làm ít đồ ăn, nay kính dâng tiền bối dùng bữa".

"Lần trước vẫn bối đem tới mấy bình linh tửu, không biết tiền bối người đã dùng hết chưa... Hmm, hôm qua Đại Trù sư huynh có đưa cho vẫn bối một bình Bách Hoa Cao Liệt, vốn là một loại linh tửu rất quý. Vẫn bối nghĩ tiền bối hần sẽ thích".

"Tiền bối, Bách Hoa Cao Liệt này rất mạnh, uống vào rất dễ say, người hãy từ từ dùng..."

"Cũng không còn sớm nữa, vẫn bối xin phép cáo lui".

Tiếng từ giả vừa ra hết cũng là lúc Lăng Tiểu Ngư xoay lưng hướng cửa động bước ra. Qua hết không gian cửa động thứ nhất, vừa tới bên ngoài thì một thân ảnh quen thuộc đã đập vào mắt hần. Đứng là Mộng Kiều sư tỷ.

"Tiểu Ngư..."

"Mộng Kiều sư tỷ, sao tỷ lại tới đây?"

"Ta tới tìm đệ".

Mộng Kiều tiếp lời: "Tiểu Ngọc đang chờ đệ ở hoa viên".

"Tiểu Ngọc kiếm đệ sao?"

"Ừm. Tiểu Ngư, đệ mau về gặp nàng đi".

"Sur tý, chúng ta cùng về".

...

Trước đó, cách Tĩnh Hương Đường một đoạn, tại hoa viên...

Dương Tiểu Ngọc vẫn như cũ đang còn ngồi đợi, tuy nhiên, khung cảnh chờ đợi thì đã không còn giống trước nữa. Thay vì tĩnh lặng thì bầu không khí đã ồn ào hơn đôi chút. Căn nguyên hết thảy đều do một người.

Người này dáng hình mập mạp, bụng bự tay to, mặt tròn mắt híp, trông khá là phúc hậu.

Chẳng phải Chu Đại Trù thì còn ai?

"Hi hi..."

Vẫn cái điệu cười thân thiện thường thấy, Chu Đại Trù kéo chiếc ghế xích lại gần Dương Tiểu Ngọc, dò hỏi: "Tiểu Ngọc, người tìm Tiểu Ngư có việc gì vậy? Có phải lại muốn tặng linh đan, dược thủy gì cho hần không?"

"Tặng gì cũng đâu có liên quan đến người. Không có phần của người".

"Tiểu Ngọc..." - Khuôn mặt xù xuống, Chu Đại Trù tỏ ý trách móc - "Người cũng không thể phân biệt như vậy a. Chúng ta là bằng hữu tốt cùng bái nhập tiên môn một ngày mà..."

"Xuy, ai bằng hữu tốt với người".

"Ta..."

Chu Đại Trù đảo mắt một vòng, nói: "Tiểu Ngọc, người và Tiểu Ngư là bạn thanh mai trúc mã, ta và Tiểu Ngư cũng là hảo huynh đệ, như vậy chúng ta tất nhiên cũng là hảo bằng hữu rồi".

"Hi hi... Tiểu Ngọc hảo bằng hữu, Tiểu Ngọc đại nữ thần, ở đây cũng không có người ngoài, người nói cho ta biết đi. Lần này người mang gì cho Tiểu Ngư vậy? Cho ta ké một phần được không?"

"Không có phần của người".

"Tiểu Ngọc, người đừng nhỏ mọn vậy mà. Lần nào người cũng cho Tiểu Ngư, ta nhìn thấy thật là tủi thân lắm. Người cho ta một chút thôi..."

"Không cho".

"Tiểu Ngọc..."

"Không cho".

Mặc cho Chu Đại Trù ra sức nài nỉ, từ đầu đến cuối câu trả lời của Dương Tiểu Ngọc đều chỉ có một: nàng không cho.

Phân biệt? Ừ thì đúng là nàng phân biệt đối xử. Tuy nhiên, như thế không có nghĩa rằng nàng đầy ghét bỏ gì Chu Đại Trù. Bởi nếu thực ghét bỏ thì từ nãy giờ nàng đã chẳng nói nhiều với hần như vậy.

Bình thường, Dương Tiểu Ngọc nàng rất lãnh đạm với mọi người. Đối diện nói được đôi ba câu thôi đã khó chứ huống hồ đây đưa cả đôi như trường hợp hiện tại.

Đối với Chu Đại Trù, Dương Tiểu Ngọc nàng không ghét; trái lại, trong lòng nàng từ lâu đã xem hần là bằng hữu. Chỉ là... bằng hữu và bạn thanh mai trúc mã, khoảng cách giữa đôi bên vẫn là lớn lắm.

...

"Tiểu Ngọc, ta năn nỉ người đó. Mau nói cho ta biết đi".

"Đại Trù ngươi đừng có ở đây làm bộ. Chẳng phải ta không nói thì ngươi cũng biết sao?".

"Biết? Ngươi không nói thì ta làm sao mà biết được?".

"Ta không nói thì Tiểu Ngu...".

Dương Tiểu Ngọc đang nói dở thì đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về hướng Mặc Kiếm Phong. Ở đó có một con chim đang bay tới bên này.

Con chim nọ kích cỡ khá lớn, so với người Chu Đại Trù còn muốn lớn hơn một chút, có lông màu xanh, mỏ màu đen, chân màu đỏ, hai mắt màu hoàng kim, rất chỉ đẹp dễ.

"Ồ, con chim của ai thế nhỉ? Trên thân có linh quang ẩn hiện như vậy, lẽ nào là linh điều?".

Trong lúc Chu Đại Trù còn đang thắc mắc về sự xuất hiện của con chim lạ thì ngồi ghé bên cạnh, Dương Tiểu Ngọc đã đứng lên.

Nàng nhìn linh điều vừa bay tới trước mặt, cất tiếng hỏi: "Thanh Nhi, có chuyện gì?".

"Đại tỷ, sư phụ có việc tìm đại tỷ".

"A a a...!!".

Linh điều nói xong câu thứ nhất, đến câu thứ hai, lời vừa ra tới miệng, còn chưa kịp thốt tiếng nào đã bị tiếng la của Chu Đại Trù dọa sợ, suýt tí thì ngã nhào xuống đất.

Chả còn tâm trí đâu mà để ý đến "việc tốt" mình gây ra, Chu Đại Trù chỉ vào linh điều vừa loạn choạng bay lên lại, miệng lắp bắp: "Ngươi... ngươi... ngươi biết nói?!".

"Tên mập! Ngươi làm gì thế hả?!".

Đáp lại Chu Đại Trù, linh điều lớn giọng trách cứ: "Ngươi tự nhiên la to như vậy làm gì?! Khiến ta suýt nữa thì té ngã đây này!".

"Thanh Nhi, không được vô lễ".

Chuyển mắt nhìn sang Chu Đại Trù, Dương Tiểu Ngọc giải thích: "Đại Trù, đây là linh thú Ngọc Dương Điều của ta. Trong người nó có huyết mạch linh chủng thượng cổ nên linh tính rất cao, nghe hiểu và nói được tiếng người vốn không phải chuyện gì kỳ lạ".

"Ngọc Dương Điều? Cái tên này sao nghe quen vậy nhỉ...".

Trong lúc Chu Đại Trù đang bận lục tìm ký ức thì Dương Tiểu Ngọc và Ngọc Dương Điều tiếp tục trao đổi.

Sau khi đã tiếp nhận toàn bộ thông tin, Dương Tiểu Ngọc liền lấy từ gói chỉ ra một chiếc hộp, đưa cho Chu Đại Trù, dặn: "Đại Trù, bây giờ ta phải trở về Mặc Kiếm Phong, cái hộp này ngươi giúp ta giao cho Tiểu Ngu".

"Tiểu Ngọc, đây là cái gì vậy?".

"Tâm ý của ta".

Dương Tiểu Ngọc nói xong lập tức cười lên lưng Ngọc Dương Điều, thẳng hướng Mặc Kiếm Phong bay về.

Còn lại một mình, Chu Đại Trù lúc này mới đem chiếc hộp giở lên, lắc lư một lúc thì lẩm bẩm: "Bên trong hình như đựng chai lọ. Lẽ nào là đan dược?".

"Có nên mở ra xem thử không nhỉ?".

"Không được không được. Đây là đồ Tiểu Ngọc tặng cho Tiểu Ngu, ta không thể tùy tiện nhìn xem. Hmmm.... Thôi đột lát nữa Tiểu Ngu về rồi bảo hắn mở cho xem vậy...".

...

Chu Đại Trù đã rất giữ chữ tín, dầu trong lòng rất tò mò nhưng cuối cùng cũng không có mở ra xem..

Cứ thế, nãi cho đến khi Mộng Kiều và Lăng Tiểu Ngu từ Phệ Tinh Đới Nguyệt Động quay về...

"Tiểu Ngu, tứ sư tỷ!".

"Đại Trù, sao để lại ở đây? Mà... Tiểu Ngọc đâu rồi?".

"Tiểu Ngọc à, nàng vừa mới rời đi rồi".

Chu Đại Trù cầm lấy chiếc hộp tiến lại gần Lăng Tiểu Ngư: "Tiểu Ngư, trước khi đi Tiểu Ngọc đem cái này đưa cho ta, bảo ta giao lại cho ngươi".

Lăng Tiểu Ngư tiếp nhận chiếc hộp, cúi nhìn rồi hỏi: "Đại Trù sư huynh, Tiểu Ngọc có nhắn gì cho đệ không?".

"À có." - Chu Đại Trù gật đầu, đem lời Dương Tiểu Ngọc thuật lại - "Tiểu Ngọc nói đây là tâm ý của nàng".

"Nàng còn nói gì nữa không?".

"Hết rồi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Chính Thức Diện Kiến

...

"À, Tiểu Ngư, ngươi còn nhớ chuyện Ngọc Dương Điều không?".

"Ngọc Dương Điều?".

Lần này hỏi đáp Chu Đại Trù không phải Lăng Tiểu Ngư mà là Mộng Kiều. Nàng tỏ ra nghi hoặc: "Đại Trù, đệ là muốn nhắc đến chuyện đệ và Tiểu Ngư đã đem trứng Ngọc Dương Điều luộc ăn hả? Chuyện này qua lâu rồi mà".

"Đúng là chuyện này đã qua lâu rồi..".

Chu Đại Trù hạ thấp giọng, thanh âm có phần cảm thán: "Nghĩ lại thì hồi nhỏ vô tri, không biết giá trị của Ngọc Dương Điều mà đem trứng của nó luộc ăn mất, ăn xong lại còn bị lão nhân gia trách phạt nữa...".

"Hi hi...".

Mộng Kiều che miệng cười khê: "Đại Trù, sao tự dưng đệ lại nhắc chuyện xưa rồi tiếc nuối vậy?".

"Đâu phải tự dưng".

Chu Đại Trù nói tiếp: "Từ sư tỷ, tỷ không biết đó chứ. Hồi nãy đệ đang trò chuyện với Tiểu Ngọc thì có con chim bay đến báo tin cho nàng. Con chim kia chính là Ngọc Dương Điều, là một trong hai quả trứng thuở trước a".

"Chắc, Ngọc Dương Điều kia lợi hại lắm. Nó còn chưa đạt tới cảnh giới hoá hình mà đã có thể nói được tiếng người rồi. Thật là thông minh mà...".

"À, thì ra đệ là vì chuyện này...".

Có vẻ đã không còn xa lạ nữa, Mộng Kiều gật gù, bảo: "Hmm... Ngọc Dương Điều kia ta cũng từng thấy qua. Tiểu Ngọc gọi nó là Thanh Nhi, trong người có huyết mạch của linh chủng thượng cổ Huỳnh Điều, nghe nói thành tựu sau này sẽ rất cao...".

Ngó sang Chu Đại Trù, Mộng Kiều suy đoán: "Thế nào? Đại Trù đệ có phải là nhìn thấy Ngọc Dương Điều của Tiểu Ngọc lợi hại nên trong lòng chột luyến tiếc?... Nếu hồi nhỏ đệ không đem trứng Ngọc Dương Điều luộc ăn thì bây giờ cũng đã có một con linh thú lợi hại rồi a".

"Haizz... Tiếc thì đúng là cũng có tiếc thật".

Chu Đại Trù thở dài, ngược nhìn cao xanh, buông lời cảm thán: "Nếu như hồi đó không ăn mà để nuôi lớn tới bây giờ mới ăn có phải hơn không? Ăn thịt vẫn ngon hơn ăn trứng a".

Mộng Kiều: "...".

Tâm tình nàng thực là hơi bị đả kích một chút. Nãy giờ nàng cứ tưởng Chu Đại Trù ỉu xìu than thở là vì ăn năn hối hận việc làm năm xưa kia, ai dè... Cái tên sư đệ này của nàng vẫn như cũ muốn đem Ngọc Dương Điều ăn mất. Lúc nhỏ vô tri chưa hiểu được giá trị của linh thú thì thôi, đằng này hiểu rồi lại vẫn cứ...

"Có hai sư đệ, một tên so với một tên càng 'lợi hại'. Đúng là chả có tên nào là bình thường hết...".

Ngắm lác đầu, Mộng Kiều xoay người lại xem Lăng Tiểu Ngư.

Tiếc rằng ở đây, thân ảnh Lăng Tiểu Ngư đã đi mất từ lúc nào...

...

...

Sáng sớm hôm sau, bên trong Phệ Tinh Đối Nguyệt Động..

Tại không gian cửa động thứ tư, cũng là cuối cùng, sinh vật khả ái mang hình hài một cô bé nhỏ nhắn còn đang say ngủ.

Nơi nó nằm ngủ cũng chẳng phải chỗ nào mới lạ, như cũ vẫn là bên trong vỏ trứng của mình thôi. Nhìn dáng vẻ hiện giờ của nó, thật khó để hình dung đây là kẻ có bốn sự tự do ra vào các kết giới và cư ngụ luôn ở Phệ Tinh Đối Nguyệt Động - điều mà ngay đến những vị chân nhân cảnh hậu kỳ như Lăng Thanh Trúc, Cơ Thành Tử cũng vô pháp làm được.

Ngẫm lại chuyện này, nguyên do có lẽ đến từ quả cầu thủy tinh mà nó đang sở hữu. Bởi lẽ, qua những lần nó âm thầm trợ giúp Lăng Tiểu Ngư tu luyện, rồi thái độ khản trương lo sợ khi đối mặt với thân ảnh Lăng Thanh Trúc, có thể thấy là pháp lực của bản thân nó cũng không phải quá cao.

Chẳng may may e ngại kết giới và áp lực nghiền ép của Phệ Tinh Đối Nguyệt Động, chỉ dựa vào tu vi bản thân thì sinh vật khả ái chắc chắn không thể nào làm nổi. Trừ phi nó trời sinh có đại thần thông kỳ diệu nào đấy, bằng không thì chỉ còn một cách giải thích: năng lực của quả cầu màu tím trong tay nó.

Viên tử tinh cầu này ngay từ lúc nó phá trứng chui ra thì đã có sẵn, giữa đôi bên vốn dĩ tồn tại một mối liên hệ vô cùng mật thiết. Hẳn vì lẽ đó mà trước nay, nó chẳng cần thao túng thì tử tinh cầu cũng tự động phát ra công năng bảo hộ cho nó. Mọi lúc mọi nơi. Thậm chí là giống như hiện tại, trong tình trạng say ngủ vô thức...

...

"Oáp...".

Không biết đã qua bao lâu, vốn đang say ngủ, sinh vật khả ái chợt giật mình, ngáp một hơi dài. Ngáp xong, nó đưa tay dụi mắt, từ từ mở ra.

Chóp chóp mấy lượt, sinh vật khả ái nằm thêm một hồi thì chuyển mình ngồi dậy, khoan thai bước ra khỏi cái ổ ấm áp của mình.

"Oáp...".

Nó vươn vai, ngáp thêm một cái nữa rồi mới từ trên bệ đá nhảy xuống dưới đất.

"Bộp bộp...".

Vỗ bụng mình hai cái, nó cất tiếng: "A da da...".

Sau những câu từ mà chỉ bản thân nghe hiểu nọ, trong bộ đồ màu trắng quen thuộc, sinh vật khả ái thoáng quan sát chung quanh, kể đến thì hướng không gian cửa động thứ ba bước qua.

Trải qua một giấc ngủ dài thì hiện nó đang khá là đói bụng. Nó phải ra ngoài để kiếm thức ăn lót dạ a.

...

"A da da!".

Ngay khi vừa đặt chân sang không gian cửa động thứ hai thì sinh vật khả ái đột nhiên kêu lên, thanh điệu rất là vui sướng.

Chẳng vui sao được khi mà ngay trước mắt nó đang có một chiếc hộp to đùng được người đặt sẵn?

Chiếc hộp kia nó đây hết sức quen thuộc đấy. Từ kiểu dáng cho tới màu sắc, hay thậm chí kể cả mấy tấm linh phù được dán ở bên trên, toàn bộ đều thân quen vô cùng..

Đây chính là thức ăn của con người kỳ lạ kia mang tới cho nó a.

"A da da... A cha cha...".

Trống sự vui mừng ngoài mong đợi, sinh vật khả ái cứ thế lao thẳng tới chỗ chiếc hộp do Lăng Tiểu Ngư để lại từ hôm qua, không ngừng cạ mặt vào. Xem bộ dạng thì hẳn nó phải yêu thích đồ ăn của Lăng Tiểu Ngư lắm.

...

Nâng niu, thân ái một hồi lâu, cuối cùng sinh vật khả ái cũng quyết định đem chiếc hộp mở ra. Động tác cẩn thận, nó lấy từng chiếc đĩa, từng cái bát đặt xuống đất...

Chừng khi bên trong hộp đã trống không, lúc này sinh vật khả ái mới bắt đầu bữa ăn thịnh soạn của mình.

Không. Nó không bốc tay giống như hồi trước nữa. Bây giờ nó đã có hiểu biết, đã văn minh hơn nhiều rồi. Thay vì dùng tay để bốc thì nó đang dùng đũa để gấp thức ăn hân hoan. Bất chấp những ngón tay rất nhỏ, nó vẫn rất tài tình điều khiển đôi đũa to, lần lượt gấp đồ ăn đựng trong bát đĩa.

Tất nhiên, thức ăn thì có món này món nọ, có cái nhỏ cái to. Sinh vật khả ái không thể lúc nào cũng dùng đũa được. Thành thạo nó phải tạm buông đôi đũa, bằng hình thức nguyên thủy nhất để cho thức ăn vào bụng.

"Nhòm nhòm... nhòm nhòm..."

"Ừc..."

"Nhòm nhòm..."

...

Với cách ăn uống khá là tự do, phóng khoáng, chẳng mấy chốc mà sinh vật khả ái đã đem thức ăn xử lý gần phân nửa.

Tương người thì nhỏ, đồ ăn thì nhiều, thật cũng không rõ rốt cuộc là nó đã đem thức ăn chứa ở chỗ nào nữa...

...

"A da da..."

Có vẻ đã cảm thấy no, sinh vật khả ái rút cuộc cũng dừng lại, thôi càn quét. Rất có ý thức của người biết tiết kiệm, nó liếc qua đồng bát đĩa, thoáng nghĩ rồi đem những cái đã ăn dở trộn lẫn với nhau, kể đó thì cho hết vào bên trong chiếc hộp, đập nắp rồi dán linh phù lên hông bảo quản.

"A da da..."

Tâm trạng thư thái, sinh vật khả ái làm xong hết thấy liền nhanh chóng đứng lên, dùng linh lực nâng cao chiếc hộp, đang toan đưa về chỗ của mình ở không gian cửa động thứ tư thì bước chân bỗng ngưng.

Nó đem chiếc hộp bỏ xuống, quay nhìn một món đồ vật đặt gần đó. Đích thị là bình Bách Hoa Cao Liệt mà Lăng Tiểu Ngư đã để lại cùng hộp đựng thức ăn hôm qua.

"A da da?"

Dáng vẻ nghi hoặc, sinh vật khả ái tiến sát lại bình linh tửu, mở nắp rồi đưa mũi ngửi ngửi.

"Khịt khịt..."

"A da da! A da da!"

Còn hơn cả ban nãy, thời điểm trông thấy chiếc hộp đựng thức ăn, sinh vật khả ái vừa ngửi đã liền reo lên. Xem ra đối với mùi vị của linh tửu, nó đây cũng có thể coi là biết thưởng thức...

...

...

Nửa giờ sau.

Phía đông, mặt trời đã lên được một đoạn tầm bằng sải tay. Toàn bộ núi Ngũ Đài hiện đã được ánh dương quang soi rọi...

Dưới những tia nắng còn dịu nhẹ, từ căn phòng mình, sau một đêm thoa thuốc điều dưỡng, Lăng Tiểu Ngư lại tiếp tục hướng đến Phệ Tinh Đới Nguyệt Động để tu luyện.

Tất cả vẫn giống như mọi ngày. Con đường quen thuộc, khung cảnh quen thuộc, thanh âm quen thuộc, hết thấy đều chẳng có gì thay đổi. Hay ít ra Lăng Tiểu Ngư đã cho là như vậy.

Tuy nhiên sau đó, hần đã buộc phải thay đổi ý nghĩ. Sự quen thuộc trong mắt hần, nó đã trở nên khác lạ. Căn nguyên tới từ một thứ, hoặc có lẽ nên gọi là một sinh vật.

Sinh vật này khá là nhỏ nhắn, chỉ cao khoảng một thước hai tấc dư, mặc một bộ đồ màu trắng, tóc màu vàng sẫm, hết sức đáng yêu...

Hiện giờ, sinh vật khả ái nọ đang ở ngay trước mặt Lăng Tiểu Ngư hần, dùng đôi tay bé xíu nâng bình Bách Hoa Cao Liệt, vừa uống vừa hát...

"Da dá da dà... Dà da da dá..."

"Dá da dà da... Da da... Dá da..."

Đấy, sinh vật khả ái kia hát như vậy đấy, những câu từ mà dù nghe rõ thì Lăng Tiểu Ngư vẫn vô pháp hiểu được. Hần đứng ngay đó, toàn thân bất động, ý thức suýt tí thì đình trệ...

Hần quá bất ngờ đi. Cái khung cảnh đang diễn ra trước mắt này, hẳn nào đã kịp hình dung ra bao giờ?

Một cô bé nhỏ xíu xiu đang cầm bình rượu ca hát, đây... rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

"Cô bé" kỳ lạ này là ai? Tại sao lại xuất hiện bên trong Phệ Tinh Đới Nguyệt Động? Xem hình dáng thì... hình như cũng không hẳn là người.

"Lẽ nào... lẽ nào là...?"

Tâm tư máy động, Lăng Tiểu Ngư triển khai pháp nhãn hồng xem xét.

Nhưng, hẳn càng xem thì trong lòng lại càng mờ mịt. Lai lịch của cô bé, hẳn không làm sao tra nổi.

Có điều, hẳn cũng chẳng cần phải tra thêm nữa. Cô bé - sinh vật khả ái ấy - đã vừa mới tự mình giải đáp cho hẳn một điều. Bằng cách loạn choạng di chuyển qua không gian cửa động thứ ba rồi lại trở về không gian cửa động thứ hai một cách nhẹ nhàng êm ái, cô bé đã gần như xác nhận nỗi nghi hoặc trong lòng hẳn, rằng cô bé chính là vị tiền bối mà bấy lâu Lăng Tiểu Ngư hẳn vẫn kính trọng, mong được diện kiến.

"Thật... thật sự là tiền bối?"

Như để củng cố thêm nhận định, Lăng Tiểu Ngư tiến lên, lấy can đảm hỏi: "Tiền bối, người... là người phải không?"

"À da dá?"

Múa may quay cuồng cả buổi, tới lúc này, khi nghe được tiếng của Lăng Tiểu Ngư thì sinh vật khả ái mới bắt đầu chú ý đến sự hiện diện của hẳn. Nhưng, cũng chả rõ có phải do đang say rượu hay gì mà thay vì cấp tốc ân minh lần trốn như mọi khi thì nó lại hướng thẳng tới chỗ Lăng Tiểu Ngư hẳn.

"A da dá..."

Mở miệng cười, sinh vật khả ái cầm bình rượu Bách Hoa Cao Liệt giơ lên, ý tứ dường như muốn Lăng Tiểu Ngư uống cùng với nó.

"Tiền bối, người... ta..."

"A da da! A da da!"

"Tiền bối, ta... ta không hiểu người nói gì".

"A da da! A da da...!"

Trong khi sinh vật khả ái đang cố dùng hành động để truyền đạt ý tứ cho Lăng Tiểu Ngư thì nơi nội tâm mình, hẳn cũng đang âm thầm tự hỏi.

"Tiền bối hình như không nói được tiếng người? Như vậy lẽ nào tiền bối thật cũng không phải người?"

"Nhưng, nếu không phải người thì là gì? Yêu quái sao?"

"Cũng không giống. Ta chẳng cảm nhận được chút yêu khí nào cả..."

"Mà... tại sao ta lại thấy tiền bối cũng không lợi hại như trong tưởng tượng nhỉ? Hình dáng tiền bối nhỏ như vậy..."

"Chắc không đâu. Vừa rồi tiền bối có thể nhẹ nhàng đi xuyên qua kết giới của cửa động thứ ba, điều này chứng tỏ tiền bối có đạo hạnh rất cao. Ta nhớ lúc trước dù là sư phụ thì cũng phải triển khai phòng hộ rồi mới bước qua bên đó, nhưng tiền bối thì không cần..."

Lăng Tiểu Ngư thấy sao thì hay vậy. Hần đâu biết được rằng tất cả những gì hẳn thấy, sự nhẹ nhàng vượt qua kết giới cũng như thân thể tự do di chuyển mà không cần bày ra phòng hộ, hết thảy đều là do năng lực của viên tử tinh cầu đang được cất bên trong chiếc túi nhỏ trước bụng của sinh vật khả ái.

Riêng phần mình, sinh vật khả ái chẳng biết, mà có lẽ với trạng thái say xỉn lúc này thì nó cũng chẳng cần biết đến những suy nghĩ của Lăng Tiểu Ngư làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Muôn Nỗi Hoài Nghi

"A da da! A da da!"

Hươ tay múa chân, sinh vật khả ái đem bình rượu dúi vào người, hay chính xác hơn là vào chân Lăng Tiểu Ngư.

Thoát ra khỏi suy diễn, Lăng Tiểu Ngư tạm dè nén những nghi ngờ, ngồi hẩn xướng.

"Tiền bối, người... người bảo ta uống?"

"A da da!"

Thấy Lăng Tiểu Ngư cuối cùng cũng hiểu ra, sinh vật khả ái gạt đầu hân hoan. Nó tiếp tục đem bình rượu đẩy về phía Lăng Tiểu Ngư.

"Tiền bối, ta... Bách Hoa Cao Liệt này rất mạnh mà tửu lượng của vân bối lại không được tốt lắm..."

"A da da!"

"Tiền bối, ta..."

"A da da! A da da!"

Trước sự thúc ép của người bé xúxoi đối diện, Lăng Tiểu Ngư dù muốn cũng khó lòng từ chối thêm nữa. Trong lớp linh quang bảo hộ toàn thân, hẩn miễn cưỡng tiếp nhận bình rượu, nhấp nhẹ một hớp.

"A da da!"

Lăng Tiểu Ngư vừa toan bỏ xuống thì sinh vật khả ái đã lập tức ngăn lại, ép hẩn phải uống thêm một ngụm lớn nữa rồi mới chịu buông tha.

"Khục khục..."

Dường như bị liệt tửu làm choáng ngợp, Lăng Tiểu Ngư dùng tay che miệng, ho liên tục.

Khuôn mặt thoáng chốc đã hồng lên thấy rõ, hẩn nhìn bình rượu lại vừa mới được đẩy qua, lắc đầu: "Tiền bối, tu vi của vân bối không đủ, thật không thể uống thêm nữa".

"A da da?"

Sinh vật khả ái tỏ vẻ hoài nghi. Nó loạng choạng bước vòng vòng trước mặt Lăng Tiểu Ngư, quan sát hồi lâu thì lắc đầu, tiếp tục dúi bình rượu Bách Hoa Cao Liệt cầm trong tay qua.

"A da da!"

"Tiền bối, ta thật sự..."

"A da da! A da da!"

Lòng vì nể trọng ân nhân đã giúp mình tu luyện mấy năm qua, bất đắc dĩ, Lăng Tiểu Ngư đành phải cố uống thêm vài hớp Bách Hoa Cao Liệt nữa.

Rồi... lại vài hớp nữa...

Cứ thế, kẻ đưa qua, người dúi lại, chẳng mấy chốc mà Lăng Tiểu Ngư và sinh vật khả ái nọ đã đem số rượu còn lại trong bình uống cạn. Và khi đã uống xong thì...

Trước nói về Lăng Tiểu Ngư. Ngay lúc ngụm Bách Hoa Cao Liệt cuối cùng vừa được chính mình uống cạn thì hẩn cũng liền vội vã lên tiếng cáo từ. Phần vì áp lực nghiền ép, phần vì tâm trí đã dần mất kiểm soát trước hơi men, hẩn buộc phải mau chóng rời khỏi Phệ Tinh Đối Nguyệt Động, chạy thẳng một mạch về căn phòng ở cạnh Tinh Hương Đường của mình.

Không thể không nói, Bách Hoa Cao Liệt quả chẳng hổ là liệt tửu chuyên dành cho chân nhân thường thức; hôm đó, Lăng Tiểu Ngư chỉ uống trước sau mười mấy ngụm mà khi chạy về được tới phòng, vừa khép cửa xong thì đã nằm gục luôn trên giường, mãi ba ngày sau mới tỉnh dậy.

Trong khi đó, kẻ ở Phệ Tinh Đối Nguyệt Động...

Sinh vật khả ái nọ, tình trạng cũng chả khá hơn là bao. Tại thời điểm Lăng Tiểu Ngư vội vã rời đi thì tầm một khắc sau nó cũng liền lăn quay ra ngủ. Tận đến hôm nay, khi mà Lăng Tiểu Ngư đã lần nữa quay lại nó vẫn còn chưa tỉnh...

...

Bên trong không gian cửa động thứ hai, Lăng Tiểu Ngư hết nhìn mớ thức ăn, bát đĩa nằm vương vãi trên đất rồi lại nhìn vị tiền bối khả ái kia, thật lâu cũng chẳng nói năng gì.

Thú thực đối với sự thể hôm nọ, những gì đã xảy ra, cho tới tận bây giờ Lăng Tiểu Ngư hẳn vẫn còn chưa thể tiếp thụ được. Mọi thứ... quá ngoài sức tưởng tượng đi.

Vốn dĩ "tiền bối" trong lòng hắn là một cao nhân thâm bất khả trắc, tóc bạc râu dài kia. Vậy mà thực tế... Thâm bất khả trắc thì đúng là cũng thâm bất khả trắc thật, chỉ có điều hình tượng thì lại...

Lăng Tiểu Ngư, hẳn thật không biết phải nói sao cho đúng nữa.

Bước chân nhẹ tiến lại gần, Lăng Tiểu Ngư cất tiếng gọi: "Tiền bối".

"Tiền bối".

"Tiền bối".

Sau mấy lượt hô gọi mà vẫn không thấy đối phương cựa quậy gì, Lăng Tiểu Ngư bất giác thầm nghĩ: "Chắc là tiền bối vẫn còn chưa tỉnh rượu..."

"Nhưng mà... tiền bối là cao nhân đạo pháp thâm huyền, dù có say thì cũng nên dậy rồi mới phải..."

Những ngời vực hôm nọ tạm lắng giờ phút này lại bắt đầu trở lên. Dưới sự thôi thúc âm thầm, Lăng Tiểu Ngư tiến thêm hai bước, thoáng do dự nhưng rồi cũng ngồi hẳn xuống.

Hắn bắt đầu chăm chú quan sát kẻ đang nằm ngủ trước mặt.

...

Theo thời gian trôi, mỗi hoài nghi trong lòng Lăng Tiểu Ngư càng lúc càng đậm. Dẫu có nhìn ngang ngó dọc thế nào thì hắn cũng không thấy vị tiền bối ở trước mặt mình đây có vẻ gì gọi là cao nhân. Từ đầu tới chân, vị tiền bối này... đều quá xinh xắn, nhỏ nhắn đi.

"Khả ái", đây là hai từ hiện hữu trong tâm trí hắn, và hết. So với hình tượng cao nhân thì rõ ràng là giống một tiểu cô nương thiện lương đơn thuần hơn.

Trông xem. Có vị cao nhân nào khi ngủ mà nước miếng lại nhiều đầy cổ, thấm ướt cả mảng lớn y phục thế này không? Đã thế lại còn đem nước miếng đọng trên miệng mình thổi thành một cái bong bóng nữa chứ...

"Lẽ nào ta nhận lầm rồi?"

"Thế nhưng... tiền bối nếu không phải là "tiền bối" thì ai mới là "tiền bối"?"

Lăng Tiểu Ngư suy đi nghĩ lại, sau cùng cũng chỉ có thể đưa đến một kết luận: kẻ nằm trước mặt chính là "tiền bối" - người vẫn luôn trợ giúp hắn tu luyện suốt mấy năm qua. Khác, có chăng là vị tiền bối này đã sai biệt rất nhiều so với trí tưởng tượng của hắn.

Hựt hửng? Thất vọng?

Cũng không hẳn. Hắn chỉ là hơi khó tiếp nhận một chút. Đối với chuyện này hắn nghĩ là mình cần thêm thời gian để thích ứng, cũng như tìm hiểu...

"Tiền bối thật có lợi hại như ta nghĩ không nhỉ?"

"Hay là ta thử thăm dò một chút..."

Trong đáy mắt ánh lên vài tia khác lạ, với sự tò mò, hoặc cũng có thể gọi là ngờ vực, Lăng Tiểu Ngư đưa một ngón tay lại gần kẻ đang nằm ngủ.

Khi ngón tay nọ sắp chạm vào người của sinh vật khả ái ấy thì một chuyện bất ngờ xảy ra. Từ trong cơ thể nó, một luồng năng lượng kỳ lạ bỗng cấp tốc lan tràn, nhảy mất đã đem Lăng Tiểu Ngư chấn bay.

"Khục khục..."

Từ dưới đất, Lăng Tiểu Ngư gượng dậy, nhanh chóng đem linh lực điều động để tạo lại lớp phòng hộ hồng ngân chặn áp lực nghiền ép của Phệ Tinh Đới Nguyệt Động. Hắn cúi nhìn vết máu dính trên vạt áo vừa lau, nhìn xong thì hướng kẻ vẫn đang nằm say ngủ, thần sắc kinh hãi: "Văn bối hồ đồ mạo phạm, xin tiền bối tha tội!"

Đợi một lúc vẫn chưa thấy đối phương nói năng gì, Lăng Tiểu Ngư lúc này mới thận trọng ngẩng đầu lên.

Nơi đối diện, sinh vật khả ái như cũ hầy còn nằm. Trên mặt nước miếng vẫn đang nhiều, thậm chí đến cả cái bong bóng do nó thổi ra kia vẫn đều đặn phồng lên xẹp xuống theo từng nhịp thở...

Rõ ràng là vị "tiền bối" này còn chưa có tỉnh giấc. Đó là sự thật. Tiếc rằng Lăng Tiểu Ngư lại không nghĩ vậy.

Sau một đòn bất ngờ vừa mới nhận thì Lăng Tiểu Ngư hẳn đang đinh ninh là vị tiền bối kia sớm đã thức dậy rồi. Nằm yên bất động, hết thấy chẳng qua vì tiền bối có dụng ý. Có lẽ là để thăm dò hắn...

Tự thấy bản thân đã hồ đồ mạo phạm, đợi mãi lại không nhận được chỉ thị gì thêm, thầm nghĩ tiền bối muốn được yên tĩnh nên Lăng Tiểu Ngư ngó ý cáo từ: "Tiền bối, văn bối không dám quấy rầy người nữa. Nếu như tiền bối không có gì cản ngại thì văn bối xin phép..."

Giống trước, từ nãy giờ, đáp lại Lăng Tiểu Ngư có chẳng là những tiếng hít thở đều đặn.

...

Đến nhanh, lúc đi thì lại càng nhanh. Thân ảnh Lăng Tiểu Ngư sớm đã chẳng còn bên trong Phệ Tinh Đới Nguyệt Động nữa. Hắn đã trở về. Hiện tại, đang an nhiên nằm ngủ duy chỉ mỗi mình sinh vật khả ái nọ.

So với ban nãy, khi Lăng Tiểu Ngư còn tại thì lúc này quang cảnh đã ít nhiều đổi khác. Xung quanh cơ thể sinh vật khả ái, chẳng rõ từ khi nào đã có thêm một lớp linh quang màu tím bao bọc, đem nó nâng lên, phiêu phù giữa không trung.

Càng lạ hơn nữa là kể từ lúc sinh vật khả ái được linh quang nâng lên thì năng lượng cất chứa bên trong Phệ Tinh Đới Nguyệt Động, tất cả liên tục trung lao về, nhanh chóng bị nó hấp thụ.

Không riêng ở cửa động thứ hai mà ngay đến cửa động thứ nhất, thứ ba và thứ tư, toàn bộ đều bị tác động. Dưới hấp lực vô hình, năng lượng từ mọi ngóc ngách thi nhau đổ dồn, mặc cho kết giới vẫn đang còn hiện hữu đi nữa.

Tình cảnh này thật sự rất giống với lần nọ, thời điểm thái cực đồ và giọng nói tang thương xuất hiện trên bầu trời Thiên Kiếm, khi mà Lăng Tiểu Ngư tiến nhập cảnh giới vẫn định trong vô thức...

...

Một đợt tiếp một đợt, năng lượng thi nhau tiến nhập vào bên trong cơ thể nhỏ bé của sinh vật khả ái nọ. Cùng với đó, một vài hình ảnh lắt lắt cũng chậm rãi hiện ra...

Tất cả đều là hình tượng của một cô gái. Nàng mặc một bộ y phục màu trắng, có mái tóc màu vàng sẫm, dáng người thanh thoát, khí chất xuất trần, thật vừa nhìn đã biết chẳng phải thường nhân. Thậm chí kể cả khi đây chỉ là những hư ảnh mờ nhạt thì sự diễm lệ của nàng vẫn hơn xa bậc quốc sắc thiên hương chốn thế tục. Xinh đẹp vô cùng.

Cô gái kia, nàng rốt cuộc là ai?

Và sinh vật khả ái đang an nhiên nằm ngủ đây, nó lại là ai?

Cả hai liệu có phải cùng một người?

Hết thấy vẫn còn là bí ẩn. Chưa ai giải được...

...

...

Trăng non mọc rồi trăng non lại tàn. Chút vắn vương, vài giọt sương đọng cũng nhanh chóng tan đi. Bối nắng.

Một ngày mới đã bắt đầu.

Giống như hôm qua, hôm nay, trên con đường xanh màu cỏ dại, Lăng Tiểu Ngư lại một mình cất bước. Nơi hắn muốn đến, tất nhiên vẫn là Phệ Tinh Đới Nguyệt Động. Mục đích không phải bồi tu luyện, nguyên nhân thật sự là vì muốn biết tình hình của vị tiền bối kia hiện đang thế nào.

Cả đêm hôm qua Lăng Tiểu Ngư hẳn đã suy nghĩ rất nhiều. Trong lòng hắn tồn tại khá nhiều điều mâu thuẫn. Có lúc hắn muốn chạy ngay tới Huyền Âm Động cầu kiến sư phụ, đem những gì đã xảy ra kể lại với nàng. Nhưng rồi hắn nghĩ lại, cảm thấy không ổn nên từ bỏ.

Mặc dù vị tiền bối kia là ân nhân của hắn, những năm qua đối với hắn rất tốt, cũng chưa từng gây ra thiệt hại gì cho Trúc Kiếm Phong, cho Thiên Kiếm Môn, thế nhưng chung quy vẫn chẳng thuộc người của bản môn.

Một ngoại nhân lại cư nhiên ngụ tại trọng địa môn phái, đây tuyệt không phải việc có thể dễ dàng chấp nhận được. Trước đây chả nói làm gì, tiền bối vẫn

luôn một mực lảng tránh bên trong không gian cửa động thứ tư, dầu có muốn thì sự phụ hấn và chương môn cũng vô pháp diện kiến. Nhưng hiện tại thì khác...

Tiền bối đã tiến ra không gian cửa động thứ hai - nơi mà ai nấy ở đình Trúc Kiếm này đều bước vào được. Cộng thêm trạng thái hiện giờ của tiền bối... Tuy định ninh tiền bối chỉ giả vờ say ngủ nhưng Lăng Tiểu Ngư vẫn không muốn cho người khác biết. Hấn sợ sự phụ và các vị trưởng bối sẽ chạy tới quấy rầy...

Tóm lại, thắc mắc thì thắc mắc, mâu thuẫn thì mâu thuẫn, với sự tôn trọng và biết ơn từ trong tâm khảm, Lăng Tiểu Ngư đã quyết định sẽ giữ kín chuyện này. Chỉ ít là cho tới khi được vị tiền bối kỳ lạ kia cho phép, hoặc giả lúc bản thân phát hiện ra một hành vi mờ ám nào đấy...

...

Trước cửa động Phệ Tinh Đới Nguyệt, Lăng Tiểu Ngư dù đã tới nhưng vẫn chưa chịu đi vào. Xem bộ dạng thì dường như có điều lo ngại.

Cũng phải. Ai bảo hôm qua hấn hồ đồ vô lễ làm gì. Một đòn chấn bay khiến cho khí huyết nhộn nhạo kia, tận đến lúc này hầy còn đang ám ảnh trong tâm trí hấn đấy.

"Dù sao cũng đã thành tâm nhận lỗi rồi, chắc tiền bối sẽ không để bụng đâu".

Lăng Tiểu Ngư tự trấn an mình, tiếp đẩy thì hít mạnh một hơi, lấy dũng khí đưa chân tiến vào bên trong Phệ Tinh Đới Nguyệt Động.

Hấn qua hết không gian cửa động thứ nhất, chẳng mấy chốc thì thân ảnh đã có mặt bên trong không gian cửa động thứ hai.

Hơi ngoài ý muốn, đập vào mắt hấn vậy mà vẫn là tràng cảnh của ngày hôm qua. Vị tiền bối bé xíu xiu kia vẫn đang nằm say ngủ. Khác, có chăng là thay vì dưới đất thì tiền bối lại đang được bao bọc trong một cái bong bóng màu tím, phiêu phù giữa không trung..

"Cái này..."

Chứng kiến tình trạng trước mắt, Lăng Tiểu Ngư nhất thời chẳng biết nói sao cho phải. Hấn đảo mắt một vòng, nhìn những luồng lực lượng vốn vô hình nay bỗng hiện rõ lộ tuyến, không khỏi âm thầm suy đoán: "Những luồng lực lượng này khẳng định là của Phệ Tinh Đới Nguyệt Động. Tiền bối đem chúng dẫn nhập vào cơ thể, lẽ nào là đang tu luyện?"

"Lúc này có lẽ ta đừng nên làm phiền tiền bối..."

Nghĩ vậy, Lăng Tiểu Ngư lặng lẽ xoay người, đang toan rời đi thì dị biến bất ngờ phát sinh.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Chuyển Hoá

Từ trên người sinh vật khá ái nộ, vô số quang điểm hiện lên, tất cả hợp lại tạo thành một vàng sáng chói lòa. Tiếp đấy, "Oành" một tiếng, vàng sáng nổ tung. Thế là một hệ quả tất yếu xảy ra: Một lần nữa, Lăng Tiểu Ngư lại bị chấn bay.

"Đòn đánh" lần này mạnh hơn hấn so với trước. Vậy nên cũng chẳng có gì khó hiểu khi mà Lăng Tiểu Ngư lại học đến mấy ngụm máu tươi. Từ trên đất, hấn khó nhọc ngồi dậy. Tất nhiên là trước đó, một lớp linh lực phòng hộ khác cũng đã được hấn tạo ra...

Cõi lòng kinh nghi bất định, Lăng Tiểu Ngư đưa mắt nhìn kẻ nằm nơi đối diện - nguồn cơn gây nên mọi việc.

Sinh vật khá ái bấy giờ đã chẳng còn phiêu phù giữa không trung nữa. Thay vì lơ lửng bên trong quả bong bóng màu tím nọ thì lúc này nó đã an vị dưới đất. Có lẽ là kẻ từ sau vụ nổ ban nãy.

So với trước, hình dạng của nó vẫn giống y như cũ, từ đầu tới chân vẫn lạnh lặn nguyên si. Nó không những không mất đi miếng thịt hay là sợi tóc nào mà thậm chí là còn có nhiều thêm vài dấu vết.

Trên khuôn mặt bầu bĩnh của nó chả rõ tự bao giờ bỗng hiện ra thêm hai chấm tròn màu đỏ to bằng đầu ngón tay, mỗi cái nằm ở một bên, ngay phía trên chân mày một xú, thoạt trông khá là giống hai con mắt.

Đôi chấm tròn ấy, chúng đại biểu cho điều gì?

Lăng Tiểu Ngư tự hỏi, nhưng hỏi xong thì cũng chỉ biết im lặng thế thôi. Hấn làm sao trả lời được. Dù sao chuyện vốn là phát sinh trên thân thể kẻ khác, đâu phải hấn. Mà cái "kẻ" này thì... vẫn đang còn ngủ.

May thay, giấc ngủ đã vừa mới kết thúc. Sinh vật khả ái, nó đã thức dậy.

"Da..." nhẹ một tiếng, trong bộ đồ có phần rộng rãi, sinh vật khả ái cựa mình, dùng tay dụi mắt. Với trạng thái lơ mơ chưa tỉnh, nó từ từ ngồi dậy, há miệng ngáp dài.

"Oáp...".

Ngáp xong, lúc này nó mới chính thức mở ra đôi mắt to tròn của mình..

Không như mọi khi, cảnh tượng hiện ra trước mặt sai biệt đi rất nhiều. Mà khác nhất, khiến sinh vật khả ái phải ngạc nhiên nhất chính là... chính là cái con người kỳ lạ kia. Cái con người mà suốt mấy năm qua vẫn thường xuyên lui tới chỗ này...

Bốn mắt nhìn nhau không chớp, sau một hồi yên bất động, sinh vật khả ái bất ngờ nhảy cẫng lên, miệng hét to...

"A a a a...!!".

... rồi chạy mất.

...

"Này...".

Nhìn lớp kết giới của cửa động thứ ba - nơi ai đó vừa mới chạy vào, Lăng Tiểu Ngư há hốc cả buổi cũng chẳng thốt thêm được chữ nào. Diễn biến này... nó không nằm trong suy nghĩ của hắn a.

Đáy lòng ngập nỗi hoang mang, Lăng Tiểu Ngư muốn hỏi nhưng hiện đã không còn người để hỏi. Nhìn qua ngó lại một hồi, có phần bất đắc dĩ, hắn chuyển mình đứng lên, quay hướng cửa động bên ngoài bước ra...

Chỉ là... hắn đi còn chưa được bao nhiêu bước thì từ phía sau, một giọng non nớt đã truyền đến: "Không được đi!".

Theo phản xạ, Lăng Tiểu Ngư xoay đầu nhìn lại.

Hắn những tưởng rất nhanh sẽ được nghe thêm một câu hỏi, một lời trách mắng hay một chỉ thị nào đấy từ "tiền bối" thì không, kẻ vừa mới gọi, thay vì nói thêm một lời nào với hắn thì đối phương lại đột nhiên tỏ ra nghi hoặc với chính bản thân mình.

Sau mấy bận vô đầu, dưới sự chăm chú trợn lẩn hoài nghi của Lăng Tiểu Ngư, sinh vật khả ái bắt đầu tự hỏi.

"Giọng của ta... nó sao lại như vậy?".

"Ta... đang nói tiếng giống con người?".

Đầu chậm chậm ngẩng lên, sinh vật khả ái dùng ánh mắt ngờ vực nhìn Lăng Tiểu Ngư: "Ngươi... ngươi đã làm gì ta?".

Làm gì?

Lăng Tiểu Ngư khó hiểu đáp: "Tiền... tiền bối, từ nãy giờ vẫn bối đều không dám quấy rầy người".

"Cái gì quấy? Cái gì rầy? Ngươi nói ta không hiểu gì hết".

Tuy trong lòng vẫn còn e ngại, nhưng vì muốn làm rõ căn nguyên sự việc, sinh vật khả ái lấy can đảm truy vấn: "Trước đây giọng ta không có như vậy, tại sao bây giờ nó lại trở nên như vậy? Rốt cuộc như vậy là sao?".

Sau một tràng "như vậy" lưng cũng khô khan, sinh vật khả ái chột reo lên, chùng như đã phát hiện ra điều gì: "A a a! Ta nhớ rồi!".

"Chính ngươi đã cho ta uống cái thứ nước gì đắng đắng cay cay đó, khiến cho ta bị bất tỉnh. Nhất định là ngươi đã nhân lúc ta bất tỉnh mà động tay động chân vào người ta, làm cho giọng nói của ta bị thay đổi có đúng hay không?".

Lăng Tiểu Ngư càng nghe thì đầu càng to như cái đầu, chẳng hiểu ra sao. Hắn cảm thấy vị tiền bối ở trước mắt này hình như là có gì đó không đúng lắm..

"Thế nào? Bị ta nói trúng nên ngươi không trả lời được phải không?".

"Tiền bối, ta...".

Mặc dù vẫn đang mờ mịt nhưng vì muốn tránh sự hiểu lầm tai hại, Lăng Tiểu Ngư vội thanh minh: "Tiền bối, sự việc không phải như vậy. Vẫn bối sao có thể mạo phạm tiền bối được...".

"Ở đây chỉ có ta và ngươi, không phải ngươi làm thì lẽ nào ta tự làm?".

"Tiền bối, cái đó... hình như đúng là do người tự làm".

Trước vẻ thắc mắc ngây ngô của kẻ noi dõi diện, Lăng Tiểu Ngư bắt đầu đem mọi việc đã phát sinh kể rõ đầu đuôi...

Lát sau.

Sinh vật khả ái hiện đã nghe hết. Nó trầm ngâm tự vấn một lúc rồi mới hướng Lăng Tiểu Ngư hỏi: "Những lời ngươi nói tất cả đều là thật? Ngươi không có lừa ta đấy chứ?".

"Vãn bối không dám bịa chuyện".

"Nói như vậy thì hết thảy đều là do chính bản thân ta sao?".

Sinh vật khả ái nghĩ nghĩ thêm một lúc, cuối cùng cũng làm ra quyết định. Nó cho tay vào chiếc túi nhỏ trước bụng lấy ra viên tử tinh cầu rồi dùng niệm lực câu thông.

Tầm một phút sau.

Sinh vật khả ái đem tử tinh cầu để lại vào trong túi áo, nhìn Lăng Tiểu Ngư gật đầu: "Cầu Cầu nói cho ta biết hết rồi. Ngươi đúng là không có gạt ta".

"Tạ tiền bối đã minh xét".

"Tiền bối?" - Sinh vật khả ái tỏ vẻ không được vui - "Sao ngươi cứ gọi ta là tiền bối hoài vậy? Nói cho ngươi biết ta không có phải tiền bối".

"Nhưng mà tiền bối...".

"Ta đã bảo ta không phải tiền bối rồi mà".

...

"Vậy... Tiền bối, ta phải gọi ngươi là gì?".

"Ta...".

Thần sắc loáng cái đã đổi hẳn, sinh vật khả ái cúi đầu, giọng buồn buồn: "Ta không có tên...".

Không có tên? Tại sao lại không có tên?

Lăng Tiểu Ngư thăm dò: "Tiền bối chắc là đang trêu chọc vãn bối. Người thân là cao nhân đạo pháp thâm huyền, làm sao lại không có danh xưng được chứ".

"Cái gì cao nhân?".

Có vẻ đã thích nghi, sinh vật khả ái chẳng còn thấy e ngại Lăng Tiểu Ngư nữa. Nó rất tự nhiên đối đáp: "Ngươi không thấy sao? Ta nhỏ như vậy, có cao đâu. Với lại tuổi ta cũng đâu có lớn...".

Đếm đếm ngón tay, nó tiếp tục: "Kể từ lúc ta phá trứng chui ra, tính tới hiện tại cũng chỉ mới được mấy năm mà thôi. Ngươi gọi ta tiền bối thế là không đúng".

...

Lăng Tiểu Ngư đã nghe rõ, nhưng chưa vội hồi âm. Cõi lòng hắn đang âm thầm suy diễn.

Theo như mấy lời vừa rồi của "tiền bối" thì có vẻ tiền bối đúng thật cũng không phải tiền bối. Tất nhiên cũng không phải con người.

Trong trứng chui ra, vậy lẽ nào là...

"Tiền bối, người... người là thượng cổ linh chủng sao?".

Suy đi nghĩ lại, Lăng Tiểu Ngư cảm thấy đây là điều khả dĩ nhất. Ngoài linh chủng thượng cổ thì hắn không thể nghĩ ra được còn có sinh vật nào lợi hại tới vậy, sau vài năm phá trứng chui ra đã liền nắm giữ thần thông kinh người, tùy nghi ra vào không gian cửa động thứ tư của Phệ Tinh Đới Nguyệt Động - việc mà đến cả chủng môn và sư phụ hắn đều vô pháp làm được.

"Thượng cổ linh chủng?" - Trái với suy nghĩ của Lăng Tiểu Ngư, sinh vật khả ái chẳng những không xác nhận mà còn bày ra bộ dáng mờ mịt - "Thượng cổ linh chủng là cái gì?".

Giữa lúc Lăng Tiểu Ngư còn đang bị bất ngờ, chưa kịp phản ứng thì sinh vật khả ái đã lại nói tiếp: "Mặc dù ta không biết thượng cổ linh chủng là cái gì nhưng ta nghĩ ta không phải đâu".

"Mà con người, người sao cứ gọi ta là tiền bối miết vậy? Ta bảo với người rồi ta không phải tiền bối. So với người thì ta còn nhỏ tuổi hơn a".

"Nhưng nếu không gọi tiền bối, vậy... phải gọi là gì?".

"Ta...".

Sinh vật khả ái cúi đầu trầm mặc, lát sau ngẩng lên thì bảo: "Con người, hay là người đặt tên cho ta đi".

"Ta...".

"Người không muốn sao? Tại sao người lại không muốn? Lúc trước ta cũng đặt tên cho Cầu Cầu mà...".

Sinh vật khả ái càng nói thì giọng càng nhỏ dần. Biểu cảm trông khá là đáng thương.

Thấy thế, Lăng Tiểu Ngư khó tránh trong lòng có chút bất nhẫn. Thoạt nghe thì hơi lạ nhưng đích xác cảm xúc của hắn hiện giờ chính là như vậy.

Chẳng rõ từ lúc nào mà cách nhìn của hắn đã thay đổi. Từ thân phận trưởng bối, một vị cao nhân, theo từng câu thoại, từng cử chỉ của sinh vật khả ái mà nhận định của Lăng Tiểu Ngư hắn cũng dần khác đi. Cho tới hiện tại, mặc dù ngoài miệng vẫn gọi "tiền bối" nhưng nơi nội tâm mình, hắn gần như đã không còn xem đối phương là tiền bối nữa. Thay vào đó, hắn cảm thấy hình tượng một cô bé đáng yêu sẽ thích hợp hơn...

Nói thế không có nghĩa Lăng Tiểu Ngư hắn bởi tin tưởng vào những lời đính chính của đối phương mà khinh suất. Tâm tình thả lỏng chẳng qua là vì hắn... cảm mến thôi.

"Hmm... Tiền bối..." - Phòng bị đã hoàn toàn buông bỏ, Lăng Tiểu Ngư mờ lờ - "Nếu như tiền bối thực sự muốn, ta... ta có thể giúp tiền bối tìm một cái tên".

"Thật... thật không?! Người không có gạt ta đấy chứ?!".

"Không gạt tiền bối".

"Oa a a a...!".

Kích động nhảy cẫng lên, sinh vật khả ái vậy mà đẹp đi chút nghỉ ngơi sau cùng, chạy thẳng tới chỗ Lăng Tiểu Ngư, nắm vạt áo hắn, giục: "Con người, vậy người mau đặt tên cho ta đi! Mau lên đi...!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Gia Gia

Bất ngờ qua đi, Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc cũng tiếp nhận sự thân thiện của kẻ mới áp sát người mình. Hắn thầm nghĩ: "Tuy rằng tiền bối rất có thể cũng không phải tiền bối mà chỉ là một linh chủng thượng cổ vừa chào đời chưa lâu, thế nhưng suốt mấy năm qua người thực sự đã giúp đỡ ta tu luyện. Không có người thì Lăng Tiểu Ngư ta sẽ chẳng được như hôm nay. Nghĩ lại thì lần đó ta rơi vào trạng thái vô thức, hắn cũng là do tiền bối mang ta ra ngoài động. Theo nghĩa nào đó thì tiền bối đã cứu ta một mạng...".

"Bất kể có thân phận gì, tuổi nhỏ hay lớn thì với những gì đã làm, người hoàn toàn xứng đáng được ta gọi là ân nhân, xem là trưởng bối. Nay người không hài lòng với cách xưng hô này, như vậy chỉ bằng...".

Trong lòng đã có quyết định, Lăng Tiểu Ngư cúi nhìn kẻ vẫn còn đang bám víu lấy vạt áo mình chờ đợi, nói: "Hmm... Tiền bối, người xem cái tên "Gia Gia" thế nào?".

"Gia Gia?".

Sinh vật khả ái thắc mắc: "Sao lại gọi là Gia Gia? Gia Gia nghĩa là gì?".

"Tiền bối, là thế này." - Lăng Tiểu Ngư giải thích - "Mấy hôm trước lúc chúng ta cùng uống rượu, ta thấy tiền bối hay nói "da da", vừa hay lại đọc khá giống với "gia gia". "Gia" có nghĩa là "nhà", cảm giác rất thân thiện gần gũi, trộm nghĩ sẽ thích hợp với tiền bối...".

Mấy lời này tất nhiên không giả, nhưng là... vẫn chưa hoàn toàn thành thật. Ý tứ của Lăng Tiểu Ngư khi gọi "Gia Gia", ngoại trừ cảm giác thân thiết ra thì

còn một nghĩa khác nữa: sự tôn kính. "Gia Gia" - đó cũng là cách gọi dành cho một vị trưởng bối lớn hơn mình rất nhiều.

Thay vì "tiền bối" thì sau này gọi "Gia Gia", vừa đúng ý lại chẳng thất lễ, thế này quả vẹn cả đôi đường?

Lăng Tiểu Ngư nghĩ là thỏa đáng. Bây giờ hẳn chỉ còn phải đợi xem đối phương có chấp nhận hay không mà thôi.

May cho hắn, bên dưới, sinh vật khả ái nghe xong lời giải thích nọ thì liền vui vẻ gật đầu: "Thì ra Gia Gia nghĩa là như vậy. Ủm, ta thấy tên này cũng được... Hì hì... Con người, vậy sau này người gọi ta là Gia Gia".

"Vâng, tiền bối".

Khuôn mặt loáng cái đã trầm xuống hẳn, sinh vật khả ái - hay có lẽ từ giờ nên gọi là Gia Gia - trách móc: "Người lại gọi ta là "tiền bối" nữa. Phải gọi "Gia Gia" chứ".

"Vâng, tiền... Gia Gia".

"Gia Gia là Gia Gia, cái gì mà tiền Gia Gia. Con người, người thật là... thật là lì lợm. À không, là cứng đầu, ngốc nghếch...".

...

Tên đã đặt xong, qua thêm một hồi hỏi han chuyện trò nữa thì Lăng Tiểu Ngư lên tiếng cáo từ: "Gia Gia, ta phải trở về rồi".

"Trở về?" - Gia Gia giơ lên bàn tay bé xíu, phẩy phẩy - "Ừ, người về đi".

Lăng Tiểu Ngư nhẹ gật đầu, xoay bước rời đi..

"Chờ một chút!".

Xoay người lại, Lăng Tiểu Ngư nghi hoặc: "Gia Gia, không biết còn có gì muốn căn dặn?".

"Chắc, ta đã bảo người rồi, ta nhỏ tuổi hơn người, người không có cần phải tỏ ra cung kính như vậy đâu".

Gia Gia bất mãn nói tiếp: "Con người, à không, Tiểu Ngư này, khi nào người lại tới nữa vậy?".

"Hmm... Ba ngày sau".

"Ba ngày luôn hả?" - Gia Gia có chút không vừa ý - "Tiểu Ngư người tới sớm hơn một chút có được không?".

"Gia Gia, tiền... người có gì cần ta giúp sao?".

"Cái này... Thật ra...".

Trước ánh mắt nghi hoặc của Lăng Tiểu Ngư, Gia Gia giơ mấy ngón tay bé xíu vào nhau: "Thật ra cũng không có gì. Chỉ là dạo gần đây ta thường hay đói bụng, mà trái cây, hoa quả trên núi ăn không được ngon...".

Đã hiểu ra vấn đề, Lăng Tiểu Ngư nở nụ cười thân thiện: "Gia Gia yên tâm, ba... hai ngày sau ta sẽ làm thật nhiều đồ ăn mang tới".

"Thật không?".

"Thật".

"Vậy người mang thêm rượu nữa được không?".

"Nếu Gia Gia thích thì ta sẽ mang đến".

"Oa tốt quá!".

...

"Gia Gia, nếu không còn gì nữa thì ta đi đây".

"Ừ, người đi đi".

Đã được cho phép, Lăng Tiểu Ngư nhanh chóng quay đầu..

Chỉ là lần này, hắn vẫn chưa thể an ổn mà rời đi được. Gia Gia đã lại lên tiếng kêu gọi.

"Ngươi chờ một chút!".

"Gia Gia, lại sao vậy?".

"Ta... ta có một yêu cầu".

"Yêu cầu?" - Lăng Tiểu Ngư hồi âm - "Gia Gia muốn ta làm gì, xin cứ nói".

Phía bên kia, Gia Gia nhắc chân tiến tới gần hơn một chút, rồi mới mở lời: "Tiểu Ngư, ngươi không được đem sự tồn tại của ta nói cho những con người khác biết. Nhất là cái người râu trắng và cái người mặc đồ tím có cặp mắt rất đáng sợ từng vào đây ngó tới ngó lui...".

Lăng Tiểu Ngư thoáng ngẫm liền hiểu ra. Hắn biết Gia Gia hẳn là đang đề cập đến chương môn sư bá Cơ Thành Tử và sư phụ hắn - hai người đã từng tiến vào Phệ Tinh Đối Nguyệt Động này tra xét.

Có điều, biết thì biết vậy chứ làm sao có thể che giấu được nữa. Mặc dù chưa rõ hình tướng nhưng sự tồn tại của Gia Gia, chương môn sư bá và sư phụ Lăng Thanh Trúc của hắn từ lâu đã sớm tường minh rồi.

"Gia Gia, chuyện này...".

Nhìn thấy Lăng Tiểu Ngư đưa tay gãi đầu, bộ dạng khó nói, Gia Gia không khỏi nghi ngờ: "Tiểu Ngư, ngươi... ngươi ấp a ấp úng như vậy, có phải là trong lòng có ý xấu? Ngươi muốn đem sự tồn tại của ta nói cho những con người khác biết, để bọn họ tới bắt ta đúng không?".

"Gia Gia, không phải...".

Lăng Tiểu Ngư vội thanh minh: "Gia Gia, thực ra sự tồn tại của ngươi, ngoài ta ra thì còn có vài người khác biết nữa".

"Là ai?".

"Đại Trù sư huynh, Mộng Kiều sư tỷ, tam sư huynh, chương môn sư bá, sư phụ ta,...".

Sau khi nghe Lăng Tiểu Ngư kể ra một tràng danh sách, Gia Gia trở mặt, thần tình hết sức kinh ngạc: "N-Nhiều như vậy? Sao bọn họ lại biết sự tồn tại của ta?".

Nó nhớ là trước giờ nó lẩn trốn kỹ lắm a. Ngay khi cảm nhận được có người tiến lại gần là nó liền ẩn thân đi ngay, theo lý thì không ai biết đến mới phải..

"Gia Gia, cái đó...".

Nét mặt khác lạ, Lăng Tiểu Ngư nói: "Gia Gia, lúc trước ta tu luyện, chẳng phải ngươi đã âm thầm trợ giúp sao?".

"Sao... sao ngươi biết là ta đã âm thầm trợ giúp?".

...

Lăng Tiểu Ngư thật là có chút không biết nói sao. "Làm sao hắn biết", câu hỏi này cũng có thể hỏi? Việc đó vốn dĩ rõ ràng hơn ban ngày nữa đây.

"Gia Gia sao hình như hơi ngốc thì phải...".

Lòng thầm quái lạ nhưng ở ngoài mặt, Lăng Tiểu Ngư vẫn kiên nhẫn giải thích: "Gia Gia, chuyện này rất dễ hiểu mà...".

...

Chăm chú lắng nghe hết những lời thành thật của Lăng Tiểu Ngư xong, Gia Gia rốt cuộc cũng triệt để thông suốt.

Từ đứng đã chuyển sang ngồi, nó một tay chống cằm một tay để trên đùi, gật gù: "Ra là như vậy. Giờ thì ta đã hiểu rồi. Cái người râu trắng kia là Cơ Thành Tử - chương môn sư bá của ngươi, còn người có cặp mắt rất đáng sợ kia là sư phụ của ngươi: Lăng Thanh Trúc. Hmm... Sau khi ngươi biết ta đã ra tay trợ giúp ngươi tu luyện thì ngươi đã kể lại cho sư phụ ngươi nghe, chính vì vậy mà sư phụ ngươi và chương môn sư bá của ngươi mới chạy tới đây tra xét. Nhưng là bọn họ không có bước qua được cái màn chắn ở cửa động cuối cùng kia...".

"Cũng may là bọn họ chẳng cách nào đi qua được, nếu không thì ta...".

Tay đang chống cằm chợt bỏ xuống, Gia Gia ngược lên nhìn, thái độ đối với Lăng Tiểu Ngư rất chi là bất mãn: "Hừ, nói tóm lại tất cả đều là do ngươi hết. Chính vì ngươi đi kể với sư phụ ngươi nên bọn họ mới biết đến sự tồn tại của ta. Rủi mà bọn họ bắt ta đem đi làm thịt thì sao?".

"Lúc đó... lúc đó ta không nghĩ nhiều như vậy." Lăng Tiểu Ngư đáp, thần tình hơi áy náy.

Thấy hắn biểu hiện như vậy, Gia Gia cũng phần nào hoà hoãn. Nó trầm ngâm một lúc rồi bảo: "Tiểu Ngư, nể tình ngươi đã mang đồ ăn ngon tới cho ta nên ta sẽ bỏ qua cho ngươi, nhưng mà từ đây về sau ngươi không được tùy tiện nói cho người khác biết nữa".

"Không không..." - Như chợt nghĩ tới điều gì, Gia Gia vội sửa lời - "Sau này người không được nói nữa. Hình dáng của ta này, tên của ta này, chuyện ta giúp người này, tóm lại là tất cả mọi thứ liên quan đến ta, về sau không cho phép người đi kể với người khác. Đặc biệt là sự phụ gì đó của người, nữa chứ người cũng không được nói. Nàng ta đáng sợ lắm..."

"Tiểu Ngư, người hứa với ta đi".

Lăng Tiểu Ngư thoáng cân nhắc, vài giây sau thì gật đầu: "Được. Chỉ cần Gia Gia không gây hại gì cho Thiên Kiếm Môn thì ta tuyệt đối sẽ giữ kín mọi chuyện liên quan đến người".

"Kẻ nào thất hứa sẽ làm... sẽ làm..."

Gia Gia nghĩ mãi vẫn chưa tìm được từ thích hợp, bèn hướng Lăng Tiểu Ngư hỏi: "Tiểu Ngư, trên đời này thì con gì ngu nhất?"

"Này... Ta nghĩ là heo. Sự phụ ta thường bảo gốc như heo".

"Ừm, vậy thì kẻ nào thất hứa sẽ bị biến thành heo".

Nói đoạn, Gia Gia chuyển mình đứng dậy. Nó đi tới trước mặt Lăng Tiểu Ngư, đưa bàn tay bé xíu ra: "Tiểu Ngư, chúng ta ngoéo tay giao ước đi".

...

"Tiểu Ngư, người sao vậy? Đừng nói đến ngoéo tay mà người cũng không biết nhá?" Trông thấy Lăng Tiểu Ngư đứng bất động, Gia Gia khó tránh nghi hoặc mà tự mình suy diễn.

Tất nhiên, nó đã nghĩ sai. Ngoéo tay giao ước, Lăng Tiểu Ngư hẳn thế nào lại không biết? Bỗng im lặng chẳng qua là bởi vì hắn khó lòng hiểu được.

Theo như những lời Gia Gia kể thì nó được sinh ra từ một quả trứng đặt bên trong không gian cửa động thứ tư của Phệ Tinh Đới Nguyệt Động. Chào đời bất quá mới được vài năm... Suốt thời gian qua, Gia Gia nó ngoại trừ dành phần lớn thời gian tu luyện tại cửa động này thì cũng chỉ loanh quanh ở hậu sơn của Trúc Kiếm Phong, chưa từng tiếp xúc với ai khác. Như vậy... những tri thức về nhân sinh thế sự, nó làm sao học được?

"Lẽ nào đúng như cổ thư ghi chép, đây là sự truyền thừa ký ức?"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Gia Gia Có Bảo Khố

...

Lăng Tiểu Ngư không có nhiều cơ sở để đưa ra phán đoán. Nhận định đúng - sai, phần nhiều chỉ là chủ quan, cảm tính. Chung quy thì đối với hắn, Gia Gia vẫn là một tồn tại lắm những hoài nghi...

Sau hôm ấy, ngoéo tay giao ước xong thì hắn cũng nhanh chóng trở về. Bên trong căn phòng mình, Lăng Tiểu Ngư hẳn hết nằm lại đứng, hết ngồi lại đi, suốt cả đêm cứ mãi trầm tư suy tư.

Hắn nghĩ về nhiều thứ, tuy nhiên, đối tượng thì chỉ có một: Gia Gia. Nó tựa như một đám sương mù dày đặc bỗng nhiên xuất hiện, thấy được bất quá là những gì ở ngay trước mắt...

Hình dáng, lai lịch, tính cách,..., tất cả đều chẳng có điểm nào giống với những gì Lăng Tiểu Ngư hắn đã từng tưởng tượng. Trong nhất thời, hắn thật sự còn chưa thể tiếp nhận. Và đó cũng chính là lý do vì sao hắn nói với Gia Gia rằng hai ngày sau mình mới quay lại, mặc dù bản thân vốn chả bận bịu gì.

Hắn... chỉ là cần thời gian để suy nghĩ.

...

Hai ngày, đầy chắc chắn không phải là một khoảng thời gian quá dài; nhưng chỉ ít, nó đủ để giúp Lăng Tiểu Ngư bình tâm trở lại.

Miền cưỡng tiếp thụ, hắn lại một lần nữa tìm tới Phệ Tinh Đới Nguyệt Động. Tất nhiên là với một chiếc hộp lớn đựng đầy thức ăn và linh tửu.

...

Trước cửa động, Lăng Tiểu Ngư điều động linh lực tạo ra một lớp bảo hộ xong thì nhấc chân tiến vào bên trong. Qua hết không gian cửa động thứ nhất,

đến không gian cửa động thứ hai thì dừng bước. Hắn đem chiếc hộp và hai bình linh tử đặt xuống đất, hướng lớp kết giới ở trước mặt, gọi:

"Gia Gia, người có ở đó không? Ta đã đến rồi".

"Gia Gia..."

...

"Oáp..."

Giữa lúc Lăng Tiểu Ngư đang cố gắng kêu gọi ở cửa động thứ hai thì tại không gian cửa động thứ tư, Gia Gia - đối tượng trong lời kêu gọi của hắn - lại đang khò khò say giấc.

Nó vẫn còn ngủ.

May cho Lăng Tiểu Ngư, giấc ngủ này đã chẳng tiếp diễn quá lâu, chỉ thêm tầm hơn phút rồi liền kết thúc. Trong cái ổ ấm áp của mình, Gia Gia cuối cùng cũng thức dậy. Nó đưa tay dụi mắt mấy lượt rồi mới chậm rãi bước ra khỏi vỏ trứng, nhảy xuống bên dưới.

"Oáp..."

Vươn vai ngáp thêm một cái rõ dài, chợt nhớ tới chuyện hôm qua, Gia Gia thầm nghĩ: "Hai ngày qua hết rồi. Hôm nay Tiểu Ngư chắc là sẽ mang đồ ăn đến".

"Chỗ này Tiểu Ngư không thể đi vào được, hay là ta trước cứ đi qua bên đó chờ hắn vậy".

Nghĩ liền làm, Gia Gia mang theo gương mặt còn chưa tỉnh ngủ của mình từ tốn bước qua kết giới...

Lát sau.

"Gia Gia".

"Ồ, Tiểu Ngư. Người tới hồi nào vậy?"

Gia Gia hỏi, nhưng khi Lăng Tiểu Ngư - người được nó hỏi - còn chưa kịp trả lời thì nó đã chuyển sự chú ý sang nơi khác. Cái nơi này cũng chả ở đâu xa, ngay dưới chân Lăng Tiểu Ngư thôi.

"Oa a a!".

Vui mừng reo lên một tiếng, Gia Gia chạy thẳng tới chỗ Lăng Tiểu Ngư. Nó dùng đôi bàn tay bé xíu ôm chặt lấy chiếc hộp gỗ còn to hơn mình, vừa cạ mặt vừa ríu rít: "Đồ ăn! Đồ ăn!".

"Hi hi... Đồ ăn tới rồi..."

Đứng bên cạnh, Lăng Tiểu Ngư xem bộ dạng vui mừng kia của nó thì trong lòng cũng thư thái hẳn.

"Gia Gia có lẽ cũng chỉ giống như một đứa trẻ thôi".

Nở một nụ cười thân thiện, Lăng Tiểu Ngư ngồi xuống, hỏi: "Gia Gia thích thức ăn ta làm lắm sao?"

"Thích lắm." - Gia Gia chả cần nghĩ, đáp ngay - "Đồ ăn của Tiểu Ngư ăn rất ngon. Ngon hơn những thức ăn tìm được ở trong núi".

"Chỉ cần Gia Gia thích thì sau này mỗi lần đến đây ta đều sẽ mang thức ăn tới".

"Thật không? Thật không?"

Gia Gia tạm buông chiếc hộp ra, nhìn Lăng Tiểu Ngư mà rằng: "Tiểu Ngư nói rồi đấy nhé. Sau này phải thường xuyên mang đồ ăn tới cho Gia Gia đấy".

"Ừm, ta hứa".

"Ngó tay đi".

...

Giao ước xong, Gia Gia lập tức rút tay về, chuyển mục tiêu sang chiếc hộp đựng thức ăn, bắt đầu đem nắp hộp mở ra. Từ đầu đến cuối nó đều chẳng buồn liếc xem Lăng Tiểu Ngư thêm một lần nào nữa, cứ như thể Lăng Tiểu Ngư hắn đã biến không khí rồi vậy...

Thân bị "bỏ rơi", ngó qua lại thấy chiếc hộp mình mang đến đang đang được người thân nhiên khai mở, đem những bát đĩa bên trong lần lượt lấy ra, trong lòng Lăng Tiểu Ngư khó tránh nảy sinh cảm giác kỳ quái. Để thoát phận "kẻ dư thừa", hần hắng nhẹ: "Hừm... Gia Gia, ngươi cứ tự nhiên dùng bữa. Ta đi tu luyện".

"Tu luyện?".

Tới lúc này Gia Gia mới chịu ngẩng đầu lên. Nó chớp chớp đôi mắt, tiếp đẩy thì phẩy phẩy cái tay: "Ngươi đi đi. Đi đi".

Bị người "xua đuổi", Lăng Tiểu Ngư không còn lời gì để nói, một mình bước đến một góc trong động, ngồi xuống rồi bắt đầu chiếu theo tâm pháp quyết tầng thứ tư của Trường Sinh Tiên Thuật mà tu luyện.

...

Thời gian đi mau, chẳng mấy chốc mà gần ba canh giờ đã qua hết.

Nơi góc thạch động, Lăng Tiểu Ngư lặng lẽ thu công, mở mắt ra.

Trước mặt hần, khung cảnh đã ít nhiều thay đổi. Vẫn là bát đĩa nhưng thức ăn đã trống, vẫn là hai bình linh tử nhưng rượu thì đã cạn. Tất cả đều đang nằm la liệt, ngã nghiêng trên đất.

Trong khi ấy, Gia Gia - kẻ đã xử lý toàn bộ số thức ăn và linh tử nọ, nó lại đang..

Hai chân xếp bằng, hai mắt khép hờ, tay thì kết quyết đặt hần trên đùi... Ừm, cái tư thế này, xem ra là đang tu luyện. Hoặc, chí ít thì hình thức là như vậy.

"Hi hi..."

Ngay khi phát hiện Lăng Tiểu Ngư đã thôi không tu luyện nữa, Gia Gia cũng liền rời khỏi trạng thái bất động ngồi im. Nó cười vui vẻ, đứng dậy thì hỏi: "Tiểu Ngư, ngươi tu luyện xong rồi?"

"Ừm..."

Lăng Tiểu Ngư gật nhẹ, rồi nói: "Gia Gia, thức ăn nhiều như vậy mà ngươi cũng có thể ăn hết, cả rượu cũng uống hết... Ngươi đúng là có bản sự".

"Ta ăn no một bữa thì sẽ có thể nhịn được sáu bữa a".

Miệng nói nhưng tay cũng không rảnh. Thông qua ý niệm, Gia Gia lấy từ trong túi áo ra một cây nấm màu đen, bỏ vào miệng nhai.

"Gia Gia." - Đáp lại, Lăng Tiểu Ngư cười khẽ - "Chẳng phải ta đã hứa sau này sẽ thường xuyên mang đồ ăn tới cho ngươi sao? Ngươi đâu cần phải cố ăn như vậy..."

"Không sao không sao. Bụng Gia Gia có thể chứa được nhiều lắm... ừm ừm..."

"Gia Gia, coi ngươi kìa, vừa nói vừa ăn..."

Chứng kiến kẻ nào đó chẳng biết giữ ý mà đứng "ừm ừm" cây nấm, Lăng Tiểu Ngư lắc đầu cười chê.

Có điều, hần chê còn chưa được mấy giây thì nụ cười đã hoàn toàn tắt lịm. Hần... vừa phát hiện ra một điều.

Vừa rồi không để ý, bây giờ nhìn kỹ lại thì cây nấm màu đen Gia Gia đang ăn, nó hình như rất giống với một loại linh chi trong truyền thuyết: Địa Ngục Linh Chi. Chất lỏng màu đỏ lấp lánh chảy ra từ trong thân cây nấm và đang dính trên miệng Gia Gia kia... quả đúng như miêu tả trong cổ thư hần từng đọc...

"Gia Gia, ngươi... ngươi có thể cho ta xem một chút thứ mà ngươi đang ăn được không?"

Ngước nhìn kẻ mới tiến đến, Gia Gia giờ lên cây nấm, hỏi: "Ý ngươi là cây nấm này hả?"

"Ừ. Có thể cho ta mượn xem một chút không?"

"Tiểu Ngư, thì ra ngươi cũng muốn ăn nấm".

Gia Gia rất có nghĩa khí, bảo: "Ngươi thích thì cho ngươi này... Ngươi ăn đi. Tuy là mùi vị không được ngon như đồ ăn ngươi làm nhưng ăn vào có cảm giác tốt lắm".

...

Trái với mong đợi của Gia Gia, Lăng Tiểu Ngư sau khi tiếp nhận cây nấm nọ, mãi một hồi sau cũng không chịu ăn. Hần chỉ ném thử một cái rồi đứng yên bất động, cứ như thể đã hoá thành pho tượng.

Nguyên do là bởi cây nấm thực sự có vấn đề.

Đừng hiểu lầm. Đây không phải độc dược hay một cái gì đó đại loại; hoàn toàn trái lại, cây nấm màu đen này chính là linh dược, hơn nữa còn là linh dược trong truyền thuyết: Địa Ngục Linh Chi!

Nếu như lúc này chỉ mới nghĩ ngợi thì bây giờ, sau khi nếm qua, Lăng Tiểu Ngư đã có thể khẳng định. Cây nấm này tuyệt đối là Địa Ngục Linh Chi - thứ linh dược vốn đã tuyệt chủng từ lâu. Bàn về giá trị, nếu xét ở ngày nay thì quả thực khó có thể đo lường được...

Một thứ trân quý nhường ấy, vốn bị cho đã tuyệt chủng không ngờ hôm nay lại được thấy, chuyện này... Lăng Tiểu Ngư hẳn nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới...

Phát hiện Địa Ngục Linh Chi, đây lẽ ra là một việc rất đáng để vui mừng. Nhưng lúc này, Lăng Tiểu Ngư hẳn thực không cách nào vui nổi. Tâm trí hẳn còn đang bị đá kích. Rất mạnh.

Địa Ngục Linh Chi quý giá biết bao, ấy vậy mà nó lại bị Gia Gia đem cắn ăn mất. Cái cách nó ăn cứ như thể đang xem Địa Ngục Linh Chi là rau cải không bằng, như thể thử hỏi Lăng Tiểu Ngư làm sao bình tâm tiếp nhận nổi?

"Tiểu Ngư, Tiểu Ngư..." - Thấy Lăng Tiểu Ngư đứng chết lặng, Gia Gia tỏ vẻ quan tâm, hỏi - "Ngươi bị sao vậy? Sao không ăn nấm đi?".

"Ừc...".

Khó khăn nuốt xuống một ngụm nước bọt, Lăng Tiểu Ngư cúi nhìn "đứa trẻ" có khuôn mặt thuần chân vô tà dưới chân, rốt cuộc cũng mở miệng: "Gia Gia... Loại nấm này ngươi còn không?".

"À... Thì ra này giờ Tiểu Ngư ngươi không chịu ăn là bởi vì chê ít. Ngươi nên nói sớm cho Gia Gia biết chứ...".

Rất hào phóng, Gia Gia cho tay vào chiếc túi trước bụng, đào một hồi thì đem Địa Ngục Linh Chi lấy ra. Có hẳn hai cây.

"Còn hai cây. Gia Gia cho ngươi hết đây".

Ánh mắt lộ rõ vui mừng, Lăng Tiểu Ngư đưa tay tiếp nhận: "Cảm ơn ngươi, Gia Gia".

"Ồ...".

Gia Gia gãi đầu, hơi nghi hoặc: "Tiểu Ngư, sao ngươi lại có vẻ vui mừng quá vậy? Ngươi thích ăn loại nấm này lắm à? Nếu mà ta biết thế này thì đã để dành tặng cho ngươi rồi. Lúc trước có nhiều nấm lắm, tất cả đều bị ta ăn hết rồi".

"Ồ... Tiểu Ngư, sao ngươi lại bất động nữa rồi?".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Sừng Sốt

Đá kích dần lắng dịu, sau một hồi đứng yên bất động thì Lăng Tiểu Ngư cũng đã lấy lại được năng lực phản ứng. Hắn hít thật sâu để cho tâm tình mình bình tĩnh, hướng Gia Gia hỏi: "Gia Gia, vừa rồi ngươi nói ngươi đã ăn rất nhiều nấm? Trước đây ngươi có rất nhiều loại nấm này phải không?".

"Ừ." - Gia Gia gật đầu xác nhận - "Loại nấm này trước đây ta có nhiều lắm".

"Vậy..." - Tâm tư máy động, Lăng Tiểu Ngư thăm dò - "Gia Gia, trừ bỏ những cây nấm này ra, từ trước tới giờ ngươi còn ăn gì nữa? Có cái nào ăn cảm giác tương tự như thế nữa không?".

"Có." Gia Gia chần chừ nghĩ ngợi, đáp ngay.

Đáp xong, như để chứng minh lời mình, nó cho tay vào túi, trước sự theo dõi chăm chú của ai kia đem từng món đồ vật lấy ra.

Ban đầu là một củ nhân sâm màu đỏ như máu, toàn thân tản mát linh khí bức người. Tiếp đấy là một quả nhỏ màu xanh, quanh thân ẩn hiện quang tuyến di chuyển không ngừng...

Nhìn hai món đồ vật lạ - nhân sâm và quả nhỏ, Lăng Tiểu Ngư hé môi định nói, nhưng rồi cả buổi cũng chẳng thốt ra được một tiếng nào. Hắn lại tiếp tục bị đá kích. Tâm linh đình trệ...

Có điều, đây là vấn đề của Lăng Tiểu Ngư hẳn. Gia Gia không hiểu, cũng không quá bận tâm. Hiện tại nó vẫn đang có chứng minh những lời mình đã

nói, bằng cách tiếp tục đem các loại đồ vật cất bên trong túi lấy ra.

Cứ thế, từng thứ từng thứ một, nào nhân sâm, linh quả, thạch nhũ, linh điệp,..., đủ hình đủ dạng, toàn bộ đều được bày ra ngay trước mắt Lăng Tiểu Ngư.

Cúi xem chúng, Lăng Tiểu Ngư thật đã không còn biết dùng từ ngữ nào để tỏ rõ tâm tư. Ngón từ lúc này với hắn đã chẳng còn đủ dùng nữa rồi..

...

"Tiểu Ngư, trước giờ ta chính là ăn mấy cái này nè." Gia Gia chỉ tay vào số thiên tài địa bảo nằm la liệt trên đất, nói.

Đáp lại nó là tiếng nuốt nước bọt của Lăng Tiểu Ngư. Hắn có chút khó khăn mở miệng: "Gia Gia... M-Mấy cái này... thực sự là thức ăn trước giờ của ngươi?".

"Ừm. Mặc dù mùi vị không được tốt nhưng ăn cũng được".

Lăng Tiểu Ngư nghe xong, trong lòng thực có xúc động muốn đánh người.

Những đồ vật đang được bày ra trước mắt hắn đây, chúng có cái nào là không phải trân quý khó cầu? Bên trong có hàng tá loại vốn đã bị cho là tuyệt chủng nữa a.

Rốt cuộc thì mấy năm qua, Gia Gia đã ăn hết bao nhiêu linh dược rồi? Đã lãng phí hết bao nhiêu tài bảo rồi?

Lăng Tiểu Ngư càng nghĩ thì nội tâm càng luyến tiếc, đến độ nhói đau. Hắn cố kìm nén cảm xúc, dò hỏi: "Gia Gia, những đồ vật này ngươi từ đâu mà có vậy?".

Khác trước, lần này Gia Gia đã không trả lời ngay. Thay vì lập tức hỏi đáp Lăng Tiểu Ngư thì nó lại âm thầm nghi hoặc. Ấu cũng đúng. Ai bảo ánh mắt Lăng Tiểu Ngư khi nhìn mớ đồ vật do nó vừa bày ra nóng bỏng quá làm gì.

"Hình như có gì đó không đúng...".

"Tiểu Ngư sao lại nhìn mấy cái đồ vật này như vậy? Bộ dạng hắn cứ như thể muốn lao đến ôm đi hết... Hmmm... Thực sự rất giống lúc ta nhìn thấy đồ ăn ngon...".

"Lẽ nào Tiểu Ngư thật sự rất thích mấy thứ này?".

"Nếu vậy thì ta không thể nói cho hắn biết tất cả đều là có sẵn bên trong cái động này được...".

Đắn đo, cân nhắc một hồi, Gia Gia cuối cùng cũng lên tiếng: "Tiểu Ngư, ngươi hỏi mấy cái này à? Chúng đương nhiên đều là của Gia Gia. Lúc Gia Gia phá trống chui ra thì chúng đã có sẵn trong túi của Gia Gia rồi a".

Đồ có sẵn?

Đối với câu trả lời nọ, Lăng Tiểu Ngư khá là ngờ vực. Dù vậy, hắn không chất vấn. Dẫu sao thì tài bảo cũng đâu phải của hắn, hắn có tư cách gì mà truy hỏi Gia Gia. Hắn bắt quả chỉ là muốn một chút trong số đó thôi.

Từ nghi hoặc chuyển sang ngại ngùng, Lăng Tiểu Ngư gãi đầu, hướng Gia Gia mở lời: "Ừm.. Gia Gia, mấy đồ vật này của ngươi đối với ta có chỗ hữu dụng. Không biết ngươi có thể...?".

Tuy Lăng Tiểu Ngư chưa nói hết câu nhưng ý tứ thì Gia Gia đã nắm được. Nó hết nhìn hai cây Địa Ngục Linh Chi trong tay Lăng Tiểu Ngư hắn lại đến nhìn mớ thiên tài địa bảo được bày la liệt bên dưới, đảo mắt một vòng, nhẹ gật đầu: "Mấy cái này Gia Gia có thể cho ngươi".

"Cảm ơn ngươi, Gia Gia...".

"Chờ một chút, Gia Gia chưa có nói hết".

Trước vẻ thắc mắc của người nào đó, Gia Gia tiếp tục: "Đây là thức ăn của Gia Gia, vì thế không thể cho ngươi hết được. Mỗi lần chỉ cho ngươi vài, không, một cái thôi".

Chỉ một cái thôi sao?

Nếu là trong hoàn cảnh khác, đừng nói một cái, chỉ một chút thôi thì Lăng Tiểu Ngư cũng đã rất đổi vui mừng rồi. Tuy nhiên hiện tại... Đứng trước cả một bảo khố như vậy mà nếu chỉ thu được một cái thì... hình như là không được thỏa đáng lắm.

Nở một nụ cười rất chi hoà ái, thân thiện, Lăng Tiểu Ngư bắt đầu mặc cả: "Gia Gia, mấy cái này ngươi có nhiều như vậy, hay là...".

"Gia Gia, dù sao mùi vị của chúng cũng không ngon lành gì. Ngươi đem cho ta đi, sau này mỗi ngày ta đều sẽ nấu thật nhiều thức ăn ngon đem đến cho ngươi".

"Tiểu Ngư." - Gia Gia chớp chớp đôi mắt đen láy to tròn, đáp lại - "Ngươi đây có phải là đang dụ dỗ ta không?".

"Làm gì có." - Lăng Tiểu Ngư lập tức lắc đầu - "Gia Gia, ta sao có thể đánh chủ ý xấu gì với ngươi. Chúng ta là bằng hữu tốt kia mà".

"Bằng hữu tốt? Từ lúc nào Gia Gia và ngươi trở thành bằng hữu tốt vậy?".

"Cái này..."

Lăng Tiểu Ngư cười giả lả: "Ha ha... Tuy chưa nói ra nhưng ở trong lòng ta Gia Gia chính là một vị ân nhân, một bằng hữu tốt. Ta đối với Gia Gia thực rất quý mến..."

Một câu tiếp một câu, hết thấy đều là những lời tốt đẹp, hình thức thì tràn ngập sự chân thành, mong được thân cận... Không thể không nói, cái dáng vẻ của Lăng Tiểu Ngư lúc này nhìn quả khác lạ vô cùng. Trước giờ, hắn chưa bao giờ có cử chỉ tương tự như vậy...

Đây liệu có còn là một Lăng Tiểu Ngư thuần khiết mà mọi người vẫn biết?

Coi bộ ma lực của thiên tài bảo vật đúng là không nhỏ, mới đó đã khiến cho một con người thiện lương, thành thật biết cách dùng những lời ngon tiếng ngọt để dụ dỗ kẻ khác rồi.

Àu cũng khó trách. Chữ "tham" vốn tồn tại sẵn trong mỗi con người. Mà Lăng Tiểu Ngư thì vẫn chưa phải tiên nhân hay thánh giả, lòng tham sao lại chẳng có?

Huống hồ hiện tại, trước mắt hắn, thiên tài địa bảo giá trị liên thành được bày la liệt như vậy, hắn thế nào có thể không động tâm? Chưa nảy sinh ý định giết người đoạt bảo đã xem như thuần khiết lắm rồi.

Chỉ tiếc là dù Lăng Tiểu Ngư hắn có muốn tới đâu, dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ cỡ nào thì cũng vô dụng. Bởi lẽ Gia Gia - đối tượng mà hắn mong được thân cận ấy, nó trước sau như một, thủy chung chẳng thêm cân nhắc lại.

Thái độ cực kỳ dứt khoát, Gia Gia gạt ngang: "Tiểu Ngư, ngươi đừng nói nữa, Gia Gia quyết định rồi. Sau này ngươi mang đồ ăn tới cho ta, năm, à không, mười bữa ăn thì ta mới đưa cho ngươi một món đồ vật trong túi của ta".

"Gia Gia, lúc này... lúc này ngươi không phải nói là ba bữa ăn đổi lấy một món đồ sao?".

"Này khác giờ khác. Ai bảo ngươi cứ lái nhai miết làm chi".

"Được rồi Tiểu Ngư, chúng ta cứ quyết định như vậy đi... Ồáp... Gia Gia mệt rồi, Gia Gia đi ngủ đây".

...

Thương lượng bất thành, người cũng đã đi qua bên kia kết giới, Lăng Tiểu Ngư bất đắc dĩ cúi nhìn hai cây Địa Ngục Linh Chi đang cầm trong tay, thờ dãi cảm thán:

"Gia Gia sao tự dưng lại thông minh lên rồi, cứ ngốc như trước thì tốt biết mấy..."

"Thôi vậy. Sau này mỗi ngày đều mang đồ ăn tới cho Gia Gia, mười hôm thì sẽ đổi được một món đồ vật... Hmm... Lúc này trong số những loại thiên tài địa bảo kia ta nhớ là có Sa Kỳ và Tà Lôi Thanh Diệp. Theo như cổ tịch ghi chép thì nếu đem chúng luyện chế thành Tà Lôi Hoàn, như vậy uống vào nhất định tu vi sẽ mau chóng được đề thăng..."

...

...

Vì muốn nhanh chóng có được hai loại thiên tài địa bảo là Sa Kỳ và Tà Lôi Thanh Diệp để luyện chế Tà Lôi Hoàn hòng thúc đẩy tu vi mà Lăng Tiểu Ngư đã rất chăm chỉ vào bếp nấu ăn. Mỗi ngày, từ lúc sáng sớm thì hắn đã bắt đầu động dao động thớt rồi.

Lẽ dĩ nhiên, hành động khác thường của hắn ít nhiều đã thu hút sự chú ý của các vị đồng môn. Từ tam sư huynh Lâm Chí Viễn, tứ sư tỷ Mộng Kiều cho đến người huynh đệ chí cốt là Chu Đại Trù, ai nấy đều có thắc mắc qua. Kết quả thì ba người như một, đối với ai Lăng Tiểu Ngư cũng chỉ trả lời qua loa đại khái.

Đành rằng sự tồn tại của Gia Gia mọi người đều sớm đã biết, nhưng chân diện thì mới chỉ mình Lăng Tiểu Ngư hắn nhìn qua. Tiếp xúc cũng mỗi một mình hắn. Trước mắt, vì lời hứa, hắn chưa thể nói cho đám người Chu Đại Trù biết được. Kể cả sư phụ Lăng Thanh Trúc kia của hắn cũng không thể...

...

"Hôm nay đã là ngày thứ mười rồi".

Đứng trước cửa động Phệ Tinh Đới Nguyệt, Lăng Tiểu Ngư nhìn vào bên trong, thầm nghĩ. Nếu nói hắn chẳng chút chờ mong thì khẳng định là nói dối. Thực tế thì hắn đang rất trông đợi. Sa Kỳ và Tà Lôi Thanh Diệp, hôm nay hắn sẽ có được một trong hai. Hắn tin Gia Gia tuyệt đối sẽ không bội ước với mình.

Mang theo khuôn mặt tươi tắn niềm nở, Lăng Tiểu Ngư bày ra lớp phòng hộ, nhấc chân tiến vào bên trong Phệ Tinh Đới Nguyệt Động. Thời điểm sang đến không gian cửa động thứ hai, như những ngày trước, Gia Gia đã sớm ngồi đợi sẵn. Khác, có chăng là thay vì trống không thì trên tay nó lúc này lại đang cầm một quyển sách cũ, chăm chú ngồi xem.

"Gia Gia, ngươi đang xem gì vậy?"

"Gia Gia đang xem tranh".

"Xem tranh?"

Gia Gia gật đầu, đoạn giơ lên cánh tay bé xíu, vẫy vẫy: "Tiểu Ngư, mấy tranh này hay lắm, ngươi qua xem đi".

"Thú vị tới vậy sao? Để ta coi thử..."

Nói đoạn, Lăng Tiểu Ngư đem hộp đựng thức ăn đặt xuống đất, hướng chỗ Gia Gia tiến lại. Hắn thực đang rất tò mò muốn biết rốt cuộc là loại tranh vẽ gì mà lại hấp dẫn Gia Gia đến thế, thậm chí khiến nó không thèm đoái hoài gì tới đồ ăn của mình.

"Tiểu Ngư, ngươi xem nè. Thấy hay không?"

Cùng với cái di chuyển của Gia Gia, hai mắt Lăng Tiểu Ngư cũng bắt đầu chăm chú nhìn xem. Và hắn càng xem thì khuôn mặt càng trở nên kỳ lạ. Vô cùng sững sốt.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Đại Bi Thiên Diệp

Những hình vẽ bên trong cuốn sách cũ kỹ kia, có nhiều cái Lăng Tiểu Ngư sớm đã quen thuộc. Hắn không những thấy mà còn đã đích thân thể hiện qua các tư thế nọ.

Đúng vậy. Những hình vẽ mà Gia Gia gọi là "tranh" này, chúng chính là các chiêu thức nằm trong loại đạo thuật sở trường của Lăng Tiểu Ngư, được hắn dày công tu luyện: Thiên Diệp Thủ.

Nhưng... tại sao Thiên Diệp Thủ lại ở đây, được ghi chép bên trong cuốn sách này?

Cõi lòng kinh nghi bất định, Lăng Tiểu Ngư hỏi: "Gia Gia, cuốn sách này ngươi làm sao mà có?"

"Sách này ở trong túi Gia Gia".

Đáp án ấy Lăng Tiểu Ngư dĩ nhiên không tin. Hắn đặt một tay lên vai Gia Gia, ánh mắt hỏi hã trông mong: "Gia Gia, nội dung bên trong cuốn sách này là một loại đạo thuật của Thiên Kiếm Môn ta. Trước giờ ta vẫn tu luyện đạo thuật này... Gia Gia, cuốn sách này có ý nghĩa rất quan trọng với ta, xin ngươi hãy nói nói cho ta biết sự thật".

"Ngươi tu luyện cái này?" - Gia Gia có chút nghi ngờ - "Tiểu Ngư, ngươi không lừa ta đấy chứ?"

"Ta không gạt ngươi".

"Được rồi. Gia Gia, ngươi xem".

Để chứng minh những lời mình không phải giả, Lăng Tiểu Ngư nói dứt câu liền chuyển mình đứng lên, bắt đầu vận hành linh lực theo lộ tuyến của Thiên Diệp Thủ, lần lượt triển khai các tư thế giống hệt như các hình vẽ bên trong cuốn sách Gia Gia đang cầm. Chợt, một cách đột ngột, hắn hét lên một tiếng hướng về một trong số bốn bức tường đánh ra.

"Oành!"

Lực đạo dù không quá lớn nhưng bấy nhiêu cũng đủ chứng minh Lăng Tiểu Ngư đã chẳng hề nói ngoa. Hắn thực sự biết về những hình vẽ kia. Hay nói cách khác, nội dung được ghi bên trong cuốn sách đích xác là Thiên Diệp Thủ - một trong ba loại đạo thuật chí cường của Trúc Kiếm Phong.

Gia Gia chăm chú quan sát, trải qua một hồi đối chiếu, sau cùng thì nó cũng chịu tin tưởng: "Ồ, thì ra đây là thần thông người tu luyện".

"Đạo thuật này gọi là Thiên Diệp Thủ, là một trong ba đạo thuật lợi hại nhất của Trúc Kiếm Phong ta".

Lăng Tiểu Ngư lại lần nữa tiến sát Gia Gia: "Gia Gia, người nói thật cho ta biết. Cuốn sách này người từ chỗ nào có được?".

"Cái này..."

Gia Gia tỏ vẻ đắn đo, nhưng rồi cũng quyết định thành thật nói ra: "Cuốn sách này thật ra không phải có sẵn ở trong túi Gia Gia. Ban đầu nó nằm trong một cái vòng, được cất trên bệ đá gần chỗ ta ngủ".

"Gia Gia, ý người là nói cuốn sách này vốn là được đặt ở không gian cửa động thứ tư?".

"Ừ".

"Gia Gia, người cho ta mượn cầm xem một lát được không?".

"Được".

...

Lăng Tiểu Ngư đưa tay tiếp nhận cuốn sách ó màu cũ kỹ, cẩn thận lật từng trang xem xét...

Hơn một khắc sau, hắn đem quyển sách đóng lại, thần thái cực kỳ kích động. So với thời điểm vô tình phát hiện ra Địa Ngục Linh Chi thậm chí còn muốn hơn vài phần.

Trong đầu ngập tràn những dấu hỏi, Gia Gia nghi vấn: "Tiểu Ngư, bộ người phát hiện ra cái gì hay ho à? Tại sao sắc mặt lại cổ quái như vậy?".

"Gia Gia." - Lăng Tiểu Ngư cúi xuống, thanh âm lộ rõ vui mừng - "Lần này thật sự phải cảm ơn người..."

"Cảm ơn Gia Gia? Gia Gia có làm gì đâu..."

Lăng Tiểu Ngư lắc đầu: "Không. Gia Gia, người thực sự đã làm được một chuyện rất tốt cho Trúc Kiếm Phong, cho Thiên Kiếm Môn chúng ta..."

Hắn giơ lên quyển sách, tiếp tục: "Gia Gia, cuốn sách này chính là bút tích của tổ sư gia phái Thiên Kiếm ta. Theo những dòng chữ lưu lại ở những trang cuối cùng thì vào hơn hai ngàn năm trước, trước khi đến đại hạn của mình, tổ sư gia đã dày công kiến tạo nên Phệ Tinh Đới Nguyệt Động này. Tại không gian cửa động thứ tư, cũng là chỗ bấy lâu người cư ngụ, tổ sư gia đã đem phần lớn tài bảo của mình để lại. Cuốn sách, hay đúng hơn là mật tịch này cũng là vật được người chuẩn bị, hy vọng sẽ tìm được kẻ hữu duyên".

"Tổ sư gia ta nói thời người còn tại thế, trong số năm loại đạo pháp thì Trường Sinh Tiên Thuật mới thực sự là cái cốt lõi. Năm đó, người đã dựa vào nó để tung hoành thiên hạ. Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp, Bát Tự Kiếm Quyết, Thiên Diệp Thủ, ba loại đạo thuật này, theo lời tổ sư gia, uy lực đáng sợ nhất vậy mà lại là Thiên Diệp Thủ".

"Không đúng. Thiên Diệp Thủ chỉ là cái tên về sau được truyền lưu. Danh tự thực sự của nó phải là Đại Bi Thiên Diệp Thủ".

...

"Cái gì mà tổ sư gia, cái gì mà Đại Bi Thiên Diệp Thủ? Tiểu Ngư người nói làm ta chẳng hiểu gì hết".

Gia Gia ngồi nghe một hồi, hơi khó chịu nói ra.

"Tiểu Ngư, tóm lại là cuốn sách này rất quan trọng với người đúng không?".

"Phải, rất quan trọng".

Lăng Tiểu Ngư cũng không dài dòng thêm nữa: "Gia Gia, quyển sách này là bút tích của tổ sư gia ta. Người đưa nó cho ta giữ được không? Dù sao nó đối với người cũng chẳng có bao nhiêu tác dụng".

"Cho người à..."

Gia Gia lộ vẻ trầm ngâm, vài giây sau thì đưa ra quyết định: "Nếu mà nó thật sự quan trọng với người như vậy thì người cứ giữ lấy đi. Nhưng mà... Tiểu Ngư, ta nói trước, các loại thiên tài địa bảo tổ sư gia người nhắc đến đó, chúng bây giờ là của ta, người không được đòi ta".

"Gia Gia yên tâm. Tổ sư gia đã nói tài bảo là để lại cho người hữu duyên. Mặc dù tâm ý ban đầu vốn dĩ hướng tới môn nhân Trúc Kiếm Phong, thế nhưng hơn hai ngàn năm đã trôi qua, Trúc Kiếm Phong vẫn chưa ai có thể đạt đến yêu cầu của tổ sư gia, tự mình bước qua được lớp kết giới cuối cùng của Phệ Tinh Đới Nguyệt Động. Người vốn là một quả trứng do tổ sư gia để lại, sinh ra ở bên trong đó nhưng lại vẫn bình an. Điều này chứng tỏ là số

mệnh an bài".

"Tiểu Ngư, thật không ngờ ngươi hiểu lý lẽ như vậy".

Vốn đang lo Lãng Tiểu Ngư sau khi đọc hết cổ thư, khám phá ra sự thật sẽ quay sang đòi hỏi, nay nghe được những lời này của hắn, tâm tình Gia Gia liền buông lỏng. Nó vui vẻ bảo: "Tiểu Ngư, Gia Gia thấy ngươi là người tốt, hôm nay sẽ phá lệ đưa thêm cho ngươi vài món đồ vật".

Nói rồi, Gia Gia cho tay vào túi, nhanh chóng cầm ra một chiếc lá cây và một mảnh gỗ bằng nắm tay.

"Sa Kỳ, Tà Lôi Thanh Diệp." Lãng Tiểu Ngư trông thấy hai thứ đồ vật kia thì khuôn mặt càng thêm vui mừng, phấn khởi.

Trước khi phát hiện ra mật tịch Đại Bi Thiên Diệp Thủ - bản gốc hoàn chỉnh của Thiên Diệp Thủ, những gì Lãng Tiểu Ngư hắn trông mong chính là Sa Kỳ và Tà Lôi Thanh Diệp này.

Hiện tại đã có được Tà Lôi Thanh Diệp và Sa Kỳ, như vậy cũng đồng nghĩa đan được Tà Lôi Hoàn đã nằm trong tầm tay hắn. Tu vi của hắn, nó gần như chắc chắn sẽ được đề thăng nhanh chóng...

Nắm chặt linh dược và quyển mật tịch sớm đã ố màu, Lãng Tiểu Ngư nhìn Gia Gia, cảm kích từ tận đáy lòng: "Gia Gia, cảm ơn ngươi".

"Ồ." Gia Gia gật nhẹ, chẳng suy nghĩ nhiều.

Nó phui phui đôi bàn tay, tiếp đẩy thì vỗ vỗ cái bụng: "Tiểu Ngư, Gia Gia đói rồi. Gia Gia đi ăn cơm".

...

Ngày hôm đó Lãng Tiểu Ngư đã không hề ngồi vận công hấp thụ linh khí bên trong Phệ Tinh Đới Nguyệt Động để tu luyện như mọi khi. Thay vì điều tức, thổ nạp, hắn chỉ ngồi im lặng, vừa chống đỡ áp lực đè ép vừa nghiền ngẫm đạo thuật được ghi bên trong mật tịch.

Và hôm nay, trải qua hơn mười ngày đêm suy tư nghiền ngẫm rồi luyện tập các kiểu, hắn cuối cùng cũng chính thức tự mình kiểm nghiệm thành quả.

Hắn muốn biết, sau khi bổ sung những phần thiếu khuyết, từ Thiên Diệp Thủ trở thành Đại Bi Thiên Diệp Thủ thì uy lực đánh ra sẽ mạnh tới độ nào.

...

Để quá trình thực nghiệm được khách quan nhất, Lãng Tiểu Ngư đương nhiên sẽ không chọn Phệ Tinh Đới Nguyệt Động làm địa điểm. Không gian trong ấy vốn dĩ chịu sự hạn chế pháp tắc do tổ sư gia Lý Bát Tri kiến lập nên, rất khó để đo lường kết quả. Thay vì Phệ Tinh Đới Nguyệt Động thì nơi được Lãng Tiểu Ngư lựa chọn là một bãi đất trống chỉ chít những hòn đá tảng nằm ở hậu sơn, cách khá xa Huyền Âm Động và các động phủ của những đệ tử chân truyền tu vị chân nhân cảnh.

Lại nói, thực nghiệm lần này, hiện diện chẳng riêng mình Lãng Tiểu Ngư. Bên cạnh hắn, Gia Gia cũng đang có mặt. Nó ngồi trên một tảng đá cao, ngay sát mép, chống cằm nhìn xuống bên dưới, giục: "Tiểu Ngư Tiểu Ngư! Không phải ngươi nói ra đây để thử uy lực của Đại Bi Thiên Diệp Thủ sao? Mau đánh cho Gia Gia xem đi!".

"Được rồi! Ta đánh liền đây!".

Tạm gạt Gia Gia sang một bên, Lãng Tiểu Ngư hít vào một hơi thật sâu, điều chỉnh cơ thể về trạng thái tốt nhất. Chiều theo tâm pháp tầng thứ nhất của Đại Bi Thiên Diệp Thủ, hắn bắt đầu điều động linh lực.

Hai tay dang ngang rồi bất ngờ tụ lại, tiếp đẩy thì xoay vòng liên tục...

Theo từng động tác của Lãng Tiểu Ngư, không khí xung quanh hắn cũng chuyển động xoay tròn, rít lên từng đợt.

Chợt, hai tay hắn dừng lại. Cặp mắt mở to, thần tình lăm lăm, hắn hướng về một tảng đá lớn, tung ra một chưởng.

Đại Bi Thiên Diệp: Toái Không Thủ!

"Ầm... m...!!".

"A a a...!".

Liên tiếp là hai thanh âm nối nhau vang lên, khoảng cách tính ra chẳng chênh bao nhiêu. Thanh âm thứ nhất thì dĩ nhiên là tiếng nổ phát ra từ tảng đá; còn về thanh âm thứ hai, nó cũng không ở đâu xa, đích thị là được hét lên từ miệng của Gia Gia.

Vừa rồi, bởi do tiếng nổ quá lớn nên đã làm cho Gia Gia giật mình, dẫn đến mất thăng bằng mà té nhào xuống đất. Hốt hoảng hét lên âu cũng hợp lẽ.

"Ui da cái mộng...".

Từ dưới đất, Gia Gia lồm cồm bò dậy, vừa xoa mộng vừa xuyết xoa. Nó hướng Lãng Tiểu Ngư bày tỏ sự bất mãn: "Tiểu Ngư, chẳng phải đã nói là thử

nghiệm thôi sao? Ngươi tự đừng đánh mạnh như thế làm gì?".

Phía bên kia, Lăng Tiểu Ngư nghe rất rõ lời trách móc của Gia Gia nhưng không hề hồi đáp. Thậm chí đến cả liếc mắt hắn cũng không buồn liếc.

Chẳng phải hắn coi nhẹ lời nói của Gia Gia, sợ đi làm ngơ hết thấy chỉ bởi vì tâm trí của hắn, toàn bộ đều đang đặt hết trên những mảnh đá nát vụn ở trước mặt cả rồi.

Hắn nhớ rõ một chương vừa rồi mình dùng còn chưa tới một nửa lực lượng a. Theo lý thì sức công phá không nên khủng bố đến như vậy mới phải...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Thiên Nhân Luận Pháp Đã Cận Kê

...

"Tiểu Ngư Tiểu Ngư! Ngươi lại bị sao nữa rồi?".

Lần này rốt cuộc Lăng Tiểu Ngư cũng hồi âm. Nhưng thay vì giải đáp thắc mắc cho Gia Gia thì hắn lại bảo: "Gia Gia, ngươi tránh qua một bên".

"Cái gì? Ngươi dám đuổi ta?".

"Gia Gia, ta không phải ý đó. Ta chỉ là đang muốn tiến hành thử nghiệm một lần nữa, sợ dư chấn sẽ làm ảnh hưởng đến ngươi".

"Đánh nữa à?".

Gia Gia thoáng hồi tưởng lại tràng cảnh đình tại như ở ban nãy, gật đầu cái rụp: "Được, ta đi qua bên kia".

...

Đợi cho Gia Gia đã thoái lui, Lăng Tiểu Ngư lúc này mới tập trung tinh thần, đem linh lực vận hành theo lộ tuyến định sẵn. Cũng là tầng thứ nhất, nhưng thay vì Đại Bi Thiên Diệp Thủ thì hắn lại cố tình sử dụng bản khiếm khuyết là Thiên Diệp Thủ, như cái cách từ trước tới nay vẫn dùng.

Hắn cần làm như thế để có thể đưa ra một kết luận chính xác, rằng so với Thiên Diệp Thủ thì Đại Bi Thiên Diệp Thủ mạnh gấp bao nhiêu lần.

Vẫn ngần ấy lực lượng, giống hệt như trước, Lăng Tiểu Ngư nín thở ngưng thần, hướng về một tảng đá có kích cỡ tương đồng với cái đã vỡ vụn ban nãy, mạnh mẽ phát công.

Theo cái chuyển mình của Lăng Tiểu Ngư, một hư ảnh hình bàn tay màu xanh cũng bay thẳng về phía trước.

Thiên Diệp: Toái Không Thủ!

"Oành...!".

...

Thanh âm rất nhanh liền lắng xuống. Nhìn vào cảnh tượng trước mặt, từ đằng sau, Gia Gia chạy lại, nói: "Chỉ vỡ có một mảng, yếu xìu".

Nó ngược lên nhìn Lăng Tiểu Ngư, nói tiếp: "Tiểu Ngư, sao lần này ngươi dùng ít lực lượng thế. Lúc này ngươi bảo ta lui lại, ta còn tưởng sẽ có tiếng nổ to hơn nữa chứ".

"Gia Gia...".

Lăng Tiểu Ngư cúi nhìn, khuôn mặt có phần khô cứng: "Không phải ta dùng ít lực lượng hơn đâu. Trước và sau, cả hai lần ta đều sử dụng mức linh lực như nhau".

"Hà?".

Gia Gia hết ngó những mảnh vụn của tảng đá đã vỡ tan bên trái rồi đến xem tảng đá còn đứng vững ở bên phải, gãi đầu nghi hoặc: "Làm sao có thể? Lực lượng như nhau, chiêu thức cũng giống nhau, tại sao một cái thì nát vụn còn một cái chỉ vỡ đi có một mảng...".

"Ta nghĩ đây chính là sự kỳ diệu của Đại Bi Thiên Diệp".

Nếu như hơn mười ngày trước, thời điểm khám phá ra mặt tịch Đại Bi Thiên Diệp, Lăng Tiểu Ngư đối với tổ sư gia của mình chỉ đơn thuần là cảm tạ thì bây giờ, đang hiện hữu trong lòng hắn chính là sự kính phục.

Thiên Diệp Thủ và Đại Bi Thiên Diệp, hai cái bắt quả chỉ là khác nhau một vài điểm, hơn thua chỉ đếm ba câu chữ, thế mà kết quả khi áp dụng, vận công thì triển lại khác nhau tới vậy. Rõ ràng, những phần sai biệt ít ỏi này, toàn bộ đều là cốt lõi nhất.

"Mặc dù không biết tại sao năm đó tổ sư gia lại cố tình sửa đổi công pháp, nhưng để phân ra được như vậy thì cũng đủ chứng tỏ người có tri thức thâm sâu cỡ nào".

"Hình thức thoát trông thì tương đồng vậy mà áo nghĩa bên trong lại khác xa tới vậy..."

Xếp đi sự cảm thán nơi đáy lòng, Lăng Tiểu Ngư khép hờ đôi mắt, hít sâu một hơi. Tới chừng mở mắt ra thì nét mặt hắn đã hoàn toàn thay đổi. Thần thái này... trông nhẹ nhõm vô cùng.

"Gia Gia, có muốn ăn cá nướng không?"

"Cá nướng?"

Tuy không hiểu mấy về sự chuyển biến thái độ của Lăng Tiểu Ngư nhưng vốn là kẻ có suy nghĩ đơn thuần nên Gia Gia cũng chẳng để thắc mắc vướng trong đầu mình quá lâu. Nó cười hi hi, đáp lại lời mời bằng một cái gật mạnh: "Muốn!".

"Được rồi. Muốn ăn thì đi theo ta!"

"Hoan hô!"

...

Những ngày tiếp theo, Lăng Tiểu Ngư vẫn như cũ đều đặn mang com tới Phi Tinh Đới Nguyệt Động cho Gia Gia. Tất nhiên, trong khoảng thời gian lưu lại tại đây hắn cũng tranh thủ ngồi vận công hấp thu linh khí tu luyện. Nếu có gì khác thì đây là so với trước đây, Lăng Tiểu Ngư hắn đã hạ mức thời gian xuống. Thay vì hơn ba canh giờ - tiệm cận ngưỡng giới hạn của mình - thì hắn chỉ tu luyện tầm hai canh giờ liền dừng lại.

Không phải do hắn trở nên lười biếng mà đó là việc làm cần thiết. Hắn cần giữ lại một phần sức lực để còn tu tập Đại Bi Thiên Diệp nữa.

Hôm nọ, kết quả thực nghiệm đã chứng minh uy lực của Đại Bi Thiên Diệp là cỡ nào khủng bố. Chỉ cần có thể hoàn thiện công pháp đến tầng thứ ba, Lăng Tiểu Ngư rất có lòng tin lúc đó một chương của mình đánh ra, sức công phá chỉ ít cũng phải gấp đôi so với người tu luyện bản sửa đổi là Thiên Diệp Thủ. Và đó là điều hết sức hữu ích với hắn...

Cần biết là Thiên nhân luận pháp hiện đã cận kề. Thời gian dành cho hắn đã chẳng còn nhiều nữa. Lúc này, hắn muốn tăng tiến tu vi thực sự là quá khó.

Dựa vào Tà Lôi Hoàn Lăng Tiểu Ngư hắn có thể đột phá từ vắn đỉnh sơ kỳ đỉnh phong lên vắn đỉnh trung kỳ, nhưng tiếp sau đấy, nếu lại muốn từ vắn đỉnh trung kỳ luyện tới vắn đỉnh hậu kỳ thì căn bản vô pháp thực thi. Thời gian này, tăng cường tu luyện thần thông mới là việc làm thoả đáng nhất. Chỉ có như vậy may ra hắn mới nắm chắc đã bại đối thủ, tiến thẳng vào tốp năm người mạnh nhất.

Mấy năm qua, lời giao ước kia vẫn luôn hiện hữu trong tâm trí hắn. Vì nó mà hắn mới mạnh mẽ kiên trì đi đến hôm nay...

...

...

"Róc rách..."

"Róc rách..."

Bên một con suối nhỏ, dưới một tàn cây to, Lăng Tiểu Ngư và Gia Gia mỗi người ngồi ở một bên, cách họ là một đồng lửa đỏ hồng trộn lẫn tàn tro. Rõ ràng là đồng lửa này đã cháy được một lúc.

"Tiểu Ngư, có thể nướng được chưa?"

Lăng Tiểu Ngư nghe hỏi thì đưa mắt nhìn qua, gật đầu: "Có thể nướng được rồi".

"Oa... Bây giờ Gia Gia đợi mãi".

Gia Gia bày tỏ sự bất mãn xong thì cười hi hi, cầm nhánh cây có ba con cá được ghim sẵn, toan đưa vào trên đồng lửa để nướng thì chợt bị Lăng Tiểu Ngư ngăn lại.

Ánh mắt ngơ vực, Gia Gia hỏi: "Tiểu Ngư, lại sao nữa? Cây đã cháy thành than hết rồi mà?"

"Lửa thì được rồi, nhưng mấy con cá của người thì chưa ổn".

"Chỗ nào chưa ổn?".

"Còn thiếu gia vị".

Nói rồi, Lăng Tiểu Ngư lấy từ giỏ chỉ ra một bình rượu, mỉm cười: "Cái này này. Có nó thì cá nướng lên sẽ rất ngon".

"Nhưng đó là rượu mà. Dùng nướng cá được à?" Gia Gia nghi vấn, xem thần tình rõ ràng chẳng có bao nhiêu tin tưởng.

Nó nhớ những lần trước khi nó và Lăng Tiểu Ngư nướng cá, đôi phương cũng chưa bao giờ dùng tới một giọt rượu nào a.

Có lẽ cũng hiểu được nghi vấn trong lòng Gia Gia, Lăng Tiểu Ngư nhanh chóng giải thích: "Gia Gia, rượu này không phải loại mà ta vẫn thường mang cho người uống. Đây là linh tửu đặc biệt được Đại Trù sư huynh của ta dày công nghiên cứu ra, vốn chuyên dùng để nấu ăn. Hôm qua sư huynh đã cho ta một bình, sẵn có cá nên ta muốn thử xem thế nào".

"Thử? Vậy tức là trước giờ Tiểu Ngư người cũng chưa có dùng để nướng cá lần nào?".

"Đúng là chưa từng".

Nhận được đáp án, Gia Gia không khỏi lo ngại: "Tiểu Ngư à, người nếu chưa có kinh nghiệm như vậy hay là thôi đi. Chúng ta đừng có dùng rượu. Ta thấy cứ nướng giống như bình thường là được rồi".

"Nhưng sư huynh ta nói nếu cho thêm loại linh tửu này vào thì mùi vị sẽ được đẩy lên gấp bội".

"Tiểu Ngư, ta vẫn cảm thấy nó không ổn đâu..."

Người thì muốn dùng kẻ lại e dè chẳng tin. Lăng Tiểu Ngư và Gia Gia, bọn họ ai nấy đều cố giữ lập trường của mình, ra sức thuyết phục đối phương. Kết quả thì dĩ nhiên là bất thành.

Hết cách, bọn họ đành chia ra làm hai chiến tuyến, mỗi kẻ đi theo một hướng riêng.

Lát sau, khi toàn bộ cá đều đã được nướng chín...

Bên đồng lửa, Gia Gia ngồi trên một khúc gỗ bằng phẳng, liên tục đưa mắt nhìn sang phía đối diện. Tuy nhiên, được nó chú tâm quan sát lại không phải thân ảnh Lăng Tiểu Ngư mà là xâu cá nướng đang nằm trên tay hắn.

Mấy con cá kia được nướng vàng rộm, dậy mùi thơm phức, hấp dẫn vô cùng. Trong khi ấy, xâu cá của Gia Gia nó... Từ trên xuống dưới, ba con mà con nào con nấy cũng xấu xí cực kỳ, đen thui lốm chốm, chỗ thiếu chỗ thừa...

"Tiểu Ngư..." - Đáng vẻ đáng thương, Gia Gia cất tiếng - "Mấy con cá của Gia Gia đều cháy hết cả rồi..."

"Ừ, ta thấy. Rồi sao?"

"Người... Cá của người không có cháy".

"Ừ, ta biết. Rồi sao?"

"Ta..."

Gia Gia cầm xâu cá của mình lên, từ từ tiến lại chỗ Lăng Tiểu Ngư. Nó đưa tay kéo kéo vạt áo, giọng buồn buồn: "Tiểu Ngư, Gia Gia đói..."

Rất điềm nhiên, Lăng Tiểu Ngư đáp lại: "Ta cũng đói".

"Được rồi Gia Gia, cá đều đã nguội bớt rồi. Chúng ta ăn đi".

Theo sau câu nói, Lăng Tiểu Ngư cũng lập tức hành động. Hắn đưa cá lên miệng, cắn ngay một miếng, vừa ăn vừa xuyt xoa: "Úm ngon quá..."

"Đại Trù sư huynh đúng là không có gạt ta, cho thêm linh tửu vào mùi vị càng thêm hấp dẫn".

...

Kế bên, Gia Gia đứng đợi, càng đợi thì đôi mắt càng ướt. Từ đầu tới cuối Lăng Tiểu Ngư đều chẳng thèm ngó ngang gì đến nó. Xem bộ dạng kia, hẳn rõ ràng là không hề có ý định chia sẻ phần ăn của mình...

Cúi nhìn xâu cá đen xì xấu xí trong tay, Gia Gia túi càng thêm túi, rốt cuộc cũng không kiềm được mà thút thít.

"Híc... híc...".

Tiếng khóc vừa cất lên thì Lăng Tiểu Ngư cũng dừng ngay màn trêu chọc của mình lại. Lòng áy náy, hần vội dỗ dành: "Gia Gia, người đừng khóc. Vừa rồi ta chỉ là muốn trêu người một chút, thật sự không có ý gì đâu".

"Gia Gia, người nín đi. Ta cho người hết xâu cá luôn này".

"Thật không?".

Vốn đang tủi thân thút thít, Gia Gia vừa nghe được cho cá thì liền ngừng đầu lên ngay. Nó không nhìn Lăng Tiểu Ngư mà chỉ chăm chăm vào xâu cá trên tay hần, nói: "Người mới nói sẽ cho ta hết đúng không?".

"À, ừ...".

"Soạt".

Lăng Tiểu Ngư vừa nói xong thì cũng là lúc nguyên xâu cá nướng trên tay bị người đoạt đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Nhận Đan

Hạ tàn thu sang, năm năm miệt mài tu luyện của Lăng Tiểu Ngư hôm nay cũng chỉ còn một tháng.

Hiện tại tu vi của hần cũng chỉ giống một năm trước, vẫn là vẫn đỉnh sơ kỳ đỉnh phong. Nhưng nhanh thôi hần sẽ liền tiến vào cảnh giới trung kỳ. Khẳng định là như vậy. Bởi lẽ hôm nay Tà Lôi Hoàn đã được Lăng Thanh Trúc luyện chế xong, chỉ cần đem nó phục dụng thì thời gian tu hành của hần sẽ giảm bớt đi rất nhiều.

...

Bên trong động Huyền Âm.

Khung cảnh vẫn giống như cũ, y hệt thuở nào. Đơn sơ và trống trải...

Tại chiếc bàn đá duy nhất đặt trong động, Lăng Thanh Trúc hiện đang ngồi đó, nét mặt có đôi phần mệt mỏi.

"Sur phụ, khí sắc của người hình như không được tốt?" Trên chiếc ghế đá ở chiều đối diện, Lăng Tiểu Ngư trông thấy đáng vẻ uể oải của sur phụ mình thì quan tâm hỏi.

Đáp lại, Lăng Thanh Trúc chép môi trách móc: "Còn không phải do thằng ngốc người hại ta".

"Đệ tử?".

Lăng Tiểu Ngư thoáng nghĩ, nói ra suy đoán: "Sur phụ, lẽ nào... Tà Lôi Hoàn kia khó luyện chế tới vậy?".

"Còn không".

Lăng Thanh Trúc bắt đầu kể khổ: "Tiểu Ngư Nhi, tiểu tử người cũng biết đấy. Tà Lôi Hoàn là cổ đan vốn đã tuyệt tích từ lâu. Mặc dù Trúc Kiếm Phong chúng ta có tồn lưu đan phương, nhưng đâu phải cứ có đan phương là sẽ luyện chế được. Xác suất thất bại luôn nhiều hơn thành công đấy...".

"Tiểu tử người chỉ đưa ta có một mảnh Sa Kỳ và một lá Tà Lôi Thanh Diệp, tài liệu chỉ vừa đủ để luyện chế duy nhất một lần. Nếu mà trong quá trình luyện chế đề xảy ra sơ sẩy gì thì coi như công cốc hết".

"Vì muốn đảm bảo cho ra một lô đan được hoàn hảo, tiểu tử người biết ta đã phải vất vả cỡ nào không? Ta phải trần trọc suy tư, nghiền ngẫm nghiên cứu đến nỗi quên ăn mất ngủ suốt một tháng trời nay. Thật là khổ quá mà...".

"Tiểu Ngư Nhi người thì ngon lắm. Người chạy tới tìm ta, ném cho ta tài liệu xong thì liền phui mông bỏ đi. Hừ, muốn luyện chế Tà Lôi Hoàn, trừ bỏ Sa Kỳ và Tà Lôi Thanh Diệp ra thì vẫn còn cần thêm vài loại khác nữa a. Tuy rằng không quá trân quý nhưng cũng là thứ có giá trị...".

"Ta hao tâm tổn trí, dốc ra vốn liếng vì người như vậy, người nói ta có thể không mệt được sao?".

"Chuyện này..." - Lăng Tiểu Ngư cúi mắt nhìn xuống bàn, bộ dáng áy náy - "Sur phụ, con cũng không biết luyện chế Tà Lôi Hoàn lại khó khăn đến

như thế".

Ngược lên, hần đề nghị: "Sư phụ, hay là số Tà Lôi Hoàn luyện ra kia sư phụ cứ lấy một nửa...".

"Gi?" - Lãng Tiểu Ngư còn chưa kịp nói xong thì Lãng Thanh Trúc đã chen ngang - "Tiểu Ngư Nhi ngươi đây là muốn trả công cho ta à? Ngươi cảm thấy mấy viên Tà Lôi Hoàn thì có bao nhiêu công dụng với ta chứ? Ta cũng đâu phải một tên tu sĩ vẩn đĩnh nhỏ nhoi".

"Tiểu tử, ngươi nếu thật muốn đền đáp ta thì chi bằng đem tin tức về người thần bí kia nói hết ra đi".

Nghe sư phụ nhắc đến Gia Gia, nét mặt Lãng Tiểu Ngư liền thay đổi. Hần lắc đầu: "Sư phụ, đệ tử đã hứa với tiền bối là sẽ không đem bất cứ chuyện gì liên quan đến người tiết lộ".

"Thật sự không được? Nhưng chẳng phải lần trước ngươi nói với ta mấy loại tài liệu Sa Kỳ, Tà Lôi Thanh Diệp, Địa Ngục Linh Chi là của hần tặng cho ngươi?".

"Sư phụ, mấy cái đó đệ tử đã hỏi qua tiền bối, được tiền bối đồng ý nên mới có thể nói cho người biết. Còn những việc khác...".

"Hần không cho phép thì ngươi sẽ không nói chứ gì?".

Lãng Thanh Trúc bất mãn lâu bầu: "Dẫn ngươi tiến nhập tông môn là ta, nuôi lớn ngươi là ta, truyền thụ đạo pháp cho ngươi cũng là ta, vậy mà hôm nay tiểu tử ngươi lại vì người ngoài mà che giấu ta. Đúng là đủ lòng đủ cánh rồi thì không còn coi trọng người sư phụ này nữa...".

"Sư phụ...".

Lãng Tiểu Ngư đột nhiên rời khỏi ghế. Hần xê ra ngoài một chút, rồi bỗng quỳ xuống trước mặt Lãng Thanh Trúc: "Sư phụ, ơn dưỡng dục của sư phụ Tiểu Ngư nào dám quên. Trong lòng đệ tử trước nay đều luôn tôn kính người, coi người như phụ mẫu...".

"Xem ngươi kia..." - Lãng Thanh Trúc khẽ liếc, thái độ hoà hoãn trở lại - "Quỳ cái gì chứ? Có ai bắt ngươi quỳ đâu".

"Được rồi, đứng lên đi".

Lãng Tiểu Ngư vừa đứng lên, Lãng Thanh Trúc lại chỉ tay, bảo: "Ngồi xuống ghế".

Thế là một lần nữa, Lãng Tiểu Ngư ngoan ngoãn làm theo.

...

"Hừm...".

Hắng nhẹ một tiếng, Lãng Thanh Trúc nói ra: "Tiểu Ngư Nhi, ta cũng không phải thực sự có ý đồ gì với kẻ thần bí kia. Ta chỉ là hơi vướng mắc một chút thôi".

"Tiểu tử ngươi biết đấy, Trúc Kiếm Phong là chi mạch do ta cai quản, đây là địa bàn của ta. Ngươi ngấm mà xem, trong nhà ngươi bỗng nhiên có thêm một kẻ lạ mặt ẩn náu, có thể đừng lo ngại sao?".

"Sư phụ, tiền bối không phải kẻ xấu. Người chắc chắn sẽ chẳng làm ra việc gì gây hại đến Trúc Kiếm Phong, đến Thiên Kiếm Môn ta".

"Hừ, hần dám không an phận sao?".

Lãng Thanh Trúc nhếch môi, mắt ẩn hàn quang: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi đừng thấy ta và chưong môn sư bá của ngươi không đi qua được lớp kết giới cuối cùng trong Phệ Tinh Đối Nguyệt Động mà cho rằng chúng ta thật sự vô phương. Nói cho ngươi hay, biện pháp chúng ta không phải không có. Chúng ta chỉ là không muốn phá hỏng trọng địa mà tổ sư gia lưu lại thôi".

"Tiểu tử ngươi nên biết Thiên Kiếm Môn chúng ta vốn có Ngũ Đại Tiên Kiếm, mỗi một thanh đều lợi hại hơn so với Thập Đại Bảo Kiếm giấu bên trong Kiếm Mộ. Với tu vi của ta hiện tại thì đúng thật vô pháp xâm nhập không gian cửa động thứ tư của Phệ Tinh Đối Nguyệt, nhưng một khi ta điều động Tiên Kiếm... Đừng nói vào, kẻ cả muốn đem toàn bộ động phủ hủy đi cũng là việc nằm trong khả năng".

"Tiểu Ngư Nhi, ta và chưong môn sư bá của ngươi trước giờ chưa động chẳng qua là vì tôn trọng tổ sư gia, không muốn làm lớn chuyện, ngươi hiểu rồi chứ?".

"Vâng, đệ tử đã hiểu".

"Ừm, hiểu là tốt." Lãng Thanh Trúc gật nhẹ, không nói thêm ở vấn đề này nữa.

Thật ra thì những lời vừa rồi, nàng chủ yếu là nói cho kẻ thần bí kia nghe. Nàng muốn cảnh báo hần. Lãng Tiểu Ngư bắt quá chỉ là người sẽ thay nàng truyền lại ý tứ mà thôi.

Biết sao được. Kẻ thần bí kia có linh giác quá nhạy bén đi. Năm năm qua đã không ít lần nàng âm thầm theo dõi Lăng Tiểu Ngư hòng nhìn thấu chân diện của kẻ nọ, thế nhưng cứ mỗi lần như vậy, kết quả thu về lại chẳng được gì. Bao giờ nàng cũng chậm hơn đối phương một bước, chừng khi tiếp cận thì đối phương đã sớm tránh đi mất rồi.

Có đôi lúc nàng thậm chí cảm thấy rất nghi ngờ về thân phận kẻ này, thắc mắc liệu hắn có thật sự là một vị cao nhân đạo pháp thâm huyền hay không?

Tất nhiên, tâm tư của hắn cũng là thứ đáng để suy ngẫm.

Đừng thấy bề ngoài Lăng Thanh Trúc nàng tỏ ra dễ dãi mà lầm. Trên thực tế thì nàng vẫn luôn âm thầm phòng bị. Cứ cách một quãng thời gian là nàng sẽ chủ động tìm tới Lăng Tiểu Ngư, tỉ mỉ tra xét cơ thể hắn để xem thử có bị người giở trò hay không.

Kẻ thần bí kia thành thật thì thôi, bằng nếu dám không an phận... Trường Sinh - một trong Ngũ Đại Tiên Kiếm do Trúc Kiếm Phong bảo quản - tùy thời đều có thể xuất động để diệt trừ yêu ma!

...

Thu xếp tâm tư, Lăng Thanh Trúc khẽ động thần niệm, từ giới chỉ đang đeo trên tay lấy ra một chiếc lọ nhỏ. Nàng đưa lọ qua cho Lăng Tiểu Ngư, bảo: "Đây là Tà Lôi Hoàn, tiểu tử ngươi hãy cầm đi".

"Đệ tử đa tạ sư phụ".

"Không cần. Mấy lời cảm kích có nhiều thêm nữa thì cũng chẳng đổi ra tiền tài được".

Sau bấy nhiêu thì Lăng Thanh Trúc tạm ngưng. Nàng đem chiếc hộp vốn đặt sẵn trên bàn mở ra, lấy một bình trà rồi tự rót cho mình một ly.

Do có linh phù bảo quản nên trà trong bình vẫn còn rất nóng, bởi thế nên Lăng Thanh Trúc không thể uống ngay mà phải thổi cho trà nguội bớt.

Ở chiếc ghế bên kia, Lăng Tiểu Ngư thấy vậy thì chủ động lên tiếng cáo từ: "Sư phụ, ừm... Nếu sư phụ không có gì căn dặn thì đệ tử...".

"Muốn đi?" - Lăng Thanh Trúc cướp lời, có phần bất mãn - "Vừa lấy được thứ mình cần đã liền định phui mông bỏ đi. Tiểu tử ngươi bạc tình quá đấy".

"Ngươi ở lại nói chuyện với ta một chút thì chết à? Bộ ta sẽ đem ngươi ăn mất chắc?".

Bị ân sư trách cứ, Lăng Tiểu Ngư nào dám cãi. Hắn chỉ biết ngồi yên, chờ nghe tiếp.

Không để hắn phải chờ đợi lâu, nơi đối diện tiếng Lăng Thanh Trúc rất nhanh đã lại truyền tới. Lần này thì nghiêm túc hơn hẳn:

"Tiểu Ngư Nhi, trong chiếc lọ này có tất cả hai viên Tà Lôi Hoàn. Ngươi tính phục dụng hết sao?".

"Không ạ".

Lăng Tiểu Ngư lắc đầu, nói tiếp: "Sư phụ, tu vi hiện tại của đệ tử là vẫn đình sơ kỳ đỉnh phong, thiết nghĩ dẫu dùng hết cũng khó có thể tiến vào được cảnh giới hậu kỳ. Vì vậy cho nên đệ tử sẽ chỉ dùng một viên".

"Vậy viên còn lại thì sao? Ngươi tính làm gì với nó?".

"Sư phụ, không giấu người, đệ tử vốn đã định sẽ đưa cho Đại Trù sư huynh. Hiện tại tu vi của sư huynh đã là vẫn đình trung kỳ đỉnh phong, có Tà Lôi Hoàn trợ giúp thì cơ hội đột phá thành công sẽ rất lớn".

"Ồ, là cho Chu tiểu tử sao...".

Lăng Thanh Trúc cười cười, trong lòng hết sức vừa ý: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi đối với Đại Trù quá tốt đấy".

"Sư phụ, trước giờ Đại Trù sư huynh cũng đối xử rất tốt với đệ tử. Mọi khi có đồ gì hữu ích huynh ấy đều chia cho đệ tử".

"Cái đó ta biết... Hmm, các ngươi rất không tệ".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Lại Có Dị Biến

...

Sau khi nhận lấy đan dược từ sư phụ, Lăng Tiểu Ngư lập tức trở về tìm Chu Đại Trù, đem chia cho hắn một viên, đúng như lời đã nói cùng Lăng Thanh Trúc trước đó.

Đôi với món quà có giá trị to lớn ấy, Chu Đại Trù thật sự đã rất bất ngờ. Mới đầu hắn không chịu nhận, bảo Lăng Tiểu Ngư hãy để lại cho mình dùng. Tất nhiên là Lăng Tiểu Ngư đã nhanh chóng gạt đi. Tiếp đấy, trải qua một hồi phân tích, lựa lời khuyên can, Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc cũng thành công khiến cho Chu Đại Trù nhận lấy đan dược...

Trong khi đó, về phần mình, với viên Tà Lôi Hoàn còn lại, Lăng Tiểu Ngư cũng đem phục dụng luôn hôm ấy. Hắn cần phải đề thăng tu vi.

...

Quá trình đột phá từ cảnh giới vấn đỉnh sơ kỳ đỉnh phong lên vấn đỉnh trung kỳ của Lăng Tiểu Ngư diễn ra rất suôn sẻ. Nhờ có Tà Lôi Hoàn hỗ trợ, tu vi của hắn thậm chí còn tăng nhiều hơn so với dự kiến. Thế mới thấy, Tà Lôi Hoàn là cớ nào hữu ích. Tính ra thì nó đã giúp Lăng Tiểu Ngư giảm được khá thời gian tu luyện. Song song, nó còn giúp hắn cải thiện thể chất, mở rộng kinh mạch nữa...

Theo lý, khi mà kết quả đã tốt đẹp như vậy thì Lăng Tiểu Ngư phải nên vui mừng mới đúng. Nhưng đằng này hắn lại đang có những biểu hiện hoàn toàn khác hẳn. Trên mặt hắn vui đâu chả thấy, nhìn được đây tất cả chỉ là sự lo lắng, ngờ vực...

Căn nguyên chuyện này bắt nguồn từ chính cơ thể, hay chính xác hơn là trên đôi tay hắn. Ở lòng bàn tay, cả trái lẫn phải, hai vết bớt hình con cá đã lại một lần nữa phát sinh biến đổi. Tuy nhiên lần này, dị biến không ở hình dáng bên ngoài mà là bản chất bên trong.

Kể từ thời điểm Lăng Tiểu Ngư chính thức tiến nhập cảnh giới vấn đỉnh trung kỳ thì hắn đã liên nhận ra một điều: ẩn trong vết bớt hắc bạch song ngư là hai nguồn lực lượng to lớn. Càng đáng bận tâm hơn nữa là hai nguồn lực lượng này, chúng lại tách biệt hoàn toàn với linh lực trong cơ thể hắn.

Trước đây Lăng Tiểu Ngư hắn cũng đã nhiều lần tự mình tra xét, nhưng là kết quả, mười lần như một, hắn thủy chung đều không khám phá ra được gì. Kể cả có dùng nội thị thuật thì thấy được bất quá cũng chỉ huyết nhục của bản thân mà thôi. Đôi hắc bạch song ngư kia, chúng chả khác gì là những vết bớt bình thường hết.

Phải, trước đây là vậy, nhưng còn bây giờ...

Lăng Tiểu Ngư hắn đã cảm nhận được rồi. Bên trong hắc bạch song ngư, mỗi cái đều tồn tại một khoảng không gian giống hệt như đan điền, cũng chứa đựng lực lượng. Hơi khác là nguồn lực lượng này lại không rõ thuộc tính. Nó chẳng phải ngũ hành kim - mộc - thủy - hỏa - thổ, cũng chẳng phải biến dị băng - phong - lôi. Nó thuộc về một phạm trù khác. Cái phạm trù mà Lăng Tiểu Ngư còn chưa đủ tri thức để nhận biết chứ đừng nói lý giải.

Và đó cũng chính là nguyên do vì sao hắn lại lo lắng, ngờ vực.

Ban đầu trống rỗng sau bỗng hiện ra một đôi hắc bạch song ngư, lúc này trong song ngư lại lộ ra không gian chứa đựng hai nguồn lực lượng kỳ quái, liên tiếp là những biến đổi... Cùng với chúng, tư chất Lăng Tiểu Ngư hắn cũng ngày càng cao hơn, cơ thể cũng ngày càng cường đại hơn. Từ một kẻ bình phàm hắn đã trở thành thiên tài chính hiệu, thời gian mới có bao lâu?

Vài năm mà thôi.

Chỉ mới vài năm mà hắn đã đổi thay nghiêng trời lệch đất, thử hỏi thêm vài chục năm nữa sẽ thế nào? Có phải cơ thể hắn lại tiếp tục phát sinh dị biến? Có phải hắn rồi sẽ trở thành một tồn tại yêu nghiệt, đúng như hoài nghi của sư phụ?

"Lẽ nào... ta chính là hung linh chuyển thế?"

Cúi nhìn đôi hắc bạch song ngư nơi lòng bàn tay, Lăng Tiểu Ngư khẽ thốt.

"Hai dấu vết này, chúng thực sự là đồ hình thái cực ư?"

"Ta..."

Trong phòng không gió mà Lăng Tiểu Ngư vẫn thấy rùng mình. Hắn không dám nghĩ tiếp.

"Không đâu. Ta sao có khả năng là hung linh chuyển thế được. Dự ngôn rõ ràng đã nói dấu hiệu nhận biết hung linh là "lưng tàng thái cực, mắt hiện hoàng lân" kia mà. Trên tay ta dù có thật là thái cực đồ đi nữa thì vị trí cũng sai biệt..."

"Nhất định không phải ta. Lăng Tiểu Ngư ta trước giờ luôn tôn kính sư phụ, một lòng với Thiên Kiếm Môn. Ta làm sao sẽ gây họa cho môn phái, làm sao có khả năng diệt trừ chính giáo. Chắc chắn chỉ là một chút trùng hợp..."

Một chút lo lắng, một chút sợ hãi, chúng đã khiến Lăng Tiểu Ngư phải tìm ra lý do để tự trấn an mình. Những điều có lợi nhất. Nghiêng hẳn về một phía.

Hắn không nghĩ, hay đúng hơn là không dám nghĩ theo chiều ngược lại. Rằng dị biến sẽ tiếp tục phát sinh, rằng rất có thể sự thay đổi tiếp theo sẽ chẳng

diễn ra ở tay mà là ở lưng, ở mắt. Rằng tại đó, một đồ hình thái cực sẽ hiện ra, một cặp hoàng lân sẽ lộ diện...

Lăng Tiểu Ngư hần tự trấn an mình tất cả chỉ là "một chút trùng hợp", nhưng hần không dám hỏi sự trùng hợp này đại biểu cho điều gì và dùng cái gì để giải thích.

Nếu hần không phải hung linh chuyển thế thì hần là thứ gì?

Một người bình thường thì làm sao cơ thể lại liên tiếp phát sinh biến đổi như vậy được.

...

Khác với trước đây, lần này Lăng Tiểu Ngư đã không đem tình trạng khác thường của mình kể lại cho Lăng Thanh Trúc nghe, mặc dù nàng đã từng căn dặn hần nhất định phải làm như thế. Có lẽ sâu trong thâm tâm hần cũng đã bắt đầu ngờ vực về "thân thế" của mình.

Tất nhiên trên hết vẫn là do sợ hãi. Nhớ lần trước, khi hần đưa hắc bạch song ngư ra cho Lăng Thanh Trúc xem, nàng chẳng nói một lời đã liền ra tay đánh hần, cầm kiếm chìa về phía hần. Tuy nói đa phần chỉ là cảnh báo, thăm dò nhưng bộ dạng ngập tràn sát ý của Lăng Thanh Trúc nàng khi ấy vẫn vô cùng kinh khủng, dư sức để làm hần bị ám ảnh.

Niềm tin không thắng được nỗi sợ, Lăng Tiểu Ngư đành phải lừa người dối mình, giữ kín mọi chuyện. Con đường phía trước, hần vẫn phải tiếp tục bước đi...

...

...

Một tháng thời gian rồi cũng dần qua hết. Tính đến hôm nay thì Thiên nhân luận pháp chỉ còn năm ngày nữa là chính thức diễn ra.

Trong khoảng thời gian này, trên dưới sơn môn ai nấy cũng đều khẩn trương chuẩn bị. Bận lòng nhất thì dĩ nhiên là những đệ tử chân truyền trực tiếp tham dự và các vị phong chủ.

Thiên nhân luận pháp xưa giờ vẫn luôn được xem là một ngày trọng đại của Thiên Kiếm Môn. Nó không đơn giản chỉ là một cuộc so tài giữa năm chi mạch, nơi để các vị phong chủ kiểm chứng thực lực của môn đồ. Trên tất cả, tìm ra được đối tượng đáng để bồi dưỡng thành trụ cột tông môn mới là điều cốt yếu.

Trong đại hội này, người được vinh danh chẳng những sẽ đạt được nhiều phần thưởng giá trị, trở thành đối tượng được ưu tiên hỗ trợ hàng đầu mà còn giúp cho chi mạch của mình có thêm tài nguyên để ban phát xuống dưới. Từ đó, phong chủ - người đứng đầu chi mạch - cũng sẽ nở mày nở mặt...

Lại nói, so với mọi năm thì Thiên nhân luận pháp năm nay đặc biệt hơn nhiều. Phần thưởng thì thôi không nói, giá trị tăng gấp mấy lần; đáng lưu tâm, khiến người khao khát đây là ba suất tiến vào bên trong Kiếm Mộ.

Thiên Kiếm Môn trừ bỏ Ngũ Đại Tiên Kiếm thì Thập Đại Bảo Kiếm chính là những thanh kiếm có phẩm cấp cao nhất, uy năng cực kỳ đáng gờm. Hơn hai ngàn năm trước, tổ sư gia của phái Thiên Kiếm là Lý Bất Tri đã lập ra Kiếm Mộ, đem chúng để ở bên trong, chờ người tới rút. Điều kiện thì khỏi phải nghĩ, tất nhiên là khá ngặt.

Từ xưa đến giờ, kẻ được phép tiến vào bên trong Kiếm Mộ có ai không phải bậc đức cao vọng trọng, vài ba trăm tuổi?

Hạng tiểu bối như đám người Tô Đông Vũ, Dương Tiểu Ngọc hiện nay ư? Căn bản là chưa từng có.

Lần này là một ngoại lệ hiếm hoi. Đứng trước cơ hội ngàn năm có một này, chẳng cần động não cũng biết nó quan trọng thế nào với các đệ tử chân truyền tham gia Thiên nhân luận pháp năm nay.

Chỉ là... Khao khát thì khao khát, giành được hay không lại là chuyện khác. Tiến vào Kiếm Mộ chỉ có ba suất mà trong đó, hai suất gần như chắc chắn đã thuộc về Tô Đông Vũ và Dương Tiểu Ngọc rồi. Trong số mười hai đệ tử tham gia Thiên nhân luận pháp lần này thì cũng chỉ có hai người bọn họ đã thành tựu chân nhân, ai thắng nổi họ?

Trừ phi là hai người bọn họ đối đầu nhau ở hai vòng đầu đầu thì may ra mới có người bị loại. Nhưng điều đó là không thể. Các vị phong chủ sao có khả năng để nó xảy ra được.

Tóm lại, ba suất tiến vào Kiếm Mộ thực chất chỉ còn lại một suất có thể tranh đoạt. Phần thắng lớn nhất, theo như nhận định của đại đa số thì không ai khác ngoài Lưu Cảnh Thiên - người đang ở cảnh giới vẫn đỉnh hậu kỳ đỉnh phong.

Phản các đệ tử Trúc Kiếm Phong ư?

Mộng Kiều thì coi như vô vọng, chỉ e ngay vòng đầu tiên nàng cũng chẳng vượt qua nổi. Chu Đại Trù thì tốt hơn, với tu vị vẫn đỉnh hậu kỳ sau khi phục dụng Tà Lôi Hoàn thì chỉ ít cũng nắm chắc vị trí thứ tư. Riêng phần Lăng Tiểu Ngư...

Ở Thiên Kiếm Môn, Lăng Tiểu Ngư thực ra rất là nổi tiếng. Nhưng người ta nhớ đến hần không phải vì hần có tư chất tuyệt đỉnh hay ngộ tính kinh người; người ta nhớ đến hần chỉ đơn giản là bởi những điều ngược lại. Một kẻ vốn dĩ tư chất bình phàm mà lại có thể trở thành chân truyền đệ tử, ngắm cũng

"hay ho" lắm.

Mặc dù chẳng nói ra nhưng có rất nhiều người không vừa mắt Lăng Tiểu Ngư. Lớp đệ tử ngoại môn, nội môn thì ganh ghét, đố kỵ, phần chân truyền đệ tử thì chủ yếu là xem thường. Trong mắt những người như Tô Đông Vũ, Lưu Cảnh Thiên, Lăng Tiểu Ngư căn bản không có tư cách xếp cùng danh phận "chân truyền" với mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Tâm Tư Của Tô Đông Vũ

Trong số năm chi mạch, mười hai đệ tử sẽ tham gia Thiên nhân luận pháp năm nay, ai nấy đều tin tưởng đi đến cuối cùng sẽ là Tô Đông Vũ và Dương Tiểu Ngọc. Trận đấu của bọn họ chắc chắn nằm ở chung kết. Vấn đề còn lại chỉ là xem ai lợi hại hơn mà thôi.

Tô Đông Vũ ba mươi tám tuổi tiến vào chân nhân, thành tựu kinh người, thể gian quả thực hiếm có. Việc hắn sẽ toả sáng ở Thiên nhân luận pháp, chiếm chế tại ngôi vị quán quân vốn đã là điều hiển nhiên, nhưng là theo như tình cảnh trước đây. Đáng tiếc, hiện tại lại không giống..

Một bất ngờ đã xảy ra. Dương Tiểu Ngọc tài không đợi tuổi, sau mười lăm năm tu đạo đã liền đột phá giới hạn phạm nhân, đặt chân vào hàng ngũ chân nhân, sáng lập nên một kỳ tích gần như vô tiền khoáng hậu, khoá lấp cổ kim. Xét về thành tựu tu vi, Tô Đông Vũ há có thể so nổi? Hơn được họa may chỉ ở đạo thuật mà thôi.

Nhưng, với một kẻ kinh tài tuyệt điểm như Dương Tiểu Ngọc thì sợ rằng ngay cả đạo thuật của nàng, mức tăng tiến cũng chẳng thể theo lẽ thường mà xét được. Thiên nhân luận pháp năm ngày sau, quán quân sẽ là ai, Tô Đông Vũ hay Dương Tiểu Ngọc, vấn đề này thật sự rất khó đoán.

Kẻ ở ngoài cuộc không thể nhìn ra, còn người trong cuộc, bọn họ... Dương Tiểu Ngọc sao tạm thời chưa rõ, nhưng Tô Đông Vũ thì lại rất có lòng tin. Hắn nghĩ là mình đã nắm chắc tối thiểu tám phần thắng lợi.

Không. Hắn không phải kẻ cuồng vọng. Niềm tin của Tô Đông Vũ hắn hoàn toàn có cơ sở. Tu vi, đạo thuật, hắn và Dương Tiểu Ngọc ai hơn ai kém đúng là chưa thể khẳng định, tuy nhiên, hắn lại có một thứ mà Dương Tiểu Ngọc không có: Đại bảo kiếm.

Cách đây ba ngày, Tô Đông Vũ hắn đã được sư phụ Cơ Thành Tử của mình gọi đến, ban cho một cơ hội sở hữu Đại bảo kiếm.

Như đã biết, trong số Thập Đại Bảo Kiếm lưu tại Kiếm Mộ thì có sáu thanh đã được lấy đi. Trừ bỏ Xích Diễm của Dương Tổ Hiền - môn nhân Trúc Kiếm Phong - đã bị hủy trong cuộc đại chiến với Huyết Linh Tông thì năm thanh Đại bảo kiếm khác, tất cả đều vẫn còn. Mặc Kiếm Phong, Liệt Kiếm Phong và Tương Kiếm Phong, mỗi chi mạch đều sở hữu một thanh. Riêng Kim Kiếm Phong thì có hẳn hai thanh: Phá Thiên và Toái Vũ.

Hôm đó, Cơ Thành Tử đã đem Toái Vũ để ở trước mặt Tô Đông Vũ, bảo hắn tiến hành câu thông, xem thử có thể khiến nó nhận chủ hay không.

Rất may mắn, tuy rằng có chút trắc trở nhưng cuối cùng Tô Đông Vũ cũng được kiếm linh của Toái Vũ công nhận. Hắn đã biến cơ hội thành hiện thực. Từ vị thế ngang bằng, dựa vào Toái Vũ, hắn hiện đã xếp cao hơn Dương Tiểu Ngọc một bậc.

Uy năng của Đại bảo kiếm há có thể xem thường?

...

Ở Thiên nhân luận pháp năm nay, Tô Đông Vũ hoàn toàn tự tin sẽ đoạt được ngôi vị quán quân, trở thành trọng điểm bồi dưỡng của môn phái. Bởi lẽ Dương Tiểu Ngọc - đối thủ duy nhất của hắn - sẽ chẳng thể nào giống như hắn, có được Đại bảo kiếm. Hắn nhớ rất rõ là Tĩnh Ly - thanh Đại bảo kiếm do Mặc Kiếm Phong nắm giữ - hiện đang thuộc về một người khác. Kiếm đã nhận chủ, chủ nhân chưa chết thì làm sao đem cho Dương Tiểu Ngọc được?

Sự lo ngại trước đó giờ đã tiêu tán, với tâm trạng thư thái, Tô Đông Vũ lúc này đang hướng thẳng Mặc Kiếm Phong bay đến..

Vài phút sau.

Mặc Kiếm Phong, tại hậu sơn.

Giữa một bãi đất trống trải, trên nền cỏ xanh mướt, một thân ảnh yêu kiều đang tập trung luyện kiếm. Những đường kiếm của nàng có lúc uyển chuyển nhẹ nhàng như nước, có lúc lại trầm trọng khô khan như núi, cứ thế mà thay đổi liên tục.

Nhưng dẫu có là gì thì vẻ đẹp của nàng vẫn không hề suy giảm. Bạch y phiêu dật, khí chất xuất trần, so với cái gọi tiên tử nào có kém thua?

...

"Ong...!".

Đường kiếm đang đi bỗng đột ngột chuyển hướng. Mắt ánh lên một tia khác lạ, Dương Tiểu Ngọc bất ngờ gia tăng lực đạo, quay phát đâm về phía sau một đường.

"Keng!".

"Sur muội, là ta!".

Không gian vốn trống rỗng chợt hiện ra một người. Người này mắt kiếm mày tằm, tướng mạo cực kỳ anh tuấn. Không phải Tô Đông Vũ thì còn ai?

Nở một cười thân thiện, Tô Đông Vũ triệt hồi linh lực, vừa đi vừa nói: "Tiểu Ngọc, xem ra tu vi của muội lại có tăng tiến. Chỉ tùy tiện đánh ra một đạo kiếm khí mà uy lực đã mạnh mẽ như vậy...".

"Sur huynh, huynh đến đây có việc gì?" Trái với sự hoà nhã của người nào đó, khuôn mặt Dương Tiểu Ngọc vẫn trước sau như một, rất chi lạnh lùng.

Coi như không thấy, Tô Đông Vũ tiếp tục nhắc chân tiến về phía trước: "Tiểu Ngọc, ta vốn vâng lệnh sư phụ đến Mặc Kiếm Phong để mời Lý sư thúc qua Kim Kiếm Phong nghị sự, nhân tiện ghé thăm muội...".

Thần tình lộ rõ khó chịu, Dương Tiểu Ngọc cau mày, nói: "Sur huynh, chúng ta không thân thiết. Thỉnh gọi ta là sư muội, hoặc không thì Dương Tiểu Ngọc".

"Tiểu Ngọc, muội sao phải...".

"Xệt!".

Tô Đông Vũ nói còn chưa hết câu thì nơi đối diện, một đạo kiếm khí băng hàn đã đánh về phía hắn. Lần này uy lực so với trước đã tăng lên rất nhiều. Thêm nữa... còn kèm cả sát ý.

Rõ ràng Dương Tiểu Ngọc rất không thích cách xưng hô của Tô Đông Vũ. Hai chữ "Tiểu Ngọc" của nàng coi bộ chẳng phải ai cũng đều có thể gọi. Kể cả cô là Tô Đông Vũ - vị tân tinh đứng đầu thế hệ trẻ hiện nay của Thiên Kiếm Môn - cũng không ngoại lệ.

Thần thái chưa có dấu hiệu hoà hoãn, Dương Tiểu Ngọc lạnh lùng cất tiếng: "Tô Đông Vũ, ta nể ngươi nhập môn sớm hơn hai mươi năm nên gọi ngươi một tiếng sư huynh. Ngươi nếu còn cố tình quấy rối thì đừng trách ta không khách khí".

Lời nói chẳng có guom đao nhưng lại làm Tô Đông Vũ bị tổn thương trầm trọng. Từ trước đến nay, sau khi hắn liên tiếp thể hiện ra tài năng kinh người thì tông môn trên dưới có ai lại không xem trọng? Trong thế hệ trẻ có ai lại không sùng bái, ngưỡng vọng?

Vậy mà...

Cứ mỗi lần đứng trước Dương Tiểu Ngọc thì vàng hào quang của hắn lại chẳng đủ dùng. Hay đúng hơn là nó chả có nghĩa lý gì cả. Trong mắt nàng, Tô Đông Vũ hắn vẫn chỉ là người xa kẻ lạ. Thật cũng cay đắng lắm thay...

Và, sự cay đắng càng tăng nhiều hơn nữa khi mà Tô Đông Vũ biết được một điều: Dương Tiểu Ngọc rất quan tâm tới Lăng Tiểu Ngư. Hai tiếng "Tiểu Ngọc" Tô Đông Vũ hắn gọi không được chứ Lăng Tiểu Ngư thì dù kêu trăm vạn lần cũng chả ai nói gì.

Tại sao?

Tại sao một thằng ngốc tư chất tầm thường lại có thể được ưu ái hơn cả hắn?

Xét tư chất, danh vọng, mười Lăng Tiểu Ngư cũng không so được với một Tô Đông Vũ. Còn như bàn về tướng mạo, chênh lệch há lại nhỏ?

Thanh mai trúc mã thì thế nào chứ? Bất quá đã là quá khứ, cái thuở vô tri. Hiện tại khác xa lắm rồi. Dương Tiểu Ngọc nàng đã là chân nhân, trong khi Lăng Tiểu Ngư kia, hắn vẫn chỉ là phận phàm nhân bé nhỏ. Nàng ta trông đợi gì ở một kẻ như thế?

Tô Đông Vũ thật tình là không hiểu được. Hoặc có lẽ... hắn vốn chưa bao giờ chấp nhận để thấu hiểu điều đó.

Tuy rằng trong dạ rất khó chịu nhưng ngoài mặt, Tô Đông Vũ vẫn tỏ ra hoà nhã. Hắn nhìn Dương Tiểu Ngọc, đáp lại: "Sư muội, là ta đã tùy tiện. Mong sư muội đừng để bụng".

"Không dám".

"Sư muội...".

"Tô sư huynh, nếu không có chuyện gì quan trọng thì mời sư huynh hãy về đi. Thiên nhân luận pháp đã cận kề, ta muốn tranh thủ chút thời gian còn lại để tu luyện đạo thuật".

Xua đuổi. Rõ ràng là xua đuổi. Tô Đông Vũ dĩ nhiên thừa sức hiểu được. Hắn đầu phải kẻ đàn. Đấy mắt loé lên một tia âm độc rồi lập tức tiêu biến, hắn cười nhẹ, nói: "Sư muội chăm chỉ tu hành như vậy, thân làm sư huynh ta đây thực thấy xấu hổ..."

"Được rồi. Ta không làm phiền muội nữa. Năm ngày sau hẹn gặp muội tại Ngũ Kiếm Đài".

Tô Đông Vũ vừa quay lưng đi thì nét mặt liền đổi hẳn. Trong lòng thầm cười lạnh: "Dương Tiểu Ngọc, ta nhất định sẽ khiến ngươi phải hối hận!".

...

"Tiểu Ngọc".

Thân ảnh Tô Đông Vũ vừa khuất chưa lâu thì từ hướng chính điện Mặc Kiếm Phong, một cô gái có thân hình cao gầy chạy tới tìm. Đích thị là đệ tử chân truyền thứ sáu của Lý Ngọc Thường, sư tỷ của Dương Tiểu Ngọc: Lệ Thắng Nam.

"Sư tỷ." - Nhìn người vừa đến, Dương Tiểu Ngọc tạm ngồi tay thu kiếm, hỏi - "Tỷ tìm muội sao?"

"Không phải tỷ mà là sư phụ tìm muội".

"Sư phụ?" - Dương Tiểu Ngọc hơi nghi hoặc - "Sư tỷ, tỷ có biết là vì việc gì không?"

Lệ Thắng Nam lắc đầu: "Tỷ cũng không rõ. Nhưng tỷ đoán hẳn là có liên quan đến Thiên nhân luận pháp năm ngày sau".

"Hmm, muội biết rồi. Bây giờ muội sẽ tới gặp sư phụ ngay".

...

Cùng lúc, tại Trúc Kiếm Phong.

Khá là trùng hợp, tương tự Dương Tiểu Ngọc ở bên kia, phía bên này Lăng Tiểu Ngư cũng vừa được người gọi đi. Thông tri không ai khác ngoài Mộng Kiều.

Vị trí gặp mặt lần này, thay vì Huyền Âm Động như mọi khi thì địa điểm lại là Tĩnh Hương Đường.

...

Một lúc sau, bên trong chính điện.

Lăng Tiểu Ngư hiện đã vừa an vị. Trừ hắn và Mộng Kiều thì vẫn còn có thêm một người nữa. Chu Đại Trù, hắn cũng được gọi tới.

Trên chiếc ghế đặt nơi đại sảnh, Chu Đại Trù ngồi vắt chéo chân, miệng vừa nhai vừa hướng hai vị đồng môn của mình nói: "Tứ sư tỷ, Tiểu Ngư, các ngươi cũng ngồi đi. Lão nhân gia còn chưa biết lúc nào mới tới... ực..."

"Đại Trù, coi đệ kia. Ăn hết bánh đi rồi hẵng nói".

"Ưc... Bánh ngon..."

Chu Đại Trù nuốt xuống phần thức ăn sau cùng, đang toan mở miệng thì ánh mắt chợt ngưng...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Chuẩn Bị Chu Toàn

Từ phía cửa lớn, một thân ảnh thướt tha vừa mới tiến vào. Đích thị Lăng Thanh Trúc.

Nàng vẫn giống như thuở nào, trẻ trung và xinh đẹp. Trang phục trên người như cũ vẫn là một bộ tứ y kiểu cách tinh kỳ quý phái...

Ở Thiên Kiếm Môn này, Lăng Thanh Trúc nàng từ xưa đến giờ đã nổi tiếng là bậc mỹ nhân khuynh thành khuynh quốc, vị trí nếu xếp thứ hai thì chẳng ai dám nhận đứng thứ nhất. Thậm chí hiện tại, kể cả có là ngôi sao mới nổi Dương Tiểu Ngọc cũng chưa đủ vốn liếng để so bì. Xét về dung nhan Dương Tiểu Ngọc có thể ngang bằng, nhưng bàn về phong vận thì e là còn lâu mới theo kịp.

...

Hai tay đặt ở sau mông, Lăng Thanh Trúc - vị mỹ nhân đệ nhất của Thiên Kiếm Môn - cứ thế mà thông thả đi thẳng đến chiếc ghế chủ tọa. Đợi cho nàng đã an vị, đám người Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù, Mộng Kiều lúc này mới cúi người hành lễ:

"Chúng đệ tử thỉnh an sư phụ".

"Ừm...".

Trên ghế, Lăng Thanh Trúc gật nhẹ, quan sát một vòng rồi mới nói: "Có biết ta cho gọi các ngươi tới là vì chuyện gì không?".

Mau mắn hơn tất cả, Chu Đại Trù bước ra trước một bước, híp mắt cười mà rằng: "Lão nhân gia, nhất định là vì Thiên nhân luận pháp năm ngày sau đúng không?".

"Ừ, đích xác là vì chuyện này".

Lăng Thanh Trúc tiếp lời: "Thiên nhân luận pháp lần này thật sự rất đặc biệt. Bình thường mọi năm, xuất hiện một tên vấn đĩnh hậu kỳ đĩnh phong cũng đã xem là nhiều, vậy mà năm nay cùng lúc lại có tận những hai tên chân nhân cảnh. Dương Tiểu Ngọc của Mặc Kiếm Phong và Tô Đông Vũ của Kim Kiếm Phong, bọn chúng hiện đã ở một tầng thứ khác hẳn so với phần còn lại".

"Chu Đại Trù, ta biết đối với Tô Đông Vũ kia tiểu tử ngươi rất không vừa mắt, nhưng dựa vào chút tu vi hiện giờ của ngươi, muốn thắng hắn căn bản là người si nói mộng. Vì vậy, nếu có đụng phải Tô Đông Vũ thì tiểu tử ngươi nên tiết chế một chút, đừng có liều mạng làm gì".

Khuôn mặt loáng cái đã ỉu xiu, Chu Đại Trù cúi đầu, hồi âm: "Vâng, đệ tử biết rồi".

"Ngươi hiểu thì tốt".

Chuyển mắt nhìn sang Mộng Kiều, Lăng Thanh Trúc chợt hỏi: "Mộng Kiều, Thiên nhân luận pháp năm ngày sau, ngươi nhắm có thể vượt qua vòng đầu tiên hay không?".

Mộng Kiều nghe ân sư hỏi thì trong lòng không khỏi tự thấy hổ thẹn. Nàng hơi áy náy: "Sư phụ, thú thực là đệ tử chẳng có bao nhiêu tin tưởng. Tư chất của đệ tử...".

"Được rồi, không sao. Mộng Kiều ngươi bản tính vốn dĩ điềm đạm, chẳng thích mấy loại tranh đấu này. Thiên nhân luận pháp ngươi tham gia để tự mình kiến thức một chút cũng được. Đánh được thì đánh, đánh không được thì thôi".

Liếc sang Lăng Tiểu Ngư - người cuối cùng, ánh mắt Lăng Thanh Trúc bỗng trở nên có chút khác lạ: "Còn Tiểu Ngư Nhi, phần ngươi thì thật tình ta cũng chẳng biết nói sao".

"Trong ba đứa, Tiểu Ngư Nhi ngươi là cái tên cứng đầu nhất. Ta đã bảo không cần ngươi phải tiến vào tốp năm gì đó thì ta cũng sẽ giúp Yến cô cô ngươi đi lấy quả Trường Sinh, vậy mà ngươi cứ nhất quyết chẳng chịu nghe".

"Sư phụ, đệ tử...".

Tới đó thì Lăng Tiểu Ngư không nói nữa. Trong lòng hắn sao lại chẳng hiểu ý tốt của sư phụ mình. Chỉ là... hắn không muốn như thế.

Giao ước kia, bất kể có khó khăn đến đâu Lăng Tiểu Ngư hắn cũng phải thực hiện được. Bằng chính thực lực của mình. Có vậy hắn mới không thấy hổ thẹn với ân sư, với cô cô...

Hôm nay nếu hắn thoả hiệp, dễ dãi với bản thân như vậy thì mai này sẽ ra sao? Lẽ nào cứ mỗi lần đụng chuyện đều phải cậy nhờ kẻ khác?

Không, Lăng Tiểu Ngư hắn không muốn tự biến mình thành một kẻ vô dụng. Từ trong tâm khảm, hắn mong có thể làm chỗ dựa cho những người mà hắn yêu quý. Thời điểm họ gặp khó khăn, ít ra hắn sẽ giúp được điều gì đó. Bất lực đứng nhìn, cái cảm giác ấy... khó chịu lắm.

...

"Mà thôi...".

Trong khi Lăng Tiểu Ngư còn đang cúi đầu im lặng thì trên ghế cao, tiếng Lăng Thanh Trúc đã truyền xuống: "Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, tính cách của tiểu tử ngươi đã như thế, ngươi nếu không muốn thì dù ta có nói thêm cũng vô dụng".

"Tiểu Ngư Nhi, vẫn câu nói cũ: Đánh được thì đánh, đánh không được thì thôi. Làm người đừng nên có chấp quá".

...

Sau câu nói ấy của Lăng Thanh Trúc thì bầu không khí cũng trở nên trầm mặc. May mắn là sự ngọt ngào này đã chẳng duy trì quá lâu. Người lên tiếng phá tan là Chu Đại Trù.

Về ùu xù đã tan biến tự bao giờ, Chu Đại Trù cười hì hì, nhìn lên ghế cao, hỏi: "Lão nhân gia, hôm nay người gọi bọn con tới hẳn không chỉ để nói mấy lời này thôi phải không?".

"Chu tiểu tử ngươi là ý gì?".

"Hi hi... Lão nhân gia, Thiên nhân luận pháp chỉ còn năm ngày nữa là diễn ra. Người cũng biết đấy, lần này phần thưởng lớn như vậy, cạnh tranh khăng định sẽ rất khốc liệt. Lão nhân gia, người thấy có phải là nên cho bọn con vài món bảo vật hộ thân hay không?".

"Bảo vật hộ thân?" - Lăng Thanh Trúc liếc xéo - "Chu tiểu tử ngươi nghĩ hay quá nhỉ. Bộ ngươi tưởng bảo vật là rau cải hay sao mà tùy tiện ban cho?".

"Lại nói, Thiên nhân luận pháp vốn có quy định không cho phép sử dụng các loại thuẫn giáp, linh phù các thứ. Ta đưa các ngươi mấy cái đó làm gì? Dùng được cũng chỉ có các loại vũ khí mà thôi".

"Lão nhân gia, nói vậy... người có phải đã chuẩn bị vũ khí cho bọn con rồi không?".

"Có hai món".

"Hai món? Lão nhân gia, là hai món nào? Người mau lấy ra đi".

"Cái gì cũng từ từ. Ngươi gấp cái gì?".

...

Từ trên ghế cao Lăng Thanh Trúc hiện đã bước xuống bên dưới, cạnh các đệ tử của mình. Tay mang theo một thanh cự kiếm màu đen với bề ngang còn to hơn bắp đùi mình, nàng đưa cho Chu Đại Trù, bảo: "Cái này là cho ngươi".

Chu Đại Trù vui vẻ chìa tay ra tiếp nhận, chỉ có điều hắn vừa nhận xong thì cũng liền bị ngã sấp mặt.

"Sư huynh, huynh...".

"Ha ha... Không sao không sao..." Trước ý định diu dờ cùng vẻ nghi hoặc của Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù cười giả lả, lắc đầu bảo.

Hắn âm thầm gia tăng lực đạo, cảm hắc sắc cự kiếm đứng lên, nhìn Lăng Thanh Trúc, hơi bất mãn: "Lão nhân gia, thanh kiếm này nặng như vậy, người phải cho con biết chứ".

"À, vừa rồi ta quên mất." Lăng Thanh Trúc bình thân hỏi âm, tỏ ra là mình vô tội.

Tất nhiên đấy chỉ là giả vờ. Chu Đại Trù dư sức hiểu được. Hắn dám cá mới rồi vị sư phụ này của mình là cố tình không nói.

Có điều, biết thì biết vậy chứ làm sao hơn được. Người ta là sư phụ còn hắn là đệ tử a. Sư phụ ức hiếp đệ tử tính ra cũng là chuyện "thiên kinh địa nghĩa" nha.

Đã có nhiều năm kinh nghiệm, Chu Đại Trù dứt khoát chẳng thêm chấp lâu. Hắn cúi xem thanh cự kiếm trong tay, thoáng quán thấu linh lực thử một chút rồi hỏi: "Lão nhân gia, thanh kiếm này được rèn từ chất liệu gì vậy? Không những nặng mà còn vô cùng cứng rắn nữa. Thậm chí so với Huyền Thiết Trọng Kiếm của con còn muốn cứng hơn vài phần".

"Cái đó là đương nhiên".

Lăng Thanh Trúc vươn tay lấy kiếm, đem nó dựng lên, vừa nhìn vừa nói: "Phẩm cấp của Huyền Thiết Trọng Kiếm há có thể so được với thanh Cự Lực Kiếm này. Chất liệu căn bản là cực kỳ chênh lệch đấy".

"Chênh lệch thế nào lão nhân gia?".

"Đừng có cái gì cũng hỏi ta. Tiểu tử ngươi hãy tự mình nghiên cứu đi".

Trả lại Cự Lực Kiếm cho Chu Đại Trù xong, Lăng Thanh Trúc dời ánh mắt sang người Lăng Tiểu Ngư.

Phát hiện ra cái nhìn của nàng, khi mà Lăng Tiểu Ngư - người được nhìn - còn chưa kịp lên tiếng thì giọng Chu Đại Trù đã lại cất lên: "Lão nhân gia, lúc này người bảo có hai món vũ khí, như vậy cái thứ hai là cho Tiểu Ngư há? Nó đâu? Lão nhân gia, người lấy ra luôn đi".

Lăng Thanh Trúc liếc qua nhưng không nói gì. Nàng khẽ động thần niệm, lấy từ không gian giới chỉ đang đeo trên tay ra một cặp hộ thủ.

"Tiểu Ngư Nhi, đôi hộ thủ này là ta chuẩn bị cho ngươi".

"Lão nhân gia, tại sao lại là hộ thủ? Không phải bảo kiếm sao?".

"Bảo kiếm cái đầu ngươi".

Lăng Thanh Trúc có chút bức mình: "Mặc dù ngoài Thiên Diệp Thủ Tiểu Ngư Nhi còn kiêm tu Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp, thế nhưng độ thuần thực vẫn rất hạn chế. So với kiếm thuật thì chương pháp mới là ưu điểm của nó. Ta không đưa nó hộ thủ lễ nào ban cho bảo kiếm? Sở trường - sở đoản, cái nào nên dùng tiểu tử ngươi còn phải đợi ta giảng cho mới hiểu?".

Bị ân sư phê bình, Chu Đại Trù gãi đầu, thành thật nhận sai: "Lão nhân gia, vừa rồi con cũng không có nghĩ nhiều như vậy. Dù sao trước giờ con thấy mọi người ở Thiên Kiếm Môn chúng ta ai nấy đều chỉ chọn kiếm làm vũ khí chính...".

"Hừ, trong số đó ta bảo đảm không thiếu kẻ ngốc".

Lăng Thanh Trúc ngẫm mà ngao ngán: "Từ trước đến nay Thiên Kiếm Môn chúng ta vốn chưa từng có quy định ràng buộc đệ tử phải sử dụng vũ khí loại nào. Ở năm chỉ mạch, trong mỗi chi cũng không chỉ có duy nhất kiếm pháp. Chương pháp, đao pháp, thậm chí thương pháp, tiên pháp cũng chẳng thiếu. Vậy mà... tất cả lại đều lựa chọn kiếm pháp để tu luyện".

"Chắc, hết thảy đều do bậc tiền nhân ảnh hưởng. Ai bảo Thiên Kiếm Môn chúng ta sở hữu Ngũ Đại Tiên Kiếm và Thập Đại Bảo Kiếm - những danh kiếm đứng đầu thiên hạ - chứ...".

Thu xếp tâm tư, Lăng Thanh Trúc lần nữa hướng sự chú ý lên đứa đệ tử thứ sáu của mình: "Tiểu Ngư Nhi, ngộ tính của ngươi không nằm ở kiếm đạo, chương pháp mới thực sự thích hợp với ngươi. Nhớ kỹ, Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp cốt yếu chỉ là để bổ trợ. Trừ Thân Thành Bách Biến ra, những cái khác ngươi xem cho biết là được rồi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 90: Lăng Tiểu Ngư Đen Đủ

Vì Thiên nhân luận pháp bốn mươi năm tổ chức một lần mà trên dưới Thiên Kiếm Môn, bầu không khí đã trở nên sôi động lạ thường. Đại hội lần này so với những năm trước thì đặc biệt hơn nhiều, bởi thế nên người ta cũng trông đợi nhiều hơn. Nhất là trận đấu giữa Tô Đông Vũ và Dương Tiểu Ngọc, các đệ tử thực rất muốn tận mắt chứng kiến, xem thử ai mới là kẻ đứng đầu trong thế hệ trẻ của Thiên Kiếm hiện tại...

Các vị phong chủ, bọn họ cũng giống như vậy, đều muốn biết. Tô Đông Vũ ba mươi tám tuổi tiến vào chân nhân, thành tựu kinh người; Dương Tiểu Ngọc lại càng lợi hại hơn, gia nhập hàng ngũ chân nhân khi chỉ mới hai mươi tuổi, có thể nói là "tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả"...

Về lâu về dài, Tô Đông Vũ sẽ không thể nào bằng Dương Tiểu Ngọc được. Đây chẳng phải võ đoán, hết thảy đều rất có cơ sở. Tô Đông Vũ tư chất đầu cao cũng bất quá cực phẩm linh căn, trong khi đó, linh căn của Dương Tiểu Ngọc lại thuộc hàng thiên phẩm, hơn nữa còn là loại biến dị vô cùng hiếm gặp: băng linh căn. Như vậy, tư chất của Tô Đông Vũ không chỉ thấp hơn một mà đến tận những hai bậc.

Còn ngộ tính ư? Một kẻ phải tu luyện hơn ba mươi năm mới thành tựu chân nhân thì làm sao so được với người chỉ tu luyện mười lăm năm.

Tư chất cũng được, ngộ tính cũng tốt, xét ở cái nào thì Tô Đông Vũ đều không sánh bằng Dương Tiểu Ngọc. Tương lai đã định sẵn Tô Đông Vũ chỉ là kẻ xếp sau. Trừ phi hắn có đại cơ duyên, hoặc giả Dương Tiểu Ngọc xảy ra điều bất trắc, bằng không thì mọi thứ sẽ chẳng có gì thay đổi hết. Nói cách khác, rất có thể trận đấu đầu tiên giữa Tô Đông Vũ và Dương Tiểu Ngọc ở Thiên nhân luận pháp năm nay cũng sẽ là trận đấu ngang ngửa cuối cùng...

Tất nhiên, mặc kệ kết quả có ra sao thì Tô Đông Vũ vẫn sẽ là một trong những người được trường bối coi trọng nhất. Ba mươi tám tuổi trở thành chân nhân, thiên tư bậc này thế gian được có mấy người?

Chẳng cần mai sau, ngay ở hiện tại thì giá trị của hắn cũng đã đủ khiến cho các vị cao tăng Thiên Kiếm Môn phải bận tâm cân nhắc rồi.

...

Kim Kiếm Phong, bên trong Linh Chính Điện.

Lúc này, tại sảnh lớn, trừ bỏ chương môn đương nhiệm Thiên Kiếm Môn là Cơ Thành Từ sớm an vị trên ghế chủ tọa thì bốn vị phong chủ khác cũng đang có mặt. Lý do khiến tất cả tề tựu lại đây không gì khác ngoài bốn chữ: "Thiên nhân luận pháp". Bọn họ cần bàn luận và thống nhất lại lần cuối về các quy định, phần thưởng và... sắp xếp các trận đấu.

Đúng như dự đoán, Tô Đông Vũ và Dương Tiểu Ngọc là hai cái tên được đề cập trước tiên trong việc phân chia bảng đấu. Theo như lời Cơ Thành Từ thì hẳn định sẽ chia các tuyển thủ tham gia đại hội ra làm hai bảng. Bảng đấu thứ nhất sẽ lấy Tô Đông Vũ làm trọng tâm; tương tự, ở bảng đấu thứ hai, mấu chốt sẽ là Dương Tiểu Ngọc.

Thân khoác trường y màu vàng nhạt, Cơ Thành Từ nâng tay vuốt nhẹ chòm râu, nhìn mọi người, nói: "Các vị sư đệ, sư muội, ta tính như vậy, mọi người xem thế nào. Ở cả hai bảng đấu, tại vòng đầu tiên chúng ta đều sẽ xếp Đông Vũ và Tiểu Ngọc thi đấu trận cuối cùng, phần hai trận phía trước thì sẽ ngẫu nhiên sắp đặt. Tiếp đến, sang vòng thứ hai, chúng ta sẽ theo quy tắc nói chéo mà thực hiện: người giành chiến thắng trận thứ nhất ở bảng một sẽ đấu với

người giành chiến thắng trận thứ ba ở bảng hai và ngược lại, người giành chiến thắng trận thứ nhất ở bảng hai sẽ đấu với người giành chiến thắng trận thứ ba ở bảng một. Trận còn lại, người giành chiến thắng trận thứ hai ở mỗi bảng tất nhiên sẽ trở thành đối thủ của nhau tại vòng đấu tiếp theo..."

"Như vậy, sau hai vòng đấu chúng ta sẽ tìm ra được ba người mạnh nhất. Lúc này sẽ để cho bọn chúng bốc thăm, ai bốc được phiếu trống thì tiến thẳng vào chung kết. Các vị sư đệ, sư muội, mọi người cảm thấy thế nào?"

Bên dưới, Ngọc Vân Từ - phong chủ Tương Kiếm Phong - thoáng nhìn mọi người, mỉm cười hồi đáp: "Thiên nhân luận pháp năm nay thật sự rất đặc biệt, cùng lúc lại có cả hai đệ tử cảnh giới chân nhân tham dự. Đông Vũ và Tiểu Ngọc, bọn chúng vốn đã thuộc về một tầng thứ khác so với phần còn lại. Chương môn sư huynh sắp xếp để chúng không phải đối đầu nhau ở hai vòng đấu đầu tiên như vậy quả rất thoả đáng. Đệ hoàn toàn tán đồng".

Đã có người đi trước, Lăng Thanh Trúc, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, ba vị phong chủ còn lại cũng nhanh chóng đưa ra câu trả lời. Toàn bộ đều gật đầu chấp thuận.

Thần thái đạm mạc, Lăng Thanh Trúc ngược nhìn Cơ Thành Từ phía trên, hỏi: "Chương môn sư huynh, Tô Đông Vũ và Dương Tiểu Ngọc thì coi như đã an bài xong, giờ phần các đệ tử còn lại chúng ta xếp ngẫu nhiên như thế nào?"

"Ta đã chuẩn bị".

Nói đoạn, Cơ Thành Từ lấy ra một chiếc hộp màu đỏ, lớn bằng đầu, bên trong có đựng sẵn mười tám thẻ.

Trước khi chuyển chiếc hộp xuống cho các sư đệ, sư muội của mình xem, Cơ Thành Từ đã chủ động giải thích: "Bên trong chiếc hộp ta đã bỏ sẵn mười tám thẻ, trên mỗi một tấm đều có ghi tên một đệ tử tham gia Thiên nhân luận pháp, nhưng đều được ẩn đi. Để đảm bảo tính công bằng, bây giờ chúng ta mỗi người sẽ tùy chọn hai tấm thẻ, bốn lần chọn trước sẽ quyết định bốn cặp đấu theo thứ tự như sau: trận thứ nhất bảng một, trận thứ hai bảng một, trận thứ nhất bảng hai, trận thứ hai bảng hai; riêng hai tấm thẻ cuối cùng, đệ tử có tên sẽ lần lượt là đối thủ của Đông Vũ và Tiểu Ngọc".

"Các vị sư đệ, sư muội, những tấm thẻ này mọi người cứ tự nhiên kiểm tra lại".

...

Sau khi chiếc hộp được chuyển đi một vòng, thay mặt tất cả, Lăng Thanh Trúc xác nhận: "Những tấm thẻ này không có vấn đề gì".

"Được rồi. Để không phí thời gian, ta sẽ bắt đầu chọn".

Đã quyết liền hành, Lăng Thanh Trúc cho tay vào trong chiếc hộp lấy ra hai tấm thẻ. Lấy xong, lúc này nàng mới dùng đạo thuật làm cho những dòng chữ ghi bên trên hiện rõ.

Giơ cao hai tấm thẻ, Lăng Thanh Trúc nói: "Đây là kết quả".

"Giang Hạc, Lâm Oánh." - Cơ Thành Từ nhìn thẻ đọc tên, nhẹ gật đầu - "Như vậy trận đầu tiên ở bảng một sẽ là cuộc đối đầu giữa Liệt Kiếm Phong và Tương Kiếm Phong".

Bên dưới, Ngọc Vân Từ nghe thế thì lắc đầu cười: "Chương môn sư huynh, con bé Lâm Oánh này của đệ hiện chỉ vừa mới tiến vào văn đình trung kỳ, vốn không có khả năng tiếp nổi đệ tử của Bất Dịch sư huynh a".

"Đánh không lại thì đánh không lại, Tương Kiếm Phong của người cũng đâu phải chỉ có một mình Lâm Oánh này".

Lăng Thanh Trúc đưa chiếc hộp đang cầm trong tay qua, bảo: "Tiểu Vân Từ, tới lượt ngươi".

"Vâng, sư tỷ".

Vẫn giữ nét mặt hoà nhã dễ gần, Ngọc Vân Từ thông thả cho tay vào bên trong chiếc hộp.

Giơ lên hai tấm thẻ mới chọn, hần đọc lên: "Chu Đại Trù và Tô Triệt".

"Ủm..." - Cơ Thành Từ lại lần nữa gật đầu ghi nhận - "Lần này là cuộc đối đầu giữa Trúc Kiếm Phong và Liệt Kiếm Phong".

Như vừa nghĩ tới điều gì, hần dời mắt sang Lăng Thanh Trúc, hỏi: "Thanh Trúc sư muội, ta nhớ thằng bé Đại Trù này chính là người sở hữu linh căn thiên phẩm, cùng cấp bậc với Dương Tiểu Ngọc. Hiện tại không biết nó đã đạt tới trình độ nào rồi?"

"Cùng cấp bậc gì chứ..." - Lăng Thanh Trúc có chút không được vui - "Chương môn sư huynh, Dương Tiểu Ngọc của người ta chẳng những sở hữu thiên phẩm linh căn mà thuộc tính còn là biến dị, tự cổ chí kim có thể nói là độc nhất vô nhị. Thằng bé Đại Trù của muội làm sao mà bì được..."

Quan sát thấy vị sư muội này của mình đã phật ý, chùng chẳng muốn tiết lộ thêm điều gì, Cơ Thành Từ đành cười gượng cho qua. Hần hắng nhẹ một tiếng, bảo: "Chúng ta tiếp tục đi".

Và như thế, chiếc hộp trong tay Ngọc Vân Từ lại được chuyển về phía đối diện. Lần này người chọn là Lý Ngọc Thường - "đối thủ" của Lăng Thanh

Trúc.

Xảo hợp thay, một trong hai tấm thẻ Lý Ngọc Thường lựa chọn vậy mà đúng là một trong hai đứa đệ tử của nàng: Lê Thắng Nam. Phần cái còn lại, đối thủ không ngờ chính là người của Trúc Kiếm Phong. Không phải Mộng Kiều, tên người được viết có ba chữ

Điều này thực sự rất xui xẻo cho Lăng Tiểu Ngư. Chẳng bởi Lê Thắng Nam quá mạnh, đây là vì thứ tự trận đấu. Theo như cách sắp xếp đã thống nhất ban nãy thì cặp đấu này chính là trận thứ nhất của bảng hai. Như vậy đồng nghĩa kẻ giành chiến thắng sẽ phải chạm trán với Tô Đông Vũ - người đã chắc suất - tại vòng đấu tiếp theo.

Lăng Thanh Trúc, nàng thực sự không thích việc này một chút nào cả.

Ở vòng đầu tiên, cứ cho là đệ tử của nàng thắng được Lê Thắng Nam đi, như vậy trận tiếp theo hẳn sẽ phải đối đầu cùng Tô Đông Vũ. Lăng Tiểu Ngư hẳn có khả năng thắng được sao? Chỉ sợ một phần trăm cơ hội cũng chẳng có. Chân nhân và vấn đề, chênh lệch tầm đó đâu phải nhỏ...

"Lần này thì gay rồi...".

"Mục tiêu Tiểu Ngư Nhi hướng tới là tốp năm, nếu thua ở ngay vòng đấu thứ hai thì mọi thứ rất dễ đi tong hết. Với bản tính cố chấp của nó, chỉ sợ là...".

Nội tâm âm thầm lo lắng khiến Lăng Thanh Trúc khó lòng cư xử nhã nhặn được. Nàng liếc qua Lý Ngọc Thường - kẻ đã đem tới sự xui xẻo cho đồ nhi của mình, khó chịu lắm lắm: "Đúng là cái tay xúi quẩy...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Ngũ Phong Tề Tụ

...

Mười tám thẻ toàn bộ đều đã được bốc xong, danh sách cụ thể của các trận đấu hiện đã có. Kém may mắn nhất thì tất nhiên là những người sẽ đụng phải hai vị thiên kiều Tô Đông Vũ và Dương Tiểu Ngọc ở hai vòng đầu đầu.

Nhưng đen đủi thì đen đủi chứ làm sao trách ai được? Theo nghĩa nào đó có thể nói đây là sự an bài của số phận.

Lăng Thanh Trúc tuy lăm bằm ngoài miệng nhưng trong lòng mình, nàng thừa hiểu lỗi chẳng ở Lý Ngọc Thường. Tất cả đều là lựa chọn ngẫu nhiên mà thôi...

"Haizz... Đành vậy. Dầu Tiểu Ngư Nhi có thua thắng nhóc Tô Đông Vũ kia thì vẫn còn cơ hội. Tại vòng đấu thứ hai, nhiều khả năng Đại Trù sẽ bị Lưu Cảnh Thiên đánh bại. Như vậy nó và Tiểu Ngư sẽ là hai trong ba người cùng cạnh tranh nhau vị trí thứ tư và năm. Lúc đó bốc thăm, hy vọng bọn chúng sẽ không trở thành đối thủ ngay lượt đầu...".

"Ông trời chắc hẳn không tới mức an bài như thế đâu nhỉ...".

Lăng Thanh Trúc tự trấn an bản thân, thở nhẹ một hơi, tiếp tục tham gia thảo luận cùng mọi người...

...

...

Năm ngày sau.

Hôm nay là một ngày đặc biệt của Thiên Kiếm Môn, từ cao tăng cho đến lớp đệ tử ngoại môn, ai nấy cũng đều đang hướng tới. Tất nhiên là có không ít kẻ trông đợi.

Ai mới thực là rồng phượng trong loài người, ai mới xứng với hai chữ "thiên kiều", hết thấy sẽ rõ ràng trong ngày hôm nay...

...

Thiên nhân luận pháp tất nhiên không chỉ dành cho mỗi đệ tử chân truyền, ở hai lớp ngoại môn và nội môn cũng sẽ diễn ra. Có điều trọng yếu và đáng lưu tâm nhất thì vẫn là những cuộc so tài tại đây - Ngũ Kiếm Đài này.

Lăng Thanh Trúc, Lăng Tiểu Ngư, Mộng Kiều, Chu Đại Trù, tất cả hiện đều đã có mặt. Thậm chí Lâm Chí Viễn, đệ tử chân truyền thứ ba của Lăng Thanh Trúc cũng đang đứng đợi chờ xem

Việc ấy chẳng có gì lạ. Tốt xấu gì Lâm Chí Viễn hẳn cũng là đệ tử hàng chân truyền, hẳn nếu muốn xem thì há lại không thể?

Ngũ Kiếm Đài này, đệ tử ngoại môn và nội môn quả thực không có tư cách bén mảng đến nhưng chân truyền đệ tử thì hoàn toàn có thể tự do ra vào đây.

Lẽ dĩ nhiên, bởi tông môn cho phép nên ngoài Lâm Chí Viễn, ở các chi mạch khác, những kẻ ngoài cuộc chò quan chiến cũng là không thiếu. Kim Kiếm Phong, Mặc Kiếm Phong, Liệt Kiếm Phong, Tương Kiếm Phong, toàn bộ đều có.

...

...

Một lúc sau.

Khi mặt trời đã lên được tầm sải tay, lúc này, từ vị trí của Kim Kiếm Phong, Cơ Thành Tử từ tốn nhắc móng khỏi ghế, nhẹ đạp chân bay lên trên đài cao trước mặt.

Hắn đưa mắt nhìn một vòng xung quanh, theo nghi thức công bố các quy định, danh sách thi đấu...

...

"Thiên nhân luận pháp lần này sẽ chia làm hai bảng đấu, mỗi bảng gồm sáu tuyển thủ. Dưới đây là danh sách các cặp đấu..."

"Tại bảng một, trận thứ nhất sẽ là cuộc đối đầu giữa Giang Hạc của Liệt Kiếm Phong và Lâm Oánh của Tương Kiếm Phong, trận thứ hai là giữa Chu Đại Trù của Trúc Kiếm Phong và Tô Triệt của Liệt Kiếm Phong, trận thứ ba là giữa Tô Đông Vũ của Kim Kiếm Phong và Công Tôn Nhược Thủy của Tương Kiếm Phong".

"Tiếp đến, tại bảng đấu thứ hai... Trận thứ nhất: Lăng Tiểu Ngư của Trúc Kiếm Phong và Lê Thắng Nam của Mặc Kiếm Phong; trận thứ hai: Lưu Cảnh Thiên của Kim Kiếm Phong và Mộng Kiều của Trúc Kiếm Phong; trận thứ ba: Dương Tiểu Ngọc của Mặc Kiếm Phong và Khương Sĩ Thành của Tương Kiếm Phong".

"Các tuyển thủ, những quy định cùng danh sách các cặp đấu vừa công bố hoàn toàn không phải dưới ý chí cá nhân mà vốn đã được ta và các phong chủ thảo luận, tiến hành lựa chọn theo hình thức ngẫu nhiên. Đối với sự sắp xếp này, ta đảm bảo chẳng có gì là thiếu thốn đáng." Cơ Thành Tử công bố xong thì chốt hạ.

Hắn dừng trong giây lát, rồi nói tiếp: "Danh sách các cặp đấu mọi người hẳn đều đã nắm rõ. Bây giờ ta sẽ nói qua một chút về quy tắc thi đấu..."

"Sau khi vòng đấu thứ nhất kết thúc, từ mười hai sẽ chỉ còn lại sáu người tiến vào vòng đấu tiếp theo. Tại vòng đấu thứ hai này, các cặp đấu sẽ theo quy tắc nối chéo mà ghép lại, cụ thể như sau: người giành chiến thắng trận thứ nhất ở bảng một sẽ đấu với người giành chiến thắng trận thứ ba ở bảng hai và ngược lại, người giành chiến thắng trận thứ nhất ở bảng hai sẽ đấu với người giành chiến thắng trận thứ ba ở bảng một. Trận còn lại, người giành chiến thắng trận thứ hai ở mỗi bảng sẽ trở thành đối thủ của nhau..."

"Như vậy, sau hai vòng đấu chúng ta sẽ tìm ra được ba người mạnh nhất. Lúc này các tuyển thủ sẽ tiến hành bốc thăm, ai bốc được phiếu trống thì tiến thẳng vào chung kết..."

...

"Sao lại đen đui như vậy chứ..." Trên đài, Cơ Thành Tử vừa công bố quy tắc thi đấu xong thì dưới đài, chỗ của Trúc Kiếm Phong, giọng Chu Đại Trù liền cất lên. Không lớn nhưng đủ để người bên cạnh nghe ra rành mạch.

Đối với sự ghép nối kia, Chu Đại Trù hẳn thực sự cảm thấy rất không vừa ý. Chẳng phải cho bản thân mà vì Lăng Tiểu Ngư.

Theo quy tắc kia thì nếu Lăng Tiểu Ngư đánh bại được Lê Thắng Nam của Mặc Kiếm Phong, như vậy tại vòng đấu tiếp theo hắn sẽ phải chạm trán cùng Tô Đông Vũ của Kim Kiếm Phong. Một người là vận đỉnh trung kỳ trong khi một kẻ đã sớm tiến vào cảnh giới chân nhân, đánh, làm sao đánh?

"Đừng ai không đừng lại đừng phải cái tên mặt trắng chết tiệt ấy..."

Lầu bầu mấy câu trong miệng xong, Chu Đại Trù lúc này mới quay sang nhìn người huynh đệ chí cốt của mình, võ vai động viên: "Tiểu Ngư, cái này... thật ra ngươi cũng không cần phải quá để ý. Cái tên mặt trắng kia bất quá chỉ là nhập môn sớm hơn chúng ta hai mươi năm thôi, chúng ta đánh không lại cũng là bình thường".

"Tiểu Ngư, trận thứ hai chạm trán Tô Đông Vũ ngươi chỉ nên đánh vài cái cho có là được rồi. Dù sao hắn cũng là chân nhân, nhận thua cũng sẽ chẳng xấu đi đáng nào. Tiểu Ngư, ngươi cần bảo toàn thực lực để cạnh tranh hai suất thứ tư và thứ năm..."

Đứng kế bên, Lăng Tiểu Ngư thấy sư huynh vì lo nghĩ cho mình mà động viên khuyên nhủ thì nhẹ gạt đầu, nét mặt giãn ra đôi chút: "Sư huynh yên tâm, đệ sẽ tự lượng sức mình".

"Ừm. Năm tháng còn dài, lo gì không có ngày đánh bại được tên mặt trắng kia".

"Hừ..." Tiếng Chu Đại Trù vừa dứt thì một thanh âm khác đã liền cất lên. Lộ rõ xem thường.

Ngồi uống trà trên ghế, trong bộ tử y tinh kỳ, Lăng Thanh Trúc ngược mặt, hướng Chu Đại Trù bĩu môi: "Chu tiểu tử, ngươi khuyên như vậy có phải là hơi sớm rồi không?".

"Lão nhân gia, ý người là gì?" Chu Đại Trù hơi nghi hoặc, hỏi lại.

Ngay lập tức, Lăng Thanh Trúc hồi đáp: "Ý gì? Chu tiểu tử, ngươi nói cứ như thể Tiểu Ngư Nhi đã chắc suất tiến vào vòng trong rồi ấy. Tiểu tử ngươi cho rằng đánh bại Lệ Thăng Nam là một chuyện rất dễ dàng sao?".

"Con nghĩ chắc sẽ không khó đâu..."

Chu Đại Trù lý giải: "Lão nhân gia, trước khi đại hội diễn ra con đã đi điều tra kỹ rồi. Có câu biết người biết ta trăm trận trăm thắng mà..."

"Ồ, tiểu tử ngươi điều tra thế nào? Nói ta nghe thử xem".

"Lão nhân gia, người cũng biết Đại Trù con có rất nhiều bằng hữu mà. Ở Mặc Kiếm Phong con cũng quen biết với một vài người. Bọn họ nói với con Lệ Thăng Nam kia ngoài tính tình nhu thuận, hiểu biết lễ nghĩa ra thì chẳng còn điểm gì đặc biệt. Tư chất của nàng chỉ là thượng phẩm linh căn, tu tập lại không chuyên, thành ra đạo thuật rất dỗi bình thường. Trong khi đó, Tiểu Ngư của chúng ta lại khác. Mấy năm qua Tiểu Ngư chẳng những đêm ngày miệt mài tu luyện mà còn là tu luyện bên trong Phệ Tinh Đối Nguyệt Động. Sức chịu đựng của hắn cực kỳ cao a".

"Tất nhiên, trừ bỏ thân thể cứng rắn ra thì thuật pháp của Tiểu Ngư cũng rất lợi hại. Lão nhân gia, chẳng phải người từng nhận xét tốc độ tăng tiến của Tiểu Ngư so với tu sĩ sở hữu cực phẩm linh căn thông thường còn muốn mạnh hơn đó sao".

"À à... Chu tiểu tử, ngươi phân tích cũng hợp lý ghê đấy chứ".

"Hi hi... Lão nhân gia, người nghĩ con là ai chứ".

"Là ai a?".

Thần thái loáng cái đã đổi hẳn, Lăng Thanh Trúc bỗng trở nên bức bối trông thấy: "Ngươi là cái thẳng mập ngu ngốc chứ là ai!".

"Lão nhân gia..."

Trước vẻ mờ mịt của Chu Đại Trù, Lăng Thanh Trúc chỉ ra sai lầm: "Sao? Cảm thấy ta nói không đúng?".

"Hừ, Chu tiểu tử, ta nói cho ngươi biết, Lệ Thăng Nam mặc dù không bị được với Dương Tiểu Ngọc nhưng cũng không phải kẻ có thể xem thường được đâu. Tuy linh căn của nàng giống như Mộng Kiều, chỉ là thượng phẩm, thế nhưng ngộ tính thì rất cao đấy".

"Đúng là danh tiếng của nàng tại Mặc Kiếm Phong chẳng quá nổi trội nhưng điều đó không có nghĩa đạo hạnh của nàng non kém. Ta đã từng âm thầm dùng pháp nhãn xem qua, trong cơ thể nàng ta linh lực lưu chuyển cực kỳ tinh thuần".

"Vừa rồi tiểu tử ngươi nói Lệ Thăng Nam tu tập không chuyên? Con mắt nào của ngươi đã tận mắt nhìn thấy? Cho ngươi hay, đạo thuật của nàng ta chẳng phải dạng vừa đâu".

"Lão nhân gia, không phải chứ. Người cũng đừng có hù con..."

"Hừ..."

Dứt khoát bỏ qua Chu Đại Trù, Lăng Thanh Trúc dời ánh mắt sang đưa đệ tử thứ sáu của mình - đối tượng sẽ trực tiếp chạm trán Lệ Thăng Nam ở trận đầu đầu tiên của bảng hai.

"Tiểu Ngư Nhi, những lời ta vừa nói tuyệt chẳng hề ngoa. Lệ Thăng Nam kia không phải dễ đối phó, tiểu tử ngươi cần thận một chút".

"Vâng, đệ tử sẽ chú ý." Lăng Tiểu Ngư gật đầu đáp, thần tình so với trước càng thêm trầm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Phản Chấn

Danh sách các cặp đấu đã được đưa ra, quy tắc thi đấu cũng đã được đề ra, hiện tại là lúc Thiên nhân luận pháp chính thức bắt đầu.

Cách vị trí các phong chủ ngồi một khoảng hơn hai mươi thước, trên đài cao, một người vừa bước lên thay cho Cơ Thành Từ điều hành đại hội. Y cũng chẳng ai xa lạ, đích xác người đã chủ trì buổi kiểm tra linh căn cho đám người Lăng Tiểu Ngư, Dương Tiểu Ngọc mười sáu năm về trước - đệ tử hiện có tu vi cao nhất của Cơ Thành Từ: Đồ Tụ.

Trong bộ trường y màu xám có phần cũ kỹ, Đồ Tụ chìa tay ra. Ngay lập tức, một bảng danh sách xuất hiện. Hắn chiếu theo nội dung ghi bên trên mà đồng đặc gọi tên:

"Bảng một, trận thứ nhất: Giang Hạc của Liệt Kiếm Phong đấu Lâm Oánh của Tương Kiếm Phong. Các tuyển thủ... mời thượng đài".

Lời Đồ Tụ vừa dứt thì từ chỗ Liệt Kiếm Phong, một thân ảnh liền bay lên. Người này bề ngoài trông khá già dặn, theo tiêu chuẩn hình dáng nơi thế tục mà xét thì đúng là loại hình tráng hán bốn mươi, thân cao bảy thước, vai gầu lưng hùm, khá là dữ tợn.

Trong khi đó, phía Tương Kiếm Phong...

Người gọi Lâm Oánh, hình dáng tính ra rất là nhỏ nhắn. Nàng cao chưa đến năm thước, mặt mày non nót trông không khác gì thiếu nữ mười lăm, mười sáu dù trên thực tế tuổi vốn đã ngoài ba mươi.

Mà, đâu chỉ dung nhan tướng mạo, tính tình của nàng coi bộ cũng chẳng "lớn" hơn vẻ ngoài được bao nhiêu.

Mất chữ O, mồm chữ A, Lâm Oánh ngược nhìn kẻ đang đứng đợi trên đài, tay kéo áo Ngọc Vân Từ - sư phụ mình, nói nhỏ: "Sư phụ à sư phụ, cái tên Giang Hạc kia lớn quá. Hắn như vậy thì làm sao con đánh nổi...".

"Tiểu nha đầu, ngươi và Giang Hạc là so thuật pháp chứ có phải so trọng lượng cơ thể đâu".

"Nhưng mà... hắn vẫn rất lớn a".

"Lớn nhỏ gì thì cũng phải đánh".

Ngọc Vân Từ nói tiếp: "Tiểu nha đầu, mau thượng đài đi. Mọi người đều đang đợi".

"Sư phụ..." - Mặt nhăn mày nhí, Lâm Oánh nài nỉ - "Con không lên có được không? Tu vi con yếu như vậy, thực sự là đánh không thắng được đâu...".

"Không được. Thắng hay thua thì nha đầu ngươi cũng phải thượng đài".

Ngọc Vân Từ tỏ ra mất kiên nhẫn: "Tiểu nha đầu, bây giờ ngươi tự nguyện đi lên hay chờ sư phụ đem ngươi ném lên?".

"Sư phụ...".

Liếc thấy vẻ mặt Ngọc Vân Từ đã trở nên rất chỉ là nghiêm nghị, Lâm Oánh bắt đầu dĩ đành phải nghe theo. Bộ dạng đưa đám, thay vì như kẻ khác bay lên thì nàng lại rì rì đi từng bước một. Chừng khi lên đến Ngũ Kiếm Đài thì nở nụ cười gượng gạo, nói với Giang Hạc - đối thủ của mình: "Hi... Giang sư huynh, huynh là người lớn ta là người nhỏ, mà lớn thì phải nhường nhỏ. Huynh nhớ phải nhẹ tay một chút a".

Bên kia, Giang Hạc nghe xong, thoáng nghĩ rồi gật đầu: "Sư muội yên tâm, ta sẽ nhẹ tay".

"Hi hi...".

Miệng thì cười, chân thì bước, Lâm Oánh vừa đi vừa nói: "Vậy thì muội đây xin đa tạ Giang sư huynh".

"Xét!".

Đang đi, thân ảnh Lâm Oánh bỗng bất ngờ tiêu thất, cùng với đó, một thanh âm xé gió cũng lao thẳng về phía Giang Hạc.

Rõ ràng là một đòn tấn công chớp nhoáng!

Lợi dụng lúc người khác sơ ý mà bất thành linh xuất chiêu, hành vi quả thực chẳng quang minh chính đại gì cho cam. Xem ra xem người cũng không thể chỉ xem ở bề ngoài. Khuôn mặt đơn thuần, cử chỉ đáng yêu chưa chắc nội tâm đã thành thật.

Tuy nhiên, nếu chỉ dựa vào sự thể trước mắt để đưa ra nhận định, rằng Lâm Oánh là hạng người tâm cơ thì e có phần không thoả. "Xuất kỳ bất ý", cái này cũng là một đấu pháp a.

Thiên nhân luận pháp nào có ngăn cấm, có gì lại chẳng dùng? Một chút tiểu xảo thực rất đời bình thường...

Lại nói, biết tiểu xảo há đâu chỉ có mỗi một mình Lâm Oánh. Giang Hạc, hắn cũng thành thạo lắm đấy. Hãy nhìn hắn xem, trước đòn tấn công bất ngờ của Lâm Oánh, những tưởng hắn sẽ bị động phòng thủ thì không, trên mặt hắn thậm chí còn lộ ra chút tiểu ý. Cái nhếch môi nọ, nó rõ ràng cho thấy

Giang Hạc dường như đã lường trước sự việc.

Một kẻ trông đơn thuần khả ái nhưng nội tâm lại khá tính toán, một người cứ ngỡ thật thà thô kệch vậy mà tài diễn xuất còn cao hơn một bậc, thế mới thấy, tướng mạo bên ngoài chưa chắc gì đã đồng nhất với cái dạ bên trong. Coi bộ ở lớp chân truyền đệ tử này, ai nấy cũng đều không thể xem thường được.

...

"Hừm.. Có vẻ được dạy dỗ cũng không tệ." Ngồi dưới đài quan chiến, Lăng Thanh Trúc sau khi nhấp khế một ngụm trà, đặt ly xuống thì nói.

Nhận xét xong, lúc này nàng mới quay qua nhìn các đồ nhi: "Đám các ngươi thấy rồi chứ? Chiến đấu chính là như vậy, không chỉ dùng mắt để quan sát mà còn phải dùng đầu óc để tính toán. Các ngươi phải biết xuất kì bất ý, nhắm vào điểm yếu của đối thủ mà ra đòn".

"Ở đây là đại hội tông môn nên thủ đoạn không thể dùng nhiều, tuy nhiên, nếu ở bên ngoài, thời điểm giao chiến cùng ngoại nhân, đặc biệt là đám tà ma ngoại đạo thì cái gì nên dùng đều phải triệt dùng. Nhớ kỹ, trong sinh tử chiến thì không có cái gọi quang minh chính đại hay âm hiểm dâm hèn, thắng - bại mới là điều cốt yếu...".

"Hi hi...".

Vẫn khuôn mặt phúng phính, cặp mắt ti hí, Chu Đại Trù đáp: "Lão nhân gia, mấy cái này người đã nói qua rất nhiều lần rồi, tụi con đương nhiên là nhớ kỹ".

"Nhớ là một chuyện, thực hiện ra sao thì đây lại là chuyện khác".

Lăng Thanh Trúc lộ ý khinh thường, đem chuyện xưa nhắc lại: "Chu tiểu tử, còn nhớ việc của sáu năm trước chứ? Tại Đa Bảo Hội đêm đó, nếu không phải tiểu tử ngươi tâm trí đơn thuần, ra tay quá quy củ thì làm sao lại bại dưới tay của nha đầu Lục Đan kia".

"Lão nhân gia, lúc đó con đâu có lường được Lục Đan kia sẽ ra tay đánh lén. Nàng ta cũng là người trong chính đạo mà".

"Chính đạo thì cũng là người thôi. Những lúc cần dùng thủ đoạn thì tất nhiên phải dùng thủ đoạn, chỉ cần tâm ý tốt - kết quả đẹp, không gây tổn hại gì cho tông môn, cho người vô tội là được rồi".

"Hi... Lão nhân gia yên tâm, Đại Trù con bây giờ đã khác xưa rồi. Sẽ không có chuyện bị kẻ khác bắt nạt nữa đâu... Lùi một bước, nếu thực có người dám đánh chủ ý... Hừm... Vậy thì con sẽ đáp lại hấn gấp bội".

"Chu tiểu tử, ngươi hiểu được như vậy là tốt. Ừm, không uống công ta hao phí thời gian dạy dỗ".

Liếc sang Mộng Kiều, cuối cùng dừng trên người Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc tiếp lời: "Hai đứa các ngươi cũng nên giống như thế, đừng có để mấy cái khái niệm quang minh chính đại gì kia biến mình thành kẻ ngu ngốc. Vẫn là câu đó: Lúc cần dùng thủ đoạn thì nên triệt dùng".

"Vâng, sư phụ".

"Sư phụ, đệ tử ghi nhớ".

"Hừm... Được rồi, các ngươi tiếp tục quan chiến đi".

"Vâng, sư phụ".

Và như thế, một lần nữa, đám người Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù, Mộng Kiều lại tập trung theo dõi cuộc chiến trên đài cao.

...

"Keng!".

"Keng!".

"Keng!".

Liên tiếp là những đường kiếm đầy uy lực mà người phát động thì không ai khác ngoài Lâm Oánh. Thế kiếm của nàng phải nói là cực kỳ nhanh. Trên đài, với ưu thế về tốc độ, nàng đã khiến cho Giang Hạc phải lui hấn sang một góc. Bộ dạng hấn, xem chừng khá là chật vật...

Rõ ràng, sau giây phút bất lợi ban đầu do tiểu xảo của mình bị đối phương bắt bài thì cục diện trận đấu hiện đang nghiêng về phía Lâm Oánh. Điều này trái hẳn với nhận định của đại đa số người trước đó, rằng Giang Hạc sẽ là người chiếm thế thượng phong.

Là một bất ngờ của đại hội chăng?

Đáp án có lẽ còn phải chờ thêm mới biết được.

...

"Keng!".

"Keng! Keng!".

Trên đài, trận đấu giữa Giang Hạc và Lâm Oánh vẫn đang tiếp tục diễn ra. Người nắm quyền chủ động như cũ vẫn là phía Trương Kiếm Phong.

Lâm Oánh, nàng càng đánh càng hăng, những đường kiếm tung ra cũng mỗi lúc một lẫm liệt. Vừa hung bạo lại không kém phần đẹp đẽ...

"Keng! Keng! Keng!".

Sau ba đường kiếm chớp nhoáng được tung ra, Lâm Oánh mượn dư lực tạm thời thoái lui. Nhưng rất nhanh, thân ảnh nàng đã lại lần nữa áp sát Giang Hạc. Và lần này thì kiếm chiêu đã biến, khí thế đã chuyển.

Bằng một tư thế nghiêng mình lạ lẫm, Lâm Oánh xoay người giữa không trung, chém ngang một đường.

Phi Hồng Kiếm Pháp: Kiếm Bạt Thiên Sơn!

Tối rồi!

Vốn đang bị động phòng thủ, Giang Hạc vừa trông thấy thế kiếm kia thì hai mắt liền loé lên quang mang khác lạ. Song thủ hợp rồi lại li, hấn đột nhiên gồng lên một tiếng, hai tay đẩy về phía trước.

Tức thì, một màn chắn được tạo ra, sắc đỏ như máu.

Tả thì chậm nhưng trên thực tế diễn biến lại nhanh vô cùng. Kể từ lúc Lâm Oánh tung ra sát chiêu cho đến khi màn chắn màu đỏ được Giang Hạc tạo ra, thời gian bất quá còn chưa đầy một cái nháy mắt. Có thể thấy là một đòn này, Giang Hạc đã không hề bị động. Hấn vốn đã chuẩn bị từ trước. Nói cách khác, biểu hiện chật vật của hấn suốt từ nãy giờ, quả nửa chỉ là cố tình nguy trang hòng đánh lừa đối thủ.

Tức thay Lâm Oánh lại không nhận ra được điều đó sớm hơn. Lúc này mới hiểu thì tất cả đều đã muộn...

Một chiêu Kiếm Bạt Thiên Sơn uy lực đích xác mạnh mẽ, tuy nhiên, chính nó lại là nguyên nhân dẫn đến thất bại của Lâm Oánh. Đơn giản bởi màn chắn màu đỏ mà Giang Hạc tạo ra kia, nó là một loại thần thông rất đặc biệt. Thay vì trực tiếp công kích thì nó sẽ đem đòn đánh của kẻ địch phản lại. Đối thủ xuất chiêu càng lợi hại thì thời điểm bị đánh trả sẽ phải đón nhận lực lượng càng kinh khủng.

Hiện tại, lập tức tránh đi hoặc bày ra phòng hộ chính là lựa chọn sáng suốt nhất của Lâm Oánh. Chỉ có như vậy thì nàng mới không chịu thất bại.

Nhưng là... Trong sát na này, Lâm Oánh nàng làm sao còn đủ thời gian để xoay chuyển tình thế đây?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Tốc Độ Không Kém

...

"Sư muội, muội thua rồi." Nơi góc Ngũ Kiếm Đài, Giang Hạc triệt hồi linh lực, nhìn người vừa bị kết giới dội lại khiến phải rơi xuống, nói.

Giờ phút này, hấn đã không cần giả trang hay cảnh giác gì nữa. Lâm Oánh - đối thủ của hấn - hiện đã chẳng thể nào chiến đấu được nữa.

Tất nhiên, bản thân Lâm Oánh cũng tự hiểu điều đó. Trận đấu này, nàng thực sự thua rồi.

Tay lau vết máu nơi khoe miệng, Lâm Oánh cô bình ổn khí huyết, thần tình rất đối nghiêm túc, hồi đáp: "Giang sư huynh, đạo hạnh của sư muội vẫn kém hơn một bậc".

Nói rồi, Lâm Oánh nhẹ cúi chào, tiếp đẩy thì quay gót đi xuống Ngũ Kiếm Đài, trở về khu vực dành cho người của Trương Kiếm Phong.

"Tiểu nha đầu, nguoi ổn chứ?" Vừa trông thấy Lâm Oánh trở về, Ngọc Vân Tử liền hỏi.

Hấn chưa hỏi còn tốt, vừa hỏi xong thì gương mặt Lâm Oánh tức thì đỏ hỏn. Từ vẻ kiên cường lẫm liệt đã biến thành nhu nhược. Tựa như một cô bé mới bị người ức hiếp, nàng nắm lấy phần áo nơi vai Ngọc Vân Tử, giọng meo meo: "Sư phụ... hic... con thua rồi...".

Này...

Ngọc Vân Tử có chút bất đắc dĩ mà an ủi: "Tiểu nha đầu, cũng chỉ là một trận đấu, thua thì thua, có gì phải buồn".

"Đều tại sự phụ hết đấy. Người ta đã bảo là đánh không lại rồi mà cứ bắt người ta ra đánh..." - Lâm Oánh càng nghĩ trong lòng lại càng thấy ảm ức - "Lúc này cứ chịu thua ngay từ đầu có phải tốt hơn không. Bây giờ thì hay rồi, người bị thương cũng đâu phải sự phụ..."

"Tiểu nha đầu, người... Được rồi được rồi, ta đền bù cho người là được chứ gì".

Chẳng muốn nghe thêm những lời "ní non ai oán" của người nào đó nữa, Ngọc Vân Tử dứt khoát lấy ra một lọ đan dược trên quý để "bù đắp".

"Tiểu nha đầu, cầm lấy. Người nhận xong thì làm ơn thu lại bộ dạng hồn dôi đó giùm ta cái... Tuổi của người cũng không còn nhỏ nữa đâu..."

"Gi chứ. Người ta vẫn chỉ là tiểu cô nương..."

Trong khi hai thầy trò Ngọc Vân Tử và Lâm Oánh lòi qua tiếng lại bên dưới thì trên Ngũ Kiếm Đài, Đồ Tự đã đọc xong tên tuyển thủ.

Ở bảng một, trận đấu thứ hai này, tham chiến là Tô Triệt của Liệt Kiếm Phong và Chu Đại Trù của Trúc Kiếm Phong.

Trước lúc Chu Đại Trù thượng đài, Lăng Thanh Trúc hướng hấn dẫn dò: "Đại Trù, Tô Triệt kia tuy tu vi chỉ mới là vấn đỉnh trung kỳ, kém hơn người một bậc, nhưng tiểu tử người cũng đừng vì vậy mà chủ quan khinh suất. Vừa rồi người cũng thấy rồi đấy, thần thông mà Giang Hạc dùng để đánh bại Lâm Oánh không phải loại tầm thường đâu".

"Ta nghe nói so với Giang Hạc thì vị sư huynh Tô Triệt này của hấn còn lợi hại hơn vài phần. Tiểu tử người nhớ cẩn thận một chút".

"Lão nhân gia yên tâm. Thần thông Phán Chấn kia con đã nghiền ngẫm từ này giờ rồi, tuyệt đối sẽ không giẫm lên vết xe đổ của Lâm Oánh đâu".

"Tự tin quá nhỉ?"

Lăng Thanh Trúc nghe đồ nhi nói xong thì liếc mắt, bảo: "Chu tiểu tử, nếu đã có lòng tin như vậy thì tốt nhất là người nên giành được chiến thắng, bởi vì một khi người bị Tô Triệt đánh bại... Hừ, ta nhất định sẽ đem người lột da rút xương".

"Ừc..."

Chưa đánh đã bị người dọa, Chu Đại Trù vô thức nuốt xuống một ngụm nước bọt, tận lực kéo dài khoảng cách với sư phụ mình. Hấn cười giả lả: "Ha ha... Lão nhân gia cứ tin ở con. Trận này Đại Trù con sao có khả năng thua được chứ..."

Ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng mình, nếu bảo Chu Đại Trù chẳng có chút nào lo lắng thì khẳng định chỉ là nói dối. Thực tế thì hấn cũng đang khá khẩn trương đấy.

Chân bước lên đài cao, hấn ôm quyền, nói: "Tô sư huynh, người tốt".

Bên kia, Tô Triệt được chào thì cũng theo lễ hồi đáp: "Chu sư đệ, người tốt".

"Không. Tô sư huynh, ta không có tốt".

Trước vẻ ngạc nhiên, hoặc nên gọi là ngờ vực của Tô Triệt, Chu Đại Trù lắc đầu, tiếp lời: "Ta bây giờ hiện đang cảm thấy rất là áp lực a".

Mặc dù nội tâm có thất vọng nhưng ngoài mặt, Tô Triệt vẫn tỏ ra khá điềm đạm. Hấn cười nhẹ mà rằng: "Chu sư đệ trời sinh tư chất hơn người, chỉ mười mấy năm tu luyện đã liên tiếp vào cảnh giới vấn đỉnh hậu kỳ, cảm thấy áp lực phải là sư huynh ta mới đúng".

"Ài... Sư huynh, người không hiểu được đâu. Ta rất sợ sẽ bị người ta đem lột da rút xương a..."

Lột da rút xương?

Theo phản xạ, Tô Triệt khẽ đưa mắt nhìn xuống dưới, chỗ Lăng Thanh Trúc đang ngồi. Nhưng rồi rất nhanh, hấn lập tức dời đi. Như chẳng muốn nhiều lời thêm nữa, hấn nhắc nhở: "Chu sư đệ, chúng ta có phải nên bắt đầu trận đấu rồi không".

"À... Nên bắt đầu thôi".

Lời ra khỏi miệng, Chu Đại Trù cũng lập tức hít vào một hơi thật sâu, bắt đầu điều động linh lực. Dưới ý niệm của hấn, một thanh kiếm màu đen đột ngột hiện ra. Kiếm này dài hơn bốn thước, bề ngang thân kiếm so với bắp đùi người lớn còn muốn rộng hơn một chút, có màu đen, thực chưa cảm cũng đã biết nặng.

Đó là...

Mắt ánh lên vài tia khác lạ, Tô Triệt hỏi: "Chu sư đệ, nếu ta đoán không lầm thì thanh kiếm đệ đang cầm hẳn là Cự Lực Kiếm đi".

"Ồ..." - Chu Đại Trù tỏ vẻ ngạc nhiên - "Sư huynh, người làm sao biết đây là Cự Lực Kiếm? Sư huynh người không phải là lên chạy tới Trúc Kiếm Phong thăm dò ta đấy chứ?".

Sắc mặt bỗng chốc tối sầm, Tô Triệt nhẹ hắng giọng: "Hừm... Chu sư đệ, ta sao có thể làm việc đó. Thêm nữa ta cũng không có đủ năng lực làm việc đó".

Hắn dừng một chút rồi nói tiếp: "Sở dĩ ta biết đó là Cự Lực Kiếm, nguyên do hết thảy chỉ đơn giản vì dạo trước có từng được sư phụ kể qua một chút về những chuyện thời trẻ của Lăng sư thúc mà thôi".

"Vậy à...".

Chu Đại Trù thoáng ngẫm, gật gù: "Sư huynh người nói cũng có lý. Lão nhân gia cũng bảo thanh Cự Lực Kiếm này từng được người sử dụng khi còn trẻ...".

Đem mũi kiếm đặt xuống, hắn bảo với Tô Triệt: "Tô sư huynh à, chuyện thời trẻ của lão nhân gia ta như thế nào vậy? Sư huynh người có thể kể nghe một chút không?".

Cái này...

Tô Triệt cảm thấy có gì đó không được ổn lắm. Hắn nhớ đây là Ngũ Kiếm Đài a. Tô Triệt hẳn lên đây cũng đâu phải để kể chuyện...

"Chu sư đệ lẽ nào muốn làm ta bị phân tâm...".

Gạt đi tạp niệm, Tô Triệt thôi không nghĩ nữa. Hắn cần tập trung vào cuộc chiến. Để đả bại một đối thủ có tu vi cao hơn mình thì mọi bước đi đều nhất thiết phải thật cẩn trọng, tuyệt đối không thể sơ suất tí nào.

Thần niệm khẽ động, Tô Triệt gọi ra pháp khí của mình. Đương nhiên vẫn là một thanh bảo kiếm. Có điều, so với Cự Lực Kiếm của Chu Đại Trù thì thanh kiếm này lại có hình dáng khá đối nghịch. Thay vì to lớn thô kệch thì nó lại rất mỏng, bề dày thân kiếm thậm chí còn thua cả một chiếc lá. Thiết nghĩ nếu chẳng nhờ có màu đỏ bắt mắt thì e mắt thường khó lòng nhìn ra được.

"Chu sư đệ, xin mời".

"Sư huynh, người thực muốn đánh luôn bây giờ sao?".

Chu Đại Trù vẫn cố nài: "Sư huynh à, hay là trước chúng ta cứ trò chuyện thêm một lát nữa rồi hẳn đánh. Ta thật rất muốn biết những trang sử thời trẻ của lão nhân gia a".

"Chu sư đệ nếu muốn nghe thì sau trận đấu ta sẽ kể tường tận. Còn bây giờ... Sư đệ, xin mời!".

Ngó thấy Tô Triệt đã thật sự nghiêm túc, khí tức cũng hoàn toàn chuyển biến, Chu Đại Trù biết lúc này trận đấu đã chính thức bắt đầu. Hắn không nhiều lời thêm nữa, ngay lập tức quán thân linh lực vào thanh kiếm đang cầm trong tay.

Cự Lực ngân lên, với "Tốc" kiếm quyết, hắn lao thẳng về phía Tô Triệt bằng tốc độ mà mắt thường vô pháp theo kịp, chừng khi tiếp cận thì liền chém ngang một đường.

"Keng!".

Không may, đường kiếm kia đã rất dễ dàng bị chặn lại. Chu Đại Trù nhanh nhưng Tô Triệt cho thấy hắn cũng chẳng hề chậm. Gương mặt nghiêm nghị đầy quyết tâm, Tô Triệt nói: "Chu sư đệ, ta sẽ không bị đệ đánh bại đâu".

"Sư huynh, trận này ta nhất định sẽ thắng".

"Sư đệ nếu đã có lòng tin như vậy... Hãy chứng minh cho ta thấy đi!".

Tiếng cuối cùng vừa ra khỏi miệng thì Tô Triệt cũng đập mạnh lên đài, lộn ngược lên phía trên. Kiếm mảnh rít gào, hắn nhắm vào đỉnh đầu Chu Đại Trù chém xuống.

Vô Minh Kiếm Pháp: Đoạn Vũ!

"Keng!".

"Sư huynh, muốn so nhanh, ta so với người!".

Trong thể nội linh lực cấp tốc được điều động, Chu Đại Trù tiếp tục chiếu theo tâm pháp của "Tốc" kiếm quyết mà thi triển. Sau khi đem Tô Triệt đẩy ra, hắn lập tức phóng người lên không trung, cùng lúc triển khai ba đường kiếm uy lực.

Bát Tự Kiếm Quyết: Tam Kiếm Trảm Sơn Hà!

...

"Vây mà cũng né được".

Chu Đại Trù hết nhìn dưới đài rồi lại nhìn lên thân ảnh Tô Triệt ở phía đối diện, thần tình trở nên trầm trọng. Hắn không nghĩ tốc độ của Tô Triệt lại nhanh tới mức này.

Một chiêu Tam Kiếm Trảm Sơn Hà vừa rồi được Chu Đại Trù hắn thi triển rất nhanh, phạm vi công kích cũng rất rộng, vậy mà...

"Có thể né được kiếm chiêu ở tốc độ này, xem ra thân pháp của Tô Triệt hắn cũng không thua kém ta chút nào".

"Bàn về uy lực, dựa vào cảnh giới vẫn đỉnh hậu kỳ ta đúng là hơn hắn một bậc, nhưng nếu hắn cứ tránh đối đầu trực diện, chỉ du đấu thôi thì... ta nếu muốn thắng cũng không phải dễ".

"Không được, ta phải dùng kế khích tướng".

Đã có chủ ý, Chu Đại Trù bắt đầu triển khai hành động.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Đều Có Toan Tính

Mấy lời khích tướng của Chu Đại Trù cũng chẳng lạ lẫm gì, đại loại đều là những câu như:

"Sư huynh, công phu né tránh không tệ a".

"Ài... Sư huynh, chúng ta là đang đánh nhau, không phải chơi trốn tìm...".

"Sư huynh, ngươi nếu cứ tránh đồng tránh tây như vậy... sớm muộn gì cũng sẽ biến thành thỏ đấy".

...

Chu Đại Trù cứ như vậy, vừa đánh vừa châm chọc, có điều hiệu quả thì lại chả được bao nhiêu.

Hàm dưỡng của Tô Triệt kia thật sự rất tốt, mặc cho bị người mỉa mai, xem thường thì hắn vẫn như cũ luôn tránh đối đầu trực diện. Và điều này quả khiến Chu Đại Trù cảm thấy khá là bức bối.

Nghĩ mà coi, Chu Đại Trù hắn đã hao phí tâm tư, tổn hao bao nhiêu là nước bọt thể kia mà kết quả nhận về lại chỉ là một con số không tròn trịa, thử hỏi hắn sao có thể dễ chịu cho được?

"Đáng ghét thật. Cái con rùa này...".

Khuôn mặt hầm hầm, Chu Đại Trù tạm thời đình chỉ công kích, đứng im nhìn đối thủ. Hắn hít vào một hơi thật sâu, mau chóng tự điều chỉnh tâm tình. Đây là trận đấu có can hệ tới da xương của hắn, Chu Đại Trù hắn không được phép để xảy ra sai lầm ngu ngốc nào.

"Tô sư huynh." - Giọng lạnh nhạt, Chu Đại Trù hướng Tô Triệt nói - "Thân pháp quả nhiên cao minh".

"Tốc độ của Chu sư đệ cũng không tầm thường".

"Tô sư huynh, cái Đại Trù ta biết không chỉ có mỗi tốc độ".

Chu Đại Trù nói tiếp, giọng điệu hàm ẩn: "Lúc này sư huynh nói sẽ không để bị ta đánh bại, như vậy thiết nghĩ trừ bỏ thân pháp cao minh ra thì sư huynh vẫn còn có thủ đoạn khác đi".

Môi nhếch nhẹ, hắn nói ra bấy nhiêu thì dừng. Kế đấy thì... một bất ngờ nho nhỏ đã xảy ra. Trên tay trái của Chu Đại Trù hắn, từ trống rỗng bỗng đột nhiên xuất hiện thêm một món đồ vật. Là một thanh kiếm.

Kiếm này khá thô, tuy không lớn bằng Cự Lực nhưng chung quy cũng liệt vào hàng "đại". Đích xác là Huyền Thiết Trọng Kiếm.

Hai tay hai kiếm, Chu Đại Trù đồng dạng mà rằng: "Tô sư huynh, có thủ đoạn gì thì xuất ra hết đi".

"Xem ra Chu sư đệ đã thật sự nghiêm túc rồi".

Với pháp nhãn đang khai, Tô Triệt chẳng khó để nhìn ra một chút biến đổi trên người đối thủ của mình. Hắn biết Chu Đại Trù đã chuẩn bị xuất ra toàn lực. Lẽ dĩ nhiên hắn cũng tự mình hiểu được, rằng tiếp theo đây nếu vẫn chỉ dựa vào thân pháp thì sẽ không thể hoàn hảo né tránh được nữa.

"Có lẽ thăm dò bấy nhiêu cũng đủ rồi".

Tô Triệt âm thầm thôi động linh lực trong thể nội, rất nghiêm túc nói ra: "Chu sư đệ, vẫn là câu nói cũ: Ta sẽ không để bị đánh bại đâu".

"Vậy thì phải xem Tô sư huynh có bốn sự tới đâu!".

Thanh âm còn chưa kịp lắng thì thân ảnh Chu Đại Trù đã lao về phía trước. Huyền Thiết cùng Cự Lực đồng thời ngân lên một tiếng chói tai, hắn cảm song kiếm bắt đầu tấn công tới tấp.

"Keng! Keng! Keng!".

"Keng! Keng!...".

Trước thế công mãnh liệt ấy, Tô Triệt đầu muốn cũng khó lòng có thể tránh đi được hết. Hắn bị buộc phải trực tiếp nghênh đón.

Mới đầu còn tốt, Huyền Thiết và Cự Lực xông đến đâu thì Tô Triệt liền cản ngăn tới ấy, thế nhưng về sau, thanh kiếm mảnh màu đỏ trên tay hắn đã bắt đầu tỏ ra yếu thế. Lực chấn của cặp song kiếm to dày kia quá lớn, nó muốn nghênh đỡ được thực cũng chẳng dễ dàng gì.

Bàn về độ cứng cáp, nó sao có khả năng so được với cặp cự kiếm kia? Ưu điểm của nó vốn là nằm ở sự sắc bén đấy.

...

"Tô sư huynh, ta xem ngươi có thể chống đỡ được bao nhiêu kiếm!".

"Keng! Keng!".

"Keng! Keng...!".

...

Một kiếm tiếp một kiếm, Cự Lực vừa lui thì Huyền Thiết đã tới, đôi song kiếm nọ liên tục được Chu Đại Trù khu sử để chém ngang bỏ dọc. Liên hoàn kiếm... Đích thị là liên hoàn kiếm...

...

Trên đài, Chu Đại Trù đang chiếm thế thượng phong, đây là sự thật chẳng cần bàn cãi. Nhưng điều đó không có nghĩa rằng những đồng môn của hắn, và nhất là sư phụ hắn sẽ cảm thấy hắn hoan tự hào. Hoàn toàn trái lại, lúc này Lăng Thanh Trúc chỉ có duy nhất một loại tâm tình: xấu hổ.

Ly trà trong tay đã được buông xuống tự khi nào, Lăng Thanh Trúc cúi đầu, dùng tay che trán, miệng lẩm bẩm: "Thằng mập chết giẫm đó học cái kiểu chiến đấu này ở đâu vậy trời...".

Trước khi trận đấu diễn ra, Lăng Thanh Trúc có nghĩ thế nào cũng không thể tưởng tượng được tràng cảnh sẽ là như vậy. Kể từ lúc Chu Đại Trù gọi ra Huyền Thiết Trọng Kiếm thì nàng đã bắt đầu bị làm cho "kinh ngạc" rồi.

Tên tiểu tử đó vậy mà lại dùng song kiếm? Trong Bát Tự Kiếm Quyết từ khi nào lại có lưu phương pháp sử dụng song kiếm rồi?

"Chu Đại Trù lẽ nào đã dựa trên nền tảng Bát Tự Kiếm Quyết mà tự mình sáng tạo ra một cách vận hành kiếm thuật mới, có thể đồng thời thi triển song kiếm để tung chiêu?".

Mới đầu Lăng Thanh Trúc nàng đã âm thầm nghi hoặc như vậy, nhưng càng về sau, theo những đòn đánh của Chu Đại Trù, suy đoán ấy của nàng đã nhanh chóng bị đập tan đi.

Ở đây làm gì có cái gọi kết hợp hay sáng tạo, tất cả đều chỉ là đánh đại đánh càn, thuận đâu chém đó a..

Kiếm chiêu? Nào có kiếm chiêu quái gì. Tên tiểu tử kia căn bản là đang chiến đấu theo kiểu "bản năng", vung loạn vung xạ...

"Thằng mập chết bầm...".

Lăng Thanh Trúc ghé mắt liếc lên đài, thoáng xem rồi lại lần nữa cúi xuống. Khuôn mặt nhăn nhó khó coi, nàng bảo với hai đồ nhi đứng bên cạnh: "Tiểu Ngư Nhi, Mộng Kiều, sau này nếu có ai hỏi thì đừng nói thằng mập kia là đệ tử của Trúc Kiếm Phong chúng ta. Mất mặt lắm".

Lăng Tiểu Ngư và Mộng Kiều quay mặt nhìn nhau, ai nấy đều thấy rõ sự đồng cảm trong mắt đối phương. Dù vậy, Lăng Tiểu Ngư vẫn lựa lời nói đỡ cho sư huynh mình: "Sư phụ, phong cách chiến đấu của Đại Trù sư huynh tuy có hơi đặc biệt một chút, nhưng theo đệ tử thấy kiểu đấu pháp này lại khá hiệu quả trước Tô Triệt sư huynh. Dưới sự tấn công dồn dập không theo lẽ thường kia, Đại Trù sư huynh đã thật sự chiếm thế thượng phong..."

"Đúng đây sư phụ" - Nói tiếp Lăng Tiểu Ngư, Mộng Kiều cũng lên tiếng bênh vực - "Đấu pháp của Đại Trù thoát nhìn qua thì có chút bất nháo nhưng hiệu quả lại rất cao, rất thích hợp để khắc chế thân pháp của Tô Triệt".

"Cái đó ta đương nhiên thấy, nhưng mà..."

Lần thứ hai Lăng Thanh Trúc ngược lên xem, chừng xem xong thì lại tiếp tục dùng tay che trán: "... Phong cách chiến đấu này quá mất mặt đi".

...

Nhận định của ân sư cùng những lời bàn tán của người bên dưới, Chu Đại Trù thấp thoáng có nghe nhưng thanh âm thì chẳng mấy rõ ràng. Hắn vốn đâu có chú tâm vào chúng. Thứ khiến hắn bận lòng hiện duy chỉ một: Tô Triệt. Chu Đại Trù hẳn cần phải mau chóng đánh bại kẻ này.

Một cách có chủ ý, sau khi đã đem Tô Triệt dồn ép hẳn vào trong góc, lúc này Chu Đại Trù mới bất ngờ gia tăng thêm lực đạo, liên tiếp chém ra bốn đường kiếm bừa vậy xung quanh đối thủ.

Chính khoảnh khắc ấy, hắn bỗng mờ tròng hai mắt. Song kiếm vừa thu về đã lại lần nữa đánh ra. Và lần này, thay vì những đòn đánh thông thường thì tung ra đây lại là kiếm chiêu hẳn hoi. Hơn nữa còn rất mạnh.

Bát Tự Kiếm Quyết: Hồng Nhạn Quá Giang!

...

Chẳng có tiếng bạo tạc nào vang lên như tưởng tượng.

Là do Tô Triệt đã vô phương phản kháng ư?

Không. Mặc dù bị thế kiếm của Chu Đại Trù phong tỏa nhưng hắn vẫn chống đỡ được. Một chiêu Hồng Nhạn Quá Giang kia đúng thật rất mạnh, tuy nhiên, người bị nó đả thương lại không phải Tô Triệt hẳn mà là chính bản thân Chu Đại Trù.

Kiểm chiêu do mình đánh ra lại đả thương chính mình, thoát nghe thì hơi vô lý nhưng thực tế quả là như vậy. Nguyên do rất đơn giản: Phản Chấn.

Nên nhớ, giống như Giang Hạc, Tô Triệt cũng là đệ tử của Liệt Kiếm Phong. Nói cách khác, hắn cũng biết Phản Chấn - loại thần thông đặc biệt có khả năng phản lại đòn tấn công của đối thủ.

Ở trận đấu trước, Lâm Oánh của Tương Kiếm Phong chính là bại dưới thần thông Phản Chấn này.

Dĩ nhiên Tô Triệt khác với Giang Hạc, Phản Chấn của hắn so với sư đệ mình thì lợi hại hơn nhiều. Nhưng, nói đi cũng phải nói lại, Chu Đại Trù há có thể đánh đồng cùng Lâm Oánh?

Ngay khi uy lực của Hồng Nhạn Quá Giang bị dội ngược trở về thì Chu Đại Trù cũng đã lập tức bày ra phòng hộ, thành ra chịu tổn thương không lớn lắm, bất quá là khí huyết nhộn nhạo một chút mà thôi. Vấn đề hiện tại, có chăng là hành động tiếp theo của Tô Triệt...

Thừa thắng xông lên, nhân lúc đối thủ còn chưa kịp bình ổn khí huyết thì Tô Triệt đã xách kiếm lao tới, liên tục tung ra sát chiêu.

Vô Minh Kiếm Pháp: Long Đằng Tứ Hải!

Vô Minh Kiếm Pháp: Diệp Lạc Minh Uyên!

Vô Minh Kiếm Pháp:....

...

Thế trận loáng cái đã đổi chiều. Từ chủ động Chu Đại Trù bỗng trở thành người bị động, phải liên tục vùng kiếm chống đỡ những đòn công kích của Tô Triệt.

Có điều, lạ lùng thay, mặc dù bị đối thủ dồn ép là thế nhưng trong đôi mắt ti hí của Chu Đại Trù, từ đầu đến cuối đều chẳng có vẻ gì là khản trương, bối rối. Hắn dường như đã lường trước tất cả...

Thực tế, sự thế đúng là như vậy. Minh chứng rõ ràng nhất chính là nụ cười chiến thắng của Chu Đại Trù lúc này. Vốn đang bị ép liên tiếp thoái lui, Chu Đại Trù bỗng bất thành linh tung ra một đòn hồi mã thương.

Song kiếm hợp chung một chỗ, đâm thẳng về trước!

"Tối rồi".

Lòng chẳng những không loạn mà còn vui mừng, tựa như đã chuẩn bị sẵn, Tô Triệt lại lần nữa dùng Phản Chấn. Trước người hấn, một màn chấn sắc đỏ như máu tức thì được tạo ra...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Người Chiến Thắng...

Chu Đại Trù cũng tốt, Tô Triệt cũng được, dù là ai thì trong lòng đều đã có tính toán. Vấn đề bây giờ chỉ là xem ai cao minh hơn mà thôi.

Một đòn hồi mã thương của Chu Đại Trù, tưởng sẽ tạo ra bất ngờ thì không, Tô Triệt sớm đã có chuẩn bị. Với Phản Chấn của mình, rất có thể hấn sẽ lại một lần nữa khiến cho Chu Đại Trù phải nhận trái đắng.

Nhưng, từ khả năng đến thực tiễn, đôi bên vẫn còn cách nhau xa lắm. Không may cho Tô Triệt, tâm tư đối thủ của hấn tinh tế hơn cái đáng vẻ bên ngoài nhiều.

Phản Chấn đích xác lợi hại, tuy nhiên lần này lại chẳng thể giúp Tô Triệt chiếm thế thượng phong. Chu Đại Trù mới là người giành thắng lợi.

Bằng một cách nào đó, Chu Đại Trù đã xuất hiện ở bên hông Tô Triệt. Nói cách khác, kẻ đang tấn công phía trước mặt Tô Triệt mà mọi người mới nhìn thấy kia, hấn chỉ là một hư ảnh.

"Nguy!".

Lòng cả kinh hô lên một tiếng, ngay khi nhận ra mình đã bị lừa thì Tô Triệt cũng liền xoay người qua phải. Vì để cho uy năng của thần thông phát huy tối đa nên vừa rồi hấn đã dồn toàn bộ lực lượng về phía trước, lúc này muốn ngăn chặn đòn tấn công của đối thủ thì chỉ còn cách làm như vậy. Hy vọng sẽ cứu vãn được cục diện hung hiểm trước mắt.

Tiếc thay, mong muốn thì cũng chỉ là mong muốn. Tô Triệt nhanh nhưng đối thủ của hấn há đâu lại chậm?

Chu Đại Trù hao phí tâm cơ nhiều như vậy, lý nào lại để mọi thứ đều biến thành công cốc?

Không, Chu Đại Trù muốn định thắng bại ngay bây giờ cơ. Trong một chiêu này hấn đã cùng lúc kết hợp cả hai loại kiếm quyết là "Tốc" kiếm quyết và "Ảnh" kiếm quyết để thi triển ra.

Trước Đầu Chuyển Tinh Di rất đối khó lường này của hấn, một tên tu sĩ vẫn đỉnh trung kỳ như Tô Triệt há có khả năng ngăn nổi?

Thực tế, chẳng có kỳ tích nào xảy ra cả. Phản Chấn của Tô Triệt không cách nào chuyển hướng kịp. Những gì hấn làm được bất quá chỉ là phân tán một phần năng lượng để chống đỡ mà thôi.

Lẽ dĩ nhiên, với một phản Phản Chấn khiếm khuyết ấy, Tô Triệt muốn thành công cản phá Đầu Chuyển Tinh Di là chuyện bất khả thi. Và, như một hệ quả tất yếu, lần này hấn đã thực sự phải nhận lấy thương tổn. Vừa rồi, kiếm khí của Chu Đại Trù đã xuyên thủng phòng ngự, đem hấn đánh bay...

Bởi do xung quanh có bố trí kết giới và đã được mở ra khi trận đấu chính thức bắt đầu nên việc Tô Triệt bị đánh văng khỏi Ngũ Kiếm Đài là chuyện không thể nào. Nhưng điều đó cũng chưa hấn đã hay. Chỉ ít là lúc này, thay vì còn ở lại thì "được bay ra" ngoài mới tốt cho Tô Triệt.

Tại sao ư?

Hãy nhìn Chu Đại Trù đi. Rất biết học hỏi, sau một chiêu Đầu Chuyển Tinh Di đảo ngược thế trận thì Chu Đại Trù hấn cũng liền lao theo thân ảnh đối thủ, dồn dập công kích.

Những đòn đánh của hấn phải gọi là cực kỳ bạo lực, chính chúng đã khiến Tô Triệt choáng váng và rồi nhanh chóng buông xuôi ý niệm phản kháng. Tu vi đôi bên vốn dĩ chênh lệch, du đấu còn có thể chứ bằng đôi đầu trực diện... Đừng nói một, kẻ cả có là hai Tô Triệt cũng đành thúc thủ mà thôi...

Từ trong tâm trí Tô Triệt đã hoàn toàn chấp nhận thua cuộc. Hấn biết bản thân đã vô pháp xoay chuyển tình thế. Để tránh phải gánh thêm thương tổn thì ngay lúc này, mở miệng đầu hàng mới là lựa chọn đúng đắn nhất.

Chỉ có điều... quyết định lại không ở Tô Triệt. Miệng đúng là miệng của hấn, nhưng có nói được hay không và nói được bao nhiêu thì đẩy lại do Chu Đại Trù.

Chu Đại Trù chẳng muốn trận đấu cứ thế mà chấm dứt, kể cả khi phần thắng đã nắm gọn trong tay. Thay vì tỏ ra khiêm tốn hữu lễ thì những gì hấn đang thể hiện đây lại khoa trương vô cùng. Một chút mặt mũi cũng không cho, hấn cứ như cũ mà đem vị Tô sư huynh kia của mình ra đánh đập.

Trước dùng kiếm, về sau, từ lúc Tô Triệt gần như đã mất đi năng lực chiến đấu thì Chu Đại Trù mới bỏ kiếm mà bắt đầu sử dụng quyền cước. Thượng cẳng tay hạ cẳng chân, hấn hết đâm lại đá, hết tung lại hứng, thực khiến cho người nhìn chột sinh cảm tưởng kỳ quái, tự hỏi liệu cảnh tượng mình đang chứng kiến có phải là một cuộc so đấu nữa hay không? Bởi lẽ so với một trận đấu thì nó giống một trận tăng cầu hơn a.

Thô bạo, tùy hứng, mạn rợ,..., đủ loại ngôn từ được gán cho Chu Đại Trù. Hành vi của hắn... thực sự là quá đặc biệt đi. Nó đặc biệt tới nỗi khiến cho vị chương môn đương nhiệm của Thiên Kiếm Môn là Cơ Thành Tử cũng phải cảm thán thốt lên: "Thằng bé Chu Đại Trù này quả đúng là đệ tử của Lăng sư muội dạy ra..."

"Sư phụ..." - Đứng ở kế bên, Tô Đông Vũ nghe xong thì hỏi ý - "Tô sư đệ xem ra đã không còn khả năng chiến đấu nữa, đệ tử cảm thấy cứ tiếp tục đề đê ấy bị đánh như vậy thực cũng chẳng hay".

Đáp lại hắn, Cơ Thành Tử chỉ nhàn nhạt bảo: "Trừ phi chính miệng Tô Triệt hoặc Bất Dịch sư đệ lên tiếng nhận thua, bằng không thì không ai được phép can thiệp".

...

Cùng lúc, chỗ của Liệt Kiếm Phong.

Chẳng biết là trùng hợp ngẫu nhiên hay vì nghe được những lời nói của Cơ Thành Tử ở bên kia mà phía bên này, chỉ vài giây sau, phong chủ của Liệt Kiếm Phong là Dịch Bất Dịch đã chủ động lên tiếng thay đồ nhi mình nhận thua. Điều đó cũng đồng nghĩa trận đấu thứ hai của bảng một này, Chu Đại Trù là người giành chiến thắng.

...

"Tô sư huynh, đã nhường." Có chút "lưu luyến", Chu Đại Trù hướng Tô Triệt vừa được mình thả ra, nói.

Đối với cảm giác được "thượng cẳng tay hạ cẳng chân" kia, hắn thực rất thích a.

"Haizz... Nếu biết Dịch sư thúc sẽ chủ động nhận thua thì lúc nãy đã tranh thủ đánh thêm mấy cái rồi".

"Thôi thì rút kinh nghiệm chớ ở những trận sau vậy..."

Xếp lại tâm tình, nới gót Tô Triệt, Chu Đại Trù xoay người hướng dưới đài đi xuống. Những bước chân hiên ngang ấy, cái bản mặt dương dương tự đắc ấy, nó thực sự... tục không đề đầu cho hết.

"Mất mặt. Thật là quá mất mặt..."

Đối nghịch với tâm trạng hân hoan đắc ý kia của đồ nhi, ở chỗ của Trúc Kiếm Phong, Lăng Thanh Trúc lại thấy xấu hổ vô cùng. Nàng thậm chí đang hối hận, không hiểu tại sao mình lại để Chu Đại Trù tham gia Thiên nhân luận pháp lần này.

"Sai lầm. Đúng là quá sai lầm..."

Giữa lúc Lăng Thanh Trúc đang âm thầm tự trách vì quyết định của bản thân thì Chu Đại Trù - đối tượng trong ý nghĩ của nàng - đã đi đến trước mặt.

Mang theo nụ cười của kẻ chiến thắng, Chu Đại Trù nói: "Lão nhân gia, con không có làm người thất vọng a".

Ngước mắt lên, bằng vẻ lạnh nhạt cố tình, Lăng Thanh Trúc lần lượt nhìn qua Lăng Tiểu Ngư và Mộng Kiều, tỏ vẻ nghi hoặc: "Tiểu Ngư Nhi, Mộng Kiều, cái thằng mập này là ai vậy, sao tự dưng lại đi tới chỗ Trúc Kiếm Phong ta?"

Hả?

Chu Đại Trù thoảng chốc cứng đờ, trên môi nụ cười cũng hoàn toàn tắt lịm.

Sau vài giây nghĩ ngợi, hắn lấy lại bình tĩnh: "Lão nhân gia, người cũng đừng có đùa con như vậy chứ..."

"Ai đùa người?"

Lăng Thanh Trúc gắt gỏng: "Hừ, tiểu tử ngươi đừng có mà ở đây nhận bà con. Chúng ta không có biết người a".

"Lão nhân gia..."

Trước thái độ lãnh đạm của ân sư, Chu Đại Trù lại càng thêm khó hiểu. Hắn liếc sang Lăng Tiểu Ngư và Mộng Kiều, chờ mong một lời giải thích. Tiếc rằng câu trả lời nhận được lại chỉ là những cái lắc đầu đầy ảm ý.

"Cái... Cái gì vậy?"

"Ta đã giành chiến thắng rồi mà, tại sao lão nhân gia lại tỏ rõ sự không vừa ý, còn bảo chẳng hề quen biết. Đến cả Tiểu Ngư và tứ sư tỷ cũng nhìn ta bằng ánh mắt kỳ lạ đó... Rốt cuộc là làm sao chứ?"

Chu Đại Trù tự hỏi, hỏi xong thì... nghi hoặc vẫn hoàn nghi hoặc. Hắn không tài nào lý giải nổi về sự chào đón này.

Nhưng... hiểu được hay không thì cũng là vấn đề của hắn. Đồng môn của hắn ư? Bọn họ chưa muốn giải thích. Còn sư phụ hắn ư? Nàng lại càng không muốn.

Khuôn mặt vẫn gay gắt như cũ, Lăng Thanh Trúc đe dọa: "Tiểu tử, ta nhắc lại là giữa chúng ta không có quen biết a. Tiểu tử nguoi còn dám đứng đây nữa thì đừng có trách ta đẩy ra tay độc ác nhé".

"Lão... lão nhân gia..."

"Lập tức đi qua bên kia đứng".

Theo hướng tay Lăng Thanh Trúc chỉ, Chu Đại Trù nhìn ra phía ngoài, nơi nắng chiếu.

"Còn đứng ngó? Mau đi qua bên đó đứng cho ta!".

Lần này, được Lăng Thanh Trúc dùng đã không chỉ lời nói mà còn kèm theo cả hành động. Ngay khi chữ cuối cùng vừa ra hết cũng là lúc bàn chân nàng đạp mạnh về phía trước, đem kẻ nào đó đá đi.

"Tiểu tử nguoi đứng phơi nắng ở đó cho ta! Dám mò qua đây ta sẽ lập tức lột da nguoi!".

...

Kết cục của Chu Đại Trù chính là như vậy, sau giây phút huy hoàng ngắn ngủi thì liền bị ân sư thẳng chân đá đi. Ngẫm... cũng "oan uổng" lắm.

Nhưng đâu có oan hơn nữa, cuối cùng cũng chẳng để làm gì. Phận làm đệ tử, lệnh sư khó cãi a.

Xét toàn bộ Trúc Kiếm Phong, trong số các đệ tử hàng chân truyền, thiết nghĩ dù ở hiện tại hay tương lai cũng không ai dám trái lời Lăng Thanh Trúc. Đi ngược với ý muốn, vượt ra khỏi sự kiểm soát của nàng, họa may chỉ có một người: Lăng Tiểu Ngư.

Việc này, nếu bảo liên quan đến thân thể thì chỉ bằng nói tính tình sẽ chính xác hơn. Ngay từ thuở nhỏ, bản tính của Lăng Tiểu Ngư đã rất cố chấp rồi. Chuyện một khi hắn đã cho là đúng và quyết tâm thực hiện thì sợ rằng dẫu Lăng Thanh Trúc cũng khó lòng can nổi.

Kẻ mang chấp niệm... luôn rất đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Lăng Tiểu Ngư Thượng Đài

...

Trên Ngũ Kiếm Đài, thân ảnh Đồ Tự - người điều hành đại hội lại một lần nữa hiện ra.

Hắn đưa bảng danh sách lên ngang tầm mắt, đọc to: "Bảng một, trận thứ ba: Tô Đông Vũ của Kim Kiếm Phong và Công Tôn Nhục Thủy của Tương Kiếm Phong. Các tuyển thủ... mời thượng đài".

...

"Đông Vũ, tới lượt con rồi. Nhớ ra tay có chừng mực." Phía dưới, Cơ Thành Từ nghe Đồ Tự đọc xong danh sách thì tay vuốt nhẹ chòm râu đã bạc, thấp giọng nói ra.

Bên cạnh, Tô Đông Vũ cũng liền gật đầu đáp lại: "Sư phụ, đệ tử sẽ lưu ý".

Nói rồi, hắn tung người lên không, bằng một tư thế phiêu dật xuất trần mà thượng đài. Đáng vẻ này, nếu đem so với cái bộ dương dương tự đắc của Chu Đại Trù ban nãy thì thật cách xa vô cùng...

Có lẽ, chính cái phong thái thoát tục ấy mà Tô Đông Vũ mới được nhiều người sùng bái, ngưỡng vọng chẳng?

Ở Thiên Kiếm Môn này, ai lại chẳng biết ba chữ "Tô Đông Vũ" có trọng lượng tới đâu trong lòng các đệ tử của thế hệ trẻ hiện nay. Nhất là các nữ đệ tử. Không riêng gì Kim Kiếm Phong, kể cả Mặc Kiếm Phong, Liệt Kiếm Phong, Tương Kiếm Phong cũng đều có người thầm ái mộ hắn. Thậm chí là cả Trúc Kiếm Phong, nữ đệ tử si tâm vì hắn tính ra cũng được mấy người. Tất nhiên, bọn họ chỉ là những đệ tử "vùng ngoài", thuộc lớp nội môn và ngoại môn; bằng như chân truyền... Tiếc thay, Trúc Kiếm Phong lại chả ai có nhiều thiện cảm với hắn.

Nhưng vậy thì sao chứ? Trúc Kiếm Phong cũng chỉ là Trúc Kiếm Phong. Nó không đại diện cho tất cả. Bốn chi mạch khác, kẻ tôn kính Tô Đông Vũ vẫn đủ đầy. Công Tôn Nhựt Thủy, nàng cũng nằm trong số đó.

Nét mặt khản trương, Công Tôn Nhựt Thủy sau khi thượng đài liền hướng Tô Đông Vũ nói: "Tô sư huynh, sư muội Công Tôn Nhựt Thủy, rất mong được chỉ giáo".

Nơi đối diện, Tô Đông Vũ cũng rất hữu lễ cười đáp: "Công tôn sư muội đã quá lời. Chúng ta đều cùng là đệ tử chân truyền, tính ra vai vế cũng chỉ ngang nhau".

"Sư huynh khiêm tốn".

Công Tôn Nhựt Thủy tiếp lời: "Muội tuy là người đồng trang lứa với sư huynh nhưng xét thiên tư, so đạo hạnh, chỉ e mười Công Tôn Nhựt Thủy cũng chẳng bằng được".

"Tô sư huynh, trận này kết quả ra sao thì vốn đã rõ. Nhưng, trước khi lên tiếng nhận thua, muội vẫn muốn cùng sư huynh chạm vài đường kiếm...".

"Công Tôn sư muội yên tâm, ta ra tay tự có chừng mực".

"Vâng. Vậy... muội sẽ xuất kiếm trước".

Thanh âm vừa dứt chưa được bao lâu thì trước người Công Tôn Nhựt Thủy đã xuất hiện một thanh bảo kiếm. Theo sự điều khiển của nàng, linh kiếm lập tức bay về phía trước, nhắm thẳng Tô Đông Vũ mà công kích.

Chỉ có điều, ở trong mắt Tô Đông Vũ, linh kiếm sắc bén của Công Tôn Nhựt Thủy chẳng hơn gì một cành cây yếu nhược, hoàn toàn vô hại. Dựa vào đạo hạnh cảnh giới chân nhân của mình, hắn tùy tiện liền có thể hoá giải được ngay.

Rõ ràng, đây là một trận đấu rất ư nhàm chán.

Không có bất ngờ hay một tình huống ngoài ý muốn nào xảy ra, từ đầu đến cuối Tô Đông Vũ đều chỉ đứng yên một chỗ, nhẹ nhàng đem tất cả kiếm chiêu của Công Tôn Nhựt Thủy ngăn lại. Thậm chí hắn còn chẳng cần dùng tới vũ khí..

Thế mới thấy, vắn đỉnh và chân nhân, đôi bên tầm đó là cỡ nào chênh lệch. Muốn khoả lấp căn bản chỉ như kính hoa thủy nguyệt mà thôi.

...

"Tô Đông Vũ này đúng thật là không đơn giản một chút nào".

Chỗ Mặc Kiếm Phong, giữa lúc bầu không khí đang trầm lắng thì một giọng ần ần lo ngại chọt cất lên. Người nói là Lý Ngọc Thường.

Khác các đệ tử, thân là một vị chân nhân cảnh giới trung kỳ, Lý Ngọc Thường nàng có thể nhìn ra được sự lợi hại của Tô Đông Vũ, mặc dù hắn chỉ mới thi triển một phần nhỏ thực lực đi nữa.

Quay sang Dương Tiểu Ngọc vẫn đang chăm chú theo dõi trận đấu, Lý Ngọc Thường hỏi: "Tiểu Ngọc, con cảm thấy thế nào?".

"Khả năng khống chế lực lượng rất tốt".

Dương Tiểu Ngọc nói tiếp: "Sư phụ, chân nguyên của hắn hẳn là dồi dào hơn con một bậc".

Lý Ngọc Thường chẳng thấy có gì đáng để ngạc nhiên: "Tô Đông Vũ nhập môn sớm hơn con hai mươi năm, tu vi cao hơn cũng là bình thường".

Nàng dừng một chút, rồi hỏi: "Tiểu Ngọc, Thiên nhân luận pháp lần này, chuyện con và Tô Đông Vũ sẽ gặp nhau ở trận chung kết đã là điều chắc chắn. Trong cuộc đối đầu này, con nắm được bao nhiêu phần thắng?".

Lần này Dương Tiểu Ngọc không đáp ngay. Nàng dời mắt lên đài, quan sát thêm một lúc rồi mới hướng ân sư trả lời: "Sư phụ, sẽ không dưới năm phần".

...

Đáp án nọ đã khiến Lý Ngọc Thường trở nên im lặng. Nàng thực sự là bị đồ nhi làm cho bất ngờ. Bởi theo nàng nhận định thì khả năng Dương Tiểu Ngọc thắng được Tô Đông Vũ cùng lắm cũng chỉ có ba phần mà thôi.

Năm phần ư?

"Có lẽ Tiểu Ngọc vẫn chưa đánh giá đúng trình độ của Tô Đông Vũ..."

Nghĩ vậy, Lý Ngọc Thường thôi không nói thêm gì nữa. Nàng cũng không muốn làm đệ tử mình mất đi lòng tin...

...

...

Trận đấu thứ ba thuộc bảng một, giữa Tô Đông Vũ của Kim Kiếm Phong và Công Tôn Nhược Thủy của Tương Kiếm Phong đã vừa mới chấm dứt. Người giành chiến thắng thì dĩ nhiên là Tô Đông Vũ. Một kết quả mà ai nấy đều biết trước từ lúc trận đấu còn chưa được bắt đầu. Khá ư nhầm chán.

May thay, sự nhầm chán nọ sẽ không nối dài thêm nữa, ở trận đấu tiếp theo.

Trái hẳn cuộc đối đầu vừa rồi, trận đấu thứ tư giữa Lăng Tiểu Ngư của Trúc Kiếm Phong và Lệ Thắng Nam của Mặc Kiếm Phong này rất đáng để chờ mong.

Một Lăng Tiểu Ngư tư chất bình phàm, trải qua mười sáu năm tu luyện vậy mà lại có thể đạt đến cảnh giới vẫn đỉnh trung kỳ, tốc độ tăng tiến thậm chí chẳng kém hạng thiên tài sở hữu linh căn cực phẩm... Chuyện này há lại không đáng để làm người kinh ngạc?

Nếu như sự trưởng thành kia chỉ là do phục dụng linh đan thánh dược thì thôi, sẽ chẳng ai thêm coi trọng. Nhưng... Lăng Tiểu Ngư không phải. Ở đây, các đệ tử hoạ may còn giữ thái độ xem thường chứ bằng bậc trưởng bối, chẳng có ai là không dành cho Lăng Tiểu Ngư một chút khâm phục cả. Với pháp nhãn của mình, bọn họ đã sớm nhìn ra được sự phi thường của Lăng Tiểu Ngư. Khí tức ấy, tuyệt đối không thể nào là của một kẻ nhờ vào đan dược mà đột phá được...

Xét tu vi, Lăng Tiểu Ngư hẳn đã ngang bằng Lệ Thắng Nam, vấn đề bây giờ chỉ còn chờ xem đạo thuật của hắn như thế nào nữa thôi...

...

"Kẻ sở hữu linh căn trung phẩm, chiếu theo lẽ thường, để đạt đến cảnh giới vẫn đỉnh thì tối thiểu cũng phải mất khoảng năm mươi năm tu luyện. Nhưng Lăng Tiểu Ngư này..."

Chỗ Kim Kiếm Phong, Cơ Thành Từ sau khi nghe Đồ Tự đọc tên tuyển thủ thì chuyển mắt nhìn qua Lăng Tiểu Ngư, tỏ vẻ vừa ý: "... Thật sự là không tệ. Rất không tệ".

"Không tệ ư?" - Trái với sự phụ mình, Tô Đông Vũ lại âm thầm khinh bỉ - "Chẳng qua là nhờ có sư phụ trợ giúp, có Phệ Tinh Đới Nguyệt Động phụ trợ mà thôi. Càng nỗ lực tu luyện, điều đó chứng tỏ tư chất của hắn càng tầm thường..."

"Hừ... Lăng Tiểu Ngư, một kẻ kém cỏi như ngươi lẽ ra không nên trở thành đệ tử chân truyền mới đúng... Nghe nói mục tiêu của ngươi là tiến vào tốp năm nhĩ? Hừm, tiếc thật. Kể cả khi thắng được Lệ Thắng Nam thì Lăng Tiểu Ngư ngươi cũng sẽ không bao giờ đạt được mong muốn đâu..."

Những lời nói được thốt ra trong âm thầm này của Tô Đông Vũ thực rất đáng ngờ. Dựa theo ý tứ của hắn thì Lăng Tiểu Ngư chắc chắn sẽ thất bại, vô phương hoàn thành mục đích bản thân đã đề ra. Nhưng, Tô Đông Vũ hẳn dựa vào đâu mà dám khẳng định như vậy?

Lẽ nào nếu trận đấu này Lăng Tiểu Ngư giành chiến thắng thì ở trận tiếp theo, khi đôi bên chạm mặt hắn sẽ giở trò gì đó? Trước sự chú mục của cả năm vị phong chủ ư?

Việc này đúng là có chút khó hiểu.

...

Tạm gác lại tính toán của Tô Đông Vũ mà trở về thực tại, trong trận đấu của Lăng Tiểu Ngư và Lệ Thắng Nam

Sau khi bước lên Ngũ Kiếm Đài, Lăng Tiểu Ngư liền hướng cô gái cao gầy phía đối diện, ôm quyền nói: "Lệ sư tỷ, xin được chỉ giáo".

Đáp lại hắn, Lệ Thắng Nam mỉm cười, thái độ rất chi hoà nhã: "Lăng sư đệ quá lời rồi".

Nàng tiếp tục: "Ta nghe nói mấy năm qua sư đệ vẫn ngày đêm tu luyện bên trong Phệ Tinh Đới Nguyệt Động phải không?"

"Đúng vậy." Lăng Tiểu Ngư gật đầu xác nhận. Hắn không thấy chuyện này có gì đáng để kể lắm.

Có điều Lệ Thắng Nam thì chẳng cho là vậy. Từ tận đáy lòng, nàng bày tỏ sự khâm phục: "Theo ta được biết thì Phệ Tinh Đới Nguyệt Động là do chính tổ sư gia kiến lập nên, không gian bên trong rất đổi kỳ dị, mặc dù linh khí dễ hấp thụ nhưng áp lực nghiền ép cũng chẳng nhỏ, xưa giờ hiếm người chịu được dài lâu. Sư đệ có thể kiên trì tu luyện, tâm chí quả hơn xa người thường".

Cái này... là đang khen ngợi mình sao?

Trước những lời tán dương của Lê Thắng Nam, Lăng Tiểu Ngư thực không biết nên đáp sao cho thoả. Đành rằng hắn cũng từng được ngợi khen, thế nhưng đó đều là những người thân cận. Thực tế, ngoại trừ Mộng Kiều, Lâm Chi Viễn, Chu Đại Trù và Dương Tiểu Ngọc ra, Lăng Tiểu Ngư hẳn chưa bao giờ được người khác đứng trước mặt tỏ ý tán dương như vậy hết. Huống hồ đây lại còn là một vị sư tử của chi mạch khác. Đồi bên vốn cũng chỉ là người xa lạ...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Bốn Mắt Giao Nhau, Một Lời Không Nói

"Hmm... Lê sư tử đây hẳn chỉ đơn thuần nói lời xã giao..."

Nghĩ vậy, Lăng Tiểu Ngư cũng "xã giao" phản hồi. Hắn nhìn Lê Thắng Nam, cười nhẹ: "Sư tử đã quá khen. Đệ tư chất bình phàm, bởi thế nên cần phải nỗ lực nhiều hơn. Sư phụ vẫn thường dạy đệ "đạo hải vô nhai, cần lệ vi chu", chỉ cần cố gắng không ngừng nghỉ, đệ tin rồi sẽ có ngày mình đạt được thành tựu".

"Ừm... Nhưng mà sư tử thì khác..."

"Ta khác?" - Lê Thắng Nam hiểu kỳ - "Lăng sư đệ, ta khác thế nào?"

Lăng Tiểu Ngư chả cần nghĩ, nói ngay: "Sư tử thiên tư hơn người, đạo pháp tinh thâm, thành tựu đạt được tin tưởng không khó, tương lai hẳn tiến xa hơn đệ..."

"Thiên tư hơn người, đạo pháp tinh thâm..." Lê Thắng Nam ngẫm, càng ngẫm thì nét mặt càng kỳ lạ. Sau cùng nàng hỏi: "Lăng sư đệ, đệ làm sao lại khẳng định ta thiên tư hơn người, đạo pháp tinh thâm? Tư chất của ta chỉ là thượng phẩm linh căn, tu vi bất quá vẫn đình trung kỳ, ngang bằng với đệ".

"Bởi vì..."

Lăng Tiểu Ngư tính nói, thế nhưng lời sắp ra khỏi miệng thì hắn lại cảm thấy nó không thích hợp lắm. Mấy chữ "thiên tư hơn người, đạo pháp tinh thâm" kia cũng chỉ là khen ngợi xã giao thôi à. Chữ năng lực của Lê Thắng Nam tới đâu, Lăng Tiểu Ngư hẳn vốn đâu biết được. Từ trước tới giờ hắn và nàng đâu có qua lại hay lẫn nhau tìm hiểu...

Không biết đối đáp ra sao, Lăng Tiểu Ngư có chút ngượng ngùng, theo thói quen đưa ngón tay lên mặt, gãi nhẹ mấy cái.

"Hi... Không ngờ Lăng sư đệ lại là người thật thà như vậy..."

Trong bụng thầm cười, Lê Thắng Nam đối với Lăng Tiểu Ngư càng thêm có hảo cảm. Đường như đã lâu lắm rồi nàng mới lại thấy có một vị sư đệ tỏ ra xấu hổ trước mặt mình giống như vậy...

"Hừm..."

Như không muốn để Lăng Tiểu Ngư phải khó xử, sau tiếng háng nhẹ, Lê Thắng Nam liền thay đổi chủ đề: "Lăng sư đệ, chúng ta có phải nên bắt đầu trận đấu rồi không?"

"À phải. Chúng ta nên bắt đầu trận đấu".

Được giải vậy, Lăng Tiểu Ngư rất mau chóng lấy lại bình tĩnh. Thần tình trở nên nghiêm túc, hắn hít nhẹ một hơi, sẵn sàng đáp trả công kích.

Chỉ là... hắn đợi mãi mà công kích còn chưa tới. Đáy mắt lộ vẻ nghi hoặc, hắn đang định lên tiếng thì nơi đối diện, tiếng Lê Thắng Nam đã truyền tới:

"Lăng sư đệ, đệ không dùng kiếm sao?"

Kiểm?

Lăng Tiểu Ngư rớt cuộc cũng hiểu ra lý do Lê Thắng Nam dù đã gọi ra linh kiếm nhưng vẫn chần chừ chưa xuất thủ. Hoá ra là nàng đang đợi hắn. Kèm theo cái lắc đầu, hắn nói: "Lê sư tử, đệ không dùng kiếm".

"Không dùng kiếm?"

Lê Thắng Nam nghĩ một lúc, cuối cùng cũng nhớ ra: "Trúc Kiếm Phong có ba loại đạo thuật rất mạnh là Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp, Bát Tự Kiếm Quyết và Thiên Diệp Thủ. Đạo thuật chủ tu của Lăng sư đệ lẽ nào là Thiên Diệp Thủ?"

"Sư tử, đúng là Thiên Diệp Thủ".

"Ta hiểu rồi. Thảo nào mà sư đệ lại đeo găng tay..."

Nghe nhắc, Lăng Tiểu Ngư theo phản xạ nhìn xuống tay mình. Ở đó, một đôi găng tay màu đen đang hiện hữu.

"May mà hôm trước sư phụ đã kiếm thêm được một đôi găng tay tốt để ta dùng bọc lấy Phượng Nghi, chứ nếu không thì... thật sự sẽ rất mất mặt a".

Một đại nam nhân lại sử dụng găng tay của nữ nhân, màu sắc còn là rất chi nổi trội thì quả chẳng hay tí nào. Mười mười khẳng định sẽ bị người đề ý...

"Sư phụ nói nếu dùng găng tay này bọc lấy Phượng Nghi thì ngoại trừ các vị phong chủ, đệ tử tuyệt đối là không người có thể nhìn ra. Ừm, ta cũng chẳng cần phải bận tâm nữa".

Tâm tư trở lại trạng thái cân bằng, Lăng Tiểu Ngư tiếp tục thôi động linh lực.

"Lê sư tỷ, xin mời".

"Tốt".

Liếc thấy đối thủ đã chuẩn bị sẵn sàng, Lê Thắng Nam không nhiều lời thêm nữa, lập tức lao mình về phía trước. Với linh kiếm trong tay, nàng đâm thẳng một đường.

Tốc độ cực nhanh!

Nhưng... Lê Thắng Nam nhanh, Lăng Tiểu Ngư há đâu lại chậm? Tuy hẳn không có "Tốc" kiếm quyết giống như Chu Đại Trù nhưng với Thần Hành Bách Biến học từ Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp, hẳn muốn tránh căn bản dễ như trở bàn tay.

Thân ảnh bất chợt nhoè đi, từ vị trí ban đầu, trong sát na Lăng Tiểu Ngư đã dời sang một nơi khác. Tay phải giơ lên, hẳn vận linh lực đánh ra một chưởng nhằm vào hông của Lê Thắng Nam.

"Keng!".

Không ngoài ý muốn, đòn công kích nọ của Lăng Tiểu Ngư vẫn chưa đủ để làm khó đối thủ. Lê Thắng Nam đã phản ứng rất nhanh, vung kiếm chặn lại.

"Sư đệ, tiếp kiếm!".

Thanh âm còn chưa kịp dứt thì linh kiếm trong tay Lê Thắng Nam đã đổi hướng. Bằng một lộ tuyến khó nắm bắt, nàng tiếp tục đâm tới. Vị trí lần này, thay vì ngực như trước thì mục tiêu lại nằm ở cổ Lăng Tiểu Ngư.

Tất nhiên, uy lực của đường kiếm thứ hai này hẳn còn quá nhỏ để làm Lăng Tiểu Ngư bị tổn thương. Có Thần Hành Bách Biến, so tốc độ hẳn chưa bao giờ ngại. Đừng nói Lê Thắng Nam, kể cả đối thủ có là Chu Đại Trù với "Tốc" kiếm quyết cao mình đi nữa thì hẳn vẫn thừa năng lực ứng phó.

"Sư tỷ, tiếp chưởng!".

...

Cứ thế, người tới một kiếm, ta đi một chưởng, trận đấu diễn ra rất cân bằng. Lê Thắng Nam và Lăng Tiểu Ngư, cả hai vẫn chưa ai chiếm được thượng phong. Và điều này thực đã khiến không ít người cảm thấy sốt ruột. Ví như Lý Ngọc Thường chẳng hạn.

Ngước nhìn đồ nhi đang cùng đối thủ giao đấu trên đài, Lý Ngọc Thường cau mày lẩm bẩm: "Thắng Nam tại sao còn chưa sử dụng bản sự chân chính của mình..."

Đứng kế bên, Dương Tiểu Ngọc nghe được lời nói của sư phụ mình thì ánh mắt liền ánh lên một tia khác lạ. Nàng dò hỏi: "Sư phụ, ý người là đang đề cập đến chưởng pháp của sư tỷ?"

"Ừm".

Trước đồ nhi mình yêu quý, Lý Ngọc Thường không thấy có gì đáng để phải giấu giếm: "So với kiếm pháp thì chưởng pháp của Thắng Nam càng thêm lợi hại. Hàn Băng Chưởng của nó hiện đã luyện đến đại thành tầng thứ ba, tin tưởng nếu dốc toàn lực thì Lăng Tiểu Ngư kia không thể nào là đối thủ".

"Đại thành tầng thứ ba... Không ngờ tốc độ tu luyện của sư tỷ lại nhanh như vậy. Con nhớ mấy tháng trước sư tỷ mới chỉ đạt tới tiểu thành..."

"Tiểu Ngọc, mặc dù thiên tư của Thắng Nam không bì được với con, thế nhưng cũng là một hạt giống rất tốt. Ngộ tính của nó vốn đã vượt xa người thường..."

Lần này thì Dương Tiểu Ngọc đã thôi không nói, cũng chẳng hỏi han gì nữa. Nàng đang cảm thấy lo lắng thay cho Lăng Tiểu Ngư...

Một bên là sư tử hết mực thương yêu mình, một bên lại là người bạn thanh mai trúc mã của mình, ai nặng ai nhẹ trong lòng nàng biết rõ.

"Tiểu Ngư... Ngươi sẽ không bại đâu phải không?".

...

Sự trông mong của Dương Tiểu Ngọc, bất kể xuất phát từ nguyên nhân gì thì nó cũng là thật tâm mong đợi. Phải, nàng muốn Lăng Tiểu Ngư sẽ là người giành chiến thắng. Bởi vì nếu hắn thắng hắn sẽ vui, mà hắn vui thì nàng cũng sẽ vui...

Nhưng... đây cũng chỉ là nàng muốn. Ý chí của nàng, nó lại đâu thể cái biến được điều gì. Thậm chí kể cả có thay đổi được đi nữa thì tác dụng vẫn chỉ bằng không, đơn giản là bởi nàng còn chưa mở miệng nói ra. Tâm ý của nàng, nó vẫn chưa đến được với Lăng Tiểu Ngư. Hắn không nghe được, đã không biết được. Hiện tại, người duy nhất hắn thấy và nghe chỉ có một: Lê Thăng Nam. Toàn bộ tâm trí hắn đều đang đặt cả vào nàng.

Quả đúng như những lời sư phụ hắn nhận định trước đó, Lê Thăng Nam chẳng hề đơn giản một tí nào. Linh lực của nàng rất đổi dồi dào, cũng rất đổi tinh thuần. Không chỉ kiếm pháp mà ngay đến chiêu pháp nàng cũng tinh thông nốt. Lúc này, nàng chính là đang cùng với hắn chưởng đối chưởng.

...

"Ba! Ba!".

"Ba!".

"Ba!".

...

Liên tục là những đợt chạm trán ác liệt. Một chiêu tiếp một chiêu, từ đầu đến cuối, Lê Thăng Nam như cũ vẫn rất chỉ cường ngạnh. Trái hẳn dáng vẻ mỏng manh mềm yếu của mình, thế công của nàng lại mạnh mẽ vô cùng. Uy lực trong mỗi đòn, cái nào cũng đều khiến cho Lăng Tiểu Ngư phải ra sức chống đỡ.

Thế rồi, sau chiêu thứ bao nhiêu chẳng rõ, Lăng Tiểu Ngư rút cuộc phải tạm thoái lui về sau. Hơi thở có phần bất ổn, hắn đưa mắt nhìn đối thủ khó nhằn của mình, thật tâm bày tỏ: "Lê sư tử, chiêu pháp của tử thật lợi hại".

Bên này, thần sắc của Lê Thăng Nam cũng đã có chút hồng lên vì mệt. Nàng hỏi âm: "Lăng sư đệ, Thiên Diệp Thủ của đệ cũng không tầm thường".

"Thú thật, trước khi trận đấu này bắt đầu, ta đã không nghĩ đệ thắng sư đệ lại khó tới như vậy...".

Lăng Tiểu Ngư cười nhẹ, coi như đáp lại. Đối với vị sư tử này, hắn càng lúc càng cảm thấy gần gũi. Tính tình của nàng thật sự rất tốt...

"Lê sư tử." - Hắn nói - "Được luận bàn với tử đệ thấy rất vinh hạnh, nhưng mà... Sư tử, trận đấu này đệ nhất định phải thắng".

"Vậy thì phải xem sư đệ có bản lĩnh đó không đã. Mặc dù đối với thứ hạng ta chẳng bận tâm nhiều, nhưng thân là đệ tử Mặc Kiếm Phong, ta có nghĩa vụ phải chiến đấu vì chi mạch".

Lê Thăng Nam dừng một chút, rồi nói tiếp: "Lăng sư đệ, thủ đoạn của ta cũng không còn nhiều. Một chiêu cuối cùng này nếu sư đệ có thể cản được, sư tử ta sẽ lập tức nhận thua".

Nói rồi, chẳng đợi Lăng Tiểu Ngư kịp hồi âm thì Lê Thăng Nam đã bắt đầu chiếu theo pháp quyết mà thi triển thần thông. Theo mỗi động tác của nàng, không khí xung quanh cũng mau chóng đổi khác. Nhiệt độ hạ thấp không phanh, càng lúc càng lạnh...

Biết đối thủ sắp tung ra đòn quyết định, Lăng Tiểu Ngư nào dám chần chừ, lập tức điều động linh lực. Hai tay duỗi thẳng, hắn chậm rãi đưa lên, khí thế loáng cái đã gia tăng gấp bội.

Chợt, từ trong tĩnh lặng, một tiếng rít chói tai vang lên. Chỉ sát na ngắn ngủi, thân ảnh Lê Thăng Nam đã liền áp sát. Đôi cánh tay gầy lúe lại tàn ảnh, nàng cùng lúc tung liên tiếp ba chiêu. Thế hiểm vô cùng!

"Ba! Ba! Ba!".

Không thể né tránh, Lăng Tiểu Ngư buộc phải toàn lực nghênh đón. Kết quả thì... hắn bị đánh bay.

Nhưng, đó vẫn chưa phải vấn đề đáng nói lắm. Cần bận tâm lúc này, điều đang khiến các bậc trưởng bối ngạc nhiên là những gì diễn ra sau đấy. Bằng một phương thức vi diệu, Lăng Tiểu Ngư đã bất ngờ chuyển hướng, vốn "đang bay" bỗng đột ngột xoay người lao ngược lên phía trước. Hai tay lập loè thanh quang, hắn nhắm thẳng Lê Thăng Nam đánh tới.

Thiên Diệp: Toá Không Thủ!

"Nguy!".

Trước đòn phản kích quá đổi bất ngờ, Lê Thăng Nam cả kinh thâm hô, vội vàng tránh đi.

Tiếc rằng... đều đã muộn. Phản ứng của nàng không nhanh bằng tốc độ của Lăng Tiểu Ngư. Hấn ra đòn quá quyết đoán.

"Ba! Ba!".

"Ư...!".

Một kết quả tất yếu xảy ra: Lê Thăng Nam đã trúng chiêu. Sau khi nhận liên tiếp hai chiêu của Lăng Tiểu Ngư thì nàng lập tức học máu đương trường, từ trên không rơi thẳng xuống đất.

Dựa theo tình huống trước mắt, với tư thế rơi tự do như vậy, chỉ e khuôn mặt đẹp đẽ kia của nàng sẽ va chạm với bề mặt của Ngũ Kiếm Đài mất. Tuy nói tiên gia có linh đan thánh dược, dầu cho mặt mũi bị tổn thương đôi chút cũng sẽ dễ dàng chữa khỏi, thế nhưng... Nên nhớ, ở đây không chỉ có một Lê Thăng Nam và một Lăng Tiểu Ngư, xung quanh còn rất nhiều người vẫn đang chăm chú theo dõi. Trận đấu nếu kết thúc bằng một màn "va chạm" như vậy thì... ngẫm cũng khó coi lắm.

Lê Thăng Nam, nàng đương nhiên rất không nguyện ý để điều đó xảy ra. Chỉ là... thân thể nàng đã bị thương. Khí huyết nàng còn chưa bình ổn được thì làm sao trở mình đây?

"Thôi đành vậy...".

Giây phút hốt hoảng đến nhanh rồi cũng đi nhanh, Lê Thăng Nam khép lại đôi mắt, chờ đợi một cơn đau sẽ lan truyền từ khuôn mặt.

Nhưng, may cho nàng, sẽ chẳng có tổn thương nào thêm nữa. "Va chạm" thì đúng đã va chạm, có điều là theo một nghĩa khác.

Trong lúc nàng rơi tự do, một cánh tay đã vươn ra ôm lấy hông nàng, giúp nàng đổi lại tư thế.

Vậy là ngay lập tức, nàng mở to đôi mắt. Vừa lúc, Lăng Tiểu Ngư - kẻ đang ôm nàng - cũng cúi xuống nhìn. Bốn mắt giao nhau, một lời không nói.

Thời gian bỗng chốc như chậm lại...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Người Vô Lại!

Tính ra thì đây là lần đầu tiên Lăng Tiểu Ngư thân mật với một cô gái như vậy, trong lòng dù không có tà niệm cũng khó tránh mà nảy sinh chút cảm giác khác lạ. Phần Lê Thăng Nam...

So với Lăng Tiểu Ngư thì xúc cảm của nàng càng thêm mạnh mẽ. Nếu như đây là lần đầu tiên Lăng Tiểu Ngư ôm một cô gái thì Lê Thăng Nam nàng cũng là lần đầu tiên được một nam nhân ôm lấy. Ngẫm lại thì kể từ lúc báỉ nhập vào Mặc Kiếm Phong tới nay, trải qua mấy mươi năm sinh hoạt, thường ngày, đừng nói ôm, một cái chạm tay cùng nam nhân Lê Thăng Nam nàng còn chẳng có. Bốn chữ "băng thanh ngọc khuyết" thực dùng để ví von nàng cũng không hề ngoa.

Vậy mà...

Ngày hôm nay, tại khoảnh khắc này, theo khía cạnh nào đó thì tâm linh nàng đã bị vấy bẩn. Một chút. Thề xác... nó cũng là như vậy...

Sau giây phút "bốn mắt nhìn nhau trong im lặng", Lăng Tiểu Ngư và Lê Thăng Nam cuối cùng cũng bình an đáp xuống Ngũ Kiếm Đài. Nhưng chính tại lúc này, khi định thần lại, Lê Thăng Nam chợt chợt mình thì mới cảm nhận được có điều không ổn: Một trong hai gò bồng đảo của nàng hình như đang bị thứ gì đó chiếm giữ.

Theo phản xạ, nàng liếc mắt nhìn xuống ngực mình.

Đây rồi. Nàng đã tìm ra thủ phạm. "Thứ gì đó" kia cũng chẳng phải cái gì xa lạ. Rất quen là khác. Đích xác là bàn tay của Lăng Tiểu Ngư. Lúc này, chính bàn tay này đã vươn ra ôm lấy hông nàng. Chỉ là nàng không hiểu tại sao bây giờ, thay vì hông nó lại dòi hẳn lên trên ngực, giữ trọn gò bồng đảo bên phải của nàng.

Vừa ngượng vừa tức, Lê Thăng Nam chẳng màng tới việc bình ổn khí huyết nữa, lập tức vùng ra khỏi người Lăng Tiểu Ngư.

Xui xẻo thay, trong trạng thái hư nhược cộng thêm kích động, nàng đã phạm phải sai lầm. Một trong hai chân nàng đã vô tình giẫm lên thanh kiếm của chính mình vốn bị Lăng Tiểu Ngư tước đi trước đó, trật khớp ngã nhào.

"A...!".

Hoảng càng thêm hoảng, loạn càng thêm loạn, Lê Thắng Nam vội với lấy Lăng Tiểu Ngư - chỗ duy nhất nàng có thể bám víu - để không bị té ngã.

Nhưng... có vẻ nàng đã lầm. Chỗ dựa mang tên Lăng Tiểu Ngư kia không thực vững chắc như nàng tưởng. Sau cái bám víu, hay đúng hơn là lôi kéo ấy của nàng, bởi quá bất ngờ nên Lăng Tiểu Ngư nhất thời đã chẳng kịp phản ứng. Hệ quả là giống như Lê Thắng Nam, cả người hắn cũng đổ hẳn về một phía.

Đen đui?

Thực ra thì chân chính đen đui vẫn còn nằm ở phía sau. Không chỉ một mà cho cả hai người.

Cú ngã nọ, nó đã gây ra một hậu quả vô cùng "nghiêm trọng". Có thể nói từ lúc Thiên nhân luận pháp bắt đầu cho tới bây giờ thì nó mới chính là điều bất ngờ lớn nhất, khiến người phải rung động nhiều nhất.

Lê Thắng Nam và Lăng Tiểu Ngư, hai người bọn họ... Nữ dưới nam trên, mắt nhìn mắt, môi mềm chạm môi, cảnh tượng thật sự là... kinh tâm động phách.

...

"Này...".

"Chuyện này...".

Khấp năm hướng Ngũ Kiếm Đài, mười người như một, khi chứng kiến cảnh tượng khoá môi thân mật kia của Lăng Tiểu Ngư và Lê Thắng Nam thì ai nấy đều há hốc, nói chẳng thành lời.

Bao nhiêu kỳ đại hội, tính cả cổ kim, có lẽ đây mới là trận đấu "đặc sắc" nhất. Cú ngã kia, nó quá thần thánh rồi.

...

Thế đấy. Cần gì những đòn đánh uy lực hay những kiếm chiêu hoa mỹ biến ảo khôn lường, chỉ một cú "va chạm" ngẫu nhiên thôi cũng quá đủ để làm thế nhân phải trợn mắt há mồm.

Tuy nhiên, nói thì nói vậy chứ thực lòng mình, hai kẻ trong cuộc là Lăng Tiểu Ngư và Lê Thắng Nam, bọn họ tuyệt chẳng hề mong đợi sẽ khiến mọi người kinh tâm động phách theo cách này đâu. Tất cả chỉ là ngoài ý muốn. Thật sự là ngoài ý muốn.

Hãy nhìn đi. Ngay chính bọn họ cũng đang cứng đờ ra đấy thôi.

...

Phản bởi sự thế xảy ra quá bất ngờ, phần vì nội tâm cả hai trước nay vốn luôn thuần khiết, chưa từng nghĩ đến một cảnh tượng trần tục như vậy nên thành ra cả Lăng Tiểu Ngư và Lê Thắng Nam đều chẳng ai phản ứng được. Nói cách khác, nụ hôn - kết quả từ cú ngã tai hại kia - vẫn còn đang được duy trì.

Đối với điều này, Lý Ngọc Thường dĩ nhiên không cách nào chấp nhận được. Bất ngờ qua đi là tức giận, nàng đập mạnh xuống bàn, hướng đài cao nói lớn: "Còn không mau tách ra!".

"A...!".

Nghe được tiếng ân sư, Lê Thắng Nam rút cuộc cũng lấy lại được năng lực phản ứng. Nàng khăn trương đem nam nhân đè trên người mình đẩy ra, mau chóng đứng lên.

Mặt hồng như gấc, trong tiếng thở hổn hển, Lê Thắng Nam thoáng nhìn quanh một vòng, chùng trông thấy ánh mắt khác lạ của mọi người thì tâm tình càng trở nên kích động. Ngón tay chỉ thẳng Lăng Tiểu Ngư - kẻ đã chiếm tiện nghi của mình, nàng bật thốt: "Ngươi... ngươi...".

"Ngươi vô lại!".

p/s: Pea cũng muốn làm người vô lại ^^

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Có Lẽ Sẽ Khắc Ghi Cả Đời...

"Su tỳ, đệ...".

Lăng Tiểu Ngư vừa định tiến tới đã liền bị ngăn lại. Lệ Thắng Nam nói, hoặc có lẽ nên gọi là hét: "Ngươi đứng đó!".

Hầm răng nghiến chặt, nàng nhanh chóng bồi thêm: "Ta... ta nhìn lắm ngươi rồi!".

Trong suy nghĩ của Lệ Thắng Nam lúc này thì Lăng Tiểu Ngư mười mười là người xấu. Nàng cho rằng cánh tay không an phận đã đặt trên gò bồng đảo của mình và cú ngã mới vừa rồi, hết thảy đều là sự cố tình.

Phải biết Lăng Tiểu Ngư hán tốt xấu gì cũng là một tu sĩ vấn đỉnh a. Đầu như nàng thân chịu trọng thương, thân thể hư nhược, Lăng Tiểu Ngư hán trông vẫn ổn lắm mà, có lý gì ngay đến một nữ nhân hán cũng giữ không nổi? Cơ thể Lệ Thắng Nam nàng đây nặng lắm chắc?

Cố ý. Nhất định là cố ý!

"Lăng Tiểu Ngư, chuyện này ta sẽ không bỏ qua đâu!".

"Lệ sư tỷ!".

"Su tỳ...!".

Lăng Tiểu Ngư đã cố gọi nhưng đáp lại chỉ có duy nhất mỗi một cái lườm. Rất ý vị.

Thật không biết đã bao lâu rồi Thiên nhân luận pháp mới có một trận đấu "hấp dẫn" thế này.

"Ha ha...".

Trái với một số người muốn cười lại chẳng dám cười, Chu Đại Trù khá vô ý vô tứ mà thể hiện tâm tình. Hân vui vẻ nói: "Tiểu Ngư bị nữ nhân mắng kia. Ha ha... Lệ Thắng Nam kia hình như rất tức giận...".

"Nói thừa".

Khu vực dành cho Trúc Kiếm Phong, Lăng Thanh Trúc ngo qua tên đồ nhi đang đứng ở ngoài nắng mà tỏ vẻ khoái chí, nói: "Người ta là nữ nhân bằng thanh ngọc khuyết, trước mặt bao người lại cùng nam nhân thân mật như vậy, có thể không tức giận được sao?".

Cố ý lại như vô tình, Lăng Thanh Trúc nhòm sang chỗ của Mặc Kiếm Phong, ánh mắt thoáng dừng trên khuôn mặt hằm hằm của Lý Ngọc Thường, tặc lưỡi: "Chắc chắc, không ngờ Mặc Kiếm Phong bây giờ lại cởi mở tới như vậy. Nên học hỏi a...".

"Crắc...".

Lời Lăng Thanh Trúc vừa dứt cũng là lúc chiếc tách đựng trà trước mặt Lý Ngọc Thường vỡ vụn. Sau bao nhiêu năm nuôi dạy, lần đầu tiên nàng lớn tiếng quát Lệ Thắng Nam: "Ngươi còn đứng đây làm gì?! Lập tức về Mặc Kiếm Phong dưỡng thương cho ta!".

"Su phụ, con...".

Rất muốn nói nhưng lại không thể nói, trong sự bất lực thanh minh, Lệ Thắng Nam âm ức rồi đi. Tất nhiên là không chỉ một mình. Với trạng thái hiện tại, nàng vẫn cần người dịu dõ mới an ổn mà về Mặc Kiếm Phong được.

Trước lúc rời đi, nàng đã quay lại nhìn Lăng Tiểu Ngư, ánh mắt ai oán vô cùng...

Cái nhìn kia, ánh mắt ấy, chúng đã khiến kẻ còn ở lại phải khắc sâu, bất kể có muốn hay không.

Cũng đúng thôi. Lăng Tiểu Ngư làm sao có thể không ghi nhớ cho được. Hai mươi hai năm tính từ lúc chào đời, trừ thân nhân ra thì đây chính là lần đầu tiên hán cùng người thân mật tới như vậy. Cái khoá môi phát sinh từ cú ngã tai hại nọ, dù muốn dù không thì đều có tác động rất lớn đến tâm tình của hán.

Đối với nọ hôn đầu đời, có mấy người lại dễ quên đâu...

...

"Su phụ...".

"Ừ...".

Lăng Thanh Trúc dành cho đồ nhi mới từ Ngũ Kiếm Đài bước xuống một ánh nhìn vừa ý, gật gù: "Tiểu Ngư Nhi, tiểu tử ngươi thật là không ngờ a".

Thừa biết sư phụ mình đang đề cập tới chuyện gì, Lăng Tiểu Ngư đưa tay gãi đầu, hơi thiếu tự nhiên: "Sư phụ, chuyện đó... đệ tử không phải cố ý".

"Tiểu Ngư Nhi, ta hiểu mà. Ngươi không cần phải giải thích đâu".

Hiểu sao?

Lăng Tiểu Ngư liếc xem khuôn mặt tươi cười ẩn ý của ân sư, chẳng mấy tin tưởng.

"Haizz... Ta thật sự là không phải cố ý mà...".

Trong lòng thâm than nhẹ, Lăng Tiểu Ngư dời qua chỗ khác, hy vọng tìm kiếm một sự đồng cảm từ những đồng môn còn lại.

Buồn thay, cả Lâm Chí Viễn - tam sư huynh của hắn - và Mộng Kiều - tứ sư tỷ của hắn, toàn bộ lại đều chỉ mỉm cười hồi đáp. Rõ ràng là bọn họ cũng cùng một ruột với Lăng Thanh Trúc.

Bất đắc dĩ, lờ ra tới miệng Lăng Tiểu Ngư đành phải nuốt ngược trở vào. Nhớ đến người huynh đệ chí cốt của mình, hắn đưa mắt nhìn sang Chu Đại Trù.

Nhận được sự "cầu cứu" của huynh đệ, Chu Đại Trù lập tức chạy lại. Hắn kéo Lăng Tiểu Ngư qua một bên, rất mực cảm thông: "Tiểu Ngư, ta biết lúc này ngươi không phải cố ý. Tất cả chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi...".

Đội mãi rớt cuộc cũng có người thấu hiểu "hối oan" của mình, Lăng Tiểu Ngư xúc động nói ra: "Đại Trù sư huynh...".

"Cảm giác thế nào?" Lời cảm kích Lăng Tiểu Ngư nói còn chưa hết thì ở đằng trước, tiếng Chu Đại Trù đã lại vang lên.

Hắn cười hi hi, nháy mắt một cách đầy ẩn ý: "Lần đầu tiên hôn nữ nhân, có phải rất đặc biệt không? Tư vị rất tốt đúng không?".

"Sư huynh, đệ không phải...".

"Tiểu Ngư à, ngươi cũng đừng có ngại. Chúng ta là huynh đệ a... Nói cho ta biết đi, khi hôn Lệ Thắng Nam kia cảm giác của ngươi ra sao? Lúc này ta thấy ngươi và nàng dừng lại lâu như vậy, khẳng định là nó không tệ...".

"Sư huynh, đệ... đệ không biết".

"Sao lại không biết? Ngươi hôn nàng ta lâu như vậy mà...".

Chu Đại Trù vẫn chưa chịu từ bỏ: "Được rồi, chúng ta bỏ qua phía trên, nói một chút ở phía dưới đi".

"Phía dưới gì?".

"Tiểu Ngư, thì... ở phía dưới đó. Cái lúc ngươi ôm Lệ Thắng Nam đáp xuống đài ấy. Hi hi... ta thấy rõ bàn tay của ngươi...".

Chu Đại Trù hí mắt cười, mặt gian mưu phần: "Thế nào? Có mềm không? Có vừa tay không? Ngươi có thấy... Uì da...!".

Chu Đại Trù đang nói chột ngưng, miệng kêu lên một tiếng, cả người văng đi cả đoạn. Thì ra vừa rồi, trong lúc hắn đang cố gắng hỏi Lăng Tiểu Ngư thì đã bị Lăng Thanh Trúc thẳng chân đạp cho một phát.

Ném cho nạn nhân của mình một cái lườm trách cứ, Lăng Thanh Trúc nắc: "Đầu óc đen tối!".

Quay lại Lăng Tiểu Ngư, nàng cảnh báo: "Tiểu Ngư Nhi, tiểu tử ngươi sau này nên bớt qua lại với thằng mập kia đi. Cổ nhân có câu "Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng", tiểu tử ngươi muốn trở thành người tốt thì tuyệt đối phải tránh xa những kẻ tâm hồn đen tối. Ngươi nên thân cận với người có trái tim thiện lương, thuần khiết. Ừm, ví như ta đây chẳng hạn".

"Khục khục...".

Không biết có phải trùng hợp không mà Lăng Tiểu Ngư vừa nghe xong những lời nọ của ân sư thì liền đưa tay che miệng, ho liên mấy tiếng.

Khỏi phải nghĩ, đối với phản ứng này của hắn, Lăng Thanh Trúc dĩ nhiên rất không vừa ý. Nàng cau mày, chất vấn ngay: "Tiểu Ngư Nhi, tiểu tử ngươi đây là ý gì? Ngươi cảm thấy mấy lời ta nói rất chướng tai đúng không?".

"Sư phụ, không có...".

Lăng Tiểu Ngư lấy tay ra khỏi miệng, vội thanh minh: "Đệ tử không phải cố ý như vậy... khục khục...".

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi...".

Mau chóng rời khỏi ghế, Lăng Thanh Trúc chủ động bắt lấy một cánh tay của Lăng Tiểu Ngư để kiểm tra. Vết máu vừa mới chảy ra từ trong miệng hắn khiến nàng có chút lo lắng.

...

"Lão nhân gia, Tiểu Ngư thế nào rồi?"

Đáp lại Chu Đại Trù - người mới hỏi, Lăng Thanh Trúc nhạt giọng: "Một chút thương tổn, chưa chết được".

Tạm gạt Chu Đại Trù qua một bên, nàng lấy từ gói chỉ ra một viên đan dược đưa cho Lăng Tiểu Ngư: "Mau uống vào".

Đợi cho đồ nhi phục dụng đan dược xong, Lăng Thanh Trúc lúc này mới đánh giá: "Thật không nghĩ Tiểu Ngư Nhi ngươi cũng hiểu biết đầu pháp a..."

"Tiểu tử, đòn đánh sau cùng của Lệ Thắng Nam, ngươi hẳn là cố tình để mình chịu thương tổn đi?"

"Hmm..." - Lăng Tiểu Ngư thành thật gật đầu - "Vì muốn Lệ sư tỷ không kịp trở tay nên đệ tử cần phải làm như vậy. Đệ tử cũng đã ước lượng qua uy lực trong đòn đánh của sư tỷ, tự nghĩ bản thân có thể chịu đựng được".

"Đó là tất nhiên. Mấy năm qua ta vì tiểu tử ngươi mà hao phí biết bao nhiêu là tinh lực. Số thuốc ngươi ngâm và thoa mỗi ngày, nguyên liệu đều rất đắt giá đấy".

Tay phẩy nhẹ, Lăng Thanh Trúc bảo: "Được rồi, tiểu tử ngươi mau ngồi xuống điều tức hấp thu dược lực đi. Đại hội vẫn còn chưa kết thúc".

"Vâng".

...

"Hi hi..."

Lăng Tiểu Ngư vừa an vị thì bên cạnh Lăng Thanh Trúc, vị sư huynh Chu Đại Trù của hắn đã bày ra bộ dáng thân cận.

Họ Chu chà chà bàn tay, nói: "Lão nhân gia, lúc nãy con đánh nhau với cái tên Tô Triệt kia, linh lực bị tiêu hao nhiều lắm. Lão nhân gia, hay là người cũng cho con một viên thuốc để phục hồi đi".

"Ồ, Chu tiểu tử ngươi cũng muốn sao?"

"Dạ, muốn chứ".

"Thôi được rồi".

Lăng Thanh Trúc chẳng nhiều lời, lập tức lấy ra thêm một viên đan dược. Chỉ có điều viên thuốc này, so với của Lăng Tiểu Ngư thì màu sắc hơi khác một chút.

"Lão nhân gia, đây là loại đan dược gì vậy?"

"À, cũng không to tát lắm đâu. Tên của nó gọi là Đoạn Tự Hoàn, một khi uống vào, nội trong hai canh giờ lực phủ ngũ tạng sẽ lần lượt đứt đoạn, quả quai cho tới chết..."

"Sao? Chu tiểu tử, ngươi có muốn dùng không?"

"Ha ha... Lão nhân gia, cơ thể con hiện giờ chẳng hiểu sao bỗng trở nên tốt lắm. Con nghĩ không cần phải phục dụng đan dược nữa đâu".

"Thật là tốt như vậy sao?"

"Dạ dạ... Tốt lắm ạ".

Chu Đại Trù vừa nói vừa lui, tận lực kéo dài khoảng cách với vị sư phụ tính tình cổ quái kia của mình.

Đối với một quái nhân, những việc nàng sẽ làm là không thể đoán được đâu.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Kiểm Kiểm Giao Nhau - Máu Nhuộm Đài Cao

...

Một màn thân mật đặc sắc giữa Lăng Tiểu Ngư và Lệ Thắng Nam dù đã qua đi nhưng dư âm mà nó để lại, chỉ sợ nhiều năm sau cũng vẫn còn lắng đọng.

Có kẻ tức giận, có người thích thú, với những đối tượng khác nhau thì tâm tình ắt hẳn sẽ khác nhau.

Lại nói, năm tháng mai sau ai dám chắc được điều gì? Hôm nay giận, ngày mai liệu còn giận? Hiện tại ghét, tương lai biết đâu chừng lại yêu...

Cuộc đời nó là như thế. Rất khó đoán. Rất thú vị.

Có điều... cũng là chuyện của mai sau. Còn bây giờ...

Đại hội không vì một Lăng Tiểu Ngư và một Lệ Thắng Nam mà gián đoạn. Ngay khi trận đấu của bọn họ kết thúc thì Đồ Tự liền hiện thân, tiếp tục gọi tên các tuyển thủ.

Ở trận đấu thứ năm này, thượng đài vẫn là môn nhân của Trúc Kiếm Phong.

Sau Chu Đại Trù và Lăng Tiểu Ngư thì rốt cuộc Mộng Kiều cũng đến lượt. Hơi khác một chút là so với hai vị sư đệ, đối thủ Mộng Kiều năng đụng phải lại khó chơi hơn nhiều.

Lưu Cảnh Thiên - sư đệ của Tô Đông Vũ - kẻ được nhận định có khả năng tranh đoạt ngôi vị thứ ba nhất, hẳn tuyệt đối là hơn hẳn Mộng Kiều nàng. Cả tu vi lẫn đạo thuật.

Một trận đấu mà trình độ đôi bên quá ư chênh lệch, kết quả ra sao thật không cần nghĩ cũng biết. Giống như cái cách mà Tô Đông Vũ đã làm với Công Tôn Nhượng Thủy của Tương Kiếm Phong, Lưu Cảnh Thiên chỉ đứng yên một chỗ, tùy tiện vung tay liền có thể ngăn chặn mọi đòn tấn công từ Mộng Kiều. Cứ thế, sau khoảng hai mươi đường kiếm, Mộng Kiều đã chủ động nhận thua.

Kể đến, tại trận đấu thứ sáu, cũng là trận đấu cuối cùng của vòng thi đấu thứ nhất...

Diễn biến tương tự, thế trận ngay từ đầu đã nghiêng về một phía. Đứng trước Dương Tiểu Ngọc - người đã tiến vào cảnh giới chân nhân, một tu sĩ vẫn định như Khương Sĩ Thành làm sao đấu nổi?

Hắn đã thua, hơn nữa còn là thua rất chóng vánh. Trái hẳn kiểu dây dưa luận bàn của Tô Đông Vũ và Lưu Cảnh Thiên, Dương Tiểu Ngọc ra tay rất dứt khoát, chưa đầy ba đường kiếm thì nàng đã liền buộc Khương Sĩ Thành phải lập tức đầu hàng.

Khương Sĩ Thành dù muốn cũng tuyệt đối không dám dây dưa. Đơn giản là bởi thế kiếm của Dương Tiểu Ngọc rất hung hiểm, uy lực cũng rất mạnh mẽ. Ngoan cố bám trụ thì nói không chừng Khương Sĩ Thành hẳn sẽ tự chuốc lấy thương tích trầm trọng mất.

...

Vòng thi đấu thứ nhất khép lại, trải qua một hồi tạm nghỉ, hiện giờ, trên Ngũ Kiếm Đài, thân ảnh Đồ Tự đã lần nữa xuất hiện. Lần này, thay vì nhìn vào danh sách thì hắn trực tiếp gọi thẳng:

"Vòng thi đấu thứ hai, trận thứ nhất: Tô Đông Vũ của Kim Kiếm Phong và Lăng Tiểu Ngư của Trúc Kiếm Phong. Các tuyển thủ... mời thượng đài".

"Tới rồi".

Kèm theo cái nhếch môi, Tô Đông Vũ nhấc chân tiến về phía trước. Lần này thượng đài, hắn có vẻ đã ít nhiều tiết chế, không còn dùng tư thái xuất trần phiêu dật mà đáp xuống nữa.

Sau những bước chân từ tốn, hắn đứng ở giữa Ngũ Kiếm Đài, nhìn xuống chỗ Trúc Kiếm Phong, trên mặt Lăng Tiểu Ngư, nói: "Lăng sư đệ, hân hạnh".

"Hừ... Giả vờ giả vịt." Tô Đông Vũ vừa mới dứt câu thì Chu Đại Trù đã bày tỏ sự khó chịu. Xem ra đối với họ Tô này, Chu Đại Trù thực sự rất có thành kiến.

Mà, thực ra thì cũng không chỉ mình hắn chán ghét Tô Đông Vũ. Sư phụ của hắn là Lăng Thanh Trúc có vẻ cũng chẳng ưa gì mấy.

Ngồi trên ghế, Lăng Thanh Trúc cười nhạt, thay đồ nhĩ đáp lại: "Tô sư đệ lại quá lời rồi. Tiểu Ngư Nhi nhà ta làm gì có tư cách để nhận hai chữ "hân hạnh" của sư đệ".

"Lăng sư thúc, người biết đệ tử vốn không có ý xấu...".

"Biết? Ta làm sao mà biết được? Ta là người chứ có phải con sâu trong bụng người đâu".

"Oáp..." Che miệng ngáp dài, Lăng Thanh Trúc cố tình bày ra dáng vẻ uể oải: "Tô sư diệt, trận đấu này Trúc Kiếm Phong chúng ta lười đánh lắm. Chúng ta cho người thắng đây, về chỗ đi".

Không đánh?

Tô Đông Vũ bất giác nhăn mày, trong lòng hết sức khó chịu.

Những lời vừa rồi của Lăng Thanh Trúc, xét ra thực là có ý coi thường. Rõ ràng Lăng Tiểu Ngư không đủ năng lực để thi đấu, thông qua miệng nàng lại trở thành lười không muốn đánh. Nàng ta nói cứ như thể chiến thắng của Tô Đông Vũ hẳn là sự ban tặng của Trúc Kiếm Phong vậy...

"Trúc Kiếm Phong đúng là toàn kẻ vô lại".

Dạ đầy tức khí nhưng ngoài mặt, Tô Đông Vũ vẫn rất hữu lễ mà cúi người hỏi đáp: "Lăng sư thúc nếu đã nói vậy thì sư diệt xin cảm tạ".

...

"Hàm đường cũng tốt đấy".

Tô Đông Vũ rời khỏi Ngũ Kiếm Đài, lúc này Lăng Thanh Trúc mới đặt xuống ly trà trong tay. Nàng nói với các đồ nhi: "Tên Tô Đông Vũ này không phải kẻ đơn giản đâu. Các người sau này nên cẩn thận với hắn một chút".

...

"Tiểu Ngư Nhi, việc ta thay người chủ động nhận thua, tiểu tử người không có ý kiến gì chứ?".

Lăng Tiểu Ngư lắc đầu: "Sư phụ, đệ tử biết người là nghĩ cho đệ tử".

Lăng Thanh Trúc gật nhẹ: "Họ Tô kia sớm đã tiến vào cảnh giới chân nhân, trong cơ thể lực lượng đã hoàn toàn cải biến. Một tên vẫn định trung kỳ như người căn bản vô pháp so được. Nếu biết đấu không lại thì chỉ bằng nhận thua ngay từ đầu để bảo toàn thực lực. Lát nữa vẫn còn một trận đấu khác đang chờ người...".

"Tiểu Ngư Nhi, hy vọng người hoàn thành được mục tiêu của mình".

"Sư phụ, đệ tử nhất định sẽ cố gắng hết sức".

...

...

Thoáng tạm ngưng, Thiên nhân luận pháp rất nhanh đã lại tiếp tục diễn ra. Một trận đấu khác đã vừa mới bắt đầu. Người được gọi tên vẫn là môn nhân Trúc Kiếm Phong: Chu Đại Trù. Lần này, đối thủ của hắn, trùng hợp thay cũng như cũ là đệ tử Kim Kiếm Phong.

"Đúng là oan gia ngõ hẹp".

Tuy trong lòng khá khó chịu nhưng Chu Đại Trù vẫn mạnh dạn bước lên đài cao. Trận đấu này, rất có thể hắn không phải đối thủ của Lưu Cảnh Thiên kia, lát nữa, rất có thể hắn sẽ nhận lấy thất bại, nhưng... hắn vẫn muốn đánh.

Tô Đông Vũ thì thôi chẳng nói, đạo hạnh của đối phương quá cao, Chu Đại Trù hắn tạm thời vô pháp đụng tới. Có điều, Lưu Cảnh Thiên lại khác...

Thắng thì đúng là khó thắng, nhưng để buộc đối phương xuất ra toàn lực cũng không phải không thể. Dầu sao tu vi đôi bên đều là vấn đề hậu kỳ, lực lượng có chênh lệch thiết nghĩ hắn cũng chẳng quá nhiều.

Cứ coi như Chu Đại Trù hắn trước thăm dò đạo thuật của Kim Kiếm Phong một chút vậy...

"Hừm...".

Ngó qua người đang đứng ở chiều đối diện, Chu Đại Trù háng nhẹ, chủ động mở lời: "Lưu sư huynh, hảo a".

"Chu sư đệ, hảo." Lưu Cảnh Thiên nhanh chóng hồi đáp, thần tình rất chi lạnh nhạt.

Đây cũng không phải hắn cố tình thể hiện với Chu Đại Trù. Thực chất thì kể từ lúc xuất hiện cho tới bây giờ, khuôn mặt Lưu Cảnh Thiên hắn vẫn luôn là như vậy. Ít nói, cười cang tuyệt nhiên chưa có một lần.

Theo khía cạnh nào đó thì bộ dạng của Lưu Cảnh Thiên khá tương tự với Dương Tiểu Ngọc, cả hai đều rất hờ hững. Khác, hoạ chăng nằm ở giới tính và dung nhan.

Dĩ nhiên rồi. Lưu Cảnh Thiên làm gì đủ tư cách mà so với Dương Tiểu Ngọc về hình dáng, tướng mạo. Nếu Dương Tiểu Ngọc được ví như tiên tử thì Lưu Cảnh Thiên bất quá chỉ được xem là anh tuấn mà thôi.

Nhưng, kể cả như thế thì khi đứng cùng một chỗ với Chu Đại Trù, nhan sắc của hắn vẫn trở nên nổi bật lắm.

...

Trường y lay động, Lưu Cảnh Thiên gọi ra linh kiếm Thanh Khâu. Hắn vừa thôi động linh lực vừa nói: "Chu sư đệ, xuất kiếm đi".

"Làm gì mà nôn nóng vậy, cái gì cũng phải...".

"Keng!".

"Oách...! Ngươi đánh thật đấy à?!".

"Keng! Keng!".

Trước thế công của Lưu Cảnh Thiên, Chu Đại Trù tạm thời buộc phải thoái lui về phía sau. Đợi cho đợt công kích qua đi, lúc này hắn mới thở mạnh một hơi. Tay quạt ngang trán, hắn lầu bầu: "Kim Kiếm Phong đúng là chẳng có tên nào dễ ưa".

"Hừ, muốn chơi hả? Để bọn Đại Trù đây chơi xả láng với ngươi!".

Đã quyết liên hành, Chu Đại Trù tức tốc đem đại lượng linh lực quán thấu vào thanh đại kiếm trong tay. Cự Lực ngân lên, dưới sự thao túng của chủ nhân hướng Lưu Cảnh Thiên đánh tới.

"Xem kiếm!".

"Keng!".

...

"Lưu sư huynh, phản ứng cũng mau lẹ a".

"Không phải ta nhanh mà là do kiếm của sư đệ còn quá chậm".

"Chậm?".

Bị đối thủ chê bai, Chu Đại Trù liền chiếu theo tâm pháp của "Tốc" kiếm quyết mà vận hành.

"Thế này thì sao?!".

Bát Tự Kiếm Quyết: Phong Ca!

Khác hẳn đòn đánh trước đó, một kiếm này của Chu Đại Trù cực kỳ nhanh. Uy lực lại càng không phải nói, đã tăng lên gấp ba lần.

Chỉ có điều... nó vẫn chưa đủ. Phong Ca tuy mạnh nhưng Lưu Cảnh Thiên há đâu lại yếu?

Ngay tại thời điểm Cự Lực xé gió lao đến thì bảo kiếm Thanh Khâu trong tay Lưu Cảnh Thiên cũng liền đại phóng linh quang. Hai mắt hí thành một đường, hắn trờ mình tung chiêu.

Thái Ất Kiếm Quyết: Tước Vũ Tỳ Phong!

"Xẹt!".

"Xẹt!".

...

Thế kiếm vừa ngưng, người khổng kiếm hiện cũng đã dừng.

Trên Ngũ Kiếm Đài, một cao gầy một tròn trịa, hai thân ảnh mỗi kẻ một góc. Trên mặt cả hai, ai nấy đều đã bị thương. Máu, chính là đang từ đó chảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Khiến Người Chú Mục

"Tách tách...".

"Tách tách...".

"Luru sư huynh, lần này thì thế nào?".

"Không tệ".

Luru Cảnh Thiên ứng tiếng. Hắn dùng tay đem dòng máu đọng lau đi, tiếp lời: "Chu sư đệ, kiếm của sư đệ ta đã tiếp, bây giờ hẳn nên đến lượt ta đáp lễ".

"Luru sư huynh, sư huynh cứ tự nhiên a. Có bao nhiêu bản lĩnh, sư huynh người cứ tự nhiên thì thôi".

"Tốt".

Mình chưa chuyển bảo kiếm đã xoay, dựa vào thân pháp hết sức tinh diệu của mình, Luru Cảnh Thiên loáng cái đã đổi hướng vòng ra bên hông Chu Đại Trụ. Trước mũi Thanh Khâu tự lại một tiểu cầu màu vàng nhạt, lăm lăm chỉ thẳng.

Thái Ất Kiếm Quyết: Phá Kiếm Thức!

"Đừng hòng!".

Mũi kiếm Thanh Khâu vừa tiếp cận đã liền bị Cự Lực vung lên chặn lại. Chu Đại Trụ ra sức giữ chặt đại kiếm, vừa giữ vừa nói: "Luru sư huynh, xem ra kiếm của sư huynh người cũng không khó tiếp lắm".

"Có chắc không?".

Luru Cảnh Thiên chẳng nhiều lời. Thay vì lời nói thì hắn đã dùng hành động chứng minh cho Chu Đại Trụ thấy, rằng đối phương đã sai.

Theo sau một tiếng "Phá" của Luru Cảnh Thiên, tiểu cầu màu vàng ở trước đầu mũi kiếm Thanh Khâu bỗng đột ngột sáng lên khác thường. Tiếp đó, một tiếng bạo tạc vang lên.

"Oành...!".

...

Kim quang dần tiêu thất. Khung cảnh trên đài cũng từ từ lộ rõ.

Luru Cảnh Thiên vẫn còn an ổn đứng ngay đó, nơi giữa đài, trên người toàn thân không một vết xước. Tất nhiên là trừ bỏ chút thương tích trên mặt kia ra.

Riêng về đối thủ của hắn...

Tình cảnh Chu Đại Trụ dường như không được tốt lắm. Quần áo đã rách một vài chỗ, máu cũng đã chảy một vài nơi, bộ dáng trông khá là chật vật. Xem ra một đòn Phá Kiếm Thức vừa rồi của Luru Cảnh Thiên đã khiến hắn phải nhận lấy trái đắng.

"Phù...".

Nhanh chóng đem khí huyết đang nhộn nhạo trong cơ thể bình ổn lại, Chu Đại Trụ thở ra một hơi rõ dài. Thần tình trầm trọng, hắn nhìn Luru Cảnh Thiên, nói: "Không ngờ Thái Ất Kiếm Quyết của Kim Kiếm Phong lại vi diệu tới như vậy...".

"Chu sư đệ." - Luru Cảnh Thiên vuốt dọc Thanh Khâu, nói trong khi mắt chẳng buồn liếc nhìn đối thủ - "Một chiêu Phá Kiếm Thức vừa rồi bất quá cũng chỉ là da lông bên ngoài. Thái Ất Kiếm Quyết của bản phong, sự thâm ảo lớn hơn thế nhiều".

"Hừ... Khen người một câu người lại tự cho là... Họ Luru người tưởng chỉ có Kim Kiếm Phong người mới lợi hại sao? Để bốn Đại Trụ ta cho người mở rộng tầm mắt...".

Trong lòng đã có chủ ý, Chu Đại Trụ thôi không nói thêm gì nữa. Hắn thừa biết với đạo hạnh chênh lệch giữa đôi bên, trận đấu này hẳn sẽ khó lòng thắng nổi. Nhưng chí ít, dẫu có trở thành kẻ chiến bại thì trước đó Chu Đại Trụ hẳn cũng phải dành tặng cho đối phương một phần đại lễ cái đã.

Mấy tháng vừa qua, Chu Đại Trụ hẳn ngày đêm luyện tập, cố gắng đem ba loại pháp quyết là "Tốc" kiếm quyết, "Ảnh" kiếm quyết và "Trọng" kiếm quyết kết hợp cùng một chỗ, tất cả đều chỉ chờ để mang ra sử dụng trong thời khắc này.

Mặc dù một chiêu này của hắn vẫn còn chưa hoàn thiện, trình độ gắn kết còn thô thiển nhưng hắn tin bấy nhiêu cũng đã đủ để khiến cho Lư Cảnh Thiên phải nhận lấy thương tổn. Nhất định sẽ không nhẹ.

Thần tình nghiêm nghị, mắt lộ tinh quang, Chu Đại Trù đập mạnh xuống đài, phóng người lên không trung. Hắn lạnh lùng cất giọng:

"Lư Cảnh Thiên, Đại Trù ta nhập môn muộn hơn ngươi thành ra đạo hạnh không bằng. Nhưng..."

"Lư Cảnh Thiên, pháp lực của ta có thể kém hơn ngươi chứ bàn về trình độ kiếm thuật, ta còn lâu mới thua! Ngươi tự cho mình kiếm pháp tinh diệu? Vậy để ta nói cho ngươi biết: Luận thâm ảo, Chu Đại Trù ta chắc chắn đã hơn ngươi!"

Linh lực bên trong thể nội vốn đã sớm được điều động nên khi chữ cuối cùng vừa thốt ra khỏi miệng thì Chu Đại Trù cũng lập tức triển khai chiêu thức. Trong tư thế cúi người, tay trái đặt hờ trên mặt kiếm còn tay phải thì nắm chặt chuôi kiếm, thân ảnh hắn đột ngột tiêu thất, chỉ để lại những tàn ảnh màu xanh.

Số tàn ảnh kia, tính ra phải có đến hàng tá. Đáng nói hơn, cùng với quá trình chiêu thức được tung ra thì số lượng tàn ảnh cũng tăng lên chóng mặt. Loáng cái, khắp bốn phương tám hướng Ngũ Kiếm Đài, bất kể là trên hay dưới, là trái hay phải, toàn bộ đều hiện hữu tàn ảnh của Chu Đại Trù.

Lần khuất bên trong vô số tàn ảnh nọ, Chu Đại Trù nắm chặt Cự Lực, thoát ần thoát hiện nhắm vào Lư Cảnh Thiên mà đánh tới.

Những đường kiếm của hắn, trước sau tổng cộng có sáu lượt được tung ra. Uy lực thì khỏi phải bàn, cái sau hơn hẳn cái trước, quyết liệt vô cùng.

Đối mặt với hung hiểm, Lư Cảnh Thiên nào dám khinh suất. Với Thanh Khâu trong tay, hắn đã dốc toàn lực ra ứng phó. Hết ngăn bên đông lại cản bên tây, động tác mau lẹ cực kỳ...

Nhưng, mau thì mau, lẹ thì lẹ, rốt cuộc thì Lư Cảnh Thiên cũng chỉ có thể ngăn cản được bốn đường. Hai kiếm sau cùng của Chu Đại Trù, hắn căn bản là vô phương hoá giải hoàn toàn.

Hai đường kiếm này, chúng chẳng những nhanh mà còn rất nặng. Rõ ràng là Chu Đại Trù đã quán thân "Trọng" kiếm quyết ở bên trong.

"Ảnh", "Tốc" và "Trọng", một sự kết hợp đáng kinh ngạc.

Thực tế, năm hướng Ngũ Kiếm Đài, ở bên ngoài kết giới đã có không ít người phải động dung. Đặc biệt là các vị phong chủ.

Với pháp nhãn hơn xa chúng đệ tử, bọn họ hoàn toàn nhìn ra được sự lợi hại của Chu Đại Trù, thừa hiểu hắn có bao nhiêu giá trị...

Tu vị mới chỉ là vấn đề hậu kỳ lại có thể cùng lúc thi triển cả ba loại là "Ảnh" kiếm quyết, "Tốc" kiếm quyết và "Trọng" kiếm quyết trong Bát Tự Kiếm Quyết, ngộ tính bậc này... sợ rằng ngay đến Lăng Thanh Trúc cũng phải đành cam bái hạ phong.

Chẳng hạn mà gặp, Cơ Thành Từ, Lý Ngọc Thương, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Từ, bốn vị phong chủ đồng loạt đưa mắt nhìn sang khu vực của Trúc Kiếm Phong, dừng ở trên mặt Lăng Thanh Trúc.

Nhận ra cái nhìn soi mói của các vị đồng môn, Lăng Thanh Trúc âm thầm buồn bực: "Đám các ngươi nhìn ta làm gì chứ? Chuyện này ta cũng đâu có biết..."

Mấy lời được thốt lên trong âm thầm này của Lăng Thanh Trúc nàng cũng không hề ngoa. Nàng thực tình là không biết.

Chu Đại Trù, đứa đệ tử kia của nàng vốn chưa bao giờ kể cho nàng là đã lĩnh ngộ Bát Tự Kiếm Quyết tới trình độ kinh khủng như vậy rồi à!

Nên biết, Trúc Kiếm Phong của nàng là một nơi rất tự do nha. Cái nào Lăng Thanh Trúc nàng thích thì nàng dạy, không thích thì không dạy. Kiểm tra trình độ các đệ tử ư? Tùy tâm trạng thôi. Lúc nào buồn buồn thì gọi bọn chúng tới để rầy la kiểm điểm một chút; còn bằng nếu tâm trạng thư thái thì... kiểm tra làm gì cho mệt...

Nói tóm lại, chuyện này vốn là không thể trách nàng mà phải trách Chu Đại Trù mới đúng. Lỗi của hắn là đã dám "che giấu" bậc trưởng bối nàng đây a.

"Hừ hừ... Thằng mập ngươi khá lắm, vậy mà dám âm thầm qua mặt sư phụ ngươi".

"Cứ đợi đi, để xem đại hội kết thúc xong ta sẽ xử ngươi thế nào..."

Về bực bội đến nhanh rồi cũng đi nhanh, Lăng Thanh Trúc chỉ tốn vài giây ngăn ngừa đã liền bình ổn được tâm tình. Nàng đáp mắt một vòng, lần lượt nhìn sang khu vực của Tương Kiếm Phong, Liệt Kiếm Phong, Mặc Kiếm Phong, Kim Kiếm Phong, tươi cười đáp lại.

Ý tứ ấy, hắn có thể hiểu là nàng đang muốn nói: "Chuyện này ta đây đã sớm biết, cũng không có gì to tát lắm".

...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 102: Bất Ngờ Xảy Ra

"Tách tách...".

"Tách tách...".

Một lần nữa máu lại chảy xuống nhuộm đỏ Ngũ Kiếm Đài. Tuy nhiên lần này thì nó đã nhiều hơn. Rất nhiều.

Thương tích đã không chỉ đơn thuần là một vết cắt mỏng manh lướt qua trên mặt. Một trong hai cánh tay của Lưu Cảnh Thiên đã bị Cự Lực chạm đến gân cốt. Nhưng đáng nói nhất thì vẫn là nơi hông hấn. Tại chỗ này, tổn thương gánh chịu thật sự là rất lớn..

Trường y đã rách, máu đào đã tuôn, dù vậy, từ đầu tới cuối Lưu Cảnh Thiên đều chẳng kêu đau một tiếng nào. Trên mặt hấn, nếu có cũng chỉ là sự thần thờ đến khó hiểu.

Lưu Cảnh Thiên hấn rốt cuộc là đang nghĩ gì? Lẽ nào một chiêu kiếm quá đổi thâm sâu huyền ảo kia của Chu Đại Trù đã làm nội tâm hấn lay động, đâm ra mất mát hụt hẫng với chính mình?

Câu trả lời cũng khó nói lắm. Ở đây, biết rõ nhất duy chỉ mỗi bản thân Lưu Cảnh Thiên mà thôi. Phần những người khác, hết thấy đều chỉ có thể chờ đợi.

Chu Đại Trù ư? Hấn tất nhiên là không muốn đợi. Ngay lúc này hấn rất muốn xách theo Cự Lực mà nhảy bổ vào đánh Lưu Cảnh Thiên. Ngẫm xem, hiện tại Lưu Cảnh Thiên thân chịu trọng thương, đáng về lại thần thờ như vậy, nếu mà Chu Đại Trù hấn lao lên tấn công thì có phải sẽ rất ngon ăn không..

Đáng tiếc, giữa mong muốn và thực tại, đôi bên vẫn còn cách nhau xa lắm.

Lưu Cảnh Thiên suy yếu, điều đó không giả, nhưng so với hấn, tình trạng của Chu Đại Trù càng tệ hơn. Vừa rồi, sau khi tung ra một chiêu kiếm kinh nhân kia thì hấn cũng đã phải nhận lấy phản phệ, từ đó khiến cho cơ thể gần như đã thoát lực hoàn toàn. Nói gì công kích, hiện tại ngay đến việc nâng lên Cự Lực còn là cả một vấn đề với hấn nữa ấy chứ.

"Phù phù...".

Liên tục thở dốc, Chu Đại Trù tay vịn chuỗi kiếm Cự Lực, cố không để mình khụy xuống. Trong đầu hấn thầm tự nói với mình: "Quả nhiên với tu vi hiện tại của ta, để thi triển một kiếm kia vẫn là quá miễn cưỡng. Vừa rồi đã dốc hết toàn bộ vốn liếng, giờ thì... chỉ sợ ngay đến kiếm cũng đã nâng không nổi nữa...".

Liếc sang thân ảnh lặng im nơi đối diện, trong lòng Chu Đại Trù càng thêm chán nản: "Xem bộ dạng tên kia, rõ ràng vẫn còn dư sức để đánh tiếp... Thôi đành vậy. Đợi tu luyện thêm vài chục năm nữa, tới chừng đó đi kiếm đám người Kim Kiếm Phong bọn chúng luận bàn cũng không muộn...".

Trải qua hồi lâu cân nhắc, Chu Đại Trù cuối cùng đã chính thức đưa ra quyết định. Hấn hướng Lưu Cảnh Thiên, cố nói to hơn bình thường một chút: "Cổ nhân nói... làm người phải biết kính trên nhường dưới. Mặc dù nếu đánh tiếp Chu Đại Trù ta chưa chắc đã bại, nhưng thực sự thì đối với thứ hạng Thiên nhân luận pháp lần này ta vốn cũng không bận tâm lắm...".

"Lưu sư huynh, người có vẻ hơi khác ta một chút. Người hấn phải rất xem trọng thứ hạng lần này... Hừm, Chu Đại Trù ta nể mặt người là sư huynh, không muốn để người phải... để người phải... Tóm lại là ta đây nể mặt người, không thêm tranh chấp với người. Trận đấu này Chu Đại Trù ta...".

Chu Đại Trù đang nói bỗng ngưng. Nguyên do là bởi trước mặt hấn, người nào đó đã bất ngờ cử động. Lưu Cảnh Thiên, đối phương đang hướng bên này tiến lại.

"Không lẽ bị ta đánh nên bây giờ tính đánh trả?"

Chu Đại Trù có hơi e ngại, toan lên tiếng nhận thua thì ở nơi đối diện, giọng Lưu Cảnh Thiên đã cất lên. Chẳng nhiều, chỉ có hai chữ "Đa tạ" rồi thôi.

Trái với điều Chu Đại Trù nghĩ trước đó, Lưu Cảnh Thiên không hề có ý định đánh trả. Hay đúng hơn, hấn không muốn tiếp tục trận đấu này nữa. Bằng chứng là sau hai tiếng cảm tạ kia thì hấn đã đi thẳng xuống dưới, tự mình rời khỏi Ngũ Kiếm Đài.

"Này...".

Chu Đại Trù dõi mắt trông theo bóng lưng kẻ mới rời đi, đầu to ra như cái đầu.

Hấn không hiểu a. Hành động của Lưu Cảnh Thiên như vậy là sao? Bỏ cuộc ư?

Nhưng... vì có gì? Rõ ràng phần thắng đã nằm gọn trong tay đối phương rồi kia mà...

Đối với sự việc vừa phát sinh, Chu Đại Trù nghĩ tới nghĩ lui cũng vô pháp thông được. Giống như mọi người, hắn chỉ có thể đưa mắt tìm tới thân ảnh Lưu Cảnh Thiên để chờ nghe đáp án.

May thay, Lưu Cảnh Thiên đã không bắt mọi người phải chờ đợi quá lâu. Rất nhanh, câu trả lời đã có.

Ngay khi vừa trở về chỗ Kim Kiếm Phong thì Lưu Cảnh Thiên hắn liền lập tức ngồi xuống, nhưng không phải để điều tức liệu thương mà là để... đột phá.

Hoà theo quá trình đột phá kia của hắn, không khí chung quanh cũng bắt đầu có những biểu hiện bất thường. Từ đâu chẳng rõ, những cơn gió thì nhau thổi tới, càng lúc càng nhiều, càng ngày càng mạnh...

Lấy Lưu Cảnh Thiên làm trung tâm, một vòng xoáy cấp tốc bành trướng. Hoàng kim chi khí loáng cái đã bao trùm quanh thân hắn, toả rộng mười thước phương viên. Tráng lệ vô cùng.

...

"Đây là..."

Khu vực Trúc Kiếm Phong, Lăng Thanh Trúc định thần quan sát một lúc thì động dung lần bảy: "Lẽ nào tiểu tử này đang lĩnh ngộ phong chi ý cảnh..."

"Phong chi ý cảnh?"

Vừa từ trên đài cao khắp khiêng đi xuống, trong sự nâng đỡ của Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù nghi vấn: "Lão nhân gia, cái gì phong chi ý cảnh? Họ Lưu kia thực sự là đang đột phá sao?"

"Đột phá thì đúng là đang đột phá, nhưng... không giống trường hợp thông thường. Tiểu tử này đã có cảm ngộ..."

"Lão nhân gia, người... người không nói chơi đấy chứ? Họ Lưu kia làm sao có thể..."

Trong lòng mình, Chu Đại Trù thật là rất khó chấp nhận chuyện này. Cảm ngộ há đâu lại dễ? Đó là cả một sự cải biến về chất a.

"Hừ, sao lại không thể?"

Đáp lại Chu Đại Trù là vẻ bực dọc. Lăng Thanh Trúc chỉ ra: "Nói đến thì cũng là do Chu tiểu tử nguoi thôi. Lưu Cảnh Thiên kia nếu thực đang lĩnh hội phong chi ý cảnh thì công lớn nhất chắc chắn là của nguoi a. Kiếm chiêu lúc này của nguoi, ta đoán không sai thì chính nó đã giúp Lưu Cảnh Thiên khai mở sự bế tắc tồn tại bấy lâu trong đạo thuật của hắn..."

"Lão nhân gia, không... không phải chứ?"

Nếu như lúc này Chu Đại Trù chỉ là khó khăn tiếp nhận thôi thì bây giờ, sau khi nghe sư phụ mình phân tích, cơn kích động của hắn đã dâng cao hơn rất nhiều. Hắn... tức a!

Kiếm chiêu tinh diệu kia, Chu Đại Trù hắn đã hao tổn biết bao công sức mới sáng tạo ra được. Cả mấy tháng trời quên ăn mất ngủ chứ ít gì...

Vậy mà...

Họ Lưu kia chứng kiến hắn thi triển xong thì liền có cảm ngộ, giờ phút này lại đang lĩnh hội phong chi ý cảnh, tiến hành đột phá... Chuyện này...

"Khục khục..."

Mặt hồng như gấc, khí huyết vừa mới bình ổn đã lại nhộn nhạo hết lên, Chu Đại Trù nhất thời khó nhịn phải ho khan mấy tiếng, miệng vương máu đào.

"Sư huynh!"

"Khục... Tiểu Ngư, ta không sao".

"Tiểu Ngư Nhi, nguoi không cần lo. Thăng mậ này chỉ là tức khí quá thôi. Không chết được đâu".

...

Chẳng có gì để phải bàn cãi khi nói sau Lăng Tiểu Ngư và Lệ Thăng Nam thì trận đấu giữa Chu Đại Trù và Lưu Cảnh Thiên là gây được sự chú ý nhiều nhất.

Đầu tiên là một kiếm chiêu tinh diệu phi thường kết hợp cả ba loại là "Ảnh" kiếm quyết, "Tốc" kiếm quyết và "Trọng" kiếm quyết trong Bát Tự Kiếm Quyết khiến người kinh thán. Tiếp đến là một màn thể ngộ của Lưu Cảnh Thiên, đã và đang thấy.

Chu Đại Trù, Lư Cảnh Thiên, nếu chỉ xét riêng về ngộ tính thì thật khó để nói ai cao ai thấp. Cả hai đều là bậc kỳ tài hiếm thấy. Trong trận đấu này, thắng - thua đã chẳng còn quan trọng nữa rồi. Chỉ ít thì trong mắt của Cơ Thành Từ, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Từ, toàn bộ đều cảm thấy như vậy.

Riêng phần Lăng Thanh Trúc...

Hơi khác một chút, nàng vẫn coi trọng thắng - thua. Thậm chí so với trước còn nặng hơn vài phần.

Đừng hiểu lầm. Lăng Thanh Trúc nàng đây há lại là hạng người chuộng hư vinh, thứ bậc? Sở dĩ bận lòng hết thảy chỉ bởi vì lo nghĩ cho đồ nhi, mà cụ thể ở đây là Lăng Tiểu Ngư.

Vốn dĩ, trong nhận định trước đó của nàng thì trận đấu này Chu Đại Trù sẽ thua. Đồng nghĩa, tiến vào chung kết sẽ bao gồm Tô Đông Vũ, Dương Tiểu Ngọc và Lư Cảnh Thiên. Phần ba tuyển thủ còn lại là Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù, Giang Hạc, bọn họ sẽ cùng nhau tranh đoạt vị trí thứ tư và thứ năm.

Trong ba đã có đến hai người là đệ tử Trúc Kiếm Phong, nghiêm nhiên một vị trí thuộc топ năm đã chắc chắn sẽ là của Trúc Kiếm Phong. Nói cách khác, mục tiêu của Lăng Tiểu Ngư mười mười khẳng định hoàn thành. Bởi lẽ dẫu có chạm trán nhau thì tin tưởng Chu Đại Trù cũng vì sự đệ mà nhường nhịn.

Phải, mọi chuyện đáng ra sẽ là như thế, nhưng mà bây giờ...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Đánh!

Lư Cảnh Thiên đã tự rời khỏi Ngũ Kiếm Đài. Hắn đã nhận thua. Có lẽ hẳn đây là vì muốn cảm tạ Chu Đại Trù, cũng có thể hẳn chỉ đơn thuần là không muốn vì tiến vào chung kết mà phân tâm đề rồi bỏ lỡ cơ hội lĩnh ngộ phong chỉ ý cảnh. Cần biết sự cảm ngộ không phải dễ dàng chạm tới, một khi bỏ qua, chưa biết chừng cả đời cũng chẳng tìm lại được nữa.

Nhưng, bất kể nguyên do là gì đi nữa thì kết quả đưa tới vẫn chỉ có một: Thay vì Lư Cảnh Thiên thì người đã tiến vào vòng chung kết là Chu Đại Trù. Còn Lư Cảnh Thiên, hẳn sẽ cùng với Giang Hạc của Liệt Kiếm Phong và Lăng Tiểu Ngư của Trúc Kiếm Phong tranh đoạt vị trí thứ tư và năm.

Tại vòng đấu của nhánh thua này, nếu như Lăng Tiểu Ngư rút được phiếu trống thì không nói làm gì, tối thiểu hẳn sẽ giữ được vị trí топ năm, vừa vặn với mục tiêu ban đầu; tuy nhiên, nếu người rút được phiếu trống không phải hắn, cũng không phải Lư Cảnh Thiên, như vậy chỉ e là... khó lòng sở nguyện.

Lăng Thanh Trúc, nàng chính là lo đến vấn đề này.

"Hy vọng chuyện không xấu tới mức đó. Tiểu Ngư Nhi chắc là sẽ chẳng đen đui đến thế đâu nhi...".

...

Trận thi đấu thứ hai của vòng thi đấu thứ hai đã kết thúc trong bất ngờ như vậy. Bằng một cách mà ngay đến chính bản thân mình cũng không tài nào lường tượng nổi, Chu Đại Trù đã chen chân vào топ ba của kỳ đại hội này.

Điều đó là may mắn? Hay là bất hạnh với Trúc Kiếm Phong?

Cũng chỉ có thể đợi thời gian trả lời..

Còn bây giờ, Thiên nhân luận pháp đã lại tiếp tục.

Chẳng một sự kinh thán, bất ngờ nào xảy ra nữa. Trong trận đấu thứ ba, cũng là cuối cùng của vòng thi đấu thứ hai này, Dương Tiểu Ngọc đã rất dễ dàng đánh bại Giang Hạc của Liệt Kiếm Phong, từ đó chính thức cùng Tô Đông Vũ và Chu Đại Trù góp mặt ở топ ba.

Chốc lát nữa vòng chung kết sẽ lập tức được bắt đầu. Chu Đại Trù, Tô Đông Vũ, Dương Tiểu Ngọc, trong ba cái tên, ai mới thực là đệ nhất thiên kiều, hết thảy sẽ mau chóng rõ ràng. Còn trước đó...

Hiện tại, toàn bộ sự chú ý đều đang đặt trên người Lư Cảnh Thiên. Bọn họ rất muốn biết liệu trong vòng đấu tranh đoạt vị trí thứ tư và thứ năm sắp sửa diễn ra đây, Lư Cảnh Thiên liệu có tham gia hay không, có thể hiện một chút những gì mà bản thân đã lĩnh hội hay không..

...

Một lúc sau, đáp án đã có. Chẳng để mọi người phải thất vọng, Lư Cảnh Thiên đã quyết định sẽ tham gia thi đấu.

Đối với việc này, khỏi phải nghĩ, Lăng Thanh Trúc tất nhiên rất không vừa ý. Dầu vậy, nàng cũng chỉ đành chấp nhận. Làm sao hơn được nữa chứ?

"Tôi đâu hay tôi đó vậy...".

Mang theo lo ngại, Lăng Thanh Trúc tiếp tục dõi mắt nhìn lên Ngũ Kiếm Đài, nơi đệ tử nàng đang đứng đợi..

Giữa đài cao, trong bộ trường bào màu xám cũ kỹ, Đồ Tự lấy từ tay áo ra ba chiếc thẻ ngọc, nhìn đám người Lăng Tiểu Ngư, Giang Hạc, Lư Cảnh Thiên, nói:

"Theo quy tắc đã công bố, bây giờ ba người các ngươi hãy tiến thành rút thăm. Trên tay ta có ba tấm thẻ, hai cái có khắc chữ "Đấu" còn một cái thì được để trống. Ba người các ngươi, nếu ai rút được thẻ trống thì sẽ tiến thẳng vào trong; phần hai người còn lại, lẽ dĩ nhiên sẽ phải chạm trán cùng nhau trước..."

"Được rồi. Các ngươi ai muốn rút trước?"

"Sư huynh, để ta".

Liếc sang Lư Cảnh Thiên, người vừa lên tiếng, Đồ Tự gạt đầu, giơ ba tấm thẻ về phía hắn: "Vậy xin mời sư đệ".

Không chút chần chừ, Lư Cảnh Thiên rất nhanh đem một tấm thẻ rút ra. Rút xong, lúc này hắn mới sử dụng đạo thuật để giải khai.

Hắn nhìn chữ "Đấu" vừa mới hiện ra, giọng lãnh đạm: "Xem ra ta không được may mắn lắm".

Bên cạnh, Đồ Tự nghe vậy thì mỉm cười, chẳng cho là phải: "Lư sư đệ rút được thẻ chữ hay là thẻ trống thì lại có gì khác nhau?"

Cánh tay dôi đi, Đồ Tự đưa hai tấm thẻ còn lại về phía Lăng Tiểu Ngư và Giang Hạc: "Hai vị sư đệ, tôi lượt các ngươi rồi".

"Sư huynh, đệ sẽ rút trước".

Lờ ra khỏi miệng thì tay Lăng Tiểu Ngư cũng liền được nâng lên. Hắn thoáng do dự, nhưng rồi cũng rút ra một tấm thẻ. Giống như Lư Cảnh Thiên, hắn cũng tự mình dùng đạo thuật giải khai.

Kết quả thi... chẳng có gì khác biệt. Hết người đi trước, trên tấm thẻ của Lăng Tiểu Ngư hắn hiện ra vẫn là một chữ "Đấu". Điều đó đồng nghĩa hắn và Lư Cảnh Thiên sẽ phải chạm trán nhau trong trận đầu tiên của nhánh thua này.

...

"Sao lại xui xẻo như vậy chứ..."

Chỗ Trúc Kiếm Phong, Chu Đại Trù trông thấy kết quả rút thăm thì tâm tình không khỏi trở nên lo lắng. Theo bản năng, hắn đưa mắt nhìn ân sư.

"Ngươi nhìn ta thì ích gì?"

Phát hiện ra ánh mắt trông mong của Chu Đại Trù, Lăng Thanh Trúc chuyển lo thành bực: "Thẻ là do Tiểu Ngư Nhi tự rút, làm sao đổi được..."

"Trước gặp Tô Đông Vũ, giờ lại đụng Lư Cảnh Thiên, số Tiểu Ngư Nhi hắn đúng là không phải đen bình thường".

"Lão nhân gia, vậy bây giờ phải làm sao? Lư Cảnh Thiên kia lúc này đã lợi hại như vậy, hiện tại còn lĩnh ngộ xong phong chi ý cảnh, tu vi tăng tiến thêm một bậc..."

"Làm sao? Ngươi hỏi ta thì ta biết hỏi ai?"

Lăng Thanh Trúc, nàng thật tình là không biết. Chiều theo tình cảnh trước mắt, sau những gì mà Lư Cảnh Thiên kia đã thể hiện thì rõ ràng Lăng Tiểu Ngư chẳng thể nào là đối thủ của hắn được. Đồ nhi của nàng, tu vi bất quá mới là vấn đề trung kỳ trong khi Lư Cảnh Thiên... chỉ e đã đặt một chân vào cánh cửa chân nhân rồi.

Chênh lệch nhiều như vậy, đánh, làm sao đánh?

Chủ động nhận thua, đây mới là quyết định sáng suốt nhất.

Nhưng, Lăng Tiểu Ngư hắn sẽ chịu thua sao?

Thân là sư phụ, đã chung sống cùng nhau bao nhiêu năm, Lăng Thanh Trúc nàng há lại không hiểu tâm tư đồ nhi. Lăng Tiểu Ngư, đứa đệ tử này của nàng xưa giờ đều luôn rất cố chấp, phẩm việc hắn đã quyết tâm thì nhất định sẽ làm cho kỳ được mới thôi.

Vì muốn hoàn thành lời giao ước tiến vào tốp năm ở kỳ đại hội lần này mà mấy năm qua hắn đã ngày đêm nỗ lực tu hành, cắn răng chịu đựng...

Áp lực nghiền ép ở Phệ Tinh Đới Nguyệt Động, những cơn đau thất ruột gan mỗi lần ngâm mình trong thuốc... Hình ảnh hắn run rẩy, răng nghiến chặt, môi rướm máu... và cả những giọt nước mắt lãnh động bờ mi... Tất cả... tất cả Lăng Thanh Trúc nàng đều thấy.

Cũng bận lòng lắm chứ. Lăng Tiểu Ngư hắn là đệ tử của nàng mà. Đã từng có lúc nàng im lặng đứng ở một góc khuất, nhìn hắn đau đến ngất đi trong thùng thuốc, lòng bất giác nhói lên...

Vì lo sợ, nàng đã phải chủ động nói với hắn rằng lời giao ước kia nàng không cần hắn phải thực hiện. Rằng tại Thiên nhân luận pháp, bất kể hắn có tiến vào tốp năm hay không thì nàng đều sẽ đi lấy Trường Sinh Quả, giúp Lăng Ngọc Yên kéo dài thọ mệnh. Nhưng...

Hắn đã từ chối. Mặc dù hắn không nói nhưng nàng biết, từ trong tâm khảm, Lăng Tiểu Ngư hắn chẳng cam nguyện làm một kẻ vô dụng, mãi dựa vào người khác. Hắn... không muốn thẹn với Lăng Ngọc Yên, không muốn thẹn với nàng.

Lăng Tiểu Ngư, hắn chính là loại người "ngư ngọc" như vậy đấy.

...

Một kẻ đã nếm chịu biết bao đau đớn để chứng minh, cho nàng và cho bản thân hắn, rằng hắn xứng đáng để nhận được thi thử hỏi Lăng Thanh Trúc nàng làm sao có thể lên tiếng bảo hắn hãy nhận thua?

Khác cuộc chạm trán với Tô Đông Vũ, trận đấu này đã là cơ hội cuối cùng rồi. Nếu từ bỏ, vậy có khác nào những nỗi đau hắn gánh chịu suốt mấy năm qua, toàn bộ đều biến thành vô nghĩa?

"Tiểu Ngư Nhi...".

Năm ngón tay siết lại, Lăng Thanh Trúc ngược mặt nhìn lên thân ảnh Lăng Tiểu Ngư trên đài, thầm nhẩm gừi: "Dù kết quả có thế nào thì sư phụ cũng sẽ tận lực giúp ngươi đi đoạt lấy Trường Sinh Thụ kia về...".

...

Lời đáng ra nên nói Lăng Thanh Trúc đã không nói. Thay vì lên tiếng thay đồ nhĩ nhận thua như ở trận đấu với Tô Đông Vũ thì lần này nàng chỉ im lặng dõi theo, dù biết Lăng Tiểu Ngư chắc chắn sẽ thua.

Mà, chẳng riêng bản thân, ngay đến Chu Đại Trù, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn Lăng Thanh Trúc nàng cũng đã ngăn cản, không cho phép bọn họ hé môi bảo Lăng Tiểu Ngư từ bỏ. Đây... là sự tôn trọng nàng dành cho đồ nhĩ.

Tâm ý ấy, nỗi lòng ấy, Lăng Tiểu Ngư hắn cũng ít nhiều cảm nhận được. Bằng chứng là mới rồi hắn đã quay xuống nhìn Lăng Thanh Trúc, nhẹ gật đầu bày tỏ sự cảm kích với ân sư.

Đúng như những gì sư phụ hắn đã nghĩ, trận đấu này Lăng Tiểu Ngư hắn không muốn thua.

Lưu Cảnh Thiên rất mạnh, Lăng Tiểu Ngư hắn biết chứ. Nhưng, dẫu có mạnh hơn nữa thì cũng vậy thôi. Cho tới thời khắc cuối cùng, khi bản thân đã vô lực tung chiêu thì hắn tuyệt đối sẽ không đầu hàng. Cùng lắm... hắn sẽ dùng đến "nó".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Lực Lượng Của Ván Đỉnh Hạng Kỳ

Cho tới lúc này, sau hai vòng đấu, được Lăng Tiểu Ngư sử dụng vẫn chỉ đơn thuần là lực lượng ở cảnh giới ván đỉnh trung kỳ, đạo thuật bất quá chỉ là Thiên Diệp Thủ. Đại Bi Thiên Diệp cùng nguồn lực lượng thần bí ẩn chứa bên trong hai vết bớt hắc bạch song ngư kia, từ đầu tới cuối hắn đều chưa đã động một chút nào.

Lát nữa, nếu buộc lòng, hắn có lẽ sẽ sử dụng. Được dùng thì tất nhiên chỉ có thể là Đại Bi Thiên Diệp. Riêng với lực lượng thần bí từ đôi hắc bạch song ngư, Lăng Tiểu Ngư hắn thật là không dám đụng tới.

Đối với Đại Bi Thiên Diệp, dẫu có bị người truy hỏi thì hắn còn biết đường giải thích, chứ phần hắc bạch song ngư...

Vì hai vết bớt này mà Lăng Thanh Trúc đã từng chữa kiếm vào hắn. Nàng đã từng cảnh báo rõ là nếu hắn có liên quan đến hung linh thì nàng sẽ thẳng tay tiêu diệt. Mặc dù Lăng Tiểu Ngư hắn không nghĩ bản thân là hung linh chuyển thế, nhưng... hắn vẫn lo sợ...

...

Thân ảnh Đồ Tự đã biến mất, Giang Hạc cũng chẳng còn. Trên Ngũ Kiếm Đài lúc này, ở lại cũng chỉ có hai người: Lăng Tiểu Ngư và Lưu Cảnh Thiên.

Vết thương tạm thời đã được xử lý ổn thỏa, Lưu Cảnh Thiên đứng nhìn đối thủ một lúc, trên người vạt áo không gió tự lay.

Dưới ý niệm của hắn, bảo kiếm Thanh Khâu một lần nữa hiện ra.

"Lăng sư đệ, xin mời".

Trước thái độ thản nhiên tùy tiện nọ của Lưu Cảnh Thiên, Lăng Tiểu Ngư dù xem rõ nhưng cũng không bận lòng. Điều hắn quan tâm là thanh kiếm trên tay đối phương kia.

Gạt đi tạp niệm, Lăng Tiểu Ngư bắt đầu quán thủ linh lực vào cặp găng tay mình đang đeo.

"Tiếp kiếm!".

Chính lúc này, khi Lăng Tiểu Ngư đã chuẩn bị sẵn sàng thì từ phía đối diện, Lưu Cảnh Thiên cũng liền lao mình tới trước.

Thanh Khâu ẩn hiện kim quang, trong nháy mắt đã tiếp cận đối thủ. Va chạm xảy ra.

"Ong...!".

Sau cuộc chạm trán, Thanh Khâu lập tức bị cường lực của Lăng Tiểu Ngư đánh dội ngược trở về.

"Không tệ".

Trên mặt chẳng có chút nào động dung, Lưu Cảnh Thiên tùy tiện buông một câu. Nói xong, hắn lần nữa xuất chiêu. Cùng với cái xoay người, Thanh Khâu quét ngang một đường.

Thái Ất Kiếm Quyết: Phong Khỏi!

...

"Thần pháp rất mau lẹ".

Lưu Cảnh Thiên trông thấy đối thủ có thể dễ dàng né tránh kiếm chiêu của mình thì gạt đầu "khen ngợi". Thái độ ấy, thật không khác nào của bậc trưởng bối dành cho một hậu bối cả.

Ngẫm cũng phải thôi. Ai bảo tu vi Lăng Tiểu Ngư kém xa hắn làm gì. Lưu Cảnh Thiên hắn là người ở trên cao, hắn có tư cách để chỉ bảo những kẻ đứng bên dưới đây.

Khó chịu ư? Nếu không phục thì có thể tới khiêu chiến hắn.

...

"Thật đáng ghét...".

Dưới đài, Chu Đại Trù càng xem thì nội tâm càng tức giận. Bộ dạng cao cao tại thượng kia của Lưu Cảnh Thiên thực làm hắn muốn nổi xung a.

"Đám người Kim Kiếm Phong đúng thật chẳng có tên nào tốt đẹp. Nhất định sẽ có một ngày Chu Đại Trù ta tới Kim Kiếm Phong khiêu chiến các ngươi...".

...

Dáng vẻ "trưởng bối" của Lưu Cảnh Thiên đã khiến Chu Đại Trù càng thêm chán ghét với môn nhân Kim Kiếm Phong, đây là sự thật. Có điều ở đây, ngay lúc này, trong nội bộ Kim Kiếm Phong cũng đang có người rất không vừa ý với cách làm của Lưu Cảnh Thiên.

Cơ Thành Tử ư?

Không. Người này họ Tô, tên gọi Đông Vũ.

Thoạt nghe thì đúng là lòng nhưng đây là sự thật. Tô Đông Vũ đang cau mày, lòng khá khó chịu. Theo như ước định giữa hắn và Lưu Cảnh Thiên, trận đấu này đáng ra nên diễn biến theo chiều hướng khác mới phải.

"Tên Lưu Cảnh Thiên này, chẳng phải nói là sẽ khiến cho Lăng Tiểu Ngư sống dở chết dở hay sao... Hắn còn chần chừ gì mà chưa chịu xuất ra chân lực

chứ..."

...

Có người ghét, có người mong, nhưng dù ghét hay mong thì tất cả đều phải chờ đợi.

Trên đài, trận đấu vẫn tiếp tục diễn ra theo cái cách nhàm chán như cũ. Người tới một kiếm, ta đi một chiêu, đôi bên chưa có dấu hiệu gì cho thấy là sẽ tung ra những đòn quyết định cả.

Đây là trận đấu rất có ý nghĩa với Lăng Tiểu Ngư, hắn thận trọng thì thôi chẳng nói, nhưng còn Lưu Cảnh Thiên, hắn có gì vẫn dây dưa chưa muốn kết thúc?

Có lẽ... Lưu Cảnh Thiên chỉ là thích vui đùa.

Và... khi trò mèo vờn chuột này đã bắt đầu trở nên nhàm chán thì đây cũng là lúc mọi thứ sẽ chấm dứt. Theo đúng ý nguyện của Tô Đông Vũ, Lưu Cảnh Thiên hắn sẽ đem Lăng Tiểu Ngư đánh cho thừa sống thiếu chết, trực tiếp đã động tới căn cơ. Nếu hoàn cảnh cho phép, như vậy đem Lăng Tiểu Ngư phế hẳn luôn thì càng tốt...

...

Những ý định đen tối ấy của Lưu Cảnh Thiên, hay đúng hơn là của Tô Đông Vũ, ở đây chẳng một ai là hay biết. Lăng Tiểu Ngư, hắn tất nhiên lại càng không biết. Hiện tại, hắn chỉ có duy nhất một ý niệm trong đầu: đánh bại Lưu Cảnh Thiên. Để phục vụ cho mục đích đó, suốt từ nãy giờ hắn đã hết sức tập trung quan sát hòng tìm ra sơ hở của đối phương.

Tiếc rằng... hắn vẫn chưa tìm được. Kiếm pháp của Lưu Cảnh Thiên đã đạt tới trình độ lô hoả thuần thành, kín kẽ vô cùng. Muốn dụng xảo phá chiêu căn bản là không thể. Nói cách khác, để đánh bại Lưu Cảnh Thiên thì chỉ có duy nhất một cách: mạnh hơn hắn.

"Rốt cuộc thì cũng phải dùng đến nó".

Trong lòng đã hạ xuống quyết tâm, Lăng Tiểu Ngư thôi chẳng nghĩ nhiều nữa. Chiếu theo tâm pháp của Đại Bi Thiên Diệp, hắn bắt đầu đem linh lực vận hành theo lộ tuyến khác.

Thay đổi rất nhanh liền có. Tính từ lúc Lăng Tiểu Ngư bắt đầu dùng đến Đại Bi Thiên Diệp, chỉ vài giây sau thì khí tức của hắn đã lập tức gia tăng chóng mặt.

Quanh người thanh quang mờ mờ ẩn hiện, hắn dang hai tay về hai phía, kẻ đẩy thì chuyển hẳn về trước. Trên nền tảng của Thần Hành Bách Biến, trong nháy mắt hắn đã tiếp cận Lưu Cảnh Thiên.

Một chiêu tung ra.

Đại Bi Thiên Diệp: Toái Không Thủ!

"Oành...!".

...

Khác hẳn những lần trước, lần này đã có thanh âm bạo liệt vang lên. Thêm nữa, Lưu Cảnh Thiên - đối thủ không cân sức của Lăng Tiểu Ngư, hắn cũng đã chẳng thể nào còn an nhiên được nữa. Trên mặt hắn, một chút rung động đã có.

Thú thật, Lưu Cảnh Thiên hắn đã bị làm cho bất ngờ. Hắn không nghĩ một tên tu sĩ vẫn đỉnh trung kỳ như Lăng Tiểu Ngư lại có thể tung ra một chiêu mạnh mẽ như thế. Lực lượng kia, nó rõ ràng đã tiệm cận mức tu vi vẫn đỉnh hậu kỳ rồi.

Nhanh chóng đem khí huyết đang nhộn nhạo bình ổn lại, Lưu Cảnh Thiên rốt cuộc cũng lên tiếng: "Lăng sư đệ, thật không nhìn ra ngươi lại còn ẩn giấu thực lực".

"Một chiêu vừa rồi của ngươi đích xác rất không tệ... Nhưng mà..."

Lưu Cảnh Thiên nói đến đây thì khu động Thanh Khâu, người lao về trước.

"... Bất quá cũng chỉ như thế mà thôi!"

"Keng!"

"Keng! Keng!"

"Keng!"

...

Thanh âm va chạm liên tiếp nối nhau vang lên, giữa bảo kiếm Thanh Khâu của Lưu Cảnh Thiên và đôi găng tay màu đen với đại lượng tinh kim bao phủ bên ngoài của Lăng Tiểu Ngư.

Hai bên, ai nấy đều tung ra chiêu thức với tốc độ cực nhanh. Uy lực thì càng không phải bàn, mạnh mẽ vô cùng. Mỗi một đòn, cái nào cũng đều thuộc cấp vắn đỉnh hậu kỳ cả.

Với Lưu Cảnh Thiên thì chả có gì đáng nói, hấn đã là tu sĩ vắn đỉnh hậu kỳ đỉnh phong; nhưng còn Lăng Tiểu Ngư...

Tu vi bất quá vắn đỉnh trung kỳ lại có thể đánh ra lực lượng ở mức cảnh giới hậu kỳ, chuyện này... Phải chi chi một hai đòn thôi thì đã dễ hiểu, đằng này... Hết đòn này tới đòn khác, tất cả lại đều mạnh mẽ như nhau...

Rốt cuộc thì nguyên cớ do đâu? Lẽ nào là sử dụng bí pháp tạm thời đề thăng tu vi?

Mang theo nghi vấn, đám người Cơ Thành Từ, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Từ cùng đưa mắt nhìn về hướng Trúc Kiếm Phong.

Trước những ánh mắt dò xét nọ, Lăng Thanh Trúc tuy ngoài mặt vẫn tỏ vẻ điềm nhiên nhưng trong lòng mình, nàng không sao bình tĩnh cho được.

Bọn họ nhìn nàng cái gì chứ? Làm như Lăng Thanh Trúc nàng biết được chắc...

Một thân sở học của nàng đúng là cũng có vài loại bí pháp giúp tạm thời đề thăng tu vi, nhưng trước nay nàng nào đã đem truyền thụ cho ai đâu. Lực lượng của Lăng Tiểu Ngư bất ngờ được đề thăng như hiện tại, việc đó tuyệt đối chẳng phải do nàng.

Nhưng, lại một lần nữa nhưng, nếu không phải do Lăng Thanh Trúc nàng thì do ai? Chu Đại Trù, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn, bọn chúng cũng đâu có biết loại bí pháp nào giống như vậy...

"Lẽ nào..."

Chợt nhớ đến điều gì, hai mắt Lăng Thanh Trúc loé ánh tinh quang. Năm ngón tay đặt trên vạt áo bất giác siết lại, nàng hung hăng thăm nói: "Ngươi giỏi lắm, 'cao nhân cư ngụ ở Phệ Tinh Đối Nguyệt Động'... Lại dám qua mặt ta, đem mấy thứ tà công dạy cho đồ nhi ta..."

"Tiểu Ngư Nhi nếu có bị gì thì dẫu có phải phá nát Phệ Tinh Đối Nguyệt Động để tru sát ngươi ta nhất định cũng sẽ làm!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Hiểu Lầm

...

Lăng Thanh Trúc rất giận nhưng chỉ để ở trong lòng. Bỏ ngoài tai những lời tán dương, cảm thán của đám đồ nhi Chu Đại Trù, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn, gạt luôn những ánh mắt soi mói của mấy người Cơ Thành Từ, Lý Ngọc Thường..., nàng bảo trì im lặng, tiếp tục theo dõi trận đấu...

...

"Keng!"

"Keng!"

"Oành...!"

Khắp bốn phương tám hướng Ngũ Kiếm Đài, đâu đâu cũng thấy linh quang ngập tràn. Vàng - xanh hai màu, chúng va chạm nhau liên tục. Cục diện phải nói rất chi cân bằng.

Chính điều đó - thế cục cân bằng nọ - đã khiến mọi người phải tập trung theo dõi.

Vốn dĩ trước khi trận đấu diễn ra, mọi người ai nấy đều cho rằng thế trận sẽ nghiêng hẳn về một phía, rằng rất nhanh Lăng Tiểu Ngư sẽ bị đánh bại. Nhưng không...

Cho đến lúc này, dù đã trải qua hơn trăm đường kiếm của Lưu Cảnh Thiên nhưng Lăng Tiểu Ngư hấn vẫn còn trụ vững. Mà, đâu chỉ bám trụ, hấn đã đáp trả rất quyết liệt đấy chứ. Ngoại trừ mấy phút đầu có phần "bất lực" ra thì xuyên suốt trận đấu từ nãy tới giờ, chưa một lần nào Lưu Cảnh Thiên chiếm được thượng phong trước hấn cả.

Một tu sĩ vấn đỉnh trung kỳ lại có thể liên tục tung ra những đòn đánh ở cấp bậc vấn đỉnh hậu kỳ lâu như vậy, chuyện này ngẫm cũng đáng lưu tâm lắm.

Giống như hầu hết các môn nhân đang có mặt, Lưu Cảnh Thiên đã đẹp đi lòng khinh thị với Lăng Tiểu Ngư. Bất kể đã dùng thủ đoạn gì thì thực lực của Lăng Tiểu Ngư lúc này thật sự đủ tư cách để hắn phải xuất ra bốn sự chân chính rồi.

Tay nói lỏng, rồi thả hẳn Thanh Khâu. Hắn nói trong khi vẫn để bảo kiếm của mình lơ lửng ở phía trước:

"Lăng sư đệ, kể từ lúc này trận đấu mới thực sự bắt đầu".

Một lời thông tri, cũng là cảnh báo. Lăng Tiểu Ngư hiểu được. Hắn biết, Lưu Cảnh Thiên đã muốn nghiêm túc.

Dù vậy, hắn không sợ. Từ nãy giờ, Lăng Tiểu Ngư hắn cũng chỉ mới "thử nghiệm" mà thôi.

Hơn trăm lần va chạm vừa rồi, được Lăng Tiểu Ngư hắn sử dụng là gì? Bất quá tầng thứ nhất của Đại Bí Thiên Diệp! Trong khi đó, bản lãnh chân chính của hắn là tầng thứ ba kia!

Thật lòng, Lăng Tiểu Ngư hắn đã không nghĩ khi sử dụng toàn bộ lực lượng để thi triển Đại Bí Thiên Diệp thì uy năng của chương pháp sẽ trở nên kinh khủng tới như vậy. Trước kia, do sợ đưa đến chú ý nên mỗi lần thực hành chương pháp Đại Bí, hắn chỉ dám dùng một phần linh lực để triển khai. Cũng bởi vì lẽ đó mà mãi đến tận hôm nay hắn mới đo lường được uy năng chân chính của loại đạo thuật này.

Quá mạnh mẽ. Quá thần diệu.

Chỉ tầng thứ nhất thôi thì uy lực của chương pháp đã gia tăng từ vấn đỉnh trung kỳ lên vấn đỉnh hậu kỳ, thế nếu là tầng thứ hai, tầng thứ ba đâu này?

Đây rõ ràng là một loại đạo thuật giúp người ta vượt cấp chiến đấu.

"Tốt rồi. Dựa vào sự thần diệu của Đại Bí Thiên Diệp, ta nhất định có khả năng để tranh đoạt công bằng với Lưu sư huynh".

Càng tự mình thử nghiệm thì lòng tin của Lăng Tiểu Ngư càng tăng cao. Một cách lặng lẽ, hắn bắt đầu vận hành pháp quyết tầng thứ hai của Đại Bí Thiên Diệp.

Lưu Cảnh Thiên nếu đã muốn nghiêm túc, như vậy Lăng Tiểu Ngư hắn cũng cần đáp lễ một cách tương xứng.

Thêm một lần nữa, khí tức trên người Lăng Tiểu Ngư lại thay đổi. Tóc dài không gió tự bay, hắn rất nhanh đã sẵn sàng tung chiêu ứng phó.

Và thực tế thì... hắn đã tung chiêu thật. Tay phải thanh quang chọi loé, để ngăn chặn đường kiếm của Lưu Cảnh Thiên, một chương kinh nhân đã được đánh ra.

Đại Bí Thiên Diệp: Hàng Ma Thủ!

"Oành...!".

...

Kiểm ảnh tan, Hàng Ma Thủ cũng tán, màn khói đầu đã lấy kết quả hoà mà chấm dứt. Dĩ nhiên là trong sự ngạc nhiên của nhiều người.

Ở đây, có ai không nhận ra được là Lưu Cảnh Thiên đã thực sự nghiêm túc? Có ai không cảm nhận được uy lực thuộc cấp bậc vấn đỉnh hậu kỳ đỉnh phong của hắn?

Tất cả đều biết. Khiến bọn họ bất ngờ chỉ có Lăng Tiểu Ngư. Chương pháp của hắn, uy lực vậy mà cũng tăng từ vấn đỉnh hậu kỳ lên đến hậu kỳ đỉnh phong rồi...

Rốt cuộc thì chuyện gì đang xảy ra? Một tên tu sĩ vấn đỉnh trung kỳ lại có thể cứng đối cứng với tu sĩ vấn đỉnh hậu kỳ đỉnh phong sao?

Lại nói, Thiên Diệp Thủ của Trúc Kiếm Phong từ khi nào mà uy năng lại trở nên lợi hại như thế kia?

Có rất nhiều câu hỏi đang quanh quẩn trong tâm trí mọi người. Từ lớp đệ tử cho đến bậc trưởng bối. Lăng Thanh Trúc, nàng cũng nằm trong số những kẻ đang nghi vấn nọ.

Không thắc mắc làm sao được chứ? Lăng Tiểu Ngư là đệ tử của nàng, Thiên Diệp Thủ của hắn là do nàng truyền thụ, ấy vậy mà hôm nay, những gì hắn thể hiện lại vượt ra khỏi sự hiểu biết của nàng...

Chương pháp kia, nó thật sự là Thiên Diệp Thủ của Trúc Kiếm Phong sao? Uy năng không khỏi quá kinh người rồi đi...

"Không đúng... Không đúng... Thiên Diệp Thủ này đã không phải Thiên Diệp Thủ của Trúc Kiếm Phong ta nữa. Nó đã được cải biến...".

"... Chẳng lẽ cũng là do tên "cao nhân" kia, chính hắn đã sửa đổi Thiên Diệp Thủ cho Tiểu Ngư Nhi?".

Lăng Thanh Trúc suy đi nghĩ lại, cuối cùng cũng chỉ có thể quy cho "vị cao nhân" mà mình chưa từng biết mặt kia. Trước nay Lăng Thanh Trúc nàng vẫn đinh ninh rằng Gia Gia là một tu sĩ tu vi thâm bất khả trắc, vậy nên có ra tay cải tiến được công pháp cũng là bình thường. Nàng chỉ lo ngại một điều: Sự "cải tiến" này liệu có ảnh hưởng tiêu cực gì tới Lăng Tiểu Ngư hay không.

Đạo thuật do tổ sư gia Lý Bất Tri để lại, há muốn cải tiến liền cải tiến được? Biết đâu chừng đối phương chỉ đắp được đầu mà không bù được đuôi, cuối cùng lại biến khéo thành vụng, làm hại cho đồ nhi của nàng..

"Cái tên ngu ngốc này... Trước nay ta còn tưởng hắn thật thà chất phác, thật không ngờ lại dám ở sau lưng ta tự ý theo ngoại nhân tu tập yêu công tà thuật".

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi... thật là làm ta tức chết mà..."

Tới giờ phút này Lăng Thanh Trúc rốt cuộc cũng hiểu thế nào là "Hoạ hổ hoạ bì nan hoạ cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm". Lời dạy cổ nhân quả chẳng sai tí nào.

...

Theo nghĩa nào đó có thể nói là Lăng Thanh Trúc đã nhìn lầm con người Lăng Tiểu Ngư, tuy cũng không nhiều lắm.

Nhưng, có ai hiểu cho chứ?

Nói gì người ngoài, ngay đến chính các môn nhân thuộc chi mạch Trúc Kiếm Phong nàng là Chu Đại Trù, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn cũng cho rằng chương pháp mà Lăng Tiểu Ngư đang thể hiện, toàn bộ đều là kiệt tác của Lăng Thanh Trúc nàng nữa là.

Mất hiện tinh quang, đám người Chu Đại Trù, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn không hện mà cùng nhìn về phía ân sư. Khá mau mắn, Chu Đại Trù nói trước: "Lão nhân gia, giờ thì con hiểu tại sao người lại để cho Tiểu Ngư thượng đài rồi. Thì ra người đã sớm an bài mọi việc..."

Mặc kệ Lăng Thanh Trúc có phản ứng hay không, hắn tiếp tục nói: "Chắc chắc... Lão nhân gia người cũng thật xấu bụng, lại bí mật truyền thụ cho Tiểu Ngư chương pháp lợi hại như vậy... Hi hi... Lão nhân gia người làm vậy là rất không công bằng nha..."

Lời thì tỏ ý trách cứ nhưng trên mặt, căn cứ biểu hiện tươi cười kia thì rõ ràng Chu Đại Trù vốn chẳng hề so đo một chút nào.

Cần gì phải? Lăng Tiểu Ngư là huynh đệ chí cốt của Chu Đại Trù hắn, huynh đệ lợi hại, Chu Đại Trù hắn vui còn không kịp ấy chứ.

Huống hồ... tên Lưu Cảnh Thiên kia thực sự rất khó đối phó, Lăng Tiểu Ngư "lợi hại" mới là nên.

"Tiểu Ngư, ngươi nhất định sẽ đánh bại được cái tên kiêu ngạo đó..."

...

"Hay thật, giờ thì trong mắt bọn chúng Lăng Thanh Trúc ta lại trở thành kẻ thiên vị..."

"Tiểu Ngư Nhi, đây là chuyện tốt tiểu tử ngươi dành cho ta đấy... Hừ, tiểu tử ngươi đã cả gan giấu giếm ta mà theo ngoại nhân tu tập yêu công tà thuật như vậy, nếu trận này không thắng được thì tiểu tử ngươi sẽ thấy hậu quả".

Giận thì giận, Lăng Thanh Trúc vẫn thật lòng mong muốn đưa đồ nhi kia của mình giành được thắng lợi, bằng vào bản lĩnh mà hoàn thành lời giao ước.

Thu xếp tâm tình, nàng lần nữa ngược mắt nhìn lên đài cao...

...

"Keng! Keng!"

"Keng!"

"Oành...!"

...

"Oành...!"

Trên đài, trận đấu giữa Lăng Tiểu Ngư và Lưu Cảnh Thiên vẫn chưa có dấu hiệu gì là sẽ đi đến hồi kết. Thế trận thì vẫn cân bằng như cũ, chẳng ai chiếm được thượng phong.

Và điều đó, nó lại càng khiến một vài người phải nôn nóng ngóng trông. Ví như Tô Đông Vũ.

Đối với màn thể hiện của Lăng Tiểu Ngư từ nãy giờ, Tô Đông Vũ thật là không tài nào bình tĩnh cho được. Hắn rất ngạc nhiên, đồng thời cũng rất khó chịu. Vốn dĩ, trận đấu hôm nay hắn chỉ đơn thuần muốn trả đũa Dương Tiểu Ngọc, khiến nàng thay đổi suy nghĩ mà thôi. Hắn căn bản chưa từng coi trọng Lăng Tiểu Ngư, chưa từng đặt đối phương ở vị trí một đối thủ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Cơ Hội Cuối Cùng (1)

Bất quá chi là một tên linh căn trung phẩm có tu vị vẫn đỉnh trung kỳ, có tư cách gì xếp ngang hàng cùng hắn?

Nực cười, đây chính là cảm xúc của hắn mỗi lần nghĩ đến điều ấy. Nhưng còn bây giờ...

Tô Đông Vũ có muốn cũng khó lòng phủ nhận. Cân lượng của Lăng Tiểu Ngư đã thay đổi nhiều lắm rồi.

"Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này? Thiên Diệp Thủ của Trúc Kiếm Phong từ khi nào lại kinh khủng tới như vậy...".

"Lăng Tiểu Ngư... Xem ra ngươi cũng chẳng "an phận" như cái vẻ bề ngoài".

"Hừ... Còn tên Lưu Cảnh Thiên kia nữa, tu vi không phải đột phá rồi sao? Qua cả buổi rồi tại sao vẫn chưa dốc hết toàn lực ra? Lẽ nào thực muốn ta tố giác "chuyện tốt" của hắn với sư phụ...".

Dạ nôn nóng, lần đầu tiên tính từ lúc đại hội bắt đầu, Tô Đông Vũ biểu hiện ra khuôn mặt âm trầm, ánh mắt hàm ẩn sát cơ...

Khá trùng hợp, chính tại thời khắc Tô Đông Vũ đã mất đi kiên nhẫn ấy, phía bên kia, trên Ngũ Kiếm Đài, sau một hồi giao tranh bất phân thắng bại, Lưu Cảnh Thiên rốt cuộc cũng quyết định dốc ra toàn bộ vốn liếng.

Mượn dư lực lui ngược về sau, hắn tạm ngưng công kích, bất động ngưng thần.

Thấy hắn như vậy, Lăng Tiểu Ngư phía bên này cũng lặng không đứng đợi. Lẽ dĩ nhiên, trong thế nội hắn, pháp quyết tầng thứ ba của Đại Bi Thiên Diệp đã chính thức được vận hành.

"Lăng sư đệ, ta thực sự đã nhìn lầm ngươi".

Lưu Cảnh Thiên nói tiếp: "Có một điều ta cảm thấy rất nghi hoặc. Thiên Diệp Thủ của Trúc Kiếm Phong ta dù không quá am tường nhưng uy lực của nó tới đâu thì ít nhiều cũng hiểu được. Theo ta được biết, cũng là điều mọi người đã biết, so với hai loại đạo thuật khác là Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp và Bát Tự Kiếm Quyết thì Thiên Diệp Thủ có phần thua kém. Thế nhưng trong tay của ngươi...".

"Lăng sư đệ, Thiên Diệp Thủ của ngươi hình như có điều khác biệt?".

Trước nghi vấn của Lưu Cảnh Thiên, cũng là của tất cả mọi người, Lăng Tiểu Ngư từ chối trả lời. Hắn chỉ đơn giản đáp: "Lưu sư huynh, ta chỉ là tận lực thi triển".

"Lăng sư đệ, xem ra ngươi không muốn nói".

Lưu Cảnh Thiên hiếm hoi nở một nụ cười nhạt, nhưng rồi rất nhanh nó cũng tiêu thất: "Không sao. Ta chỉ là có chút hiếu kỳ".

...

"Lăng Tiểu Ngư, ba chữ này Lưu Cảnh Thiên ta sẽ ghi nhớ. Ngươi... chính là đối thủ đầu tiên khiến ta phải dốc toàn bộ thực lực... Yên tâm, dưới phong chi ý cảnh ta vừa lĩnh hội, Lăng Tiểu Ngư ngươi dù bại cũng vinh".

Phong chi ý cảnh? Cuối cùng cũng đến rồi.

Thần tình càng thêm trầm trọng, Lăng Tiểu Ngư chẳng dám khinh suất chút nào, lập tức gia tăng thêm tốc độ vận hành linh lực.

Đối thủ của hắn đã sắp tung ra đòn quyết định, là thành là bại chính tại một khắc này!

...

"Lăng Tiểu Ngư, phong chi ý cảnh ta chưa chắc đã hoàn toàn kiểm soát được, ngươi nên cẩn thận".

"Đa tạ sư huynh nhắc nhở. Sư đệ sẽ cẩn thận ứng phó".

"Vậy thì tốt".

Cái nên nói đã nói, Lưu Cảnh Thiên thôi không nhiều lời thêm nữa. Tâm chuyển, thân động, hần nắm chặt Thanh Khâu, phóng người lên cao.

Tựa như thần long thấy đầu chẳng thấy đuôi, thân ảnh hần cũng mờ mờ ẩn hiện, thân pháp khó nắm bắt vô cùng.

Thế rồi, một tiếng rít chói tai vang lên. Bảo kiếm Thanh Khâu tựa như một mũi tên nhắm Lăng Tiểu Ngư bay tới. Nơi đầu mũi kiếm, nhìn kỹ thì sẽ thấy có một tiểu cầu màu vàng, bên trong ẩn chứa khí tức hủy diệt kinh người.

Hung hiểm cận kề, Lăng Tiểu Ngư nguy mà không loạn, ngay tức khắc xoè rộng bàn tay, dốc toàn lực đánh ra một chưởng.

Chưởng pháp vừa ra, sáu hư ảnh bàn tay màu xanh trước sau chồng chất, cùng Thanh Khâu trực tiếp đối đầu.

Đại Bi Thiên Diệp: Già Thiên Thánh Thủ!

"Oành... oành...!!".

"Oành...!".

Tiếng nổ lần này kéo dài hơn hẳn những lần trước. Có thể thấy lực lượng được đối bên tung ra là lớn tới nhường nào. Xét thấy, dù kiếm chiêu của Lưu Cảnh Thiên hay chưởng pháp của Lăng Tiểu Ngư, bất kể cái nào thì chắc chắn đều đã đạt tới trình độ thượng thừa của cảnh giới vắn đỉnh.

Kết quả thì...

Trên không trung, Lưu Cảnh Thiên vẫn đứng vững. Thanh Khâu sớm cũng đã trở về với chủ.

Còn bên dưới... Tình trạng của Lăng Tiểu Ngư lại hoàn toàn đối lập. Máu đã đỏ, trường y đã rách, tóc dài đã rối...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Cơ Hội Cuối Cùng (2)

"Tiểu Ngư!".

Chứng kiến thân ảnh thảm hại của huynh đệ mình, Chu Đại Trù đứng bên dưới kêu to một tiếng, toan chạy lại thì bờ vai đã bị người nắm giữ.

"Lão nhân gia...!".

"Không được đi!".

Lăng Thanh Trúc kiên quyết: "Trận đấu vẫn còn chưa kết thúc".

"Nhưng mà Tiểu Ngư...!".

Lần này Lăng Thanh Trúc không đáp ngay. Nàng chuyển mắt lên đài cao, nơi đồ nhi đang nằm cố gắng bình ổn khí huyết, nói: "Tiểu Ngư Nhi vẫn chưa nhận thua".

Bấy nhiêu rồi thôi, Lăng Thanh Trúc không nói thêm gì nữa.

Ngó thấy đồ nhi đã trọng thương như vậy mà vẫn đề hần tiếp tục thi đấu, Lăng Thanh Trúc nàng vô tình tới như vậy ư?

Nào phải. Nếu thực sự vô tâm thì lòng nàng có gì lại nhói đau...

Lăng Thanh Trúc nàng cũng muốn dừng trận đấu này lại lắm chứ. Mới vừa rồi nàng đã định lên tiếng thay đồ nhi nhận thua, nhưng khi nhìn thấy sự quật cường hiện lên trong đôi mắt hần thì nàng...

Lăng Tiểu Ngư hần vẫn chưa muốn từ bỏ. Lăng Thanh Trúc nàng làm sao có thể...

Một lần. Nàng phải cho hần đứng lên thêm một lần nữa. Chỉ có như vậy thì hần mới cam lòng.

"Tiểu Ngư Nhi, đây là cơ hội cuối cùng của ngươi. Hãy làm những gì ngươi muốn. Đôi mắt ta... vẫn đang nhìn ngươi..."

...

"Khục khục..."

Sau một hồi đem khí huyết bình ổn, Lăng Tiểu Ngư đã tiếp tục đứng lên. Để chiến đấu.

Đúng như những gì Lăng Thanh Trúc nhận định, hắn muốn thử một lần nữa. Nếu không, hắn sẽ chẳng cam lòng chấp nhận.

Với hơi thở nặng nhọc, mặc cho mình có trở nên thâm hại, hắn ngẩng đầu nhìn lên thương khung, nơi Lưu Cảnh Thiên đang đứng đợi.

"Cao cao tại thượng, quả nhiên vẫn là cao cao tại thượng..."

"Cứ tưởng dựa vào sự thần diệu của Đại Bi Thiên Diệp, Lăng Tiểu Ngư ta có thể đánh một trận công bằng với Lưu sư huynh, không ngờ..."

"Phong chi ý cảnh, kiếm khí tung hoành... Nếu vừa rồi một chương kia của ta chỉ có lực lượng của vắn đỉnh hậu kỳ đỉnh phong thôi thì mười phần quá chín, cơ thể ta đã bị kiếm khí tổn hại căn cơ rồi".

"Đây là chênh lệch giữa thiên tài và kẻ bình phàm sao?"

Lăng Tiểu Ngư dù không muốn nhưng buộc lòng phải công nhận đối thủ của mình quá lợi hại. Trình độ kiếm pháp của Lưu Cảnh Thiên, nó đã đủ sức sánh ngang với cảnh giới chân nhân rồi.

Lúc này, để đánh bại Lưu Cảnh Thiên, Lăng Tiểu Ngư hắn chỉ còn hai sự lựa chọn: thứ nhất, sử dụng nguồn lực lượng thần bí ẩn chứa bên trong đôi hắc bạch song ngư; thứ hai, thi triển chiêu thứ tư của Đại Bi Thiên Diệp: Phật Nộ Đồ Sinh.

Sự lựa chọn thứ nhất, suy đi xét lại tốt nhất vẫn là nên từ bỏ. Một khi sử dụng, nói không chừng sẽ bị các trường bối bắt giam mất. Thậm chí tội tệ hơn, họ có thể sẽ đem hắn...

Trong hai cuối cùng cũng chỉ có thể chọn một. Phật Nộ Đồ Sinh, nó sẽ là cơ hội duy nhất để Lăng Tiểu Ngư hắn hoàn thành lời giao ước.

Nhưng... chiêu thứ tư của Đại Bi Thiên Diệp này, trước nay Lăng Tiểu Ngư hắn vẫn chưa thi triển một lần nào. Không phải hắn không muốn mà là không thể. Để triển khai Phật Nộ Đồ Sinh cần lực lượng rất lớn. Với tu vi vắn đỉnh trung kỳ của hắn thì căn bản vô pháp thực thi.

"Mặt tịch có nói rõ, ở cảnh giới hiện giờ của ta mà muốn thi triển Phật Nộ Đồ Sinh thì cho dù thiêu đốt chân nguyên cũng chưa chắc thành công. Để đảm bảo, trừ phi thứ mà ta sử dụng phải là..."

...

Giữa lúc Lăng Tiểu Ngư lặng lẽ suy tư bên dưới thì ở phía trên, Lưu Cảnh Thiên cũng đang âm thầm nghĩ ngợi thiệt hơn.

Trước hết là sự ngạc nhiên, một chút rung động hắn dành cho đối thủ của mình.

Thật lòng thì Lưu Cảnh Thiên hắn đã không nghĩ một kiếm kia Lăng Tiểu Ngư sau khi tiếp xong còn có thể đứng lên được. Đáng ra, theo tính toán của hắn thì đối phương nên gục ngã rồi mới đúng.

"Vốn đã hữu kinh vô hiểm vượt qua, ấy vậy mà ngươi lại còn ngoan cố đứng dậy... Lăng Tiểu Ngư, xem ra ngươi đây là muốn ta thực phải đem ngươi phế đi mới cam".

"Hừ, dù sao cũng là do ngươi tự tìm. Thiết nghĩ nếu có bất trắc gì thì các trường bối cũng sẽ không trách tội ta".

Định tuồng cũ tái diễn, viện lý do mình mới đột phá, nhất thời chưa thể kiểm soát được phong chi ý cảnh mà "lỡ tay" gây ra tổn hại cho sư đệ, Lưu Cảnh Thiên âm thầm đem linh lực quán thấu vào bảo kiếm trong tay.

Được tiếp thêm đại lượng linh lực, Thanh Khâu ngân lên một tiếng, quanh thân kim quang lưu chuyển, tùy thời xuất động...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Ta... Vẫn Đang Nhìn Hắn

...

"Vù vù..."

"Vù... vù..."

Trên Ngũ Kiếm Đài gió đã bắt đầu nổi lên, báo hiệu cho một trận "giông bão" sắp sửa diễn ra.

Tương tự Lưu Cảnh Thiên phía trên, bên dưới Lăng Tiểu Ngư cũng đã tiến vào trạng thái ngưng thần, tập trung mười phần.

Tóc rối bay bay, hắn duỗi thẳng đôi bàn tay, hai mắt dần khép lại.

Theo mỗi nhịp thở, từ trong thể nội hắn, linh lực cũng từ từ khuếch tán ra bên ngoài. Mới đầu rất ít, nhưng càng về sau lượng linh lực càng dày đặc. Khiến người phải lưu ý hơn nữa là số linh lực này, chúng lại cực kỳ tinh thuần. Thậm chí so với của Lưu Cảnh Thiên càng muốn tinh thuần hơn.

Điều này có ý nghĩa gì?

Lẽ nào nói đạo pháp của Lăng Tiểu Ngư - một tu sĩ văn đỉnh trung kỳ - còn thâm sâu hơn cả Lưu Cảnh Thiên - một tu sĩ văn đỉnh hậu kỳ đỉnh phong?

Tuyệt đối không có khả năng. Sở dĩ linh lực phát ra từ thể nội Lăng Tiểu Ngư tinh thuần tới như vậy, nguyên do hắn chỉ có thể là...

"Cốt nguyên... Đó... đó là cốt nguyên..."

Chỗ Trúc Kiếm Phong, một giọng thảng thốt vừa mới cất lên. Là của Mộng Kiều. Thân là một tu sĩ văn đỉnh, nàng không lý gì lại không nhận ra nó - cốt nguyên kia cả.

Lẽ dĩ nhiên, Mộng Kiều nàng nhìn ra được thì những người khác cũng có thể nhìn ra. Lâm Chí Viễn, Chu Đại Trù, bọn họ cũng biết.

Lăng Thanh Trúc ư? So với các đồ nhi của mình thì nàng biết còn sớm hơn. Ngay trước khi tia cốt nguyên đầu tiên phát tán ra khỏi thể nội Lăng Tiểu Ngư thì nàng đã biết hắn muốn làm gì rồi.

Trong cơ thể tu sĩ, đan điền chính là nơi quan trọng nhất. Tại đó, thông qua quá trình tu luyện, lực lượng sẽ được tích tụ, cô đọng thành chân nguyên. Linh lực mà tu sĩ thi triển ra, tất cả đều được rút từ "chân nguyên" này.

Với bất kỳ một tu sĩ nào cũng vậy, chân nguyên chính là cốt lõi, là cội nguồn sức mạnh. Khác với linh lực - cái được rút ra, chân nguyên là thứ mà nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì chẳng ai nguyện ý tiêu dùng. Bởi lẽ một khi sử dụng, để bù đắp sẽ rất hao tổn thời gian. Thậm chí nếu sử dụng nhiều thì việc rút xuống một hai cảnh giới cũng không phải chuyện gì hiếm lạ.

Chân nguyên đã vậy, bằng xét đến cốt nguyên... Từ xưa tới giờ, chỉ e nếu chưa tới mức sinh tử lâm đầu thì tu sĩ sẽ chẳng ai định dùng. Nếu như chân nguyên là cội nguồn linh lực thì cốt nguyên lại là phần lõi của chân nguyên. Không ngoa khi nói một tia cốt nguyên còn đáng giá hơn cả một trăm tia chân nguyên cộng lại.

Nói thế để thấy cốt nguyên có ý nghĩa thế nào với tu sĩ. Theo khía cạnh nào đấy thì nó cũng như một quả tim thứ hai vậy.

Một thứ quan trọng nhường ấy, lúc này lại được Lăng Tiểu Ngư mang ra sử dụng, thử hỏi sao không khiến người động dung cho đặng?

Lăng Thanh Trúc đã "bất ngờ" lắm. Lăng Tiểu Ngư là kẻ rất cố chấp, nàng biết, chỉ là nàng không ngờ, trừ bỏ cố chấp thì hắn còn là một tên điên nữa.

Cốt nguyên, hắn vậy mà dám xuất động cốt nguyên...

Bộ hắn tính trùng tu luôn chắc?!

"Lão nhân gia...!"

Dời mắt sang Chu Đại Trù - người vừa nắm lấy tay mình, Lăng Thanh Trúc còn chưa kịp hồi âm thì tiếng hắn đã lại cất lên: "Tiểu Ngư... Người mau ngăn hắn lại đi!"

"Sư phụ, xin sư phụ ngăn Tiểu Ngư lại!" Lần này tới lượt Mộng Kiều khẩn xin.

Nói gót nàng, Lâm Chí Viễn cũng khẩn trương bày tỏ: "Sư phụ, xin hãy ngăn lực sư đệ lại..."

...

Trước những ánh mắt mong chờ của đám đồ nhi, Lăng Thanh Trúc vậy mà vẫn lắc đầu.

Nhận được cái lắc đầu của nàng, ba người Chu Đại Trù, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn thật khó lòng chấp nhận. Chu Đại Trù lớn tiếng: "Lão nhân gia!".

Ân sư không đáp, Chu Đại Trù cắn răng, thay vì tiếp tục cầu khẩn thì hắn trực tiếp hướng Ngũ Kiếm Đài chạy lại. Mặc dù xung quanh đài kết giới vẫn hiện hữu, nhưng ít ra hắn cũng có thể đứng bên ngoài truyền âm hô gọi.

Chỉ là, khi hắn vừa nhấc chân lên, bước thứ hai còn chưa đi ra được thì cả người đã bị một lực lượng vô hình giữ chặt.

"Lão nhân gia!!".

"Không ai được đi!".

Nét mặt âm trầm, Lăng Thanh Trúc dùng đôi mắt sắc lạnh như dao ghim chặt Chu Đại Trù: "Để hắn đánh".

"Nhưng mà Tiểu Ngư hắn...".

"Mắt ta vẫn đang nhìn hắn!".

"Ta... vẫn đang nhìn hắn...".

...

...

Chu Đại Trù muốn nhưng rốt cuộc vẫn chẳng thể tiếp cận được. Mộng Kiều và Lâm Chí Viễn, bọn họ cũng không dám cãi lời ân sư.

Hướng hồ vừa rồi, chính miệng sư phụ bọn họ đã bảo là nàng vẫn đang nhìn. Điều đó có nghĩa Lăng Tiểu Ngư đang được nàng sát sao theo dõi, nàng chắc chắn sẽ không để hắn xảy ra chuyện gì.

Tuy chưa lý giải được tại sao nàng lại có quyết định như vậy, để mặc Lăng Tiểu Ngư xuất động cốt nguyên, nhưng căn cứ vào thái độ cùng những lời nói kia thì rõ ràng nàng rất bận tâm..

Mà, đâu chỉ có Lăng Thanh Trúc nàng, đâu chỉ có người của Trúc Kiếm Phong; tại nơi này, trong số những người đang quan chiến, còn có một kẻ khác cũng đang vì hành động điên cuồng của Lăng Tiểu Ngư mà ngập tràn lo lắng.

Chỗ Mặc Kiếm Phong, sau lưng Lý Ngọc Thường, Dương Tiểu Ngọc chẳng biết từ lúc nào đã cắn rách bờ môi. Lòng bàn tay nàng, máu tươi cũng lặng lẽ chảy dài..

Mới rồi, Dương Tiểu Ngọc nàng suýt nữa đã không kiềm được mà chạy lại gần Ngũ Kiếm Đài với ý định kêu gọi Lăng Tiểu Ngư hãy dừng lại. Thiêu đốt cốt nguyên sẽ để lại hậu quả gì, Dương Tiểu Ngọc nàng há đâu không biết?

Đối với nàng, Lăng Tiểu Ngư cũng giống như người thân vậy. Trừ bỏ phụ mẫu, Yến cô cô thì trên thế gian này, thân cận với nàng nhất cũng chỉ còn mỗi mình Lăng Tiểu Ngư hắn.

Đành rằng tại Mặc Kiếm Phong, từ nhỏ đến lớn Dương Tiểu Ngọc nàng đều được mọi người yêu quý, nhưng tình cảm vẫn làm sao bằng được. Sư tỷ đối tốt với nàng, ân sư hết mực tín cẩn, thương yêu nàng, phần nhiều hắn chỉ bởi vì nàng là người sở hữu thiên phẩm băng linh căn. Nếu có một ngày thành tựu của nàng chẳng được như mong đợi, bọn họ liệu có còn trân trọng nàng nữa không?

Dương Tiểu Ngọc không chắc. Nàng chỉ biết rõ một điều: Bất kể nàng có là thiên tài hay kẻ bình phàm, là một cô bé của Đào Hoa thôn hay một vị chân truyền đệ tử của Mặc Kiếm Phong thì thái độ của Lăng Tiểu Ngư cũng sẽ vẫn như cũ. Hắn sẽ luôn quan tâm nàng..

Kẻ tu tiên và người thế tục, đôi bên vốn dĩ không cùng một thế giới. Phụ mẫu, Yến cô cô, dẫu có linh đan dược thủy trợ giúp thì rồi cũng sẽ có một ngày họ phải nhắm mắt xuôi tay khi mà thọ nguyên đã tận. Tiếp tục đồng hành với Dương Tiểu Ngọc nàng cũng chỉ còn mỗi mình Lăng Tiểu Ngư. Với nàng, hắn quan trọng hơn bất cứ ai, bất cứ người nào.

Chứng kiến hắn tự tổn hại bản thân, Dương Tiểu Ngọc nàng làm sao có thể bàng quan được?

Nàng đã định lao ra, nhưng rồi sau đó, khi nghe được những lời của Lăng Thanh Trúc thì chân nàng đã khựng lại.

Lăng Thanh Trúc vẫn đang nhìn hắn. Căn cứ vào ánh mắt, thần thái kia của đối phương, Dương Tiểu Ngọc dám khẳng định đối phương cũng đang rất lo lắng cho Lăng Tiểu Ngư, giống như mình.

"Có Lăng sư bá ở đây, người nhất định sẽ không để Tiểu Ngư xảy ra chuyện gì đâu".

Dương Tiểu Ngọc tự trấn an bản thân, cố gắng kiềm chế xung động trong lòng.

Dù vậy, máu trên tay nàng, nó vẫn tiếp tục chảy xuống..

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Hành Động Điên Cuồng

...

...

"Tách tách... tách tách...".

"Tách tách...".

Máu đã chảy, và vẫn đang chảy. Có điều, không phải từ trên tay Dương Tiểu Ngọc mà là từ trên người Lăng Tiểu Ngư. Cùng với việc xuất động cốt nguyên, thương tích của hắn lại càng trở nên trầm trọng.

Nhưng, hắn không màng. Hắn không còn bận tâm nữa.

Mặc cho máu chảy, mặc những con đau lan toả toàn thân, Lăng Tiểu Ngư tiếp tục đem cốt nguyên điều động. Mỗi lúc một nhanh hơn, mỗi lúc một nhiều hơn...

Thế rồi, một cách bất chợt, hắn đột ngột mở to đôi mắt vốn khép hờ trước đó, ngửa mặt lên trời hét một tiếng dài.

"Ha a a... a a a...!!".

Theo tiếng hét, từ trong thê nội Lăng Tiểu Ngư, tiếp sau cốt nguyên là đại lượng linh lực cấp tốc trào ra như nước vỡ bờ. Thoáng chốc, thanh quang đã bao trùm lấy toàn thân hắn, rọi khắp Ngũ Kiếm Đài.

Vài giây sau, một hư ảnh hiện ra.

Được hiển hoá sau lưng Lăng Tiểu Ngư là một tôn Phật đà ba mắt sáu tay, dáng vẻ oai nghiêm vô cùng.

...

"Này...".

"Đây là...".

...

Dưới đài, khắp năm hướng, hoặc đồng thời, hoặc nối nhau, những thanh âm liên tục vang lên. Có ngạc nhiên, có kinh thán, có ngỡ vực...

Hiểu biết nhất, cũng nghi vấn nhiều nhất thì không ai khác ngoài các bậc trưởng bối Cơ Thành Từ, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Từ, Lăng Thanh Trúc, nàng cũng chẳng khá hơn là bao.

Giống như những đồng môn kia của mình, nàng cũng không biết chuyện gì đang xảy ra. Hư ảnh tôn Phật đà ba mắt sáu tay nọ, đừng nói thấy, đến nghe nàng cũng chưa từng nghe thấy!

Chiêu thức này, nó vốn đâu phải đạo thuật của Trúc Kiếm Phong. Thiên Diệp Thủ làm gì có cái nào như thế...

Nhưng, nếu không phải Thiên Diệp Thủ thì nó đến từ đâu? Cũng là vị "cao nhân" kia truyền dạy sao?

...

Những câu hỏi, rốt cuộc cũng chỉ dừng ở những câu hỏi. Nghi vấn của đám đệ tử, của các bậc trưởng bối, giải đáp được cũng chỉ có mỗi mình Lăng Tiểu Ngư.

Tiếc rằng hiện tại hắn lại không có thời gian, càng không có tâm tư. Toàn bộ tâm trí của hắn đều đang đặt hết vào việc thi triển đạo thuật rồi.

Phật Nộ Đồ Sinh - chiêu thứ tư của Đại Bi Thiên Diệp mà Thiên Diệp Thủ bị thiếu khuyết này - là lần đầu tiên được Lăng Tiểu Ngư hắn chính thức thi

triển, tuyệt đối không thể có chút sơ sót nào được.

Là thành là bại... một chương này sẽ quyết định tất cả.

...

Phía dưới tiếng hét dài của Lăng Tiểu Ngư đã dứt, hư ảnh tôn Phật đã oai nghiêm cũng đã trở nên rất rõ ràng sống động. Trong khi đó, ngự tại không trung, Lưu Cảnh Thiên cũng vừa mới chuẩn bị hoàn tất cho kiếm chiêu quyết định của mình.

Có một điều rất đáng để lưu tâm ở Lưu Cảnh Thiên lúc này, đó là trong ánh mắt hắn, sự tin tưởng đã chẳng còn được như ban nãy nữa. Trái lại, ở một góc nào đấy nơi đáy lòng, hắn đã sinh ra một tia sợ hãi. Thay vì lực lượng chỉ bằng nói hắn sợ sự điên cuồng của Lăng Tiểu Ngư thì sẽ chính xác hơn.

Trong đời mình, Lưu Cảnh Thiên hắn chưa từng gặp ai giống như vậy hết. Cháp niệm của đối phương... thật quá kinh khủng đi. Chỉ vì muốn đánh bại hắn mà ngay đến cốt nguyên cũng mang ra sử dụng, sự đánh đổi này... đáng sao? Bất quá chỉ là vị trí thứ tư, thứ năm mà thôi, cần gì bất chấp tới như thế... Mà không, kể cả có là vị trí quán quân cũng chẳng đáng!

Phải biết thiêu đốt quá nhiều cốt nguyên thì sẽ để lại hậu quả rất nghiêm trọng, không những cảnh giới rút xuống mà đến căn cơ cũng sẽ bị ảnh hưởng. Tệ nhất, chỉ e ngày sau, thành tựu mười mười đại giảm...

Vì cái gì chứ? Vì cái gì mà Lăng Tiểu Ngư hắn lại điên cuồng tới như vậy?

Lưu Cảnh Thiên thật sự là không tài nào hiểu nổi. Lần đầu tiên trong đời hắn bị chấn nhiếp vì việc làm của một kẻ yếu hơn mình.

"Lăng Tiểu Ngư..."

Lưu Cảnh Thiên cắn răng, thể kiếm đã ổn một lần nữa được quán thấu thêm lực lượng. Lần này, số linh lực được hắn bổ sung là đến từ việc thiêu đốt chân nguyên.

Khí thể phát ra từ tôn Phật đã ba mắt sáu tay kia của Lăng Tiểu Ngư quá kinh khủng, nó làm Lưu Cảnh Thiên cảm thấy bất an. Để đảm bảo, hắn cần phải sử dụng sức mạnh tối đa có thể.

Tất nhiên, Lưu Cảnh Thiên hắn vẫn biết điểm dừng. Đó là lý do tại sao hắn chỉ thiêu đốt chân nguyên mà không xuất động cốt nguyên...

...

Mất loé hàn quang, tay nắm Thanh Khâu, Lưu Cảnh Thiên chính thức tung chiêu. Thân ảnh phân tán, từ một bóng hoá làm ba; tiếp đấy, từ ba lại hợp làm một, trong tiếng gió gào thét, hắn đạp không mà đứng, bằng tư thế quân lâm thiên hạ chém ra một đường kiếm hình thập tự.

Thái Ất Kiếm Quyết: Tung Hoàn Thiên Hạ!

Ngang dọc bốn phương, thể trù tám hướng, đạo kiếm ảnh hoàng kim hình thập tự được Lưu Cảnh Thiên tung ra, chỉ sát na ngần ngại đã rút ngắn phân nửa khoảng cách với kẻ địch của mình. Tốc độ mau lẹ vô cùng.

Nhưng, mau thì mau chứ còn lâu mới động được đến người Lăng Tiểu Ngư. Bởi lẽ chính tại lúc này, hai cánh tay Lăng Tiểu Ngư đã hướng thượng khung đầy ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 110: Chỉ Vì Lăng Tiểu Ngư...

Theo động tác của hắn, hư ảnh tôn Phật đã oai nghiêm phía sau cũng lập tức hành động. Ba mắt tròn trừng, từ vẻ trang nghiêm bỗng biến thành dữ tợn, Phật đã đem cả sáu cánh tay nâng lên, mở miệng hét dài:

"Sát...!!!"

Kèm theo tiếng hét, từ sáu cánh tay lực lưỡng nọ, sáu Phật thủ cũng được đánh ra, khí thể phô thiên cái địa, mạnh mẽ vô cùng...

Tung Hoàn Thiên Hạ, Phật Nộ Đồ Sinh, hai đại sát chiêu của hai loại đạo thuật là Thái Ất Kiếm Quyết và Đại Bi Thiên Diệt Thủ, rốt cuộc thì cái nào lợi hại hơn? Lưu Cảnh Thiên và Lăng Tiểu Ngư, ai mới là người chiến thắng?

Đáp án chính tại lúc này.

Cách đỉnh đầu Lăng Tiểu Ngư một đoạn khoảng chừng ba mươi thước có lẽ, Phật chưởng và kiếm ánh cuối cùng đã va vào nhau. Như một hệ quả tất yếu, từ cuộc va chạm, một tiếng nổ kinh thiên truyền ra, dư lực trùng kích khắp bốn phương tám hướng Ngũ Kiếm Đài khiến cho kết giới bảo hộ xung quanh cũng rung lên liên tục.

Những tiếng ngân chói tai, chúng đã kéo ra khá dài, đủ lâu để làm người khác phải ôm mặt nhăn mày. Và, khi thanh âm đã lắng, linh quang đã tán, ánh mắt mọi người lại hướng thẳng về Ngũ Kiếm Đài, tìm kiếm thân ảnh hai đấu thủ là Lăng Tiểu Ngư và Lưu Cảnh Thiên.

Tràng cảnh không khiến người phải "thất vọng", đúng như tính chất ác liệt của trận đấu, của màn chạm trán sau cùng kia, cả Lưu Cảnh Thiên và Lăng Tiểu Ngư đều đã bị thương rất nghiêm trọng.

So với trước thời điểm tung ra Phật Nộ Đồ Sinh, thân thể Lăng Tiểu Ngư bây giờ càng thảm hại hơn gấp bội. Khuôn mặt hắc tái mét, hơi thở thì nặng nề khó tả. Trông tẻ vô cùng.

Nhưng, dầu có tồi tệ đến đâu thì thiết nghĩ vẫn còn khá hơn Lưu Cảnh Thiên một chút. Ít ra thì trạng thái bên ngoài là như vậy.

Không thể như trước, trong tư thế chân đạp tường không, cao cao tại thượng, Lưu Cảnh Thiên đã bị buộc phải "đáp" xuống rồi. Hắc hiện chính là đang nằm trên đài với thân thể máu me tàn tạ.

...

"Khục khục...".

Miệng liên tiếp chảy ra những dòng nước đỏ thẫm, Lưu Cảnh Thiên chống tay lên bề mặt Ngũ Kiếm Đài, cố gượng dậy.

Bên kia, cách hắc tầm mười thước, Lăng Tiểu Ngư cũng đã vừa ngẩng đầu, gắng dùng chút sức lực sau cùng đứng lên.

"Lăng... Tiểu Ngư...".

Lưu Cảnh Thiên một tay vịn đùi, một tay đặt trên ngực, dùng chính cái miệng đầy máu của mình mà nói: "... Ngươi... ngươi... không phải... ư...!".

Đó là toàn bộ những gì Lưu Cảnh Thiên có thể nói ra được. Mấy chữ cuối cùng vẫn chưa kịp thốt thì thân thể hắc đã đổ xuống, bất tỉnh nhân sự.

Và điều đó cũng có nghĩa rằng, Lăng Tiểu Ngư chính là người giành chiến thắng trong trận đấu đầy cảm xúc này. Bởi vì... hắc hiện vẫn còn đứng. Mặc dù đôi chân có run rẩy, gối có hơi khụy thì đây... vẫn là đang đứng.

"Ta... thắng rồi".

Trong đầu vang lên một câu nói như vậy xong thì Lăng Tiểu Ngư cũng nói gót đối thủ của mình ngã xuống. Khác chăng là thay vì mặt nền lạnh lẽo của Ngũ Kiếm Đài, thứ hắc gối lên lại là một đôi tay mềm mại ấm áp.

"Mau tím... Là sư phụ sao?".

...

"Tiểu Ngư Nhi! Tiểu Ngư Nhi!".

"Lão nhân gia!".

Theo chân sư phụ mình, Chu Đại Trù cũng phóng thẳng lên đài. Mới vừa rồi, toàn bộ kết giới đều đã bị Lăng Thanh Trúc phá bỏ nên chẳng còn gì có thể ngăn cản hắc được nữa.

Khuôn mặt khảm trương thấy rõ, hắc vội hỏi: "Tiểu Ngư thế nào rồi?!".

"Sư phụ, lực sư đệ...?".

...

Tiếng của Chu Đại Trù, tiếng của Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn, thanh âm của Dương Tiểu Ngọc, tất cả Lăng Thanh Trúc đều nghe được. Nhưng nàng không đáp lại. Thay vì hỏi âm cho bọn họ thì nàng đã đem Lăng Tiểu Ngư bế lên, tức tốc hướng Trúc Kiếm Phong của mình bay về.

"Lão nhân gia, đợi con!".

Chu Đại Trù toan chạy, nhưng như chợt nghĩ tới điều gì, hắc bỗng khựng lại. Hướng Cơ Thành Từ, hắc nói lớn: "Chương môn sư bá, vòng chung kết đệ tử Chu Đại Trù xin bỏ cuộc!".

Thông tri xong, chẳng cần biết Cơ Thành Từ có đồng ý hay không thì Chu Đại Trù đã hoá thành một đạo thanh quang đuổi theo sư phụ mình.

...

"Sư phụ...".

Chu Đại Trù vừa đi thì phía sau, Dương Tiểu Ngọc cũng liền tỏ ý với ân sư: "Trận đấu tiếp theo đệ tử cũng từ bỏ".

Nói rồi, nàng phóng người lên không trung, nhắm thẳng Trúc Kiếm Phong bay đi.

"Tiểu Ngọc! Tiểu Ngọc!".

...

Vốn dĩ tiếp sau trận đấu của mấy người Lăng Tiểu Ngư, Lưu Cảnh Thiên, Giang Hạc thì vòng chung kết sẽ lập tức diễn ra. Nhưng mà bây giờ...

Trong ba đấu thủ thì Chu Đại Trù và Dương Tiểu Ngọc đều đã từ bỏ. Như vậy cũng có nghĩa vị trí quán quân đã thuộc về Tô Đông Vũ. Nói cách khác, vòng chung kết cũng đã kết thúc rồi.

Rất ngoài ý muốn. Tại đây, những người còn ở lại, không một ai có thể hình dung ra được cảnh tượng sẽ là như vậy hết. Tất cả chỉ bởi vì một cái tên: Lăng Tiểu Ngư...

...

"Chỉ bởi vì một Lăng Tiểu Ngư...".

Trông theo đạo lam quang do Dương Tiểu Ngọc hoá thành hiện đã sắp khuất hẳn, Tô Đông Vũ siết chặt nắm tay, trong lòng oán độc mà gọi lên ba chữ "Lăng Tiểu Ngư".

Hắn hận!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Đại Giới

Vì cái gì? Vì cái gì chứ?!

Lăng Tiểu Ngư kia là ai? Bất quá một tên linh căn trung phẩm, một kẻ tư chất bình phàm mà thôi!

Tại sao tất cả đều yêu mến hắn như vậy?!

Đồng môn của hắn, sư phụ của hắn, thậm chí cả bậc thiêu kiều kinh tài tuyệt đỉnh, vị nữ thần trong lòng chúng đệ tử là Dương Tiểu Ngọc của Mặc Kiếm Phong cũng...

Lăng Tiểu Ngư thì có gì tốt? Bị đố với Tô Đông Vũ hắn sao?!

Tô Đông Vũ, hắn thật là không vui một chút nào. Đáng ra, cảm giác của hắn phải khác hoàn toàn thế này mới đúng. Đáng ra, trên đài cao kia, Tô Đông Vũ hắn sẽ cùng Dương Tiểu Ngọc phân tranh cao thấp, Đại bảo kiếm Toái Vũ của hắn sẽ đã bại nàng. Khi đó hắn sẽ nói cho nàng biết ai mới là thiên kiều chân chính, ai mới xứng đáng với Dương Tiểu Ngọc nàng...

Tất cả vinh vang đều sẽ là của hắn. Vị trí người đứng đầu thế hệ trẻ của tông môn như cũ vẫn sẽ là của hắn. "Tô Đông Vũ", cân lượng ba chữ ấy sẽ càng được củng cố, xem trọng.

Nhưng bây giờ thì...

Vị trí quán quân đứng vẫn dành cho Tô Đông Vũ hắn, nhưng thực sự khiến mọi người chú mục, khắc ghi lại là một kẻ khác. "Lăng Tiểu Ngư", đây mới là cái tên đã và đang tồn đọng trong tâm trí của những đệ tử, của các bậc trưởng bối.

Quán quân ư?

Sau khi cả Chu Đại Trù lẫn Dương Tiểu Ngọc đều lên tiếng từ bỏ thì cái ngôi vị quán quân này cũng trở nên vô nghĩa rồi. Tiếp nhận nó chỉ tổ càng biến Tô Đông Vũ hắn thành trò hề mà thôi.

Vị trí đó, Tô Đông Vũ hẳn đâu có giành được. Là người khác "tặng cho" đấy chứ.

Quán quân? Quán quân như vậy thì quán quân làm gì?! Nó chả có một tí vinh quang nào hết!

"Tất cả đều chỉ vì Lăng Tiểu Ngư..."

Dạ âm thầm nảy sinh ác niệm, Tô Đông Vũ hướng nhìn Trúc Kiếm Phong phía xa xa, hai mắt thật lâu cũng không chớp lấy một lần...

...

Trước hôm nay, Tô Đông Vũ vốn vẫn rất khinh thị Lăng Tiểu Ngư. Trong mắt hắn, Lăng Tiểu Ngư căn bản chẳng có tư cách xếp cùng danh phận chân truyền đệ tử với mình. Đối với một kẻ tầm thường như thế, đáng lý ra Tô Đông Vũ sẽ không bận tâm làm chi cho một. Nhưng vì Dương Tiểu Ngọc đã thắng thừng từ chối hắn trong khi lại dành nhiều tình cảm cho Lăng Tiểu Ngư nên hắn mới bắt đầu dụng chút tâm tư để tính toán.

Nắm bắt hành vi bất minh, dựa vào nó, Tô Đông Vũ đã không chể Lư Cảnh Thiên, yêu cầu vị sư đệ này phải đánh cho Lăng Tiểu Ngư thừa sống thiếu chết, thậm chí phế hẳn hồng đả kích Dương Tiểu Ngọc, buộc nàng phải suy nghĩ lại.

Những tưởng mọi thứ sẽ rất dễ dàng, ngờ đâu...

Lăng Tiểu Ngư kia chẳng yếu nhược giống với nhận định của hắn một chút nào. Đối phương đã liên tiếp đưa đến cho hắn những bất ngờ, làm hắn động dung kinh ngạc, tất nhiên tức giận càng nhiều hơn. Tại một khoảnh khắc ngắn ngủi thoáng qua, Tô Đông Vũ hẳn đã cảm thấy bị uy hiếp...

Không như trước, khi Thiên nhân luận pháp chưa diễn ra, giờ đây Tô Đông Vũ đã có một cái nhìn khác về Lăng Tiểu Ngư. Hắn quyết định sẽ chính thức "lưu tâm" đến vị sư đệ này.

Kể từ hôm nay, hắn để ý Lăng Tiểu Ngư sẽ không đơn thuần chỉ bởi vì mối quan hệ thân thiết với Dương Tiểu Ngọc nữa. Hắn để ý... là vì chính bản thân Lăng Tiểu Ngư - kẻ đã che mờ vàng hào quang của hắn tại đại hội năm nay.

...

...

Tại một góc khác...

Đối lập với bộ dạng âm trầm của Tô Đông Vũ, hiện giờ Lăng Tiểu Ngư - đối tượng bị oán độc và mưu tính - lại khá an nhiên chìm vào giấc mộng. Trên khuôn mặt hắn, mầu me dẫu còn động nhưng thần thái thì rõ ràng mười mười thanh thản bình an.

Có lẽ hắn vui vì mình đã hoàn thành được lời giao ước, đã chứng minh được rằng bản thân không hề vô dụng...

...

Mục tiêu tưởng chừng vô pháp đạt tới nay rốt cuộc thoả nguyện, Lăng Tiểu Ngư có vui cũng là nên đấy. Chỉ là... hắn vui không có nghĩa người khác cũng vui. Ít nhất thì lúc này, Lăng Thanh Trúc, nàng vui không nổi.

Kể từ khoảnh khắc đem đồ nhi rời khỏi Ngũ Kiếm Đài thì nàng đã một mạch chạy thẳng về đây - động Huyền Âm này. Nàng cần phải mau chóng cứu chữa cho hắn...

Bởi do đã sử dụng quá nhiều cốt nguyên mà giờ đây căn cơ của Lăng Tiểu Ngư đang bị tàn phá, chiếu theo tình huống, chỉ sợ nội tạng một khắc nữa thì cánh giới của hắn sẽ liền đại giảm. Nói không chừng hắn sẽ rút xuống hẳn một đại cánh giới, từ vận đỉnh trung kỳ biến thành trúc cơ sơ kỳ mất.

Đề từ trúc cơ đi lên vận đỉnh, mấy năm qua Lăng Tiểu Ngư hẳn đã phải vất vả nhọc nhằn. Biết bao nhiêu là đau đớn, khổ cực mới có được chút thành tựu như hôm nay, nếu thực phải trùng tu lại... e rằng sẽ càng thêm khó khăn, càng thêm vất vả. Bởi lẽ cùng với tu vi suy giảm, căn cơ của hắn chắc chắn cũng sẽ yếu nhược đi nhiều.

Không. Lăng Thanh Trúc nàng không thể để điều đó xảy ra. Bằng mọi giá nàng cũng phải đem đồ nhi chữa trị. Chẳng phải mới đây, chẳng phải thời điểm Lăng Tiểu Ngư đồ gục mà từ trước khi hắn chính thức xuất động cốt nguyên kia. Lúc đó, Lăng Thanh Trúc nàng đã quyết định xong rồi: Nàng.. sẽ bảo hộ cho hắn.

Đâu phải tự dụng mà Lăng Thanh Trúc nàng lại nhẫn tâm để đồ nhi làm ra hành động điên cuồng đại đột, tự tổn hại căn cơ như vậy. Nàng vốn dĩ có đủ bản lĩnh để xoay chuyển càn khôn, mặc dù cái giá phải trả là rất lớn.

...

Sau lưng Lăng Thanh Trúc, cửa động Huyền Âm đã vừa mới đóng, mấy đạo cấm chế cũng đã được bày ra. Khởi căn động não cũng biết là tại sao.

Lăng Thanh Trúc, nàng không muốn bị người khác làm phiền.

Âu cũng đứng thôi. Tình trạng của Lăng Tiểu Ngư há đâu lại nhẹ, muốn cứu chữa phải cần dùng tới đại thủ đoạn. Trong lúc thi pháp mà bị ngoại nhân quấy nhiễu thì thật chẳng hay tí nào.

Đối với điều ấy, Lăng Thanh Trúc tự hiểu, phần những người khác, mà cụ thể là đám người Chu Đại Trù, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn, Dương Tiểu Ngọc, bọn họ cũng thừa hiểu được. Và đó là lý do tại vì sao bọn họ lại ngoan ngoãn đứng ở ngoài cửa động, không hề kêu gọi một tiếng nào dù trong lòng rất khẩn trương lo lắng.

...

"Tam sư huynh...".

Đi qua bước lại một hồi, Chu Đại Trù rốt cuộc cũng tìm đến Lâm Chí Viễn, hỏi: "Sư huynh nói cho đệ biết, Tiểu Ngư sẽ không sao đâu phải không?".

"Chuyện này...".

Lâm Chí Viễn nhìn Chu Đại Trù, rồi chuyển mắt qua hai cô gái còn lại là Mộng Kiều và Dương Tiểu Ngọc - những người cũng đang trông đợi, cân nhắc hỏi đáp: "Sư phụ đạo hạnh cao thâm, tin tưởng có thể bảo hộ bình an cho lục sư đệ".

Đối với câu trả lời mập mờ này, Dương Tiểu Ngọc chưa mấy vừa ý. Nàng truy vấn: "Lâm sư huynh, vậy còn cảnh giới của Tiểu Ngư? Lăng sư bá liệu có thể...?".

"Phải rồi." - Bên cạnh, Chu Đại Trù bồi thêm - "Lúc này Tiểu Ngư đem cốt nguyên thiếu sót nhiều như vậy, khẳng định cảnh giới chắc chắn sẽ... Tam sư huynh, lão nhân gia, người sẽ ngăn được đúng không?".

"Ừm... Cái đó...".

Lâm Chí Viễn cau mày khó nghĩ: "Cốt nguyên chính là cái lõi cội nguồn sức mạnh của tu sĩ, một khi bị tổn hao nghiêm trọng, muốn ngửa đại giảm tu vi thì chỉ có một cách, đó là lấy cốt nguyên bù đắp cốt nguyên. Cũng tức là nói, sư phụ nếu muốn bảo toàn cho lục sư đệ, như vậy chắc chắn buộc phải dùng tới chính cốt nguyên của mình".

"Nền tảng đạo pháp của sư phụ và lục sư đệ đều là Trường Sinh Tiên Thuật nên hẳn sẽ không xảy ra sự bài xích. Vấn đề chỉ là...".

"Tam sư huynh, là cái gì? Huynh mau nói đi!".

Dưới sự thúc giục của Chu Đại Trù, Lâm Chí Viễn rốt cuộc cũng nói ra: "Cốt nguyên không dễ bù đắp".

Nhẹ hít một hơi, Lâm Chí Viễn nói tiếp: "Quá trình bù đắp cốt nguyên này rất phức tạp, đòi hỏi một lượng lớn hơn nhiều lần so với con số đã mất đi. Mặc dù Tiểu Ngư chỉ là tu sĩ vẫn đinh còn sư phụ đã là một vị chân nhân hậu kỳ, nhưng để chữa trị, không phải tùy tiện liền xong. Huống hồ ngoài việc bù đắp cốt nguyên, sư phụ còn phải quan tâm đến sự tổn hại căn cơ của lục sư đệ nữa. Chỉ sợ cái giá sẽ chẳng nhỏ...".

...

Ba người Chu Đại Trù, Mộng Kiều, Dương Tiểu Ngọc nghe xong thì trầm mặc. Bọn họ đang âm thầm tự hỏi, rằng Lăng Thanh Trúc, nàng liệu có nguyện ý trả giá vì Lăng Tiểu Ngư hay không?

Tuy nàng là sư phụ của Lăng Tiểu Ngư, nhưng điều đó đâu có nghĩa nàng phải vì đồ nhi mà bỏ ra đại giới...

Tu luyện càng lên cao thì cảnh giới tăng tiến càng khó khăn, xưa nay mấy người lại nguyện ý vì kẻ khác mà tự tổn hại căn cơ của mình... Đệ tử thì bất quá cũng chỉ là đệ tử, nào phải con cái hay ruột rà máu mủ, cũng nào phải luyện ái chí nhân, tình cảm đâu có lại sâu đậm được bao nhiêu?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Tấm Lòng Của Người Làm Sư

Dương Tiểu Ngọc không đo được, Chu Đại Trù và Mộng Kiều, bọn họ cũng không dám chắc. Dù vậy, Chu Đại Trù vẫn nhìn theo hướng tích cực. Hắn cố nở nụ cười, tự mình trấn an: "Ta nghĩ Tiểu Ngư sẽ không sao đâu. Lão nhân gia tính khí tuy hơi cổ quái một chút nhưng xưa giờ đối xử với Tiểu Ngư thực tốt lắm. Lão nhân gia sẽ không để hắn xảy ra chuyện gì đâu...".

"Tiểu Ngọc à, người cũng đừng quá lo. Tiểu Ngư khẳng định sẽ ổn thôi".

"Chỉ hy vọng sẽ được như người nói".

...

Bên ngoài, bầu không khí chính là như vậy, ngập tràn bất an và lo lắng. Trong khi đó, ở bên trong động...

Cơ thể Lăng Tiểu Ngư hiện đã rời khỏi tay Lăng Thanh Trúc. Hắn được nàng đặt nằm tại một gian thạch thất âm hàn lạnh lẽo, ngay giữa một trận đồ hình bát quái.

Từ trong chiếc gói chỉ đeo trên tay, Lăng Thanh Trúc lấy ra tám tấm phù lục màu xanh, kẻ đầy thi miện niệm pháp quyết, đem chúng đánh ra, mỗi cái bay về một hướng.

Hai giây chưa đến, linh phù vừa ra đã liền biến thành những thanh trụ, cao tầm năm thước, rộng hơn một gang. Tất cả đều cắm đứng tại tám góc của trận đồ hình bát quái nọ.

Bố trí xong, Lăng Thanh Trúc cũng lập tức tiến vào trận đồ. Nàng ngồi cách Lăng Tiểu Ngư khoảng chừng hai bước chân, tay vươn ra chạm vào má hắn, khẽ thốt:

"Tiểu Ngư Nhi, sự phụ nhất định sẽ không để nguoi xảy ra việc gì đâu".

An tĩnh được vài giây, Lăng Thanh Trúc rất nhanh đã đem cánh tay thu về. Nàng ngồi thẳng lưng, bắt đầu tự mình trích ra cốt nguyên nơi thể nội.

Theo thời gian trôi, từ trong lòng bàn tay nàng, những tia lực lượng rất dồi dào thuần xuất ra ngày một nhiều. Chúng tựa như những sợi tơ màu xanh vươn về phía trước, quấn lấy cơ thể Lăng Tiểu Ngư, đem hắn nâng lên...

Chợt, chính tại lúc này, hai mắt vốn khép hờ của Lăng Thanh Trúc bỗng bất ngờ mở lớn. Kỳ lạ là đôi đồng tử bên trong, chẳng rõ tự bao giờ đã chuyển hẳn từ đen sang tím, trông yêu dị vô cùng.

Sự thay đổi này, nó chắc chắn không phải do quá trình thi pháp tạo nên. Biến chuyển thiết nghĩ là vì chính bản thân đôi mắt. Căn cứ vào sự dao động liên tục của hình ảnh sóng nước uốn lượn bên trong, rất có khả năng đôi mắt này chính là... Tử Ngục Ma Đồng. Một cặp linh nhãn với đầy những truyền thuyết chết chóc gắn liền...

...

Cả cuộc đời mình, tính từ thuở ấu thơ cho đến bây giờ, có lẽ đây là một trong số những lần hiếm hoi Lăng Thanh Trúc để lộ ra bí mật về đôi mắt của mình. Đáng tiếc, Lăng Tiểu Ngư lại không có cơ hội chứng kiến, dù hắn vẫn đang hiện diện đi nữa.

Lơ lửng giữa không trung, trong dáng vẻ an nhiên, cơ thể hắn đã bắt đầu được chữa trị. Từng tia cốt nguyên do Lăng Thanh Trúc xuất ra, chúng đang nối nhau đi vào người hắn...

Nhờ có ma đồng soi rọi mà thao tác của Lăng Thanh Trúc nhanh hơn lẽ thường rất nhiều. Lẽ tất nhiên, độ chính xác càng thêm đảm bảo.

...

Thế rồi chẳng biết đã trải qua bao lâu, linh quang của trận đồ thái cực cũng dần tiêu tán. Tám thanh trụ do linh phù biến hoá cũng là như vậy, biến mất vô tung.

Cầm một viên đan dược cho vào miệng đồ nhi xong, Lăng Thanh Trúc lúc này mới lại lần nữa xuất động cốt nguyên. Giai đoạn chữa trị thứ hai cứ vậy mà bắt đầu...

...

Từng chút một, Lăng Thanh Trúc rất cẩn thận đem cốt nguyên của mình bù đắp cho đồ nhi. Nàng không có chút nào do dự, cũng chẳng hề tiếc nuôi tu vi. Trong tâm trí nàng từ đầu chí cuối đều chỉ nghĩ phải làm sao để Lăng Tiểu Ngư được chữa trị một cách triệt để và an toàn nhất. Tấm lòng ấy, nó thật đáng quý biết bao. So với hàng trăm, hàng ngàn kẻ được gọi "sự phụ" khác, Lăng Thanh Trúc nàng chắc chắn là xứng đáng hơn nhiều.

...

...

Mặt trời trên đỉnh Trúc Kiếm đã lui vào một góc, khuất dần sau hàng cây cổ thụ. Bóng chiều buông, rồi màn đêm xuống...

Trong tiếng gió vi vu se lạnh của chốn cao sơn, ngoài cửa động Huyền Âm, đám người Chu Đại Trù vậy mà vẫn còn đang đứng đợi.

Dạ thâm ái ngại, Mộng Kiều hướng chỗ Dương Tiểu Ngọc bước qua, thấp giọng nói ra: "Tiểu Ngọc, sự phụ chưa biết khi nào mới đi ra, trời hiện cũng đã muộn, hay là sự muội hãy trở về Mặc Kiếm Phong trước. Có tin gì của Tiểu Ngư ta sẽ lập tức qua đó thông tri ngay cho muội".

"Tứ sư tỷ ta nói đúng đấy Tiểu Ngọc".

Chu Đại Trù tiếp lời khuyên bảo: "Bây giờ trời cũng tối rồi, Tiểu Ngọc ngại trước cứ về Mặc Kiếm Phong đi. Lúc này Lý sư thúc cũng dặn ngại mau sớm trở về mà".

Dương Tiểu Ngọc nghe xong, nhẹ lắc đầu: "Ta sẽ đợi".

"Nhưng mà lúc này Lý sư thúc..."

"Nếu sư phụ lại tới đây, ta sẽ tự giải thích với người".

Chu Đại Trù, Mộng Kiều tính khuyên nhủ thêm, nhưng khi trông thấy thái độ kiên quyết mười phần của Dương Tiểu Ngọc thì lời ra tới miệng đành nuốt ngược trở vào.

Người ta đã vì sư đệ của mình mà đến lệnh sư cũng dám trái, thử hỏi bọn họ sao có thể mở miệng khuyên can thêm nữa. Như vậy thì có khác nào là xua đuổi...

Tận đáy lòng, Chu Đại Trù bày tỏ: "Tiểu Ngọc, ngại quả nhiên là người bạn thanh mai trúc mã tốt của Tiểu Ngư. Nếu hấn biết ngại đã vì hấn lo lắng như vậy, hấn nhất định sẽ rất cảm động".

"Ta chỉ cần hấn được bình an thôi..."

p/s: Từ bây giờ sẽ có chút thay đổi, đó là số từ mỗi chương sẽ không mặc định ~ 2k từ như trước nữa. Tốc độ viết của Pea rất chậm, trung bình 1 tiếng đồng hồ chỉ gõ được khoảng 400 đến 500 chữ là cao, hơn nữa cũng không thể viết liên tục liên mạch từ đầu chương đến cuối chương. Thường thì 1 chương phải mất 2,3 lần viết mới xong được.

Hmm... Cứ bám theo tiêu chí 2k từ sẽ cảm thấy rất áp lực, mà viết dài Pea lại đâm ra chán. (Pea thích viết theo kiểu mấy bộ ngôn tình TQ, mỗi chương chỉ 1k từ trở xuống cơ).

Tóm lại, từ bây giờ Pea sẽ viết và đăng theo cảm tính, mỗi lần viết được bao nhiêu thì đăng bấy nhiêu chứ không đợi 2,3 lần gộp lại rồi đăng cho đủ 2k từ như trước nữa. Nhưng mọi người cũng không cần quan trọng cái này, bởi vì mình vẫn sẽ đảm bảo mỗi ngày đều sẽ trên 2k chữ đăng lên.

Chương ngắn hơn, nhưng tổng chữ trong một ngày thì cũng sẽ như trước (hoặc hơn) thôi, mọi người sẽ chẳng thiệt gì, chỉ hơi tốn thời gian click chương tiếp theo.

Hy vọng mọi người sẽ vẫn tiếp tục đồng hành cùng Tiên Môn đi hết đoạn đường.

p/s2: Bật mí chút. Cá nhỏ sắp tới sẽ được ra khỏi tông môn để dẫn thân vào một hành trình đặc sắc và hương điểm ^^ . Cuộc gặp gỡ với ma nữ đã sắp tới, nhưng... he he... Không phải một mà tới tận hai ma nữ nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Chữa Trị Hoàn Tất

...

...

"Vù vù... vù vù..."

"Vù vù... vù..."

Trời càng về khuya bầu không khí càng lạnh. Trước động Huyền Âm, dưới ánh trăng soi rọi, hoà lẫn trong tiếng gió vi vu là hơi thở trầm lặng của đám người Chu Đại Trù, Dương Tiểu Ngọc...

Khá lâu rồi chẳng ai mở miệng nói năng gì. Tất cả đều tự tìm cho mình một góc, im lặng đợi chờ. Có lẽ giờ phút này, dáng vẻ ấy mới phù hợp với hoàn cảnh.

Bởi lòng họ đã yên ắng ư?

Không, nào phải. So với trước thì bọn họ càng bất an và lo lắng hơn. Sở dĩ chẳng ai nói ra là vì toàn bộ đều đã nặng nề quá đỗi...

Thời gian đã trôi qua khá lâu rồi, vậy mà từ bên trong động như cũ vẫn chưa có một dấu hiệu nào truyền ra. Quá trình cứu chữa cho Lăng Tiểu Ngư, chỉ sợ còn muốn khó khăn hơn những gì mà bọn họ đã hình dung trước đó...

...

"Tiểu Ngư, người sẽ không có chuyện gì đâu phải không..".

Ngồi dưới tàn đại thụ, Dương Tiểu Ngọc tựa cằm lên gối, mắt xa xăm thẳm nói. Chỉ cho mình nghe.

Nàng đang hồi tưởng. Ký ức của những ngày xưa cũ, cái thời nàng mới chỉ là một cô bé bốn, năm tuổi..

Lúc đó, tại Đào Hoa thôn, bởi Lăng Ngọc Yến và phụ thân nàng đều là thầy thuốc trong thôn nên đôi bên thường xuyên qua lại. Mỗi lần Yến cô cô sang tìm phụ thân nàng thì bên cạnh luôn có một đứa trẻ được dẫn theo. Chính là Lăng Tiểu Ngư.

Trong ký ức của nàng, Lăng Tiểu Ngư thật là đơn thuần lắm. Mặc dù năm tháng đã trôi đi nhưng Dương Tiểu Ngọc nàng vẫn còn nhớ rõ như in. Lần gặp gỡ đầu tiên ấy, Lăng Tiểu Ngư đã tới chào hỏi nàng bằng một nụ cười rất tươi. Nụ cười kia, nó hết sức trong sáng.. và đẹp đẽ. Cũng giống như chính con người hẳn vậy.

Ôi quá khứ, vì sao nó lại đẹp đến thế? Phải chăng tháng năm đã làm cho đôi mắt ta vẫn đục?

Những nụ cười dần thưa bớt. Những mộng tưởng dần phai nhạt, hoặc đổi thay... Chỉ có quá khứ là vẫn vẹn nguyên. Ở đó, có một cô thôn yên bình, có một đôi trẻ ngày ngày cùng nhau chơi đùa...

...

Dương Tiểu Ngọc đã chìm trong hồi ức cả một hồi lâu, nhưng giờ thì nàng đã thoát ra khỏi đó. Hoàn toàn thanh tỉnh.

Mời vừa rồi, cửa động Huyền Âm đã được mở.

Sau cái chuyển mình vội vã, cùng với ba người Chu Đại Trù, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn, Dương Tiểu Ngọc nhanh chóng chạy lại. Nàng nhìn Lăng Thanh Trúc - người mới từ trong động bước ra, hỏi gấp: "Lăng sư bá, Tiểu Ngư thế nào rồi?".

"Lão nhân gia, Tiểu Ngư hẳn sao rồi?" Kế bên, sau Dương Tiểu Ngọc, Chu Đại Trù cũng lên tiếng.

Đối lập với sự nôn nóng của Dương Tiểu Ngọc và đám đồ nhi, Lăng Thanh Trúc chẳng vội trả lời. Nàng đi thêm vài bước, rồi mới nói: "Tiểu Ngư Nhi đã ổn rồi".

"Tốt quá...".

Nụ cười rớt cuộc cũng trở lại trên môi, Chu Đại Trù vui mừng bật thốt. Mộng Kiều và Lâm Chí Viễn, hai người bọn họ cũng là như vậy, thần thái tươi tắn lên hẳn.

Tuy nhiên, Dương Tiểu Ngọc thì hơi khác một chút. Vui thì đúng là nàng đã vui, nhưng ẩn trong niềm vui ấy, sự lo lắng, nó vẫn còn.

"Lăng sư bá." - Nàng tiếp tục hỏi - "Cảnh giới và căn cơ của Tiểu Ngư...?".

Tuy Dương Tiểu Ngọc còn chưa nói hết ý nhưng Lăng Thanh Trúc vẫn dễ dàng hiểu được. Nàng hỏi đáp: "Người không cần lo. Ta sử dụng thủ đoạn đặc biệt để chữa trị, vậy nên căn cơ của Tiểu Ngư Nhi đã hoàn toàn được ổn định. Tu vi của hắn, nó vẫn như cũ là vấn đề trung kỳ".

Tới lúc này, sau khi nghe được đáp án từ Lăng Thanh Trúc, cõi lòng Dương Tiểu Ngọc mới chính thức thờ phào. Tâm tình buông lỏng, nàng bày tỏ sự cảm kích: "Lăng sư bá, cảm ơn người...".

Lăng Thanh Trúc lắc đầu: "Tiểu Ngư Nhi là đệ tử của ta, ta chữa trị cho hắn đó vốn là việc nên làm".

"Lão nhân gia...".

Nghe người hô gọi, Lăng Thanh Trúc chuyển mắt nhìn qua thì thấy Chu Đại Trù đã kê mặt lại gần.

Hơi nước như chực chờ tuôn ra thành lệ, hắn nắm tay nàng mà rằng: "Lão nhân gia người đối với bọn đệ tử thật tốt. Đại Trù con biết mà, lão nhân gia chính là bậc phụ mẫu từ ái luôn sẵn sàng hi sinh vì con cái của mình... Lão nhân gia sau này sinh con, nhất định con của người sẽ rất... Ui da...!".

...

Từ trên đất, Chu Đại Trù lồm cồm bò dậy. Hắn vừa xoa mặt - chỗ bị người đánh - vừa bất mãn nói ra: "Lão nhân gia, người làm cái gì vậy? Tự nhiên lại động tay động chân...".

"Tự nhiên?".

Lăng Thanh Trúc hừ lạnh: "Thằng mập nguoi ăn nói hồ đồ, phỉ báng ân sư, ta chưa cắt lưỡi nguoi là may cho nguoi rồi đấy!".

"Con... con có nói gì đâu chứ".

"Hừ...".

Ném Chu Đại Trù sang một bên, Lăng Thanh Trúc lúc này mới quay lại xem Dương Tiểu Ngọc. Vừa lúc, Dương Tiểu Ngọc cũng mở miệng hỏi xin: "Lăng sư bá, người cho phép đệ tử vào gặp Tiểu Ngư một chút được không?".

"Hắn hiện vẫn còn hôn mê".

"Đệ tử chỉ muốn nhìn hắn một lát".

Lăng Thanh Trúc tỏ vẻ trầm ngâm. Hữu ý lại như vô tình, nàng lặng lẽ quan sát cô gái đứng trước mặt. Chừng khi trông thấy máu bầm đọng trên môi cùng dấu vết màu đỏ sẫm còn vương nơi tay đối phương thì mới nhẹ gật đầu: "Thôi được rồi. Ta sẽ dẫn nguoi vào xem hắn một lát".

"Đa tạ sư bá".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Người Mặt Quỷ

"Lão nhân gia!".

Quay lưng lại, Lăng Thanh Trúc đổi giọng: "Thằng mập nguoi lại có chuyện gì?".

"Lão nhân gia, người đừng có nhìn con như vậy. Con bị khủng hoảng a...".

"Hừ...".

"Lão nhân gia, khoan đã!".

Chân Lăng Thanh Trúc vừa dừng thì tiếng Chu Đại Trù cũng lần nữa vang lên: "Lão nhân gia, con cũng muốn vào xem Tiểu Ngư".

"Hắn chưa chết, có gì đâu mà xem".

Nói rồi, Lăng Thanh Trúc quay mặt, lạnh lùng bước đi, để lại Chu Đại Trù với nỗi hụt hẫng vô bờ.

"Tiểu Ngư, lão nhân gia không có cho ta vào xem nguoi... Nguoi tỉnh dậy cũng đừng có trách ta...".

...

...

Dưới sự tận tâm tận lực của Lăng Thanh Trúc mà tình trạng Lăng Tiểu Ngư đã ổn định. Cốt nguyên đã được bù đắp, căn cơ cũng hoàn toàn giữ vững.

Có một vị sư phụ hết lòng thương yêu đệ tử như thế, đó cũng là một may mắn lớn của Lăng Tiểu Ngư. Chỉ ít thì hiện giờ đích xác là như vậy. Còn mai sau, năm tháng của tương lai, thế sự ra sao nào ai biết được...

Trước mắt, tại Kim Kiếm Phong...

Trong một căn phòng rộng rãi, trên chiếc giường gỗ đỏ với chăn đệm đơn sơ, một nam nhân hiện đang ngồi điều tức. Kẻ này, hắn cũng chẳng phải ai xa lạ, đích thị là đối thủ đã buộc Lăng Tiểu Ngư phải tự mình thiêu đốt cốt nguyên mới đánh bại được: Lưu Cảnh Thiên.

Lúc đó, trên Ngũ Kiếm Đài, tuy rằng Lưu Cảnh Thiên trông thảm hại hơn Lăng Tiểu Ngư vài phần, cũng đã đổ gục sớm hơn Lăng Tiểu Ngư, nhưng bất quá chỉ là "hình thức bên ngoài". Thực chất, ở bên trong cơ thể, thương tích của hắn nhẹ hơn đối thủ của mình rất nhiều.

Có điều, nhẹ thì nhẹ, Lưu Cảnh Thiên vẫn phải cần tịnh dưỡng. Chỉ e muốn hoàn toàn khôi phục như lúc đầu, dẫu có linh đan dược thủy trân quý thì thời gian tối thiểu cũng mất mười ngày nửa tháng...

...

"Két...".

Không gian vốn dĩ trầm lắng chợt bị phá tan bởi thanh âm đầy cửa.

Mắt khép dường thần nay đã mở hẳn, Lư Cảnh Thiên nhìn người vừa tự ý tiến vào phòng mình, nói: "Sư huynh, đêm khuya không biết đến tìm đệ có việc gì?".

"Việc gì?".

Tô Đông Vũ nở một nụ cười mai mỉa: "Kỳ tài tu luyện của Kim Kiếm Phong ta bị người đánh trọng thương, thân làm sư huynh, ta đến thăm chẳng phải là chuyện nên làm sao?".

"Sư huynh cần gì phải châm chọc ta như vậy".

"Hừ...".

Thu lại 'nụ cười', Tô Đông Vũ thẳng thắn tỏ rõ sự không vui của mình: "Lư Cảnh Thiên người đường đường là tu sĩ vẫn đinh hậu kỳ đỉnh phong, lại còn lĩnh hội phong chi ý cảnh, vậy mà ngay cả một tên tư chất bình phàm tu vi vẫn đỉnh trung kỳ người cũng đánh không nổi... Lư Cảnh Thiên, chuyện người hứa với ta người đã không làm được, giờ người tính thế nào đây?".

Lư Cảnh Thiên cúi đầu trầm mặc, ngẩng lên thì đáp: "Lăng Tiểu Ngư kia vốn chẳng phải kẻ 'bình phàm' như sư huynh nói. Đạo thuật của hắn lợi hại hơn cái mức tu vi vẫn đỉnh trung kỳ rất nhiều".

"Người còn biện minh".

Lần này thì Lư Cảnh Thiên không hồi âm lại nữa.

Thấy đối phương im lặng, thần tình đã đổi khác, Tô Đông Vũ cũng biết cân nhắc mà thôi chẳng xoáy sâu vào. Hắn dịu giọng lại:

"Lư sư đệ, tại sao ta phải đối phó Lăng Tiểu Ngư, bây giờ có lẽ người cũng đã hiểu được. Kẻ này đã thật sự trở thành cái gai trong mắt ta...".

"Lư sư đệ, cái gai này nếu không nhổ thì sớm muộn gì cũng đề lại hậu họa".

"Sư huynh cần ta làm gì?" Lư Cảnh Thiên chẳng phải kẻ ngốc nên vừa nghe qua lời bóng gió liền hiểu ý ngay.

Đối với sự nhanh nhạy đó của hắn, Tô Đông Vũ tỏ ra khá hài lòng: "Trước mắt thì không thể làm gì, nhưng người cứ chuẩn bị. Khi nào có cơ hội ta sẽ báo người hành động".

Nói đoạn, Tô Đông Vũ cho tay vào áo lấy ra một chiếc lọ nhỏ rồi đem nó đặt lên chiếc bàn ở giữa phòng.

"Ta có một ít đan dược rất công hiệu trong việc chữa trị nội thương, người cầm lấy mà dùng".

"Được rồi. Người hãy dưỡng thương cho tốt".

Đôi mắt nhìn theo thân ảnh Tô Đông Vũ, chừng khi đối phương sắp bước ra khỏi cửa thì Lư Cảnh Thiên bỗng cất tiếng gọi: "Khoan đã".

Xoay người lại, Tô Đông Vũ hơi nghi hoặc: "Lư sư đệ, người còn có gì muốn nói sao?".

"Tô sư huynh, ta thật sự có chút khó nghĩ".

"Khó nghĩ? Là vấn đề gì?".

Lư Cảnh Thiên cũng không dài dòng, trực tiếp hỏi thẳng: "Lăng Tiểu Ngư chẳng phải người của Kim Kiếm Phong, trước nay cũng chưa từng đắc tội với huynh, bất quá chỉ là có chút quan hệ với Dương Tiểu Ngọc mà thôi. Ta thật không hiểu tại sao huynh lại có thành kiến với hắn tới như vậy".

"Câu hỏi hay đấy".

Tô Đông Vũ cười nhạt, từ tốn trả lời: "Lư sư đệ, có một số người mất những thứ không đáng mất, lại có một số người nhận những thứ không đáng nhận, điều đó... rất không đúng".

"Trong mắt ta, ở Thiên Kiếm Môn này, môn nhân chỉ có hai loại: loại thứ nhất là phục tùng và ngưỡng vọng ta, loại thứ hai thì chính là những kẻ đối nghịch và sẽ đối nghịch ta. Những kẻ đó, với ta thì bọn chúng không có ở Thiên Kiếm Môn này, như vậy Thiên Kiếm Môn mới tốt hơn được".

"Lư Cảnh Thiên, người hiểu rồi chứ?".

...

...

"Tô Đông Vũ, người đứng là một kẻ cuồng vọng, ảo tưởng..."

Đợi cho Tô Đông Vũ đi rồi, lúc này Lưu Cảnh Thiên mới khinh miệt thốt ra. Hắn cảm thấy vị Tô sư huynh kia của mình quá ư mực cười.

Tô Đông Vũ hẳn nghĩ hẳn là ai? Trung tâm của mọi thứ? Tất cả mọi người đều phải xoay xung quanh hắn?

"Xem ra Tô Đông Vũ người cũng chỉ là hạng thiếu năng mà thôi".

...

"Phù...".

Thở ra một ngụm trọc khí, Lưu Cảnh Thiên thôi không nghĩ đến kẻ cuồng vọng họ Tô kia nữa. Hắn khép mắt lại, đang chuẩn bị đã toạ điều tức thì..

"Két...".

... cửa phòng lại mở ra.

Kề đấy, một thân ảnh chậm rãi tiến vào.

Đối lập với bộ bạch y Tô Đông Vũ mặc ban nãy, người này khoác hẳn một chiếc áo choàng rộng màu đen, phủ từ đầu tới chân. Nhưng, đó vẫn chưa phải điểm đáng chú ý nhất, thứ làm người ta ấn tượng hơn là khuôn mặt hắn. Nơi đó, toàn bộ đều được che đi bởi một chiếc mặt nạ hình quỷ dữ, cực kỳ khủng bố.

Đáng sợ là vậy, tuy nhiên, Lưu Cảnh Thiên lại chẳng khiếp hãi một tí nào. Trái lại, khi trông thấy bộ mặt ma quỷ kia hắn còn tỏ rõ vui mừng.

Không giống lúc tiếp chuyện Tô Đông Vũ, lần này Lưu Cảnh Thiên đã chủ động bước xuống giường, hướng kẻ phía trước cung kính cúi đầu:

"Đệ tử Cảnh Thiên bái kiến sư phụ".

p/s: Thật ra vốn ban đầu Pea tính đề "Thần quang hiển lộ, thái cực hiện hình" tại Ngũ Kiếm Đài luôn, nhưng sau cân nhắc lại thì thôi, dời lại. Tình tiết vẫn chưa tới, viết ra sẽ không hợp.

Nhưng mọi người yên tâm, Pea đảm bảo thời khắc "Thần quang hiển lộ, thái cực hiện hình" sẽ không khiến mọi người phải thất vọng đâu. Đó sẽ là một tràng cảnh rất kinh tâm động phách.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Sóng Ngầm

"Không cần câu nệ".

Người đeo mặt nạ quỷ rẽ bước, hướng chiếc bàn đặt ở giữa phòng tiến lại. An vị xong rồi mới hỏi: "Thương tích của người thế nào?".

"Sư phụ, người đã biết rồi sao?".

"Trên đường đến đây có tình cờ nghe đám đệ tử Thiên Kiếm Môn các người bàn luận. Bọn họ nói người chính là bại dưới tay của Lăng Tiểu Ngư - một đệ tử tư chất bình phàm thuộc Trúc Kiếm Phong?".

"Vâng, đệ tử lấy làm hổ thẹn".

Trong mắt ánh lên một tia khác lạ, người mặt quỷ nhận xét: "Xem ra Lăng Tiểu Ngư kia cũng chẳng phải đơn giản. Đối với kẻ này, ta thực là có chút hiếu kỳ rồi".

"Sư phụ, người... muốn xâm nhập Trúc Kiếm Phong?".

Trước sự dò hỏi của Lưu Cảnh Thiên, người mặt quỷ tỏ vẻ không hài lòng: "Thế nào? Ta không thể?".

"Sư phụ, đệ tử không phải ý đó".

Lưu Cảnh Thiên cúi đầu, chừng sợ bị hiểu lầm nên vội thanh minh: "Đệ tử nghe nói Lăng Tiểu Ngư kia hiện đang được đích thân Lăng Thanh Trúc trông coi, con sợ người...".

"Bị phát hiện?".

Dưới lớp mặt nạ, người mặt quỷ nhếch môi xem thường: "Cảnh Thiên, ngươi quá coi nhẹ vị sư rồi đấy".

"Nói thật, ở Thiên Kiếm Môn này của ngươi, có tư cách làm đối thủ của ta cũng duy chỉ hai người. Một là Cơ Thành Tử, hai là Lăng Thanh Trúc. Chính diện giao đấu ta đúng có chút e ngại, nhưng nếu chỉ đơn giản tiềm hành quan sát, bọn họ muốn phát hiện ra ta cũng không phải dễ".

"Sư phụ, đệ tử cũng chỉ là sợ vạ nhất...".

"Được rồi, xếp chuyện đó qua một bên đi".

Người mặt quỷ mau chóng thay đổi chủ đề. Hắn hỏi thẳng: "Cảnh Thiên, chuyện ngươi và Tô Đông Vũ kia là thế nào? Ngươi bị hắn nắm bắt được gì rồi phải không?".

"Sư phụ tuệ nhãn như đuốc".

Lưu Cảnh Thiên hít nhẹ một hơi, kể rõ: "Sư thể là như vậy. Đạo trước đệ tử có tình cờ phát hiện được một món đồ tốt, thế nhưng đã bị kẻ khác nhanh tay lấy trước. Đệ tử không cam lòng nên đã xuống tay với kẻ kia, chẳng may lại bị Tô Đông Vũ phát hiện".

"Kẻ bị đệ tử giết vốn xuất thân danh môn, lại là người trong chính đạo, vậy nên một khi chuyện truyền tới tai của các bậc trưởng bối, khẳng định đệ tử sẽ phải chịu cực hình, thậm chí... phải đền mạng".

"Nhưng Tô Đông Vũ đã thay ngươi giữ kín, đổi lại, Cảnh Thiên ngươi phải phục tùng hắn?".

"Vâng, sư phụ".

Ngón tay gõ nhẹ lên bàn, người mặt quỷ trầm ngâm một lúc rồi nói: "Trước mắt ngươi hãy tạm thời nhẫn nhịn mà làm theo lời Tô Đông Vũ. Dù sao thân phận của hắn cũng có chút đặc thù, hạ thủ với hắn sẽ mang lại nhiều rắc rối...".

"Nhưng ngươi yên tâm. Đợi vì sư thân công đại thành thì Cảnh Thiên ngươi sẽ không cần phải cúi đầu trước ai khác nữa. Khi đó, ngươi sẽ là kẻ dưới một người nhưng trên muôn vạn người".

"Sư phụ đạo pháp thâm huyền, thần công cái thế, thống lĩnh thiên hạ cũng chỉ là chuyện sớm muộn".

...

Cuộc trò chuyện đêm khuya cứ vậy mà diễn ra thêm một lúc nữa, chừng khi canh tư đã điểm, lúc này người mặt quỷ mới rời đi. Trước khi đi, hắn có lấy từ gói chỉ ra một cuốn ngọc giản đưa cho Lưu Cảnh Thiên và nói:

"Cảnh Thiên, công pháp tầng thứ hai ngươi đã sắp luyện xong, đây là toàn bộ nội dung của tầng công pháp thứ ba. Nhớ kỹ, xem xong thì lập tức đốt đi".

"Vâng, sư phụ. Đệ tử sẽ chăm chỉ tu luyện để không phụ kỳ vọng của người".

Lưu Cảnh Thiên cúi đầu đưa tay tiếp nhận cuốn ngọc giản, đến lúc ngẩng lên thì mới nhận ra người trước mặt đã đi mất từ lúc nào.

"Sư phụ quả nhiên vẫn là người ta không thể nắm bắt được".

...

...

Năm ngày sau.

Trúc Kiếm Phong, động Huyền Âm.

Suốt quãng thời gian này, Lăng Tiểu Ngư như cũ vẫn còn hôn mê chưa tỉnh. Không phải bởi cơ thể hắn chưa muốn tỉnh mà vì Lăng Thanh Trúc đã can thiệp vào. Để cho quá trình kháng phục diễn ra hoàn hảo nhất, nàng đã cho Lăng Tiểu Ngư uống một ít thuốc có tác dụng an thần, dưỡng khí...

Đáng ra, với việc thiêu đốt đại lượng cốt nguyên, tự tổn hại căn cơ, Lăng Tiểu Ngư nếu muốn vận động bình thường thì chỉ ít cũng phải cần mười ngày nửa tháng, còn bằng đề sức khỏe kháng phục như lúc đầu, năm bảy tháng thiết nghĩ cũng bình thường.

Nhưng may cho hắn. Nhờ Lăng Thanh Trúc chấp nhận bỏ ra đại giới mà tình trạng của hắn đã hoàn toàn được cải biến. Nói Lăng Tiểu Ngư hắn được kéo ra từ vực thăm thực cũng không quá...

...

"Haizz...".

Ngồi bên chiếc bàn đá đơn sơ bình dị, trong bộ tử y thường thấy, Lăng Thanh Trúc chống cằm, mắt nhìn kẻ nào đó đang nằm trên bệ - chỗ mình vẫn hay dùng để tu luyện, dưỡng thần, thờ dài một tiếng.

"Haizz...".

... Rồi lại thêm một tiếng nữa.

Thành thật mà nói thì đây đã không phải lần đầu tiên nàng phiền não vì Lăng Tiểu Ngư. Suốt mấy ngày qua, tiếng thờ dài của nàng đã vang lên không ít. Cứ mỗi lần nhìn tới hắn là trong lòng nàng lại...

"Lăng Thanh Trúc à Lăng Thanh Trúc, tại sao năm đó ngươi lại đại đột như vậy, đang yên đang lành tự dưng đi thu nhận con cá nhỏ này làm gì...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Chuẩn Bị Diễn Kịch

"Haizz...".

Càng nghĩ càng thêm chán nản, Lăng Thanh Trúc sau cùng vẫn đành chấp nhận "lỗi lầm" trong quá khứ. Nàng gác lại chuyện xưa, chuyển mình đứng dậy, hướng chỗ đồ nhi bước qua.

Mông đặt xuống bệ, trong tư thế hai chân thả lỏng, mái đầu nghiêng nghiêng, Lăng Thanh Trúc lầu bầu, một mình tự nói: "Đồ cá ươn, đồ cá chết... Tiểu tử ngươi là con cá cứng đầu cứng cổ...".

Như cảm thấy nói không thì chưa đủ, nàng giơ hẳn ngón tay vào trán Lăng Tiểu Ngư, tiếp tục trách móc: "Thường ngày ta thấy ngươi thật thà nên cũng thật tâm tin tưởng, ai mà ngờ tiểu tử ngươi lại dám ở sau lưng ta lén lút tu luyện yêu công tà thuật...".

"Là ai dạy ngươi lừa dối vi sư hả? Hả?".

"Con cá ươn, con cá thối, Lăng Thanh Trúc ta nuôi dạy ngươi bao nhiêu năm, thế mà bây giờ ngươi lại đối xử với ta như vậy. Rốt cuộc thì cái tên "cao nhân" kia có gì tốt mà ngươi phải bao che cho hắn như vậy? Lại còn tin tưởng theo hắn học yêu công tà thuật nữa... Hừ, lẽ nào ngươi thực muốn ta xách Trường Sinh Kiếm đi phá hủy Phệ Tinh Đối Nguyệt Động mới chịu khai?".

Mấy lời này cũng chẳng phải tùy tiện nói chơi. Trong đầu mình, Lăng Thanh Trúc đích xác là đã có tính qua chuyện này. Mặc dù Trường Sinh tiên kiếm nếu chưa đến mức vạn bất đắc dĩ thì không được phép điều động, nhưng vì cảm thấy tên "cao nhân" kia đã trở thành mối nguy nên nàng nghĩ cần trừ khử.

Dám tự ý sửa đổi công pháp của Trúc Kiếm Phong nàng, lại còn dạy cho đồ nhi nàng những thứ mà ngay đến nàng cũng không nhìn ra được, như vậy thử hỏi Lăng Thanh Trúc nàng làm sao có thể dễ dàng?

Đối phương nếu đã không biết an phận thì Lăng Thanh Trúc nàng cũng sẽ phóng tay hành động...

Có điều trước đó, nàng cảm thấy mình cần phải tìm hiểu kỹ càng cái đã.

"Hum.. Trước tiên phải tìm cách để Tiểu Ngư Nhi đem mọi chuyện khai ra. Uy lực bất thường của Thiên Diệp Thủ cùng một chương phô thiên cái địa sau cùng kia, thoát nhìn cũng không phải loại hình mà yêu công tà thuật nên có".

"Chỉ là... con cá chết này cứng đầu cứng cổ như vậy, làm thế nào hắn mới chịu khai đây? Tốt xấu gì thì cũng là đệ tử của mình, đâu phải phường tà đạo, cũng không thể đem hắn xử hôn. Dùng Tử Ngục Ma Đồng nhiếp hồn hắn ư? Thế thì quá đáng quá...".

...

"... Với tính cách của hần, chỉ sợ ta có đánh, có mắng nguyên mười ngày nửa tháng cũng vô dụng. Nèn làm sao mới được đây..."

"Phải rồi!"

Trải qua một hồi ngẫm nghĩ, Lăng Thanh Trúc có vẻ cuối cùng cũng tìm ra biện pháp.

"Tên tiểu tử này là người trọng tình cảm, đã vậy chỉ bằng ta đánh vào điểm này. Ngắm lại thì sở dĩ hần một mực bao che cho tên "cao nhân" kia là vì đối phương có ơn trợ giúp hần tu luyện ở Phệ Tinh Đối Nguyệt Động, bây giờ nếu hần biết ta vì cứu chữa cho hần mà căn cơ bị tổn hại nghiêm trọng đâu này? Hần nhất định sẽ tự cảm thấy mình rất có lỗi. Khi đó, ta chỉ cần dẫn dắt một chút thì hần sẽ tự nguyện khai báo thôi..."

"He he..."

Lăng Thanh Trúc tự thấy đắc ý, che miệng cười gian.

"Tiểu Ngư Nhi, con cá nhỏ, một khi vì sư đã ra tay thì tiểu tử nguoi dùng hồng chày thoát nhé".

...

Đã có chủ ý, Lăng Thanh Trúc không chần chừ thêm nữa, lập tức bắt tay vào chuẩn bị. Dựa theo tính toán của nàng thì khoảng tối nay là Lăng Tiểu Ngư sẽ tỉnh lại rồi. Từ đây đến đó cũng chẳng còn bao nhiêu thời gian, nàng cần phải tranh thủ a.

...

"Hmm... Bộ dạng ta như vậy thì không được".

Lăng Thanh Trúc dùng đạo thuật tạo ra một tấm gương phản chiếu, nàng vừa soi vừa tính: "Tiểu Ngư Nhi trông thấy ta an nhiên lành lặn như vậy thì sao mà động lòng được. Phải cải trang một chút..."

Thân là người từng trải với không ít lần hành tẩu dọc ngang, Lăng Thanh Trúc dĩ nhiên thừa biết bản thân phải làm gì. Đầu tiên, nàng đem hai chiếc trâm cài tháo xuống, kế đó thì dùng tay tự mình làm rối mái tóc, để nó trở nên mất trật tự vừa đủ.

Đã xong?

Tất nhiên là chưa. Xong làm sao được mà xong, mới bấy nhiêu thì đã thảm hại nổi gì. Đầu tóc thì coi như tạm ổn, nhưng khuôn mặt thì vẫn chưa phù hợp a.

"Nèn làm cho nó tái đi một chút, hai mắt cũng phải về cho thâm một chút..."

Cánh tay lại động, Lăng Thanh Trúc lúi từ chiếc không gian giới chỉ đang đeo ra một mớ đồ vật đã xếp xó lâu ngày, tiếp tục công cuộc cải trang của mình. Với bột phấn, hương màu các thứ, nàng hết chăm lại vẽ, hết vẽ lại chấm, khá chi ti mỉ.

Thành quả là khoảng tầm hai khắc sau, một diện mạo mới đã hoàn tất.

Khuôn mặt này, so với lúc nãy thì thần thái phải gọi khác xa mười phần. Nó chẳng có tí sinh khí nào cả. Thậm chí, so với người bệnh lâu ngày còn muốn tệ hơn đôi chút. Làn da trắng tái, hai mắt thâm quầng, bờ môi khô khốc nhợt nhạt... Nếu người không biết, chỉ e nhìn vào lại tưởng Lăng Thanh Trúc nàng đang trong tình trạng nguy kịch luôn ấy chứ.

Cải trang "đậm nét" là thế, ấy vậy mà Lăng Thanh Trúc, nàng lại thấy còn chưa vừa ý.

"Hmm... Hình như vẫn hơi thiếu một chút. Cần có gì đó rõ ràng hơn nữa mới được".

"A, đúng rồi! Chính là nó!"

Lăng Thanh Trúc chả cần nghĩ lâu thì đã liền tìm ra đáp án. Nàng kéo tay áo lên, dùng móng tay rạch nhẹ một đường. Ngay lập tức, máu đào tuôn ra.

"Mặt mũi tiểu tụy lại cộng thêm một chút máu đọng ở khoé môi, Tiểu Ngư Nhi nhìn thấy khẳng định sẽ rất thương tâm".

"Phải khiến cho hần đau lòng, tự thấy bản thân có lỗi, à không, phải là tự thấy mình có tội mới được..."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 117: Lo Lắng

...

Từ lúc bắt đầu cho tới khi kết thúc, thời gian ước tính cũng hơn nửa giờ có lẽ thì Lăng Thanh Trúc mới chính thức hoàn thành quá trình "chỉnh sửa" dung nhan của mình. Đối với diện mạo mới này nàng khá hài lòng, rất tự tin có thể lay động được ý chí của đồ nhi. Việc còn lại bây giờ của nàng chỉ là đợi hân tình dậy rồi bắt đầu trở tài diễn kịch nữa thôi.

...

"Hm... Để xem nào".

Lăng Thanh Trúc đứng trước bệ đá - nơi Lăng Tiểu Ngư đang nằm, thoáng ngẫm rồi chợt lắc đầu: "Đặt hân ở chỗ này có lẽ không ổn lắm. Tiểu Ngư Nhi vừa tỉnh dậy đã liền nhìn thấy mình, như vậy thì đâu có nghĩ được gì nhiều...".

Trải qua sự cân nhắc thiệt hơn, Lăng Thanh Trúc cuối cùng quyết định làm thêm một việc nữa. Thay vì để đồ nhi an vị trên bệ đá thì nàng lại đem hân đặt vào một gian thạch thất ở phía bên trong động, cách ngoài này tầm độ ba mươi thước có lẽ.

Xong xuôi đâu đấy, nàng xoay người trở ra, trèo lên trên bệ, nằm xuống đúng ngay vị trí mà Lăng Tiểu Ngư đã nằm ban nãy. Có điều là tư thế của nàng, nó lại không được thoải mái gì cho cam. Mặt úp xuống trong khi hai chân thì đặt nửa trên bệ nửa ở dưới bệ, trông... khá là tội nghiệp.

Lăng Thanh Trúc, nàng thực diễn rất nhập tâm a.

...

...

Gần một khắc sau.

Quả đúng như Lăng Thanh Trúc tính toán, khi trời tối hân thì đệ tử của nàng - Lăng Tiểu Ngư - cũng cựa mình tỉnh giấc.

Sau một tiếng "ưm" khẽ, cặp mắt hân từ từ mở ra...

"Đây... là đâu?".

"Ta không phải đang cùng Lưu sư huynh giao đấu trên Ngũ Kiếm Đài sao...".

Trong cái nháy mắt trĩu nặng, Lăng Tiểu Ngư ngồi dậy, cố hồi tưởng mọi việc.

...

"Phải rồi, lúc đó ta đã thiêu đốt cốt nguyên để đánh ra Phật Nộ Đồ Sinh - chiêu thứ tư của Đại Bi Thiên Diệp, kể đấy thì...".

"Lưu sư huynh đã bị ta đánh bại, còn bản thân ta cũng vì suy kiệt mà ngã xuống...".

"Hình như... Hình như chính sư phụ đã đỡ ta...".

Tỉnh quang ánh lên trong mắt, Lăng Tiểu Ngư ngẩng nhìn chung quanh, rốt cuộc cũng hiểu ra vấn đề.

"Chỗ này là Huyền Âm Động. Lẽ nào sư phụ đã mang ta về đây?".

"Phải rồi, thương tích của ta...".

Nhớ đến tình trạng của mình, Lăng Tiểu Ngư vội quan sát thân thể tứ chi, rồi dùng nội thị thuật tra xét tâm mạch, đan điền...

"Làm sao có thể...".

"Cốt nguyên chẳng những không hao hụt chút nào mà còn rất dư dả; căn cơ, cảnh giới cũng ổn định vô cùng...".

...

"Ta hiểu rồi. Là sư phụ đã chữa trị cho ta".

Nhĩ đến ân sư, Lăng Tiểu Ngư cảm thấy hết sức hổ thẹn. Bản thân hân cũng là tu sĩ, hân đương nhiên biết cốt nguyên một khi bị hao tổn quá nhiều thì sẽ đưa đến hậu quả gì. Muốn chữa trị, chỉ e cái giá bỏ ra là không hề nhỏ.

"Ta đã làm phiền lòng sư phụ".

Mang theo tâm trạng áy náy, Lăng Tiểu Ngư chuyển thân đứng dậy, hướng cửa thạch thất bước ra. Hắn muốn tìm gặp ân sư để dập đầu nhận lỗi.

Đường chẳng tính xa, khoảng cách ba mươi thước dư rất nhanh liền qua hết. Từ trong gian thạch thất nọ, thân ảnh Lăng Tiểu Ngư hiện đã ở hẳn bên ngoài. Tất nhiên, với sự sắp xếp của Lăng Thanh Trúc, hắn không khó khăn để tìm ra được nàng.

...

"Sư phụ".

Hô gọi nhưng chẳng nhận được hồi âm, nhìn kỹ lại thấy tư thế nằm của ân sư không đúng, Lăng Tiểu Ngư bất giác mà trở nên lo lắng.

Hắn bước vội tới bên bệ đá, tay đặt lên người Lăng Thanh Trúc, tiếp tục lay gọi.

"Sư phụ".

"Sư phụ...".

Qua mấy bận lay gọi mà ân sư vẫn chẳng phản ứng chút gì, tâm tình Lăng Tiểu Ngư càng chùng xuống. Nét mặt khản trương thấy rõ, hắn chậm chậm đem người đang nằm bên dưới xoay lại.

Một diện mạo tiêu tụy đến khó tin hiện ra.

Khuôn mặt trắng bệch, hai mắt thâm quầng, tóc rời môi khô, nơi khoe miệng thậm chí còn có vết máu vương đọng.. Bộ dạng này, rõ ràng là của người đang bị tổn thương nghiêm trọng.

Tựa như sét đánh ngang tai, Lăng Tiểu Ngư vừa nhìn thấy sư phụ mình như vậy thì hai mắt liền mở trừng, toàn thân cứng đờ. Hắn chết lặng.

Nhưng... còn chưa chết hẳn. Sau một lúc đứng im bất động, Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc cũng lấy lại được năng lực phản ứng. Hắn hoảng hốt hô lên: "Sư phụ! Sư phụ! Sư phụ làm sao thế này?!".

"Sư phụ...!".

...

"Không được loạn, trước phải kiểm tra...".

Cố giữ chút bình tĩnh sau cùng, Lăng Tiểu Ngư bất lấy một trong hai cánh tay của Lăng Thanh Trúc, mau chóng tra xét.

Chưa xem còn đỡ, vừa xem xong, tâm hắn liền chìm vào đáy cốc. Mạch tượng của sư phụ hắn, nó yếu nhược vô cùng. Bên trong thể nội thậm chí cũng...

"Sao có thể... Tại sao sư phụ lại bị tổn thương nặng tới như vậy...".

"Ta...".

"Đúng rồi. Ta phải đi gọi người tới! Ta phải đi mời chương môn sư bá...".

Giờ phút này Lăng Tiểu Ngư đã chẳng nghĩ được nhiều nữa. Hắn chỉ biết sư phụ mình hiện rất bất ổn, cần được cứu chữa ngay. Nhưng với tu vi của hắn thì chắc chắn không thể. Hắn phải tìm một vị trưởng bối. Mà trong bốn vị phong chủ còn lại của Thiên Kiếm Môn, đạo hạnh của chương môn Cơ Thành Từ là cao nhất.

"Sư phụ, đệ tử đi tìm chương môn sư bá! Người nhất định phải đợi đệ tử về...".

Lăng Tiểu Ngư nói xong liền quay mặt, đang tính phóng đi thì bất ngờ, một bàn tay chợt đưa ra níu giữ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Thật Sự Là Rất Biết Diễn

"Sư phụ!".

"Tiểu Ngư Nhi...".

Đôi mắt hé mở, trong bộ dạng vô lực, Lăng Thanh Trúc nhẹ lắc đầu: "Không cần đi".

"Sư phụ, nhưng mà tình trạng của sư phụ...".

"Đừng lo".

Lăng Thanh Trúc trấn an: "Bản thân mình thế nào ta tự biết rõ, chỉ là suy kiệt quá mức, căn cơ tổn hại, không nguy hiểm gì đến tính mạng đâu".

"Sư phụ..." - Hơi nước phủ giăng trong mắt, Lăng Tiểu Ngư có chút nghẹn ngào - "Có phải là vì đệ tử không? Chính đệ tử đã liên lụy người phải không?"

Đôi môi khô khốc nhẹ nhếch, Lăng Thanh Trúc bày ra một nụ cười yếu ớt khó coi: "Tiểu tử ngốc, liên lụy gì chứ... Tiểu tử ngươi là đồ nhi của ta, sư phụ vì ngươi chữa trị vốn dĩ là nên".

"Mà... ta đâu có làm gì nhiều, chỉ là trích ra một ít cốt nguyên của mình để bù đắp cho ngươi, kể đấy thì cho ngươi uống vài viên thuốc quý mà bình thường đến bản thân cũng không nỡ dùng, rồi thì tiếp tục xuất ra đại lượng chân nguyên giúp ngươi giữ vững cảnh giới, ổn định căn cơ... Tiểu Ngư Nhi, ta thật chẳng làm gì nhiều cả".

Những lời nọ của Lăng Thanh Trúc, mười mười là đang áp dụng theo nguyên lý của bốn chữ "lạt mềm buộc chặt". Miệng thì bảo mình "chẳng làm gì nhiều" nhưng lại đem sự việc đã làm kể ra chi tiết, rành mạch, rất rõ ràng, Lăng Thanh Trúc nằng này là đang muốn nâng cao giá trị sự hi sinh của mình lên, từ đó khiến cho đồ nhi càng thêm tự trách.

Có lẽ bởi do nàng diễn xuất quá giỏi, Lăng Tiểu Ngư đã thật sự tin tưởng. Dòng lệ cuối cùng không thể nào ngăn được nữa, hấn cúi đầu, rất xúc động gọi hai tiếng "Sư phụ...".

"Tất cả đều là lỗi của đệ tử. Là đệ tử đã làm hại người..."

Nằm trên bệ, Lăng Thanh Trúc nhắm một mắt mở một mắt lên lên ngó xem. Trong đầu âm thầm đắc ý: "Tiểu Ngư Nhi, ta biết tiểu tử ngươi là người rất trọng tình cảm mà..."

"He he... Tốt xấu gì ta cũng là sư phụ ngươi, từ nhỏ đến lớn tiểu tử ngươi là do một tay ta nuôi dạy, nếu mà không đối phó được thì mặt mũi để đâu chứ".

...

"Bước thứ nhất đã xong, đã đến lúc chuyển sang bước thứ hai".

"Hmm, trước tiên phải bảo Tiểu Ngư Nhi đưa mình ra khỏi động đã".

Đối nghịch cảm xúc trong dạ, ở ngoài mặt, Lăng Thanh Trúc vẫn tỏ ra yếu đuối vô lực. Nàng phải "gắng gượng" lắm mới ngồi dậy được.

Tay đặt lên đầu người phía trước, cùng với nụ cười từ ái, Lăng Thanh Trúc nói: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi là nam nhi đại trượng phu, khóc cái gì chứ?"

"Ngươi nhìn ta xem, có bị làm sao đâu... khục khục..."

"Sư phụ!"

"Không cần khăn trương, chỉ là hư huyết thôi. Nhỏ ra rồi sẽ không sao".

"Sư phụ, để đệ tử đi mời chường môn sư bá tới xem cho người".

"Tiểu Ngư Nhi, ta nói rồi, ta không sao".

"Nhưng mà..."

"Thế nào? Một vị chân nhân hậu kỳ như ta, lẽ nào đối với tình trạng của mình, hiểu biết còn thua một tên thái điều tu vị vắn đĩnh trung kỳ như ngươi?"

Cánh tay thon chuyển từ đầu xuống vai đồ nhi, Lăng Thanh Trúc vỗ nhẹ hai cái: "Đừng quá lo lắng. Sư phụ vẫn ổn".

"Sư phụ..."

"Được rồi, không cần nói nữa. Bây giờ ta cần điều tức liệu thương một chút, tiểu tử ngươi hãy ở bên cạnh hộ pháp giúp ta".

Nói rồi, cũng chẳng đợi cho Lăng Tiểu Ngư kịp hồi âm thì Lăng Thanh Trúc đã chỉnh lại tư thế, khoan chân xếp bằng. Sau khi đem một viên đan dược nuốt xuống, nàng bắt đầu tiến hành dưỡng tọa...

...

Công phu và bài bản, mỗi một hành động đều được Lăng Thanh Trúc diễn giống y như thật. Chính điều đó đã làm đệ tử của nàng không thể phát sinh nghi ngờ.

Lúc này, ở Lăng Tiểu Ngư, nếu có cũng chỉ đơn thuần là sự lo lắng, và tất nhiên là cả áy náy.

Hắn đã, và vẫn đang tự trách chính mình. Nếu không phải vì hắn cố chấp hoàn thành lời giao ước, nếu không phải vì hắn muốn chứng minh bản thân chẳng hề vô dụng thì sư phụ hắn sẽ đâu ra nông nỗi này... Hết thấy đều là lỗi của Lăng Tiểu Ngư hắn..

Tại sao? Tại sao nàng lại đối tốt với hắn như vậy?

Hắn đã che giấu nàng, đã trái lời nàng, có sao nàng còn...

"Sư phụ, Tiểu Ngư có lỗi với người..."

...

...

Bên ngoài động Huyền Âm trắng non đã lên. Cũng khá lâu rồi.

Đêm nay tiết trời có vẻ lạnh hơn bình thường. Gió, nó cũng thổi nhiều hơn mọi khi..

Nhưng, cũng chỉ ở bên ngoài. Trong động Huyền Âm, không khí lại khác. Chưa nói đến các gian thạch thất bên trong, chỉ tính riêng khu vực Lăng Tiểu Ngư đang đứng thôi thì cũng đã ấm hơn rất nhiều rồi. Sở dĩ như vậy là bởi vì ba yếu tố: thứ nhất là cấm chế ngăn cách tại cửa động, thứ hai là nhiệt lượng tỏa ra từ quá trình luyện thương của Lăng Thanh Trúc, còn thứ ba, nó nằm ở chính bản thân Lăng Tiểu Ngư, cái tâm tình nôn nóng bất an của hắn.

Suốt từ nãy giờ hắn vẫn một mực dõi theo Lăng Thanh Trúc. Hai mắt hắn, chúng chưa từng dời đi một giây nào. Có thể thấy Lăng Tiểu Ngư hắn lo cho sư phụ mình tới mức nào.

May thay, cõi lòng nặng trĩu lo âu kia nay đã có thể buông lỏng đôi phần. Bởi lẽ giờ phút này tình trạng của Lăng Thanh Trúc cũng ổn định rồi.

...

"Sư phụ, người cảm thấy trong người thế nào? Đã tốt hơn chưa? Người có..."

Trên bệ, Lăng Thanh Trúc thở ra một ngụm trọc khí, liếc nhìn Lăng Tiểu Ngư - kẻ vừa tung ra một tràng hỏi han, cười bảo: "Tiểu Ngư Nhi, xem bộ dạng của ngươi kia..."

"Yên tâm. Sau khi phục dụng đan dược, cơ thể ta bây giờ đã ổn định rồi".

"Sư phụ, người... nói thật phải không?"

"Ta lừa ngươi làm gì?" - Lăng Thanh Trúc hơi bất mãn - "Hừ, ở Thiên Kiếm Môn này có ai không biết Lăng Thanh Trúc ta là người rất có tín nghĩa chứ".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Người Bế Ta Đi

"Ta khinh!", đầy khẳng định sẽ là lời đáp trả trong âm thầm của Chu Đại Trù nếu như hắn có mặt ở đây và nghe được câu nói kia của Lăng Thanh Trúc. Vì sư phụ này của hắn căn bản là chẳng đáng tin một chút nào hết a!

Tiếc rằng, thực tế thì Chu Đại Trù lại không có ở đây. Còn người đang hiện diện là Lăng Tiểu Ngư thì... Hắn làm gì đủ mình mẫn để phân rõ đúng sai nữa? Cảm xúc của hắn đã bị Lăng Thanh Trúc điều khiển mất rồi.

...

Bởi thâm tâm tự cho mình có lỗi nên Lăng Tiểu Ngư chẳng buồn phân tích chi hết, cứ vậy mà tiếp nhận mọi lời Lăng Thanh Trúc nói, từ đầu chí cuối đều răm rắp nghe theo.

Tuy nhiên, duy lúc này lại ngoại lệ.

Về lo ngại in hằn trên khuôn mặt, hắn nói: "Sư phụ, thân thể người hiện không được tốt, hay là để hôm khác mới đi...".

Hôm khác?

Lăng Thanh Trúc làm sao mà để mất đi cơ hội này được. Nàng bảo: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi coi ta là cái gì chứ? Con mèo bệnh à?".

"Ta nói rồi, sau khi phục dụng linh đan xong thì cơ thể ta đã ổn định".

"Nhưng mà thể trạng của sư phụ...".

"Tạm thời hơi suy nhược một tí thôi".

Lăng Thanh Trúc bồi thêm: "Tốt xấu gì ta cũng là một vị chân nhân hậu kỳ, thân thể đã được rèn luyện mấy trăm năm, lẽ nào dụng phải chút sương gió liền đổ gục?".

"Tiểu Ngư Nhi, thật ra hôm nay là một ngày đặc biệt, rất có ý nghĩa với ta. Mỗi năm đến ngày này ta đều sẽ ra đó...".

Cảm nhận được thanh âm người nơi đối diện có phần khác lạ, Lăng Tiểu Ngư không khỏi sinh lòng nghi hoặc: "Sư phụ, có thể nói cho đệ tử biết hôm nay là ngày gì không?".

"Nhiều năm trước, đúng vào ngày này, vì sư đã vĩnh viễn mất đi một vị bằng hữu rất thân thiết".

...

Giờ của bằng hữu, đây là những gì Lăng Thanh Trúc nói. Nàng bảo muốn đến nơi đó để tưởng nhớ cố nhân...

Trước tấm lòng, nỗi nhớ thương ấy, Lăng Tiểu Ngư làm sao có thể không động tâm cho dặng?

Sau tất cả, hắn hiện chẳng lên tiếng cản ngăn nữa; trái lại, hắn còn tình nguyện cùng nàng đi ra nơi đó. Vấn đề bây giờ chỉ là...

Lăng Thanh Trúc, nàng đi không được. Mặc dù thể nội nàng đã ổn định nhưng sức khỏe thì vẫn quá ư hư nhược. Đứng lên còn tạm chứ bằng khi đưa chân cất bước, cứ được vài bước là nàng sẽ ngã quỵ ngay.

Hơi thở nhanh hơn thấy rõ, sau lần khụy gối thứ ba, Lăng Thanh Trúc lắc đầu: "Tiểu Ngư Nhi, ta không được rồi".

"Sư phụ, vậy... phải làm sao bây giờ?".

"Còn làm sao? Đương nhiên là ngươi bế ta đi".

Lăng Tiểu Ngư: "...".

...

"Này, cái bản mặt ngươi như vậy là sao?".

Trông thấy Lăng Tiểu Ngư có biểu cảm kỳ quặc, Lăng Thanh Trúc liền tỏ ra bất mãn: "Vi sư đã vì ngươi mà không tiếc tổn hại căn cơ, nay nhờ ngươi bế đi một chút ngươi lại làm ra bộ mặt đó... Tiểu Ngư Nhi ngươi...".

"Sư phụ, đệ tử... đệ tử không phải có ý khước từ, chỉ là...".

"Thế nào?".

"Sư phụ, nam... nam nữ thụ thụ bất thân".

...

Lăng Thanh Trúc im lặng. Không phải cái im lặng của sự đồng tình mà là biểu hiện của sự bất đắc dĩ. Nàng chưa thấy ai có chấp và cố hủ như cái tên đệ tử này của mình hết.

"Tiểu Ngư Nhi" - Nàng hỏi, giọng hơi trầm - "Lúc ngươi đổ gục trên Ngũ Kiếm Đài, là ai đã đỡ ngươi?".

"Là sư phụ." Lăng Tiểu Ngư chẳng cần nghĩ, đáp ngay.

Ở chiều đối diện, Lăng Thanh Trúc lại hỏi: "Vậy trên đoạn đường từ Ngũ Kiếm Đài tới động Huyền Âm này, là ai đã bế ngươi?".

Bởi trước đó đã nghe ân sư thuật lại nên Lăng Tiểu Ngư không khó để trả lời: "Cũng là sư phụ".

"Phải, chính là vị sư".

Lăng Thanh Trúc dừng trong giây lát, rồi mới nói tiếp: "Lúc này ngươi bảo gì? Nam nữ thụ thụ bất thân? Vậy ý ngươi chẳng phải là nói ta đã phi lễ với ngươi ư?".

"Sư phụ, chuyện đó không giống...".

"Không giống chỗ nào?".

Lăng Thanh Trúc chột lại: "Tiểu Ngư Nhi, hiện tại thân thể ta hư nhược nên mới phải cần ngươi bế đi, nó khác với kiểu nam nữ thân mật có hiểu không? Đây là do hoàn cảnh, sẽ chẳng ai rảnh rỗi mà đi soi mói ngươi đâu".

...

"Được rồi. Tiểu tử ngươi đừng có đứng ngây ra đó, mau bế sư phụ lên coi".

"Đệ tử...".

Lăng Tiểu Ngư muốn nói lại thôi. Bất đắc dĩ, dưới áp lực từ đôi mắt thâm quầng kia, hắn rút cuộc cũng đành ngoan ngoãn nghe theo.

Cánh tay chần chừ nhưng rồi vẫn phải đưa xuống, Lăng Tiểu Ngư luồn qua hông sư phụ mình, đem nàng bế lên. Dù vậy, hắn như cũ vẫn không dám nhìn thẳng mặt nàng.

"Đồ ngốc...".

Khẽ giọng thốt ra một câu như vậy xong, Lăng Thanh Trúc khép đôi mắt lại, miệng đưa chỉ thị: "Đừng có đứng như trời trồng ở đây nữa, mau đưa ta ra đó đi".

"V-Vâng..".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Ngờ Vực

...

Cùng lúc, phía bên ngoài, cách cửa động Huyền Âm khoảng tầm năm mươi thước.

Lúc này, giữa trời tối đang có hai thân ảnh sóng vai bước đi. Là một đôi nam nữ. Người nữ tướng mạo thanh tú, tóc xõa ngang hông, dáng vẻ thực không tệ. Có điều người nam, hắn lại... hơi quá khổ.

Đầu, mình, tay chân, từ trên xuống dưới, từ trước ra sau, trên người hắn chỗ nào cũng như chỗ nào, đều rất chi tròn trịa.

...

"Tứ sư tỷ...".

Chân đi thêm chừng chục bước, khi cửa động Huyền Âm đã thấp thoáng trong tầm mắt, Chu Đại Trù, cũng tức người nam mập mạp nọ chợt quay sang nữ nhân bên cạnh, hỏi: "Tỷ nói lần này lão nhân gia có để chúng ta vào không?".

Mộng Kiều nghĩ ngợi một chút, rồi đáp: "Hắn sẽ. Lần trước sư phụ nói khi nào lục sư đệ tỉnh thì sẽ để chúng ta vào thăm mà".

"Đệ biết. Lần trước lão nhân gia đúng là đã nói như vậy. Nhưng mà... Tứ sư tỷ à, con người lão nhân gia thế nào sư tỷ đâu phải không biết, việc đổi trắng thành đen, ăn không nói có trước giờ xảy ra như cơm bữa a".

"Khi...".

Bị mấy lời của sư đệ làm cho bật cười, Mộng Kiều trách: "Đại Trù, đệ không thể nói sư phụ như vậy được. Sư phụ mà nghe được sẽ phạt đấy".

"Thì đệ cũng chỉ dám nói ở sau lưng thôi, chứ trước mặt lão nhân gia, thái độ phải khác chứ".

...

"Mà tứ sư tỷ này, tỷ nói xem. Tại sao lão nhân gia lại không cho chúng ta vào thăm Tiểu Ngư nhỉ? Đệ cảm thấy rất vương mất".

"Chuyện đó... ta cũng không rõ. Có lẽ do tình trạng Tiểu Ngư còn chưa ổn định nên sư phụ không muốn chúng ta quấy rầy".

"Thế sao lão nhân gia lại để Tiểu Ngọc đi vào?".

"Cái đó..." Bấy nhiêu thì Mộng Kiều im lặng. Nàng chẳng biết phải giải thích ra sao.

Phần Chu Đại Trù, hắn cũng tự mình hiểu lấy nên thôi không hỏi han gì nữa, chỉ một mình lẩm bẩm: "Lão nhân gia tính khí ngày càng thất thường, cứ đà này chỉ sợ sau này chúng ta sẽ rất khó sống...".

"Haizz... Hy vọng Tiểu Ngư ở trong đó không có bị lão nhân gia..."

Đang nói, Chu Đại Trù bỗng ngưng, bàn chân cũng thôi bước. Mắt chữ O, mồm chữ A, hắn đứng bất động nhìn tràng cảnh phía trước. Ở đó, trước cửa động Huyền Âm, Lăng Tiểu Ngư - người huynh đệ chí cốt của hắn - đã vừa mới xuất hiện. Nhưng, hiện thân đây không chỉ mỗi mình hắn, đi cùng với hắn còn có thêm một người nữa.

Từ y tinh kỳ quý phái, chẳng phải sư phụ hắn thì còn ai?

Nếu như cả hai chỉ là giống như Chu Đại Trù hắn và Mộng Kiều, cùng sánh vai bước đi thì thôi chả nói làm gì, đằng này... Sư phụ hắn, nàng lại đang nằm trên tay Lăng Tiểu Ngư. Lăng Tiểu Ngư đang bế nàng..

Cái chuyện này... là sao a?

...

"Sư... sư huynh..."

Trong khi Chu Đại Trù đang tròn mắt kinh ngạc phía bên kia thì bên này, Lăng Tiểu Ngư lại cảm thấy rất chi ngượng ngùng. Khỏi phải nghĩ, hắn tất nhiên ý thức được tại sao hai vị sư huynh, sư tỷ kia lại đang nhìn mình theo cách như vậy.

Hắn vội vàng thanh minh: "Sư huynh, sư tỷ, không phải như các người nghĩ đâu..."

Chu Đại Trù lẫn Mộng Kiều, cả hai đều bái tri im lặng. Kê trước người sau, bọn họ hướng chỗ Lăng Tiểu Ngư tiến lại. Chừng khi tiếp cận rồi thì Chu Đại Trù mới hỏi, có điều đối tượng lại không phải Lăng Tiểu Ngư mà là người đang được hắn bế trên tay: Lăng Thanh Trúc.

"Lão... lão nhân gia, tại sao người lại... lại nằm đây?"

Biểu hiện ra vẻ tiều tụy, Lăng Thanh Trúc thấp giọng hỏi đáp: "Sau khi chữa trị cho Tiểu Ngư Nhi xong thì cơ thể ta đã trở nên rất hư nhược, tạm thời còn chưa đi lại được. Có một nơi ta đang muốn tới, vì vậy nên phải nhờ Tiểu Ngư Nhi đưa đi..."

Hả?

Chu Đại Trù nghe xong thì nổi ngờ vực trong lòng càng gia tăng rõ rệt. Hắn thật tình không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Sư phụ hắn vừa bảo là nàng hư nhược ư? Thế nhưng chẳng phải mấy ngày trước vẫn sinh long hoạt hổ đó sao? Lúc ấy, nàng cũng đã bảo Lăng Tiểu Ngư được chữa trị hoàn tất rồi mà...

Liếc xem khuôn mặt tiều tụy của ân sư, Chu Đại Trù chợt tự hỏi: "Không phải là đang giả trang đấy chứ?"

Hắn quả rất hoài nghi, rằng vị sư phụ này của mình lại đang bày trò ma quỷ. Vấn đề bây giờ là cần kiểm tra xem thử...

Dường như đã phát giác ra ý định của Chu Đại Trù, đang nằm bên dưới, Lăng Thanh Trúc sử dụng truyền âm nhập mật: "Chu tiểu tử, ngươi đang muốn làm gì a?"

Lão nhân gia?

Sau khoảnh khắc bất ngờ ngắn ngủi, Chu Đại Trù rất nhanh đã liền định thần. Hiện tại thì hắn đã có thể chắc chắn là những gì mình suy đoán hoàn toàn chính xác. Sư phụ hắn, nàng thật sự đang cố tình giả trang.

Trái với biểu hiện vô lực bên ngoài, mấy lời truyền âm nhập mật vừa rồi của nàng... nghe rất hùng hồn nha.

p/s: Cứ thông thả, đầu tuần lại bạo chương. Chỉ là không biết bao nhiêu chương.. (o _ o)

Chương 121: Bọn Họ Ở Chung Một Chỗ Sẽ Rất Nguy Hiểm

...

"Chu tiểu tử, ngươi dám hé môi nói ra mấy lời không nên nói thì liệu hồn đấy".

"Nghe cho kỹ, sư phụ hiện giờ đang rất hư nhược, có hiểu không?".

"Hừ... Tiểu tử ngươi còn không mau phối hợp diễn với ta!".

...

Liên tục bị ân sư uy hiếp, đe dọa, Chu Đại Trù gan đâu dám trái. Bất đắc dĩ, hắn phải vâng theo lời nàng mà hành động. Giống như vị sư tỷ đứng bên cạnh hắn vậy.

"Tứ sư tỷ chắc cũng như ta, đã bị lão nhân gia dùng truyền âm nhập mật cảnh báo".

"Haizz... Tiểu Ngư à, ngươi cũng đừng trách ta. Đại Trù ta đây là thân bất do kỷ a...".

Xếp lại tâm tư, Chu Đại Trù cố gắng nặn ra một khuôn mặt đơng đầy tình cảm, nói với Lăng Tiểu Ngư:

"Tiểu Ngư à, tứ sư tỷ nói đúng đấy. Mấy ngày qua, lão nhân gia vì muốn chữa trị cho ngươi mà đã hao phí rất nhiều tinh lực. Người chẳng những xuất ra cốt nguyên của chính mình để bồi đắp cho ngươi mà còn đem đan dược trân quý, dùng đại lượng chân nguyên giúp ngươi bảo toàn cảnh giới, ổn định căn cơ... Chưa hết, suốt quãng thời gian ngươi hôn mê, lão nhân gia đã luôn ở bên chăm sóc, một bước cũng chưa từng rời đi...".

Càng nói giọng Chu Đại Trù càng thêm phần cảm xúc, đến cuối cùng thì mếu đi hẳn.

"Tiểu Ngư à, lão nhân gia đối với ngươi thật là tốt lắm. Tốt đến nỗi ngay cả quỷ thần nhìn thấy cũng tự thẹn không bằng luôn a...".

...

"Cái thẳng mập nói linh tinh cái gì vậy? Cái gì mà đến quỷ thần cũng tự thẹn không bằng chứ...".

"Hừ, rõ ràng là đang xỏ xiên ta".

Âm thầm ghi nhớ, Lăng Thanh Trúc lần nữa lên tiếng, tất nhiên là vẫn cái giọng yếu ớt như cũ: "Đại Trù, ngươi cũng đừng làm Tiểu Ngư Nhi thêm bận lòng. Ta thân là sư phụ, hi sinh vì đệ tử vốn dĩ là nên mà".

"Lão nhân gia... hu hu... Tấm lòng của lão nhân gia người thật là bao la bát ngát... Hự hự... Lão nhân gia, trong mắt Đại Trù con người còn cao hơn núi, mặt người so với chín bức tường thành kiên cố còn muốn kiên cố hơn...".

"Khục khục...".

Chẳng biết là giả trang hay thực vì bị Chu Đại Trù ví von xiên xỏ mà Lăng Thanh Trúc ho liên mấy tiếng.

Làn da trắng bệch nay đã lộ ra chút huyết sắc, nàng bảo: "Mộng Kiều, Đại Trù, trời cũng đã muộn rồi, hai đứa nên về nghỉ ngơi sớm đi".

Chuyển mắt nhìn lên Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc nói tiếp: "Tiểu Ngư Nhi, mau đưa ta qua đó đi".

...

"Không hay rồi... Không hay rồi...".

Đứng phía sau dõi mắt trông theo thân ảnh người vừa đi, Chu Đại Trù nhăn mày, đứng lăm lăm.

Thấy hắn lo lắng như vậy, Mộng Kiều mới hỏi: "Đại Trù, sao vậy?".

"Tứ sư tỷ...".

Chu Đại Trù xoay mặt lại, nói: "Đệ đang lo cho Tiểu Ngư".

"Tứ sư tỷ, tỷ cũng thấy rồi đó. Lão nhân gia rõ ràng đâu có bị hư nhược cái gì. Người lừa gạt Tiểu Ngư như vậy, lại còn bắt Tiểu Ngư phải đưa tới chỗ nào đó...".

"Trăng thanh gió mát, trong cái tiết trời như vậy sẽ dễ phát sinh những chuyện kinh dị lắm".

"Chuyện kinh dị gì?" Có chút hiếu kỳ, Mộng Kiều tùy ý hỏi.

Và Chu Đại Trù, hẳn rất thành thật nói ra suy nghĩ trong lòng: "Sư tỷ, tỷ cũng biết mà. Lão nhân gia đã chẩn đốn gổi chiếc máy trăm năm, còn Tiểu Ngư lại là nam nhi huyết khí phương cương, bọn họ ở chung một chỗ sẽ rất nguy hiểm a".

"Đại Trù!".

Khuôn mặt hồng lên thấy rõ, Mộng Kiều tức giận: "Đệ... đệ sao có thể có những ý nghĩ như vậy? Sư phụ và Tiểu Ngư là sư đồ, làm sao... làm sao mà như vậy được!".

"Tứ sư tỷ, lão nhân gia tính tình cổ quái, xưa nay đâu có tuân theo lễ thường chứ".

"Nhưng người vẫn là sư phụ của chúng ta!".

Mộng Kiều mau chóng tiếp lời: "Chúng ta là môn nhân chính giáo, đồng môn huynh muội còn có thể chứ chuyện sư đồ... Đó là việc vĩnh viễn không có khả năng, một khi phát sinh sẽ bị thế nhân phi báng, người đời nguyên rủa".

"Đại Trù, đệ thân là người trong chính đạo sao lại chẳng hiểu việc này? Những gì đệ vừa nói chính là khi sư diệt tổ đấy có biết không? Mấy lời đó nếu mà truyền ra bên ngoài, chẳng những sẽ tổn hại đến uy danh của sư phụ mà ngay chính Tiểu Ngư cũng chịu điều tiếng nữa...".

"Tứ sư tỷ, đệ... đệ vừa rồi cũng chỉ là thoáng nghĩ vu vơ thôi, sẽ không nghiêm trọng tới mức ấy chứ?" Trước những lời giáo huấn của Mộng Kiều, Chu Đại Trù lúc này mới tỏ ra e ngại.

Nở một nụ cười thân cận, hắn dò hỏi: "Tứ sư tỷ, tỷ chắc sẽ không đem mấy lời đệ vừa nói báo lại cho lão nhân gia đâu há?".

"Ta sẽ".

"Sư... sư tỷ...".

Mặt nhăn mày nhíu, Chu Đại Trù nài nỉ: "Tứ sư tỷ, đại sư tỷ, tỷ thừa biết là đệ không có ý bất kính với lão nhân gia mà. Đệ chỉ là nhất thời hồ đồ nên mới đại miệng, sư tỷ đại nhân đại lượng đừng chấp kẻo tiểu nhân như đệ...".

"Sư tỷ à...".

"Sư tỷ...".

...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Thâm Tình

...

"Vù vù...".

"Vù vù... vù...".

Tiết trời se lạnh, trăng non chiếu rọi, đỉnh Trúc Kiếm đêm nay dường như lại thêm phần cô tịch...

Ở lưng chừng núi, tại một mỏm đá cheo leo...

Lúc này, hai thân ảnh đã rời đi ban nãy - Lăng Tiểu Ngư và Lăng Thanh Trúc, bọn họ hiện đang có mặt ở đây - mỏm đá cheo leo này.

Thật ra thì đây đã không phải lần đầu tiên Lăng Tiểu Ngư tới chỗ này, chính xác đã là lần thứ hai. Lần thứ nhất hẳn đến là khoảng hai năm về trước, thời điểm mới đột phá vào cảnh giới vấn đỉnh. Đêm đó, cũng chính Lăng Thanh Trúc đã dẫn hắn tới...

...

"Sur phụ, đã đến rồi".

"Ừm".

"Sur phụ, đệ từ... thả người xuống nhé?".

Mất lờm nhẹ một cái, Lăng Thanh Trúc có chút không vui: "Sao? Bộ bề ta khiến ngươi khó chịu lắm à?".

"Đệ từ không phải ý đó...".

"Không phải ý đó thì là ý gì?".

Thấy đối phương chẳng có ý định hồi âm, Lăng Thanh Trúc bĩu môi: "Được rồi, để ta xuống đi".

"Vâng, sư phụ".

...

Lăng Tiểu Ngư đã rất nhẹ nhàng đem vị sư phụ của mình thả xuống. Đương nhiên là không ở tư thế đứng. Hắn để nàng ngồi. Chỉ có điều là... Sư phụ hắn, nàng ngồi cũng chả an.

Hai tay chống xuống bề mặt mềm đá, Lăng Thanh Trúc tỏ ra gắng gượng, dùng đôi mắt u oán mà nhìn đệ tử mình: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi có thấy là vì sư đang rất mệt không?".

"Sư phụ, đệ từ...".

"Đệ từ cái gì, còn không mau xích lại".

"Nhưng mà sư phụ, nam nữ...".

"Thụ thụ bất thân chứ gì?".

Lăng Thanh Trúc bực càng thêm bực: "Tiểu Ngư Nhi, tiểu tử ngươi đừng có cổ hủ quá được không? Chúng ta là sư đồ, là sư đồ a!".

"Khục khục...".

"Sư phụ!".

Có lẽ bị những tiếng ho vừa được cổ tình cất lên kia tác động, Lăng Tiểu Ngư rút cuộc cũng đành thuận theo, nhích lại gần ân sư.

"Như thế có phải tốt hơn không".

Đã giành được thắng lợi, Lăng Thanh Trúc tự nhiên cảm thấy mình nên hưởng thụ. Nàng tùy ý ngã đầu lên đùi Lăng Tiểu Ngư, thở phào một hơi. Bộ dạng trông thứ thái vô cùng...

...

"Tiểu Ngư Nhi".

"Vâng".

"Ngươi có muốn biết tại sao vị bằng hữu kia của ta lại chết không?".

Lăng Tiểu Ngư nghe xong nhưng chẳng trả lời. Hẳn nhất thời chưa biết phải đối đáp ra sao bởi trong lòng hắn, cảm xúc đang có phần phức tạp.

Như cũng hiểu được, Lăng Thanh Trúc đã thôi chờ đợi. Thay vì đợi chờ thì nàng chủ động nói ra:

"Nhiều năm trước, ta và nàng ấy cùng cư ngụ tại đỉnh Trúc Kiếm này, tình cảm rất thắm thiết...".

"Nàng ấy rất đẹp, người không những mịn mà còn thom nức. Ta thực sự rất thích nàng ấy, có lẽ vì vậy mà ta thường ôm nàng, thỉnh thoảng cũng hôn

nàng".

Hả? Hôn?

Lăng Tiểu Ngư nghe đến đó thì nội tâm chợt sinh ra cảm giác kỳ quái. Nên nhớ, sư phụ hắn, nàng là nữ nhân đấy.

Nữ nhân thích nữ nhân, lại còn hôn... Chuyện này...

"Lê nào sư phụ mình... là đồng tính luyến ái trong truyền thuyết?".

Đối với những người như vậy, Lăng Tiểu Ngư hẳn thấy thì chưa thấy thật, nhưng thông qua Chu Đại Trù, hắn thỉnh thoảng đã được nghe kể rồi. Hắn chỉ không ngờ là sư phụ hắn, nàng cũng giống thế.

"Chắc không thể nào đâu. Hắn là ta đã nghĩ nhiều..."

Xuất phát từ lòng kính trọng ân sư, Lăng Tiểu Ngư nhanh chóng đem những ý nghĩ mà hắn cho là không nên ấy gạt đi, chờ nghe tiếp.

...

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi biết không, ta và nàng ấy đã rất gần bó. Chúng ta ăn cùng ăn, ngủ cùng ngủ, buổi sáng ngắm bình minh, buổi chiều thì xem hoàng hôn, luôn ở bên nhau như hình với bóng..."

"Ta những tưởng có thể cả đời đều được vui vẻ như vậy, ngờ đâu..."

Nét thương tâm lộ rõ trên khuôn mặt, Lăng Thanh Trúc khép lại đôi hàng mi. Lần nữa mở ra thì nói, lúc này giọng điệu đã phần nào ổn định: "Ta đã luôn nhắc nhở nàng ấy rằng thể nhân giả dối, lòng người hiểm ác, bảo nàng phải cẩn trọng, đừng quá tin người. Nhưng nàng ấy đã không nghe, kết quả..."

"Năm đó, là chính tay ta đã đem xác nàng ấy tới đây - nơi chúng ta vẫn hay cùng nhau ngồi ngắm bình minh, rồi hoàng hôn này..."

...

Sau một lúc lặng im cho tâm tình lắng dịu, Lăng Thanh Trúc chợt nắm lấy tay đồ nhi, tỏ rõ tâm tư: "Tiểu Ngư Nhi, tuy thỉnh thoảng ta có mắng ngươi, cũng có đánh ngươi, nhưng đây đều là vì ta muốn tốt cho ngươi. Trong lòng ta, ngươi cũng như hài nhi của ta vậy..."

"Tiểu Ngư Nhi, ta thật không muốn ngươi xảy ra bất trắc gì. Ta rất sợ ngươi sẽ lại giống như nàng ấy, vì cả tin người khác mà chuốc lấy tai ương cho mình".

...

"Thì ra là như vậy".

Đến lúc này thì Lăng Tiểu Ngư đã hoàn toàn minh bạch. Sư phụ hắn, nàng đang muốn nhắc đến chuyện hắn tu luyện Đại Bí Thiên Diệp. Nàng sợ Gia Gia sẽ làm hại hắn.

Nhưng... Gia Gia, nó sẽ làm hại hắn sao?

"Sư phụ." - Lăng Tiểu Ngư hỏi - "Có phải người đang muốn nói đến đạo thuật mà đệ tử đã sử dụng ở Ngũ Kiếm Đài?".

"Tiểu Ngư Nhi, ta biết Thiên Diệp Thủ mà hôm đó ngươi dùng cũng không phải Thiên Diệp Thủ. Nó đã được chỉnh sửa".

Cánh tay chuyển đi, Lăng Thanh Trúc đem đặt trên má đồ nhi, thâm tình nói ra: "Tiểu tử ngốc, vì sư không có ý trách cứ gì ngươi. Ta chỉ là lo sợ ngươi sẽ giẫm lên vết xe đổ của nàng ấy..."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Kể Rõ Đầu Đuôi

"Sư phụ..."

Trước tấm lòng từ ái của ân sư, Lăng Tiểu Ngư thực rất cảm động. Đồng thời, hắn cũng tự trách.

Đối với việc bản thân đã cố tình che giấu, vốn dĩ hắn cho rằng sư phụ sẽ trách phạt mình, thật chẳng ngờ... Nàng không những không trách mà còn nặng

lòng vì hấn lo nghĩ..

"Tiểu Ngư Nhi".

Muốn rèn sắt khi còn nóng, Lăng Thanh Trúc lập tức chớp lấy cơ hội: "Tiểu tử ngươi nói thật cho ta biết đi. Những gì ngươi thể hiện ở Ngũ Kiếm Đài hôm đó có phải đều là do vị cao nhân ở Phệ Tinh Đới Nguyệt Động truyền thụ không?".

Nếu là bình thường, vì lời hứa của mình với Gia Gia, Lăng Tiểu Ngư quá nửa hấn sẽ cúi đầu im lặng; nhưng bây giờ... Ân sư đã hi sinh cho hấn nhiều như vậy, bần lòng vì hấn nhiều như vậy, hấn im lặng sao đành?

"Gia Gia, xin lỗi ngươi. Ta không thể dối gạt sư phụ được".

Đã có lựa chọn, Lăng Tiểu Ngư cuối cùng cũng chịu khai báo, đúng như điều Lăng Thanh Trúc muốn.

"Sư phụ." - Hấn nói - "Thật ra... đạo thuật mà hôm đó đệ tử sử dụng, hết thảy đều là của Thiên Kiếm Môn chúng ta, không có chỉnh sửa gì hết".

Không có chỉnh sửa?

Lăng Thanh Trúc cau mày: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi nói vậy là ý gì? Lẽ nào ngay đến đạo thuật của bản môn mà ta cũng không nhìn ra?".

"Sư phụ, đệ tử thật không có gạt người. Đạo thuật đệ tử dùng để giao đấu với Lưu sư huynh, mỗi một chiêu mỗi một thức đều là chính tông của phái Thiên Kiếm ta, tuyệt chẳng pha tạp hay sửa đổi chút nào".

Lăng Thanh Trúc càng nghe càng thấy kỳ quái. Nghĩ chẳng thông được, nàng đành bảo: "Được rồi, vậy ngươi hãy giải thích cho ta nghe xem".

Lăng Tiểu Ngư hơi chần chừ, nhưng rồi cũng mở miệng: "Sư phụ, Thiên Diệp Thủ mà người truyền dạy cho đệ tử, nó thật ra chỉ là một bản thiếu".

"Bản thiếu?".

Cùng với cái gật đầu, Lăng Tiểu Ngư nói rõ: "Phải. Môn đạo thuật này, danh tự vốn có là 'Đại Bi Thiên Diệp Thủ'. 'Thiên Diệp Thủ' chỉ là cái tên sau này được tổ sư gia sửa lại cùng với nội dung bên trong".

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi dựa vào đâu mà khẳng định như vậy?".

Lần này Lăng Tiểu Ngư không đáp ngay. Hấn lấy từ giới chỉ đang đeo ra một cuốn sách đã ố màu, đưa cho Lăng Thanh Trúc.

"Sư phụ, đây là mật tịch Đại Bi Thiên Diệp Thủ do chính tổ sư gia lưu lại".

...

Lăng Thanh Trúc nằm im, trong tư thế kê đầu lên đùi đồ nhi mà chăm chú lật từng trang sách, cẩn thận xem xét. Mỗi một hình vẽ, mỗi một chữ viết đều được nàng ghi nhớ, nghiền ngẫm..

Một lúc sau.

Trang sách cuối cùng rốt cuộc cũng được người xem xong. Đem thứ cầm trên tay đóng lại, Lăng Thanh Trúc bần thần khẽ thốt: "Đây đúng là bút tích của tổ sư gia rồi".

"Thật không ngờ năm đó tổ sư gia kiến tạo nên Phệ Tinh Đới Nguyệt Động lại có dụng ý như vậy...".

Ngước mắt lên nhìn đồ nhi, nàng chợt hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, cuốn sách này ngươi làm sao mà có được? Có phải tên cao nhân ăn nhờ ở đậu kia đã đưa cho ngươi?".

"Dạ. Đúng là Gia... tiền bối đã đưa cho đệ tử".

"Gia? Thì ra tên đó họ Gia".

Lăng Thanh Trúc tiếp tục truy vấn: "Tiểu Ngư Nhi, vậy bây giờ chúng ở đâu?".

Trông thấy đồ nhi nghi hoặc, nàng nói rõ hơn: "Những tài bảo mà tổ sư gia để lại cho người hữu duyên ấy".

"Chuyện này... Sư phụ à...".

"Sao? Tiểu tử ngươi đừng có nói với ta là toàn bộ tài bảo của tổ sư gia đều đã bị tên Gia gì kia chiếm hết rồi đấy nhá".

"Sư phụ, tài bảo là do Gia tiền bối tìm thấy. Tiền bối là người hữu duyên...".

"Ừc...".

Nuốt xuống một ngụm nước bọt, Lăng Thanh Trúc cố kiềm chế: "Tiểu Ngư Nhi, ý ngươi là... cái tên gia hoả đó, hẳn thật sự... đã chiếm hết tất cả tài bảo rồi?".

Nói thâm tâm, nàng tuyệt không mong đó là sự thật. Mặc dù trong sách tổ sư gia chẳng nói rõ tài bảo gồm những loại gì nhưng ngầm mà xem, thời còn tại thế tổ sư gia là hạng nhân vật nào? Thiên chân vạn xác là thiên hạ đệ nhất tu tiên giả a!

Tài bảo của đệ nhất tu sĩ sẽ là cỡ nào quý giá? Ngay đến kẻ ngốc cũng biết. Đối với một kho tàng như vậy, Lăng Thanh Trúc nàng sao lại không bận lòng cho được?

Nàng rất rất lưu tâm đấy!

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi làm ơn nói với ta là không phải đi...".

Lăng Thanh Trúc đã trông mong, đã hy vọng, nhưng...

Đáng tiếc, dẫu nàng có hy vọng và trông mong thêm bao nhiêu lâu, thêm bao nhiêu lần thì kết quả vẫn chẳng thay đổi chút nào. Sự thật nó vẫn cứ là sự thật.

Bộ dạng thiếu tự nhiên thấy rõ, Lăng Tiểu Ngư lảng tránh cái nhìn chăm của ân sư. Trong cái ngoảnh mặt ấy, hắn đáp: "Sư phụ, đệ tử... đệ tử nghĩ việc Gia tiên bối sở hữu số tài bảo đó... cũng là thoả đáng".

"Thoả đáng cái rắm!".

Có lẽ vì quá bức xúc, Lăng Thanh Trúc đã bật người đứng dậy. Nàng chỉ thẳng mặt đồ nhi, mắng to: "Tiểu Ngư Nhi ngươi là một tên ngốc!".

"Ngươi nghĩ thế nào vậy hả? Tài bảo là của tổ sư gia lưu lại, có truyền thì cũng phải truyền cho môn nhân Trúc Kiếm Phong chúng ta chứ! Cái tên Gia kia chỉ là ngoại nhân ăn nhờ ở đậu, hắn có tư cách gì mà sở hữu?!".

...

"Tiểu Ngư Nhi à Tiểu Ngư Nhi, ngươi... ngươi đúng là làm ta tức chết mà!".

"Không được! Ta phải đi đòi lại số tài bảo đó!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Rõ Ràng Tất Cả

...

"Sư phụ...!".

Trải qua cả đời bất động, Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc cũng làm ra phản ứng.

Suốt từ nãy giờ, hắn thực sự đã bị sốc. Không phải vì bị sư phụ mình giáo huấn mà là bởi trạng thái cơ thể của nàng.

Sư phụ hắn, nàng đang đứng. Lại nói, nàng đâu có đứng không. Từ nãy giờ nàng đã liên tục la mắng, bước tới bước lui, xoay trái xoay phải... Cái bộ dạng kia, nó nào có nửa điểm gọi hư nhược?

Là do quá tức giận nên hồi quang phản chiếu ư? Lăng Tiểu Ngư cũng muốn tin lắm nhưng hắn tin không nổi. Lý trí nói cho hắn biết hiện tại mới đúng là sư phụ hắn, còn người vô lực nằm gối đầu trên đùi hắn ban nãy hoàn toàn chỉ là một kẻ tạm đóng thế mà thôi.

Bị ân sư giả trang lừa dối, theo lý, Lăng Tiểu Ngư dẫu sinh tâm bất mãn, trong lòng tức giận cũng là nên. Là là, hắn lại chẳng thấy khó chịu một tí nào. Thay vì hờn giận trách móc thì giờ phút này đây hắn chỉ hơi mờ mịt, và trên hết là lo lắng.

Gia Gia tốt xấu gì cũng là ân nhân của hắn, hắn làm sao có thể để sư phụ mình tổn hại đến nó được.

Bình thường, sư phụ hắn đúng thật vô pháp tiến vào không gian cửa động thứ tư của Phi Tinh Đới Nguyệt Động, nhưng nếu nàng bắt chấp thiết hơn mà điều động Trường Sinh tiên kiếm đâu này?

Lăng Tiểu Ngư hấn tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra được!

Tay níu giữ ân sư, hấn can ngăn: "Sư phụ, xin người đừng làm hại Gia tiên bối! Tiền bối có ân với đệ tử..."

"Hấn có ân với người chứ không phải có ân với ta!"

"Sư phụ, nhưng Gia tiên bối là người tốt!"

"Người tốt? Chiếm đoạt tài bảo của Trúc Kiếm Phong ta thì tốt cái nổi gì?!"

Lăng Thanh Trúc dứt khoát đem tay đồ nhi gạt ra: "Tiểu Ngư Nhi người không cần phải nói thêm nữa, ý ta đã quyết rồi!"

"Sư phụ! Số tài bảo đó đã bị dùng hết rồi!"

...

Khoảnh khắc trầm lặng qua đi, Lăng Thanh Trúc lúc này mới xoay hấn người lại. Nàng hỏi, thanh âm đã nhỏ hơn nhiều so với trước: "Tiểu Ngư Nhi, người vừa mới nói gì? Lặp lại cho ta nghe".

"Sư phụ, số tài bảo đó, tất cả... tất cả đều đã bị Gia tiên bối dùng hết rồi".

...

"Sư phụ?"

"Sư phụ?"

...

Mặc cho Lăng Tiểu Ngư kêu gọi, Lăng Thanh Trúc trước sau như một, thủy chung vẫn không hề hồi đáp. Có vẻ nàng đang bị đá kích rất nghiêm trọng.

Mặt tựa tàn tro, nàng chậm rãi ngồi xuống, tiếp tục bảo trì im lặng...

...

Bầu không khí trầm mặc kéo dài thật lâu, tận gần một khắc sau mới chấm dứt. Lên tiếng phá tan im lặng là Lăng Thanh Trúc.

Nàng cảm quyền sách cũ trả lại cho đồ nhi, khẽ dặn: "Tự mình giữ lấy, tu luyện cho tốt".

Bấy nhiêu rồi thôi, Lăng Thanh Trúc không nói thêm gì nữa. Thay vào đó, nàng chủ động đứng lên, chân đạp bề mặt mỏm đá mà phóng thẳng lên trên.

Còn lại một mình bên dưới, Lăng Tiểu Ngư cúi nhìn quyền sách cũ ở trong tay, âm thầm tự vấn chính mình.

Nhưng, hấn hỏi chẳng lâu, bất quá chục giây liền kết thúc. Và khi đã chấm dứt nghỉ ngơi thì... Nói gót ân sư, hấn cũng rời khỏi mỏm đá cheo leo.

...

Đêm nay đã có nhiều chuyện xảy ra. Có cái Lăng Tiểu Ngư đã biết, nhưng bên cạnh cũng có những vấn đề hấn tạm thời còn chưa hiểu được. Ví như thái độ thay đổi đột ngột của Lăng Thanh Trúc, sự chân thành của nàng, câu chuyện nàng đã kể...

Người bằng hữu mà nàng nói là rất mực yêu quý kia, đối phương có thực tồn tại? Nếu đúng là tồn tại thì sinh tử liệu đã định đoạt xong?

Thoạt đầu, Lăng Tiểu Ngư nghiêng về sự lừa dối, cho đó chỉ đơn thuần là một nhân vật hư cấu đi ra từ trí tưởng tượng của sư phụ mình thôi; thế nhưng về sau, hấn nghĩ lại thì cảm thấy không đúng lắm. Hấn có cảm giác sư phụ mình cũng chẳng hoàn toàn bịa đặt.

Và thực tế, linh cảm của Lăng Tiểu Ngư hấn đã đúng. Một thời gian sau, khi mối quan hệ sư đồ đã trở lại bình thường như trước, trong một ngày nắng đẹp, chính miệng Lăng Thanh Trúc đã bảo với hấn rằng nàng đích xác là có một bằng hữu như vậy. Tuy nhiên hình ảnh thì hơi khác một chút so với những gì mà Lăng Tiểu Ngư hấn đã hình dung.

Vị bằng hữu kia của Lăng Thanh Trúc nàng vốn không phải người mà là một con thỏ. Con thỏ nọ là được nàng cứu ở một thị trấn phạm nhân, lúc nó sắp bị người ta đem giết thịt.

Từng có một khoảng thời gian nàng và Tiểu Bạch - cái tên được đặt cho con thỏ kia - rất gắn bó với nhau. Trên đỉnh Trúc Kiếm này, cả hai đã cùng ăn, cùng ngủ, cùng ngắm cảnh bình minh, rồi hoàng hôn...

Thật sự, mọi tình tiết đều trùng khớp với những gì mà Lăng Tiểu Ngư đã được nghe kể hôm nay. Khác, duy chỉ cái chết của Tiểu Bạch. Không như Lăng Thanh Trúc bảo nó vì cả tin nên bị người hại chết, Tiểu Bạch qua đời thực chất chỉ đơn giản là bởi thọ nguyên hao tận mà thôi.

À, còn một cái nữa. Đó là năm đó, đối với sự ra đi của Tiểu Bạch, Lăng Thanh Trúc nàng đã chẳng có bao nhiêu thương tiếc cả. Trái lại, nàng đón nhận nó một cách hết sức bình thản. Chính miệng nàng đã nói như thế...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Danh Vọng

...

Tính đến hôm nay thì Thiên nhân luận pháp đã kết thúc được mười ngày. Những trận đấu ác liệt đã khép lại từ lâu, tuy nhiên, dư âm của chúng thì như cũ hễ còn vang vọng. Nhất là màn giao tranh cuối cùng giữa Lăng Tiểu Ngư và Lưu Cảnh Thiên kia.

Trước khi trận đấu ấy diễn ra, không ai nghĩ rằng Trúc Kiếm Phong sẽ giành chiến thắng. Các bậc trưởng bối, lớp đệ tử chân truyền, thậm chí là những người chưa đủ tư cách tới quan chiến là ngoại môn và nội môn đệ tử, tất cả đều chẳng ai có thể hình dung ra một viễn cảnh như thế hết.

Lưu Cảnh Thiên là ai? Thiên chân vạn xác là một tu sĩ vấn đỉnh hậu kỳ đỉnh phong. Ngày hôm đó, sau trận chiến với Chu Đại Trù ở vòng thi đấu thứ hai hẳn lại còn lĩnh hội phong chi ý cảnh, hay ít ra cái thế nhân thấy được là như vậy, thử hỏi hẳn có khả năng bại trận ư?

Dưới tay Lăng Tiểu Ngư - một kẻ tư chất bình phàm tu vị vấn đỉnh trung kỳ?

Ở Thiên Kiếm Môn này, có ai không biết linh căn của Lăng Tiểu Ngư chỉ là trung phẩm mộc hệ linh căn, được mang danh chân truyền bắt quả nhò ân huệ của Trúc Kiếm Phong phong chủ Lăng Thanh Trúc. Một người tầm thường như thế, nhập môn lại còn muộn hơn hai mươi năm, thử hỏi làm sao có khả năng giành chiến thắng trước thiên tài Lưu Cảnh Thiên được?

Trong tưởng tượng của mọi người ở Ngũ Kiếm Đài hôm đó thì trận đấu giữa Lăng Tiểu Ngư và Lưu Cảnh Thiên sẽ kết thúc rất chóng vánh. Và kẻ thảm bại phải là Lăng Tiểu Ngư.

Vậy mà thực tế...

Mọi chuyện diễn ra theo chiều hướng mà không ai có thể lường trước được. Kẻ đáng ra phải thắng đã thua, kẻ đáng ra phải thua thì lại thắng. Một sự nghịch lý đến khó tin.

Tuy nhiên, nói thế không có nghĩa rằng Lăng Tiểu Ngư không xứng. Hoàn toàn trái lại, hề phàm là kẻ tận mắt quan chiến, trừ bỏ hạng nhỏ mọn như Tô Đông Vũ kia ra thì tất cả đều âm thầm công nhận bốn sự của Lăng Tiểu Ngư. Thậm chí ở trong lớp chân truyền này, có một vài người còn rất cảm phục hẳn.

Chỉ trong mười sáu năm ngắn ngủi, chỉ bằng vào tư chất trung phẩm linh căn lại có thể bước vào cảnh giới vấn đỉnh trung kỳ - cái tốc độ còn nhanh hơn kẻ sở hữu thượng phẩm linh căn, điều đó cũng quá đủ để làm cho người ta phải chú tâm. Bằng nếu vẫn chưa đủ, vậy thì trận đấu ác liệt kia chính là lời đáp trả cho những ai phủ nhận.

Những đòn đánh trực diện đầy uy lực nọ, chúng so với Lưu Cảnh Thiên thì nào có kém thua? Xuyên suốt trận đấu, Lăng Tiểu Ngư có một khoảnh khắc nào đã dùng tiểu xảo?

Không. Hắn đã đánh rất sòng phẳng. Chiến thắng của hắn là hoàn toàn xứng đáng. Một chương phô thiên cái địa sau cùng nọ, nó vô cùng thiết thực. Và điều đó càng khiến cho hình tượng của hắn trở nên cao lớn hơn rất nhiều trong mắt các môn nhân...

Chân truyền thì tạm thời không nói, bọn họ ai nấy đều sở hữu tư chất hơn người, lòng tự trọng khá lớn nên dù khâm phục cũng sẽ chẳng tùy tiện biểu lộ ra bên ngoài. Rõ ràng và trung thực nhất chỉ có các đệ tử ở tầng lớp thấp hơn: nội môn và ngoại môn.

Mặc dù không có cơ hội tận mắt chứng kiến nhưng thông qua các lộ tin tức từ trên truyền xuống, hai lớp đệ tử nội môn và ngoại môn này cũng thừa đủ trí lực để hình dung ra tràng cảnh ở Ngũ Kiếm Đài hôm nọ...

Phong thái "phiêu dật xuất trần" của Tô Đông Vũ, bộ dáng khoa trương của Chu Đại Trù, vẻ đẹp hững hờ của Dương Tiểu Ngọc, thần tình lãnh đạm của Lưu Cảnh Thiên, tất cả đều được vẽ ra một cách chi tiết nhất. Nhưng rành mạch và đọng đầy cảm xúc hơn cả vẫn là hình ảnh của Lăng Tiểu Ngư.

Trong nhận định của hai lớp đệ tử nội môn - ngoại môn, thực lực mạnh nhất, thiên tư cao nhất thì như cũ là Tô Đông Vũ và Dương Tiểu Ngọc. Lăng Tiểu Ngư tuy có màn thể hiện rung động lòng người nhưng xét ra vẫn không cách nào bì được.

Tuy nhiên...

Chân chính khuấy động tâm tình của đa phần đệ tử nội môn và ngoại môn lại chẳng phải Tô Đông Vũ hay Dương Tiểu Ngọc. Lăng Tiểu Ngư mới là cái tên được ghi nhớ và bàn tán nhiều nhất. Suốt mười ngày qua, hề phẩm có người nhắc đến Thiên nhân luận pháp là ngay lập tức cái tên ấy lại được đề cập ngay. Giống như lúc này...

Tại một góc nhỏ của Mặc Kiếm Phong, khu vực dành cho đệ tử nội môn.

Dọc theo con đường nối từ đông phòng tới tây phòng, một nhóm nữ đệ tử tuổi còn rất trẻ hiện đang vừa đi vừa nói, thanh âm rôm rả không ngừng. Chủ đề mà bọn họ bàn tán vậy mà lại là Lăng Tiểu Ngư...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Có Người Ái Mộ

...

"Ly sư muội, muội nói Lăng sư huynh có phải rất lợi hại hay không? Năm nay huynh ấy chỉ mới có hai mươi hai tuổi thôi a".

"Đó là tất nhiên".

Người được gọi Ly sư muội nhanh chóng tiếp lời: "Mặc dù tư chất của Lăng sư huynh không được cao, chỉ là trung phẩm mộc hệ linh căn, thế nhưng tốc độ tu hành của huynh ấy so với bậc thiên tài sở hữu cực phẩm linh căn còn muốn nhỉnh hơn vài phần. Đủ thấy ngộ tính của Lăng sư huynh là cỡ nào đáng sợ".

"Ngộ tính của Lăng sư huynh cực cao, đó là điều chẳng cần bàn cãi. Tuy nhiên, để đạt tới thành tựu như hiện nay, trừ ngộ tính ra thì sự kiên trì nỗ lực của sư huynh thiết nghĩ mới càng thêm đáng khâm phục".

"Lương sư tỷ nói không sai".

Cô gái ban nãy - người đã hỏi nữ tử họ Ly - gật gù: "Muội có nghe Đinh sư tỷ bảo suốt mấy năm vừa qua, vì chuẩn bị cho kỳ Đại hội Thiên nhân luận pháp, Lăng sư huynh mỗi ngày đều lui tới Phi Tinh Đới Nguyệt Động để tu tập. Mà cổ động kia, theo lời kể của Đinh sư tỷ thì áp lực nghiền ép bên trong rất kinh khủng, người thường khó lòng chịu đựng nổi. Hơn hai ngàn năm qua, chỉ có mỗi một mình Lăng sư huynh là có thể kiên trì được trong thời gian dài tới vậy...".

"Chưa hết đâu. Đinh sư tỷ còn cho muội biết ngoài áp lực nghiền ép ở Phi Tinh Đới Nguyệt Động ra thì Lăng sư huynh cũng từng ngâm mình trong những loại nước thuốc rất đáng sợ. Những loại nước thuốc này, chúng sẽ khiến cho người ngâm đau đớn khôn cùng, cảm giác so với bị xé thịt róc xương còn muốn kinh khủng hơn nhiều".

"Chuyện đó muội cũng nghe Lâm sư huynh kể rồi." - Nữ tử họ Ly chen vào - "Huynh ấy còn lấy tính mạng ra đảm bảo đó là sự thật mười mươi".

"Lẽ nào còn có thể giả?".

Lương Ngọc - người lớn tuổi nhất trong nhóm - nói với cái nhìn xa xăm: "Thành tựu của Lăng sư huynh không phải tự nhiên mà đến, tất cả đều là thành quả của sự nỗ lực kinh người. Kỳ tích huynh ấy tạo nên, trừ ngộ tính thì ý chí kiên định cũng rất quan trọng. Huynh ấy chính là tấm gương để chúng ta học hỏi...".

"Hi hi...".

Đứng kế bên, nữ tử họ Ly ngó thấy sư tỷ mình có biểu hiện khác lạ, mắt nhìn xa xăm như vậy thì không khỏi lên tiếng trêu đùa: "Lương sư tỷ, thế nào? Sư tỷ có phải là động tâm rồi không?".

Lương Ngọc nghe xong liền quay sang trách cứ: "Ăn nói linh tinh!".

"Đâu có linh tinh." - Nữ tử họ Ly chẳng cho là đúng - "Lương sư tỷ, mặt tỷ đỏ lên rồi đây này. Sư tỷ rõ ràng là có ý với người ta...".

"Không có! Ta chỉ là... chỉ là khâm phục ý chí phi thường của Lăng sư huynh thôi".

"Trước khâm phục, sau thì ái mộ phải không? Hi hi...".

"Ly sư muội, muội... Hừ, ta không nói chuyện với muội nữa!".

"Lương sư tỷ! Tỷ đừng chạy a! Nếu không động tâm thì sao phải chạy đâu này?!"

...

Mấy lời của nữ tử họ Ly, tuy xuất phát từ ý tứ trêu đùa nhưng xét kỹ bên trong, nhận định của nàng thực cũng không phải vô căn cứ. Lăng Tiểu Ngư hôm nay đã khác xa Lăng Tiểu Ngư của ngày xưa, được người ái mộ âu rất bình thường.

Đúng là trong thế hệ trẻ hiện nay của Thiên Kiếm Môn, người đứng đầu, được ngưỡng vọng nhất vẫn là hai đại thiên kiêu Tô Đông Vũ và Dương Tiểu Ngọc, nhưng bọn họ ở quá xa tâm với, khiến cho người ta có cảm giác chỉ có thể nhìn mà không thể chạm. Trong khi đó, Lăng Tiểu Ngư lại khác...

Hắn xuất thân từ chốn cô thôn, tư chất trung đẳng, vốn là một kẻ bình phàm. Thái độ sống của hắn cũng là như vậy, trước nay đều rất biết an phận thủ thường. Nói cách khác, hắn rất tương đồng với đại đa số môn nhân, những đệ tử thuộc tầng lớp bên dưới. Chính sự tương đồng ấy nên các đệ tử nội môn và ngoại môn mới cảm thấy hắn gần gũi, mới dành nhiều thiện cảm hơn cho hắn...

Theo khía cạnh nào đó thì Lăng Tiểu Ngư chính là hình ảnh phản chiếu của tầng lớp đệ tử cấp dưới. Hắn đại biểu cho họ. Duy nhất khác biệt là hắn có ý chí kiên cường hơn, có ngộ tính cao hơn, và... tất nhiên là cũng may mắn hơn.

Thân phận chân truyền đệ tử, thiết nghĩ nó đã đem tới không ít quyền lợi cho Lăng Tiểu Ngư.

Trước đây, cũng chính bởi sự "bất công" này mà có nhiều người trong lớp đệ tử nội môn - ngoại môn đã sinh lòng ganh ghét đối với Lăng Tiểu Ngư. Bọn họ chẳng xem trọng hắn như những vị chân truyền khác. Nhưng, giờ thì khác rồi. Bất kể là ganh ghét hay khinh thị thì hết thảy đều đã tan thành mây khói. Mà cho dù còn, tin tưởng con số cũng nhỏ nhoi không đáng nhắc.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Tâm Sự Của Lệ Thắng Nam (1)

Chỉ mười sáu năm tu luyện, ở tuổi hai mươi hai đã bước vào cảnh giới vãn đỉnh trung kỳ; bằng vào tu vị ấy, tại Ngũ Kiếm Đài hắn đã đánh bại Lưu Cảnh Thiên - một kỳ tài tu luyện vừa lĩnh hội phong chi ý cảnh, thành tựu bậc này há là thứ một con người tầm thường có khả năng đạt tới?

Địa vị chân truyền đệ tử đâu tốt hơn nữa cũng bất quá chỉ trợ giúp phần nào, làm sao thành toàn tất cả được. Hãy nhìn những người khác mà xem. Kim Kiếm Phong, Mặc Kiếm Phong, Liệt Kiếm Phong, Tương Kiếm Phong và thậm chí là Trúc Kiếm Phong, trong hàng đệ tử chân truyền, kể dưới năm mươi tuổi gom lại cũng được một tá, nhưng thử hỏi có mấy người hơn được Lăng Tiểu Ngư?

Địa vị cao, lợi ích nhiều, nó quan trọng nhưng chưa phải cần thiết nhất. Cốt yếu là nằm ở bản tâm con người. "Nhân định thắng thiên" âu chính như vậy.

...

Đi từ sự ganh ghét, đố kỵ đến tôn kính, được người ngưỡng vọng, đây là những gì mà trận đấu sau cùng với Lưu Cảnh Thiên đã mang lại cho Lăng Tiểu Ngư, biến hắn thành đối tượng được không ít nữ đệ tử âm thầm ái mộ.

Giống như Lương Ngọc vừa xấu hổ chạy đi kia, trong hai lớp đệ tử nội môn và ngoại môn của Mặc Kiếm Phong, một số nữ tử khác cũng có cùng chung ý nghĩ. Phần còn lại, tuy động tâm chưa đến nhưng hầu hết đều phát sinh thiện cảm. Trừ một người.

Người này, nàng không thuộc hai lớp nội môn - ngoại môn và vốn chẳng lạ lẫm gì với Lăng Tiểu Ngư. Hoàn toàn trái lại, so với bất kỳ ai khác ở Thiên Kiếm Môn này, nàng còn "thân" với Lăng Tiểu Ngư hơn nhiều. Lệ Thắng Nam, đây là tên của nàng.

Từ nãy giờ, Lệ Thắng Nam nàng thật ra chẳng ở đâu xa. Nàng đứng ở phía sau nhóm người Lương Ngọc kia thôi. Sờ dĩ bọn họ không nhìn thấy, nguyên do đơn giản chỉ là vì Lệ Thắng Nam nàng đã dùng ẩn nặc thuật che giấu hành tung. Và giờ, khi các sư muội của mình đã khuất xa, lúc này đạo thuật mới được giải trừ.

Thân ảnh cao gầy mau chóng hiện ra, Lệ Thắng Nam dõi mắt nhìn theo hướng mà đám người Lương Ngọc đã chạy đi, hậm hực thốt ra: "Hừ... Cái tên vô lại đó thì có gì đáng để cho các người ái mộ chứ".

Nhớ lại tràng cảnh xấu hổ hôm nọ, khi bản thân đã cùng kẻ vô lại kia mắt nhìn mất, môi dán chặt môi, Lệ Thắng Nam bất giác siết chặt những ngón tay. Khuôn mặt còn đỏ hơn cả Lương Ngọc ban nãy, nàng nghiêng rằng: "Lăng Tiểu Ngư, người là cái tên khôn đáng ghét..."

Nghĩ tới người này, Lê Thăng Nam thật không sao có thể bình tĩnh cho được. Suốt những ngày qua, nàng đã cố gắng để quên, nhưng càng muốn quên thì lòng nàng, nó lại càng "nhớ".

Chẳng nhớ làm sao được khi mà nọ hôn kia là nọ hôn đầu tiên của nàng. Mấy chục năm nay, kể từ khi báỉ nhập Mặc Kiếm Phong, trở thành đệ tử chân truyền của ân sư Lý Ngọc Thường, Lê Thăng Nam nàng nào đã từng thân mật với nam nhân bao giờ đâu. Nói gì ồm, nói gì hôn, ngay đến một cái nắm tay nàng còn chưa từng nắm nữa là.

Vốn dĩ, tư tưởng của nàng là phải noi gương sư phụ, cả đời sẽ chỉ chuyên tu đạo pháp chẳng màng tình duyên, ái dục, vậy mà bây giờ... Bể thanh ngọc khiết nay đã còn đâu...

Lòng nàng đã đục, tâm nàng đã loạn, cách nào bình đây?

"Lăng Tiểu Ngư, tất cả đều là do ngươi hại ta..."

...

Nửa giờ sau.

Vị trí hiện tại đã không phải dãy hành lang nối từ đông phòng đến tây phòng ở khu vực dành cho đệ tử nội môn nữa; chỗ này là một khu vườn thuộc đình Mặc Kiếm.

Bên mép khu vườn, dưới tàn đại thụ, có một cô gái hiện đang ngồi suy tư, dáng vẻ bản thân đến lạ. Trong bộ trường y màu thiên thanh ngực thêu ba đường sóng nước uốn lượn, cô gái trầm mặc hồi lâu rồi bỗng chợt vuron tay về trước, nhẹ nhàng đem một đoá hoa hái xuống.

Cúi nhìn bông hoa màu trắng, nàng chạm khẽ, thều thảo buông tiếng: "Hoa ơi hoa, người nói ta phải làm sao đây?"

"Ta không muốn nghĩ, thế nhưng lòng ta lại cứ nghĩ. Sự thể phát sinh hôm đó, ta biết tất cả chỉ là ngoài ý muốn, hấn cũng không phải cố tình, nhưng tại sao ta..."

"Chỉ là một sự cố chẳng ai mong, ta có gì bận tâm nhiều như vậy? Lòng ta sao phải rối ren tới như vậy?"

Đối với chuyện hôm đó, Lê Thăng Nam tự hiểu rõ ràng. Nàng biết bản thân nên hành xử sao cho đúng. Nhưng lý trí của nàng, nó cuối cùng vẫn không thắng được tình cảm.

Thế nhân thường nói "Nam nhi trọng nghĩa, nữ nhi trọng tình", mà Lê Thăng Nam, nàng lại còn là hạng nữ nhi bể thanh ngọc khiết chưa nhiễm bụi trần mang chí nguyện hiến dâng cuộc đời cho đạo pháp, cho mộng tưởng cao đẹp thể thiên hành đạo, nay xảy ra chuyện như vậy, tâm nàng há còn có thể phẳng như gương, trong như suối?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Tâm Sự Của Lê Thăng Nam (2)

Nàng đâu phải Lý Ngọc Thường từng trải qua bao phen giông tố, từng nghe và tận mắt nhìn muôn cảnh tục lụy trần ai mà tâm có thể kiên định như sơn, vững như bàn thạch. Lê Thăng Nam nàng bất quá chỉ là một tiểu nữ tử từ ngay đến cửa sơn môn còn chưa bước ra được mấy lần, rất chi non nớt.

Đùng thấy thường ngày nàng rất có phong phạm đại sư tỷ mà làm, thực chất ở phương diện tình cảm, nàng chẳng khác gì một chú nai tơ cả. Và đó cũng chính là lý do vì sao mãi đến tận hôm nay, khi Thiên nhân luận pháp đã kết thúc được mười ngày rồi mà nàng vẫn chưa thể bình tâm lại được.

"Ta... rốt cuộc nên làm gì bây giờ?"

"Hôm qua đi thỉnh giáo sư phụ, người bảo tâm cảnh bao năm của ta đã bị phá hỏng, điều đó làm cho người vô cùng thất vọng. Người yêu cầu ta mau chóng gạt đi tạp niệm, ngăn cấm không cho nghĩ đến hấn nữa. Nhưng mà ta phải làm sao mới kiểm soát được mình đây..."

"Nếu cứ tiếp tục thế này, chí sọ đạo hạnh của ta sẽ chẳng còn tiến xa thêm được nữa mất..."

"Lăng Tiểu Ngư, ngươi có biết ngươi đã hại ta rồi hay không? Ngươi có biết chi bởi vì ngươi mà bây giờ ta..."

Lê Thăng Nam càng nói thì thanh âm càng nghẹn lại. Cuối cùng, nước mắt đã không kiềm được nữa mà rơi xuống.

Lê Thăng Nam, nàng đã khóc. Những giọt nước mắt của sự bất lực, ai oán và tự trách. Giờ phút này, nàng thực là rất thương tâm. Nhất là khi nhớ lại thái độ ngày hôm qua của sư phụ, nước mắt của nàng lại chảy xuống nhiều hơn...

Vì cái gì chứ?

Vì cái gì mà Lê Thăng Nam nàng phải chịu cảnh như vậy?

"Lăng Tiểu Ngư! Tất cả đều là lỗi của ngươi!".

Kèm theo tiếng hét thương tâm, bông hoa trên tay cũng bị Lê Thăng Nam vò nát, ném đi thật xa.

Chính tại lúc này, từ phía sau lưng Lê Thăng Nam, một cô gái đi tới. Nàng mặc một bộ đồ màu trắng, kiểu cách đơn giản, dung nhan kiều diễm mê người. Tiếc là thần thái hơi hững hờ một chút.

"Sur tỷ." Cô gái mặc bạch y khẽ gọi.

Nghe được giọng nói thân quen, Lê Thăng Nam giật mình, lập tức nín khóc. Động tác vội vàng, nàng dùng tay lau đi nước mắt vương đọng trên khuôn mặt mình, vừa lau vừa hỏi: "Tiểu Ngọc, muội đến từ lúc nào?"

"Cũng được một lúc rồi." Dương Tiểu Ngọc thành thật đáp.

Và lẽ dĩ nhiên, câu trả lời ấy lập tức khiến cho Lê Thăng Nam phải bối rối.

"Tiểu Ngọc, nói vậy... muội nghe hết rồi phải không?"

"Ừm." Trái với vẻ bối rối của sư tỷ mình, Dương Tiểu Ngọc gật đầu một cách điềm tĩnh.

Nàng hỏi: "Sư tỷ, tâm cảnh của tỷ thật sự đã bị phá hỏng rồi sao?"

Lê Thăng Nam cúi đầu khẽ gật, chua xót nói ra: "Đối với chuyện phát sinh hôm đó, ta không cách nào vượt qua được..."

"Tiểu Ngọc, muội nói cho ta biết, ta phải làm sao bây giờ?"

Trước ánh mắt trông mong cầu cứu của sư tỷ mình, Dương Tiểu Ngọc thoáng ngẫm một lúc, chợt hỏi: "Sư tỷ, tỷ nói thật cho muội biết, đối với Tiểu Ngư tỷ cảm thấy thế nào?"

"Ta... Còn có thể thế nào chứ? Hắn căn bản là một tên vô lại xấu xa".

Bên cạnh, Dương Tiểu Ngọc lắc đầu phủ nhận: "Sư tỷ, nếu tỷ không nói thật thì muội cũng chẳng cách nào giúp được".

"Tiểu Ngọc, ta..."

Lê Thăng Nam cắn môi, sau một hồi do dự thì rốt cuộc cũng chịu nói lời thành thật: "Thật ra ta không phải không biết chuyện hôm đó chỉ là ngoài ý muốn, hẳn vốn cũng không cố tình..."

"Ta biết, Lăng Tiểu Ngư hẳn chẳng phải người xấu. Tuy tư chất kém một chút, tướng mạo bình thường một chút nhưng ngộ tính lại rất cao, tâm chí càng là kiên định hiếm ai sánh bằng..."

"À, còn một điểm nữa: Lăng Tiểu Ngư hẳn là một kẻ cực kỳ ngu ngốc".

Ngu ngốc?

Dương Tiểu Ngọc truy vấn: "Sư tỷ, tại sao sư tỷ lại nói Tiểu Ngư như vậy?"

"Nói hắn ngu ngốc ấy hả?"

Lê Thăng Nam như cũ quả quyết: "Lăng Tiểu Ngư hẳn đúng là như vậy mà. Ta nghe mọi người nói hôm đó, trong trận đấu với Lưu Cảnh Thiên, hắn đã bất chấp mà thiêu đốt cốt nguyên..."

"Cốt nguyên, đó là cái gì chứ? Chỉ vì một trận đấu mà hắn lại cả gan tự đẩy bản thân vào nguy hiểm như vậy, đó không phải ngu ngốc thì là gì? Ta nghe sư phụ nói nếu chẳng nhờ Lăng sư bá bỏ ra đại giới, tự mình dùng cốt nguyên của bản thân để bù đắp thì e hôm nay căn cơ của hắn đã hỏng mất rồi".

"Sư tỷ nói đúng. Hành động của Tiểu Ngư hôm đó thật sự rất ngu ngốc. Nhưng mà..."

Dương Tiểu Ngọc dừng một chút, rồi mới chốt hạ: "Sư tỷ, nếu tỷ biết tại sao hắn làm như vậy, hẳn tỷ sẽ có cái nhìn khác hơn về sự "ngu ngốc" ấy của hắn".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 129: Kiểm Mộ

"Tiểu Ngọc, ý muội là bên trong chuyện này còn có ân tình?"

Theo sau cái gật đầu nhẹ, Dương Tiểu Ngọc kể ra: "Sư tỷ có biết tại sao mấy năm vừa qua Tiểu Ngư lại bất chấp khổ nhọc mà ngày ngày đều tiến vào Phệ Tinh Đới Nguyệt Động để tu luyện hay không?"

"Nếu tỷ cũng như mọi người, cho rằng hấn làm vậy là vì muốn toả sáng ở Thiên nhân luận pháp thì tỷ đã lầm rồi. Trên thực tế, hết thầy chỉ bởi vì một lời giao ước".

"Năm năm trước, xuất phát từ lòng hiếu thuận, lo sợ tính mệnh phạm nhân mong manh nên Tiểu Ngư đã đến gặp Lăng sư bá, thỉnh cầu người chỉ điểm cách kéo dài thọ mệnh cho người cô cô nơi thế tục của mình. Lúc đó sư bá đã bảo hấn, nếu hấn có thể tiến vào tốp năm ở Thiên nhân luận pháp thì sẽ thành toàn cho hấn".

"Với tư chất linh căn trung đẳng cùng tu vị Trúc cơ của mình khi ấy, Tiểu Ngư nếu tiếp tục tu luyện như trước thì tuyệt đối sẽ không thể nào hoàn thành được mục tiêu tiến vào tốp năm kia. Để hoàn thành một việc gần như bất khả thi, hấn chỉ còn cách là phải lựa chọn biện pháp tu hành nhanh nhất, cũng đây khổ nhọc nhất".

"Những đau đớn mà hấn gánh chịu suốt năm năm qua, toàn bộ đều không phải vì bản thân hấn mà là vì Lăng Ngọc Yến - người cô cô nơi thế tục của hấn..."

...

Lệ Thăng Nam càng nghe thì tâm tình càng chuyển biến, theo đó, sự hờn trách cũng âm thầm phai nhạt. Nàng không ngờ căn nguyên mọi chuyện lại là như thế. Sự "ngu ngốc" kia của Lăng Tiểu Ngư hấn, hoá ra tất cả đều vì cô cô của mình...

"Tiểu Ngọc, những lời muội vừa nói, hết thầy đều là thật sao?"

"Mỗi một chữ đều là thật".

"Nói vậy cái tên đó... cũng không tệ lắm".

Nở một nụ cười nhạt hiếm hoi, Dương Tiểu Ngọc hỏi: "Vậy bây giờ sư tỷ còn cho hấn ngu ngốc? Còn oán trách hấn xấu xa vô lại nữa không?"

"Ta..."

Lệ Thăng Nam cúi mặt, trong lòng khó nghĩ: "Ta cũng không biết".

"Sư tỷ".

Dương Tiểu Ngọc đặt một tay lên vai sư tỷ, đưa ra lời khuyên: "Muội nghĩ sở dĩ tỷ không thể vượt qua được chuyện hôm đó, căn nguyên quá nửa là bởi trong lòng còn nhiều khúc mắc với Tiểu Ngư. Chỉ cần tỷ hiểu hơn về hấn, khi đó, với cái nhìn chân thực nhất, muội tin tưởng tâm tỷ sẽ bình ổn lại thôi".

"Tiểu Ngọc, ý muội tức là bảo ta phải đi tiếp xúc với hấn?"

Đáp lại Lệ Thăng Nam là một cái gật đầu: "Được vậy là tốt nhất".

Nàng nói thêm: "Tâm tỷ là vì Tiểu Ngư mà loạn, nếu đã không thể tự quên đi thì chỉ bằng trực tiếp đối mặt để giải quyết".

"Được rồi, sư tỷ hãy cân nhắc lời muội".

...

Thu lại tầm mắt hướng theo người rời đi, Lệ Thăng Nam xoay đầu nhìn về phương vị Trúc Kiếm Phong, hé môi lầm bầm: "Thật sự phải đi gặp hấn sao?"

...

...

Trước sự phụ ngắn cảm, sau sự muội lại khuyên giải, cả hai đều có lý giải riêng của mình, thực khiến cho Lê Thắng Nam khó nghĩ vô cùng. Nàng không biết phải nghe ai, bỏ ai.

Sau cùng, trải qua mấy ngày đêm đắn đo cân nhắc, Lê Thắng Nam đã đưa ra quyết định, đó là sẽ lần lượt thực hiện từng cái một. Trước tiên nàng sẽ vâng lệnh ân sư bề quan để loại trừ tạp niệm, nếu sau ba tháng vẫn chưa có tiến triển thì nàng đành nghe theo sự muội mình mà tìm gặp Lăng Tiểu Ngự.

Khúc mắc của nàng cần mau chóng được cởi bỏ, nếu không sau này nàng sẽ rất khó chuyên tâm tu hành tiếp được.

...

Rốt cuộc, kết quả cuối cùng sẽ là gì? Liệu Lê Thắng Nam nàng có thành công vượt qua được chuyện ấy?

Trước mắt vẫn chưa ai có thể trả lời được. Đáp án vẫn phải chờ đợi thời gian. Ba tháng, hoặc nhiều hơn một chút. Còn hiện tại...

Thiên Kiếm Môn có nhiều việc đáng bận tâm hơn là vấn đề tâm cảnh của Lê Thắng Nam. Đơn cử lúc này, quan trọng nhất chẳng đâu khác ngoài phần thưởng đặc biệt dành cho tốp ba của kỳ đại hội Thiên nhân luận pháp vừa rồi: ba suất tiến vào Kiếm Mộ.

Mấy ngàn năm qua, trong giới tu tiên luyện đạo, có ai không biết Thiên Kiếm Môn nổi danh là nơi nắm giữ những thanh kiếm tốt nhất thiên hạ?

Trừ bỏ Ngũ đại tiên kiếm trấn môn khiến thế nhân phải e dè khiếp sợ thì Thập đại bảo kiếm cũng làm người kiêng kị không ít.

Kiếm Mộ, đó chính là nơi cất giữ Thập đại bảo kiếm của Thiên Kiếm Môn.

Hơn hai ngàn năm trước, tổ sư gia của phái Thiên Kiếm là Lý Bất Tri đã một tay tạo ra Kiếm Mộ này. Ông đã đem mười thanh linh kiếm có uy lực cực lớn cho cả vào đây.

Trải qua mấy cuộc bể dâu, sau bao lần môn nhân tiến nhập, tính đến nay bên trong Kiếm Mộ chỉ còn lại bốn thanh đại bảo kiếm, sáu thanh còn lại thì đã lần lượt được người lấy đi...

p/s: Chương hôm nay vẫn còn...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Kiếm Mộ (2)

Kim Kiếm Phong, một góc hậu sơn.

Theo bước chân chương môn Cơ Thành Tử, ba người đệ tử có thành tích tốt nhất ở kỳ Đại hội Thiên nhân luận pháp vừa rồi là Tô Đông Vũ, Dương Tiểu Ngọc, Chu Đại Trù hiện đang cùng nhau tiến vào bên trong Kiếm Mộ.

Qua mấy lớp kết giới, sau một hồi âm thầm quan sát trước sau, Chu Đại Trù rốt cuộc khó nhịn tiến lên mấy bước, hỏi khẽ Dương Tiểu Ngọc: "Tiểu Ngọc, người có thấy kỳ quái hay không?"

"Kỳ quái gì?" Dương Tiểu Ngọc hơi nghi hoặc, hỏi lại.

"Thì Kiếm Mộ này nè".

Chu Đại Trù đảo mắt trái phải một vòng, nói tiếp: "Ồ đây là trọng địa của môn phái, vậy mà lại không có ai canh giữ hết".

"Người thật cho là không có?"

Chu Đại Trù đảo mắt thêm một vòng, rồi đáp: "Thì đúng là không có mà".

Nhẹ lắc đầu, Dương Tiểu Ngọc cho biết: "Đại Trù, người làm rồi. Xung quanh đây không phải không có ai mà là do mắt người không nhìn thấy ai thôi".

"Nếu như Đại Trù người chẳng mang thân phận đệ tử Thiên Kiếm và tự ý tiến vào cấm địa này thì khẳng định là người đã bị giết không dưới trăm lần rồi".

Thần tình có chút e ngại, Chu Đại Trù lảo liên nhìn trước ngó sau, giọng càng thấp hơn so với vừa rồi: "Tiểu Ngọc, ý người là ở xung quanh đây thật có người canh giữ?"

"Không ít".

"Vậy bọn họ... bọn họ có đang nhìn ta không?"

"Người đi mà hỏi họ".

"Nhưng... ta đâu có thấy".

...

Dọc theo con đường, cũng nhờ có một kẻ tính tình hoạt bát như Chu Đại Trù mà bầu không khí mới bớt đi phần nào căng thẳng. Dầu vậy, điều đó cũng chẳng có quá nhiều ý nghĩa. Nhất là đối với Tô Đông Vũ.

Ấu cũng dễ hiểu. Trong lòng Tô Đông Vũ vốn đã rất gai mắt Lăng Tiểu Ngư, việc ghét lây Chu Đại Trù thật hết sức bình thường. Huống chi trước đó, từ sau chuyện ở Đa Bảo Hội và bị Lăng Thanh Trúc giáo huấn, đối với người của Trúc Kiếm Phong hắn đã có sẵn thành kiến rồi.

Đời này của Tô Đông Vũ hẳn, chỉ sợ duyên nợ với Trúc Kiếm Phong vẫn còn không ít...

...

Vài phút sau, khi lớp kết giới cuối cùng của cấm địa đã mở.

Gần như tức khắc, một cỗ động hiện ra. Khác với Huyền Âm Động của Lăng Thanh Trúc, Huyền Tinh Động của Lý Ngọc Thường, cỗ động này thay vì ăn sâu vào vách đá hay kiến tạo dưới đáy hồ thì nơi nó hiện diện lại ở bên dưới mặt đất, được thiết kế theo kiểu hầm mộ.

Đứng ngay phía trước, Cơ Thành Từ đem ngọc bài thu lại, cúi nhìn cửa động, hay có lẽ nên gọi là cửa mộ, nói: "Chúng ta tới rồi".

Phản ứng mau lẹ nhất, từ dưới chót, Chu Đại Trù chạy vọt lên. Ban đầu thì đứng, sau đấy thì từ đứng chuyển hẳn sang ngồi, hắn tò mò nhìn xuống dưới mộ, ngẩng lên mới hỏi: "Chưởng môn sư bá, ở dưới rất sâu a".

Hé môi cười nhẹ, Cơ Thành Từ lắc đầu: "Chu tiểu tử, lần này ngươi lại nhìn sai rồi".

"Kiếm Mộ thật ra vốn chẳng sâu, chỉ là do cấm chế khiến cho người trông thấy huyền cảnh mà thôi".

"Ồ... Ra là như vậy".

Chu Đại Trù gật gù: "Quả nhiên không hổ là trọng địa của môn phái, cấm chế thật lợi hại".

Lần này Cơ Thành Từ không nói gì. Hắn chỉ đứng vuốt nhẹ chòm râu rồi đưa chân đặt xuống bậc thang nơi cửa mộ. Đi được vài bước thì bảo: "Các người theo ta".

...

Cầu thang bằng đá dù đã được xây từ rất lâu, hai ngàn năm có lẽ, nhưng hình dạng thì trông vẫn vẹn nguyên. Tính từ mặt đất xuống đến đáy mộ, tổng cộng có một trăm linh chín bậc thang hết thấy, mỗi bậc đều vẫn rất chi kiên cố, nói gì đồ vỡ, thậm chí ngay một vết nứt còn chẳng tìm ra nữa là.

Thế mới thấy, thủ đoạn của bậc tiên gia là cỡ nào thần diệu.

...

"Chưởng môn sư bá, chúng ta tới nơi rồi hả?" Sau khi bước hết bậc thang cuối cùng, Chu Đại Trù thoáng quan sát chung quanh, chừng thấy đã không còn lối đi thì liền hỏi.

Đáp lại hắn, Cơ Thành Từ lắc đầu: "Còn chưa".

Chưa?

Chu Đại Trù nghe thế thì vượt lên phía trước, hai tay đưa ra mò mẫm vách tường nơi đối diện.

"Sư bá, ở đây có phải là có một lớp kết giới hay không?"

"Kết giới thì đúng là có, nhưng lại không phải ở chỗ ấy".

Cơ Thành Từ xoay người sang bên trái, ngón tay chỉ ra: "Kết giới nằm ở bức tường này".

Nói rồi, hắn lấy một tấm ngọc bài ra, miệng niệm pháp quyết.

Vài giây sau, từ ngọc bài, một tia kim quang bắn thẳng về phía bức tường. Nháy mắt, tường đá khai mở. Một thông đạo hiện ra...

...

Không thể không nói, Kiếm Mộ quả chẳng hổ là trọng địa của Thiên Kiếm Môn. Ở nơi này, cấm chế có rất nhiều, hơn nữa lại còn rất phong phú đa dạng. Trong số đó, những loại đủ uy năng hạ sát tu sĩ chân nhân cảnh kẻ ra cũng chẳng ít.

Khỏi phải nghĩ, với sự hiếu kỳ và hấp tấp của mình, Chu Đại Trù hiển nhiên đã có vài lần tự đưa bản thân vào nguy hiểm, suýt phải bỏ mạng. May cho hắn là bên cạnh còn có Cơ Thành Từ, nếu không chỉ sợ bảo kiếm còn chưa thấy được thì thân thể hắn đã bị cắt thành vô số mảnh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Bảo Kiếm Hiện

Trải qua mấy bận hữu kinh vô hiểm, so với trước thì Chu Đại Trù hiện đã chịu an phận hơn rất nhiều. Hắn đã không còn quá hiếu động mà chạy lên phía trước nữa. Thay vì làm kẻ tiên phong thì lúc này hắn chỉ dám đứng ở sau lưng Cơ Thành Từ quan sát.

Đi bên cạnh, Dương Tiểu Ngọc thấy hắn rụt rè cảnh giác như vậy thì trong lòng không khỏi có chút buồn cười. Nàng cố ý hỏi: "Đại Trù ngại sao vậy? Lúc này chẳng phải rất lãng xằng ư, sao tự nhiên giờ đã co cụm lại rồi?"

"Chặc...".

Theo sau cái tắc lưỡi, Chu Đại Trù lắc đầu nguây nguậy: "Ta không có dám đi trước nữa đâu..."

"Nãy giờ Tiểu Ngọc ngại cũng thấy rồi đấy, ta suýt nữa đã bị cấm chế cắt thành mảnh vụn mấy lần rồi a".

"Ai bảo ngại lãng xằng làm gì".

...

Lời qua tiếng lại mấy câu rồi thôi, Dương Tiểu Ngọc không nói nữa. Xưa giờ nàng vốn rất kiệm lời, trong hoàn cảnh như vậy mà có thể chủ động lên tiếng cũng đã xem là chuyện hiếm lắm rồi.

Tất nhiên đây là do quan hệ. Chứ bằng chuyển đổi đối tượng, thay Chu Đại Trù bằng một ai đó khác thì mười chín, dám cá Dương Tiểu Ngọc sẽ chỉ bảo trì im lặng suốt đường đi. Giống như cái cách nàng đã và vẫn đang làm với Tô Đông Vũ vậy.

Từ nãy giờ, bắt chuyện với Dương Tiểu Ngọc há đâu có mỗi Chu Đại Trù? Tô Đông Vũ, hắn cũng cố nói đấy chứ. Chỉ có điều là trước những lời nói của hắn, trước sau như một, Dương Tiểu Ngọc nếu không im lặng thì cũng âm ừ cho qua. Thái độ rất chi lãnh đạm.

Dù trong dạ chẳng thoải mái gì nhưng Tô Đông Vũ vẫn đành cam chịu, tự hiểu mà dừng lại. Nếu không thì hắn còn có thể làm gì? Thân là một vị sư huynh "đức cao vọng trọng", Tô Đông Vũ hắn cần phải giữ hình tượng a.

...

...

Tô Đông Vũ có ý nghĩ đen tối, đó là sự thật. Tương lai, nói không chừng hắn sẽ dùng âm mưu quỷ kế để đối phó với Dương Tiểu Ngọc, với Trúc Kiếm Phong - những cái gai trong mắt hắn.

Nhưng, nói đi thì cũng phải nói lại. Tô Đông Vũ có mưu đồ, mấy người Dương Tiểu Ngọc, Chu Đại Trù há lại để yên cho hắn tùy nghi định đoạt?

Nên biết, Dương Tiểu Ngọc không phải kẻ tầm thường; tâm trí nàng, nó già dặn hơn cái tuổi hai mốt nhiều lắm. Trong khi đó, người của Trúc Kiếm Phong cũng nào dễ bị tính toán. Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù, bọn họ có thể hơi thiếu tâm cơ, nhưng còn Lăng Thanh Trúc - kẻ đứng phía sau họ đâu này?

Bản về thủ đoạn, sợ rằng tính cả Thiên Kiếm Môn, Lăng Thanh Trúc nếu xếp thứ hai thì chẳng ai dám nhận đứng thứ nhất. Con người nàng thoát trông có vẻ tùy tiện nhưng thực chất tâm tư lại sâu kín vô cùng. Không như Cơ Thành Từ, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Từ, tư tưởng của Lăng Thanh Trúc nàng rất khác. Mặc dù là môn nhân chính giáo nhưng đối với mấy thứ nguyên tắc, lí lẽ gì kia, một khi thấy cần thì nàng vẫn sẵn lòng vượt qua ranh giới chứ không cố hủ mà bầu vủ.

Theo khía cạnh nào đó, cách hành xử của Lăng Thanh Trúc nàng có phần tương đồng với người trong tà đạo.

...

Chuyện mai sau tạm thời gác lại. Quá khó để nói trước điều gì. Nên bạn tâm có chăng là những gì sắp sửa xảy ra.

Đi hết thông đạo, Cơ Thành Tử tiếp tục mở ra một lớp kết giới nữa. Hắn đứng trước một cái bệ cao với những bậc thang nối liền từ mặt đất lên tới đỉnh, thấp giọng nói ra: "Chúng ta đã đến rồi. Trước mặt các ngươi chính là chỗ cất giữ những thanh Đại bảo kiếm".

Ở gần bên, Chu Đại Trù và Dương Tiểu Ngọc quay mặt nhìn nhau, vẻ ngờ vực lộ rõ trong đáy mắt. Cuối cùng, Chu Đại Trù nói: "Chương môn sư bá, nhưng mà con không có thấy thanh kiếm nào cả".

Chu Đại Trù hẳn không nói dối. Ở trên bệ đá cao kia, đích thị là chẳng có lấy một thanh kiếm nào. Nói gì kiếm, thậm chí một mảnh sắt vụn cũng không thấy nữa là.

Lẽ nào đang bị cấm chế che đi?

Hiểu được nỗi nghi ngờ của đám hậu bối, Cơ Thành Tử vuốt râu cười cười. Cười xong, hắn tiến lên trước mấy bước. Dừng ngay trước bệ đá cao, hắn bắt đầu làm ra những động tác kỳ quái...

...

"Tiểu Ngọc, ngươi nói xem, động tác của chương môn sư bá có phải là hơi...".

"Thế nào?"

"Thì nó..."

Chu Đại Trù tính nói, nhưng nghĩ lại liền thôi. Tốt xấu gì người ta cũng là chương môn nhân a.

"Hừm hừm... Không có gì không có gì... Ta chỉ là cảm thấy động tác của sư bá rất đẹp mắt thôi".

Thật sự là đẹp mắt?

Đánh chết Dương Tiểu Ngọc cũng không tin đó là những gì Chu Đại Trù muốn nói. Nhưng hiểu thì hiểu, nàng cũng rất biết điều mà an phận, tiếp tục dõi theo vị sư bá kia của mình.

Chẳng để mọi người phải chờ đợi lâu, sau một lúc "múa may", Cơ Thành Tử rút cuộc cũng dừng lại. Chính tại lúc này, sự thay đổi bắt đầu xảy ra. Bầu không khí trong hầm mộ vốn đang yên tĩnh bỗng bất ngờ xáo động. Những tiếng ngân chói tai liên tiếp vang lên...

Tầm chục giây sau, trên bệ đá cao, bốn thanh Đại bảo kiếm lần lượt hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Hoàng Bào

Tím, xanh, vàng, trắng, mỗi thanh Đại bảo kiếm có một màu riêng biệt, dễ thấy chất liệu dùng để rèn ra chúng vốn dĩ khác nhau. Điểm chung duy nhất có lẽ chỉ nằm ở sức mạnh ẩn chứa bên trong: cực kỳ ghê gớm.

Chẳng phải tự dung mà bốn thanh kiếm kia lại từng được Lăng Thanh Trúc nhận định là chân chính Đại bảo kiếm, phẩm cấp vượt xa sáu thanh kiếm đã được lấy ra khỏi Kiếm Mộ trước đó. Cứ nhìn khí tức tỏa ra từ chúng liền biết, rất chi rợn người. Uy áp lớn tới nỗi dù là cảnh giới chân nhân sơ kỳ như Tô Đông Vũ, Dương Tiểu Ngọc cũng phải nhắm mắt cau mày.

Chu Đại Trù ư? Hẳn sớm đã dùng tới linh quang bảo hộ rồi.

...

Kể từ khi Đại bảo kiếm xuất hiện thì không gian trong khu vực mà đám người Dương Tiểu Ngọc, Chu Đại Trù đang đứng cũng thay đổi hoàn toàn. Theo đúng nghĩa đen.

Khắp bốn hướng, các bức tường đều đã biến mất, lối ra cũng chẳng còn đâu nữa. Thấy được chỉ là một mảng tối tăm lạnh lẽo, vật thể duy nhất vẫn giữ nguyên, trừ bệ đá cao kia ra thì không còn gì khác...

Dưới ánh sáng của những viên minh châu đính trên bệ đá, Chu Đại Trù có chút bất an, hỏi Cơ Thành Từ: "Chưong môn sư bá, không gian chung quanh chúng ta tại sao lại biến thành như vậy?".

Cơ Thành Từ dù biết nhưng chẳng giải đáp. Hắn chỉ thâm ý cười nhạt: "Chu tiểu tử, cái quan trọng bây giờ không nằm ở sự thay đổi của không gian".

Ngước nhìn bốn thanh Đại bảo kiếm được cắm ở bốn vị trí cao thấp khác nhau trên bệ, Cơ Thành Từ bảo: "Bảo kiếm dành cho người hữu duyên, có thể lấy được hay không phải trông vào vận khí của các người".

"Trong số Thập đại bảo kiếm thì bốn thanh trước mắt này là có uy lực lớn nhất, chỉ cần một người lấy được thôi thì tổng thể thực lực của Thiên Kiếm Môn cũng sẽ tăng lên rất nhiều. Tuy nhiên, ta phải nhắc nhở các người: Hơn hai ngàn năm qua, kẻ đánh chủ ý lên chúng đã có không ít, nhưng tất cả đều bị kiếm linh từ chối, vài người còn bị kiếm khí tổn hại căn cơ; vì lẽ đó, ta hy vọng các người nên cân nhắc và thận trọng, biết buông tay đúng lúc...".

"Được rồi. Những gì cần nói ta đều đã nói. Các người có thể bắt đầu".

...

Tiếng Cơ Thành Từ đã dứt được một lúc nhưng đám người Chu Đại Trù, Dương Tiểu Ngọc, Tô Đông Vũ vẫn chưa ai tiến lên bệ đá. Xem ra trong lòng bọn họ đối với việc lấy kiếm này cũng không tự tin lắm.

Trông mặt khê đảo, Chu Đại Trù nhích người sang bên trái một chút, hướng Tô Đông Vũ nói: "Kính lão đắc thọ. Tô sư huynh, ở đây ngoài chưong môn sư bá ra thì người là người có bối phận cao nhất, tuổi cũng lớn nhất, ta nghĩ sư huynh cứ xuất thủ trước đi".

Như cảm thấy còn chưa đủ, Chu Đại Trù bồi thêm "Tô sư huynh, chắc người sẽ không phải quá thiếu lòng tin đến nỗi khước từ đâu nhỉ? Nói thế nào thì sư huynh người cũng là kẻ đứng đầu trong thế hệ trẻ hiện nay của Thiên Kiếm Môn chúng ta a".

...

"Hừ...".

Mặc dù nội tâm khá khó chịu nhưng do đang ở trước mặt Dương Tiểu Ngọc và sư phụ mình nên Tô Đông Vũ cũng chả dám làm ra hành động khó coi nào. Dạ âm thâm hừ một tiếng xong, rất có phong phạm đại sư huynh, hắn cười đáp: "Chu sư đệ nói như vậy thật là quá đề cao ta rồi. Đông Vũ ta bất quá chỉ là một môn nhân Thiên Kiếm, tư chất cũng chưa phải đệ nhất, nào dám nhận cái danh "đứng đầu" gì kia".

"Nhưng nếu Chu sư đệ và Dương sư muội đều có điều e ngại, vậy cứ để sư huynh ta đi trước cũng được".

"Tô sư huynh thật là có tấm lòng cao cả a".

Chu Đại Trù đưa tay chỉ lên đỉnh của bệ đá cao bên cạnh, làm động tác mời: "Vậy mời sư huynh".

Tầm chục giây sau, khi Tô Đông Vũ đã bước lên bệ...

Một lần nữa, tiếng Chu Đại Trù lại cất lên: "Sư huynh, chúc người thành công lấy được bảo kiếm a!".

...

"Hừ, tên mập... Người và đám người Trúc Kiếm Phong của người cứ đợi đấy...".

Thở mạnh một hơi, Tô Đông Vũ tạm gạt đi bức bối trong lòng, tập trung vào việc lấy kiếm. Tuy nói trước khi đại hội Thiên nhân luận pháp bắt đầu, Tô Đông Vũ hẳn đã thành công được Toái Vũ nhận chủ, nhưng đối với đợt tiến vào Kiếm Mộ này, hắn vẫn rất dỗi chờ mong.

Toái Vũ là một thanh Đại bảo kiếm, điều đó không giả, nhưng bản về danh khí cũng như uy lực, nó sao có thể sánh được với bốn thanh Đại bảo kiếm ở đây. Chênh lệch căn bản là rất lớn.

...

Sau những bước chân chậm rãi, Tô Đông Vũ cuối cùng dừng lại ở bậc thang thứ hai mươi tám, ngay trước thanh kiếm màu vàng được cắm quá nửa nọ.

"Trong số bốn thanh Đại bảo kiếm ở đây thì Hoàng Bảo này chính là thích hợp nhất để kết hợp với đạo thuật của Kim Kiếm Phong ta...".

Trong lòng sớm đã có chủ ý nên Tô Đông Vũ chẳng mất thời gian để nghĩ ngợi, mau chóng vận hành pháp quyết, đặt tay lên chuôi kiếm Hoàng Bảo.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Thất Bại

"Ong...!".

Vừa mới tiếp xúc với bàn tay của Tô Đông Vũ thì Hoàng Bảo tức khắc ngán lên một tiếng chói tai. Kế đấy, từ trên chuỗi kiếm, những tia linh quang màu vàng liên tục toả ra, đem cả cánh tay hấn quần lấy...

...

"Cái này...".

Đứng ở bên dưới, Chu Đại Trù chứng kiến tràng cảnh nọ thì không khỏi động dung. Hắn lại hỏi Cơ Thành Từ: "Chương môn sư bá, Hoàng Bảo hình như đang công kích Tô sư huynh...".

"Đó là tất nhiên. Đại bảo kiếm là linh kiếm đích thực, bên trong đã hình thành kiếm linh, tự có ý thức của mình. Muốn kiếm linh nhận chủ thì phải vượt qua được khảo nghiệm của nó".

Nét mặt lấy làm lạ, Cơ Thành Từ vẫn ngược: "Chu tiểu tử, lẽ nào Lãng sư muội không có nói với ngươi vấn đề này?".

"Không có." - Chu Đại Trù thành thật lắc đầu - "Lão nhân gia chỉ tóm tắt sơ lược về danh tự của bốn thanh kiếm, rồi nói cái nào lợi hại nhất, phù hợp với đạo thuật của Trúc Kiếm Phong nhất rồi liền phui mông bỏ đi".

"Haizz... Lãng sư muội cũng thật là...".

Cơ Thành Từ ngẫm thờ dài. Đối với vị sư muội kia của mình, đôi lúc hắn thật rất bất đắc dĩ đấy.

"Hừm...".

Theo sau tiếng hắng, Cơ Thành Từ tốt bụng mà thay sư muội mình giải thích rõ ràng: "Đại Trù, để ta nói qua cho ngươi một chút...".

...

Vài phút sau.

Trải qua một hồi được Cơ Thành Từ giảng giải cho, Chu Đại Trù rốt cuộc cũng từ kẻ vô tri biến thành người hiểu biết. Nhưng, hắn càng biết, càng hiểu thì nội tâm lại càng chùn bước. Hắn không nghĩ muốn lấy được Đại bảo kiếm lại khó khăn tới như vậy.

"Hèn chi lúc nãy sư bá bảo phải biết cân nhắc, nên buông tay đúng lúc...".

"Kiếm linh khủng bố như vậy, làm sao mà vượt qua được chứ".

Ngẩng đầu ngó lên bệ cao, trông thấy khuôn mặt hồng - đen lẫn lộn của Tô Đông Vũ, Chu Đại Trù lại càng thêm e ngại: "Xem ra hắn cũng không thể vượt qua được khảo nghiệm của kiếm linh Hoàng Bảo rồi".

...

"Ư...!".

Trùng hợp làm sao, ngay lúc chữ cuối cùng vừa được Chu Đại Trù thốt ra thì phía trên, Tô Đông Vũ cũng bật lên một tiếng, miệng hộc máu tươi, cả người đổ nhào xuống dưới.

"Đông Vũ!".

Ra tay đem đồ nhi bắt lấy, Cơ Thành Từ vội vàng kiểm tra tình trạng.

...

"Sư bá, Tô sư huynh thế nào rồi?" Đợi cho Cơ Thành Từ đã kiểm tra xong, lúc này Dương Tiểu Ngọc mới lên tiếng hỏi.

Tất nhiên đây không phải vì nàng quan tâm Tô Đông Vũ, khiến nàng bận lòng là vấn đề kiếm linh kia. Mới vừa rồi, trước khi Tô Đông Vũ ngã xuống, nàng đã chẳng hình dung được diễn biến lại nhanh tới như vậy.

Từ lúc Tô Đông Vũ đặt tay lên Hoàng Bào đến khi ngã xuống, thời gian mới có bao lâu? Chỉ vài phút mà thôi.

Rốt cuộc trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, kiếm linh Hoàng Bào đã đưa ra khảo nghiệm gì? Có thể khiến cho Tô Đông Vũ ra nông nổi này, chỉ sợ cái gọi "khảo nghiệm" còn khó hơn những gì nàng hình dung rất nhiều...

...

Đến kẻ có tâm chí vững vàng, tu vị chân nhân như Dương Tiểu Ngọc còn tự thấy lo lắng thì Chu Đại Trù - người vốn đã bất an, hẳn dĩ nhiên càng khiếp hãi hơn bội phần.

Dáng vẻ thiếu tự nhiên, hẳn nói gót Dương Tiểu Ngọc dò hỏi: "Chương môn sư bá, Tô sư huynh hẳn... hẳn liệu không có bị gì chứ?".

"Cơ sở thì vẫn ổn. Nhưng mà..."

Thần tình nghiêm túc, Cơ Thành Từ nói ra: "Cả thân thể lẫn nguyên thần của hắn đều đã bị kiếm khí tổn hại, e rằng phải tịnh dưỡng rất lâu mới bình phục".

"Sư bá, này... thật nghiêm trọng tới như vậy sao?".

Chu Đại Trù có chút khó tin. Không phải hắn hoài nghi lời nói của Cơ Thành Từ, chỉ là... Ban nãy, Tô Đông Vũ mới đứng nắm chuôi kiếm Hoàng Bào có một lúc, cũng đâu thấy Hoàng Bào làm ra động tĩnh to lớn gì, bất quá lan toả một mớ linh ti đem cánh tay hắn quần lấy thôi. Rất nhẹ nhàng tình cảm a.

Chứng cũng hiểu được thắc mắc của Chu Đại Trù, Cơ Thành Từ giải đáp: "Đại Trù, kiếm linh khảo nghiệm không đơn giản như những gì ngươi thấy. Thời điểm ngươi và kiếm thể tiếp xúc, kiếm linh sẽ cùng ý thức của ngươi va chạm, nếu bất cẩn thậm chí còn có khả năng nguy hiểm tới tính mạng".

Cúi nhìn đồ nhi hiện đã bất tỉnh nhân sự, hắn tiếp lời: "Đông Vũ đã thất bại rồi. Xem ra nó và Hoàng Bào không có duyên".

"Đại Trù, Tiểu Ngọc, hiện tại cơ hội sở hữu bảo kiếm cũng chỉ có thể trông cậy vào các ngươi..."

"Chắc..."

Chu Đại Trù tắc lưỡi, e ngại mui phần: "Chương môn sư bá à, con nghĩ chắc là Đại Trù con không có hy vọng đâu. Ngay cả một vị chân nhân như Tô sư huynh còn bị kiếm linh biến thành như vậy, một tên vãn đỉnh hậu kỳ như con thì sao kham nổi chứ".

"Cái đó cũng không nhất định".

Cơ Thành Từ chẳng cho là đúng: "Đại Trù, kiếm linh khảo nghiệm không phải chỉ đơn thuần ở tu vị, thực lực mà còn tại thể chất, tâm tính,..., nói chung tiêu chuẩn rất phức tạp. Đông Vũ bị kiếm linh từ chối, điều đó không có nghĩa ngươi cũng chắc chắn sẽ như vậy. Nói không chừng ngươi cơ duyên tốt, vận khí dày, dễ dàng vượt qua khảo nghiệm cũng nên".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Tuyệt Âm

...

"Cái gì mà cơ duyên tốt, vận khí dày chứ, Đại Trù mình từ nào giờ có được may mắn lắm đâu..."

Tự thấy bản thân khó lòng lấy được bảo kiếm, tiến lên chỉ sợ sẽ chỉ giống như Tô Đông Vũ, thoáng chốc liền bị kiếm linh tổn thương, đánh cho ngã nhào xuống dưới, thành ra Chu Đại Trù rất không nguyện ý bước đi. Hắn đùn sang cho Dương Tiểu Ngọc:

"Hi... Tiểu Ngọc à, ở đây ngươi tư chất cao nhất, ngộ tính tốt nhất, tâm trí cũng vững vàng nhất, hay là ngươi đi lấy kiếm trước đi".

"Tại sao ta phải đi trước mà không phải ngươi đi trước?" Dương Tiểu Ngọc quay sang chất vấn.

Lần này, Chu Đại Trù đưa tay gãi đầu, rất thành thật tỏ bày: "Cái đó... ta hơi sợ a".

"Tiểu Ngọc ngươi cũng thấy rồi đấy, ngay cả Tô sư huynh còn thất bại thì ta sao mà thành công được. Nhưng Tiểu Ngọc ngươi thì khác, ta rất có niềm tin ở ngươi..."

"Thân là đại nam nhân, đối mặt vấn đề lại đùn đẩy cho một nữ nhân... Hừ..."

Những tưởng sau khi bị Dương Tiểu Ngọc chê trách thì Chu Đại Trù ít nhiều sẽ cảm thấy xấu hổ thì không, hắn rất thần nhiên đối đáp: "Tiểu Ngọc, ta

vẫn chưa phải đại nam nhân. Ta là tiểu nam nhân".

"Haizz...".

Dương Tiểu Ngọc lắc đầu, thôi không nói nữa. Nàng biết dù có nói thêm cũng chả để làm gì. Da mặt của tên mập kia vốn là rất dày dầy.

"Muộn một chút chi bằng cứ sớm một chút đi".

Quyết định xong, Dương Tiểu Ngọc ngẩng nhìn bệ đá cao trước mặt, nhẹ hít vào một hơi rồi nhấc chân bước tới.

Cũng như Tô Đông Vũ ban nãy, Dương Tiểu Ngọc khá từ tốn bước đi. Tuy nhiên lần này, vị trí nàng dừng lại không phải bậc thang thứ hai mươi tám nữa; ba mươi hai, đây mới là số thứ tự của bậc thang nơi nàng an vị.

Âu cũng đúng. Hoàng Bào đã tương thích với đạo thuật của Kim Kiếm Phong thì làm sao có thể phù hợp với Mặc Kiếm Phong nàng được. Một cái chủ kim, một loại chủ thủy, đôi bên căn bản là khác biệt hoàn toàn. Thay vì Hoàng Bào, thanh Đại bảo kiếm được Dương Tiểu Ngọc nhắm tới là Tuyết Âm.

Tím, xanh, vàng, trắng, trong số bốn loại màu sắc đang hiện hữu trên bệ thì Tuyết Âm nằm ở vị trí cuối cùng. Từ chuôi kiếm đến thân kiếm, tất cả đều thuần bạch sắc, rất chi tươi sáng.

Cảm nhận khí tức toát ra từ Tuyết Âm, Dương Tiểu Ngọc thầm nghĩ: "Sự phụ nói không sai, Tuyết Âm này thuộc tính âm hàn, quả rất thích hợp cho ta sử dụng. Nếu Lam Diệt Yên Ba của ta kết hợp với nó để thi triển, tin tưởng uy lực sẽ gia tăng gấp bội".

"Vấn đề bây giờ chỉ là làm sao mới qua được khảo nghiệm..."

"Kiếm linh khác nhau, đối tượng khác nhau thì khảo nghiệm cũng sẽ khác nhau. Không biết lần này ta phải đối mặt với loại khảo nghiệm gì..."

Mau chóng gạt đi mọi tạp niệm, Dương Tiểu Ngọc thôi nghĩ nữa. Một cách chậm rãi, nàng đặt tay lên chuôi kiếm trước mặt.

"Ông...!".

Ngay lập tức, một tiếng ngân cất lên. Cùng với đó, một cỗ khí tức lạnh lẽo cũng liền bao trùm lấy toàn thân Dương Tiểu Ngọc.

...

Trong khoảng không gian tối tăm, kỳ lạ thay, Dương Tiểu Ngọc lại đang đứng đó trong khi mấy người Chu Đại Trù, Cơ Thành Tử thì chẳng thấy đâu.

"Lẽ nào ý thức của ta đang ở bên trong Tuyết Âm?"

"Không sai. Ý thức của ngươi hiện đang ở bên trong thanh kiếm".

Nghe được thanh âm xa lạ, theo phản xạ, Dương Tiểu Ngọc vội quay nhìn. Nhưng... nàng lại chẳng thấy ai ngoài sự tăm tối.

"Ngươi không nhìn được ta sao?"

Một lần nữa, thanh âm xa lạ ấy lại cất lên. Và lần này thì Dương Tiểu Ngọc đã có thể khẳng định đây là giọng của một nữ nhân. Tuy là không êm tai gì mấy.

"Ngươi là kiếm linh của Tuyết Âm?"

"Đúng vậy. Ta chính là kiếm linh của Tuyết Âm".

Nói đoạn, kiếm linh bỗng bất ngờ xua đuổi: "Ngươi không phải người ta đang chờ. Thu tay đi".

"Tại sao?" - Dương Tiểu Ngọc cảm thấy bất cam, hỏi rõ - "Khảo nghiệm ngươi còn chưa đưa ra, có gì khẳng định ta không thích hợp?"

"Khảo nghiệm? Chẳng phải ta vừa mới nói đó ư?"

Mới nói?

Dương Tiểu Ngọc ngẫm lại, hường hừ không xác nhận: "Ý ngươi khảo nghiệm chính là phải tìm ra vị trí của ngươi?"

"Không phải tìm ra mà là chân chính nhìn thấy".

"Tốt. Ta sẽ thấy được ngươi".

"Một cô bé như ngươi? Có thể không?"

Ý tứ khinh thị của kiếm linh, Dương Tiểu Ngọc nghe ra rành mạch, đầu vậy, nàng không phản bác. Điều duy nhất nàng làm lúc này là tập trung tinh thần, triển khai pháp nhãn lên mức tối đa.

Tiếc rằng kết quả...

Bất kể đã tập trung linh lực ở mức cao nhất thì Dương Tiểu Ngọc vẫn giống như cũ, chẳng khám phá ra được gì. Thứ thấy được chỉ là một khoảng không tăm tối mà thôi...

"Thế nào? Đó là tất cả những gì ngươi làm được?"

"Nếu vậy thì ngươi không phải người thích hợp để sử dụng Tuyệt Âm... Ta nghĩ đã đến lúc đưa ngươi ra khỏi đây rồi".

"Khoan đã".

"Sao? Lẽ nào ngươi còn có thủ đoạn chưa dùng?"

Đối với câu hỏi nọ, Dương Tiểu Ngọc không trả lời mà vẫn ngược: "Kiếm linh, khảo nghiệm này của ngươi vốn chẳng liên quan gì đến linh lực, tu vị phải không?"

"Xem ra ngươi đã hiểu vấn đề".

Kiếm linh tiếp lời, giọng điệu vẫn hững hờ như trước: "Nhưng mà ngươi có thể làm gì được đây, cô bé?"

Dương Tiểu Ngọc im lặng, không phải cái im lặng của sự đồng tình hay cam chịu. Nàng đang muốn chứng minh cho kiếm linh kia thấy, rằng đối phương đã sai rồi.

Cùng với việc nín thở, ngưng thần, Dương Tiểu Ngọc mau chóng đem đôi mắt đóng lại. Cứ thế, nàng giữ yên một đôi mắt chực giây sau thì mở. Và khi đôi mắt ấy mở ra thì... hết thấy đều đã khác.

Mới vừa rồi trông mắt vốn dĩ bình thường, đen trắng phân minh, thế nhưng bây giờ, cái ranh giới ấy đã hoàn toàn bị khoả lấp. Mắt nàng, chứng hiện chỉ còn lại duy nhất một màu. Không phải đen, cũng không phải trắng mà là lam. Một đôi lam nhãn kỳ dị đang rực sáng như những viên minh châu...

"Lam Sắc Tinh Hải..."

Sau tiếng bật thốt kinh ngạc, thân ảnh của kiếm linh cũng từ từ lộ rõ.

Tung tích đã bị người khám phá, che giấu còn có ý nghĩa gì?

Đúng như Dương Tiểu Ngọc phán đoán, kiếm linh đích thị có hình hài nữ nhân; hơn thế nữa, nàng lại còn là một nữ nhân rất xinh đẹp, dung nhan chỉ ít cũng thuộc hàng đại mỹ nữ chìm sa cá lặn, khuynh thành khuynh quốc.

Không như những nữ tử bình thường, tóc và chân mày nàng đều có màu trắng, đôi con ngươi cũng là như thế, trắng nốt.

Trong bộ bạch y thướt tha, kiếm linh tiến lên mấy bước, khi dừng thì mở miệng nói: "Xin lỗi, lúc này ta đã đánh giá thấp ngươi".

...

Chưa thấy đối phương đáp lại, kiếm linh tiếp tục: "Có lẽ do ta đã chờ đợi quá lâu, đã thất vọng quá nhiều nên không mấy trông đợi nữa. Chẳng ngờ hôm nay..."

"Cho ta biết, tên của ngươi là gì?"

Lam nhãn đã thu hồi, Dương Tiểu Ngọc đáp: "Ta họ Dương, danh gọi Tiểu Ngọc".

"Dương liễu y y, ngọc khiết băng thanh, tên rất đẹp".

Chỉ vào mình, kiếm linh tự giới thiệu: "Ta là kiếm linh của Tuyệt Âm, chủ nhân trước kia gọi ta là Tiểu Tuyệt".

Dương Tiểu Ngọc nhẹ gật đầu, rồi hỏi: "Tiểu Tuyệt, vậy bây giờ, ngươi có phải đã thừa nhận ta rồi không?"

Hơi ngoài mong đợi, kiếm linh, tức Tiểu Tuyệt lắc đầu: "Vẫn chưa thể. Vừa rồi mới chỉ là điều kiện tiên quyết, còn chưa phải chính thức khảo nghiệm".

"Từ trước đến giờ, kẻ muốn có được Tuyệt Âm thì nhất thiết phải làm được một việc".

...

"Tiểu Ngọc, ngươi đã chuẩn bị xong rồi chứ?"

"Người có thể bắt đầu".

"Tốt. Tiểu Ngọc, vì người đã kích phát được Lam Sắc Tinh Hải nên đối với người ta rất có hảo cảm. Hy vọng người cũng có thể giống như chủ nhân đời trước, thông qua được khảo nghiệm này".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Nhận Chủ

Trong khi bên trong Dương Tiểu Ngọc đã bắt đầu khảo nghiệm thì ở bên ngoài, Chu Đại Trù hết bước qua trái lại đi qua phải, dáng vẻ khá là sốt ruột.

Hắn cảm thấy khó hiểu là tại sao lần khảo nghiệm này của Dương Tiểu Ngọc lại lâu tới như vậy. Phải biết, tính từ lúc Dương Tiểu Ngọc đặt tay lên Tuyết Âm tới bây giờ, thời gian cũng đã hơn một khắc rồi a.

"Khảo nghiệm lần này sao lại lâu như vậy chứ...".

Dạ khó kiếm, Chu Đại Trù rốt cuộc cũng phải tìm đến Cơ Thành Từ.

"Chương môn sư bá, so với Hoàng Bào thì phẩm cấp của Tuyết Âm thế nào?".

"Cái này...".

Cơ Thành Từ ra vẻ trầm ngâm: "Hoàng Bào và Tuyết Âm thuộc tính vốn dĩ khác nhau, mỗi thanh kiếm đều có công năng riêng của mình, rất khó để phân định cao thấp. Tuy nhiên, theo ta biết thì dù là tổ sư gia năm đó hình như cũng không được kiếm linh của Tuyết Âm chân chính thừa nhận".

"Hả?".

"Chương môn sư bá, không phải chứ? Ngay đến tổ sư gia mà cũng...".

Chu Đại Trù thực rất đổi bất ngờ. Hắn làm sao có thể hình dung được chuyện đó, rằng tổ sư gia đã từng bị kiếm linh của Tuyết Âm từ chối.

Tổ sư gia Lý Bất Tri là hạng nhân vật nào? Thiên hạ đệ nhất nhân của mấy ngàn năm trước đấy!

Một bậc vĩ nhân như vậy mà còn không được chấp nhận, kiếm linh Tuyết Âm kia cũng quá kén cá chọn canh rồi.

"Xem ra Tiểu Ngọc phen này chỉ e đành cam thất bại...".

...

Chu Đại Trù đã đinh ninh như vậy, rằng Dương Tiểu Ngọc sẽ bị kiếm linh của Tuyết Âm chối từ.

Mà, đâu chỉ mình hắn, cả Cơ Thành Từ cũng có cùng ý nghĩ. Hắn vốn chưa từng đặt xuống quá nhiều kỳ vọng. Dầu sao thì bốn thanh kiếm kia cũng đã cầm ở đây hơn hai ngàn năm rồi, trước giờ có bao người muốn lấy nhưng rốt cuộc đều chẳng ai thành công. Dương Tiểu Ngọc nếu thất bại ầu cũng bình thường.

Thực tế, mọi việc đã diễn biến theo chiều hướng tiêu cực. Đúng như dự đoán của Cơ Thành Từ và Chu Đại Trù, sau một hồi khảo nghiệm thì cơ thể Dương Tiểu Ngọc bắt đầu có dấu hiệu thương tổn. Trên mặt nàng, khí sắc đã hoàn toàn chuyển biến, trở nên tái nhợt. Còn ở nơi tay, máu tươi cũng tự động xuôi dòng...

Lo Dương Tiểu Ngọc sẽ bị Tuyết Âm tổn hại căn cơ, Chu Đại Trù hướng Cơ Thành Từ khẩn xin: "Chương môn sư bá, Tiểu Ngọc sắp không xong rồi! Sư bá mau cứu muội ấy đi!".

"Chuyện này...".

Cơ Thành Từ lắc đầu: "Đại Trù, chi e là không được".

"Hiện tại Tiểu Ngọc đang ở vào trạng thái rất đặc biệt. Ý thức của nó đang cùng với kiếm linh của Tuyết Âm va chạm, nếu bây giờ ta can thiệp sẽ dễ dẫn tới nguy cơ...".

"Vậy... vậy phải làm sao bây giờ?".

"Chỉ có thể dựa vào bản thân nó. Nếu nó quyết định buông bỏ thì cuộc khảo nghiệm sẽ lập tức chấm dứt".

"Thế nhưng nếu Tiểu Ngọc quyết không chịu bỏ cuộc..."

Tôi đó thì Chu Đại Trù liền câm nín. Hắn không dám nghĩ.

"Tiểu Ngọc à Tiểu Ngọc, người làm ơn đừng có giống như Tiểu Ngư chấp nhất đến cùng..."

...

Đối lập với sự nồm nóng bên ngoài, bên trong Tuyết Âm, bầu không khí lại vô cùng lạnh lẽo. Khắp bốn phương tám hướng, đâu đâu cũng thấy băng tuyết bủa giăng, tất cả đều tập trung vào Dương Tiểu Ngọc, liên tiếp công kích.

Trong tràng cảnh băng thiên tuyết địa ấy, Dương Tiểu Ngọc đã bị làm cho chật vật vô cùng. Nàng không sao có thể chống đỡ hết được. Những ngọn băng thứ, rồi băng cầu, băng tiễn, chúng thật sự là quá nhiều đi.

Nhưng, khó khăn còn chưa hết. Sau những đợt tấn công đơn lẻ, băng tuyết chung quanh đã dồn hết lên phía trên, cùng nhau hợp thành một ngọn núi mà trấn áp Dương Tiểu Ngọc. Trong khi đó, ở trước mặt nàng, dưới sự thao túng của Tiểu Tuyết, những mũi băng thứ vẫn cứ nối nhau lao tới.

Không thể tránh, cũng không thể chạy, Dương Tiểu Ngọc chỉ đành đứng yên đấy, tay trái đỡ lấy băng sơn còn tay phải thì đưa ra hoá giải những đợt băng thứ. Tình cảnh hung hiểm cực kỳ.

"Crắc..."

Thế rồi chuyện gì đến cuối cùng cũng phải đến. Băng sơn quá nặng, Dương Tiểu Ngọc chẳng còn đủ khả năng để chống đỡ nữa. Cánh tay nàng, nó vừa bị gãy rời.

Không. Đừng nghĩ là ý thức thì thân thể sẽ chẳng bị gì. Thực tế thì những gì xảy ra bên trong, ở phía ngoài kết quả cũng sẽ giống y như vậy. Tay trái của Dương Tiểu Ngọc, xương cốt thật là đã đoạn.

...

"Xem ra khảo nghiệm này, người vẫn chưa đủ sức để vượt qua được".

Nhìn cô gái đang khụy gối dùng tấm lưng mà đỡ lấy băng sơn, Tiểu Tuyết dùng công kích. Vẻ hệt hăng lộ rõ trên khuôn mặt diễm kiều, nàng nói: "Tiểu Ngọc, với trình độ hiện giờ của người thì chưa thể sử dụng được Tuyết Âm. Hãy tiếp tục tìm hiểu băng chi áo nghĩa, hai mươi năm sau hãy trở lại tìm ta".

"Được rồi. Chúng ta kết thúc thôi".

"Khoan... đã..."

Vốn đang trong tư thế cúi mặt do bị băng sơn trấn áp, Dương Tiểu Ngọc cắn răng, cố ngẩng lên. Lam nhãn rực sáng linh quang, nàng thốt ra: "Ta... không muốn đợi... thêm hai mươi năm".

"Tiểu Ngọc, người..."

Tiểu Tuyết cau mày, khuyên bảo: "Trong hoàn cảnh hiện tại, sự cố chấp sẽ chỉ khiến người gánh thêm thương tổn mà thôi. Nghe ta, đối với băng chi áo nghĩa người vẫn chưa..."

Được bấy nhiêu thì Tiểu Tuyết không nói nữa. Nàng đã bị Dương Tiểu Ngọc chặn lại. Không phải câu chữ mà bằng hành động.

Ở nơi đối diện, Dương Tiểu Ngọc đã vừa thay hình đổi dạng. Cùng với cổ khí tức âm lãnh thì tóc nàng cũng mau chóng dài ra. Thay vì màu đen như trước thì nó đã chuyển thành màu lam, hết như đôi mắt. Thậm chí cả lông mi, chân mày, móng tay,... cũng đều là như thế.

"Đây là..."

"Làm sao có thể? Chuyện này làm sao có thể... Thể chất của người..."

Từ tận đáy lòng, Tiểu Tuyết thật không dám tin những gì mình đang thấy là sự thật. Có nghĩ thế nào nàng cũng chẳng hình dung ra được Dương Tiểu Ngọc lại có thể kích phát được thể chất tới trạng thái này. Nhớ năm đó, ngay chủ nhân đời trước của nàng còn phải hao tổn rất nhiều năm sau mới làm được...

...

Cùng lúc, ở bên ngoài.

Chu Đại Trù tròn mắt há mồm, tay chỉ Dương Tiểu Ngọc đứng trên bệ cao mà thốt lên: "Tiểu Ngọc lại giống như lúc đó rồi. Hệt như thời điểm nàng tiến vào chân nhân cảnh..."

"Không sai. Đích thị là trạng thái kỳ diệu này." Bên cạnh, Cơ Thành Tử cũng gật đầu tán đồng.

Hắn cảm thán: "So với lúc đó, khí tức phát ra càng mạnh hơn bội phần. Đứa trẻ này... thiên tư thật đáng sợ".

"Đáng sợ?".

Chu Đại Trù thâm tự vấn, rất nhanh liền gật đầu: "Phải. Tiểu Ngọc thật rất đáng sợ".

...

Lợi hại, nó chẳng còn đủ dùng. Chỉ có hai chữ "đáng sợ" mới thích hợp dành cho Dương Tiểu Ngọc lúc này. Từ trong thâm tâm, Cơ Thành Tử và Chu Đại Trù đều công nhận điều đó. Mai sau, Dương Tiểu Ngọc nàng chắc chắn sẽ trở thành một cây đại trụ chống đỡ cho Thiên Kiếm Môn. Thành tựu của nàng, khẳng định sẽ vượt xa tất cả mọi người...

Tiểu Tuyết, nàng cũng giống như vậy, rất có lòng tin vào sự trưởng thành của Dương Tiểu Ngọc.

Băng sơn đã tan, trên nền tuyết trắng, Tiểu Tuyết bước tới chỗ Dương Tiểu Ngọc. Chợt, nàng quỳ xuống, tay phải đặt lên phần ngực bên trái, cung kính mà rằng: "Tiểu Tuyết - kiếm linh của Tuyết Âm - nguyện đi theo chủ nhân, đầu chết cũng không thay lòng".

...

"Ông...!".

Chữ cuối cùng vừa ra khỏi miệng Tiểu Tuyết thì trên bệ cao, bản thể Tuyết Âm tức khắc ngân lên một tiếng. Thanh âm này, nó khác xa tiếng ngân trước đó, dễ nghe hơn rất nhiều.

"Thanh âm này...".

Thần tình biến đổi, Cơ Thành Tử bên dưới khó tin bật thốt.

"Không thể nào. Tuyết Âm vậy mà thật sự nhận chủ...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Thiên Tà

...

"Ông... g... g...!".

Tiếng ngân thứ ba của Tuyết Âm vang lên, và lần này thì kéo dài hơn hẳn. Thêm nữa, ánh sáng phát ra từ thân kiếm cũng đột ngột gia tăng gấp chục lần.

Thứ bạch quang nọ, nó rực rỡ tới nỗi khiến cho một tu sĩ vẫn đỉnh hậu kỳ như Chu Đại Trù cũng không dám nhìn thẳng mà phải nghiêng người tránh đi. Để rồi sau đó, khi hắn quay đầu lại thì...

Trên bệ cao, trải qua khoảng thời gian đứng bất động, cơ thể Dương Tiểu Ngọc cuối cùng cũng có phản ứng. Mái tóc dài màu lam không gió tự bay, nàng nhẹ nhàng đem thanh kiếm cắm ở trước mặt rút lên.

Tầm một phút sau, lúc linh quang đã hoàn toàn tiêu tán và thân ảnh Dương Tiểu Ngọc cũng đã lui gót trở về bên dưới...

Chu Đại Trù là người đầu tiên áp sát. Hắn nói ngay: "Tiểu Ngọc Tiểu Ngọc, ngươi thật lợi hại!".

Tay chỉ vào Tuyết Âm, hắn hỏi để xác nhận lại: "Tiểu Ngọc, ngươi rút được Tuyết Âm, như vậy có phải bây giờ ngươi đã trở thành chủ nhân của nó rồi không?".

"Ừm".

"Ba!".

Quá kích động, Chu Đại Trù vỗ lên vai trái người đối diện một cái rõ mạnh: "Quá lợi hại!".

"Ừa? Tiểu Ngọc, người sao vậy? Ta chỉ vỗ có một cái thôi mà".

Ném cho họ Chu một cái nhìn trách móc, Dương Tiểu Ngọc nén đau nói ra: "Tay trái của ta đã bị gãy rồi".

"Hả? Người... Tiểu Ngọc, ta... ta xin lỗi! Người để ta xem...".

Nói đoạn, Chu Đại Trù đưa tay toan kéo áo xem thì ngay lập tức bị Dương Tiểu Ngọc dùng cánh tay còn lại gạt đi. Nàng lườm hằm cảnh báo: "Người mà dám động coi chừng ta chặt luôn cái tay người".

...

Trước là bị dọa, sau đã tự mình ý thức được hành vi vừa rồi là thất lễ nên Chu Đại Trù mau chóng thoái lui. Có chút ngượng ngùng, hắn nhận lỗi: "Tiểu Ngọc, người đừng hiểu lầm. Ta không phải có ý đó đâu...".

"Hừ...".

Dứt khoát bỏ qua Chu Đại Trù, Dương Tiểu Ngọc tiến đến trước mặt Cơ Thành Từ - người đang chờ đợi với dáng vẻ tươi cười hoà ái.

"Chương môn sư bá, đệ tử không phụ kỳ vọng, đã rút được Tuyệt Âm".

"Hmm... Rất tốt".

Cơ Thành Từ đem lọ đan dược đã chuẩn bị sẵn đưa cho Dương Tiểu Ngọc, bảo: "Tiểu Ngọc, thuốc này đối với ngoại thương rất công hiệu, người hãy dùng đi".

"Đệ tử tạ sư bá".

"Đừng khách sáo. Người rất xứng đáng được chiếu cố".

"Được rồi, đừng nói nhiều nữa, liệu thương quan trọng hơn. Người trước đem đan dược uống vào rồi ta sẽ trợ giúp người đem xương cốt nối lại".

"Vâng".

...

Ngó thấy Dương Tiểu Ngọc đã nuốt xong đan dược mình đưa và bắt đầu đã toạ điều tức, Cơ Thành Từ lúc này mới an lòng mà dời mắt sang Chu Đại Trù.

"Chương môn sư bá, người... người nhìn chăm con như vậy làm gì?".

Miệng cười ý vị, Cơ Thành Từ đưa tay chỉ lên bệ cao: "Đồng Vũ và Tiểu Ngọc đều đã lên, bây giờ không phải tới lượt Chu tiểu tử người xuất thủ rồi ư?".

Đầu rụt xuống, Chu Đại Trù e ngại: "Chương môn sư bá, con nghĩ là không cần đâu. Con cũng không có lợi hại như Tiểu Ngọc".

"Đại Trù, đối với mỗi thanh kiếm khác nhau thì khảo nghiệm đưa ra sẽ khác nhau. Hoàng Bảo, Tuyệt Âm có thể khó khăn với người, nhưng hai thanh còn lại, biết đâu chừng tiểu tử người sẽ đáp ứng đủ tiêu chuẩn cũng nên".

"Sư bá, người đừng lừa con. Nếu mà dễ lấy thì tại nó đã không cắm ở đây suốt hơn hai ngàn năm qua... Con nghĩ kỹ rồi, con sẽ không tiếp nhận khảo nghiệm đâu. Cái đám kiếm linh này khó chơi lắm".

"Tiểu tử người...".

Cơ Thành Từ khuyên mãi chẳng thành, trong lòng tự nhiên sinh ra bực bội. Hắn cảm thấy cái tên tiểu tử đứng trước mặt đây thật có vài phần "phong thái" của vị sư muội họ Lăng kia của mình.

"Haiz... Cũng chỉ có muội ấy mới có thể dạy ra được những tên đồ đệ khó bảo như vậy".

Ngẫm mà cảm thán, Cơ Thành Từ hơi bất đắc dĩ, từ khuyên nhủ chuyển thành uy hiếp: "Chu tiểu tử, ta cho người hai lựa chọn: hoặc là người tự đi lên, hoặc là chờ ta đích thân dắt người đi lên. Nhưng mà ta nói trước, ta dắt người cũng không có nhẹ nhàng gì mấy đâu".

"Sư... sư bá, việc gì phải...".

"Mau chọn đi".

Trông bộ dạng nghiêm túc kia của Cơ Thành Từ, Chu Đại Trù hiểu là vị sư bá này của mình cũng không có nói chơi. Hết cách, hắn đành vâng mệnh mà bước lên bệ cao.

Tự mình dần thân vẫn tốt hơn là bị người đưa đi a.

"Haizz... Người già đúng là khó tính mà".

"Chu tiểu tử, ngươi làm bằm cái gì đấy?".

"Dạ, con có làm bằm gì đâu".

Bao nhiêu chữ hòn câu trách Chu Đại Trù rốt cuộc chỉ có thể đem chôn giấu tận đáy lòng. Mang theo khuôn mặt khổ não, hắn tiếp tục bước đi..

Một bước, một bước, rồi một bước, tốc độ đưa chân của hắn so với hai vị đồng môn trước đó của mình còn chậm hơn mấy phần. Coi bộ... Chu Đại Trù hẳn cũng là người từ tốn lắm.

Có điều, dẫu có từ tốn hơn nữa thì quãng đường cũng không thể nói dài thêm. Bệ cao bao nhiêu, thang dài bao nhiêu thì thủy chung vẫn chỉ bấy nhiêu. Sau cùng, Chu Đại Trù đã dừng lại tại bậc thang thứ hai mươi bốn.

Tất nhiên đây là một quyết định có cơ sở, đã được hắn cân nhắc hẳn hoi. Ở ngay bậc thang thứ hai mươi bốn này, thanh kiếm được cấm danh gọi Thiên Tà, vừa hay thuộc tính khá phù hợp với đạo thuật của Trúc Kiếm Phong hắn. Lại nói, trong số ba thanh kiếm còn an vị trên bệ đây, so với Hoàng Bào và Từ La thì Thiên Tà này ở vị trí thấp nhất a.

Điều đó có ý nghĩa gì?

Theo như suy nghĩ của Chu Đại Trù thì thanh Thiên Tà này sẽ "dễ dãi" hơn hai thanh Hoàng Bào và Từ La kia.

Thật sự là một lối suy diễn sai lầm, vô căn cứ. Nhưng nếu Chu Đại Trù hắn đã tin như vậy rồi thì biết sao được. Là dễ hay khó, là thành hay bại, tất cả đành trông vào vận khí của hắn vậy.

...

"Thiên Tà à Thiên Tà, ta thấy thân hình của ngươi so với mấy thanh kiếm kia thì to lớn, uy phong hơn rất nhiều. Ừm, diện mạo, phong thái đều rất giống ta...".

"Ta cảm thấy giữa chúng ta rất có duyên phận, bởi thế cho nên ngươi cũng đừng đưa ra khảo nghiệm quá khó a".

...

"Chu tiểu tử, đừng có đứng đó lăm nhăm nữa. Mau đặt tay lên kiếm đi".

Liếc xuống bên dưới, Chu Đại Trù "Vâng" dài một tiếng. Rồi đặt tay lên trên chuôi kiếm Thiên Tà.

"Ong...!".

...

Trái hẳn phản đạo đầu đã xảy ra với Dương Tiểu Ngọc ban nãy, khi ý thức của Chu Đại Trù tiến vào bên trong Thiên Tà thì kiếm linh đã lập tức hiện thân ngay.

Không thể không nói, kiếm linh này, hình dạng trông rất kỳ quái, hoàn toàn khác xa Tiểu Tuyết. Thay vì nữ tính thì kiếm linh này lại là nam tính, hình tướng cũng chẳng phải nhân loại mà thuộc về yêu loại.

Chân to như cột, mắt lớn như miệng chén, trên đầu còn đính thêm đôi sừng, tướng mạo quả thực rất đối dữ dằn, hung ác...

"Ừc...".

Trông thấy kiếm linh với bộ dạng hung thần ác sát kia, Chu Đại Trù không kiềm được mà nuốt xuống một ngụm nước bọt. Hắn... bị dọa a.

"Tiểu tử, lúc nãy ngươi nói cái gì?".

Bị thanh âm to lớn làm cho giật mình, Chu Đại Trù len lén thụt lui, khiếp đảm hỏi đáp: "Ta... ta có nói gì đâu".

"Hử?".

Kiếm linh trong hình hài yêu loại thờ mạnh một hơi, giọng oang oang: "Không có? Thật là không có? Rõ ràng ta đã nghe ngươi nói...".

"Đúng là cuồng đồ! Một kẻ xấu xí như ngươi lại dám mang ra so sánh với ta! Tiểu tử, ngươi chán sống rồi phải không?!".

"K-Kiểm linh đại ca, có gì... có gì từ từ nói... từ từ nói..."

"Từ từ nói? Tại sao ta phải từ từ nói? Ta là Thiên Tà, là Thiên Tà người người nghe danh đều khiếp đảm! Ta thích nói thì nói, ai dám ngăn cản ta?!".

"Tiểu tử, ngươi không cho ta nói, có phải là muốn khiêu chiến với ta hay không?! Nói! Có phải không?!".

Khiêu chiến?

Chu Đại Trù khóc không ra nước mắt. Từ này giờ Chu Đại Trù hần nào có vẻ gì là đang khiêu chiến chứ? Hần khiếp sợ còn chẳng hết đây này!

"Xong rồi xong rồi! Cái tên kiểm linh này đầu óc hình như không có được bình thường..."

"Số ta sao lại đen đui như vậy chứ? Đến cả loại kiểm linh thần kinh có vấn đề này mà cũng để cho ta gặp được... Thượng thiên, ông cũng thật là biết chiều cố ta a..."

...

"Tiểu tử, tại sao ngươi không nói?! Có phải là đang khinh thường ta hay không?!".

"Grào.... ào... ào...!".

Đối mặt với tiếng gầm tức giận của kiểm linh Thiên Tà, Chu Đại Trù cuống quýt thanh minh: "K-Kiểm linh đại ca, ta sao có thể xem thường ngươi! Đại ca người cao lớn như vậy, uy mãnh như vậy, khôi ngô tuấn tú như vậy, rõ ràng là một đại nam nhân tràn đầy mị lực người gặp người kính, ma gặp ma yêu..."

"Vừa này, những lời của ta tất cả đều là hàm hồ. Một người bình thường như ta sao có khả năng so sánh với kiểm linh đại ca ngươi được. Kiểm linh đại ca, ta tầm mắt thấp kém, không có thấy được đỉnh núi cao, đại ca đừng chấp... Đừng chấp..."

...

Mấy lời nịnh hót nọ, những tưởng sẽ vô ích thì không, chúng lại rất có tác dụng với kiểm linh Thiên Tà.

Nét mặt đã phần nào dịu xuống, Thiên Tà "hừm" nhẹ: "Tiểu tử, may mà ngươi còn có mắt nhìn, có thể nhận ra phong thái mị lực của Thiên Tà ta".

Nếu là lúc khác, trong một trường hợp lợi thế hơn, Chu Đại Trù khẳng định đã đem toàn bộ thức ăn trong bụng nôn hết ra ngoài. Nhưng với tình cảnh hiện giờ... Dầu muốn nôn hần cũng chỉ đành nén nhịn.

Gắng nở ra một khuôn mặt tươi cười phụ họa, Chu Đại Trù ra sức tán đồng: "Đúng vậy! Đúng vậy! Thiên Tà đại ca anh tuấn tiêu sái, mị lực chiếu rọi thể gian..."

...

"Khà khà..."

Kiểm linh Thiên Tà càng nghe Chu Đại Trù tán dương, ca tụng, trong dạ lại càng thích chí. Hần liên tục vỗ đùi cười to, giục Chu Đại Trù tiếp tục nói..

...

"Tiểu tử, nói hay lắm!"

"Tiểu tử ngươi tuy là hình dáng có chút xấu xí nhưng tầm mắt đúng là rất không tệ, hơn hần cái đám hàng xóm của ta. Đặc biệt là con nhỏ Tiểu Tuyết bên trong Tuyết Âm..."

Trong tư thế ngồi xếp bằng, kiểm linh Thiên Tà một tay chống cằm, một tay đặt hờ trên cái đùi to lớn của mình, chợt hỏi: "Tiểu tử, mục đích của ngươi đến đây là để lấy đi bản thể Thiên Tà phải không?"

Chu Đại Trù đương nhiên sẽ chẳng đại gì mà gạt đầu thừa nhận. Đối với một thanh kiếm có kiểm linh tính khí kỳ dị như thanh Thiên Tà này, Chu Đại Trù hần thà đi nhặt một khúc củi về làm vũ khí còn hơn.

Đầu lắc nguầy nguậy, hần chối bay: "Kiểm linh đại ca, đây là hiểu lầm. Hiểu lầm thôi".

"Hừm? Hiểu lầm?"

"Đúng vậy, chỉ là hiểu lầm".

Chu Đại Trù mau chóng tiếp lời: "Kiểm linh đại ca, ta vốn dĩ không có muốn tiến vào bên trong Kiếm Mộ này đâu. Ta là bị người ta ép buộc a".

"Ai ép buộc ngươi?"

"Là lão nhân gia - sư phụ của ta. Lão nhân gia ra điều kiện, bắt ta bằng mọi giá phải lấy được Thiên Tà về, nếu không sẽ đem ta lột da rút xương..."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Để Ta Tiễn Ngươi Xuống Địa Ngục

...

"Tiểu tử, mấy lời này của ngươi, tất cả đều là thật?"

"Tuyệt đối không giả. Kiểm linh đại ca, ta thật sự là bị lão nhân gia ép buộc..."

"Thì ra là vậy".

Liếc thấy kiểm linh Thiên Tà đã gạt gù cảm thông, Chu Đại Trù liền bắt lấy cơ hội. Hắn nói: "Cái đó... Kiểm linh đại ca, đại ca có thể cho ta ra ngoài được không?"

"Hừm? Tiểu tử ngươi không sợ trở về tay không như vậy sẽ bị sư phụ ngươi lột da rút xương sao?"

"Chuyện ấy... ta đương nhiên là sợ. Nhưng mà ta không thể vì sự ích kỷ của bản thân mà mạo phạm đến kiểm linh đại ca được. Từ sau khi diện kiến phong thái nam nhân mị lực kinh khủng khiếp của đại ca, tận đáy lòng ta đây rất ngưỡng mộ..."

Hòng tránh bị cuốn vào cái gọi là khảo nghiệm gì kia, Chu Đại Trù đã ra sức lấy lòng kiểm linh Thiên Tà. Hắn hy vọng đối phương sẽ bỏ qua cho mình. Nhưng, xui cho hắn, kiểm linh Thiên Tà này lại chả phải hạng tâm trí bình thường.

Mặt mày phoi phới, Thiên Tà đưa tay, vừa ngoáy mũi vừa bảo: "Tiểu tử ngươi quả nhiên là người hiểu biết. Ta rất thích điểm này của ngươi. Nhưng mà..."

"Tiểu tử, nguyên tắc là nguyên tắc, không thể bỏ qua được".

"Kiểm... kiểm linh đại ca..."

"Tiểu tử ngươi không cần phải nói nữa. Thiên Tà ta anh tuấn tiêu sái nhưng tuyệt đối chẳng dễ dãi. Làm người, làm yêu đều cần tuân thủ nguyên tắc".

Thiên Tà chuyển mình đứng dậy, sắc mặt cũng theo đó mà nghiêm túc lên hẳn: "Tiểu tử, chuẩn bị đi. Khảo nghiệm của ta cũng rất đơn giản, chỉ cần ngươi qua được mười quyền của ta mà chưa bị ngắt đi thì coi như ngươi thắng".

"Kiểm linh đại ca, ta... ta làm sao có khả năng tiếp được mười quyền của ngươi được. Ta chỉ mới là một tên tu sĩ văn đĩnh hậu kỳ a!" Chu Đại Trù gấp tới độ muốn khóc, cổ chối từ khảo nghiệm.

Tiếc thay, lời từ chối của hắn lại chả có nghĩa lý gì hết. Kiểm linh Thiên Tà căn bản là không màng đến. Hắn thở mạnh, bắt đầu vận lực.

"Tiểu tử! Khảo nghiệm bắt đầu!"

Thanh âm còn chưa kịp lắng thì Thiên Tà đã liền động thủ. Bằng cánh tay còn to hơn đầu người lớn, hắn nhắm thẳng Chu Đại Trù tung ra một quyền.

Trước một quyền hung bạo này, Chu Đại Trù dĩ nhiên chẳng thể nào đứng im chờ chết được. Sử dụng "Tốc" kiếm quyết, hắn lập tức tránh đi.

Quyền đánh vào hư vô, Thiên Tà hơi ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh liền cười ha ha: "Ha ha ha! Tốt! Tiểu tử ngươi thân pháp không tệ..."

"Tiếp ta thêm một quyền!"

Quyết xong liền hành, Thiên Tà tức khắc đánh ra quyền thứ hai. Một quyền này, so với trước thì uy lực lẫn tốc độ đều tăng lên thấy rõ.

Có điều kết quả, nó vẫn giống như trước, đánh vào hư vô.

"Ha ha ha! Tốt! Tốt! Tiểu tử ngươi cũng thú vị lắm!"

"Để xem lần này ngươi còn né được không...".

"Thiên Tà: Đệ tam quyền!".

"Rít... t... t...!".

Hoà trong tiếng ma sát, một quyền ngập tràn uy lực đánh thẳng về phía Chu Đại Trù. Tốc độ cực nhanh!

"Xẹt...!".

...

Sau hai đợt thành công né tránh, tới quyền thứ ba này thì rốt cuộc Chu Đại Trù đã không thể hoàn hảo tránh né được nữa. Một bên vai hấn đã bị đánh trúng, mặc dù uy lực gánh chịu chẳng nhiều.

"Cái tên này... Tốc độ ra đòn của hấn càng lúc càng nhanh, dù có "Tốc" kiếm quyết thì ta vẫn không cách nào trốn thoát được nữa...".

"Phải làm sao đây? Phải làm sao đây...".

"Tiểu tử!".

Giữa lúc Chu Đại Trù còn chưa tìm ra biện pháp ứng phó thì bên kia, cái giọng oang oang của Thiên Tà đã lại cất lên: "Tiếp quyền thứ tư của ta!".

"Ba!".

"Ư...!".

Nếu quyền thứ ba Chu Đại Trù còn kịp lách đi, chỉ phải nhận lấy một phần lực lượng công kích thì ở quyền thứ tư này, hấn vô pháp phản ứng, hoàn toàn gánh chịu nguyên vẹn mười thành lực lượng.

Khỏi phải nghĩ, với sức mạnh to lớn của kiếm linh Thiên Tà, Chu Đại Trù tất nhiên chẳng thể nào an ổn được. Thực tế thì hấn đã bị thương, thương tích xem ra còn không nhẹ.

"Tiểu tử, ngươi chỉ có chút bản lĩnh đó thôi sao?".

Kiểm linh Thiên Tà ngó thấy chỉ mới quyền thứ tư mà Chu Đại Trù đã chống đỡ không nổi thì nhăn mày: "Lâu lắm mới có kẻ tiến vào đây, tiểu tử ngươi cũng đừng khiến ta thất vọng như vậy chứ?".

"Haizz... Thôi vậy. Để Thiên Tà ta tiễn ngươi xuống địa ngục đi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Đại Thần Tha Mạng!

Sát ý bỗng chốc lan tràn, từ trên người Thiên Tà, một cỗ khí tức âm lãnh tức tốc bành trướng. Mắt lộ rõ hung quang, trong tiếng gào thét tai nhức óc, hấn lao thẳng về phía trước, vung tay đâm xuống đỉnh đầu Chu Đại Trù.

Chính tại lúc này, dị biến chợt phát sinh. Nó đến từ Chu Đại Trù.

Chẳng rõ bởi do quá sợ hãi hay gì mà hai mắt Chu Đại Trù đột nhiên co rút lại, tiếp đấy thì chuyển đổi màu sắc, từ đen - trắng hợp lại thành duy nhất một màu. Tối tăm còn hơn cả mực.

Nhưng, còn chưa hết. Sau đôi mắt thì những bộ phận khác trên cơ thể hấn cũng mau chóng biến đổi. Đầu, mình, tay, chân, từ trên xuống dưới, từ trước ra sau, chỗ nào cũng đều thay đổi cả...

Tà thì chậm nhưng trên thực tế diễn biến lại nhanh vô cùng. Tính từ lúc quyền thứ tư được Thiên Tà đánh ra, chỉ nháy mắt sau, khi quyền đầu còn chưa chạm được vào người Chu Đại Trù thì quá trình biến đổi của hấn đã hoàn tất rồi.

Và, khi sự chuyển hoá đã xong xuôi...

Hình ảnh mập mạp quen thuộc của Chu Đại Trù đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó, kẻ đang hiện diện đây lại là một sinh vật vô cùng đáng sợ.

Sinh vật này mặt mày dữ tợn, hai mắt sáng ngời, đáng vẻ thịnh nộ, mũi lồi ra, hai tai như hai cục thịt; trên đầu có một đôi sừng uốn lượn, khá giống sừng trâu, hai chân cũng uốn lượn vô định phương hướng, móng sắc như móng hổ; miệng lớn nhe ra, răng nhọn như lưỡi cưa, miệng hơi cong vào bên...

Ác thú! Rành rành là một ác thú!

Tuy chưa biết tại sao ý thức của Chu Đại Trù lại biến thành hình dạng hung ác này, nhưng chắc chắn, sự chấn nhiếp mang lại tuyệt đối không nhỏ chút nào.

Ngoa ư? Không, đây là sự thật. Hãy nhìn kiếm linh Thiên Tà mà xem, hần... đang sợ hãi.

Đường đường là kiếm linh của một thanh Đại bảo kiếm, nắm giữ sức mạnh chẳng kém gì chân nhân lại khiếp sợ trước Chu Đại Trù - một tên tu sĩ vẫn đĩnh hậu kỳ, thoát nghe đúng thật vô lý. Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại. Chu Đại Trù bây giờ, hần vẫn còn là Chu Đại Trù mà mọi người biết nữa sao?

Hiện tại, Chu Đại Trù đã không phải Chu Đại Trù nữa. Hần là một quái thú với khí tức phát ra sắc mùi chết chóc, cực kỳ hung lệ. "Ác", một chữ này chỉ e còn chưa đủ để hình dung...

"Grừ... rừ... ừ...".

"Grừ... ừ... ừ...".

Trong tiếng gầm gừ ghê rợn, Chu Đại Trù, hoặc có lẽ nên gọi là quái thú do Chu Đại Trù biến thành từng bước tiến về phía kiếm linh Thiên Tà. Bốn chiếc răng nanh mở to, nó kêu kèn một tiếng chói tai, đồng thời dùng chân đạp xuống.

"Ầm!".

Cái đạp tưởng giản đơn mà tác động lại lớn đến không ngờ. Chính nó đã vừa khiến cho không gian vô định nơi này rung lên dữ dội.

Quá khó tin. Thật sự là quá khó tin...

Ở trong hình hài quái thú này, Chu Đại Trù vậy mà sở hữu khí lực kinh hồn tới như vậy. Nên nhớ ban nãy, kể cả có là Dương Tiểu Ngọc với trạng thái thân thể tối cường của mình cũng chẳng làm ra động tĩnh lớn được nhường này. Một nửa e còn chưa đến.

Có thể khẳng định lai lịch của Chu Đại Trù tuyệt không đơn giản. Hình hài quái thú hần đang hoá thành đây, dám cá hần phải liên hệ gì đó. Nói không chừng đây lại là bản thể chân chính của hần cũng nên.

Nếu sự thật đúng là như thế, rằng gốc tích của Chu Đại Trù đại biểu cho sự tà ác thì tương lai sau này, chỉ sợ sẽ có rất nhiều phiền toái bủa vây hần. Tình huynh đệ, nghĩa sư đồ, mọi thứ rồi sẽ ra sao? Khó còn nguyên vẹn.

...

Tạm gác chuyện mai sau mà quay về thực tại.

Lúc này, dưới hung uy của quái thú do Chu Đại Trù hoá thành, kiếm linh Thiên Tà buộc phải liên tiếp thoái lui. Không phải hần không muốn đánh trả mà là... hần không dám. Hần không đủ can đảm.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy diện mạo hung ác kia thì bao nhiêu dũng khí của hần đều tan thành mây khói cả rồi. Mặc dù hần là kiếm linh, nhưng sau mấy đời chủ nhân, kiến thức về thể sự hần ít nhiều cũng có hiểu biết. Hần nhận ra được mình đang đối mặt với thứ gì.

Thiên địa quỷ thần ơi! Trước mắt Thiên Tà hần đây vậy mà lại là... lại là...

Hung thú! Hồng hoang đại hung thú!

Tuy chỉ là ý thức hiển hoá ra nhưng khí tức này, nhân loại tuyệt đối sẽ không thể nào có được. Yêu ma cũng là như thế, không thể có!

Đây... quá nửa là hàng thật!

Tại sao một hung thú của thuở hồng hoang lại từ ý thức của một tên nhân loại hiển hoá ra?

Tên nhân loại này, hần đến cùng là có mối liên hệ gì với vị hung thần cổ xưa kia? Lẽ nào hần chính là nhân dạng chuyển thể của hung thần?

Nếu là bình thường, kiếm linh Thiên Tà hần sẽ âm thầm tự hỏi những câu như thế. Có điều hiện tại, hần làm gì còn lòng dạ đâu mà nghi vấn. Toàn bộ tâm trí hần đều bị chấn nhiếp cả rồi.

Xuất phát từ ham muốn sinh tồn, kiếm linh Thiên Tà quyết định bỏ đi mọi tôn nghiêm, quỳ sụp xuống: "Thao Thiết đại thần tha mạng!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Thu Phục

...

Một lúc sau.

Giữa không gian bốn bề vắng lặng, từ trong hôn mê, ý thức của Chu Đại Trù dần hồi tỉnh. Hắn "um" khẽ một tiếng, dùng tay dụi mắt...

"Ui... đau đầu quá..."

"Ủa? Sao ta vẫn còn ở đây? Không phải ta bị tên kiếm linh kia đánh chết rồi sao?"

Trông nết chuyển di, Chu Đại Trù vừa mới xoay đầu thì cả người liền cứng đờ ra. Hắn vừa nhìn thấy một kẻ rất không muốn thấy.

"A a a...!!"

Hoảng hồn hét lên một tiếng, theo bản năng, Chu Đại Trù dùng cả tay lẫn chân mà gấp rút lùi lại phía sau. Miệng mếu máo van xin:

"Kiếm linh đại ca, nguiơi tha cho ta đi... Đại Trù ta năm nay mới có hai mươi ba tuổi, ngay đến nữ nhân còn chưa từng ôm lấy một lần, ta thật không muốn chết đâu..."

"... Cả nhà ta chỉ còn lại mỗi một mình ta, ta có bốn phen lấy vợ sinh con đằng sau này chết còn có người thờ cúng a... Kiếm linh đại ca, nguiơi đừng có giết ta mà..."

...

Chu Đại Trù cứ như vậy mà sâu thẳm van nài. Trông bộ dáng hắn thì rõ ràng đã chẳng còn nhớ chút gì về việc mình biến thành đại hung Thao Thiết nữa. Chỉ tội cho kiếm linh Thiên Tà, trước vốn bị Thao Thiết đánh cho dờ sống dờ chết, giờ quý sụp một đồng rồi lại tiếp tục bị Chu Đại Trù dùng giọng điệu thảm thương kia tra tấn.

Mấy lời kia, chúng y hết như những gì mà ban nãy Thiên Tà hắn đã nói.

...

"Ủa? Sao..."

Mếu suốt một buổi mà vẫn chưa thấy kiếm linh Thiên Tà ư hử gì, Chu Đại Trù không khỏi đâm ra nghi hoặc. Hắn len lén đưa mắt ngó qua nhìn.

Vừa hay, phía bên này Thiên Tà cũng ngẩng đầu lên.

"Đi..."

Chưa xem chưa biết, Chu Đại Trù vừa mới xem xong thì liền trợn mắt há mồm. Hắn bị kinh ngạc.

Ở phía bên kia, hơi chếch về bên trái một chút, Thiên Tà hiện đang quỳ lù lù một đồng. Khuôn mặt của hắn, vốn hung hăng dữ tợn nay đã biến thành... biến thành... Chu Đại Trù không biết phải diễn tả ra sao, hắn chỉ thấy nó sưng rất to, trông buồn cười lắm.

Mà, đầu chỉ mặt mũi, cả mình mẩy, tay chân Thiên Tà cũng bầm dập khá nhiều...

"Cái này... là sao?"

Chu Đại Trù thực không hiểu rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra. Hắn tò mò gọi thừ: "K-Kiếm linh đại ca".

"Thịch!"

Chu Đại Trù vừa nói xong thì phía bên kia, kiếm linh Thiên Tà lập tức đập đầu: "Đại thần tha tội!"

"Hả?"

Chu Đại Trù chà hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao, dùng tay chỉ vào mặt mình, hỏi: "Kiếm linh đại ca, ngươi là đang nói chuyện với ta?".

"Dạ, đại thần".

Đại thần?

Chu Đại Trù âm thầm ngò vọc: "Quái! Cái tên này bị gì vậy? Tự nhiên lại gọi mình là đại thần... Còn mặt mày hấn nữa, tại sao lại biến thành thế kia nhỉ...".

"Hừm..." - Hắng nhẹ một tiếng, Chu Đại Trù dò xét - "Kiếm linh đại ca...".

"Tiểu nhân không dám!".

"Kiếm linh đại ca, ngươi...".

"Tiểu nhân không dám!".

...

Mấy bận lên tiếng đều bị Thiên Tà sợ sệt đập đầu cắt ngang, Chu Đại Trù bất đắc dĩ, đành lấy dũng khí mà hạ bối phận của đối phương xuống.

"Ừm, Thiên Tà".

"Có tiểu nhân".

...

Thật sự được?

"Cái tên này bị gì vậy nhỉ? Lễ nào thần kinh phát bệnh, tự ra tay đánh đập mình, hành hạ bản thân xong thì trí nhớ đảo lộn mà nhận lầm ta là vị đại thần nào đó trong ký ức?".

Chu Đại Trù suy đi nghĩ lại, cuối cùng cảm thấy lý do đó là thỏa đáng nhất. Bởi dẫu sao thời điểm mới tiến vào đây, Thiên Tà đã để lại cho hấn ấn tượng theo hơi hướng ấy rồi.

Nếu không thì còn nguyên do nào khác đây? Lễ nào nói chính Chu Đại Trù hấn đã ra tay đánh đập, khiến cho Thiên Tà sinh tâm khiếp hãi ư?

Một tên tu sĩ vắn đĩnh hậu kỳ như hấn? Quá viễn vông rồi...

...

"Để xem nào, bây giờ cái tên này đang phát bệnh, nhận ta là đại thần gì đó. Hay là ta...".

"Lão nhân gia có nói qua, kiếm linh một khi nhận chủ thì sinh mạng của nó sẽ hoàn toàn thuộc về chủ nhân, trừ phi chủ nhân tự nguyện từ bỏ, bằng không nó sẽ không thể tự do hành động được. Chuyện phản bội xưa nay chưa từng xuất hiện...".

"Đã vậy, tại sao ta không nhân cơ hội này mà thu phục nó. Chỉ cần để nó nhận chủ, về sau dù nó có thanh tỉnh thì gạo đã nấu thành cơm rồi, nó cũng chỉ đành chấp nhận an bài thôi".

"He he...".

Trong lòng đắc ý cười gian, Chu Đại Trù rút cuộc đưa ra quyết định. Mừng tượng ra bộ dáng mà một đại nhân vật nên có, hấn nghênh ngang bước tới chỗ Thiên Tà.

"Tiểu Thiên Tà, bốn đại thần có chuyện cần nói với ngươi".

"Vâng, xin đại thần cứ nói. Tiểu nhân kính cẩn lắng nghe".

"Ừm...".

Theo sau cái gật đầu, Chu Đại Trù nói: "Tiểu Thiên Tà, bốn đại thần thấy ngươi là người biết điều, sẵn bên người lại đang thiếu một kiện binh khí vừa tay, vì vậy cho nên ta nghĩ thu nhận ngươi. Thế nào? Ngươi có nguyện ý đi theo bốn đại thần không?".

Những tưởng đối với lời đề nghị này của Chu Đại Trù, kiếm linh Thiên Tà sẽ cảm thấy khó xử thì không, hấn đã rất vui vẻ mà nhận lời ngay. Niềm hân hoan lộ rõ trên khuôn mặt sưng tấy, Thiên Tà đập đầu, tự nguyện phò thác: "Tiểu nhân Thiên Tà cam nguyện cả đời đi theo đại thần, dầu chết cũng không thay lòng!".

...

"Ong...!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140: Thế Nào Là Tục? Thế Này Là Tục

...

"Ong...!".

Kiểm linh nhận chủ, bản thể Thiên Tà tức thì ngân vang một tiếng.

Dưới bệ, Cơ Thành Từ nhìn sự thể vừa mới phát sinh, kinh ngạc đến thốt chẳng nên lời.

Hắn làm sao dễ dàng tiếp nhận cho được?

Đồng ý là trước đó Cơ Thành Từ hắn đã nhất quyết cưỡng ép, bắt Chu Đại Trù phải đi lên tiếp nhận khảo nghiệm của kiểm linh, nhưng... cũng chỉ làm cho có thôi. Cơ Thành Từ hắn nào hy vọng chỉ đâu...

Chu Đại Trù khác với Dương Tiểu Ngọc, tuy linh căn của hắn cũng thuộc cấp thiên kiều nhưng tâm chí thì... có phần yếu nhược. Lại nói, tu vi của hắn hiện mới chỉ là vấn đỉnh chứ chưa phải chân nhân, càng không có điểm gì quá nổi trội hơn chân nhân cấp bậc. Theo lý, đến cả Tô Đông Vũ còn bị từ chối thì Chu Đại Trù hắn cũng nên nhận thất bại mới đúng. Ấy vậy mà...

Chu Đại Trù, hắn đã thành công. Tiếng ngân vui kia chính là minh chứng cho sự quy phục của kiểm linh Thiên Tà.

"Lẽ nào hắn thật sự là người có đại vận khí, phúc duyên sâu dày?".

...

"Keng... g... g...!".

Thiên Tà được rút ra khỏi bệ đá liền đại phóng linh quang, trong thoáng chốc, một cỗ khí tức hung lệ đã tràn ngập không gian, dọc ngang tám hướng.

Cảm nhận được nguồn lực lượng kinh hồn ấy, Chu Đại Trù càng thêm vui sướng bội phần. Hắn vuốt ve bảo kiếm, yêu thích nói không nên lời.

...

"Hừm...".

Kiểm chế rung động trong lòng, Cơ Thành Từ ngược lên mà hô gọi: "Chu tiểu tử! Lấy được kiếm rồi còn không mau xuống đây!".

Như chợt tỉnh từ cơn mê, Chu Đại Trù ngó xuống bên dưới, cười hi hi: "Vâng, chưởng môn sư bá. Con xuống liền đây".

Hoàn toàn trái ngược với thời điểm bước lên, lần này từ bệ cao bước xuống, thay vì khổ não thì khuôn mặt Chu Đại Trù lại tươi rói thấy rõ. Một bộ tiểu nhân đắc chí, hắn mang cái thân hình tròn trịa của mình mà chậm rãi bước đi...

...

"Hi hi... Chưởng môn sư bá, Tiểu Ngọc".

Nhìn xem dáng vẻ tươi cười nọ của họ Chu, Cơ Thành Từ và Dương Tiểu Ngọc chẳng hên mà đồng thời nảy sinh ý nghĩ muốn vung tay đập cho hắn một phát.

Tất nhiên là sau cùng bọn họ đã không làm thế. Trong khi Dương Tiểu Ngọc buông ra một câu "Tiểu nhân đắc chí" thì Cơ Thành Từ lại rất biết kiềm chế. Tô ra vừa ý, hắn mỉm cười hồi âm: "Chu tiểu tử, thật là không nhìn ra a".

Thừa hiểu Cơ Thành Từ có ý gì, Chu Đại Trù đáp: "Chưởng môn sư bá, tại sư bá không biết đó chứ. Lão nhân gia vẫn thường hay dạy con làm người phải biết khiêm tốn một chút, thành ra trước giờ con vốn vẫn luôn ẩn giấu tài năng, chưa có dùng hết...".

"Ồ, là vậy sao...".

Cơ Thành Từ tiếp lời: "Chu tiểu tử, nếu bấy lâu ngươi vẫn một mực khiêm tốn, có gì hôm nay lại hiển lộ tài năng?"

Chả cần đắn đo nghĩ ngợi, Chu Đại Trù đáp ngay: "Sư bá, thật ra con cũng không muốn trở thành tâm điểm chú ý đâu. Nhưng mà lão nhân gia đã căn dặn hôm nay nhất định phải lấy được Thiên Tà về, nếu không sẽ lột da, rút xương con. Haizz... sư bá, Đại Trù con cũng chỉ là bắt đắc dĩ a".

Bắt đắc dĩ?

Cơ Thành Từ nghe xong suýt đã không nhận được mà mắng to. Đã may nắm được Thiên Tà nhận chủ giờ lại còn bảo là bắt đắc dĩ. Nếu thật là bắt đắc dĩ mà rút được bảo kiếm thì chắc chắn môn nhân trên dưới Thiên Kiếm Môn này đều sẽ rất cam tâm tình nguyện mà làm người bắt đắc dĩ đấy.

"Đúng là thầy nào thì trò nấy".

Tự hiểu nếu mình còn tiếp tục kéo dài cuộc trò chuyện thì sớm muộn cũng sẽ bị Chu Đại Trù chọc tức, Cơ Thành Từ dứt khoát quay mặt đi.

"Được rồi. Khảo nghiệm đã thông qua, bảo kiếm cũng đã lấy được, chúng ta trở về thôi".

"Chường môn sư bá, vậy còn Tô sư huynh?"

Chu Đại Trù chỉ tay vào Tô Đông Vũ hiện vẫn còn chưa hồi tỉnh, tiếp tục nói: "Sư bá không chờ Tô sư huynh tỉnh lại để cho hắn thử thêm một lần nữa à? Khó khăn lắm hắn mới có cơ hội tiến vào đây a".

Cơ Thành Từ lắc đầu: "Cơ hội mỗi người chỉ có một lần. Hoàng Bào là lựa chọn của nó, thất bại là điều nó phải chấp nhận".

"Được rồi, không nói nữa. Đại Trù, Đông Vũ giao cho ngươi, chúng ta rời đi".

"Sư bá, cái này..."

...

Muốn kháng nghị lại không thể kháng nghị, bắt đắc dĩ, Chu Đại Trù đành chuyển Thiên Tà qua tay trái trong khi tay phải thì đưa ra với ý định nắm lấy Tô Đông Vũ đặt lên vai rồi vác đi. Chỉ là ý định còn chưa kịp thực hiện, tay chỉ vừa mới chạm vào người thì Tô Đông Vũ đã tỉnh dậy.

"Ồ, Tô sư huynh, ngươi tỉnh rồi?"

"Ngươi... Chu Đại Trù..."

"Phải, ta nè".

"Tại sao ngươi ở đây? Ngươi muốn làm gì?"

"Ta muốn làm gì chứ? Tô sư huynh, sư bá bảo ta tới dìu ngươi ra ngoài".

"Ra ngoài? Nói vậy các ngươi cũng thử xong rồi sao..."

"Ừ".

Chu Đại Trù đem sự thể tóm gọn: "Chuyện là thế này, sau khi Tiểu Ngọc thành công lấy được Tuyệt Âm thì tới phiên ta đi lên. Thanh kiếm mà ta chọn là Thiên Tà".

Chỉ sang cây kiếm màu xanh đang an vị bên tay trái, hắn nói ra: "Chính là nó đó".

"Chậc... Ta không ngờ kiếm linh Thiên Tà lại dễ dàng thu phục như vậy. Tô sư huynh, ngươi không biết đấy chứ. Tên kiếm linh này sùng bái, khiếp sợ ta lắm. Lúc đó ta chỉ vừa mới mở lời thì hắn đã rớt rít quỳ lạy thề thốt rồi. Nói cái gì cả đòi cam nguyện đi theo ta, dù chết cũng chẳng thay lòng..."

"Hừ... ừ..."

"Tô sư huynh, ngươi lại làm sao vậy? Mới nói mấy câu đã ngất rồi..."

"Sư bá à! Tô sư huynh lại xỉu nữa rồi này!"

...

...

Trong đợt tiến vào Kiếm Mộ lần này, xét ra thật có nhiều điều ngoài ý muốn. Hoàng Bào, Tử La, Thiên Tà, Tuyệt Âm, bốn thanh Đại bảo kiếm có phẩm

cấp cao nhất, uy lực lớn nhất mà suốt hơn hai ngàn năm qua chưa một ai thành công rút được, rốt cuộc hôm nay cũng đã có hai thanh nhận chủ.

Tuyệt Âm thuộc về Dương Tiểu Ngọc, tuy bất ngờ nhưng không lớn lắm. Bởi lẽ thiên tư của Dương Tiểu Ngọc vốn dĩ rất cao, thời điểm đột phá chân nhân cảnh còn dẫn động lôi - hỏa song kiếp, thành công thức tỉnh năng lực tiềm ẩn của người sở hữu thiên phẩm linh căn... Ở Dương Tiểu Ngọc nàng, hai chữ "kỳ tích" đã từng xuất hiện qua, thành ra hiện tại lấy được Tuyệt Âm, theo nghĩa nào đó thì nó cũng bình thường. Đáng ngạc nhiên đây là Chu Đại Trù kia...

Mặc dù cũng là người sở hữu thiên phẩm linh căn, nhưng ngoài tốc độ tăng tiến tu vi có nhanh hơn người khác một chút, trên kiếm thuật có thành tựu hơn người khác một chút thì những thứ khác tính ra cũng bình thường. Công bằng mà xét, trong số ba người tiến vào Kiếm Mộ lần này, Chu Đại Trù chính là kẻ có ít hy vọng nhất. Thế mà kết quả...

Đáng ra thành công lại thất bại, đáng ra phải thất bại thì lại thành công, âu là ý trời vậy.

...

Thiên ý chú định, phạm nhân làm sao sửa được? Nghịch thiên cải mệnh há đâu là chuyện người thường có khả năng thực hiện. Đại năng thánh giả thì họa may.

Lại nói, đối với kết quả của lần tiến nhập Kiếm Mộ này, trừ bỏ Tô Đông Vũ thì làm gì còn ai muốn thay đổi. Dương Tiểu Ngọc chắc chắn sẽ không nguyện ý. Cơ Thành Từ, hần yêu quý thì hần có yêu quý, nhưng thiết nghĩ cũng chẳng thể vì đồ nhi mà chối bỏ thực tại được. Nên nhớ, ngoài chức vị phong chủ Kim Kiếm Phong thì hần còn là chương môn của Thiên Kiếm Môn. Tầm mắt hần tin tưởng phải rộng lớn hơn nhiều.

Cuối cùng, phần Chu Đại Trù...

Hơn ai hết trong nhóm ba người, Chu Đại Trù hết sức hài lòng với kết quả hiện giờ.

Thất vọng sao được khi hần đã lấy được Thiên Tà - một thanh Đại bảo kiếm uy lực kinh người - chứ?

Vốn dĩ, chuyến này đi vào bên trong Kiếm Mộ, Chu Đại Trù hần chỉ là tính dạo qua cho biết chứ chẳng hề nghĩ nhiều. Hoàng Bảo, Từ La, Thiên Tà, Tuyệt Âm, hần muốn tận mắt nhìn xem bộ dạng của chúng ra làm sao, nếu được thì kiến thức luôn uy năng càng tốt. Ai dè...

Bị cưỡng ép nên mới miễn cưỡng bước lên bệ mà tham gia khảo nghiệm, đụng phải một tên kiếm linh dị hợm thân kinh có vấn đề, cứ tưởng là xui xẻo, vậy mà cuối cùng xui xẻo lại biến thành may mắn. Hơn nữa còn là đại may mắn...

Chối bỏ? Chu Đại Trù hần đâu có điên.

Giống như một thái cực khác đối nghịch với Tô Đông Vũ, trong khi họ Tô bất cam, bị đã kích bao nhiêu thì Chu Đại Trù lại đắc ý, vui sướng bấy nhiêu. Chả bởi vậy mà từ nãy giờ, Chu Đại Trù hần cứ mãi ca hát suốt dọc đường đầy thôi.

...

"Tiểu Ngư là con cá nhỏ

Đại Trù là cái bếp to

Chúng ta sinh ra là huynh đệ

Suốt đời là huynh đệ..."

Kiểm vác trên vai, chân nghênh ngang hình chữ bát, Chu Đại Trù cứ thể vừa đi vừa hát.

"Tiểu Ngư xếp thứ sáu

Đại Trù vị thứ năm

Nhập tiên môn, chung hoạn nạn

Bên suối nhỏ, dưới tàn cây, mộng đau ta ngồi hát...

Sinh ra là huynh đệ

Suốt đời là huynh đệ

Sinh ra là huynh đệ

Suốt đời là huynh đệ

Suốt đời là huynh đệ..."

...

Vài giờ sau.

Trên đỉnh Trúc Kiềm.

Bên trong Tỉnh Hương Đường, bầu không khí hiện đang có phần căng thẳng. Những người có mặt, từ Lâm Chí Viễn, Mộng Kiều cho tới Lăng Tiểu Ngư, hết thảy đều đứng im thín thút, chẳng ai dám hé môi thốt nửa lời. Động tĩnh duy nhất của bọn họ chỉ có một, đó là thỉnh thoảng lên đưa mắt liếc nhìn sư phụ mình, xem thần thái của nàng.

Thật không may, cái về mặt ấy, nó chả vui vẻ gì cho cam. Trái lại, nó càng lúc càng trầm đi, khúc sau tệ hơn khúc trước...

"Cộp cộp..."

"Cộp cộp..."

Hoà trong nhịp gõ xuống bàn, qua một hồi lâu im lặng, Lăng Thanh Trúc cuối cùng cũng lên tiếng: "Tiểu Chí, Mộng Kiều, Tiểu Ngư Nhi, mấy đứa các ngươi có một người huynh đệ rất được a".

"Hắn ra khỏi Kiềm Mộ cả nửa ngày rồi, mấy vị sư thúc sư bá của các ngươi cũng đã cho người sang hỏi han, chúc mừng cả rồi, ấy vậy mà hắn còn chưa chịu lết về trình diện..."

"Tiểu Chí, Mộng Kiều, Tiểu Ngư Nhi, mấy đứa các ngươi nói xem, thằng mập đó có phải sau khi lấy được bảo kiếm xong thì chẳng thêm để ta vào mắt nữa rồi phải không?"

"Sư phụ..."

Dạ lo Lăng Thanh Trúc sẽ trách phạt người huynh đệ chí cốt của mình, Lăng Tiểu Ngư đứng ra nói đỡ: "Đại Trù sư huynh trước giờ đều luôn tôn kính sư phụ, chưa về gặp hẳn có lý do nào đó thôi".

"Lý do?"

Lăng Thanh Trúc thâm trầm ý vị mà rằng: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi có biết lúc này ta dùng thần thức quan sát đã thấy được những gì không?"

"Cái thằng mập đó vốn dĩ chả có vương bản hay bị ngăn trở gì hết. Cả nửa ngày nay hắn chính là xách theo Thiên Tà đi dạo khắp ngoại môn - nội môn, bắt chuyện từng người để khoe khoang a".

Lăng Tiểu Ngư sau khi biết được lý do liên triệt để câm nín. Hắn hình dung không ra thực tế lại là như thế.

Mà đâu chỉ hắn, đến cả Mộng Kiều và Lâm Chí Viễn biết được đáp án còn trở mắt lên nữa là.

Xách Đại bảo kiếm đi dạo quanh cả hai khu vực ngoại môn - nội môn nguyên nửa ngày chỉ để khoe khoang, chuyện này...

Tục!

Quá tục rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Lão Nhân Gia, Ngàn Vạn Lần Đừng Mạnh Động!

...

Sự thật diễn ra quả đúng như lời Lăng Thanh Trúc, cả nửa ngày nay, Chu Đại Trù đích xác chỉ làm duy nhất mỗi một việc, đó là mang theo Thiên Tà đi khoe khoang, hồng để mọi người đều biết rằng Chu Đại Trù hẳn đã thành công lấy được một thanh Đại bảo kiếm có uy năng chí cường mà hơn hai ngàn năm qua chưa một ai rút ra nổi.

Thiên hạ thường bảo "Tốt khoe, xấu che", hẳn có huênh hoang một chút thì đã làm sao?

Huống hồ, tại nửa ngày này, Chu Đại Trù hẳn há đầu chỉ tuyên truyền cho mình mình. Trừ bản thân ra thì hắn còn thay Dương Tiểu Ngọc và Tô Đông Vũ thông tri tin tức nữa. Chuyện Dương Tiểu Ngọc được Tuyệt Âm nhận chủ, hắn đã kể lại rất hào hùng. Nhưng rõ ràng, chi tiết nhất thì vẫn là sự

thất bại của Tô Đông Vũ.

Bên trong Kiếm Mộ, Tô Đông Vũ đã tự tin bước lên bệ như thế nào, rồi bị kiếm linh Hoàng Bảo từ chối thế nào, té ngã ra làm sao, thông qua miệng Chu Đại Trù, toàn bộ đều được thuật lại một cách vô cùng sống động.

Có một vị đồng môn tận tâm như Chu Đại Trù, Tô Đông Vũ ngẫm cũng bi ai lắm thay. Chỉ sợ sau hôm nay, qua tin tức của Chu Đại Trù thì danh vọng của họ Tô sẽ liên tục dốc không phanh. Địa vị kẻ đứng đầu trong thế hệ trẻ của Thiên Kiếm, e rằng có muốn hấn cũng chẳng cách nào giữ nổi nữa. Thậm chí kể cả khi việc hấn sở hữu Toái Vũ được công bố ra bên ngoài.

Toái Vũ là một thanh Đại bảo kiếm, điều đó không giả, nhưng phẩm cấp làm sao bị được với Tuyệt Âm và Thiên Tà.

Vị trí thứ nhất ư? E đến cả thứ hai Tô Đông Vũ hấn còn chẳng đứng vững

...

Thời thế đổi thay ắt lòng người cũng mau chóng thay đổi. Bàn về giá trị, thành tựu tương lai, Tô Đông Vũ đã thua kém quá nhiều so với Dương Tiểu Ngạc, danh khí rất nhanh rồi cũng phải chịu cúi đầu trước Chu Đại Trù.

Những kẻ hôm nay tôn kính hấn, ngày mai liệu còn kính?

Quá khứ suy cho cùng cũng chỉ là quá khứ mà thôi...

...

Sự kiện Kiếm Mộ lần này chắc chắn đã và sẽ làm cho nhiều thứ khác đi. Không riêng gì người trong cuộc mà đến những kẻ ngoài cuộc cũng phải chịu ảnh hưởng.

Chỉ là... Ai bị tác động thì người đó hay, chứ Chu Đại Trù, hấn chả bận tâm lắm đâu. Những việc hấn đang làm, bắt quá là xuất phát từ một chút tiểu nhân tâm mà thôi.

...

"Chắc... Cảm giác thành tựu, được người ngưỡng mộ quả nhiên rất tốt a".

Trải qua mấy canh giờ liên đạo khắp hai khu vực ngoại môn - nội môn, Chu Đại Trù rốt cuộc cũng bước lên được tới đỉnh Trúc Kiếm. Hấn đứng ở bậc thang trên cùng, thâm nghĩ: "Chuyến này ta thành công lấy được Thiên Tà, về báo cho lão nhân gia, lão nhân gia khẳng định là sẽ rất vui mừng".

"Chắc chắc... Lát nữa gặp lão nhân gia, ta phải nhân cơ hội này kiếm tí đỉnh mới được".

Vẫn hồn nhiên chưa hay chưa biết ở Tĩnh Hương Đường có kẻ đang chờ để xử lý mình, với khuôn mặt dương dương tự đắc, Chu Đại Trù vác theo Thiên Tà mà đưa chân, đều đặn bước đi...

Đường không quá xa, chân dù ngắn cũng rất nhanh liền tới đích. Tròng cảnh ở Tĩnh Hương Đường lúc Chu Đại Trù tiến đến, nó hoàn toàn khác xa so với những gì hấn tưởng tượng. Sư phụ hấn, tam sư huynh Lâm Chí Viễn, tứ sư tỷ Mộng Kiều, ngũ sư đệ Tiểu Ngư, tất cả vậy mà đều có mặt, hơn nữa lại còn tập trung ở bên ngoài cửa, xem bộ dáng thì rõ ràng là đang chờ đợi điều gì.

"Lẽ nào tin tức ta lấy được Thiên Tà lão nhân gia đã biết rồi?".

Cho là như vậy, Chu Đại Trù lần nữa đưa chân cất bước, vừa đi vừa nói: "Hi hi... Lão nhân gia, tại sao mọi người đều ở đây hết vậy?".

Đáp lại Chu Đại Trù là một nụ cười khá tươi của Lăng Thanh Trúc: "Đại Trù, chúng ta tập trung ở đây đương nhiên là để chào đón người rồi".

"Thì ra mọi người đều biết cả rồi".

Chu Đại Trù gãi đầu, giả trang ngượng ngùng: "Lão nhân gia, mọi người làm con thấy ngại a".

"Có gì đâu phải ngại. Lần này Đại Trù ngươi thành công lấy được Thiên Tà - một trong số bốn thanh Đại bảo kiếm uy lực to lớn mà suốt hơn hai ngàn năm qua chưa ai lấy được, chuyện vui như vậy, đâu có đem đi khoe khoang khắp trên dưới Thiên Kiếm Môn này cũng là nên đấy".

"Lão nhân gia, người nói quá rồi... Ha ha...".

...

"Hừm...".

Quan sát thấy tên đệ tử kia của mình chẳng có lấy một tí xấu hổ mà đứng cười vui vẻ, nội tâm Lăng Thanh Trúc càng thêm phần bức tức. Nàng hậm hực

tự nói với mình: "Thằng mập người da mặt đúng là càng ngày càng dày a. Cứ cười đi, chốc lát nữa ta sẽ cho người biết khóc là như thế nào".

Dạ hậm hực nhưng ngoài mặt, Lăng Thanh Trúc vẫn tỏ ra rất bình thản tươi cười, tiếp tục dõi theo từng cử chỉ của đệ tử mình.

Đáng thương cho Chu Đại Trù, từ đầu đến cuối đều không hay biết chút gì, vẫn ngỡ Lăng Thanh Trúc là thật tâm khen ngợi nên mới hồn nhiên chỉ vào Thiên Tà, khoe: "Lão nhân gia, đây chính là thanh Đại bảo kiếm mà bao đời môn nhân Thiên Kiếm Môn ta muốn lấy mà không lấy được. Lão nhân gia, người nhìn xem...".

"Lão nhân gia thấy không, cổ khí tức hung mãnh bá đạo này, đứng gần thôi cũng khiến người ta e ngại rồi".

"Cái đó là lẽ dĩ nhiên".

Lăng Thanh Trúc gật gù: "Trong số Thập đại bảo kiếm được tổ sư gia lưu lại bên trong Kiếm Mộ thì Hoàng Bảo, Từ La, Thiên Tà, Tuyết Âm là có phẩm cấp cao nhất, ẩn chứa uy năng lớn nhất. Bốn thanh kiếm này mới chân chính là Đại bảo kiếm, xét cả thiên hạ, so bì được, số lượng thiết nghĩ cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi".

Thanh âm vẫn hoà nhã như cũ, nàng bảo: "Đại Trù, đưa kiếm cho vi sư xem một chút".

"Vâng, kiếm đây ạ." Chu Đại Trù nghe xong, chẳng chút do dự mà cầm bảo kiếm đưa qua cho sư phụ mình.

Tiếp nhận Thiên Tà, Lăng Thanh Trúc ngắm nghía hồi lâu thì gật đầu nhẹ nhàng: "Quả nhiên không hổ là Đại bảo kiếm chân chính...".

"Chắc, không biết nếu dùng thanh kiếm này đánh người thì cảm giác sẽ như thế nào nhỉ?".

"Lão nhân gia, muốn biết có gì khó đâu chứ. Người cứ tìm ai đó thử kiếm là được mà".

"À phải..." Lăng Thanh Trúc làm như vừa chợt ngộ ra.

Kể đấy, nàng nở một nụ cười thật tươi: "Đại Trù, có câu 'địch nhân ở xa không bằng đứa đệ tử ở gần', hay là người chịu khó bồi tiếp vi sư thử kiếm một chút nhé?".

"L-Lão nhân gia...".

Khuôn mặt co rút một trận, Chu Đại Trù theo bản năng mà lùi lại, đầu lắc nguầy nguậy: "Con... con không có thích hợp lắm đâu...".

"Không có đâu. Ta thấy tiểu tử người thích hợp mà".

"Lão... lão nhân gia, người không thể đối xử với con như vậy được".

"Tại sao lại không?".

Chu Đại Trù khần trương nêu lý do: "Lão nhân gia, con đã thành công lấy được Thiên Tà - một thanh Đại bảo kiếm mà suốt hơn hai ngàn năm qua chưa từng có ai rút được. Con đã tạo ra kỳ tích, đã giúp Trúc Kiếm Phong chúng ta tăng thêm danh vọng, để cho lão nhân gia người nở mày nở mặt... Con có công a. Người sao có thể chọn con làm đối tượng thử kiếm?".

Thử kiếm ư?

Nghe thì nhẹ nhàng lắm, nhưng thân là người từng trải, Chu Đại Trù hẳn há đầu chẳng biết thực tế sẽ có dạng gì. Sư phụ hẳn, nàng rõ ràng là đang muốn đánh người.

Bây giờ nghĩ lại, sau khi đem mọi thứ liên kết, từ việc Lăng Thanh Trúc đứng đợi trước cửa Tinh Hương Đường, bộ dạng niềm nở chào đón hơi thái quá kia của nàng, và nhất là sự im lặng lạ kỳ của mấy người Lăng Tiểu Ngư, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn, Chu Đại Trù rút cuộc cũng nhận ra có điều bất ổn. Hình như hẳn đã xảy ra chuyện gì đó với vị sư phụ tính tình cổ quái của mình rồi.

Nhưng... là gì mới được chứ? Kể từ lúc hẳn rời khỏi Kiếm Mộ, mãi đến tận bây giờ hẳn mới gặp lại nàng kia mà.

Chu Đại Trù thật tình là nghĩ không thông.

Hai chân liên tiếp thoái lui, hẳn đưa mắt tìm đến mấy vị đồng môn của mình mà cầu cứu.

Nhưng... chỉ là vô ích. Lâm Chí Viễn, Mộng Kiều và thậm chí cả Lăng Tiểu Ngư, chẳng một ai có vẻ gì là sẽ lên tiếng nói hộ cho hẳn. Đã và vẫn đang một mực lưu ý hẳn đây, duy nhất cũng chỉ một người: sư phụ hẳn.

Tay phải nắm lấy Thiên Tà, Lăng Thanh Trúc vừa xoay vừa tiến về phía trước, mặt gian mưu phần: "Chu tiểu tử, cũng lâu rồi vi sư chưa chỉ dạy gì cho người. Thôi thì nhân dịp này ta sẽ tận tâm giáo huấn người vậy".

"Lão... lão nhân gia, có gì từ từ nói. Người ngàn vạn lần đừng mạnh động...".

Chương 142: Chủ Nợ Tìm Tới

...

..

"Chu tiểu tử, người đứng lại đó cho ta!".

"Lão nhân gia đại từ đại bi xin tha mạng...!".

"Đứng lại!".

...

Trong quá trình "thử kiếm" của Lăng Thanh Trúc, có một việc ngoài ý muốn đã xảy ra: Thanh đại bảo kiếm Thiên Tà đã không vâng lệnh nàng. Thời điểm nàng xách kiếm lao tới, tính dạy dỗ Chu Đại Trù thì kiếm linh Thiên Tà chợt phản kháng, tự động rời khỏi tay nàng mà trở lại với Chu Đại Trù.

Thoát qua một kiếp, Chu Đại Trù nào dám nán ná đợi chờ, ngay tức khắc mang theo Thiên Tà vội vã chạy đi.

Chỉ là... hần chạy sao cho thoát khỏi lòng bàn tay Lăng Thanh Trúc. Một kẻ tu vị mới vẫn định hậu kỳ trong khi một người sớm đã đột phá chân nhân hậu kỳ, chênh lệch ấy thật chẳng cách nào lấp được. Dẫu có Đại bảo kiếm Thiên Tà trợ giúp thì cũng như vậy thôi.

Đánh không lại, chạy chẳng xong, kết quả sau cùng đến người ngu cũng biết. Chu Đại Trù, hần rốt cuộc vẫn bị sư phụ mình đánh đập, giáo huấn cho một trận. Đúng là... oan uổng lắm thay.

...

Cái cảnh gà bay chó chạy nợ diễn ra được một hồi thì kết thúc. Đinh Trúc Kiếm lại trở về với vẻ thanh bình vốn có. Tiếp những ngày sau, sinh hoạt vẫn chẳng khác gì so với trước. Dường như đối với sự kiện Chu Đại Trù thành công lấy được bảo kiếm Thiên Tà chỉ là một việc bình thường lắm vậy.

Thế mới thấy con người trên đỉnh Trúc Kiếm, bọn họ thực rất chi bình dị.

...

Thiên nhân luận pháp kết thúc, sự kiện Kiếm Mộ cũng đã khép lại, những tương bày giờ mọi người sẽ rảnh rỗi hơn thì không, một vài người thậm chí còn bận bịu nhiều hơn trước. Ví như Lăng Thanh Trúc, ví như Cơ Thành Từ chẳng hạn.

Cách đây sáu năm, sau chuyện xảy ra ở Đa Bảo Hội, Lăng Thanh Trúc và Cơ Thành Từ đã có một cuộc đối thoại dài hơi. Trong cái đêm nợ, Lăng Thanh Trúc đã từng hướng sư huynh mình đề cập tới Ô Long Cốc, tới Trường Sinh Thụ... Vốn dĩ ban đầu, bởi e ngại đối Kim Tước nợ nên nàng không có ý sẽ đi cướp đoạt cái gì, nhưng hiện tại thì khác. Vì lời hứa với Lăng Tiểu Ngư, nàng đã thay đổi quyết định. Gốc Trường Sinh Thụ kia, bằng mọi giá Lăng Thanh Trúc nàng phải lấy được.

Lẽ dĩ nhiên, trước khi chính thức triển khai hành động thì Lăng Thanh Trúc nàng cần chuẩn bị thật chu toàn nhất có thể. Kim Tước là linh chủng sót lại từ thời thượng cổ, nắm giữ sức mạnh to lớn, muốn đối phó cũng chẳng dễ dàng gì.

Theo tính toán của nàng, từ bây giờ cho tới lúc quả Trường Sinh chín chỉ còn khoảng một năm nữa. Nói cách khác, một năm - đó là thời hạn tối đa để nàng chuẩn bị. Tranh thủ là điều cần thiết. Bận bịu âu cũng là nên...

Lăng Thanh Trúc là vậy, đang cùng Cơ Thành Từ khẩn trương luyện chế trận pháp, tìm kiếm trợ lực, trong khi đó, đệ tử của nàng - Lăng Tiểu Ngư thì... Hần cũng chẳng rảnh rỗi gì.

Đừng hiểu lầm, chẳng đáng gì đến chuyện Trường Sinh Thụ kia đâu. Sở dĩ muộn phiền, hết thảy chỉ bởi vì một món nợ. Hần từng thiếu, và người ta hiện đã bắt đầu tới đòi.

...

Đinh Trúc Kiếm, nơi hậu sơn.

Trương tự cách đây mấy hôm, Lăng Tiểu Ngư lúc này lại phải đang tiếp đón một vị khách không mời, và tất nhiên là cũng chẳng nguyện ý gặp. Nhưng, dù nguyện hay không thì cuối cùng hần vẫn phải gặp. Chủ nợ đã tìm đến tận cửa rồi, Lăng Tiểu Ngư hần còn biết trốn đi đâu?

"Lê sư tỷ." - Trong dạ có phần bất đắc dĩ, qua một hồi nhìn nhau trong im lặng, Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc cũng chủ động lên tiếng - "Sư tỷ đến tìm đệ... có việc gì vậy?".

"Không có chuyện thì không thể tìm người?".

Thái độ chảnh lấy gì làm thân thiện, Lê Thăng Nam tiếp lời: "Thế nào? Không hoan nghênh ta? Rất chán ghét?".

Lăng Tiểu Ngư vội lắc đầu: "Không có. Đệ... đệ không phải ý đó...".

"Thế ý người là gì?".

"Đệ...".

Lăng Tiểu Ngư chừng muốn nói, nhưng cuối cùng lại chẳng thể nói được trọn câu, chỉ biết cúi đầu tránh né.

Liếc xem bộ dạng ấy của hắn, Lê Thăng Nam không hiểu sao chợt cảm thấy trong lòng có chút gì đó thư thái, nhẹ nhõm. Nét mặt dịu đi, nàng đột nhiên hỏi: "Ta nghe Tiểu Ngọc nói mọi chuyện người làm đều là vì Yên cô cô của mình?".

Yên cô cô?

Lăng Tiểu Ngư ngược mặt nhìn lên, trong đầu trầm tư nghi vấn.

Cái này cũng chẳng thể trách hắn. Ai bảo ai kia tóm lược quá làm gì.

"Mọi chuyện người làm", nhưng đây là chuyện gì mới được chứ?

"Rốt cuộc là Tiểu Ngọc đã nói gì với nàng ấy nhỉ...".

Trong lúc Lăng Tiểu Ngư còn đang mải nghi hoặc thì ở nơi đối diện, Lê Thăng Nam cũng tự hiểu mà bổ sung rõ ràng:

"Hừm... Ta nghe nói sở dĩ mấy năm qua người nỗ lực ngày đêm tu luyện, muốn tiến vào tốp năm ở kỳ Đại hội Thiên nhân luận pháp vừa rồi, tất cả đều vì mục đích hoàn thành lời giao ước với Lăng sư bá, cầu sư bá ra tay giúp cô cô của mình kéo dài thọ mệnh?".

Ra là việc này.

Đã hiểu ra, Lăng Tiểu Ngư gật đầu xác nhận: "Ừm".

...

Lê Thăng Nam cố đợi thêm một lúc để xem Lăng Tiểu Ngư có nói gì nữa không, nhưng kết quả... Hắn đúng là chả nói gì nữa thật.

"Đúng là tên ngốc...".

Buột miệng thốt ra một câu, Lê Thăng Nam đành chủ động dẫn dắt: "Người không cảm thấy việc làm của mình rất ngu ngốc ư?".

"Chỉ vì muốn tiến vào tốp năm, muốn hoàn thành lời giao ước kia mà ngay đến cốt nguyên người cũng đem ra thiêu đốt... Người lẽ nào không sợ căn cơ bị hủy, cả đời vô pháp tiến nhập cảnh giới chân nhân?".

"Đệ... Lúc đó đệ đâu có nghĩ được nhiều như vậy. Đệ chỉ muốn Yên cô cô sống lâu hơn một chút, có vậy thì đệ mới...".

Quay mặt đi, Lăng Tiểu Ngư chuyển mắt nhìn phương vị xa xăm, giọng trầm đi hẳn: "Sư tỷ có lẽ không biết. Thời điểm đệ vừa sinh ra thì mẫu thân liền qua đời. Thậm chí đến diện mạo người đệ còn chưa kịp lưu giữ... Rồi chẳng bao lâu sau, phụ thân đệ bởi quá thương nhớ mẫu thân nên cũng lâm trọng bệnh, nhắm mắt xuôi tay...".

"Kể từ đó, đệ chỉ còn lại mỗi một mình Yên cô cô là người thân duy nhất. Tỷ biết không, Yên cô cô thương đệ lắm. Người luôn dành cho đệ những gì tốt nhất; vì muốn toàn tâm toàn ý lo cho đệ, người thậm chí đã chẳng màng tình duyên, để mặc thanh xuân của chính mình trôi qua...".

"... Năm đệ lên sáu, một lần nữa, vì không đành nhìn đệ yếu mệnh, chỉ sống thêm được mười năm đã phải lìa bỏ trần thế, người nén đau để đệ theo sư phụ lên núi tu tiên luyện đạo, đầu lòng chưa bao giờ muốn thế".

"Mười sáu năm đệ tu hành trên núi cũng là mười sáu năm Yên cô cô mỗi mắt ngóng trông chốn cô thôn. Người vẫn ở vậy, chỉ một mình, vào ra một bóng...".

Lăng Tiểu Ngư dừng trong giây lát để bình ổn tâm tình, chừng quay lại thì chợt: "Lê sư tỷ, Yên cô cô đã hi sinh cho đệ rất nhiều. Đệ chỉ muốn được ở cạnh người, sớm hôm chăm sóc cho người, giống như người đã từng chăm sóc cho đệ. Đệ chỉ muốn cô cô có thể sống lâu thêm một chút...".

...

Lệ Thăng Nam nghe rõ nhưng qua cả buổi cũng chưa thấy hồi âm. Không phải nàng không muốn nói mà là... nàng nói không được. Cổ họng nàng, nó giống như đang vướng mắc thứ gì đó. Nghèn nghẹn.

Nói gót Lăng Tiểu Ngư ban nãy, nàng quay mặt sang hướng khác để tránh cho ai kia nhìn ra sự xúc động đang trào lên trong lòng.

Hít sâu một hơi, Lệ Thăng Nam nói lời hờn dỗi: "Người kẻ lẽ cái gì chứ? Từ này giờ ta cũng đâu có hỏi người mấy chuyện đó".

"Sư tỷ, đệ... Đệ chỉ muốn sư tỷ hiểu".

"Tại sao? Đó là chuyện riêng của người kia mà. Chúng ta cũng đâu phải...".

Nói tới đó, Lệ Thăng Nam chẳng biết sao lại đột nhiên nhớ đến đoạn ký ức ở Ngũ Kiếm Đài, cái tràng cảnh thân mật nọ. Khuôn mặt hồng lên trông thấy, nàng vô cớ mắng người: "Đồ thần kinh".

...

"Chà...".

Giữa lúc Lệ Thăng Nam và Lăng Tiểu Ngư đang trong cảnh "kẻ hờn trách, người nghi hoặc" thì tại một bụi rậm gần đấy, một thanh âm tắc lưỡi khe khẽ cất lên.

"Chắc chắc... Vị Lệ sư tỷ này thật là, bản thân rõ ràng xúc động lại đi hờn dỗi với Tiểu Ngư. Tâm của nữ nhân đúng là khó hiểu".

"Hừm...".

Gần như tức thì, Chu Đại Trù vừa nói xong thì ngay bên cạnh, Mộng Kiều liền phản ứng: "Đại Trù, ta cũng là nữ nhân đấy".

"À, cái đó...".

Chu Đại Trù cười giả lả: "Tứ sư tỷ, tỷ và Lệ sư tỷ, hai người không giống nhau a. Lệ sư tỷ đâu có được thành thật, ngoan hiền, người gặp người mến như tứ sư tỷ chứ".

"Bớt nói nhảm đi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Khúc Mắc Khó Cởi

...

Khoảng cách từ bụi rậm - nơi mà Chu Đại Trù và Mộng Kiều đang ẩn nấp - tới chỗ của Lăng Tiểu Ngư tính ra cũng chẳng xa xôi gì mấy, nhưng do nhờ có thù đoạn ẩn nặc cao mình nên hai người bọn họ vẫn chưa bị phát hiện.

Bên trong lớp kết giới cách âm, Mộng Kiều nhìn tấm linh phù màu đen hiện đang dán trên trán Chu Đại Trù, nhỏ giọng hỏi: "Đại Trù, tấm linh phù này đệ kiểm ở đâu ra vậy? Công năng xem ra có vẻ khá tốt".

"Hi hi..." - Chu Đại Trù tỏ ra đắc ý - "Cái đó là đương nhiên. Tốt xấu gì cũng là đồ vật của lão nhân gia mà".

"Của sư phụ?".

Mộng Kiều nghi ngờ: "Đại Trù, mấy tấm linh phù này, đệ không phải do trộm mà có đó chứ?".

"Sao có thể chứ. Đây là lão nhân gia để cho đệ lấy mà".

Như không muốn kéo thêm ở vấn đề này nữa, Chu Đại Trù mau chóng chuyển ý: "Tứ sư tỷ, chúng ta xem tiếp đi. Lệ sư tỷ kia hình như đang chuẩn bị làm gì đấy...".

...

Mấy lời của Chu Đại Trù mặc dù chỉ đơn thuần xuất phát từ ý nghĩ muốn thay đổi đề tài nhưng cũng chẳng hề ngoa. Lệ Thăng Nam, nàng đích xác là có động thái mới.

Trên tay nàng, thay vì trống rỗng thì hiện đã có thêm một thanh kiếm đường nét tinh xảo màu bạc, dài tầm bốn thước. Hướng mũi kiếm về phía người đối diện, nàng bảo: "Xuất chiêu đi".

Phía bên kia, Lăng Tiểu Ngư nhăn mày, bộ dáng khó xử: "Lệ sư tỷ, hay là thôi đi được không?".

"Không được".

Lệ Thăng Nam bồi thêm: "Lần trước ngươi chẳng phải đã đáp ứng sẽ bồi ta luyện kiếm? Thế nào? Giờ tính nuốt lời?".

"Nhưng mà sư tỷ, đạo pháp của Mặc Kiếm Phong và Trúc Kiếm Phong khác nhau, đệ đâu có giúp được gì cho tỷ".

"Ai bảo thế?"

Lệ Thăng Nam không cho là đúng. Nàng nhắc lại chuyện cũ: "Hôm đó ở Ngũ Kiếm Đài, Lưu Cảnh Thiên không phải chính là nhờ nhìn thấy kiếm pháp tinh diệu của Chu Đại Trù mới lĩnh hội được phong chỉ ý cảnh hay sao?".

Trước mình chứng "hùng hồn" mà Lệ Thăng Nam vừa đưa ra, Lăng Tiểu Ngư rút cuộc đành câm nín. Hắn muốn từ chối lắm, nhưng xem tình hình này thì... e là vô vọng.

Mấy hôm trước, thời điểm hắn gặt đầu đồng ý bồi luyện kiếm cùng Lệ Thăng Nam, vốn cứ tưởng nàng chỉ tùy tiện nói cho vui thôi, ai dè đâu... Lệ Thăng Nam nàng thật sự muốn như thế thật.

Đề làm gì kia chứ?

Nếu như nàng đúng là muốn rèn luyện kiếm thuật thì đáng ra nên tìm ai khác mới phải. Sở trường của Lăng Tiểu Ngư hẳn là chương pháp kia mà. Cả cái Thiên Kiếm Môn này, môn nhân trên dưới có ai không biết hắn chính là bằng vào Thiên Diệp Thủ mà đánh bại được Lưu Cảnh Thiên?

Rất rõ ràng, mục đích của Lệ Thăng Nam nàng vốn chẳng phải muốn trau dồi kiếm thuật, đạo pháp cái gì. Nàng đây căn bản là đang dò xét, gây phiền nhiễu mà thôi.

Trong đầu mình, Lăng Tiểu Ngư cho là như vậy. Rằng những việc Lệ Thăng Nam đã và đang làm, bất quá chỉ xuất phát từ ý xấu, rất có thể đang toan tính trả đũa chuyện hôm đó, trên Ngũ Kiếm Đài.

Và thực tế thì... Lăng Tiểu Ngư hẳn đã sai. Nếu là mấy tháng trước, Lệ Thăng Nam nàng đích xác từng nghĩ tính sổ với Lăng Tiểu Ngư hẳn, nhưng còn bây giờ... Kể từ lúc nói chuyện cùng Dương Tiểu Ngọc, được nàng lý giải về hành động điên cuồng ngu ngốc kia của hắn, rồi trong những ngày này, trải qua mấy bận tiếp xúc hỏi han thì nàng đã phần nào hiểu được con người hắn. Tâm tình nàng, thành kiến đã sớm tan đi.

Thực chất, Lệ Thăng Nam nàng chẳng có ý nghĩ xấu xa nào nữa hết. Nàng chỉ đơn thuần là muốn thân cận với Lăng Tiểu Ngư thêm một chút, muốn hiểu về hắn thêm một chút. Đợi khi am tường rồi, chừng đó hẳn tâm cảnh nàng sẽ có thể khôi phục như lúc đầu. Hoặc ít ra thì Dương Tiểu Ngọc và nàng đều cho là như thế.

Khổ nỗi, giữa tâm ý và hành động, khoảng cách vẫn quá xa đi. Lệ Thăng Nam không biết nên triển khai thế nào. Luyện kiếm ư? Một cái có chả ra làm sao. Bị hiểu lầm, ngẫm cũng chẳng oan.

...

Sống ở đời, trong các loại nợ thì nợ tình là khó trả nhất, trong các hạng cướp thì đánh cắp trái tim kẻ khác là cái tội lớn nhất mà người ta không bao giờ mang ra chôn công đường để xét xử.

Trớ trêu thay, Lăng Tiểu Ngư lại đang đi trên con đường ấy trong khi vẫn điềm nhiên chưa hề hay biết. Hắn làm sao ngờ được rằng tai nạn ngoài ý muốn hôm đó, trên Ngũ Kiếm Đài lại trở thành nằm móng của một mối tình đơn phương và khổ lụy.

Lệ Thăng Nam đã sai. Dương Tiểu Ngọc đã sai. Đáng ra Lệ Thăng Nam nàng đừng nên vì gờ bó khúc mắc trong lòng mà thân cận Lăng Tiểu Ngư. Bởi lẽ, sau mỗi lần nàng hỏi han tiếp xúc, càng biết nhiều, càng hiểu nhiều thì tâm trí nàng, nó lại càng khắc sâu hình bóng hắn...

Lệ Thăng Nam khác với Lý Ngọc Thường, khác với Dương Tiểu Ngọc, tâm nàng mềm yếu lắm. Phải, nàng đúng là có tâm nguyện noi gương sư phụ, quyết sẽ chẳng màng tình duyên đôi lứa, chỉ hiến dâng đời mình cho đạo pháp, cho lý tưởng thể thiên hành đạo, trừ bạo an dân. Nhưng, đây là trước kia. Còn bây giờ? Còn sau này?

Lý trí liệu có chiến thắng được con tim? Lý tưởng có qua nổi ái tình?

Thiên đã chú định, người làm sao cãi?

...

...

Lăng Tiểu Ngư không hay, Lê Thắng Nam cũng chẳng hề biết, hai người bọn họ cứ vậy mà tiếp tục vướng vào khói bụi hồng trần. Trên con đường tục lụy trần ai ấy, đến cuối cùng, kẻ cười là ai? Khóc lại là ai?

Hay tất cả rồi sẽ hoá thành mây khói, nhìn lại một tiếng than...

Thật khó để trả lời.

...

Tương lai mờ mịt, tươi sáng hay ảm đạm mấy người thấu rõ. Biết chắc đây duy có thực tại.

Lúc này, kể từ lần đầu tiên Lê Thắng Nam chạy tới Trúc Kiếm Phong tìm Lăng Tiểu Ngư, thời gian tính ra cũng đã được tám tháng.

Tám tháng, nói dài không dài, nói ngắn cũng không phải ngắn. Chỉ ít thì nó đủ để làm cho Lê Thắng Nam nhận ra được một vài thứ, hiểu ra được một vài điều.

Chán ghét cũng tốt, hờn trách cũng được, hết thảy đều đã sớm nhạt phai. Hiện tại, trong tâm trí Lê Thắng Nam nàng, cảm xúc còn chẳng là nhớ nhung, là mộng mị, băng khuâng, lưng chừng khó nghĩ...

Trải qua bao lần chuyện trò, tiếp xúc, chẳng biết tự khi nào mà nàng đã sa chân vào bể ái tình, khó rút ra được. Hình bóng của Lăng Tiểu Ngư, nó cứ mãi chấp chờn ẩn hiện, muốn xua đi mà đành bất lực...

Phiền não lại thêm phiền não, ưu tư lại hoàn ưu tư, cực chẳng đã, Lê Thắng Nam mới đưa ra quyết định: thôi không gặp Lăng Tiểu Ngư thêm một lần nào nữa.

Để làm gì kia chứ? Hắn... nào có ý nghĩ xa vời gì với nàng. Hắn không nói, nhưng nàng hiểu được.

...

"Haizz...".

Thở ra một hơi dài phiền muộn, với cội lòng nặng trĩu, Lê Thắng Nam đưa tay hái xuống một bông hoa màu đỏ, nhỏ giọng hỏi: "Hoa ơi hoa, người nói ta nên làm sao mới đúng đây?".

"Những tương chỉ cần tiếp xúc nhiều với hắn, hiểu thêm về con người hắn thì tâm cảnh của ta sẽ khôi phục như lúc ban đầu, ngờ đâu...".

Đầu gục xuống, nàng khép đôi hàng mi, môi hé mở mà chưa xốt: "Ta... đã sai rồi".

"Tại sao chứ?".

"Tại sao ta lại nghĩ về hắn nhiều tới vậy? Tại sao ta cứ phải nhớ hắn?".

"Thứ tình cảm này, lẽ ra ta không nên có. Lẽ ra ta phải cắt đứt ngay khi nó mới bắt đầu...".

"Lê Thắng Nam, người đã làm gì thế này?".

...

"Sư tỷ...".

Trong lúc Lê Thắng Nam đang chìm giữa bể muộn phiền thì phía sau nàng, cạnh một gốc cây, Dương Tiểu Ngọc cũng áy náy mà thầm tự trách.

"Ta thật sự đã mắc phải sai lầm rồi. Đáng ra ta không nên bảo sư tỷ tiếp cận Tiểu Ngư".

Nếu ngày đó Dương Tiểu Ngọc nàng không can thiệp, không khuyên nhủ gì cả thì sự thể đã chẳng thành ra như bây giờ.

"Sư tỷ...".

Than nhẹ một tiếng, Dương Tiểu Ngọc lặng lẽ quay lưng bước đi. Ngay lúc này, nàng biết dẫu có đi ra thì cũng chẳng để làm gì. Vị Lê sư tỷ kia của nàng đã vô thức lún sâu vào bể ái tình rồi, căn bản không thể tự mình rút chân ra được nữa. Hiện tại, chỉ có một người mới có khả năng giúp được nàng: Lăng Tiểu Ngư.

p/s: Thực sự tâm trạng mình hiện không được ổn lắm. Kể từ hôm qua, khi em mình xảy ra tai nạn xe máy đến giờ thì cảm xúc vẫn chưa bình lại được. Tuy không quá nghiêm trọng nhưng tay chân, da thịt thì trầy tróc hết, hiện nó vẫn chưa thể đi lại, vận động bình thường được.

Trong khoảng thời gian này chắc mình không viết được nhiều đâu, mọi người thông cảm nhé.

Cám ơn - Pea

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144: Yên Bình

...

Trúc Kiếm Phong.

Nơi hậu sơn, bên trong Phệ Tinh Đới Nguyệt Động.

Như thường lệ, giống những lần trước, lần này tiến vào đây, Lăng Tiểu Ngư lại mang theo một chiếc hộp đựng đầy thức ăn. Và tất nhiên là nó khá lớn.

...

"Hoan hô!".

Ngay khi tháo bỏ linh phù, đem nắp hộp mở ra, Gia Gia liền giơ cả hai cánh tay bé xíu của mình lên cao, vui sướng hò reo.

Đôi má phúng phính nhả lại bởi nụ cười khả ái, Gia Gia vừa cầm thức ăn mang ra vừa điểm: "Cá hấp này. Cá nướng này. Bánh bao nhân thịt này. Canh bát bảo này. Đậu xào hoa cải này... Oa! Còn có cả món thịt hầm nấm mà Gia Gia thích nhất nữa!".

"Tiểu Ngư, ta biết ngươi là người tốt mà. Hi hi...".

"Mang đồ ăn cho ngươi thì là người tốt, vậy nếu không mang đồ ăn cho ngươi thì ta là người xấu sao?" Lăng Tiểu Ngư cười nhẹ, hỏi lại.

Và hồi đáp, như cũ vẫn là chất giọng non nớt y hệt một cô bé: "Sẽ không đâu. Tiểu Ngư ngươi cũng đâu phải nữ nhân có đôi mắt đáng sợ kia".

Thừa hiểu Gia Gia đang đề cập tới ai, Lăng Tiểu Ngư lắc đầu, bảo: "Gia Gia, sư phụ ta không phải người xấu. Tuy là bình thường người hay la mắng kẻ khác nhưng tâm địa lại rất tốt. Nhiều khi cũng rất chu đáo nữa".

"Gr... gr...".

Gia Gia làm mặt quỷ, tỏ vẻ khinh thường: "Tiểu Ngư à, ngươi bị nàng ta lừa gạt rồi. Sư phụ của ngươi không có đơn giản tí nào đâu. Mỗi lần nàng lên thăm dò ta, trong lòng ta đều có cảm giác vô cùng bất an. Nhất là khi ta nhìn vào cặp mắt nàng... Chắc, nó đáng sợ lắm...".

"Gia Gia, đó là bởi vì ngươi chưa tiếp xúc với sư phụ ta nên mới cảm thấy như vậy".

Lăng Tiểu Ngư thoáng nghĩ, rồi bổ sung: "Gia Gia, ngươi ngắm mà xem. Nếu sư phụ ta là người xấu thì đâu có cho phép ngươi cư ngụ bên trong Phệ Tinh Đới Nguyệt Động này".

"Cái gì mà cho phép. Đó là bởi vì nàng ta không đi vào được cửa động thứ tư đấy chứ".

"Không phải là không vào được. Bộ ngươi quên Trúc Kiếm Phong ta có một thanh tiên kiếm với uy lực đủ để di sơn đảo hải hay sao?".

"Cái đó cũng chỉ là lời của sư phụ ngươi nói thôi, ai biết có thật hay không".

"Gia Gia, chẳng giả đâu. Trúc Kiếm Phong ta xác thực là có một thanh tiên kiếm như vậy. Mà không chỉ Trúc Kiếm Phong, bốn chi mạch khác là Kim Kiếm Phong, Mộc Kiếm Phong, Liệt Kiếm Phong và Tương Kiếm Phong, mỗi nơi đều có. Sở dĩ sư phụ và chưông môn sư bá của ta một mắt nhắm một mắt mở bỏ qua cho ngươi, hết thảy chỉ bởi vì trước nay ngươi chưa làm gì gây hại cho Thiên Kiếm Môn. Nếu một ngày nào đó họ phát hiện ngươi có ý đồ bất chính, khẳng định sẽ lập tức điều động tiên kiếm tru diệt ngươi ngay".

"Tiểu Ngư, ngươi làm gì vậy? Tự dưng lại đi hù dọa Gia Gia...".

Bầu môi trách móc, Gia Gia lắc đầu xua tay: "Bỏ đi bỏ đi. Gia Gia không nghe mấy chuyện này nữa. Dù sao ta cũng chẳng có ý nghĩ gây ra động tĩnh gì ở Thiên Kiếm Môn này của ngươi... Trước mắt ta vẫn chưa có ý định nào cả. Cứ chờ ngươi đột phá cảnh giới chân nhân xong, chừng đó lại tính tiếp".

Nói đoạn, Gia Gia vươn tay cầm lên một chiếc đĩa đang đặt ở trước mặt, bắt đầu đánh chén...

...

Còn lại một mình, Lăng Tiểu Ngư cúi đầu, ánh mắt có phần mờ mịt.

"Chân nhân sao? Biết đến khi nào đây?".

Tự đáy lòng, hắn thật tình không rõ. Hiện tại tu vi của hắn mới chỉ là vấn đề trung kỳ, muốn bước vào cánh cửa chân nhân, tối thiểu phải cần qua thêm một tiểu cảnh giới nữa. Nhưng qua được rồi, lại chắc gì sẽ đột phá thành công?

Chân nhân cảnh, từ xưa tới giờ thất bại vốn vẫn luôn nhiều hơn thành công đấy.

...

"Phù... ừ...".

Lặng lẽ thở ra một hơi, Lăng Tiểu Ngư chợt cười tự giễu: "Lăng Tiểu Ngư à Lăng Tiểu Ngư, vấn đề hậu kỳ còn chưa đạt tới, người lo lắng vấn đề đột phá chân nhân làm gì chứ...".

"Cho dù khó khăn thì lại thế nào? Trước giờ người cũng đâu phải chưa từng nếm trải khó khăn... Trên đời này không có chuyện gì là không thể, chỉ cần người kiên trì nỗ lực, nhất định rồi cũng sẽ thành công. Chân nhân cảnh, người chắc chắn sẽ thành tựu".

Vì Lăng Ngọc Yên, xuất phát từ mong muốn được kề cận sớm hôm chăm lo cho nàng, một lần nữa, Lăng Tiểu Ngư đã âm thầm cùng cố quyết tâm. Hắn sẽ tiếp tục ra sức đêm ngày tập trung tu luyện, giống như cái cách mà sáu năm qua hắn vẫn làm. Hắn tin, dưới trợ lực của Phệ Tinh Đối Nguyệt Động cùng sự giúp đỡ của ân sư, một ngày nào đó hắn rồi cũng có thể giống như Dương Tiểu Ngọc, dẫn động thiên kiếp hàng lâm, tiến hành đột phá...

...

"Không biết sư phụ hiện giờ thế nào rồi?".

Nhớ tới vị ân sư tính tình cổ quái kia của mình, trong dạ Lăng Tiểu Ngư nhất thời khó tránh có chút âu lo. Kể từ lúc nàng cùng chương môn Cơ Thành Từ rời khỏi Thiên Kiếm Môn, tính đến nay cũng đã được ba tháng mười hai ngày rồi. Suốt quãng thời gian này, ngay cả một tia tin tức cũng chưa thấy truyền về. Điều đó thực khiến cho Lăng Tiểu Ngư hắn cảm thấy bất an.

Mặc dù Lăng Thanh Trúc không nói quá rõ nhưng hắn biết, Ô Long Cốc kia là cỡ nào hung hiểm. Thượng cổ linh chủng sót lại từ thời thượng cổ như Kim Tước há đâu dễ dàng đối phó. Sức mạnh của chúng, e dẫu năm ba vị chân nhân hậu kỳ hợp lực cũng chưa chắc có thể trấn áp được.

Đồng ý là trong chuyến đi lần này, trừ bỏ chương môn Cơ Thành Từ ra thì còn có hai vị cung chủ của Cửu Hoa Cung và một vị cao tăng của Lam Yên Tự theo hỗ trợ, nhưng tầm đó, liệu rằng đã đủ để bảo đảm an toàn?

Tuyệt đối? Chẳng có gì là tuyệt đối cả.

"Sư phụ, người nhất định phải bình an trở về...".

...

Thu xếp tâm tư mà trở về với thực tại, Lăng Tiểu Ngư di chuyển tròn mắt, nhìn qua chỗ Gia Gia...

Chưa nhìn chưa rõ, vừa ngó xong, Lăng Tiểu Ngư đã phải sững sờ cầm nín. Hắn bị Gia Gia làm cho kinh ngạc.

Số là ban nãy, trước mặt hắn có gần chục bát đĩa đựng đầy thức ăn, thế nhưng bây giờ, bát đĩa đúng thật vẫn còn, tuy nhiên thức ăn thì... đã hết sạch tự khi nào rồi.

Thời gian mới có bao lâu a?

"Hừm...".

Nắm tay đặt hờ nơi miệng, Lăng Tiểu Ngư khẽ háng giọng: "Gia Gia, tốc độ ăn uống của người hình như ngày càng tăng tiến".

"Ba ba...".

Gia Gia dùng tay vỗ cái bụng căng tròn của mình, ợ một cái: "Ừ... Tại lúc này Gia Gia rất đói, mà đồ ăn lại rất ngon".

Kèm với cái lắc đầu, Lăng Tiểu Ngư trách: "Bụng có đói, đồ ăn có ngon thì cũng không thể ăn như vậy. Người sẽ mắc nghẹn đấy".

"Sẽ không đâu. Gia Gia có năng lực tiêu hoá rất tốt, ăn bao nhiêu cũng được hết".

"Ngươi thật là... Đúng là một con sâu gạo".

"Hi hi... Gia Gia thích làm sâu gạo".

"Xuy...".

Trước lực sát thương quá ghê gớm từ đáng vẻ hồn nhiên và nụ cười thánh thiện của Gia Gia, Lăng Tiểu Ngư rút cuộc chẳng cách nào giữ nét mặt nghiêm trang được nữa. Hắn bật cười một tiếng, đành từ bỏ ý định giáo huấn.

Những ngón tay đưa về trước, hắn đem đặt lên má Gia Gia, véo nhẹ một cái rồi giống như thường lệ, bắt đầu dùng vạt áo lau sạch vết dầu mỡ cho nó.

"Xem ngươi này. Đã dặn ngươi bao nhiêu lần là phải ăn từ tốn để khỏi bị vấy bẩn mà không chịu nghe".

"Hi..." - Gia Gia hí hóp mắt, lè lưỡi đáp - "Dù sao cũng có Tiểu Ngư lau cho Gia Gia mà".

"Thế lúc không có ta thì sao?".

"Không có Tiểu Ngư thì Gia Gia sẽ tự làm. Gia Gia cũng biết thuật thanh tẩy á".

"À... Ta quên mất".

Động tác khựng lại, Lăng Tiểu Ngư nói trong khi cánh tay cũng chậm rãi thu về: "Gia Gia ngươi biết thuật thanh tẩy kia mà, ta đâu cần phải lau mặt giúp ngươi".

"Ừ...".

Gia Gia rất không nguyện ý. Nó đem cánh tay đang thu về của ai kia giữ lại, đầu lắc nguầy nguậy: "Gia Gia không chịu. Gia Gia muốn Tiểu Ngư lau cơ".

"Không được. Như vậy sẽ làm áo ta bị bẩn".

"Tiểu Ngư...".

...

"Được rồi được rồi. Ta cũng chỉ nói đùa thôi, ngươi đừng có mếu nữa".

"Hi hi...".

Đúng như yêu cầu của Lăng Tiểu Ngư, khi hắn vừa nói xong thì Gia Gia đã lập tức thay đổi thái độ, từ mếu máo chuyển sang hớn hờ tươi cười. Cứ như thể bộ dáng buồn buồn sắp khóc mới rồi của nó chỉ là cố tình giả trang vậy.

"Haiz... Tiểu tử ngươi đúng là càng ngày càng hư".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145: Tứ Đại Hung Thú - Tứ Đại Linh Thú

Ngoài miệng thì trách, tuy nhiên, ở trong lòng mình, Lăng Tiểu Ngư lại chả khó chịu một tí nào. Trái lại, đối với nghĩa vụ lau chùi này hắn còn có cảm giác hoài niệm. Hắn nhớ trước đây, lúc hắn còn nhỏ, trong những bữa cơm gia đình, Yên cô cô cũng thường hay lau mặt cho hắn giống như vậy.

Những ngày thơ ấu ấy, chúng vẫn luôn được lưu giữ trong tâm trí hắn, nơi cõi lòng hắn, chưa một lần phai nhạt...

...

Cúi nhìn "đứa trẻ" hiện mới ngả đầu lên chân mình, Lăng Tiểu Ngư theo thói quen đặt bàn tay lên trán nó, nhẹ nhàng xoa.

Rồi, dưới yêu cầu của đứa trẻ ấy, hắn bắt đầu kể chuyện. Một trong những câu chuyện mà hắn đã từng nghe, và còn nhớ rõ...

"... Ngày xưa ngày xưa, trong thời kỳ hỗn mang, lúc đó có rất nhiều giống loài cường đại sinh sống, tạm gọi là linh chủng hồng hoang. Những hồng hoang linh chủng này, bọn chúng nắm giữ sức mạnh cực kỳ to lớn; đối với chúng, chuyện đi sơn đảo hải kỳ thực cũng chỉ như con người đốn hạ một cành cây, xách lên một thùng nước, rất chi dễ dàng".

"Cũng giống như người có tốt có xấu, linh chủng hồng hoang cũng có thiện có ác. Nổi danh nhất, cũng là mạnh mẽ nhất trong số các hung thú thì chẳng đâu khác ngoài Thao Thiết, Hỗn Độn, Cùng Kỳ và Đào Ngột".

"Oa... Nghe rất lợi hại nhỉ".

Nằm gối trên đùi Lăng Tiểu Ngư, Gia Gia nghe hấn kể tới đây thì xen vào: "Tiểu Ngư Tiểu Ngư, Thao Thiết, Hỗn Độn, Cùng Kỳ, Đào Ngột, bốn con hung thú đó thực sự tồn tại hả?".

"Đương nhiên. Có rất nhiều cổ thư, điển tịch ghi chép về chúng, thậm chí còn có tranh vẽ, phù điêu các thứ nữa".

"Vậy hình dạng của chúng như thế nào? Tiểu Ngư, người mô tả một chút đi".

Lăng Tiểu Ngư mỉm cười, đáp: "Được rồi".

Và như thế, hấn bắt đầu mô tả...

"Hmm... Trước tiên nói về Hỗn Độn".

"Theo cổ thư chép lại thì Hỗn Độn là linh chủng hồng hoang có dáng như chó, lông dài, bốn chân, tương tự như gấu mà không có vuốt, có mắt mà không mở được, không thấy được, có tai mà không thể nghe, có bụng mà không có ngũ tạng. Con người không có cách nào nghe thấy nó, cũng không thể nhìn thấy nó. Nó thường hay cắn đuôi mình và ngửa mặt lên trời cười... Hỗn Độn không sống trong vô vi. Nếu như gặp người cao thượng, Hỗn Độn sẽ sát hại người đó. Nếu như gặp kẻ ác nhân, Hỗn Độn sẽ phù trợ kẻ đó.

Hỗn Độn bởi vì đã hỗn lại loạn cho nên hậu thế không cho rằng Hỗn Độn có phần người. Kỳ thực nó rất hung ác..."

"Oa... Đáng sợ thật." Gia Gia cảm thán, đáng vẻ như vừa được mở mang đầu óc.

Hiếu kỳ càng tăng nhiều hơn so với trước, nó hỏi: "Tiểu Ngư, Hỗn Độn hung ác như vậy, nó có ăn thịt người không?".

"Tất nhiên là có".

Lăng Tiểu Ngư mau chóng tiếp lời: "Bởi vì là một hung thú nắm giữ sức mạnh to lớn với sinh mệnh dài vô tận nên Hỗn Độn có thể tồn tại rất lâu. Hồng hoang cho đến thượng cổ, từ thuở sơ khai cho tới lúc con người xuất hiện, nó đã luôn là con ác mộng với thế giới này".

"Chậc... Khùng khiếp quá".

Gia Gia tặc lưỡi, rồi nói: "Tiểu Ngư, thế còn ba con hung thú kia thì sao? Bọn chúng so với Hỗn Độn có lợi hại hơn không?".

"Cái này rất khó nói. Thao Thiết, Hỗn Độn, Cùng Kỳ, Đào Ngột, tứ đại hung thú mỗi con đều nắm giữ thần thông to lớn, thọ nguyên vô tận, để kết luận ai cao ai thấp thực chẳng dễ. Huống hồ, bốn con hung thú này, bọn chúng lại khá hoà hợp. Nếu ta nhớ không lầm thì chúng chính là đồng bọn của nhau".

"Còn vậy nữa".

Gia Gia nhăn mày: "Một mình Hỗn Độn thôi ta đã thấy ghê gớm lắm rồi, nếu lại hợp tác với ba con kia nữa thì chẳng phải sẽ trở thành thiên hạ vô địch sao?".

"Cái đó thì chưa hấn".

Lăng Tiểu Ngư cười ý vị, nhưng không giải thích gì thêm.

"Được rồi. Trước hãy để ta mô tả hết ba con hung thú còn lại cho người nhận thức đã".

...

"... Giống như Hỗn Độn, Cùng Kỳ bản tính cực kỳ hung ác. Nó có dáng như trâu, ngoại hình như hổ, khoác trên da lớp lông như nhím, trên lưng có cánh, bay được, tiếng kêu giống chó, thích giết người ăn thịt. Nghe nói Cùng Kỳ thường xuyên bay đến những nơi đánh nhau để ăn mồi của người tốt; nếu có người làm việc ác, Cùng Kỳ sẽ bắt dã thú tặng cho kẻ đó, đồng thời cổ vũ hấn làm nhiều chuyện xấu hơn".

"Tiếp đến là Đào Ngột".

"Trong quyển Thần Dị Kinh mà ta đọc có nói Đào Ngột là hung thú tướng hình đồ sộ, lông dài hơn hai thước, chân hùm mặt người, đuôi dài một trượng tám thước, nhiễu loạn thể gian, tính ngang tàng cổ chấp..."

"Thế còn Thao Thiết?".

Đáp lại Gia Gia, Lăng Tiểu Ngư đều đều cất giọng:

"Hmm... Sinh vật này mặt mày dữ tợn, hai mắt sáng ngời, dáng vẻ thịnh nộ, mũi lồi ra, hai tai như hai cục thịt; trên đầu có một đôi sừng uốn lượn, khá giống sừng trâu, hai chân cũng uốn lượn vô định phương hướng, móng sắc như móng hổ; miệng lớn nhe ra, răng nhọn như lưỡi cưa... Trong số tứ đại hung thú thì Thao Thiết được nhắc đến nhiều hơn cả, thậm chí có sách còn viết nó chính là thủ lĩnh của mọi điều hung bạo, tàn ác..."

...

Gia Gia nằm im thêm một lúc để tiêu hoá hết những thông tin mình vừa tiếp nhận, chừng xong rồi thì mới hướng Lăng Tiểu Ngư đặt nghi vấn:

"Tiểu Ngư, bốn con hung thú kia kinh khủng như vậy, tại sao bây giờ lại biến mất? Từ nãy giờ ta toàn nghe người nói nhắc đi nhắc lại cổ thư điển tịch..."

"Chuyện này thật ra cũng không có gì khó hiểu".

Lăng Tiểu Ngư nói trong khi những ngón tay vẫn đặt trên mái tóc màu vàng dày cộm của Gia Gia.

"Như lúc này ta đã đề cập qua, tương tự con người có tốt có xấu, linh chủng hồng hoang cũng có thiện có ác".

"Thao Thiết, Hỗn Độn, Cùng Kỳ, Đào Ngộ, bọn chúng đích thị rất ghê gớm, tuy nhiên, còn chưa phải vô địch thiên hạ như người nghĩ. Ngay thuở sơ khai, cùng với sự xuất hiện của tứ đại hung thú thì thiên địa còn sinh ra tứ đại linh thú nữa".

"Bốn đại linh thú này gồm có Thương Long (hay còn gọi là Thanh Long), Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ. Theo truyền thuyết thì chúng là do linh khí của buổi sơ khai tụ lại mà thành, đại biểu cho ý chí của trời và đất, mang trọng trách trông coi và bảo vệ thế giới này, tránh để nó bị hủy diệt".

"Tứ đại hung thú và tứ đại linh thú, một bên thì muốn thôn tính, tàn phá trong khi một bên lại một lòng muốn gìn giữ, bảo vệ, khỏi phải nghĩ, bọn chúng tất nhiên sẽ chẳng thể nào hoà hợp được".

"Ngay từ lúc bắt đầu, tứ đại linh thú và tứ đại hung thú đã là đối trọng của nhau, luôn muốn tiêu diệt lẫn nhau. Cuộc chiến giữa chính và tà, giữa thiện và ác này đã kéo dài rất nhiều năm, từ hồng hoang cho đến thượng cổ... Cuối cùng, trải qua vô vàn tuế nguyệt, sau không biết bao nhiêu lần ác chiến, rốt cuộc thì tứ đại hung thú cũng đã bị tiêu diệt".

"Tiểu Ngư, vậy còn tứ đại linh thú kia thì sao?"

"Không rõ ràng lắm" - Lăng Tiểu Ngư lắc đầu - "Cổ thư điển tịch không thấy đề cập, chỉ mơ hồ phỏng đoán là tứ đại linh thú sau khi tiêu diệt xong tứ đại hung thú thì chúng cũng lặng lẽ ẩn mình trong thiên địa. Từ đó đến nay chưa từng có ai nhìn thấy chúng hiện thân nữa".

...

"Gô ô ô..."

Miệng phát ra một thanh âm kỳ quái, trong tư thế thẳng cẳng xuôi tay, Gia Gia nhận xét: "Thương Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, tứ đại linh thú thật vĩ đại. Chúng nó đều là người, à không, đều là thú tốt... Giá mà Gia Gia gặp được chúng nhỉ".

"Chuyện đó chắc là không thể".

Như chợt nhớ tới gì, Lăng Tiểu Ngư hỏi: "Phải rồi Gia Gia, lần trước ta..."

Lăng Tiểu Ngư đang nói bỗng ngưng, thần tình nghi hoặc. Mới vừa rồi Gia Gia chẳng hiểu tại sao lại đột nhiên bật dậy...

"Gia Gia, có chuyện gì vậy?"

"Tiểu Ngư, tên sư huynh mập của người tới tìm người kia".

"Đại Trù sư huynh?"

"Ừ." - Gia Gia gật đầu, mày cau thấy rõ - "Nhưng mà... Tiểu Ngư à, bộ dạng của sư huynh người không được tốt lắm. Hắn có vẻ rất gấp gáp..."

Gấp gáp?

"Lẽ nào đã xảy ra chuyện gì?"

Nội tâm chẳng hiểu sao lại có dự cảm không lành, Lăng Tiểu Ngư lập tức cáo từ: "Gia Gia, bây giờ ta phải về. Có gì mai ta lại đến".

"Ừ, người đi đi".

Từ biệt xong, Lăng Tiểu Ngư liền nhanh chân chạy ra khỏi Phệ Tinh Đới Nguyệt Động. Vừa lúc, Chu Đại Trù cũng chạy tới.

"Tiểu Ngư! Lão nhân gia xảy ra chuyện rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Đề Là Vì Hấn

"Sư huynh, sư phụ đã xảy ra chuyện gì?!"

"Sư phụ... sư phụ bị thương rất nặng, cả người đầy máu... Sắp không xong rồi!"

Lời của Chu Đại Trù chẳng khác nào một nhát búa giáng xuống đầu Lăng Tiểu Ngư, làm hắn chết lặng. Trong vài giây. Chừng khi "thanh tỉnh" được đôi chút, hắn mới tóm lấy đôi vai sư huynh mình, hỏi gấp: "Sư phụ đang ở đâu?!"

"Trong... Trong động Huyền Âm! Chưông môn sư bá đưa sư phụ về..."

Mấy lời sau cùng của Chu Đại Trù, Lăng Tiểu Ngư có lẽ đã không thể nào nghe được nữa. Đơn giản là vì bây giờ, thân ảnh hắn đã ở cách rất xa rồi.

...

Từ Phi Tinh Đới Nguyệt Động tới Huyền Âm Động, khoảng cách cũng chẳng xa xôi gì mấy, lại cộng thêm tốc độ xé gió của mình nên rất nhanh chóng, Lăng Tiểu Ngư đã có tại động Huyền Âm.

Trước cửa động lúc này có hai người đang đứng chờ, đích xác là Mộng Kiều và Lâm Chí Viễn. Bọn họ nhìn thấy Lăng Tiểu Ngư chạy tới thì liền tiến ra, ý tứ ngăn cản.

"Sư tỷ, sư phụ?!"

Tuy Lăng Tiểu Ngư hỏi rất ngắn gọn nhưng dựa vào nét mặt khẩn trương vương nỗi sợ hãi kia của hắn, Mộng Kiều và Lâm Chí Viễn há đầu lại không hiểu được. Mộng Kiều đáp: "Sư phụ bị thương rất nặng".

"Sư phụ..."

Lăng Tiểu Ngư chừng lại một vài giây, ké đấy thì sấn tới, toan chạy thẳng vào bên trong động.

"Tiểu Ngư!"

Ngay lập tức, Mộng Kiều và Lâm Chí Viễn liền can ngăn. Lâm Chí Viễn vừa nín giữ vừa khuyên: "Tiểu Ngư, chưông môn sư bá cùng các vị sư thúc đang tập trung cứu chữa cho sư phụ, bây giờ đệ vào sẽ làm họ bị phân tâm".

"Phải đấy Tiểu Ngư." - Bên cạnh, Mộng Kiều cũng nói thêm vào - "Lúc này chưông môn sư bá đã cản dặn chúng ta không được để cho ai làm phiền họ. Đệ đi vào chẳng những không giúp được gì mà còn có thể khiến quá trình liệu thương bị ảnh hưởng".

"Phù phù..."

Trong tiếng thở gấp, Chu Đại Trù - kẻ vừa nói gót Lăng Tiểu Ngư chạy tới động Huyền Âm - cũng chen vào: "Tiểu Ngư, bọn họ cũng không có cho ta vào".

Nghe qua những lời khuyên can của các sư huynh, sư tỷ, Lăng Tiểu Ngư trong lòng dẫu nôn nóng cũng chỉ đành chấp nhận đứng ở bên ngoài. Dẫu vậy, bộ dáng của hắn lúc này... Rắn cắt chặt, nắm tay siết đến phát run. Máu chảy thành dòng...

"Tiểu Ngư..."

Nhìn thấy sư đệ mình như vậy, Mộng Kiều bất nhẫn. Nàng đặt bàn tay mềm mại lên lưng hắn, lựa lời trấn an: "Bên trong, ngoài chưông môn sư bá cùng các vị sư thúc ra thì còn có nhị vị cung chủ của Cửu Hoa Cung và Phổ Hạnh thân tăng của Lam Yên Tự trợ giúp... Sư phụ chắc... nhất định sẽ không sao đâu".

Không sao ư?

Lăng Tiểu Ngư cũng muốn tin lắm, chỉ là...

Chưông môn sư bá từ lâu đã là chân nhân hậu kỳ, các vị sư thúc cũng sớm thành tựu chân nhân trung kỳ nhiều năm, đạo hạnh rất đồi thâm sâu, trên

người càng có không ít linh đan thánh dược, với sự hợp lực của bốn người bọn họ, trên đời liệu có mấy loại thương tích làm khó được? Vậy mà bây giờ sư phụ hấn...

Trừ bỏ các vị sư bá, sư thúc trong môn phái còn có cả một vị thần tăng của Lam Yên Tự cùng hai vị cung chủ của Cửu Hoa Cung trợ giúp, điều đó có ý nghĩa gì?

Mặc dù đối với Phổ Hạnh thần tăng và hai vị cung chủ kia Lăng Tiểu Ngư hấn chưa một lần diện kiến, thế nhưng uy danh thì ít nhiều cũng từng được nghe qua. Đạo hạnh của bọn họ, so với chưông môn sư bá của hấn thiết nghĩ cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Như vậy, trong môn ngoài phái, vị chi có tất thấy bảy người. Bọn họ đang hợp lực cùng nhau để cứu chữa cho Lăng Thanh Trúc - sư phụ hấn...

Còn chưa rõ sao? Thương tích của sư phụ hấn, khẳng định là rất nghiêm trọng.

Kể từ lúc sư phụ và chưông môn sư bá Cơ Thành Từ của hấn rời khỏi Thiên Kiếm Môn, dẫn thân vào cuộc hành trình tiến nhập Ô Long Cốc, đoạt Trường Sinh Thụ, suốt hơn ba tháng trời bật vô âm tín, Lăng Tiểu Ngư hấn làm sao có thể không bận lòng lo nghĩ?

Thực tế thì hấn rất bất an, thường xuyên áy náy. Và bây giờ, hấn lại càng tự trách nhiều hơn...

Nếu không phải vì lời hứa với hấn, sư phụ hấn đã chẳng mạo hiểm mà tiến vào Ô Long Cốc để lấy quả Trường Sinh. Nếu không phải vì hấn thì lúc này sư phụ hấn đâu có ra nông nổi như vậy...

Tất cả... đều là do hấn. Chính hấn đã hại sư phụ mình.

"Sư phụ, đều là lỗi của Tiểu Ngư..."

...

Máu nhuộm bàn tay, hơi nước làm mờ đôi mắt, Lăng Tiểu Ngư cứ đứng đấy mà tự trách chính mình. Mặc những lời động viên an ủi của Mộng Kiều, của Lâm Chí Viễn, của Chu Đại Trù. Hấn... dường như đã chẳng còn nghe rõ nữa.

...

Thời gian chậm trôi, bầu không khí nặng nề tiếp tục nổi dài thêm. Mãi tận mấy canh giờ sau, sự trầm lắng mới bắt đầu biến chuyển.

Trải qua hơn cả buổi trời mới mắt ngóng trông, đám người Lăng Tiểu Ngư cuối cùng cũng đợi được vị chưông môn sư bá của mình đi ra.

Vừa nhìn thấy Cơ Thành Từ, nhanh hơn tất thấy, Lăng Tiểu Ngư ngay lập tức áp sát, hỏi vội: "Sư bá! Sư phụ con...?!"

Quan sát thấy đứa đệ tử trước mặt bởi quá lo lắng cho sư muội mình mà trở nên thất thố, bỏ qua lễ tiết, Cơ Thành Từ đương nhiên sẽ chẳng chấp nê làm gì. Hấn thở nhẹ, hỏi đáp: "Lúc này mấy người chúng ta đã hợp lực thi triển đại thủ đoạn để cứu chữa cho sư phụ người; hiện tại, sư phụ người đã qua cơn nguy hiểm rồi".

Nhận được đáp án, trong lòng Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc cũng được xoa dịu đi phần nào. Hấn tính hỏi thêm thì nơi đối diện, Cơ Thành Từ đã lên tiếng trước. Tuy nhiên, đối tượng hướng đến lần này lại là Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn và Chu Đại Trù.

"Mộng Kiều, Chí Viễn, Đại Trù, ba đứa hãy dẫn các vị sư thúc, Phổ Hạnh đại sư và nhị vị cung chủ tới Tĩnh Hương Đường trước đi. Ta có chuyện cần nói riêng với Tiểu Ngư một lúc".

Mặc dù trong dạ có điều nghi hoặc nhưng vì là lệnh của chưông môn, ba người Chu Đại Trù chẳng dám hỏi nhiều, sau giây phút lưỡng lự ngần ngại liền làm theo. Trước khi rời đi, Chu Đại Trù dặn dò người huynh đệ chí cốt của mình: "Tiểu Ngư, người ở lại trông lão nhân gia, có chuyện gì nhớ nói cho ta biết".

...

Ba người Chu Đại Trù đã đi, các vị trưởng bối cũng đã rời khỏi, trước cửa Phệ Tinh Đới Nguyệt Động hiện giờ, còn ở lại duy chỉ Lăng Tiểu Ngư và Cơ Thành Từ.

"Chưông môn sư bá, tình trạng của sư phụ bây giờ thế nào? Xin sư bá hãy nói rõ cho đệ tử được biết".

Cơ Thành Từ vuốt nhẹ chòm râu bạc, chậm rãi nói ra: "Tiểu Ngư, người cũng đừng quá lo lắng, sư phụ người thực sự đã ổn rồi".

"Sư bá, sư phụ là bị Kim Tước đá thương phải không?"

Trái với suy đoán của Lăng Tiểu Ngư, Cơ Thành Từ vậy mà lắc đầu: "Không phải Kim Tước".

Hấn tiếp tục: "Thực lực của đôi Kim Tước kia đích xác là rất mạnh mẽ, nhưng điều đó chúng ta vốn đã lường trước, cũng sớm có biện pháp đối phó rồi..."

"Trong lần tiến nhập Ô Long Cốc này, lẽ ra mọi thứ đã rất tốt đẹp, chỉ là không ngờ... Tại thời điểm vừa đoạt xong Trường Sinh Thụ, chúng ta còn chưa kịp rút lui thì bất chợt bỗng bị người ra tay ám toán".

"Ám toán? Sư bá, đó rốt cuộc là ai?".

Lăng Tiểu Ngư thật tình là nghĩ không ra kẻ nào lại có lá gan lớn tới như vậy. Thiên hạ ngày nay, trong giới tu tiên luyện đạo có ai không biết Thiên Kiếm Môn, Cửu Hoa Cung, Lam Yên Tự hiện đang là ba trong số bốn đại môn phái thống lĩnh nhân sĩ chính giáo, nắm giữ quyền uy rất đồ to lớn. Cùng lúc lại ra tay với cao tăng của cả ba đại môn phái, đối phương lẽ nào không sợ bị trả thù?

"Sư bá, lẽ nào là người của Bái Nguyệt Giáo hoặc Âm Phong Cốc?".

"Đều không phải".

Một lần nữa, Lăng Tiểu Ngư lại nhận được cái lắc đầu phủ định: "Kẻ ra tay ám toán chúng ta sử dụng đạo thuật rất đặc biệt, khó có khả năng là người của Âm Phong Cốc hoặc Bái Nguyệt Giáo. Huống hồ, với thực lực hiện tại của hai đại tông này, ta không nghĩ bọn họ dám làm ra hành động như vậy".

"Mà thôi, lai lịch của kẻ đó cũng chẳng phải vấn đề ngươi nên bận lòng. Chuyện mà ngươi cần quan tâm bây giờ chính là phải chăm sóc thật tốt cho sư phụ mình".

Cơ Thành Từ thấp giọng, ánh mắt nhìn Lăng Tiểu Ngư có phần khác lạ: "Tiểu Ngư, lẽ ra với bản lĩnh của mình, dù bất ngờ bị ám toán, sư phụ ngươi cũng sẽ không thể nào chịu tổn thương nghiêm trọng được. Sở dĩ ra nông nỗi này, hết thấy... đều là vì ngươi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 147: Nhân Vật Thần Bí

"Sư bá...".

"Cứ nghe ta nói".

Cơ Thành Từ khe khẽ lắc đầu, thuật lại: "Lúc đó, dưới sự ám toán bất ngờ của kẻ nọ, sư phụ ngươi chính là bởi vì muốn bảo vệ gốc Trường Sinh Thụ vừa đoạt được kia nên mới không kịp bày ra phòng hộ. Hậu quả, sư phụ ngươi chẳng những trúng phải độc thủ của đối phương mà còn bị đối phương dùng kiếm đâm xuyên qua ngực".

"Tiểu Ngư, ta biết Thanh Trúc sư muội sở dĩ cố chấp giữ lấy Trường Sinh Thụ như vậy, hết thấy đều là vì ngươi".

"Sư phụ...".

Lăng Tiểu Ngư càng nghe thì dạ lại càng đau xót, ân hận. Hắn không ngờ sư phụ lại đối tốt với mình như vậy, chỉ vì lời hứa với hắn mà thà đặt bản thân vào nguy hiểm chứ quyết chẳng chịu buông tay.

Trường Sinh Thụ, quả Trường Sinh, Lăng Tiểu Ngư hẳn đích xác rất khát khao có được, nhưng nếu chỉ vì có được nó mà phải dùng mạng sống của Lăng Thanh Trúc để đánh đổi thì... hắn hoàn toàn không nguyện.

Tuy rằng bây giờ sư phụ hắn đã qua cơn nguy kịch, tính mạng đã được bảo toàn, nhưng như thế đâu có nghĩa nàng chưa từng cận kề sinh tử, chưa từng gánh chịu những đau đớn, tổn thương?

"Đều là lỗi của đệ tử...".

...

"Ngươi cũng đừng quá tự trách." - Cơ Thành Từ đặt một bàn tay lên vai người đệ tử trước mặt, bảo - "Sự đời khó lường, con người chỉ có thể tính được một, không tính được hai".

"Ngươi vì cô cô mình mà liều mạng tu luyện, trên Ngũ Kiếm Đài bất chấp thiêu đốt cốt nguyên. Thanh Trúc sư muội thì lại vì lời hứa với ngươi mà khư khư quyết giữ Trường Sinh Thụ, thà chịu thương tổn cũng quyết không buông tay. Haizz... Hai sư đồ các ngươi, thật chẳng biết nên gọi trọng tình hay gốc gác nữa".

Sau cái lắc đầu, Cơ Thành Từ lấy từ chiếc giới chỉ đang đeo ra một chiếc lọ nhỏ màu đen đưa qua, đoạn dặn:

"Tiểu Ngư, mặc dù tính mạng của sư phụ ngươi hiện đã không còn đáng lo ngại nữa, thế nhưng độc tố nàng trúng phải, có một phần vẫn đọng lại trong

cơ thể".

"Lọ Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn này chính là báu vật của Cửu Hoa Cung, được nhị vị cung chủ tặng cho, có công hiệu giải độc rất tốt. Ngươi hãy cầm lấy, cách mỗi ba ngày thì cho sư phụ ngươi uống một viên".

"Cám ơn sư bá".

"Cũng không phải đan dược của ta, không cần cảm ơn. Người ngươi cần cảm tạ là hai vị cung chủ của Cửu Hoa Cung kia".

...

"Được rồi, những gì cần nói ta đều đã nói, những gì ta muốn hỏi ngươi cũng đã trả lời. Tiểu Ngư, Thanh Trúc sư muội giao lại cho Trúc Kiếm Phong các ngươi. Hãy trông nom nàng...".

"Vâng, đệ tử biết rồi".

...

Cơ Thành Từ vừa đi, Lăng Tiểu Ngư cũng lập tức hướng bên trong động Huyền Âm chạy vào.

Lăng Thanh Trúc - người hẳn muốn gặp, nàng chẳng ở đâu xa, chỉ ngay trên bệ đá mà nàng vẫn hay ngồi đã toạ thôi.

Huyền Âm Động vẫn giống trước, hết thảy nào hẳn ghé qua, rất đơn sơ bình dị. Khác, duy cũng chỉ con người...

Không như trước, hôm nay sư phụ hẳn... Thay vì ngồi, hoặc đứng thì hiện nàng lại đang nằm. Tư thế thoạt trông thì an nhiên nhưng thần thái... Mặt mày nhợt nhạt, đôi môi tím tái, đến một tí huyết sắc thậm chí còn chẳng có...

Diện mạo đã vậy, bằng xét tới y phục...

Có lẽ bởi cố kỵ điều riêng tư, có phần bất tiện nên mấy người Cơ Thành Từ vẫn để nguyên trạng. Bộ quần áo cũ, nó vẫn đang được mặc trên người sư phụ hẳn.

Bộ quần áo này, hẳn nhớ rõ lúc tiền Lăng Thanh Trúc đi, nó vốn thuần một màu trắng, rất chỉ sạch sẽ. Ấy vậy mà giờ... Từ trên xuống dưới, từ trước ra sau, hầu như chỗ nào cũng đều bị vấy bẩn. Bởi máu. Đặc biệt là ở nơi bụng, máu đậm đến nỗi từ đỏ chuyển thành đen.

Bạch y đã hoá huyết y, đôi mắt thâm sâu ngày nào nay cũng đóng chặt... Lăng Thanh Trúc của hiện tại, sao mà thảm hại quá, sao mà yếu đuối quá. Bộ dáng hung hăng, đôi lúc vô si trước đây, giờ đâu mất rồi?

"Sư phụ..."

Tâm mới bình nay đã lại trào dâng, Lăng Tiểu Ngư quỳ xuống trước bệ đá, tay nắm lấy cánh tay ân sư, rung rung chùng sắp khóc. Hẳn hể môi muốn nói gì đó, nhưng rốt cuộc lại chẳng tài nào thốt nổi thành câu.

Cứ thế, Lăng Tiểu Ngư chỉ quỳ trong im lặng. Rất lâu...

...

Trong khi ấy, tại Tinh Hương Đường.

Bên trong đại sảnh, ngoại trừ Cơ Thành Từ và các vị sư đệ, sư muội của mình là Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Từ ra thì Trương Đình, Tàn Ngọc - hai vị cung chủ của Cửu Hoa Cung - và Phở Hạnh thần tăng của Lam Yên Tự cũng đang hiện diện.

Ngồi ở vị trí chủ toạ, Cơ Thành Từ đặt tách trà trên tay xuống, mở lời:

"Nhị vị cung chủ, Phở Hạnh đại sư, đối với chuyện xảy ra Ô Long Cốc, mọi người có nhận định gì không?"

Phở Hạnh và hai tỷ muội Trương Đình, Tàn Ngọc đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng thì Phở Hạnh nói: "Có thể vô thanh vô tức tập kích chúng ta, chứng tỏ đạo hạnh của kẻ nọ phải cực kỳ thâm sâu. Căn cứ vào thủ đoạn âm hiểm kia, mười quá chín đối phương hẳn là người trong tà đạo".

"Phở Hạnh đại sư nói không sai".

Ngồi ở ghế bên cạnh, Tàn Ngọc - đại cung chủ của Cửu Hoa Cung - tiếp lời: "Kẻ thần bí kia ra tay rất thâm hiểm, đạo thuật thi triển cũng tàn độc vô cùng, căn bản chẳng thuộc pháp môn chính giáo ta. Chỉ là..."

Tàn Ngọc thoáng cau mày, thần tình khó nghĩ: "Với tu vi và thủ đoạn đó, ta thật không biết từ bao giờ trong giới tà đạo lại xuất hiện một nhân vật đáng gờm như vậy".

...

"Tần đạo hữu kiến thức sâu rộng, nổi danh thông hiểu cổ kim mà cũng không thể đoán ra lai lịch kẻ nọ, điều này... quả thật khiến cho ta cảm thấy lo ngại".

Cơ Thành Tử ra về trầm ngâm, hướng Phở Hạnh hỏi: "Phở Hạnh đại sư, lúc sư muội ta đối phó với tên hắc y nhân ấy, đại sư cũng đã tiếp qua một chương của hắn, chẳng hay đại sư có nhìn ra được chút manh mối gì không?".

Phở Hạnh nghe rất rành mạch nhưng chưa vội trả lời. Hắn đem tay áo cà sa vén lên, xoè ra cho mọi người cùng xem.

...

"Chuyện này...".

"Đây là...".

Chưa xem chưa biết, đám người Cơ Thành Tử, Lý Ngọc Thường, Trương Đình, Tần Ngọc vừa xem xong thì nội tâm liền rung động.

Bàn tay của Phở Hạnh, thoạt nhìn bề ngoài thì không sao nhưng trên thực tế, xương cốt bên trong hầu như đều đã rạn nứt hết cả. Thông qua pháp nhãn, bọn họ rất dễ dàng thấy được điều đó.

"Phở Hạnh đại sư, tại sao đại sư không nói với chúng ta?".

Dáng vẻ quan tâm, Trương Đình - nhị cung chủ Cửu Hoa Cung - nhanh chóng lấy ra một lọ đan dược.

"Đại sư hãy uống một viên Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn này vào....".

Hỏi ngoài ý muốn của mọi người, Phở Hạnh vậy mà lắc đầu từ chối.

"Đại sư, ông...".

"Nhị vị cung chủ" - Chẳng đợi Tần Ngọc nói hết câu thì Phở Hạnh đã cướp lời - "Xin nhị vị đừng hiểu lầm. Lão nạp không phải không muốn nhận sự giúp đỡ, chỉ có điều là...".

Theo sau tiếng thở nhẹ, Phở Hạnh nói ra nguyên cớ: "Bàn tay này của lão nạp đã không dùng được nữa rồi".

"Đại sư, ý của đại sư là nó đã không thể chữa trị được nữa?".

Ngó qua hàng ghế nơi đối diện, dừng trên mặt Lý Ngọc Thường - người mới hỏi, Phở Hạnh gật đầu: "Đúng là không thể chữa trị được nữa".

Hắn tiếp tục: "Bàn tay này của lão nạp, nhìn bên ngoài thì thấy chẳng có gì nhưng thực chất xương cốt bên trong đều bị đoạn tuyệt sinh cơ cả rồi. Sở dĩ hiện tại còn giữ được dáng vẻ này, hết thảy đều là nhờ lão nạp bao năm tu tập đạo thuật Kim Cang Bất Hoại của Phật môn mà thôi".

...

Sau lời giải thích của Phở Hạnh, bầu không khí bên trong Tĩnh Hương Đường liền rơi vào trầm mặc. Tất cả đều đang có điều lo nghĩ.

Còn nhớ lúc đó, Phở Hạnh và hắc y nhân kia chỉ đối nhau duy nhất một chương, vậy mà không ngờ... Một chương duy nhất này, nó lại có thể gây ra tác động lớn tới nhường ấy, khiến cho bàn tay của Phở Hạnh bị phế đi.

Phở Hạnh là ai chứ? Ở Lam Yên Tự, đạo hạnh của hắn dù gì cũng xếp trong ba hạng đầu, từ lâu sớm đã thành tựu chân nhân hậu kỳ, há muốn phế liền phế được?

Tiếc rằng thực tế chuyện đó đã xảy ra.

Rốt cuộc thì hắc y nhân kia là ai, loại chương pháp đối phương sử dụng là gì mà lại đáng sợ tới như vậy?

Liên tiếp là những câu hỏi hiện lên trong đầu đám người Cơ Thành Tử, Lý Ngọc Thường, Trương Đình, Tần Ngọc,... Và câu trả lời thì... vẫn còn là ẩn số.

May sao, một chút tin tức hữu ích cuối cùng cũng được người nói ra. Lên tiếng là phong chủ của Tương Kiếm Phong: Ngọc Vân Tử.

"Chương môn sư huynh, đệ nghĩ là mình đã từng nghe qua một loại đạo thuật tương tự như của tên hắc y nhân kia sử dụng".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Tu La Hoá Cốt Thủ

Hừm?

Hơi bất ngờ, Cơ Thành Từ truy vấn: "Ngọc Vân Từ, đệ thật sự có nhận thức loại chương pháp này?".

"Đệ cũng không hẳn đã nhận thức, bất quá từng xem qua một chút bên trong cổ tịch".

"Ra vậy".

Cơ Thành Từ gật nhẹ, rồi bảo: "Vây Vân Từ, đệ hãy nói lại một chút để cho mọi người cùng nghe".

"Vâng, sư huynh".

Và như thế, Ngọc Vân Từ bắt đầu thuật lại...

"Theo như quyển sách vô danh đệ từng xem qua, người viết có đề cập đến một loại kỳ công chí âm chí tà, vô cùng đáng sợ, danh tự gọi Tu La Hoá Cốt Thủ".

"Loại đạo thuật này, theo nhận định của người viết thì nó chỉ thích hợp cho nữ nhân tu luyện, nam nhân dù luyện được, thành tựu cũng chẳng đến được bao xa. Điểm đặc biệt của loại kỳ công này là ngoài nhu trong cương, chú trọng vào việc bộc phát kinh lực, thủ pháp dựa vào chưởng là trọng tâm, vận chuyển tinh giản nhưng liên miên bất tuyệt. Bên trong kinh lực ẩn chứa cương kinh, bên ngoài lại biểu hiện là nhu kinh. Một khi bị Tu La Hoá Cốt Thủ đánh trúng thì xương cốt sẽ bị gãy đoạn, mục nát, thậm chí nếu kinh lực đủ mạnh còn có thể làm tạng phủ kẻ địch tan nát, không cách nào cứu chữa được".

"Nạn nhân trúng phải Tu La Hoá Cốt Thủ có chết ngay hay không tùy thuộc vào tu vi và kinh lực phát ra của người xuất chương. Nếu sức mạnh giữa đôi bên quá chênh lệch thì chuyện trúng chỉ một chương xương cốt toàn thân liền nát vụn âu cũng rất đổi bình thường...".

...

p/s: Hôm nay chỉ đủ thời gian gõ bấy nhiêu, có trách thì ta cũng đành chịu. Thật sự là vô phương. (Dù sao viết cũng chỉ để nhuộm cho ngày thêm nắng, cho đêm thêm đen...).

Độc giả: O! Cái con tác nó lại lên con rồi! Toàn nói nhảm!

Phi! Phi!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Đêm Ngày Túc Trục

"Thật không ngờ trên đời lại tồn tại một loại kỳ công đáng sợ tới như vậy." Cơ Thành Từ nghe sư đệ mình kể xong thì cảm thán thốt ra một câu.

Tiếp đấy thì hướng Phở Hạnh hỏi: "Phở Hạnh đại sư, đại sư cảm thấy thế nào về những lời sư đệ ta vừa nói?".

Thừa hiểu Cơ Thành Từ đang đề cập tới khía cạnh nào, Phở Hạnh rất mau chóng hồi đáp: "Sư đệ của đạo hữu nói quả không sai. Một chương ta trúng phải, rất có thể chính là Tu La Hoá Cốt Thủ nọ".

"Xem ra thế đạo hiện giờ đã có sự chuyển biến rồi...".

...

Sau cuộc nghị luận tại Tĩnh Hương Đường hôm ấy, Phở Hạnh thần tăng, nhị vị cung chủ Trương Đình - Tần Ngọc, Cơ Thành Từ cùng ba vị phong chủ của Mặc Kiếm Phong, Liệt Kiếm Phong, Tương Kiếm Phong, hết thấy ai nấy đều phải âm thầm lo ngại.

Sự xuất hiện của hắc y nhân kia, nó quá đối ngoại ý muốn. Đạo hạnh thâm sâu, kỳ công đáng sợ, mười quá chín còn là người trong giới tà đạo, đây thật sự là một mối nguy khó lường đối với thương sinh thiên hạ.

Vốn là lãnh tụ của chính giáo, mấy người Cơ Thành Từ, Phở Hạnh, Trương Đình - Tần Ngọc, bọn họ có lo lắng âu cũng hợp lẽ.

Tất nhiên, đám người bọn họ không chỉ ngồi đó mà lo lắng suông. Trên thực tế, bọn họ đã bắt đầu điều phái môn nhân đi điều tra về lai lịch của hắc y nhân kia. Chẳng riêng Thiên Kiếm Môn, Cửu Hoa Cung, Lam Yên Tự, nhiều tông môn khác dưới sự phân phó của bọn họ cũng âm thầm cho người đi thu thập các lộ tin tức...

...

Thế đạo xem chừng sẽ có biến. Dự ngôn của Thanh Hà Từ - người đã viên tịch - và Viên Tôn - linh thú hộ sơn của Thiên Kiếm Môn, nó có thể đã sắp đến thời điểm. Trước đại kiếp nạn chuẩn bị hàng lâm, đám người Cơ Thành Từ, Phở Hạnh, Trương Đình - Tần Ngọc khẩn trương cũng là điều tất yếu. Nói thế nào thì bọn họ vẫn đang là những người đại diện cho chính đạo đấy.

Tuy nhiên, nói thế không có nghĩa ai thuộc chính giáo cũng sẽ vì tên hắc y nhân thần bí kia, vì đại kiếp nạn sắp sửa hàng lâm nọ mà nhọc lòng lo nghĩ. Chi ít, Lăng Tiểu Ngư chẳng nằm trong số ấy.

Hiện tại, hắn vẫn đang còn ở Huyền Âm Động; khiến hắn bận tâm, có chăng là người đang nằm trước mặt.

Lăng Thanh Trúc, nàng vẫn chưa hồi tỉnh. Lúc này, so với bảy hôm trước thì thần sắc của nàng đã tươi tắn hơn một chút, trên mặt huyết sắc cũng bắt đầu lộ rõ...

...

"Tiểu Ngư".

Đang ở cùng trong động phủ, Mộng Kiều tiến lại gần vị sư đệ của mình, lựa lời khuyên nhủ: "Đệ đã túc trực bên sư phụ suốt bảy ngày bảy đêm rồi, hãy về nghỉ một chút đi. Sư phụ cứ để cho tỷ chăm sóc..."

"Phải đấy Tiểu Ngư." - Kế bên Mộng Kiều, Chu Đại Trù cũng mau chóng xen vào - "Người đã bảy ngày không ăn không uống gì rồi, hãy về nghỉ đi. Tuy người là tu sĩ, nhưng cũng không nên để bản thân như vậy".

Ngồi trên chiếc ghế đá cạnh bệ cao - nơi mà Lăng Thanh Trúc đang nằm với chân gối sớm được người mang đến, Lăng Tiểu Ngư quay đầu lại. Hắn nhìn hai vị sư huynh, sư tỷ của mình, thấp giọng chối từ: "Đại Trù sư huynh, tứ sư tỷ, đệ muốn ở bên cạnh trông coi sư phụ".

"Nhưng mà Tiểu Ngư người..."

"Sư huynh." - Đáp lại Chu Đại Trù như cũ vẫn là cái giọng trầm thấp nọ - "Chừng nào sư phụ còn chưa tỉnh thì đệ vẫn chưa thể an lòng được".

Lăng Tiểu Ngư thoáng dừng trong giây lát, rồi nói tiếp: "Sư phụ ra nông nỗi này, hết thầy đều là vì đệ. Lúc này đệ sao có thể bỏ mặc người được..."

...

Khuyên mãi chẳng thành, Mộng Kiều và Chu Đại Trù quay mặt nhìn nhau, ai nấy đều thấy được vẻ bất đắc dĩ trong mắt đối phương.

Đối với sự cố chấp của Lăng Tiểu Ngư, bọn họ thực sự là hết cách.

Có vẻ như cũng đã lường trước tràng cảnh sẽ diễn ra như vậy, Chu Đại Trù khẽ động thần niệm, từ bên trong giới chỉ lấy ra một chiếc hộp. Chiếc hộp này, kiểu dáng trông y hệt như mấy cái mà Lăng Tiểu Ngư vẫn hay dùng đựng thức ăn mang tới Phệ Tinh Đới Nguyệt Động cho Gia Gia. Rõ ràng, ý tứ của Chu Đại Trù ra sao, thiết nghĩ ai nấy đều hiểu được.

"Tiểu Ngư." - Chu Đại Trù nói - "Lúc này ta có xuống bếp làm một ít đồ ăn, tất cả đều là những món mà người thích ăn nhất đấy".

"Tiểu Ngư, người ăn một chút đi".

Lăng Tiểu Ngư đưa tay tiếp nhận chiếc hộp đựng thức ăn, nhẹ gật đầu: "Cám ơn sư huynh, để lát nữa đệ sẽ ăn".

"Lại lát nữa".

Chu Đại Trù nhăn mày: "Tiểu Ngư, đây đã là lần thứ bao nhiêu người nói với ta câu này rồi?"

Trong dạ mình, Chu Đại Trù quả chẳng vừa ý tí nào. Tại sao ư? Đơn giản là bởi vì hắn biết Lăng Tiểu Ngư sẽ không đụng tới một miếng thức ăn nào ở bên trong chiếc hộp này. Ba chữ "để lát nữa" chính là đồng nghĩa "không bao giờ" a.

"Tiểu Ngư, dù sao số thức ăn này cũng là ta bỏ công sức ra nấu, người không ăn nhiều thì cũng phải ăn ít chứ".

Lăng Tiểu Ngư cúi đầu, có phần áy náy: "Sur huynh, đệ xin lỗi. Nhưng thực sự là đệ ăn không vô".

"Thì người cũng phải cố mà ăn một chút chứ...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 150: Hồi Tỉnh

...

Xuất phát từ sự yêu mến quan tâm, Mộng Kiều, Chu Đại Trù và thậm chí là Lâm Chí Viễn, ai nấy cũng đều ra sức khuyên nhủ Lăng Tiểu Ngư, bảo rằng tình trạng của Lăng Thanh Trúc đã ổn, kêu hắn phải để ý bản thân mình, nhưng kết quả thì...

Mọi thứ đều rồi lại vào đây. Trước, Lăng Tiểu Ngư không ăn không uống; sau, hắn cũng vẫn không uống không ăn.

Quả là đáng lo ngại.

...

Đành rằng Lăng Tiểu Ngư là một tu sĩ vẫn đỉnh trung kỳ, thể trạng tốt hơn thế tục phạm nhân rất nhiều, thế nhưng... chung quy cũng chỉ là con người, cảm giác đói khát làm sao lại chẳng có? Nên nhớ, những ngày qua hắn không hề dùng lấy một viên ích cốc đan nào đấy.

Thân thể đã vậy, bằng xét đến tâm tình...

Nhìn hắn mà xem, lúc nào cũng ủ rũ như lá úa hoa khô, cứ tiếp diễn xuống, chỉ e sớm muộn gì cũng thành bệnh.

Điều đó, mấy người Chu Đại Trù, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn thật là chẳng hề mong muốn một tí nào. Nhưng khổ nỗi những lời khuyên can của bọn họ, Lăng Tiểu Ngư lại đâu có chịu nghe. Hắn căn bản vô pháp thông suốt được vấn đề a.

...

Ngày tiếp ngày, đêm nối đêm, khi mà phiền lo mỗi lúc một chồng chất, lúc Chu Đại Trù sắp không nhịn được mà đòi triển khai "thủ đoạn" buộc Lăng Tiểu Ngư phải "nghỉ dưỡng" thì may sao, Lăng Thanh Trúc cuối cùng cũng hồi tỉnh.

Trên bệ đá, bên dưới tấm chăn, từ trong miệng Lăng Thanh Trúc, một tiếng "ừm" khẽ đã vừa mới cất lên.

Thanh âm ấy tuy rằng rất nhỏ nhưng vẫn đủ cho Lăng Tiểu Ngư nghe được. Từ vẻ ủ rũ, nét mặt hắn bỗng chốc tươi lên gấp chục lần. Hắn hô gọi:

"Sur phụ, người... người tỉnh rồi phải không?".

"Ừ...".

Lăng Thanh Trúc hé ra đôi mắt. Sau vài giây định thần, khi mà thân ảnh của người nơi đối diện đã rõ nét, lúc này nàng mới lên tiếng: "Tiểu Ngư Nhi? Sao người lại ở đây?".

"Sur phụ...".

Xác nhận Lăng Thanh Trúc đã hoàn toàn thanh tỉnh, Lăng Tiểu Ngư mừng vui khôn xiết. Có lẽ bởi vì vậy mà giọng hắn mới nhanh hơn bình thường gấp bội: "Người rồi cuộc đã tỉnh lại rồi...".

"Tỉnh? Ý người là ta đã hôn mê rất lâu sao?".

Lăng Thanh Trúc cau mày, ngẫm lại...

Một lúc sau.

"Ta nhớ rồi. Ta đích xác đã bị trúng độc thủ của nữ nhân đeo mặt nạ quý kia. À ta muốn cướp lấy Trường Sinh Thụ...".

Nghĩ tới Trường Sinh Thụ, hai mắt Lăng Thanh Trúc đột nhiên mở to. Thần tình biến đổi, nàng hỏi vội: "Tiểu Ngư Nhi, Trường Sinh Thụ đâu?!".

"Sur phụ đừng lo." - Lãng Tiểu Ngư lập tức trấn an - "Gốc Trường Sinh Thụ kia hiện đang được chương môn sư bá cất giữ. Sư bá dặn đệ từ nhân lại với người là sau khi người thanh tỉnh, bất cứ lúc nào cũng có thể đến Kim Kiếm Phong để lấy".

Nghe được những lời nọ, trong lòng Lãng Thanh Trúc mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng bình tâm quan sát thạch động, quan sát đồ nhi, hỏi tiếp: "Tiểu Ngư Nhi, ta đã hôn mê bao lâu rồi".

"Tính hết hôm nay là vừa đúng một tháng mười ba ngày".

"Lâu như vậy?".

Lãng Thanh Trúc khó tránh bị bất ngờ. Nàng vốn tưởng thời gian mình hôn mê chỉ là mười ngày nửa tháng..

Một tháng mười ba ngày, con số này... hình như cũng không nhỏ a.

"Tiểu Ngư Nhi, hơn một tháng qua là tiểu tử ngươi đã ở bên chăm sóc ta sao?".

Lãng Tiểu Ngư hồi đáp: "Còn có Đại Trù sư huynh, tam sư huynh và tứ sư tỷ nữa. Bọn họ chỉ mới vừa rời đi một lúc".

"Vậy sao...".

Lãng Thanh Trúc nâng lên cánh tay, bảo: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi đỡ ta ngồi dậy".

"Vâng, sư phụ".

...

"Khục khục...".

"Sư phụ, người không sao chứ?!".

Liếc xem bộ dáng khàn trương của đồ nhi, Lãng Thanh Trúc tỏ ra bất mãn: "Tiểu Ngư Nhi, ta chỉ là trong họng khó ở nên ho vài cái, tiểu tử ngươi có cần sốt sắng tới vậy không?".

"Đệ tử...".

...

Lãng Thanh Trúc sau khi an vị, tiến hành kiểm tra thân thể xong thì chuyển mắt ngó xem người ngồi trên chiếc ghế ở chiều đối diện.

Càng nhìn, sắc mặt nàng càng trở nên khó coi. Thế rồi, nàng bất ngờ yêu cầu: "Tiểu Ngư Nhi, chia tay ra".

"Sư phụ?".

"Ta bảo thì làm theo đi, lè mè quá".

Tuy nghi hoặc nhưng Lãng Tiểu Ngư cũng ngoan ngoãn y lời, đưa cánh tay ra.

Cầm lấy tay hắn, Lãng Thanh Trúc bắt đầu tra xét...

...

"Cũng không có bị thương tổn gì...".

Trong cái nhìn nồng đậm hoài nghi, Lãng Thanh Trúc chất vấn: "Tiểu Ngư Nhi, cơ thể ngươi chẳng bị gì, thế sao bộ dạng của ngươi lại tệ vậy?".

Nghe ân sư hỏi, Lãng Tiểu Ngư tự xem lại mình thì mới chợt nhận ra bản thân đã thay đổi nhiều so với trước. Môi khô nứt, mắt thâm quầng, thậm chí cơ thể còn toát lên mùi khó ngửi... Thật sự là khá ư tiều tụy.

Ý thức được tình trạng của bản thân, Lãng Tiểu Ngư nhanh chóng đứng dậy, chân lui về sau một đoạn.

"Sư phụ, đệ tử...".

Trông dáng vẻ ếp á áp úng kia của hắn, Lãng Thanh Trúc mới thử suy đoán: "Tiểu Ngư Nhi, đừng nói với ta là suốt hơn một tháng qua tiểu tử ngươi đã không ăn không uống, mãi túc trực bên cạnh ta đấy nhé?".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 151: Trêu Đùa

Trước câu hỏi của ân sư, Lăng Tiểu Ngư đã không nói gì. Cái im lặng của sự đồng tình. Và nó đã khiến cho Lăng Thanh Trúc cũng phải "câm nín" trong một vài giây.

Đối với sự tận tâm chăm sóc kia, Lăng Thanh Trúc nàng chẳng hề yêu cầu a.

"Tiểu Ngư Nhi." - Mi chớp mấy lượt, qua một hồi lặng im ngồi nhìn, Lăng Thanh Trúc chợt hỏi - "Đầu ngươi có vấn đề hả?".

Nàng nói tiếp: "Bị trọng thương, nằm bất động là ta chứ đâu phải ngươi. Ngươi nhịn ăn nhịn uống ngồi ở đây làm cái gì? Bộ tính cùng ta đồng cam cộng khổ luôn chắc?".

"Sư phụ, đệ tử...".

"Muốn nói gì thì nói ra đi. Ngươi đừng có ấp a ấp úng nữa được không?".

...

"Sư phụ, nếu không phải vì đệ tử thì người cũng sẽ chẳng bị trọng thương. Người còn chưa hồi tỉnh, đệ tử làm sao có thể an nhiên mà ăn uống được".

Sau khi nhận được câu trả lời từ đồ nhi, nếu nói Lăng Thanh Trúc không hề có tí cảm giác nào thì đó là nói dối. Thực tế thì nàng đã hơi hơi xúc động. Đường như trong cả đời mình, suốt mấy trăm năm nàng chỉ luôn một mình một bóng, chưa từng được người khác hết mực quan tâm giống như vậy. Cái cách Lăng Tiểu Ngư đêm ngày túc trực để trông nôm nàng, ngắm... cũng có phần ấm áp.

"Gi chứ? Mình cũng đâu phải trẻ con mà cần có người quan tâm chăm sóc từng li từng tí như thế...".

Gạt đi chút xúc động vừa trỗi lên trong dạ, Lăng Thanh Trúc mau chóng lấy lại bình tĩnh. Nàng nói với Lăng Tiểu Ngư: "Tiểu Ngư Nhi, đầu ngươi thật sự là có vấn đề rồi".

"Ta bị thương là do bị nữ nhân đeo mặt nạ quý kia ám toán, nhất thời không kịp trở tay chứ nào có can hệ gì với ngươi. Thêm nữa... tiểu tử ngươi nhịn ăn nhịn uống làm gì? Lê nào ta một tháng chưa tỉnh thì ngươi sẽ nhịn ăn nhịn uống một tháng, ta một năm chưa tỉnh thì ngươi sẽ nhịn ăn nhịn uống một năm? Ngươi tưởng ngươi là thần tiên chắc?".

"Hừ... Càng nói càng bực. Ta biết Tiểu Ngư Nhi ngươi không phải người thông minh, nhưng đâu ngờ là ngươi ngốc tới độ này...".

Bị ân sư liên tiếp phê bình, trách mắng, những tưởng Lăng Tiểu Ngư sẽ phải khó chịu, hoặc chí ít cũng chạnh lòng thì không, hắn chẳng có cảm xúc nào giống như thế hết. Trong lòng hắn thấy rất thoải bình thường.

Đúng vậy. Miễn là Lăng Thanh Trúc bình an vô sự, hắn có bị nàng mắng thêm bao nhiêu lần nữa cũng được.

Quan sát thấy thần thái đồ nhi vẫn cứ "trơ trơ" như cũ, Lăng Thanh Trúc bắt đầu dỗi, đành dừng lại, thôi không la mắng chi nữa.

"Đúng là đàn gảy tai trâu".

Hậm hực thốt ra một câu như vậy xong, nàng dời đi ánh mắt, thay vì nhìn người thì bây giờ chỉ tự nhìn mình.

Nhưng rồi cũng chẳng được bao lâu, Lăng Thanh Trúc đã lại lần nữa ngẩng lên. Mặt nồng đậm hồ nghi, nàng truy hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, ta nhớ thời điểm ở Ô Long Cốc, bộ đồ ta mặc có màu trắng mà, tại sao bây giờ lại biến thành màu lam?".

"Sư phụ, chuyện đó...".

Lời trong miệng Lăng Tiểu Ngư còn chưa kịp nói ra hết thì đã bị Lăng Thanh Trúc cắt ngang: "Tiểu Ngư Nhi, khai thật đi. Suốt hơn một tháng ngươi túc trực bên cạnh ta, rốt cuộc thì tiểu tử ngươi đã làm những gì? Có phải nhìn thấy ta dung mạo thiên tiên, đáng người mị hoặc nên đã cảm lòng không động mà động tay động chân gì đó đúng không?".

"Sư phụ, đệ tử không có!".

Tự đứng lại bị người cáo buộc, Lăng Tiểu Ngư vội thanh minh: "Sư phụ minh giám, đệ tử tuyệt đối chưa từng có ý nghĩ đen tối nào. Thời gian qua, trừ bỏ việc sắp xếp chăn gối, sửa lại đầu tóc cho người ra thì đệ tử chẳng động chạm gì nữa cả...".

"Người không động chạm thế sao quần áo của ta lại đổi màu?".

"Sư phụ, y phục của người là do tứ sự tỷ đem thay".

"Mộng Kiều?".

Lăng Thanh Trúc dường như vẫn chưa tin tưởng lắm "Thật là Mộng Kiều? Không phải người?".

"Không phải đệ tử. Đệ tử là nam nhân, sao có thể... có thể làm chuyện đó được".

"À, cũng đúng. Tiểu Ngư Nhi người lúc nào cũng 'nam nữ thụ thụ bất thân' mà nhỉ. Suýt nữa thì ta quên...".

Mấy lời vừa rồi, Lăng Thanh Trúc đương nhiên đã chẳng hề thành thật. Lăng Tiểu Ngư là người thế nào, Lăng Thanh Trúc nàng há đâu lại chẳng biết. Nói gì giúp nàng thay y phục, chỉ bảo hần bé đi thôi thì mặt hần cũng đã hồng tới tận mang tai rồi.

Bất quá là trêu đùa một chút thôi.

...

"Hừm...".

Nhẹ hắng giọng, Lăng Thanh Trúc thay đổi đề tài. Nàng ngó xuống chiếc hộp đang nằm ở dưới bệ, cách Lăng Tiểu Ngư vài bước chân, thắc mắc: "Tiểu Ngư Nhi, hộp gì kia vậy?".

Lăng Tiểu Ngư thoáng nhìn qua, rồi đáp: "Sư phụ, đó là thức ăn do Đại Trù sư huynh tự mình nấu".

"Ồ... Là của Chu tiểu tử sao...".

Trong lòng vừa có chủ ý, Lăng Thanh Trúc bảo: "Tiểu Ngư Nhi, đem đồ ăn lấy ra đi. Ta đói rồi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Thật Là Vô Ý Vô Tư

...

Nghe ân sư kêu đói, Lăng Tiểu Ngư nào nghĩ nhiều, lập tức vâng lời mà đem chiếc hộp đặt bên dưới cầm lên. Hần gỡ bỏ tấm linh phù có công dụng giữ nhiệt dán ở mặt ngoài, nhanh chóng lấy hết thức ăn ra.

Tùng chiếc đĩa, từng cái bát với đầy đủ các món xào, hấp, luộc, nướng lần lượt được bày ra tại một góc trống trên bệ đá. Cúi nhìn chúng, Lăng Thanh Trúc đánh giá: "Đều là những món mà tiểu tử người thích. Thăng mập Đại Trù xem vậy mà cũng có tâm lắm".

"Đại Trù sư huynh trước nay đều đối với đệ tử rất tốt." Trên ghế, Lăng Tiểu Ngư cũng liền phụ họa.

Chỉ là Lăng Thanh Trúc, nàng lại bỗng thay đổi thái độ. Đi cùng nụ cười ẩn ý, nàng nói ra: "Ừm, thật sự rất tốt. Tốt đến độ bất thường...".

Cánh tay phải đưa về trước, Lăng Thanh Trúc vỗ vỗ lên vai đồ nhi mình mấy cái, bảo: "Tiểu Ngư Nhi, đừng trách vì sư không cảnh báo người. Người cũng biết đấy, cái chuyện nam nhân luyện ái nam nhân, nữ nhân luyện ái nữ nhân từ xưa giờ không phải không có. Biết đâu chừng thăng mập Đại Trù kia lại là loại hình này cũng nên".

"Sư phụ..." - Khuôn mặt bất giác mà co rút một trận, Lăng Tiểu Ngư phủ định - "Đại Trù sư huynh không phải như thế đâu".

"Sao tiểu tử người biết là không phải? Trên đời chuyện gì cũng có khả năng xảy ra a".

"Nhưng mà sư phụ, tâm sinh lý của Đại Trù sư huynh thật sự rất bình thường".

"Bình thường cái con khi. Cái thăng mập đó mà bình thường thì đã không gây ra bao nhiêu động tĩnh như vậy. Từ nhỏ đến lớn, số phận toái nó đem về cho ta, chép lại cũng đủ một cuốn sách rồi a".

...

"Mà thôi, không nói tới thăng mập lắm chuyện đó nữa. Tiểu Ngư Nhi, chúng ta ăn cơm đi".

"Vâng, sư phụ".

...

Hơn chục giây sau.

"Tiểu Ngư Nhi, ta bảo ăn cơm".

"Dạ?".

Lăng Thanh Trúc ngậm thờ dài, thần tình bất đắc dĩ: "Gấp cho ta".

Chưa thấy đồ nhi động đũa, nàng bồi thêm: "Thế nào? Cơ thể ta hiện đang không được tốt, nhờ người gấp cho cũng không được à? Tiểu tử người ở đây chẳng phải là để chăm sóc ta sao?".

"Vây... để đệ từ gấp cho người".

Rốt cuộc thì Lăng Tiểu Ngư cũng cầm đôi đũa lên. Hắn hỏi: "Sư phụ, người muốn ăn món nào?".

"Hmm... Để xem...".

Lăng Thanh Trúc quan sát một chút, rồi hếch cằm lên: "Cá hấp đi".

...

Cứ thế, dưới sự chỉ dẫn của ân sư, Lăng Tiểu Ngư gấp miếng thịt cá đầu tiên cho vào miệng nàng. Hắn đợi nàng ăn xong thì hỏi: "Sư phụ, người thấy thế nào? Có vừa miệng không?".

"Khá tốt".

Nghe vậy, Lăng Tiểu Ngư mới nở nụ cười. Hắn tiếp tục gấp thêm một miếng thịt cá trắng ngần nữa.

"Sư phụ, người ăn thêm đi".

"Ừm...".

...

Kẻ gấp người ăn, chẳng bao lâu sau thì thịt cá hấp đã voi đi gần phân nửa. Lúc này Lăng Thanh Trúc mới bảo: "Tiểu Ngư Nhi, người cũng đừng mãi gấp cho ta, tự mình ăn đi".

"Đệ từ không sao. Sư phụ ăn xong rồi đệ từ sẽ ăn".

"Cần gì rườm rà vậy? Trước giờ mấy sư đồ chúng ta dùng cơm, chẳng phải đều là cùng ăn sao?".

"Sư phụ...".

"Đừng có ý kiến. Ta bảo người ăn thì người cứ ăn đi".

Liếc thấy người nào đó còn chần chừ do dự, Lăng Thanh Trúc liền lạnh giọng: "Tiểu Ngư Nhi, bây giờ ngay cả lời của sư phụ người cũng không nghe nữa đúng không?".

"Sư phụ, người đừng giận. Đệ từ sẽ ăn".

"Vậy thì ăn đi. Lẽ nào còn đợi ta gấp cho người?".

Trước sau liền tiếp bị giục, Lăng Tiểu Ngư có muốn do dự nữa cũng chẳng được. Hắn động đũa, tùy tiện gấp lấy một miếng đậu chiên cho vào miệng.

Chứng kiến hành vi "tùy tiện" ấy của hắn, nơi đối diện, Lăng Thanh Trúc không khỏi trợn mắt.

Lý do?

Còn phải hỏi sao? Đôi đũa kia, vừa rồi Lăng Tiểu Ngư hắn đã dùng để gấp thức ăn cho nàng a. Bây giờ hắn lại... hắn lại như thế, cái này...

Như vậy là hôn gián tiếp đấy!

"Vô ý vô tứ... Thật là vô ý vô tứ..."

Hít vào, rồi thở ra một hơi rõ dài, Lăng Thanh Trúc thu xếp tâm tình, thầm tự nhủ: "Đại nhân không chấp tiểu nhân, người thông minh không chấp kẻ khờ khạo. Ta coi như chưa nhìn thấy..."

"An ủi" mình xong, Lăng Thanh Trúc khẽ hắng giọng: "Hừm... Tiểu Ngư Nhi, vì sư nọ rồi. Số thức ăn còn lại người giải quyết hết đi".

Lăng Tiểu Ngư lập tức dừng đũa, nghi hoặc: "Sư phụ, người thấy không khoẻ ở đâu sao?"

"Không có. Ta thấy no thôi".

"Nhưng vừa rồi sư phụ chỉ mới ăn mấy miếng..."

"Dạ dày ta nhỏ, được chưa?... Hừ... Nói người ngốc đúng là chà sai đi đằng nào..."

...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Hạ Sơn

Nhờ được Lăng Tiểu Ngư tận tình chăm sóc, cách mỗi đêm ba hôm lại được mấy người Cơ Thành Tử, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Từ thay nhau dùng chân nguyên điều trị, lại còn có thánh dược quý báu Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn của Cửu Hoa Cung nên thương tích trên người Lăng Thanh Trúc rất nhanh liền khỏi hẳn. Sau hai tháng, nàng đã hoàn toàn khôi phục như lúc đầu. Và điều đó cũng đồng nghĩa rằng nàng sắp phải rời khỏi Trúc Kiếm Phong, rời khỏi núi Ngũ Đài này.

Nguyên do? Chỉ có một: Vì chuyện của Lăng Tiểu Ngư, hay đúng hơn là Lăng Ngọc Yên.

Trường Sinh Quả dù đã lấy được, nhưng Lăng Thanh Trúc chưa muốn đem quả của nó đưa cho Lăng Ngọc Yên phục dụng ngay. Đừng hiểu lầm, nàng chẳng có tư tâm gì cả, sở dĩ làm vậy, hết thảy đều là xuất phát từ ý tốt mà thôi.

Quả Trường Sinh đích xác có công dụng kéo dài tuổi thọ, tuy nhiên, thay vì trực tiếp ăn vào thì đem nó luyện thành đan dược, hiệu quả chắc chắn tốt hơn rất nhiều. Nói cách khác, so với ăn quả Trường Sinh thì nuốt Trường Sinh Đan, thọ nguyên càng được gia tăng. Thậm chí, nếu luyện chế ra được một lô đan dược hoàn hảo, việc tuổi thọ kéo lên gấp bội cũng không phải không thể.

Suy đi tính lại, Lăng Thanh Trúc đã quyết định như thế, rằng mình sẽ dùng quả Trường Sinh để luyện chế đan dược. Nhưng, vấn đề nằm ở đây. Trường Sinh Đan - thứ đan dược cần luyện chế kia, trừ bỏ quả Trường Sinh ra thì nó còn cần thêm vài loại tài liệu khác nữa. Mà những tài liệu này... cũng chẳng dễ gì có được.

Không chỉ Lăng Thanh Trúc, ngay đến cả mấy vị đồng môn cùng cấp bậc với nàng là Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Từ và thậm chí là cả Cơ Thành Tử, bọn họ cũng đều không có. Hết cách, Lăng Thanh Trúc cuối cùng chỉ đành tự thân xuất thủ, ra ngoài tìm kiếm tài liệu luyện chế thánh đan.

Lại nói, trong lần hạ sơn này, Lăng Thanh Trúc đã chẳng đi một mình. Ngoài bản thân nàng thì còn có thêm một người đồng hành nữa: Lăng Tiểu Ngư.

Dĩ nhiên, nếu xét theo quy định tông môn, với tu vị mới chỉ ở hàng vấn đỉnh của mình, Lăng Tiểu Ngư vốn là không được phép tùy tiện xuống núi. Thế nhưng quy định bất quá cũng chỉ là quy định, làm sao ngăn nổi ý muốn của Lăng Thanh Trúc. Nàng đã cho phép hắn đi, ai cản được?

Chương môn Cơ Thành Tử ư? Đây là chuyện của Trúc Kiếm Phong nha.

Huống hồ, một việc còn con con như vậy, Cơ Thành Tử lẽ nào lại bận lòng?

Lùi một bước, cứ cho là Cơ Thành Tử quá rồi rồi đi, vậy thì đã sao? Lăng Thanh Trúc nàng dặt dờ nhích xuống núi là vì có công chuyện a.

...

Đường đường là một vị phong chủ, quyền uy của Lăng Thanh Trúc nào có đơn giản. Tại Trúc Kiếm Phong, ý nàng chẳng khác nào ý trời, không ai trái được.

Lăng Tiểu Ngư, hẳn tất nhiên cũng không dám cãi. Mà, hắn cãi làm gì kia chứ? Đối với lần hạ sơn này, hắn vui mừng còn chẳng hết nữa là.

Mang theo tâm trạng phấn khởi, Lăng Tiểu Ngư đứng sát bên sư phụ mình, từ biệt cùng các vị đồng môn: "Đại Trù sư huynh, tam sư huynh, tứ sư tỷ, mọi người nhớ giữ gìn sức khỏe".

"Tiểu Ngư...".

Đối lập với sự mừng vui âm thầm của Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù lại có nét mặt khổ não vô cùng. Hắn tiến lên trước hai bước, rồi dang tay ôm lấy người huynh đệ chí cốt của mình: "Tiểu Ngư à, ngươi cũng phải tự mình bảo trọng...".

"Ở dưới núi không có như trên núi. Thiên hạ bao la, lòng người hiểm ác, Tiểu Ngư ngươi nhớ phải thật cẩn thận, đừng để bị người ta lừa gạt...".

...

"Hừm...".

Ở kế bên, Lăng Thanh Trúc đứng đợi mãi mà vẫn chưa thấy Chu Đại Trù nói xong thì nội tâm khó tránh sinh ra chút bức bối. Nàng chủ động chen ngang: "Chu tiểu tử, ngươi bớt nói nhảm đi. Có ta ở bên cạnh, ai có thể lừa gạt Tiểu Ngư Nhi được".

Chu Đại Trù tách khỏi người Lăng Tiểu Ngư, chân lui lại mấy bước, trong miệng thấp giọng lầm bầm: "Chính vì có người ở bên cạnh nên con mới càng lo a".

"Chu tiểu tử, thẳng mập ngươi mới nói cái gì đó?".

"Dạ... Con có nói cái gì đâu".

"Hừ. ngươi liệu hồn đấy".

Quay lại nhìn Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc giục: "Tiểu Ngư Nhi, trời cũng không còn sớm nữa, chúng ta lên đường thôi".

"Vâng, sư phụ".

...

"Tiểu Ngư! Ngươi nhớ bảo trọng!".

"Tiểu Ngư! Chúng ta sẽ nhớ đệ!".

...

...

p/s: Không biết mọi người ăn lễ thế nào, chứ hôm qua Pea thì chỉ ngồi nhà đánh Liên Quân với mấy nhỏ bạn. Aizz... Cái số FA...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 154: Bên Gốc Lam U Giải Bày Tâm Sự

Cách chân núi Ngũ Đài sáu mươi dặm về phía đông bắc...

Bên dưới tàn cây hoa đào, tại một góc cô thôn, một mái nhà tranh đơn sơ đang hiện diện.

Thật ra thì nó đã nằm đó từ lâu lắm rồi. Sáu mươi năm có lẽ. Từ thời phụ thân Lăng Thành Trụ còn tại thế tận cho đến bây giờ, khi Lăng Ngọc Yến đã ở ngoài bốn mươi.

Với một người tuổi ngoại tứ tuần, có thể nói Lăng Ngọc Yến đã chẳng còn trẻ trung gì nữa. Nàng sắp già rồi...

Đáng ra, ở cái tuổi này, nữ nhân trong thôn ít gì cũng sớm có một đứa cháu để ấm lòng; ấy vậy mà Lăng Ngọc Yến, nàng lại vẫn chỉ cô đơn lẻ bóng. Nói gì cháu con, ngay một người bạn đời nàng còn chả có.

Nàng xấu xí lắm ư?

Nào phải. Xét khắp thôn Đào Hoa này, bàn về nhan sắc, Lăng Ngọc Yến nàng có thể không đứng thứ nhất, thứ hai nhưng tốp năm thì chắc chắn hiện

diện, bất kể cái tuổi của nàng đã quá lớn để liên tưởng đến hai từ "mỹ nhân" đi nữa.

Bao năm qua, người tới nhà nàng dạm hỏi, không tới một trăm thì cũng được vài chục; trong số đó, thanh niên trẻ trung nào có thiếu? Nhiều là đằng khác. Chỉ là... nàng không ưng.

Lăng Ngọc Yến nàng đã từng tự hứa với lòng, rằng cả đời này nàng sẽ không màng tình duyên đôi lứa, chỉ nguyện được sống bên cạnh Lăng Tiểu Ngư, dành hết mọi tình thương cho hắn, cho đứa cháu trai bất hạnh của mình. Hôm nay, mặc cho hắn đã sớm lên núi tu tiên, chí nguyện của nàng vẫn sẽ như cũ, không bao giờ thay đổi.

Tình duyên ư? Hà tất vướng bận. Đối với Lăng Ngọc Yến nàng, chỉ cần được nhìn thấy Lăng Tiểu Ngư, được tự tay nấu cho hắn những món hắn yêu thích, như vậy thì nàng cũng đã vui lắm rồi..

...

"Tiểu Ngư, lại một năm nữa đã sắp trôi qua rồi..." Phía sau nhà, trên thảm cỏ xanh, Lăng Ngọc Yến ngồi bên gốc Lam U Thảo mà Lăng Tiểu Ngư đã đem về trồng thuở trước, thỏ thẻ.

So với dạo trước thì bây giờ nàng đã già thêm đôi chút. Khuôn mặt tuy vẫn giữ được nét trẻ trung nhưng nơi khoé mắt, vết nhăn đã bắt đầu xuất hiện; trên mái tóc, đâu đó đã thấp thoáng điểm vài sợi bạc...

Cũng phải thôi. Lăng Ngọc Yến nàng bất quá chỉ là người trần mắt thịt, thể xác mỏng manh yếu đuối, đâu có phục dụng linh đan được thủy thì hiệu quả tính ra nào được bao nhiêu. Cùng lắm kéo dài thêm một chút thời gian mà thôi. Dần dà, sự lão hoá rồi sẽ càng lúc càng nhanh, và nàng, nàng sẽ càng lúc càng già. Những nếp nhăn sẽ chóng dày đặc, mái tóc đen rồi cũng thành bạc trắng... Một kiếp hồng nhan liệu còn giữ được mấy năm?

Hắn là ít lắm.

Đối với điều đó - năm tháng của mình, Lăng Ngọc Yến đương nhiên ý thức được. Rất rõ ràng là khác.

Không. Nàng bận tâm chẳng phải vì sợ già, sợ xấu. Khiến nàng lo nghĩ, hết thấy chỉ vì ba chữ: "Lăng Tiểu Ngư".

Lăng Ngọc Yến nàng không đành rời xa hắn, đứa cháu trai, cũng là người thân duy nhất của mình. Nàng sợ rồi sẽ đến một ngày nàng không còn có thể đợi hắn được nữa. Nàng sợ cái ngày đó, khi hắn trở về nhưng nàng thì đã lìa bỏ dương thế...

"Tiểu Ngư..."

Môi nở nụ cười buồn bã, Lăng Ngọc Yến chạm khẽ chiếc lá Lam U, than nhẹ: "Năm tháng thật vô tình..."

"Giá như ta có thể sống nhiều thêm một chút thì tốt biết bao".

"Tiểu Ngư nói chỉ cần nó tu luyện đến cảnh giới chân nhân thì sẽ được phép tự do ra vào môn phái, chừng đó có thể ngày ngày xuống núi thăm ta... Nhưng chỉ sợ rằng... ta sẽ không đợi được mất..."

...

"Xuy..."

Bật ra một tiếng, Lăng Ngọc Yến tự giễu: "Lăng Ngọc Yến à Lăng Ngọc Yến, người như vậy có phải là quá tham lam rồi không?"

"Tiểu Ngư đáng ra chỉ có thể sống đến năm mười sáu tuổi, may nhờ gặp được tiên gia, tiến nhập tiên môn tu hành nên thọ nguyên mới vượt xa phạm nhân thế tục, lại còn biết pháp thuật, bản lĩnh hơn người... Nó như vậy, người nên vui mừng mới phải chứ..."

Hít vào một hơi, Lăng Ngọc Yến gạt đi niềm thương cảm. Nàng cúi nhìn xuống dưới, nơi bát com cùng hai chiếc đĩa thức ăn sớm được để sẵn, lắc đầu: "Đồ ăn nguội cả rồi".

Dứt câu, nàng cũng liền vươn tay cầm lấy bát com, từ tốn gắp ăn.

...

"Cô cô..."

Trong lúc Lăng Ngọc Yến đang ngồi dưới tán cây hoa đào, bên cạnh gốc Lam U Thảo dùng com thì ở phía sau, một thanh âm khẽ thốt, giọng nghẹn ngào thương cảm chỉ đủ để người bên cạnh nghe được.

Từ nãy giờ, Lăng Tiểu Ngư đã đứng ngay đó, tại mép cửa sau nhà này. Những gì Lăng Ngọc Yến nói, từng câu từng chữ hắn đều nghe rành mạch. Và cũng chính bởi vì đã nghe, đã thấy nên lòng hắn mới cảm thấy chua xót, quặn đau.

Thì ra bấy lâu cô cô hần vẫn luôn lo sợ. Trong những lần đoàn tụ, nàng chưa một lần nói ra, có lẽ bởi không muốn làm hần bận lòng lo nghĩ. Cũng giống như cái cách hần lựa chọn im lặng với bao khổ nhọc đã trải qua ở Thiên Kiếm Môn vậy...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155: Cỏ Lam U Mãi Vẫn Đợi Chờ

...

"Tiểu tử, không tính ra gặp cô cô người sao?".

Xoay lại nhìn Lăng Thanh Trúc - người vừa dùng thuật truyền âm nhập mật với mình, Lăng Tiểu Ngư khẽ lắc đầu.

"Đệ tử muốn đợi cô cô dùng cơm xong rồi sẽ ra".

"Haiz...".

Theo sau tiếng thờ dài, Lăng Thanh Trúc vỗ nhẹ lên vai đồ nhi, bảo: "Vậy người tiếp tục chờ, ta đi dạo một lát... Mấy cảnh đoàn tụ - chia ly này thật sự không thích hợp với ta...".

...

Lăng Thanh Trúc nói xong liền rời đi, một giây cũng chẳng buồn nán ná. Còn lại một mình, Lăng Tiểu Ngư cứ vậy mà lặng lẽ dõi mắt nhìn theo từng cử chỉ của thân ảnh hao gầy phía trước...

...

Chẳng phải chờ đợi quá lâu, bữa cơm của Lăng Ngọc Yến chỉ gói gọn trong dăm ba phút liền xong. Nàng ăn rất ít.

Động tác chậm rãi, nàng đem bát đĩa xếp chồng lên, rồi đứng dậy. Nhưng, khi đầu vừa xoay, hai chân còn chưa kịp bước thì...

"Xoảng... Xoảng..!".

... Một cái bát, hai chiếc đĩa còn vương đọng thức ăn, toàn bộ đều rơi xuống và vỡ tan.

...

Có lẽ vì quá bất ngờ, lòng còn nghi hoặc nên Lăng Ngọc Yến đã đứng im không nói tiếng nào. Trong khi đó, Lăng Tiểu Ngư... hần cũng không nói, hay đúng hơn là chưa nói.

Thay vào đấy, hần nhắc chân bước tới, chừng khi khoảng cách đôi bên đã kéo lại rất gần, lúc này hần mới lên tiếng: "Yến cô cô, Tiểu Ngư về rồi".

Chỉ một câu đơn giản như thế thôi nhưng đã khiến cho Lăng Ngọc Yến sực tỉnh nửa thì chẳng kiềm được nước mắt. Môi mấp máy, nàng khó khăn lắm mới thốt ra được: "T... Tiểu Ngư... Là con thật sao? Cô cô không bị ảo giác chứ?".

Cũng khó trách Lăng Ngọc Yến lại tự ngờ vực chính mình như vậy. Bởi lẽ hằng năm, Lăng Tiểu Ngư đều chỉ trở về trong một khoảng thời gian nhất định. Mà hôm nay, nó lại chưa phải ngày hần được phép xuống núi. Quá ngạc nhiên âu cũng bình thường.

Thấu hiểu tâm tư của Lăng Ngọc Yến, Lăng Tiểu Ngư mới đưa tay ra nắm lấy tay nàng rồi đặt lên má mình, cười bảo: "Cô cô xem, đây đâu phải ảo giác".

Cùng với những ngón tay chạy dọc trên khuôn mặt bình phàm của người thanh niên đứng nơi đối diện, Lăng Ngọc Yến cũng xúc động gật gù: "Đúng... Đúng vậy... Đây không phải ảo giác. Tiểu Ngư của cô cô thực sự đã về rồi".

"Yến cô cô, sao cô cô lại khóc? Tiểu Ngư về cô cô nên vui mới phải chứ".

"Ta... Ta là bởi vui quá nên mới khóc...".

...

"Cô cô, trời đang nắng, chúng ta vào nhà đi".

"Ừm".

...

Quãng đường ngắn ngủi, chả được mấy bước chân thì hai cô cháu Lăng Ngọc Yến và Lăng Tiểu Ngư đã đi vào bên trong nhà. Vừa bước qua khỏi cửa, Lăng Ngọc Yến liền hỏi: "Tiểu Ngư, con ăn gì chưa? Để Yến cô cô dọn cơm cho con nhé?".

"Mà không được...".

Câu trước mới đi câu sau đã tới, Lăng Ngọc Yến tự phủ định: "Đồ ăn lúc này cô cô nấu không được ngon, cũng chẳng nhiều...".

"Tiểu Ngư, con ở đây đợi cô cô một chút, để cô cô xuống bếp làm thêm vài món mà con ưa thích".

Nói rồi, Lăng Ngọc Yến lập tức chuyển hướng toan bước đi, nhưng chưa kịp đi thì cánh tay đã liền bị người nín giữ.

Lăng Tiểu Ngư lắc đầu: "Yến cô cô, không cần đâu. Con không đói".

Hắn kéo Lăng Ngọc Yến đi đến chỗ chiếc bàn, để nàng an vị rồi mới tiếp tục: "Cô cô, lần này con hạ sơn là vì có chuyện quan trọng cần làm".

Chuyện quan trọng?

Lăng Ngọc Yến quan tâm hỏi: "Tiểu Ngư, là chuyện quan trọng gì vậy?".

"Hmm.." - Lăng Tiểu Ngư ra vẻ thần bí - "Tạm thời chưa thể nói cho cô cô được. Đợi khi nào làm xong con sẽ kể rõ đầu đuôi cho cô cô nghe".

"Đứa nhỏ này, bày đặt thần bí bí với cô cô...".

Sau cái bĩu môi, Lăng Ngọc Yến đổi thành lo lắng: "Tiểu Ngư, chuyện quan trọng mà con nói, nó có nguy hiểm gì không?".

Đáp lại nàng là cái lắc đầu, rất quả quyết: "Cô cô yên tâm, sẽ chẳng có nguy hiểm gì đâu. Lần này cùng con xuống núi còn có sư phụ nữa".

"Lăng tiên tử?".

Lăng Ngọc Yến theo phản xạ đảo mắt ngó quanh hòng tìm kiếm.

Thấy nàng như vậy, Lăng Tiểu Ngư mới bảo: "Cô cô không cần tìm, sư phụ hiện không ở đây".

Hắn nói rõ hơn: "Lúc này sư phụ nói không thích nhìn mấy cảnh đoàn tụ - chia ly cho nên đã một mình đi dạo rồi".

"Thì ra là vậy".

...

...

Buổi trò chuyện thân mật giữa hai cô cháu đã diễn ra khá lâu, tận những một canh giờ có lẽ. Nếu không phải bởi Lăng Thanh Trúc cảm thấy nhàm chán mà truyền âm thức giục thì chỉ e còn lâu nó mới chấm dứt.

Nhưng, nếu thì cũng vẫn là nếu. Thực tế lại đi theo chiều hướng trái ngược.

Hiện tại Lăng Tiểu Ngư đã rời khỏi. Bên trong mái nhà tranh đơn sơ, còn ở lại duy mỗi một mình Lăng Ngọc Yến.

Nàng ở đây, và sẽ tiếp tục ở đây thêm nhiều năm nữa. Để nhớ nhưng, Để đợi chờ...

Chờ cho Lam U Thảo nở hoa. Đợi cho kẻ trồng hoa lại lần nữa quay về...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Thu Gom

...

Đề luyện chế Trường Sinh Đan, trừ bỏ thứ chính yếu là quả Trường Sinh thì còn cần thêm tối thiểu bốn loại tài liệu khác nữa. Tuy nhiên, con số hoàn hảo nhất phải là mười hai.

Bốn loại tài liệu và mười hai loại tài liệu phụ trợ, phương án nào sẽ cho ra thành phẩm cao cấp hơn, thiết nghĩ đến kẻ ngu còn biết. Lăng Thanh Trúc ư? Nàng am tường hơn bất cứ người nào.

Đâu phải tự dung mà Lăng Thanh Trúc nàng được người ta gọi là đan sư đỉnh cấp. Có nguyên cớ cả đấy. Nàng không chỉ giỏi đánh người, bản lĩnh cứu người của nàng cũng rất đáng nể phục. Trong thiên hạ, luận tài năng trị liệu Lăng Thanh Trúc nàng đúng chưa đủ để xếp thứ nhất thật, nhưng nếu xét ở các loại cô đan cô dược, tin tưởng dù có là Phổ Hằng thân tăng - trụ trì của Lam Yên Tự cũng chưa chắc sánh bằng.

Người bình thường, chỉ luyện mỗi Trường Sinh Đan với bốn loại tài liệu phụ trợ thì cũng đã là một vấn đề rất nan giải rồi. Bằng như luyện với mười hai loại tài liệu mà nói... khó càng thêm khó. Trên đời, có thể nắm chắc thành công, chỉ sợ cộng lại còn chưa đủ một bàn tay.

Thế mới thấy bốn sự của Lăng Thanh Trúc lớn đến nhường nào.

Có điều...

Năng lực luyện chế là một chuyện, kiếm đủ tài liệu hay không thì lại là một chuyện khác. Mười hai loại tài liệu kia, đến quá nửa Lăng Thanh Trúc chẳng hề có sẵn. Khấp Thiên Kiếm Môn cũng là như vậy, hoàn toàn không có. Hạ sơn, thật tình là có phần bất đắc dĩ.

Tuy nhiên, nói thế không có nghĩa muốn gom đủ là một việc gì đó quá đổi khó khăn, vượt ngoài tầm với. Lăng Thanh Trúc là ai chứ? Ngay đến loại tài bảo gần như tuyệt tích như Trường Sinh Thụ nàng còn lấy được thì huống hồ những thứ khác.

Trong vòng hai tháng thời gian, nàng đã tìm được gần hết rồi. Nói tới việc này, không thể không cảm ơn các tông môn chính giáo.

Chuyện là, sau khi rời khỏi Thiên Kiếm Môn, Lăng Thanh Trúc đã chẳng hề tìm đến những chốn thâm sơn cùng cốc mà tầm bảo. Thay vì dấn thân cầu may, nàng lại lựa chọn một phương án an toàn và nhàn hạ hơn rất nhiều. Phương án đó là cậy nhờ các tông môn chính giáo khác.

Đường đường là phong chủ Trúc Kiếm Phong, một trong năm vị lãnh tụ của Thiên Kiếm Môn - đại tông môn đứng đầu chính giáo thiên hạ, thế diện của Lăng Thanh Trúc nàng há đâu lại nhỏ? Yêu cầu của nàng, theo khía cạnh nào đó có thể nói chính là mệnh lệnh đối với các tiểu môn tiểu phái.

Tuy rằng số tài liệu phụ trợ còn thiếu kia, mức độ trân quý không thấp, tiểu tông môn chẳng dễ gì sở hữu, nhưng... Một tông môn không có đâu đồng nghĩa với mười tông môn cũng không có. Trong thiên hạ, chính giáo trải dài lắm a. Lẽ nào đi hết mấy trăm môn phái lại vẫn còn chưa gom đủ?

Lăng Thanh Trúc rất có lòng tin.

Và thực tế, mọi chuyện diễn ra, so với nàng dự tính còn muốn suôn sẻ hơn rất nhiều. Chẳng cần phải dạo hết mấy trăm tông môn, chỉ sau khoảng vài chục lần viếng thăm thì những tài liệu cần tìm, toàn bộ đều đã được nàng gom đủ. Ít nhất là theo như dự tính ban đầu.

Lẽ dĩ nhiên, trong vài chục tông môn được Lăng Thanh Trúc ghé qua nọ, có hơn phân nửa là không chịu giao ra bảo vật. Thay vì dâng tặng thì bọn họ đã tìm cách che giấu.

Đen đuôi thay, kẻ mà bọn họ dụng phải lại là Lăng Thanh Trúc - một quái nhân có quá nhiều thủ đoạn. Không chỉ quang minh mà còn đen tối nữa. Cần biết, đôi mắt nàng sở hữu chính là Tử Ngục Ma Đồng - cặp linh nhãn trừ danh về nhiếp hồn trong truyền thuyết. Nàng không dùng thì thôi, một khi sử dụng, thiên hạ mấy người còn giữ nổi bí mật?

Không tình nguyện giao ra ư? Tốt thôi, Lăng Thanh Trúc nàng sẽ tự đi lấy.

Cái gì? Muốn chạy tới Thiên Kiếm Môn để kháng nghị?

Bằng chứng đâu?

Lăng Thanh Trúc nàng tốt xấu gì cũng là một vị phong chủ của Thiên Kiếm Môn - đại tông môn đứng đầu chính giáo thiên hạ, không bằng không chứng lại dám đi tố giác nàng... Bộ chán sống rồi chắc?

Đối với mấy tiểu môn tiểu phái bị mình chiếm dụng bảo vật kia, Lăng Thanh Trúc căn bản chẳng ngại ngần gì lắm. Tất nhiên, đồng cảm lại càng không.

Cớ gì phải áy náy khi mà nàng chẳng phải người hưởng lợi nhất? Nên cần rút có chăng là cái tên đệ tử đi bên cạnh nàng kia kia. Tất cả những việc Lăng Thanh Trúc nàng đang làm, hết thấy đều là vì hắn, vì Yên cô cô của hắn a.

...

Thế đấy, Lăng Thanh Trúc thủy chung vẫn tin vào điều đó, cho rằng mình vô tội. Bởi vậy, bất kể có tiện tay lấy thêm bao nhiêu tài bảo "dư thừa" của các tông môn mình ghé qua thì nàng như cũ đều mang đồ nhả ra mà làm tấm bình phong che chắn.

Vô sĩ?

Trước giờ Lăng Thanh Trúc nàng cũng đâu phải chưa từng vô sĩ. Hà tất bận tâm...

...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Thanh Khâu Sơn - Thiên Hồ Tộc

Tài liệu kiểm đủ thì đương nhiên phải trở về Thiên Kiếm Môn tiến hành luyện chế đan dược, nhưng mà hiện tại, Lăng Thanh Trúc, nàng vẫn chưa về được.

Trong số những tài liệu phụ trợ cần tìm, vẫn còn thiếu một loại nữa. Loại tài liệu này, Lăng Thanh Trúc không thể đào móc ở các tiểu tông môn, đại tông môn mười quá chín cũng không có nốt. Muốn lấy được, nhất thiết phải đi tới một nơi: Thanh Khâu Sơn.

Thanh Khâu, cái chỗ này, người bình thường tuyệt chẳng bao giờ dám bén mảng đến. Đừng nói hạng trư cơ, vẩn đĩnh, kể cả có là chân nhân thì đa phần cũng chỉ quanh quẩn ở vùng ngoài, chứ còn sâu bên trong núi, e trừ chân nhân cấp hậu kỳ thì không ai dám tiến nhập.

Nguyên do ư?

Rất đơn giản. Sâu trong ngọn núi Thanh Khâu này có một bộ tộc cường đại hiện đang cư ngụ: Thiên Hồ tộc.

Về bản chất, Thiên Hồ cũng thuộc về yêu tộc. Nhưng không như đại đa số những chủng loài còn lại, tộc nhân Thiên Hồ cao quý hơn rất nhiều. Bọn họ được thượng thiên vô cùng ưu ái, vừa sinh ra đã sở hữu tiềm lực hơn người, càng lớn dung mạo càng xinh đẹp, lại còn có tài biến hoá khôn lường.. Chẳng cần gì khác, chỉ riêng mỗi huyền thuật thôi thì cũng đã quá đủ biến họ trở thành một đối thủ khó nhằn rồi.

Yêu loại cũng được, nhân loại cũng tốt, bất kể có là chủng loài nào, tộc nhân Thiên Hồ đều không hề e ngại.

Cần phải? Thiên Hồ vốn dĩ là hậu duệ của Cửu Vĩ Hồ Ly - một trong số những linh chủng cường đại nhất của thời thượng cổ, tuy rằng thời thế đổi thay, nay không bằng xưa, nhưng hồ bệnh vẫn còn hơn mèo, kẻ nào dám khinh?

...

Từ xa xưa, núi Thanh Khâu sớm đã trở thành cấm địa với cả hai giới nhân - yêu. Phạm kẻ tự ý tiến vào, kết cục không chết cũng trọng thương. Vì lẽ đó mà bình thường rất ít người dè dặt tới chốn thâm sơn này. Dân thân? Hiếm càng thêm hiếm.

Biết tới Thanh Khâu đã ít, am tường Thanh Khâu thiết nghĩ thiên hạ chẳng một ai. Một nơi rất đối khó lường lường ấy, theo lý thì Lăng Thanh Trúc phải nên suy tính thật kỹ trước khi quyết định tiến nhập mới phải. Vậy mà không, nàng gần như chả cần cân nhắc chi hết thì đã quyết định xông xuôi.

Nếu có ai đó đang cảm thấy nàng đại đột khinh suất hay quá đối tự phụ thì xin lỗi, những nhận định ấy đều sai cả rồi. Lòng tin của nàng, nó có cơ sở.

Số là nhiều năm trước, trong lúc ra ngoài hành tẩu, Lăng Thanh Trúc nàng có tình cờ cứu được một tộc nhân Thiên Hồ, về sau mới hay đối phương chính là nhị công chúa của hồ tộc. Để đền ơn cứu mạng, vị công chúa kia đã đưa cho nàng một tín vật, dặn nếu có khó khăn gì cần giúp thì hãy mang tín vật đến núi Thanh Khâu, động Kỳ Bàn tìm nàng.

Sự thế nó là như vậy đây. Lăng Thanh Trúc nàng chính là ân nhân của Thiên Hồ tộc người ta a. Kẻ khác không dám tiến nhập Thanh Khâu Sơn chứ còn Lăng Thanh Trúc nàng, có chi phải e sợ?

Huống hồ, việc nàng nhờ giúp, thứ nàng muốn lấy, nó đối với Thiên Hồ tộc vốn nào có khó khăn gì. Bất quá chỉ như nhỏ một sợi lông trên mình con trâu mà thôi.

...

Dự tính đã có sẵn, vấn đề bây giờ chỉ là thời gian. Mà Lăng Thanh Trúc thì... nàng chẳng nóng vội lắm.

Kể từ khi gom đủ các tài liệu phụ trợ (tất nhiên là trừ loại cuối cùng ở Thanh Khâu Sơn), cước bộ của Lăng Thanh Trúc đã chậm đi rất nhiều. Thay vì lập tức chạy tới núi Thanh Khâu thì nàng lại dặt theo Lăng Tiêu Ngự đi ngắm sông nhìn núi, phong thái nhàn hạ vô cùng.

Có điều... cũng chỉ là nàng nhân hạ. Chứ còn Lăng Tiểu Ngư...

Haizz... Đáng thương lắm.

Mấy ngày vừa qua, Lăng Tiểu Ngư hẳn đã phải liên tục chiến đấu không ngừng nghỉ. Nào trư yêu, thử yêu, ngô công yêu các thứ, hẳn đánh đến mỏi nhừ cả tay. Trên thân thể hắn, tính ra cũng đã có không dưới hai mươi vết thương lớn nhỏ rồi.

Quần áo ư? Từ trên xuống dưới, từ trước ra sau, hầu như chỗ nào cũng vương đọng vết máu, đã vậy lại còn bị rách hết mấy mảng to nữa... Thật sự là nhìn hắn bây giờ, bộ dáng so ra thậm chí chẳng bằng một tên ăn mày luôn ấy chứ.

Thảm hại. Quá là thảm hại.

Khổ nỗi... nào có ai hiểu cho.

Lăng Thanh Trúc?

Nên nhớ, không ai khác, chính nàng là người đã khiến Lăng Tiểu Ngư thành ra như hiện tại. Lấy lý do giúp hắn cải thiện năng lực chiến đấu, nâng cao kinh nghiệm thực chiến, nàng bắt hắn mỗi ngày đều phải quần nhau với yêu thú. Chúng loại thì như đã nói, rất đa dạng. Trư yêu, thử yêu, ngô công yêu các thứ...

Theo thời gian trôi, khi mà kinh nghiệm thực chiến của Lăng Tiểu Ngư ngày một tăng lên thì thực lực yêu thú hắn buộc phải đối đầu cũng càng ngày càng mạnh. Đỉnh điểm nhất là hôm nay.

Lúc này, thứ mà Lăng Tiểu Ngư sắp sửa đương đầu đã không hề đơn giản như trước nữa.

Vẫn là yêu thú. Nhưng có điều đây là yêu thú hoá hình kỳ. Hay nói cách khác, nó là "yêu quái", thực lực tương đương với cấp bậc chân nhân của tu sĩ nhân loại.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 158: Trả Giá Cho Sai Lầm

...

"Ừc...".

Vô thức nuốt xuống một ngụm nước bọt, trong bộ đồ rách rưới loang lổ vết máu to nhỏ bất đồng, Lăng Tiểu Ngư đưa mắt nhìn nam nhân thân cao tám thước ở phía đối diện, tiếp đây thì xoay đầu sang trái tìm đến một nhánh cây - nơi mà Lăng Thanh Trúc đang ngồi nhàn nhã đung đưa đôi bàn chân thon thả yêu kiều, đau khổ cầu cứu: "Sư phụ...".

"Hả?".

Lăng Thanh Trúc nuốt xuống miếng trái cây vừa nhai, hỏi: "Sao vậy Tiểu Ngư Nhi? Mặt mũi ngươi có gì mà nhăn nhó khó coi vậy?".

"Sư phụ à, hẳn là yêu quái cảnh giới hoá hình, thực lực tương đương với cấp bậc chân nhân của tu sĩ nhân loại...".

"Cái đó ta biết. Rồi sao?".

"Sư phụ, tu vị của đệ tử mới chỉ là vấn đề trung kỳ, làm sao đánh lại hắn được".

"Tiểu Ngư Nhi, làm người không nên tự ti quá".

Lăng Thanh Trúc lắc đầu, chẳng cho là phải: "Cái tên Hắc Hùng tinh này coi to lớn vậy chứ bản sự không có nhiều đâu. Tiểu tử ngươi chỉ cần ráng tí sức là xử đẹp thôi mà".

Bên dưới, Lăng Tiểu Ngư nghe xong, nét mặt liền co rút một trận. Hắn không biết mình trở nên lợi hại như thế từ khi nào à!

Chỉ cần ráng tí sức là xử đẹp? Lăng Tiểu Ngư hẳn cũng đâu phải một vị chân nhân!

"Coi bộ sư phụ đây là muốn nhìn xem giới hạn của ta".

Biết ân sư sẽ chẳng thu hồi ý định, Lăng Tiểu Ngư thôi không kêu gọi chi nữa. Nếu đây là thử thách dành cho hắn, vậy thì hắn cũng chỉ có thể cố gắng tự

mình vượt qua thôi.

"Phù... ừ...".

Hít vào rồi thở ra một hơi, Lăng Tiểu Ngư bắt đầu thôi động linh lực, chuẩn bị cùng yêu quái Hắc Hùng giao chiến.

Trên cây, Lăng Thanh Trúc thấy vậy thì tỏ vẻ hài lòng. Nàng liếc qua yêu quái Hắc Hùng, bảo: "Tiểu Hắc Hùng, như ban nãy ta đã nói, chỉ cần ngươi thắng được tên đệ tử ngốc này của ta thì ta sẽ thả ngươi đi; còn bằng như ngươi thất bại... Vậy thì xin lỗi, ta sẽ đem ngươi lột da để đem về làm áo".

"Được rồi, những gì nên nói ta đã nói. Bây giờ tiểu Hắc Hùng ngươi có thể phóng tay hành động".

...

"Grừ... ừ...".

Sau một hồi khản trương đứng đợi, nay Hắc Hùng tỉnh rồi cuộc đã bắt đầu di chuyển.

Đối lập với thân hình đồ sộ to lớn, những bước đi của hắn lại khá nhẹ nhàng.

Chợt, hai mắt hắn trừng lên. Mang theo khí thế lôi đình, hắn nhảy bổ vào Lăng Tiểu Ngư, song trào vỗ tới.

"Soạt!".

Hắc Hùng tỉnh nhanh, Lăng Tiểu Ngư há đầu lại chậm. Ngay lập tức, hắn lách mình tránh né. Né xong thì liền phản kích.

Đại Bi Thiên Diệp: Toái Không Thủ!

"Ba!".

Dưới một đòn hồi mã thương đầy uy lực nọ, Hắc Hùng tỉnh nhất thời không kịp phản ứng, tức thì bị chưởng kinh chấn bay. Gần như đồng thời, Lăng Thanh Trúc ngồi trên cây phụ họa: "Đấy! Ta đã bảo mà! Cái tên Hắc Hùng tỉnh này có mạnh lắm đâu...".

...

"Grào... ào...".

Chừng như cảm thấy bị xúc phạm, Hắc Hùng tỉnh hét to một tiếng. Trong hình hài tráng hán nhân loại, hắn lần nữa nhảy xổ vào tấn công Lăng Tiểu Ngư.

"Ba! Ba!".

"Ba!".

...

"Ba! Ba!".

Liên tiếp là một tràng quyền cước cuồng bạo được tung ra. Mỗi một cái đều có uy năng của cảnh giới vấn đỉnh hậu kỳ.

Rất rõ ràng, cho tới bây giờ Hắc Hùng tỉnh kia vẫn còn chưa xuất ra toàn lực. Mấy đòn vừa rồi, bất quá chỉ là để thăm dò đối thủ mà thôi.

Tất nhiên, Lăng Tiểu Ngư hoàn toàn hiểu được điều đó. Nội tâm chẳng dám có chút nào khinh thị, hắn xoay chuyển tư thế, tăng thêm lực đạo.

Chân đạp mạnh xuống đất rồi phóng thẳng người lên không trung. Mái tóc đang xuôi bỗng dựng đứng, ngập trong thanh quang sáng rực, hắn đánh liền sáu chưởng.

Đại Bi Thiên Diệp: Hàng Ma Thủ!

"Àm! Âm! Âm!...".

"... Âm! Âm! Âm...!".

...

Sáu Phật thủ phô thiên cái địa. Sáu tiếng nổ như óc đinh tai. Phạm vi bán kính hơn mười thước, đất đá toàn bộ đều bị làm cho biến dạng...

Chưởng pháp kinh nhân là vậy, ấy thế mà Hắc Hùng tỉnh, hắn lại chẳng bị thương tổn bao nhiêu. Trên mình hắn, trừ bỏ bụi bặm bám có hơi nhiều ra thì

trầy xước thật tình không đáng kể.

Da dày thịt chắc, bắt quả là như vậy.

...

"Tiểu Ngư Nhi! Tiểu tử nguoi đánh gì mà kém thế!".

"Phải nhắm vào đầu hấn mà đánh chứ!".

...

"Grào... ào...!".

Lời Lăng Thanh Trúc vừa mới dứt thì trong miệng Hắc Hùng tinh, một tiếng gào chói tai nữa cũng liền cất lên. Kèm theo đó, thân thể hấn cũng bắt đầu chuyển đổi.

Rất nhanh, từ dáng hình nhân loại, Hắc Hùng tinh đã biến về nguyên dạng là một con gấu đen cực kỳ to lớn, kích cỡ chỉ ít cũng gấp mấy chục lần Lăng Tiểu Ngư.

Hình thể đã vậy, khí lực lại càng khỏi phải bàn. Cứ xem một quyền nó vừa giáng xuống đầu Lăng Tiểu Ngư liền biết, kinh lực đủ để tạo thành một cái hố.

...

"Quả không hổ là chủng loài nổi danh về sức mạnh cơ bắp, khí lực lớn tới như vậy...".

Âm thầm hít một ngụm khí lạnh, Lăng Tiểu Ngư đối với đối thủ càng thêm dè chừng.

...

"Grừ... ừ...".

Trái với Lăng Tiểu Ngư đã lui về phòng thủ, Hắc Hùng tinh lúc này chỉ muốn mau chóng kết thúc trận chiến. Giết Lăng Tiểu Ngư, Hắc Hùng tinh tất nhiên sẽ không dám, nhưng thương tổn thì thiết nghĩ hoàn toàn có thể. Lại nói, nếu không thương tổn thì làm sao đã bại được đây?

Nên nhớ, điều kiện để Hắc Hùng tinh hấn rời khỏi đây là phải thắng được Lăng Tiểu Ngư.

Trong lòng đã có chủ ý, Hắc Hùng tinh không chần chừ thêm nữa, lập tức triển khai hành động. Hấn dồn đại lượng linh lực vào đôi tay khổng lồ, đập mạnh xuống đất, tạo nên một tiếng nổ kinh thiên, bụi mù tán loạn...

Trước đòn tấn công kỳ lạ này, Lăng Tiểu Ngư khó tránh bị làm cho bối rối. Mặc dù thời gian lúng túng rất ngắn ngủi, chỉ một hai giây, nhưng đối với một yêu quái hoá hình kỳ như Hắc Hùng tinh thì tầm đó đã là quá đủ rồi.

Từ thú dạng, loáng cái Hắc Hùng tinh đã biến thành một đám khói đen di chuyển với tốc độ cực nhanh về phía đối thủ. Chừng khi tiếp cận thì hấn lại đổi sang dáng hình nhân loại, vươn yêu trảo hồng bắt giữ.

Không sai. Ý đồ của Hắc Hùng tinh chính là bắt giữ chứ chẳng phải đã bại Lăng Tiểu Ngư!

Quyết định này của hấn phải gọi là khá thông minh. Bởi lẽ, lời hứa bắt quả cũng chỉ là lời hứa. Xác thực Lăng Thanh Trúc có nói sẽ thả hấn đi nếu hấn giành chiến thắng trước Lăng Tiểu Ngư, nhưng ai dám đảm bảo nàng sẽ không nuốt lời?

So với Lăng Thanh Trúc nàng, Hắc Hùng tinh hấn cũng chỉ như con sâu cái kiến vậy thôi. Nàng lật lọng thì hấn có thể làm gì được chứ?

Để bảo toàn tính mạng, biện pháp tốt nhất vẫn là nên bắt giữ Lăng Tiểu Ngư làm con tin. Hắc Hùng tinh, hấn cho là như vậy, rằng đây là phương án tối ưu hơn cả.

Nhưng, hấn sai rồi.

...

"Ồ... Ra đây là tính toán của nguoi?".

Ngồi trên cây, Lăng Thanh Trúc chả có vẻ gì là lo lắng, bất kể đồ nhi hiện đang nằm trong tay đối phương đi nữa. Nàng cắn miếng trái cây sau cùng, nhai xong mới nói tiếp: "Tiểu Hắc Hùng, nguoi hà tất phải giờ trò như vậy. Ta đã hứa chỉ cần nguoi thắng được tên đệ tử ngốc của ta thì ta sẽ thả nguoi đi kia mà".

"Hừm..." - Hắc Hùng tinh cười lạnh - "Nhân loại các nguoi luôn rất giáo hoạt, ta không tin được".

"Giáo hoạt sao?".

Lăng Thanh Trúc nhếch môi đầy ẩn ý: "Ngẫm cũng đúng lắm. Nhưng mà..."

Đang nói, thân ảnh Lăng Thanh Trúc bỗng bất ngờ tiêu thất khó hiểu, tới khi lần nữa hiện ra thì đã ở ngay sau lưng Hắc Hùng tinh.

Nguy!

Thầm hô bất ổn, Hắc Hùng tinh toan hành động thì từ phía sau, một cảm giác lạnh lẽo bỗng lan toả toàn thân, đem hắc khoá chặt.

Định thân thuật!

"... Tiểu Hắc Hùng à, thật ra yêu loại các ngươi cũng giáo hoạt không kém đâu".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Nhớ Kỹ, Thế Sự Đa Đoan - Lòng Người Hiểm Ác

...

"Tạm biệt", đây là hai tiếng sau cùng mà Hắc Hùng tinh nghe được, trước khi hắn bị Lăng Thanh Trúc giết chết.

Cũng bình thường. Nhân - yêu hai giới từ xưa tới nay nào có thân thiện gì, yêu ăn người, người giết yêu, mấy chuyện này xảy ra như cơm bữa.

Lại nói, kẻ có lỗi trong chuyện này đâu phải Lăng Thanh Trúc. Tất cả đều tại tên Hắc Hùng tinh kia đấy chứ. Vốn dĩ chỉ cần cùng Lăng Tiểu Ngư quần đấu một hồi, giúp hắn nâng cao năng lực thực chiến lên một chút liền xong, sẽ được thả đi. Đáng tiếc, Hắc Hùng tinh hắn tự cho mình thông minh...

Lăng Thanh Trúc nâng là hạng người nào chứ? Dám so năng với phường tiểu nhân không giữ lời hứa ư?

Đồng ý là có đôi lúc nàng đã không giữ lời hứa thật, nhưng lần này thì khác a. Nàng rất thành tâm hứa hẹn mà...

Tóm lại là Hắc Hùng tinh đã sai, mà sai lầm thì phải trả giá. Hắn chết ầu rất thoả đáng.

"Haizz...".

Theo sau cái lắc đầu tặc lưỡi, Lăng Thanh Trúc cúi nhìn thi thể con gấu đen to đùng trước mặt, giọng cảm khái: "Đã bảo ngươi rồi ngươi lại không chịu nghe. Cứ ngoan ngoãn làm theo lời ta có phải tốt không, tự dưng giờ trở thành chi để bây giờ phải ra nông nỗi này...".

Trong khi nói, nàng lấy ra một thanh linh kiếm màu đen, hướng Hắc Hùng tinh mà bắt đầu cắt xé. Động tác mau lẹ vô cùng.

Lưỡi kiếm ngang dọc một hồi, vài phút sau thì dừng lại. Lăng Thanh Trúc đem linh kiếm cất đi, ngoắc Lăng Tiểu Ngư - kẻ đang đứng xem từ nãy giờ.

Được ân sư kêu gọi, Lăng Tiểu Ngư liền tiến qua. Hắn hỏi: "Sự phụ, gì ạ?".

Lăng Thanh Trúc chỉ xuống thi thể loã lồ của Hắc Hùng tinh bên dưới, bảo: "Tên này đạo hạnh tuy không được cao nhưng tốt xấu gì cũng là yêu tu hoá hình kỳ, nội đan rất có giá trị. Tiểu tử ngươi mở lấy đi".

"Vâng, sư phụ".

"À, Tiểu Ngư Nhi, ngươi lấy nội đan xong thì nhớ mang theo luôn tám da gấu ta vừa lột đi ra con suối đằng kia nhé. Ta qua đó trước".

...

Lát sau.

Công việc chả có gì khó khăn nên Lăng Tiểu Ngư rất nhanh liền hoàn thành. Theo chỉ dẫn của ân sư, hắn mang tám da gấu dính đầy máu đi ra con suối gần đó, giúp nàng chà rửa.

Sau khi mọi thứ đã đâu vào đấy, lúc này Lăng Thanh Trúc mới kêu hắn lại. Nét mặt chẳng lấy gì làm vui, nàng mở lời: "Tiểu Ngư Nhi, nói ta nghe một

chút về trận chiến với Hắc Hùng tinh ban nãy đi".

Hiểu ân sư muốn nhắc tới chuyện gì, Lăng Tiểu Ngư cúi đầu, nhận lỗi: "Sư phụ, là do đệ tử không giữ được bình tĩnh, để cho Hắc Hùng tinh có cơ hội khống chế mình".

"Tại sao ngươi lại mất bình tĩnh?"

"Thưa sư phụ, đó là bởi vì..."

Lăng Tiểu Ngư dừng một chút, rồi mới nói tiếp: "Bởi vì đòn công kích của Hắc Hùng tinh khá kỳ lạ, đệ tử nhất thời không phán đoán được mục đích, vì vậy nên đã phân vân do dự..."

...

"Tiểu Ngư Nhi, bây giờ thì ngươi đã hiểu vì sao mấy ngày này vì sư lại muốn ngươi phải liên tục chiến đấu với đám yêu quái rồi chứ?"

Chẳng đợi đồ nhi trả lời, Lăng Thanh Trúc đã tiếp tục: "Tiểu Ngư Nhi, thế sự đa đoan - lòng người hiểm ác, chuyện đời không đơn giản như tiểu tử ngươi nghĩ đâu".

"Ồ Trúc Kiếm Phong, tiểu tử ngươi có thể không cần phòng bị, nhưng một khi rời khỏi Trúc Kiếm Phong... Tiểu Ngư Nhi, ngươi tuyệt đối phải luôn đề cao cảnh giác. Không chỉ ngoại nhân, những kẻ trong giới tà đạo, phường yêu ma quỷ quái mà ngay cả những người thuộc chính giáo, thậm chí huynh đệ đồng môn tiểu tử ngươi cũng phải đề chừng".

"Sư phụ, như vậy... như vậy có phải quá nhiều rồi không?" Lăng Tiểu Ngư hỏi lại, trong lòng cảm thấy sư phụ mình đã hơi nghiêm trọng hoá vấn đề.

Dường như cũng hiểu được tâm tư đồ nhi, Lăng Thanh Trúc cau mày, thái độ hết sức nghiêm túc: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi đừng coi nhẹ. Thế gian này, ngươi không biết nó đáng sợ tới nhường nào đâu".

"Nhớ kỹ, trên đời này, kẻ duy nhất tuyệt đối đáng cho ngươi tin tưởng chỉ có một, đó là bản thân ngươi. Còn những người khác, hoặc ít hoặc nhiều, hết thảy đều có khả năng bán đứng ngươi, phản bội ngươi..."

...

Hôm nay, Lăng Thanh Trúc thật sự đã nói rất nhiều. Những gì nàng phân tích, giảng giải, toàn bộ đều khác xa với mô đạo lý nhân nghĩa mà Lăng Tiểu Ngư hần từng được răn dạy.

Hôm nay, qua những lời nàng nói, dần chứng nàng kể, Lăng Tiểu Ngư chợt thấy thế giới này đã bớt tươi sáng đi rất nhiều. Nó khắc nghiệt và tàn nhẫn hơn...

Lẽ nào đây mới thực sự là bản chất của thế giới ư?

...

"Tiểu Ngư Nhi, trên đời người tốt đích xác là có, nhưng so với người tốt thì số người xấu lại nhiều hơn. Rất nhiều".

"Tâm người thiện lương, đó là điều đáng quý. Nhưng thiện lương không đồng nghĩa ngu ngốc. Nhớ kỹ, đừng quá cả tin, bất kể có là ai đi nữa".

"Sư phụ..."

Đợi cho Lăng Thanh Trúc xoay đầu nhìn lại, Lăng Tiểu Ngư mới tiếp tục: "Đệ tử sẽ ghi nhớ lời dạy của sư phụ, sẽ không tùy tiện tin người".

"Ghi nhớ?"

Lăng Thanh Trúc nghe xong, cười giễu: "Bản tính tiểu tử ngươi thế nào, ta đây há còn lạ?"

"Tiểu Ngư Nhi, lòng dạ ngươi vẫn còn mềm yếu lắm".

Chân chuyển đi, Lăng Thanh Trúc bước về phía trước, vừa đi vừa nói: "Theo ta. Tiểu tử ngươi cần được trải nghiệm nhiều hơn nữa..."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Cô Cô Quan Trọng, Sư Phụ Cũng Quan Trọng

...

Với mục đích uốn nắn đồ nhi, giúp hắn được mở mang tầm mắt, Lăng Thanh Trúc đã bỏ ra hẳn một tháng thời gian để chỉ dạy. Nàng không chỉ cho hắn quần nhau với yêu thú, yêu quái các loại mà còn tạo "cơ hội" cho hắn tiếp xúc với một vài tu sĩ nhân loại gặp ở trên đường.

Lẽ tất nhiên, vô tình nhưng thực ra là cố ý, nàng đã để cho mấy tên tu sĩ nọ biết được rằng trên người Lăng Tiểu Ngư có cất giấu nhiều bảo vật. Kết quả là...

Chẳng ngoài dự đoán của Lăng Thanh Trúc nàng, mấy tên tu sĩ kia, bất kể kẻ gặp trước hay người chạm mặt sau, bốn tên như một, ai nấy cũng đều động lòng tham, quyết định ra tay giết người đoạt bảo. Khác nhau, có chăng là ở cách thức mà thôi.

Bốn tên tu sĩ nọ, có kẻ đã rất thẳng thắn rút kiếm ra chém giết, nhưng cũng có kẻ giả hoạt hơn rất nhiều, trước cố thân cận sau mới bắt ngờ ra tay.

Trải qua chuyện này, tâm tình của Lăng Tiểu Ngư thực sự đã bị dả kích không nhẹ. Hắn có nghĩ thế nào cũng khó lòng hình dung ra được kết cục lại là như vậy. Hắn nhớ rõ bản thân đã đối xử với bọn người kia rất tốt. Thêm nữa, đám người bọn họ còn là môn nhân chính giáo ra ngoài hành tẩu...

Môn nhân chính giáo mà còn hành xử như vậy, thử hỏi phùng tà ma ngoại đạo sẽ còn hiểm độc tới độ nào?

...

Âm mưu quỷ kế, thủ đoạn huyết tinh, bộ dạng yêu ma, dáng hình nhân loại, qua một tháng trời trải nghiệm, chiến đấu, Lăng Tiểu Ngư cũng ít nhiều hiểu được. Vô hình trung, hắn đã bắt đầu có cái nhìn khác hơn về thế giới này.

Sự ngây thơ ngày nào đã lặng lẽ voi đi, tâm phòng bị cũng âm thầm được bồi đắp.

Sự đổi thay này, là tốt hay là xấu?

Lăng Tiểu Ngư không biết. Nhưng chí ít, hắn hiểu nó là điều cần thiết.

"Nhân thế đa đoan, lòng người hiểm ác", tám chữ này Lăng Tiểu Ngư hắn cần phải khắc ghi. Bởi lẽ hắn không muốn mình trở thành nạn nhân. Hắn còn chưa muốn chết.

Ở Đào Hoa thôn vẫn có người đang ngày đêm trông ngóng hắn. Hắn đã tự hứa với lòng sẽ kề cận săn sóc cho nàng.. Chân nhân chưa thành, thâm tình chưa báo, Lăng Tiểu Ngư hắn sao có thể chết được.

Hắn phải sống. Chỉ người sống mới hoàn thành được tâm nguyện. Bằng như chết rồi, ai sẽ giúp hắn hoàn thành đây? Trên thế gian cũng đâu có Lăng Tiểu Ngư thứ hai để bù đắp.

...

Ngồi bên con suối vô danh, tại một ngọn núi vô danh, Lăng Thanh Trúc liếc nhìn đồ nhi với nét mặt trầm tư ở gần đó, hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi đang nghĩ gì mà đắm chiêu vậy?"

Ngẩng đầu nhìn lên, Lăng Tiểu Ngư đáp: "Sư phụ, đệ tử đang nghĩ đến Yến cô cô".

"Lại nhớ tới nàng à..."

Lăng Thanh Trúc cảm thán: "Haizz... Lăng Ngọc Yến thật khiến cho người ta cảm thấy ganh tị. Trong lòng tiểu tử ngươi, nàng hẳn luôn là người quan trọng nhất".

Lăng Tiểu Ngư cũng không phủ nhận: "Yến cô cô là người thân duy nhất của đệ tử. Người đã vì đệ tử mà hi sinh rất nhiều..."

"Hi sinh?"

Lăng Thanh Trúc bĩu mũi, bày tỏ sự bất mãn của mình: "Ngươi nói cứ như thể chỉ có mỗi Lăng Ngọc Yến mới quan tâm ngươi vậy".

"Tiểu Ngư Nhi, từ nhỏ tới lớn là ai nuôi dạy ngươi? Những lúc ngươi tập luyện bị thương là ai đã giúp ngươi bôi thuốc? Rồi khi ngươi bị tiểu nha đầu Lục Đan của Tam Tiên Đảo ức hiếp, là ai đã thay ngươi đi đòi công đạo?"

"Chưa hết. Ta hỏi ngươi chứ, nhờ có linh đan dược thủy của ai mà ngươi mới nâng cao thể chất, mới chống chịu được với áp lực nghiền ép ở Phệ Tinh Đới Nguyệt Động? Và hiện giờ, Lăng Thanh Trúc ta phải bôn ba như vậy, rốt cuộc cũng là vì ai?"

"Sư phụ, đều... là vì đệ tử".

"Phải, đều là vì ngươi hết a".

Lăng Thanh Trúc mau chóng bồi thêm: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi thấy không? Vì sư đối với ngươi tốt biết nhường nào, ấy vậy mà ngươi lại chẳng thèm quan tâm tới ta gì cả".

"Sư phụ, không phải như thế đâu".

Lăng Tiểu Ngư nhìn ân sư, chân tâm tỏ bày: "Đối với sư phụ, đệ tử trước nay đều vẫn luôn tôn kính. Trong lòng đệ tử, sư phụ cũng giống như Yến cô cô, đều là những người quan trọng nhất".

"Quan trọng? Quan trọng tới cỡ nào?".

Lăng Thanh Trúc hỏi thử: "Tiểu Ngư Nhi, ta hỏi ngươi nhé, nếu một ngày nào đó ta thân lâm hiểm cảnh, để cứu được ta thì ngươi phải chấp nhận hi sinh mạng sống của mình, như vậy tiểu tử ngươi có nguyện không?".

Lần này Lăng Tiểu Ngư không đáp ngay. Hắn có điều nghĩ ngợi.

Không, Lăng Tiểu Ngư hẳn không sợ chết. Hắn chỉ là còn bận lòng vì Lăng Ngọc Yến...

...

"Sư phụ."

Trải qua hồi lâu trầm mặc, Lăng Tiểu Ngư cuối cùng cũng đưa ra lựa chọn. Hắn nói với Lăng Thanh Trúc, một cách thành thật nhất: "Nếu như thật sự có một ngày như vậy, đệ tử nhất định sẽ cứu người".

"Kể cả khi ngươi phải từ bỏ mạng sống của mình?".

Nhận được cái gật đầu xác nhận, Lăng Thanh Trúc hỏi tiếp: "Thế còn Lăng Ngọc Yến, ngươi chết rồi thì nàng phải làm sao?".

Cùng với cái cúi đầu, Lăng Tiểu Ngư nói ra: "Nếu như thật sự có ngày đó, đệ tử hy vọng sư phụ có thể thay đệ tử sớm hôm bầu bạn với Yến cô cô, để cô cô trải qua quãng đời còn lại trong yên bình thanh thản..."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Bắc Hà Trấn

...

Lăng Thanh Trúc đã im lặng, trong một vài giây. Mấy lời đồ nhi vừa nói kia, chúng làm nàng xúc động. Đôi chút.

Nhưng dù vậy, nàng không bộc lộ ra. Thay vì thành thật thú nhận thì nàng lại bày ra bộ mặt bất đắc dĩ, lắc đầu than nhẹ: "Thượng thiên à thượng thiên, Lăng Thanh Trúc ta cả đời anh minh, vì sao lại thu phải một tên đệ tử ngốc nghếch như vậy..."

Cảm thán xong, chả buồn liếc ai kia thêm lần nào nữa thì Lăng Thanh Trúc đã nhấc mông đứng dậy.

"Thằng ngốc. Ngươi còn ngồi thù người ở đó làm gì? Mau theo ta".

...

Nửa giờ sau.

Vị trí hiện tại đã không phải chốn thâm sơn, cũng chẳng phải nơi cùng cốc. Ở đây là một thị trấn. Của những phạm nhân.

Cái chốn thế tục này, quang cảnh so ra kém xa Đào Hoa thôn của Lăng Tiểu Ngư. Trong trấn có rất ít hoa cỏ, nhưng bù lại kiến trúc thì hiện diện khá nhiều, thêm nữa phần lớn cũng rất khang trang..

Ở đây, thay vì lợp tranh như tại Đào Hoa thôn thì nhà nào nhà nấy đều là mái ngói phủ đầy, thậm chí có nhà còn được xây lên hẳn ba bốn tầng, rất đồ sộ cao sang..

Rõ ràng, thị trấn này, tính ra cũng đủ gọi phồn hoa.

...

Đứng nhìn chón đông người qua lại với một bầu không khí náo nhiệt, ồn ào của kẻ mua người bán ấy, Lăng Tiểu Ngư có đôi chút ngỡ ngàng, thật lâu cũng chưa thốt ra được câu nào.

Bên cạnh, Lăng Thanh Trúc thấy thế mới hỏi: "Thế nào? Cảm giác rất mới lạ hả?".

Lăng Tiểu Ngư chẳng giấu giếm, gật đầu: "Đây là lần đầu tiên đệ tử chứng kiến một cảnh tượng náo nhiệt như vậy".

"Náo nhiệt à...".

Lăng Thanh Trúc cười ân ý, nói: "Tiểu Ngư Nhi, sự ồn ào này, tiểu tử ngươi có tin nó sẽ rất nhanh liền giảm xuống không?".

Ngờ ân sư định bày trò gì, Lăng Tiểu Ngư dò hỏi: "Sư phụ, người... người không phải tính làm gì bọn họ đấy chứ?".

"Sư phụ, bọn họ đều là thế tục phạm nhân...".

"Xuy... Tiểu tử ngươi nghĩ đi đâu vậy...".

Thần tình bất mãn, Lăng Thanh Trúc chỉ tay vào mặt đồ nhi mình, tiếp lời: "Tiểu Ngư Nhi, kẻ sẽ làm gì bọn họ không phải ta mà chính là tiểu tử ngươi đây".

"Đệ tử?".

Lăng Tiểu Ngư không hiểu: "Sư phụ, đệ tử sao có thể làm gì họ được...".

"Vậy là tiểu tử ngươi không tin?".

Lăng Thanh Trúc chẳng muốn nói nhiều, lập tức nắm lấy tay người đứng bên cạnh lôi đi.

"Được rồi. Nếu không tin thì ta sẽ để ngươi tự mình kiến thức".

...

Ban đầu, Lăng Tiểu Ngư đứng còn nghi hoặc, không biết Lăng Thanh Trúc sẽ bày ra trò gì. Nhưng đến hiện tại, hẳn rồi cuộc hiểu được vấn đề, biết rằng mình đã nghĩ sai.

Sư phụ hắn, nằng chẳng bày ra trò gì cả. Quả đúng như lời nàng ban nãy, chính Lăng Tiểu Ngư hẳn mới là nguyên nhân khiến cho bầu không khí náo nhiệt của trấn Bắc Hà này đột ngột giảm xuống.

Không, Lăng Tiểu Ngư hẳn nào đã động tay động chân cái gì. Hẳn bất quá cũng giống như sư phụ mình, thông thả bước đi trên con đường lớn mà thôi. Điểm khác biệt, có chăng nằm ở hình thức diện mạo.

Trái với Lăng Thanh Trúc yêu kiều diễm lệ, áo trắng tinh khôi, khuôn mặt Lăng Tiểu Ngư hẳn lại rất đỗi bình phàm trong khi y phục thì...

Trên rách vài mảng to, dưới rách mấy mảng nhỏ, trước sau còn dính đầy vết máu khô... Bộ dạng này, với tu sĩ thì không sao, nhưng trong mắt thế tục phạm nhân... Rõ ràng là rất khủng khiếp. Bọn họ sợ... âu cũng bình thường.

...

Cứ đi tới đâu là người ta khiếp đảm tránh lui tới đó, điều này khiến cho Lăng Tiểu Ngư rất không thoải mái. Hắn đưa mắt cầu cứu ân sư: "Sư phụ, người xem có thể...".

"Sao? Hỏi ta y phục à?".

Lăng Thanh Trúc rất sáng khoái gật đầu: "Được. Để ta lấy mấy chiếc váy của ta đưa cho ngươi mặc".

Váy?

Khuôn mặt co rút, Lăng Tiểu Ngư nói rõ hơn: "Sư phụ, người đừng đùa nữa. Người mau kiếm cho đệ tử một bộ y phục khác đi".

"Kiếm?".

Lăng Thanh Trúc tỏ vẻ khó khăn: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi bảo ta phải đi đâu kiếm y phục bây giờ?".

"Bên kia".

Theo hướng tay đồ nhi vừa chỉ, Lăng Thanh Trúc xoay đầu ngo qua thì thấy quả có một cửa hiệu buôn bán quần áo thật.

"Sư phụ, chúng ta mau qua đó đi".

Chẳng cho ân sư có cơ hội suy tính, chối từ, lời vừa ra khỏi miệng thì Lăng Tiểu Ngư đã lập tức hành động. Tay nắm chặt tay, hần kéo nàng đi tới cửa hiệu buôn bán y phục nọ.

...

"Chào ông chủ".

"C-Chào khách... khách quan...".

Không được tự nhiên như hai sư đồ họ Lăng, chủ cửa hiệu phải lấy hết can đảm mới nói ra được một câu. Cái này tất nhiên chẳng phải lỗi của hần, hết thảy là do một mình Lăng Tiểu Ngư. Bộ dạng rách rưới máu me hiện giờ của hần, trông thật là ghê người lắm.

Cũng tự mình hiểu lấy căn nguyên, Lăng Tiểu Ngư nào dám trách cứ gì. Hần khề hắng giọng, bảo: "Ông chủ, ta muốn mua một bộ y phục".

"V-Vâng...".

Chủ cửa hiệu tránh sang một bên, tay chỉ vào mớ quần áo đang treo ở bức tường đối diện, nói: "Khách quan, y phục... y phục toàn bộ đều ở đó. Ngài cứ... cứ tùy ý chọn".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 162: Tướng Công?

"Hmm... Cảm ơn ông chủ".

Có lẽ bởi không muốn làm chủ cửa hiệu phải khiếp đảm thêm nữa nên Lăng Tiểu Ngư chỉ lấy đại một bộ y phục, mặc xong liền rời đi ngay.

Thanh toán ư? Tất nhiên là để lại cho Lăng Thanh Trúc. Chứ còn Lăng Tiểu Ngư hần, trên người hần làm gì có tiền. Tinh kim, khoáng vật thì may ra...

...

Sau khi thay đổi y phục, Lăng Tiểu Ngư đã quay trở lại với diện mạo vốn có, chưa đủ nổi bật nhưng chí ít cũng tươm tất gọn gàng.

Lẽ dĩ nhiên, đối với hình dạng này của hần, người qua đường đã không còn ai chú ý tới nữa. Hấp dẫn ánh nhìn kẻ khác, có chăng là sư phụ Lăng Thanh Trúc của hần.

Chả có gì phải vướng mắc. Mặc dù tuổi đã tính bằng thế kỷ nhưng thân là tu tiên giả, nhờ đạo hạnh thâm sâu cùng bí quyết dưỡng nhan nên dung mạo của Lăng Thanh Trúc nàng vẫn giữ được nét trẻ trung nguyên vẹn giống thuở nào. Nhìn nàng, kẻ không biết cứ tưởng là cô gái hai lăm, hai sáu ấy chứ.

...

Liếc trái ngó phải thấy hướng nào cũng có kẻ đang lén nhìn mình, Lăng Thanh Trúc bất đắc dĩ thở dài: "Haizz... Trời sinh ta ra cũng quá mị hoặc rồi. Tùy tiện đi trên đường thôi đã khiến thế nhân si ngốc đảo điên...".

"Hừm... Sư phụ à, chắc là chưa tới mức đó đâu".

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi không cần phải an ủi ta. Nhan sắc của mình thế nào ta tự biết... Chắc, chỉ sợ đến tiền nữ trong truyền thuyết cũng chẳng bì được...".

"Khục...".

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi ho cái gì? Có ý kiến gì sao?".

"Dạ... Không có".

...

Thong thả đi dạo một hồi, đôi chân Lăng Thanh Trúc lúc này rốt cuộc cũng chịu dừng lại. Nàng nhìn tấm biển treo trên khách điểm ba tầng trước mặt, gật gù: "Ủm, khách điểm Nhục Lai này cũng không tệ".

"Tiểu Ngư Nhi, chúng ta vào trong thôi".

...

"Chào hai vị khách quan, xin hỏi tiểu nhân có thể giúp gì cho hai vị?" Bên quầy tính, lão chường quầy tuổi độ năm mươi, mặt dính nốt ruồi ngay sát mép vừa nhìn thấy hai sư đồ họ Lăng tiến vào liền đón đầu tươi cười, hỏi.

Đáp lại hần, Lăng Thanh Trúc lạnh nhạt mà rằng: "Chúng ta muốn thuê phòng. Còn không?".

"Dạ thưa khách quan, vẫn còn... vẫn còn...".

Vẫn nụ cười đầy thiện chí, vẫn cái giọng niềm nở nọ, lão chường quầy nói tiếp: "Khách quan, bốn điểm hiện còn trống ba phòng, một phòng loại bình thường và hai phòng loại thượng hạng. Không biết hai vị khách quan muốn chọn phòng loại nào?".

"Thượng hạng đi." Lăng Thanh Trúc tùy ý.

"Dạ, có ngay".

Lão chường quầy toan gọi tiểu nhị, nhưng chợt nghĩ tới gì, hần lại hỏi thêm lần nữa: "Ừm, khách quan. Chẳng hay hai vị muốn lấy một phòng hay là hai phòng?".

"Hai phòng".

"Một phòng".

Gần như đồng thời, hai câu trả lời cất lên. Một là của Lăng Tiểu Ngư, còn hai thì là của Lăng Thanh Trúc.

Hai sư đồ quay mặt nhìn nhau, cuối cùng, Lăng Thanh Trúc chẳng biết nghĩ gì lại hướng Lăng Tiểu Ngư nói: "Tướng công, chàng nói gì vậy? Chúng ta đã là phu thê rồi, chàng sao còn muốn ở riêng?".

Hả? Phu... Phu thê?

Lăng Tiểu Ngư trợn mắt há mồm, tính nói nhưng nhất thời lại chẳng biết nên nói gì cho phải.

Sư phụ hần, nàng vừa nói gì thế kia? Từ khi nào mà hần đã biến thành tướng công của nàng rồi?

Trong lúc họ Lăng còn đang dờ người ra vì bất ngờ quá lớn do sư phụ mình vừa mới dành tặng thì nàng đã quay mặt sang nơi khác. Lấy ra một nén bạc rồi đem đặt lên bàn, Lăng Thanh Trúc cười bảo: "Chường quầy, tướng công ta tính tình có hơi nhút nhát, ông đừng để ý. Ông cứ cho chúng ta một phòng thượng hạng là được rồi".

Rất hiểu ý, lão chường quầy thu lấy nén bạc xong, lập tức gọi một tên tiểu nhị lại.

"A Đầu, người mau dẫn hai vị khách quan lên căn phòng thượng hạng phía đông đi".

"Vâng ạ".

Ứng tiếng với ông chủ, tên tiểu nhị liền tiếp cận hai sư đồ Lăng Thanh Trúc, khom người kính cẩn: "Hai vị khách quan, xin mời hai vị đi theo tiểu nhân".

"Ừm".

Lăng Thanh Trúc gật nhẹ, toan bước đi thì chợt nhớ tới Lăng Tiểu Ngư nên dừng lại.

Trông thần tình ngơ ngác ngác kia của hần, trong dạ nàng không khỏi buồn cười. Nàng nắm lấy tay hần, chậm rãi kéo đi.

"Tướng công, chàng còn ngại ra đó làm gì? Chúng ta lên phòng thôi".

...

Vài phút sau.

Bên trong căn phòng thượng hạng đầy đủ tiện nghi, Lăng Thanh Trúc đứng ở trước mặt đồ nhi, ngón tay vẽ loằng ngoằng tại hư không, cười hỏi: "Tướng công đang nghĩ gì mà mặt mày đăm chiêu vậy?".

"Sư phụ, người đừng đùa nữa." Lăng Tiểu Ngư đem cánh tay đang đung đưa trước mặt mình gạt xuống, cau mày nói.

Cảm nhận được đồ nhi không vui, Lăng Thanh Trúc cũng biết ý mà ngưng trêu đùa. Nàng bĩu môi: "Chỉ đùa một chút thôi, tiểu tử nguoi làm gì mà nhăn nhó vậy".

Chẳng cho là phải, Lăng Tiểu Ngư phản bác: "Sur phụ, chuyện này sao có thể đùa giỡn được chứ. Chúng ta là người trong danh môn, làm vậy... Nếu để người khác nghe được sẽ tổn hại tới uy danh của sư phụ...".

"Xuy...".

Lăng Thanh Trúc xem thường: "Tổn hại uy danh gì chứ? Nguoi làm như ta là người ưa thích hư vinh lắm ấy".

"Mà, tiểu tử nguoi có phải là lo xa quá rồi không? Ở cái chỗ thế tục phàm nhân này, tu sĩ ai ghé qua làm gì?... Lùi một bước, cứ cho là có người quá rảnh rồi tìm tới đây đi, vậy thì sao? Lễ nào ta đây không phát giác được?".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 163: Có Kẻ Bám Theo

...

"Sư phụ, tóm lại là không được...".

Mặc cho Lăng Thanh Trúc có diễn giải thấu tình đạt lý ra sao, Lăng Tiểu Ngư vẫn trước sau như một, thủy chung không tán đồng với cách xưng hô tùy tiện của nàng.

Hết cách, Lăng Thanh Trúc chỉ đành chấp nhận nghe theo. Nàng thở dài cảm khái: "Haizz... Biết thế này ta thà dẫn Chu tiểu tử đi theo còn tốt hơn. Tiểu Ngư Nhi nguoi cứ y như khúc gỗ, chả biết vui đùa gì hết".

...

Im lặng vài giây, Lăng Thanh Trúc chợt bảo: "Được rồi, chúng ta bàn chính sự đi".

Thái độ loáng cái đã nghiêm túc lên hẳn, nàng tiếp lời: "Tiểu Ngư Nhi, trong số mười hai loại tài liệu phụ trợ chúng ta hiện đã có được mười một. Còn lại tinh huyết Thiên Hồ - loại tài liệu cuối cùng kia - thì cũng chỉ có thể tiến nhập Thanh Khâu Sơn mới lấy được".

"Tiểu Ngư Nhi, chuyến đi này... ta nghĩ là nguoi không nên theo cùng".

"Sư phụ, sẽ có nguy hiểm sao?".

"Nguy hiểm? Ta có bảo thế sao?".

Lăng Thanh Trúc trấn an: "Tiểu tử nguoi không cần lo. Ta đã kể với nguoi rồi đó thôi. Trước kia ta từng ra tay cứu nhị công chúa của Thiên Hồ tộc, đối với hồ tộc bọn họ thì ta chính là ân nhân a".

"Vậy sao sư phụ không cho đệ tử đi cùng?" Lăng Tiểu Ngư vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng, tiếp tục đặt nghi vấn.

Và rất nhanh, nó đã liền được người giải đáp.

"Tiểu Ngư Nhi." - Lăng Thanh Trúc nói - "Tiểu tử nguoi có điều không biết. Tộc nhân Thiên Hồ trước nay đều luôn tự cho mình là giống loài cao quý, đối với cả yêu loại và nhân loại chúng ta đều rất xem thường. Thanh Khâu là lãnh địa của bọn họ, nếu chưa có sự cho phép mà tự tiện xâm nhập, hậu quả sẽ khó lường lắm".

"Hम्म... Thật ra có một chuyện nữa mà ta quên chưa kể với nguoi. Đó là Thiên Hồ tộc có tư tưởng "nữ tôn nam ti", hiểu nôm na là trọng nữ khinh nam. Chưa nói tới ngoại nhân bên ngoài, ngay trong chính bộ tộc của mình, sự xuất hiện của nam nhân cũng đã rất hạn chế. Bọn họ bị cấm đoán rất nhiều...".

"Tiểu Ngư Nhi, nguoi nghĩ xem. Nếu một nam nhân loài người như nguoi xuất hiện tại Thanh Khâu Sơn, còn là trước mặt nhị công chúa của Thiên Hồ tộc, vậy thì người ta sẽ nhìn nguoi thế nào?".

"... Phải chi tu vi của nguoi là chân nhân trung kỳ hay hậu kỳ gì đấy còn đỡ, đằng này...".

Lăng Thanh Trúc tặc lưỡi lắc đầu: "Chắc, vẫn đỉnh trung kỳ... Ta nghĩ trong mắt Thiên Hồ tộc người ta, tiểu tử nguoi e cũng chỉ như con sâu, con kiến mà thôi...".

...

Qua một hồi lâu ngồi nghe sư phụ mình phân tích, Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc đã hiểu được căn nguyên.

Sư phụ hắn nói đúng, sự hiện diện của hắn chẳng những không giúp ích được gì mà có thể còn gây ra phiền toái cho nàng.

"Sư phụ, vậy đệ tử sẽ ở Bắc Hà trấn này đợi người".

Ngó thấy đồ nhi đã thông suốt, Lăng Thanh Trúc cũng an lòng: "Ừm, như thế là tốt nhất".

...

Cuộc trò chuyện giữa hai sư đồ diễn ra thêm một lúc nữa thì kết thúc. Và khi nó kết thúc thì... Lăng Thanh Trúc cũng liền đứng dậy rời đi.

Thanh Khâu Sơn, đây chính là nơi nàng sẽ hướng đến.

...

Còn lại một mình, Lăng Tiểu Ngư ngồi trầm tư trong phòng, chừng khi nắng chiều đã nhạt, lúc này hắn mới chuyển mình đứng lên, bước ra khỏi căn phòng.

Bên dưới, vừa trông thấy thân ảnh hắn ở lưng chừng cầu thang, lão chủ quán quày đã cười tươi chào hỏi: "Khách quan, ngài tính ra ngoài sao?".

"Ừm".

Lăng Tiểu Ngư gật khẽ xem như đáp lại. Kế đấy thì tiếp tục bước đi.

"Khách quan đi thông thả. Tối tiểu nhân sẽ sai người làm mấy món ngon mang lên cho ngài dùng bữa".

...

...

"Bánh bao đây! Bánh bao nóng hổi vừa thổi vừa ăn đây!".

"Bánh bao đây...!".

...

"Hoành thánh đây! Hoành thánh đây!".

"Khách quan, ngài ăn thử một bát hoành thánh đi?".

Trước sự mời mọc của lão chủ quán, Lăng Tiểu Ngư nhẹ lắc đầu: "Cảm ơn ông chủ, nhưng ta không thấy đói".

"Khách quan, không đói cũng ăn thử một bát đi. Hoành thánh của lão là ngon nhất ở cái trấn này. Lão đảm bảo khách quan sẽ thấy hài lòng...".

"Ông chủ, thật sự là không cần đâu".

Lăng Tiểu Ngư lần đầu tiên được người ta nhiệt tình lôi kéo mời mọc nên khó tránh có chút mất tự nhiên. Hắn nhanh chóng lách người tránh đi, sau đấy thì vội vàng chạy khỏi quán hoành thánh của ông lão nọ.

Phải, theo nghĩa nào đó thì có thể gọi là chạy.

...

"Khi... Tên gốc...".

Lăng Tiểu Ngư vừa đi thì từ phía sau, cách quán hoành thánh khoảng tầm chục bước chân, một thanh âm trong trẻo liền cất lên. Thanh âm này, nó là từ trong miệng một cô gái phát ra.

Lại nói, vị cô nương này khá lạ mắt, vừa nhìn đã biết chẳng phải phường dân đen áo vải. Trang phục nàng mặc, khí chất nàng có, căn bản không giống bất kỳ ai ở cái trấn Bắc Hà này.

Tương tự Lăng Tiểu Ngư, cô gái cũng là một tu sĩ, đạo hạnh thậm chí còn thâm sâu hơn rất nhiều, đã là chân nhân cấp bậc...

Đôi mắt trông theo bóng người vừa "chạy" đi, cô gái nhíp chân, thầm nghĩ: "Không ngờ ở chỗ này lại vẫn có thể gặp được tu sĩ. Xem bộ dạng kẻ kia, nếu chẳng phải tán tu từ chôn thăm sơn cùng cốc bước ra thì cũng là đệ tử danh môn hạ sơn hành tẩu...".

"Ta hiện cũng không có việc gì làm, hay là cứ đi theo hần một chút xem thử. Biết đâu lại có trò hay...".

Trong lòng đã có quyết định, cô gái chẳng chần chừ nữa, lập tức bước theo Lăng Tiểu Ngư đằng trước...

...

Đối với cái đuôi phía sau, Lăng Tiểu Ngư như cũ vẫn chưa hề hay biết. Hần tiếp tục chuyển đi dạo của mình trong sự hiếu kỳ, xen lẫn vài phản thích thú...

Cứ thế, hần đi mãi cho tới cuối đường, tiếp đẩy thì rẽ vào những con ngõ. Trong quá trình di chuyển này, thỉnh thoảng hần cũng có ghé xem vài nơi, nhưng giống như tại quán hoành thánh nọ, hần tuyệt nhiên không hề đụng tay vào món gì. Chỉ xem, và xem, đây là tất cả những gì hần đã làm.

Khỏi phải nói, điều đó chắc chắn sẽ chẳng thể nào khiến cho người ta thấy thú vị được. "Cái đuôi" ở phía sau hần, năng đang rất nhàm chán là khác.

"Cái tên này làm gì vậy chứ? Đi cả buổi trời chỉ để nhìn ngắm thôi sao?".

"Aizz... Quả nhiên là tên ngốc từ chôn thăm sơn mò ra mà".

Cô gái lắc đầu, định quay đi thì...

"Khịt khịt...".

"Cái mùi này... có chút quái lạ".

Khuôn mặt đành lại, cô gái tập trung đưa mắt đảo quanh tìm kiếm.

Không phải tốn quá nhiều thời gian, nàng đã tìm được khởi nguồn của luồng khí thoang thoang mùi hương cổ quái kia.

Ở phía trước, hơi chếch về bên tay phải nàng, cách độ bảy, tám bước chân có một tiểu cô nương đang đứng. Mùi hương chính là từ trên người cô bé phát ra.

"Humm? Yêu quái".

p/s: Tiểu ma nữ đã xuất hiện!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Tiểu Yêu Hồ

"Cô bé này...".

Giống như kẻ bám đuôi mình, Lăng Tiểu Ngư cũng đã phát giác ra sự bất thường trên người tiểu cô nương nọ. Thông qua pháp nhãn vừa triển khai, hần khẳng định cô bé chính là một yêu quái, thuộc chủng hồ yêu.

Tuy vậy, trong lòng hần vẫn còn điều nghi hoặc...

"Cô bé này đích xác là yêu quái, nhưng khí tức tại sao... hình như còn chẳng bằng một tu sĩ trúc cơ kỳ nữa".

"Lẽ nào cô bé không phải yêu tu hoá hình kỳ tu luyện lâu năm mà là con cháu của một vị đại yêu nào đấy?".

Tin là như vậy, Lăng Tiểu Ngư đứng im tiếp tục theo dõi. Hần muốn xem xem tên tiểu yêu kia định giờ trò gì.

Mặc dù Lăng Tiểu Ngư hần xuất thân danh môn, được dạy phải có nghĩa vụ trừ yêu diệt ma, phù trợ chính giáo, nhưng như thế không có nghĩa hần cứ gặp yêu là giết, gặp ma là diệt. Cũng như sư phụ hần từng nói, người có thiện - ác, yêu ma có tốt - xấu. Tùy tiện lạm sát hần cho là không nên.

...

Quyết định của Lăng Tiểu Ngư, lần này thực rất đúng đắn. Bởi lẽ tiểu cô nương khá ái kia đã chẳng hề làm ra một việc xấu xa nào cả. Suốt một đời lâu cô bé chỉ đứng nhìn chăm vào mấy xâu kẹo hồ lô rực rỡ sắc màu được cắm vào ụ cọc rom ở nơi gần đó, ánh mắt khao khát vô cùng.

Thế rồi, khi đã kiểm lòng không được nữa, cô bé xê dịch tới trước, nuốt xuống một ngụm nước bọt, hỏi xin người bán kẹo: "Đại thúc, có thể... có thể cho ta một cái không?".

Trước vẻ khả ái và trông mong nọ, những tưởng người bán kẹo sẽ động lòng trắc ẩn mà lấy cho cô bé một xâu thì không, hắn đã thẳng thừng từ chối.

"Không cho! Không cho!".

"Tiểu nha đầu, có tiền thì mua không có tiền thì đi chỗ khác chơi, đừng cản trở ta buôn bán".

"Ăn mặc sang trọng như vậy mà lại không có tiền, thật không hiểu nổi...".

Bị người thẳng thừng từ chối, lại còn đuổi xua, tiểu cô nương lập tức xụ mặt, xem đáng về chừng sắp khóc.

Cô bé cúi gầm xuống, lặng lẽ quay lưng bước đi...

Đứng bên này, Lăng Tiểu Ngu chứng kiến từ đầu tới cuối, trong lòng khó tránh có phần bất nhẫn. Nhận định tiểu cô nương chẳng phải một yêu quái xấu, hắn bước vội tới, đem cô bé giữ lại.

"Tiểu muội muội".

Cô bé nghe gọi thì ngẩng đầu lên, nhìn Lăng Tiểu Ngu, hỏi lại: "Ngươi kêu ta?".

"Ừm".

Lăng Tiểu Ngu nở nụ cười thân thiện, chỉ vào mấy xâu kẹo hồ lô rực rỡ sắc màu, nói tiếp: "Tiểu muội muội, muội muốn ăn thứ đó phải không?".

Cô bé hồ yêu thành thật gật đầu: "Ừm... Nhưng mà... ta không có tiền. Chỉ nhị tỷ mới có tiền".

"Vậy nhị tỷ của muội đâu?".

"Lúc nãy nhị tỷ nói có chút việc cần làm, dặn ta đứng đợi ở chỗ này".

"Thì ra là vậy".

Càng tiếp xúc với tiểu hồ yêu, trong lòng Lăng Tiểu Ngu càng thấy có thiện cảm. Hắn thấy cô bé rất giống với Gia Gia...

Theo thói quen, hắn đưa tay xoa đầu cô bé: "Tiểu muội muội, để ta mua cho muội".

Nói rồi, hắn quay sang người bán kẹo, bảo: "Ông chủ, lấy cho ta hai xâu".

"Dạ, có ngay! Có ngay!".

Khác xa lúc đuổi xua tiểu cô nương hồ yêu, lần này người bán kẹo tỏ ra hết sức niềm nở. Động tác mau lẹ, hắn rút hai xâu kẹo hồ lô đưa cho Lăng Tiểu Ngu: "Công tử, kẹo hồ lô của ngài đây".

"Ừm".

Lăng Tiểu Ngu tiếp nhận xong liền xoay lưng lại, cầm đưa cho tiểu cô nương hồ yêu vốn đang đứng ngóng trông.

"Tiểu muội muội, cho muội".

"Ừc...".

"Tiểu muội muội, sao vậy?".

"Ta... Nhị tỷ ta nói đừng có nhận đồ của người lạ. Rất có thể bọn họ đang có ý xấu...".

Lăng Tiểu Ngu cười nhạt, cố tỏ ra mình là người tốt: "Tiểu muội muội, muội nhìn xem ta chỗ nào giống người xấu không?".

"Cái này...".

Tiểu hồ yêu quan sát một lúc thì gật đầu: "Đúng là cũng không giống người xấu lắm".

"Ta đương nhiên không phải người xấu".

Lăng Tiểu Ngự đứng đưa hai xâu kẹo hồ lô, gặng thuyết phục: "Muội xem, có người xấu nào lại đi mua đồ tặng cho muội chứ".

"Tiểu muội muội không cần lo lắng. Muội cảm lấy đi".

"Hmm...".

Tiểu hồ yêu có chút đắn đo, nhưng rồi rốt cuộc vẫn không kháng cự được sức hấp dẫn từ màu sắc và hương vị của hai xâu kẹo hồ lô. Cô bé rụt rè đưa tay tiếp nhận, nhận xong thì lập tức quay mặt đi, cắn liền một viên.

Đứng sau lưng cô bé, Lăng Tiểu Ngự hỏi thử: "Có ngon không?".

"Nhon (ngon)..."

Nghe thanh âm bị biến tấu kia từ tiểu hồ yêu, Lăng Tiểu Ngự lắc đầu cười cười. Hắn đang tính nói thêm thì ở phía sau, tiếng của người bán kẹo chọt cất lên.

"Công tử..."

Đợi cho Lăng Tiểu Ngự quay lại nhìn, người bán kẹo lúc này mới tiếp tục: "Công tử, ngài vẫn chưa trả tiền".

Tiền?

Lăng Tiểu Ngự vừa nghe tới chữ này thì liền biến sắc.

Trên người hắn... không có tiền a!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Mỹ Nhân Cứu Anh Hùng

...

"Công tử, ngài... không phải là không có tiền đấy chứ?".

Đợi hồi lâu vẫn chưa thấy Lăng Tiểu Ngự móc túi tiền ra trả, người bán kẹo mới đâm ngờ vực. Hắn nhăn mày, ý tứ dọa dẫm: "Công tử, Trương Ba ta buôn bán nhỏ lẻ, không có kẹo dư mà đem cho. Ngài nếu muốn ăn quýt thì ta cũng chỉ đành nhờ mấy vị quan gia phân xử".

Tay chỉ mấy tên sai nha đang ngồi uống rượu ở một tửu điếm gần đó, Trương Ba tiếp lời: "Công tử, thế nào? Có muốn ta kêu họ lại?".

"Ông chủ xin đừng hiểu lầm, ta không phải có ý quýt tiền".

"Vậy thì hãy mau trả tiền đi".

"Chuyện này..."

Liên tiếp bị giục, Lăng Tiểu Ngự nhất thời chưa biết xử trí ra sao, đành quay lại nhìn tiểu hồ yêu.

Hắn chưa nhìn còn tốt, vừa nhìn thì liền trợn mắt ngay. Tiểu hồ yêu kia, nó căn bản là chẳng quan tâm gì đến tình cảnh khó khăn của Lăng Tiểu Ngự hắn, thứ duy nhất khiến nó bận lòng chỉ có mỗi hai xâu kẹo hồ lô trên tay mà thôi.

Không rõ từ khi nào, một trong hai xâu kẹo ấy đã bị tiểu hồ yêu nó ăn sạch sành sanh; cái còn lại, lúc này hiện cũng đang được nó tranh thủ xử lý...

Nhìn bộ dáng vội vội vàng vàng như sợ bị người đòi kẹo lại kia của tiểu hồ yêu nó, Lăng Tiểu Ngự thực chẳng biết nói sao cho phải, rốt cuộc đành câm nín.

Kẹo đã ăn, giờ có muốn hoàn trả cũng không được nữa. Bất đắc dĩ, Lăng Tiểu Ngự mới giả vờ cho tay vào trong áo, lặng lẽ lấy từ giới chỉ ra một lọ đan dược.

"Ông chủ, ừm... lúc nãy ta vội đi ra ngoài nên không có mang theo tiền. Nhưng ta có thứ này..."

"Đây là một lọ Thanh Linh Đan, có công dụng giải độc bồi nguyên, rất tốt cho cơ thể. Ông chủ xin hãy nhận lấy, coi như thay thế số tiền mua kẹo hồ lô của ông".

...

"Lấy đan thay tiền sao?"

Đúng cách Lãng Tiểu Ngư một đoạn, cô gái lạ mặt chứng kiến hành vi kia của hắn thì thâm cười. Nàng đoán trò hay nó vẫn còn.

Thanh Linh Đan trong mắt tu sĩ tính ra cũng không phải loại quá trân quý, nhưng đối với thế tục phạm nhân thì đích xác là ngàn vàng khó mua. Dùng hai xâu kẹo hồ lô để đổi lấy một lọ Thanh Linh Đan, giao dịch này rõ ràng quá hời cho Trương Ba - người bán kẹo nọ.

Nhưng là...

Trương Ba chỉ là người trần mắt thịt, hắn há có thể nhận biết Thanh Linh Đan?

Thực tế, chuyện diễn ra đúng y như dự đoán của cô gái. Trương Ba vừa nghe xong những lời Lãng Tiểu Ngư nói thì lập tức nổi giận, lớn tiếng mà rằng: "Giải độc bồi nguyên sao? Tiểu tử, ngươi tính lừa ai đây hả?!"

Dứt khoát đem cánh tay họ Lãng gạt đi, hắn sấn tới nắm lấy cổ áo đối phương, giọng càng thêm gắt: "Tiểu tử, mau trả tiền! Nếu không thì đừng có trách ta!"

"Ông chủ, ta..."

"Ông chủ, để ta trả giúp hắn".

Giữa lúc không khí đang căng thẳng, khi mà Lãng Tiểu Ngư còn chưa biết phải xoay sở ra sao thì may thay, có một người đã đứng ra giải vây cho hắn.

Là một cô gái bề ngoài tuổi độ mười tám đôi mươi, rất xinh đẹp. Phong cách ăn mặc của nàng khá đặc biệt. Thay vì trường y kín kẽ nối liền từ trên xuống dưới như những người khác thì y phục của nàng lại tách hẳn thành hai phần riêng biệt. Áo cổ cao màu đỏ, tay áo gần như chẳng có, chỉ đủ che đậy bờ vai. Không ngoa khi bảo rằng một khi nàng giơ lên cánh tay, mảng da thịt dưới nách sẽ lập tức lộ rõ ra ngay.

Bên trên đã vậy, còn bên dưới...

Cô gái, nàng không mặc quần. Thứ đang che kín hạ thân nàng đây là một chiếc váy. Trương tự phân áo phía trên, chiếc váy này cũng có màu đỏ, chẳng dài lắm, chỉ đủ phủ qua đầu gối.

May sao, từ đầu gối trở xuống dưới, nhờ có đôi giày ống cao mà da thịt nàng mới đỡ bị phơi bày. Chứ nếu không, chỉ e sự hiện diện của nàng sẽ gây nên một tràng xáo động mất. Nhất là khi sự hờ hang kết hợp với dung mạo...

Như đã nói, cô gái, nàng rất xinh đẹp. Nếu như ở Lãng Thanh Trúc là vẻ mỹ hoặc dụ nhân thì trên khuôn mặt nàng, trẻ trung hoạt bát là những gì mà Lãng Tiểu Ngư đang thấy. Thú thực, chỉ sau cái nhìn đầu tiên thôi thì hắn đã bị nàng thu hút. Đặc biệt là cái vòng vãi đang nối liền từ trán ra sau đầu cùng phần tóc mái dày đậm rẽ sang bên phải kia.

Dung nhan ấy, khí chất bất phàm ấy, thế gian có lẽ rất hiếm người có được.

...

Trước sự ngẩn ngơ, kinh ngạc của Lãng Tiểu Ngư, hồng y thiếu nữ móc túi tiền đeo bên hông ra, rất hào phóng đưa hắn cho Trương Ba một chiếc lá bằng vàng, lớn bằng ngón tay.

"Ông chủ, bao nhiêu đây đã đủ để mua hết chỗ kẹo hồ lô này của ông rồi chứ?"

Đối lập với thời điểm lọ Thanh Linh Đan được lấy ra ban nãy, lần này vừa mới trông thấy chiếc lá bằng vàng của hồng y thiếu nữ thì hai mắt Trương Ba liền sáng lên. Hắn nhanh chóng cầm lấy nó, cẩn thận kiểm tra. Tới khi đã xác nhận đây đúng là vàng thật, hắn lập tức niềm nở tươi cười, đưa ngay cộc rom đang giữ.

"Cô nương, đa tạ! Đa tạ!"

"Không cần".

Hồng y thiếu nữ phẩy tay: "Được rồi, người đi đi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Cổ Cổ - Âm Tiểu Linh

...

"Cô nương, hmm... cảm ơn".

Lăng Tiểu Ngư ngó sang hồng y thiếu nữ - người mới ra tay giải vây cho mình, hơi ngại ngần nói ra.

Đáp lại hần, hồng y thiếu nữ chia bàn tay trắng ngần của mình, bảo: "Đưa cho ta".

Đưa?

Lăng Tiểu Ngư nhất thời còn chưa kịp hiểu nên chỉ biết đứng nhìn.

Thấy hần như vậy, hồng y thiếu nữ mới nói rõ: "Lộ Thanh Linh Đan của ngươi. Chẳng phải vừa rồi ngươi tính dùng nó để thay thế số tiền mua kẹo hồ lô sao?".

"À...".

Rốt cuộc đã hiểu ra, Lăng Tiểu Ngư rất sáng khoái cảm lộ đan dược đặt vào lòng bàn tay của người noi dõi điện. Miệng không quên dặn: "Cô nương, Thanh Linh Đan này có công dụng giải độc bởi nguyên, thích hợp dùng cho các trường hợp như...".

...

"À, ra loại thuốc này là dùng như vậy".

Hồng y thiếu nữ kiên nhẫn nghe hết lời dặn dò của người nào đó, cười cười gật gật. Kế đấy, nàng đem lộ Thanh Linh Đan cất đi, từ đầu đến cuối đều chả buồn kiểm tra chút gì.

Chuyển ánh mắt sang người tiểu hồ yêu với khoé miệng lem luốc nước đường, cô tỏ ra thân thiện: "Tiểu muội muội, mặt mày bị vậy bẩn hết rồi kìa".

"Lại đây để tỷ tỷ lau cho".

"Không".

Hơi ngoài ý muốn của hồng y thiếu nữ, tiểu yêu hồ vậy mà thẳng thừng từ chối. Cô bé bước lại gần Lăng Tiểu Ngư, kéo tay áo hần, bảo: "Ngươi giúp ta lau".

"Ta?" Lăng Tiểu Ngư chỉ vào mình, hỏi lại.

"Ừ".

Nhận được cái gật đầu của tiểu hồ yêu, Lăng Tiểu Ngư mới chớp chớp hàng mi, truy ngược: "Tại sao lại là ta?".

Đối với việc lau chùi này, Lăng Tiểu Ngư hần không phải không nguyện ý, chỉ là... hần thắc mắc. Rõ ràng bên cạnh có một người chủ động muốn giúp mà không chịu, trong khi kẻ chẳng nói năng gì như hần đây thì lại được cậy nhờ. Tiểu hồ yêu này rốt cuộc là làm sao...

"Mà thôi, ta cứ giúp nó lau đi vậy".

...

"Tiểu muội muội, xong rồi đó".

"Thật đã sạch rồi chứ?".

"Yên tâm, đã sạch cả rồi".

"Vậy thì tốt".

Tiểu yêu hồ nói hết câu thì liền phúi mông bước sang một bên. Xem bộ dạng ấy thì rõ ràng cô bé chẳng hề có ý định nói tiếng cảm ơn nào.

Thái độ phũ phàng là vậy, thế nhưng Lăng Tiểu Ngư lại không thấy có tí gì khó chịu. Hần chỉ nhẹ lắc đầu cười nhạt cho qua.

Trong khi đó, ở phía bên kia...

Sau một hồi lén lút nhòm ngó mấy xâu kẹo hồ lô cắm ở đầu cọc rom mà hồng y thiếu nữ đang cầm, cô bé xích lại gần hơn một chút, rồi hỏi: "Ngươi có thể bán chịu cho ta mấy cái không?".

"Sao? Tiểu muội muội còn muốn ăn?".

Tiểu hồ yêu không trực tiếp trả lời mà nói: "Ta không có tiền nhưng nhị tỷ của ta thì mang theo rất nhiều tiền. So với túi tiền của ngươi còn lớn hơn. Ngươi bán cho ta, lát nữa nhị tỷ về ta sẽ kêu nhị tỷ trả tiền cho ngươi".

Ngắm hồ thú vị, hồng y thiếu nữ lắc đầu: "Tiểu muội muội, tỷ tỷ đây không thiếu tiền".

"Tại sao? Phàm nhân... À, các ngươi không phải đều rất thích tiền sao?".

"Hi, vậy cứ xem tỷ tỷ đây là một ngoại lệ đi".

...

Trông mắt khe đào, hồng y thiếu nữ đề nghị: "Tiểu muội muội, hay là như vậy, nếu như muội chịu gọi ta một tiếng tỷ tỷ thì ta sẽ cho muội hai xâu kẹo hồ lô".

"Không." Tiểu hồ yêu chần chờ một giây để nghĩ ngợi thì đã dứt khoát chối từ.

Đương nhiên, thiếu nữ hồng y sẽ không vì vậy mà bỏ cuộc. Nàng điều chỉnh tỉ lệ trao đổi: "Tiểu muội muội, hai xâu không đủ vậy thì năm xâu nhé?".

"Không".

Vẫn không?

Lần thứ ba, hồng y thiếu nữ nhượng bộ: "Vậy... toàn bộ số kẹo hồ lô này thì sao?".

Chẳng còn dứt khoát được như trước, lần này tiểu hồ yêu đã phải đắn đo. Nhưng, đắn đo thì đắn đo, sau cùng cô bé vẫn lắc đầu: "Không thêm".

...

"Tiểu nha đầu này khó chơi vậy...".

Qua mấy bận điều chỉnh mà vẫn chưa được người chấp nhận, hồng y thiếu nữ cau mày, cuối cùng đành từ bỏ.

Kèm theo cái lắc đầu, nàng hơi chán nản nói ra: "Aizz... Được rồi được rồi, không gọi thì không gọi. Tỷ tỷ ta đại nhân đại lượng, không thêm chấp tiểu nhân hẹp dạ như muội. Đây, số kẹo này cho muội hết đây".

"Ta là Cô Cô, chẳng phải tiểu nhân".

Miệng nói tay đưa, tiểu hồ yêu tiếp lấy cọc rom với đầy những xâu kẹo hồ lô cắm ở phía trên. Giống với ban nãy, khi được Lăng Tiểu Ngư lau mặt cho, cô bé vẫn không hề nói tiếng cảm ơn nào.

"Tiểu nha đầu này... nói không chừng cũng có chút lai lịch." Bên cạnh, thiếu nữ hồng y thầm suy đoán.

Trải qua một hồi tiếp xúc, từ cách ăn mặc, thái độ và cung cách ứng xử của tiểu hồ yêu, hồng y thiếu nữ có cơ sở để đưa ra nhận định như vậy. Nàng tin trong chủng loại yêu hồ, phụ mẫu cô bé hẳn phải là những người rất có thân phận.

"Hay là ta thăm dò một chút vậy".

Trong lòng đã có chủ ý, hồng y thiếu nữ mỉm cười, hướng tiểu hồ yêu hỏi: "Tiểu muội muội, tên của muội là Cô Cô à?".

"Như (Ừ)".

Đem viên kẹo hồ lô đang nhai trong miệng nuốt xuống, tiểu hồ yêu, cũng tức Cô Cô gật đầu: "Ta tên Cô Cô. Cô ở đây là cái trống chứ không phải tiếng cô trong thiên thu vạn cổ đâu".

"Biết rồi. Tiểu muội muội là cái trống".

Tay chỉ qua một quán nước ở gần đó, hồng y thiếu nữ chợt đề nghị: "Cô Cô muội muội, hay là chúng ta qua bên đó ngồi đi. Muội ăn nhiều kẹo như vậy chắc là cũng khát nước rồi...".

"Ừc... Ngươi nhắc ta mới để ý. Đúng là ta có hơi khát nước thật".

"Vậy chúng ta đi qua đó thôi".

"Chờ một chút".

Cỏ Cỏ rất không nể nang mà đem cánh tay mới nắm lấy tay mình gạt ra. Cô bé kéo áo Lăng Tiểu Ngư - kẻ vẫn đang đứng im lặng từ nãy giờ: "Ngươi cũng qua đó đi".

"Ta?... Hmm... Ta nghĩ là...".

"Ngươi cũng đi đi." Lời từ chối Lăng Tiểu Ngư vẫn chưa kịp nói xong thì tiếng hồng y thiếu nữ đã truyền đến.

Nàng nở nụ cười thiện chí: "Gặp gỡ tức là có duyên. Ngươi nếu không ngại thì chúng ta hãy trò chuyện một lát".

"Cô nương, chuyện này...".

"Ngươi đi đi. Ta thấy ngươi đứng đây cũng đâu có việc gì làm...".

Nói rồi, Cỏ Cỏ bắt đầu ra sức lôi kéo, chẳng cần biết họ Lăng có nguyện ý hay không.

...

Đợi cho tất cả đều đã an vị trên ghế, lúc này hồng y thiếu nữ mới nhìn sang Lăng Tiểu Ngư, hỏi: "Từ nãy giờ ta vẫn chưa biết tên ngươi?".

"À... Ta họ Lăng, tên Tiểu Ngư".

"Tiểu Ngư?" - Đang bụng chén trà uống, Cỏ Cỏ ngước mắt lên, chen vào - "Tức là con cá nhỏ à?".

Lăng Tiểu Ngư gật khẽ coi như xác nhận. Kế đấy, hần hướng qua hồng y thiếu nữ...

Biết ý, thiếu nữ hồng y chủ động nói ra: "Ta họ Âm, tên Tiểu Linh".

"Linh? Cái gì Linh?".

Liếc Cỏ Cỏ - người mới hỏi, hồng y thiếu nữ, cũng là Âm Tiểu Linh giải thích: "Chữ Linh của ta ý chỉ lạnh lợi, đáng yêu".

"Ồ... Ra là lạnh lợi đáng yêu...".

...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 167: Không Đơn Thuần Chỉ Là Những Viên Kẹo

Sau câu nói ấy thì Cỏ Cỏ thôi chẳng hỏi han gì nữa. Cô bé chỉ ngồi đấy, tiếp tục lấy xuống những viên kẹo hồ lô rồi cắn ăn.

Phần Lăng Tiểu Ngư... Hần thì càng không đáng nói. Trước im lặng, sau cũng lặng im, căn bản không khác gì khúc gỗ.

May sao, Âm Tiểu Linh đã chẳng để bầu không khí trầm lắng ấy nổi dài thêm nữa. Nàng vươn tay lấy đi một viên kẹo hồ lô, đưa mời nam nhân noi dõi: "Ngươi ăn thử đi".

"Cô nương, không cần đâu".

Để gì buông tay, thay vì rút về thì Âm Tiểu Linh lại kéo lấy tay Lăng Tiểu Ngư, đặt luôn viên kẹo hồ lô vào đó.

Đối với hành động có phần sỗ sàng này của nàng, Lăng Tiểu Ngư thực rất bất ngờ. Giữa nàng và hắn, đôi bên chỉ là những người xa lạ, bắt quá mới gặp gỡ hôm nay, theo lý thì nàng không nên có hành vi thân mật như vậy mới phải. Dù sao nàng cũng là một nữ nhân kia mà.

"Ngươi đừng có nhìn ta nữa. Mau ăn thử đi. Trông bộ dạng quê mùa của ngươi, ta dám cá là ngươi chưa từng ăn qua thứ này".

Tiếp lời nữ tử họ Âm, tiểu hồ yêu Cỏ Cỏ cũng bồi vào: "Tiểu Ngư, ngươi chưa từng ăn thật à? Vậy thì ngươi mau ăn đi. Ngon lắm".

Trước sự ân cần của Âm Tiểu Linh, sự hối thúc của tiểu yêu hồ Cỏ Cỏ, Lăng Tiểu Ngư dẫu muốn cũng khó lòng từ chối được. Hần miễn cưỡng cầm lấy

xâu kẹo hồ lô mà đưa lên miệng, cắn nhẹ.

"Thế nào? Ngon lắm đúng không?"

Hồi đáp Cỏ Cỏ, Lăng Tiểu Ngư gật đầu: "Ừm, rất ngon. Vị chua ngọt thanh nhẹ, ăn rất vừa miệng".

"Hi hi..."

Có người đồng cảm với mình, tiểu hồ yêu liền cười lên vui vẻ. Cô bé hào phóng rút thêm một xâu kẹo đưa cho Lăng Tiểu Ngư: "Cho người thêm một cái nữa nè".

"Cái này..."

"Cầm lấy".

"Được rồi".

...

"Hừm..."

Theo sau tiếng háng, Âm Tiểu Linh với khuôn mặt đầy thiện chí, hướng tiểu hồ yêu nói: "Cỏ Cỏ muối muối, cũng cho tý một xâu nào".

Cỏ Cỏ ngẩng đầu nhìn lên, giọng dứt khoát: "Không cho".

...

Có lẽ vì tâm tình vừa bị dả kích nên Âm Tiểu Linh đã im lặng trong vài giây. Chừng khi bình tĩnh lại, lúc này nàng mới chất vấn: "Cỏ Cỏ, tại sao Lăng Tiểu Ngư thì được còn tý tý thì không? Toàn bộ chỗ kẹo này đều là tý tý cho muối mà".

Chả chút ngại ngần, tiểu hồ yêu đáp trả ngay: "Lúc này nó là của người nhưng bây giờ nó là của ta. Ta thích cho ai là quyền của ta".

"Thêm nữa... Âm Tiểu Linh người có nhiều tiền như vậy, muốn mua bao nhiêu chẳng được. Nhưng Tiểu Ngư thì khác, trên người hắn không có tiền. Hắn rất đáng thương a".

"Khục khục..."

Lăng Tiểu Ngư đang nhai dở viên kẹo, nghe tiểu hồ yêu nói như thế thì lập tức ho sặc sụa. Hắn thật chẳng ngờ ở trong mắt cô bé mình lại có hình tượng như vậy.

Đáng thương? Hắn... đáng thương lắm sao?

Trực giác mách bảo, Lăng Tiểu Ngư ngó sang chiếc ghế đối diện.

Quả như hắn nghĩ, bên kia, nữ tử họ Âm đang che miệng cười. Xem ra nàng cũng rất có cảm xúc đối với những lời kia của tiểu yêu hồ.

...

"Hừm..."

Có lẽ không muốn làm cho ai kia phải ngượng ngùng, bối rối, Âm Tiểu Linh nhanh chóng thay đổi đề tài. Bắt đầu bằng một câu hỏi: "Cỏ Cỏ muối muối, muối đang ăn kẹo hồ lô, vậy chứ muối có biết nó được làm từ thứ gì, tại sao lại được gọi 'hồ lô' không?"

"Không biết".

Cỏ Cỏ thành thật lắc đầu. Kể đấy thì quay qua hỏi Lăng Tiểu Ngư: "Tiểu Ngư, người có biết không?"

"Ta cũng không biết. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy thứ này".

Dời về vị trí cũ, tiểu hồ yêu hỏi Âm Tiểu Linh: "Vậy người thì sao? Người có biết không?"

"Hi... Tý tý không chỉ biết mà còn biết rất rõ".

Âm Tiểu Linh bắt đầu giảng giải: "Nguyên liệu để làm kẹo hồ lô này là những quả táo gai. Ban đầu, khi mới xuất hiện thì người ta chỉ xiên hai quả táo gai trong một xâu, gồm một quả nhỏ ở trên và một quả to ở dưới. Chính điều đó đã khiến cho xâu kẹo trông giống những quả hồ lô và cái tên kẹo hồ lô cũng bắt nguồn từ đấy... Ngày nay, tuy hầu hết những xâu kẹo hồ lô đều có từ tám đến mười viên, nhưng người ta vẫn giữ nguyên cái tên kẹo hồ lô như cũ".

"Ồ... Thì ra là như vậy. Cũng chẳng đặc biệt lắm".

Không tán đồng với tiểu hồ yêu, Âm Tiểu Linh bảo với cô bé: "Tiểu muội muội, thật ra kẹo hồ lô này còn có những ý nghĩa rất sâu sắc đấy".

"Ý nghĩa? Ý nghĩa gì?".

"Hmm... Là như vậy...".

Âm Tiểu Linh kể ra: "Trước đây, loại kẹo này chỉ được tìm thấy vào cuối đông, khi tiết trời vẫn còn se lạnh. Người ta thường mua tặng cho những đứa trẻ với ước vọng gia đình luôn may mắn, đoàn viên, nên kẹo làm ra phải tròn, những hạt nhỏ li ti trên viên kẹo biểu tượng cho con cháu đầy đàn, quả có vị hơi chua vì họ luôn quan niệm không phải lúc nào cuộc sống cũng đủ đầy, suôn sẻ. Những viên kẹo hồ lô xinh xắn, xiên qua thanh tre cũng chính là mong muốn hạnh phúc và sum vầy luôn nối tiếp. Chính những khó khăn của cuộc sống mới tạo cho con người có ước mơ. Khi cho kẹo họ muốn khuyến người nhận hiểu hết ý nghĩa của sự khó khăn, chắt vặt trong đời sống hằng ngày nhưng không vì thế mà nản lòng thất vọng, phải có niềm hi vọng vào tương lai, dù ít hay nhiều. Lóp đường trong suốt bọc ở ngoài quả đồ không quá ngọt, chỉ vừa đủ để giảm bớt độ chua của quả. Vị ngọt thao thao đầu lưỡi là ý nghĩa của niềm hi vọng sâu sắc đó...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 168: Ngũ Vĩ Yêu Hồ

...

"Không ngờ mấy viên kẹo nhỏ nhỏ xinh xinh này lại mang nhiều ý nghĩa tới vậy".

Trải qua một hồi lâu ngồi nghe Âm Tiểu Linh nói, tiểu yêu hồ Cỗ Cỗ rốt cuộc cũng đã có cái nhìn đầy đủ hơn về những xâu kẹo hồ lô mình đang ăn. Cô bé hiếm hoi khen tặng: "Âm Tiểu Linh, người thật là có kiến thức".

"Không có gì. Tỷ tỷ đây bình thường rồi rồi hay du ngoạn bên ngoài nên đối với các truyền thuyết, cổ sự cũng ít nhiều hiểu biết".

Âm Tiểu Linh chuyển qua dò xét: "Cỗ Cỗ, muội thì sao? Tỷ trông muội rất lạ mắt, hình như không phải người của trấn Bắc Hà này".

"Ta đương nhiên không phải người ở đây. Ta vốn dĩ là tam công...".

"Cỗ Cỗ!".

Sau chữ "tam công", tiểu yêu hồ chưa kịp nói thêm thì đã bị một tiếng quát cắt ngang.

Gần như tức thời, cả Cỗ Cỗ, Lăng Tiểu Ngư, Âm Tiểu Linh, ba người đồng loạt quay đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Khoảng cách chẳng xa lắm, chỉ tầm độ chục bước chân, ở nơi đó, một cô gái cũng đang dõi mắt ngó qua bên này.

Nàng mặc một bộ đồ màu xanh đậm, tóc dài màu đen, nét mặt xinh đẹp nhưng nghiêm nghị lạ thường. Cái khí chất ấy, thật vừa nhìn đã biết chẳng phải thường nhân. Cao quý vô cùng...

Trái hẳn dáng vẻ khảnh trương của hai người bên cạnh, tiểu yêu hồ Cỗ Cỗ vừa trông thấy cô gái xinh đẹp kia thì hết sức vui mừng. Cô bé reo lên hai tiếng "Nhị tỷ!" rồi bật dậy, chạy thẳng về phía nàng.

"Nhị tỷ, sao tỷ đi lâu vậy? Nãy giờ muội đợi tỷ mãi...".

Thanh y thiếu nữ đặt tay lên người muội muội, lặng lẽ kiểm tra. Tra xong thì nói: "Cỗ Cỗ, không phải tỷ đã dặn muội phải ở yên đợi tỷ ư. Tại sao muội lại đi cùng người lạ như thế?".

Xoay lại nhìn hai người Lăng Tiểu Ngư và Âm Tiểu Linh, tiểu yêu hồ lắc đầu: "Nhị tỷ, bọn họ không phải người xấu đâu. Lúc này họ đã mua kẹo hồ lô cho muội. Hmm... Nhất là tên Lăng Tiểu Ngư này".

"Nhị tỷ, tỷ không biết đâu. Tiểu Ngư hần tốt lắm. Hồi nãy a, muội thấy mấy xâu kẹo hồ lô kia thì rất muốn ăn thử, nhưng mà muội không có tiền. Cái tên bán hàng kia nói muội không có tiền nên đã đuổi muội đi...".

"Cái gì?".

Sát cơ hiện lên trong đáy mắt, thanh y thiếu nữ lập tức truy hỏi: "Cổ Cổ, là kẻ nào đã dám xua đuổi muối?"

Trông bộ dạng muốn giết người kia của tỷ tỷ mình, tiểu yêu hồ vội nói: "Nhị tỷ, tỷ đừng tức giận. Muối không có sao hết. Lúc này Tiểu Ngự đã giúp muối".

Thanh y thiếu nữ khẽ liếc nam nhân đứng bên trong quán nước, ngờ vực: "Hắn thật đã giúp muối sao?"

"Đúng vậy".

Tiểu yêu hồ thuật lại: "Lúc này, sau khi cái tên bán hàng kia xua đuổi muối, Tiểu Ngự hắn đã chạy tới hỏi muối muốn ăn kẹo phải không. Muối trả lời là muối không có tiền, chỉ nhị tỷ mới có tiền. Sau đấy hắn đã mua cho muối hai xâu kẹo hồ lô".

"Nhưng mà nhị tỷ, Tiểu Ngự hắn gạt người đấy. Hắn vốn dĩ cũng không có tiền nha".

Nét mặt hơi đổi, thanh y thiếu nữ hỏi: "Sau đó thế nào?"

"Sau đó..." - Tiểu hồ yêu chỉ vào Âm Tiểu Linh, tiếp tục kể - "Sau đó thì Âm Tiểu Linh xuất hiện. Nàng không những thay Lãng Tiểu Ngự trả tiền mà còn giúp muối mua hết toàn bộ số kẹo hồ lô kia".

...

"Cổ Cổ, những gì muối nói đều là thật cả chứ?"

"Thật. Đương nhiên là thật".

"Nói vậy... nhị tỷ cần phải cảm ơn hai người họ rồi".

Chân chuyển đi, thanh y thiếu nữ nhắm quán nước tiến lại. Nàng đi rất chậm, khoảng cách giữa các bước chân cũng rất ngắn. Nhưng, chính sự từ tốn ấy, nó đã khiến cho hai người Lãng Tiểu Ngự và Âm Tiểu Linh phải khiếp đảm.

Trong mắt kẻ khác, thanh y thiếu nữ đứng chỉ đơn thuần là thanh y thiếu nữ, một cô gái xinh đẹp cao quý. Tuy nhiên, hình ảnh mà hai người Lãng Tiểu Ngự - Âm Tiểu Linh đang thấy lúc này, nó lại là một thứ... rất ngoài mong đợi.

Một con hồ ly năm đuôi với kích cỡ còn lớn hơn cả khách điểm ba tầng đang hiện diện trước mặt bọn họ.

Trong giới hồ yêu, số đuôi đại biểu cho thực lực. Chỉ khi đạt tới chân nhân cảnh thì mới có được ba đuôi. Bằng như năm đuôi mà nói...

Hiếm. Rất hiếm có người đạt tới.

...

Chân nhân trung kỳ? Hay là chân nhân hậu kỳ? Thực lực của thanh y thiếu nữ rốt cuộc nằm ở mức nào?

Nếu là khi khác, trong một trường hợp khác, Lãng Tiểu Ngự có lẽ sẽ âm thầm tự vấn. Nhưng hiện tại thì không. Hắn làm gì còn tâm tư để hỏi. Chân nhân trung kỳ hay chân nhân hậu kỳ thì có gì khác biệt chứ? Bất kể cái nào cũng đều đủ sức bóp chết hắn đấy!

Theo bản năng, Lãng Tiểu Ngự bắt đầu lùi lại phía sau...

...

"Nói." - Từ trong miệng thanh y thiếu nữ, ở khoảng cách tầm năm bước chân, một giọng lạnh lùng cất lên - "Các ngươi tiếp cận muối muối ta rốt cuộc là có mục đích gì?"

"Ta..."

"Tỷ tỷ, xin đừng hiểu lầm!" - Giữa lúc Lãng Tiểu Ngự còn chưa biết nên bắt đầu từ đâu thì Âm Tiểu Linh đã lên tiếng thanh minh - "Chúng ta thật sự không có ý xấu gì với Cổ Cổ..."

"Không có ý xấu?" - Thanh y thiếu nữ cười khinh, hỏi lại - "Với thân phận của các ngươi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Xin Tha

Nhân - yêu xưa nay vốn luôn bất hoà. Yêu ăn người, người giết yêu đã là chuyện xảy ra như cơm bữa. Mà Lăng Tiểu Ngư và Âm Tiểu Linh, trong hai người bọn họ còn có một người là tu sĩ cấp chân nhân, thử hỏi sao thanh y thiếu nữ chẳng nghi ngờ cho được?

Nói không chừng... hai người bọn họ đã sớm nhìn ra lai lịch của muội muội nàng rồi cũng nên...

Sát ý lan toả hư không, thanh y thiếu nữ âm thầm điều động linh lực, tùy thời ra tay.

...

"Nguy rồi. Ả ngũ vĩ yêu hồ này đã động sát tâm..."

Quan sát thấy nét mặt thanh y thiếu nữ mỗi lúc một thêm lạnh lùng, trong lòng Âm Tiểu Linh cũng nhanh chóng suy tính đường lui.

"Bản thân ta có Bách Quỷ Bình Phù và Huyết Ngục Hoả Long Ấn, dẫu ả ta là chân nhân hậu kỳ cấp bậc thì cũng chưa chắc làm gì được ta. Nhưng còn tên ngốc Lăng Tiểu Ngư kia..."

Động lòng trắc ẩn, Âm Tiểu Linh đưa mắt liếc sang người bên cạnh.

Bộ dáng khản trương, thần tình lo lắng... Trên mình Lăng Tiểu Ngư hần, từ đầu tới chân đều chẳng có tí nào cho thấy là đang cất giấu bảo vật phòng thân cả.

Mà thực sự thì... hần đúng là không có thật. Trước khi rời đi, vị sư phụ Lăng Thanh Trúc kia của hần cũng không để lại bảo vật gì hết a.

Làm gì kia chứ? Ở chỗ này bất quá chỉ là một thành trấn của thế tục phạm nhân, hung hiểm lấy đâu ra mà phải lưu hờ bảo vật?

Mọi chuyện đáng ra sẽ là như vậy. Nhưng đèn đuôi thay, thực tại khác xa lý thuyết. Trước mắt đây, nó lại là một trường hợp ngoại lệ. Ở trấn Bắc Hà, cái chỗ phạm nhân thế tục này, hung hiểm không những đã xuất hiện mà mức độ còn rất lớn...

Một ngũ vĩ yêu hồ, đây há là hạng nhân vật Lăng Tiểu Ngư hần có khả năng đối phó được?

Cái chết, đó là điều mà Lăng Tiểu Ngư đang nghĩ tới...

Nhưng, trong cái rủi còn có cái may. Giữa lúc hần bị áp lực phát ra từ người thanh y thiếu nữ đè ép thì một giọng non nớt chợt cất lên: "Nhị tỷ đừng a!".

Sau tiếng hô gọi, tiểu yêu hồ Cỗ Cỗ cũng liền chạy đến bên cạnh thanh y thiếu nữ. Cô bé nắm lấy vạt áo nàng, nói: "Nhị tỷ, tỷ đừng có làm hại họ! Họ là người tốt mà!".

"Người tốt?".

Thanh y thiếu nữ cúi xuống, bảo: "Cỗ Cỗ, nhân thế đa đoan - lòng người hiểm ác, nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài. Tốt - xấu không phải chỉ một hai lần tiếp xúc liền nhận ra được".

Cái hiểu cái không, Cỗ Cỗ gãi đầu: "Nhưng bọn họ đã mua kẹo hồ lô cho muội..."

"Cỗ Cỗ, bọn họ không phải người bình thường".

"Không phải người bình thường? Ý tỷ là..."

Cỗ Cỗ rút cuộc hiểu ra vấn đề, đã biết tại sao nhị tỷ mình lại động sát tâm. Tuy vậy, khi nhìn xem hai người Lăng Tiểu Ngư và Âm Tiểu Linh, đặc biệt là Lăng Tiểu Ngư, trong lòng cô bé bỗng có đôi phần bất nhẫn.

Nhớ lại bộ dạng lúc hần mua kẹo cho mình, bị người bán hàng dọa dẫm uy hiếp vì không có tiền để trả, cô bé sau cùng vẫn lựa chọn tin tưởng.

"Nhị tỷ, tỷ qua đây một chút".

...

"Cỗ Cỗ, muội muốn nói gì?" Đứng trong kết giới cách âm vô hình, thanh y thiếu nữ cau mày, hỏi. Nàng thật tình đang rất muốn biết nguyên do vì sao mà muội muội của mình lại bận tâm về hai tên tu sĩ nhân loại kia tới vậy.

Cầu xin cho bọn họ? Đáng ư?

"Nhị tỷ..."

Nội tâm chẳng quá phức tạp như tỷ tỷ mình, tiểu yêu hồ Cổ Cổ nghĩ rất đơn giản: "Lúc này nhị tỷ cũng nói rồi đó, nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài, tốt - xấu không thể chỉ qua một hai lần tiếp xúc liền nhận ra được. Tỷ mới gặp bọn họ lần đầu, làm sao tỷ dám khẳng định bọn họ là người xấu?".

"Cổ Cổ, hai người bọn họ là tu sĩ, trong đó có một người còn là chân nhân cấp bậc. Rõ ràng bọn họ đã sớm nhìn ra thân phận hồ yêu của muội".

"Nhưng bọn họ đâu có làm hại muội".

Cổ Cổ nói tiếp: "Nhị tỷ thấy đó, từ này giờ bọn họ đối với muội rất tốt, không những mua kẹo cho muội ăn mà còn gọi nước cho muội uống nữa. Bây giờ tỷ giết chết bọn họ thì chúng ta sẽ biến thành người xấu a".

...

"Nhị tỷ, muội năn ni tỷ mà. Tỷ đừng có giết họ...".

Nghe qua lập luận thơ ngây nhưng không hẳn vô lý, cúi xuống lại thấy vẻ khẩn cầu trong mắt muội muội, sát tâm của thanh y thiếu nữ khó tránh bị dao động. Nàng nói: "Cổ Cổ, hai người bọn họ dù sao cũng là tu sĩ nhân loại, nếu bây giờ thả bọn họ đi...".

Tuy thanh y thiếu nữ chưa nói hết ý nhưng tiểu yêu hồ cũng đã đoán ra được: "Nhị tỷ, có phải tỷ lo bọn họ sẽ làm ảnh hưởng đến việc thưởng thức lễ hội ba ngày sau không?".

"Ừm" - Thiếu nữ thanh y gật đầu - "Tỷ không muốn có bất kỳ tên tu sĩ nhân loại nào quấy rầy chúng ta".

"Hmm...".

Tiểu yêu hồ ra vẻ trầm ngâm, rồi chợt reo lên: "Có rồi!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Nguồn Gốc Lễ Hội

"Nhị tỷ, tỷ xem như vậy có được không. Thay vì giết chết hay là thả bọn họ đi, chúng ta sẽ giữ bọn họ lại bên cạnh, đợi tới khi lễ hội kết thúc thì mới thả...".

"Chuyện này... Cổ Cổ, bọn họ là nhân loại. chúng ta là hồ yêu, ở chung một chỗ thật chẳng phải ý hay".

"Nhị tỷ, chỉ ba ngày thôi mà. Muội xin tỷ đó...".

"Cổ Cổ, muội... Haizz... Thôi được rồi, cứ làm theo ý muội vậy".

"Hoan hô! Nhị tỷ là tốt nhất!".

...

Đã được thanh y thiếu nữ chấp thuận, tiểu yêu hồ Cổ Cổ lúc này mới đắc ý chạy về phía hai người Lăng Tiểu Ngư, Âm Tiểu Linh, nói: "Hai cái tên lừa gạt các ngươi, ta nể tình các ngươi mua kẹo hồ lô cho ta nên đã cầu xin nhị tỷ tha cho. Các ngươi phải cảm kích ta có biết không".

Nội tâm thờ phào, Âm Tiểu Linh cười nhẹ, nói lời cảm tạ: "Cổ Cổ muội muội, cảm ơn muội".

"Ừm".

Tiểu yêu hồ tỏ vẻ hài lòng, nhưng cũng không được lâu. Cô bé dời mắt sang người Lăng Tiểu Ngư, hơi bất mãn: "Tiểu Ngư ngươi không cảm ơn ta à?".

"Ừm... Cảm ơn muội, Cổ Cổ".

"Phải vậy chứ".

Cổ Cổ đặt tay sau lưng, bắt chước bộ dạng người lớn, tiếp tục thông tri: "Hừm... Tuy rằng nhị tỷ ta đã đồng ý tha cho các ngươi, thế nhưng vì để đề phòng, chúng ta sẽ giữ các ngươi bên cạnh trong ba ngày tới, chờ khi lễ hội kết thúc rồi mới chính thức thả các ngươi đi".

Lễ hội?

Tâm tư máy động, Âm Tiểu Linh dò hỏi: "Cổ Cổ, không biết lễ hội mà muội nói là gì vậy?".

"Là Hội Bắc Hà".

...

...

Mặc dù hai tỷ muội Cổ Cổ nói không quá rõ nhưng Âm Tiểu Linh cũng đã rất nhanh liền tường tận đầu đuôi. Qua tiếp xúc với một vài người dân bản địa, nàng hiện đã hoàn toàn nắm được thông tin về Hội Bắc Hà.

Theo những gì Âm Tiểu Linh nàng nghe được thì Hội Bắc Hà này đã tồn tại chừng ba trăm năm, bắt nguồn từ một câu chuyện...

Khoảng ba trăm năm trước, có một cô thôn tên gọi Liêm Hạ, dân số ước độ hai trăm. Một ngày nọ, trong thôn xảy ra một trận đại dịch, chỉ chưa đầy một tháng đã cướp đi mạng sống của hơn nửa thôn dân. Số còn lại, hầu như ai cũng như ai, đều đang cận kề cái chết.

Giữa thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, khi mà người ta kêu trời trời không thấu, gọi đất đất không nghe ấy, những tướng thôn Liêm Hạ sẽ phải chịu cảnh mồ hoang xác vắng thì kì tích đã xảy ra.

Hôm đó, trên bầu trời Liêm Hạ bỗng xuất hiện ngũ sắc tường vân. Tiếp đấy, từ trong tường vân, một đôi thần tiên đáp xuống, tự xưng là tộc nhân Thiên Hồ. Người nam tên Bắc Gia, người nữ gọi Hà Hoạch.

Hai vị hồ tiên nọ thần thông quảng đại vô cùng, chỉ trong một buổi đã liền chữa khỏi cho toàn bộ dân chúng thôn Liêm Hạ. Chưa dừng lại ở đó, sau khi chữa trị xong họ còn vì thôn Liêm Hạ ra tay thanh trừ tận gốc mầm bệnh, chướng khí các loại...

Để tưởng nhớ ân đức tái sinh của hai vị hồ tiên, người dân mới thay chữ "Liêm Hạ" thành "Bắc Hà" - cách viết tắt của hai cái tên Bắc Gia và Hà Hoạch. Cũng kể từ đó, cách mỗi ba năm người ta lại tổ chức một lần lễ hội để cầu cho mùa màng tốt tươi, con cháu vui vầy. Nhưng trên hết, ý nghĩa quan trọng nhất thì vẫn là tình duyên đôi lứa.

Xuất phát từ lòng kính ngưỡng hai vị hồ tiên, dân chúng thôn Liêm Hạ, nay là trấn Bắc Hà sẽ chọn ra một cặp đôi để đóng vai họ, tái hiện lại sự kiện đại dịch từng xảy ra trong quá khứ. Ở cuối lễ hội, hai người đóng vai hồ tiên sẽ cùng tung một quả tú cầu. Tú cầu bay đến vị trí của đôi trai gái nào thì cả làng sẽ thành tâm chúc phúc cho họ...

...

"Hmm... Theo như những gì ta dò la được thì Hội Bắc Hà là như vậy đó." Bên trong khách điểm Nhục Lai, tại căn phòng thượng hạng mà hai sư đồ Lăng Tiểu Ngư đã thuê trước đó, Âm Tiểu Linh sau một hồi tường thuật thì chốt hạ.

Ngồi đối diện với nàng, Lăng Tiểu Ngư nghe xong thì gật gù: "Thì ra Hội Bắc Hà có nguồn gốc như thế... Hai vị hồ tiên Bắc Gia và Hà Hoạch kia thật sự là người tốt".

"Cái gì mà hồ tiên chứ?".

Âm Tiểu Linh phản bác: "Lăng Tiểu Ngư ngươi cũng đâu phải thể tục phàm nhân, há chẳng biết thần tiên vốn dĩ là không tồn tại trên đời này. Hay ít ra, tự cổ chí kim, thần tiên vẫn chưa bao giờ lộ diện. Cho dù có thì cũng chỉ là truyền thuyết hư vô mờ mịt... Hai kẻ Bắc Gia và Hà Hoạch nọ, gọi hồ yêu thì chính xác hơn đây...".

"Cái đó ta biết, nhưng dù sao cũng chỉ là cách xưng hô, gọi hồ tiên cũng được mà".

"Xuy... Mặc kệ ngươi. Ngươi thích gọi gì thì gọi".

...

Sau giây phút lặng im ngắn ngủi, Âm Tiểu Linh lấy từ giới chỉ ra một xấp phù lục màu đen, bên trên có những hoa văn tối nghĩa tới độ mà Lăng Tiểu Ngư chẳng thể nhận ra nổi một cái nào.

Trước sự ngờ vực của hắn, Âm Tiểu Linh đem linh phù bố trí xung quanh, miệng niệm pháp quyết...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 171: Phơi Bày Thân Thể

...

"Xong rồi".

"Tiểu Linh cô nương, cô...".

Âm Tiểu Linh chỉ chỉ về phía cửa phòng, nói: "Tỷ muội Cổ Cổ đang ở bên kia. Ta không muốn để bọn họ nghe thấy".

Hiểu ra, Lăng Tiểu Ngư lúc này mới quan sát lớp kết giới xung quanh, nhận xét: "Kết giới cách âm này có vẻ rất lợi hại".

"Tất nhiên".

Âm Tiểu Linh rất đổi tự tin: "Cho người hay, kết giới này của ta, đừng nói chân nhân trung kỳ, kể cả có là chân nhân hậu kỳ cũng đừng hòng nghe lén được".

"Lợi hại như vậy sao?".

Ánh mắt trở nên khác lạ, Lăng Tiểu Ngư nhìn người đối diện chăm chú hơn.

Nhận ra sự dò xét, Âm Tiểu Linh truy hỏi: "Người nhìn ta chăm chăm như vậy làm gì? Bộ tính ăn tươi nuốt sống ta chắc?".

Chả bận tâm quá nhiều, Lăng Tiểu Ngư thay vì trả lời thì vặn ngược: "Tiểu Linh cô nương, tu vị của cô... là chân nhân trung kỳ hả?".

"Trung kỳ?" - Âm Tiểu Linh lắc đầu - "Không có. Cảnh giới hiện tại của ta mới chỉ là chân nhân sơ kỳ thôi".

"Vậy... cô bao nhiêu tuổi rồi?".

Không còn sáng khoái như trước nữa, đối với câu hỏi lần này Âm Tiểu Linh đã dừng hẳn một lúc. Nàng nhăn mày, chỉ trích: "Lăng Tiểu Ngư, người là đại đầu gối à? Bộ trước giờ không có ai nói với người, rằng hỏi tuổi một nữ nhân là điều tối kỵ ư?".

"Hình như... trước đây sư phụ cũng từng mắng ta như vậy".

"Thì đấy." - Âm Tiểu Linh được dịp giáo huấn - "Tuổi tác của nữ nhân là một điều cơ mật, có hiểu không? Nam nhân các người khi đứng trước mặt nữ nhân, tuyệt đối đừng bao giờ đá động tới tuổi tác. Mà cho dù có thì cũng phải là những lời khen tặng, thật hoa mỹ. Biết chưa?".

"Như vậy... có phải là hơi giả dối không?".

"Chep...".

Âm Tiểu Linh chép môi, hận thiết bất thành cương (rèn sắt không thành thép): "Nam nhân yêu bằng mắt, nữ nhân yêu bằng tai. Nữ nhân họ rất thích nghe lời đường mật, biết chưa đầu gối".

...

"Được rồi, không nói với người mấy chuyện này nữa. Chúng ta bàn chính sự một chút đi".

"Hừm... Đầu gối, người nói thử xem hai tỷ muội Cổ Cổ liệu có phải là tộc nhân Thiên Hồ tộc không?".

...

Cứ thế, dưới sự dẫn dắt của Âm Tiểu Linh, hai người tiếp tục trò chuyện. Đa phần là Âm Tiểu Linh nói còn Lăng Tiểu Ngư thì ngồi nghe.

Đến chừng đã giải toả ra hết những nghi hoặc trong lòng, Âm Tiểu Linh lúc này mới nhìn qua ô cửa, khẽ lắc đầu: "Mới đây mà đã muộn như vậy rồi".

"Aizz... Ta phải đi tắm thôi".

Dứt câu, Âm Tiểu Linh lập tức xoay lưng, hướng tắm bình phong bên trái căn phòng bước lại.

"Tiểu Linh cô nương, cô... cô định làm gì vậy?".

Phía sau tấm bình phong, Âm Tiểu Linh lộ đầu ra, đáp gọn: "Tắm a".

"Nhưng... nhưng đây là phòng của ta".

"Thì sao?".

"Ta... ta vẫn đang ở trong phòng".

"Ta thấy. Rồi sao?".

Đã nói tới như vậy rồi mà đối phương vẫn chưa chịu hiểu, Lăng Tiểu Ngư đành phải huých toẹt ra, bằng một câu rất dễ quen thuộc: "Tiểu Linh cô nương, nam nữ thụ thụ bất thân".

...

Âm Tiểu Linh im lặng. Nhưng không phải cái lặng im của sự đồng tình mà là... ngờ ngàng.

Âm Tiểu Linh, nàng ngạc nhiên lắm. Đối với một người sinh ra và lớn lên trong ma tông như nàng, muốn gặp gỡ loại hình thiện lương chân chất như Lăng Tiểu Ngư thật còn khó hơn tìm kiếm thiên tài địa bảo nữa a.

"Nam nữ thụ thụ bất thân"? Cái tư tưởng cổ lỗ sĩ này...

"Đúng là đồ đầu gỗ. Hắn tưởng ta cứ vậy mà công khai tắm chắc...".

"Bốn thánh nữ vốn dĩ sẽ triển khai kết giới xung quanh, nhưng nếu người đã nói thế... Để bốn thánh nữ đùa giỡn với người một chút vậy".

Từ manh nha loáng cái đã đi đến chính thức quyết định, Âm Tiểu Linh bắt đầu bày trò. Nàng nói với Lăng Tiểu Ngư: "Nam nữ thụ thụ bất thân? Đây là tư tưởng người Trung nguyên các người à?".

Theo sau cái lắc đầu, nàng tiếp tục: "Nhưng mà ta đâu phải người Trung nguyên. Ta sinh ra và lớn lên tại Tây vực. Người Tây vực chúng ta nam nữ bình đẳng, không quá câu nệ chuyện tiếp xúc".

Đối với lý giải này, Lăng Tiểu Ngư tất nhiên chẳng chịu: "Tiểu Linh cô nương, nhưng ở đây dù sao cũng là đất Trung nguyên. Cô không thể tùy tiện tắm rửa trong phòng nam nhân như thế được".

"Ta tùy tiện? Đầu gỗ, con mắt nào của người thấy ta tùy tiện hả?".

Âm Tiểu Linh hơi bất mãn: "Người nghe cho kỹ, Âm Tiểu Linh ta xem người là bằng hữu, rất tin tưởng người nên mới tắm rửa ở đây có biết không".

"Nhưng mà ta...".

"Người đừng có nhưng nhị mãi được không? Ta chỉ tắm một lát, sẽ nhanh thôi".

Nói rồi, Âm Tiểu Linh đem y phục cởi ra. Bắt đầu từ thắt lưng, rồi tới chiếc áo đỏ cụt tay bên ngoài, tiếp nữa là đôi giày cao gót, chiếc váy rực rỡ sắc màu...

Từng món từng món cứ thế mà lần lượt được trút xuống. Chẳng tốn bao nhiêu thời gian, một thân thể yêu kiều đã hoàn toàn lộ rõ. Chỉ tiếc là cái thân thể trần trụi này, nó lại không được một ai chiêm ngưỡng.

Lăng Tiểu Ngư ư? Nói gì thường thức, ngay đến liếc xem hắn còn chả dám nữa là.

Từ rất sớm, ngay thời điểm chiếc thắt lưng của Âm Tiểu Linh bị chính nàng tháo xuống thì hắn cũng đã lập tức quay mặt đi nơi khác rồi.

Trong đầu hắn, sáu chữ "nam nữ thụ thụ bất thân" vẫn còn được ghi nhớ kỹ lắm.

...

Một lúc sau.

Bên trong thùng nước, cạnh tắm bình phong.

Âm Tiểu Linh dùng pháp nhãn dò xét cả buổi, xác nhận nam nhân phía bên kia quả thực không có hành vi thất lễ nào thì cau mày trầm nghĩ: "Cái tên này, bộ hắn là hoà thượng chắc?".

"Ngay bên cạnh có một đại mỹ nhân sắc nước hương trời loã lồ tắm gội mà hắn vẫn có thể điềm nhiên ngồi ở đó đã toạ dưỡng thần... Rốt cuộc là tâm cảnh của hắn quá cao hay là do mị lực của ta còn quá thấp?".

"Sao có thể chứ? Âm Tiểu Linh ta dù gì cũng là đệ nhất ma nữ của ma môn kia mà...".

"Hừm... Nhất định là hắn lo sợ bản thân kiềm lòng không được nên mới cố tình ra vẻ thế thôi".

...

"Được rồi. Hãy xem bốn thánh nữ đối phó người đây".

Vội chủ ý vừa mới nảy sinh, Âm Tiểu Linh khẽ đảo tròn mắt, bất ngờ nhảy xổ ra khỏi thùng nước, miệng hét toáng lên: "A! Cứu mạng...!".

Phía ngoài, Lăng Tiểu Ngư vốn đang ngồi đả tọa để thanh trừ tạp niệm, chợt nghe tiếng hét thất thanh của Âm Tiểu Linh, tưởng nàng xảy ra chuyện nên liền mở mắt. Chẳng kịp nghĩ nhiều, hần trượng nghĩa xông vào.

"Tiểu Linh cô nương!".

"Soạt!".

Lời vừa ra khỏi miệng Lăng Tiểu Ngư thì một trong hai cánh tay của hần cũng đã bị người ôm chặt lấy.

Âm Tiểu Linh một bộ hốt hoảng: "Tiểu Ngư! G-Gián... Có gián!".

"Gián?".

Âm Tiểu Linh gật liên hai cái: "Ừ, là gián. Nó ở trong thùng nước...".

Tò tường căn nguyên, trong lòng Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc có thể nhẹ nhõm thở phào. Vừa rồi nghe Âm Tiểu Linh hét lên thất thanh, hần còn tưởng đã xảy ra đại sự gì cơ.

Một con gián? Đường đường là tu sĩ chân nhân cấp lại bị một con gián dọa thành như vậy, đến độ ngay cả y phục cũng chưa kịp mặc...

Chờ một chút...

Nghĩ tới y phục, Lăng Tiểu Ngư theo phản xạ đưa mắt cúi xuống nhìn thì..

Trắng trắng hồng hồng, một bộ ngực căng tròn đang lồ lộ ngay sát bên hần. Trong số đó, có một cái còn ép vào cánh tay bên trái của hần.

Ngó tiếp xuống dưới...

Cách rón khoảng độ gang tay, cái chôn tư mặt cũng nửa che nửa hở. Đào nguyên bên trong thì đúng chưa thấy rõ thật, nhưng còn rùng rậm bên ngoài thì... trợn vện mười mười.

Thậm chí... đến những giọt nước óng ánh đọng lại kia, hình ảnh cũng sống động vô cùng...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 172: Vén Màn

Đã thấy những điều không nên thấy, đã xem những chỗ không nên xem, Lăng Tiểu Ngư hết như vừa bị đầu độc, tâm trí tức thì đình trệ. Hần chẳng còn suy nghĩ được gì nữa cả.

Cái này cũng khó trách. Ngắm mà xem, từ nhỏ đến lớn Lăng Tiểu Ngư hần nào đã gặp qua tình huống tương tự bao giờ?

Loã lồ. Một thân thể loã lồ đang ở ngay trước mắt hần!

Nếu như cái thân thể kia xấu xí, thô kệch thì chả nói làm gì. Đẳng này...

Nhìn đi. Ngực căng, da trắng, eo thon, đường cong lá lướn,... Dáng người mịn hoặc lại kết hợp cùng với một khuôn mặt trẻ trung xinh xắn, đây rõ ràng là một vu vật trời sinh a.

Tận mắt chứng kiến vu vật này, thiên hạ nam nhân thử hỏi có mấy người không động tâm? Lăng Tiểu Ngư, hần dù gốc hơn nữa thì cũng là nam nhân đấy.

Lại nói, Lăng Tiểu Ngư hần bản tính vốn chân chất thiện lương, xưa giờ nào có từng nghĩ tới mấy cái chuyện phong nguyệt này. Hôm nay tự dưng lại phải xem cả một toà thiên nhiên, hần không đòi ra mới lạ.

Mà, đình trệ cũng đâu chỉ mỗi mình hần. Ở đây, trong căn phòng này, vẫn còn có thêm một kẻ khác cũng đang há hốc đứng nhìn: Cỗ Cỗ.

Lúc này, sau khi cùng nhị tỷ mình trò chuyện xong, cô bé vốn tính chạy qua chỗ Lăng Tiểu Ngư chơi. Nào ngờ chân còn chưa kịp bước vào phòng thì đã nghe tiếng hét thất thanh của Âm Tiểu Linh từ bên trong truyền ra. Bởi do tò mò cộng với một chút quan tâm, cô bé mau chóng xông vào. Ai mà ngờ...

Trước mắt cô bé, Âm Tiểu Linh và Lăng Tiểu Ngư, hai người bọn họ, một kẻ thì lơ lửng trần trụi ra sức bám víu trong khi một kẻ thì cũng "cam tâm tình nguyện" đứng yên cho người bám víu...

Cái này có ý nghĩa gì? Chính là loại sự tình "thiên kinh địa nghĩa" của các cặp đôi a!

...

"Cô Cổ, đừng nhìn".

Tuy xuất phát muộn hơn nhưng với tu vị chân nhân cảnh của mình, chỉ loáng cái thanh y thiếu nữ, cũng tức Thiên Hồ Nguyệt đã bắt kịp muội muội. Nàng dùng tay che kín hai mắt muội muội, xong rồi mới nhìn sang chỗ hai người Lăng Tiểu Ngư - Âm Tiểu Linh, hừ lạnh: "Vô si!".

Đã "thanh tỉnh" được phần nào, Lăng Tiểu Ngư vội vàng đem vị mỹ nhân trần trụi vẫn còn ôm chặt lấy mình đẩy ra, khẩn trương giải thích: "Ta... Không phải như cô nghĩ đâu! Vừa rồi ta chỉ..."

"Hừ..."

Thêm một tiếng hừ lạnh được phát ra từ trong miệng Thiên Hồ Nguyệt. Nàng mắng: "Ngu ngốc. Bị trúng tà thuật còn không biết".

Tà thuật?

Lăng Tiểu Ngư nghĩ tới gì, chợt quay đầu nhìn lại chỗ Âm Tiểu Linh. Vừa lúc, ngã bên dưới sàn nhà, Âm Tiểu Linh nhếch môi một cách thâm ý.

"Tiểu Linh cô nương, cô..."

"Ha ha ha! Ha ha...!"

Từ khe khàng bỗng dưng sang phở trương, với khuôn mặt đầy đắc ý, Âm Tiểu Linh ôm bụng cười phá lên. Nhưng lạ là tiếng cười này, nó lại không đến từ trước mặt mà vọng lại từ đằng sau.

Theo phản xạ, Lăng Tiểu Ngư lập tức xoay đầu.

Sau lưng hắn, trừ bỏ hai tỷ muội Thiên Hồ Cổ và Thiên Hồ Nguyệt, chả biết tự bao giờ đã xuất hiện thêm một nữ nhân khác nữa. Nàng mặc không nhiều, chỉ có duy nhất một lớp vải quấn quanh phần thân thể từ ngực xuống đùi. Nhìn vào mái tóc dài còn ướt nhẹp kia, mười chín hấn mới từ trong nước bước ra chưa lâu.

"Tiểu Linh cô nương?"

"Hi..." - Âm Tiểu Linh giờ lên cánh tay trái, mấy ngón tay lắc lư - "Đầu gối, chào a".

"Cô..."

Hết nhìn Âm Tiểu Linh đằng trước lại ngó Âm Tiểu Linh đằng sau, nhớ tới câu nói ban nãy của Thiên Hồ Nguyệt, Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc cũng hiểu được đầu đuôi cơ sự.

Hoá ra suốt từ nãy giờ, người đã khoả thân trước mặt hấn, ôm chầm lấy hấn, nàng ta vốn chẳng phải Âm Tiểu Linh. Nàng ta chỉ là do Âm Tiểu Linh dùng đạo thuật biến hoá ra mà thôi.

...

"Trò vui hết rồi".

Kế hoạch đùa giỡn với Lăng Tiểu Ngư đã bị Thiên Hồ Nguyệt làm cho phá sản, Âm Tiểu Linh không có lý do gì để tiếp tục thêm nữa. Nàng chỉ tay về phía cô gái đang nằm lơ lửng bất động trên sàn nhà, đánh ra một đạo pháp quyết.

Ngay tức thì, hàng giả Âm Tiểu Linh kia liền tiêu thất, trở về nguyên dạng là một hình nhân bằng vải.

Thu hình nhân nọ vào gói chỉ, Âm Tiểu Linh quay sang hai tỷ muội Thiên Hồ Nguyệt, hỏi: "Nguyệt tỷ tỷ, tại sao tỷ tỷ lại chạy qua bên này vậy? Có phải chúng ta đã làm phiền tỷ?"

"Còn không".

Thiên Hồ Nguyệt chưa lên tiếng thì tiểu yêu hồ Cổ Cổ đã chỉ trích: "Âm Tiểu Linh, ngươi không những là một tên đại lừa gạt mà còn rất vô si nữa".

"Ta vô si?".

Âm Tiểu Linh chẳng cho là đúng: "Cổ Cổ, muội có phải đã nặng lời quá rồi không? Tỷ tỷ có làm gì đâu chứ...".

Cổ Cổ tròn mắt: "Âm Tiểu Linh, ngươi đúng là không biết xấu hổ".

"Gì chứ... Kê khoả thân cũng đâu phải bản thân ta, chỉ là một hình nhân thôi mà".

"Chỉ là hình nhân sao?".

Thiên Hồ Nguyệt bĩu môi khinh thị: "Để làm cho hình nhân trở nên sinh động như thế, chẳng phải ngươi cần phối hợp với nó ư?".

"Cái đó...".

Bị người nhìn ra, Âm Tiểu Linh có muốn chối cũng không được nữa. Mà ngẫm lại thì vừa rồi, hành động của nàng đúng hơi quá đà thật.

"Sao thế nhỉ? Nghe ả ngu vĩ yêu hồ này nói xong, tự dưng lại thấy mình bị thiệt...".

...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Người Mặt Quỷ Tái Hiện

...

...

Màn kịch đã hạ, những kẻ có mặt ai lại trở về nhà nấy. Tất nhiên là với một tâm trạng khác hơn khi đến rất nhiều. Bị tác động nhiều nhất, thiết nghĩ không ai khác ngoài Lăng Tiểu Ngư.

Hôm nay, hắn đã trải qua một chuyện lớn lao, rất ngoài ý muốn. Lần đầu tiên hắn biết thế nào là vu vật trời sinh. Cái này cũng chẳng phải do Âm Tiểu Linh dụ nhân bậc nào, cốt yếu là bởi bản thân hắn đơn thuần quá thôi.

Một kẻ luôn quan niệm "ham nữ thụ thụ bất thân" như hắn, trong một giây phút bất chợt lại bị người khoả thân ôm chặt lấy... Đòn tấn công này, nó thật sự là quá mãnh liệt; sức sát thương, nó thật là quá lớn rồi.

Hiện tại, tuy trò đùa đã ngưng, cái ôm ép sát kia cũng đã chấm dứt, nhưng dư âm thì... như cũ vẫn còn vương đọng. Trong tâm trí Lăng Tiểu Ngư.

Hắn tất nhiên không muốn nghĩ. Khổ nỗi, hắn càng cố quên thì trong lòng càng nhớ. Đôi gò bông đào trắng trắng hồng hồng kia, chốn tư mật u u mình mình ấy, chứng cứ cố tình hiện lên mãi.

Tất cả chỉ là giả, bất quá một hình nhân biến hoá, Lăng Tiểu Ngư biết chứ. Nhưng, giả thì giả, cảm giác vẫn chân thật lắm...

Bất đắc dĩ, để thanh trừ tạp niệm, một lần nữa Lăng Tiểu Ngư phải ngồi xuống đá toạ...

...

Trong khi đó, ở tại một nơi khác.

Chỗ này cách trấn Bắc Hà khá xa, danh gọi Thanh Khâu. Nó là ngọn núi cao nhất nằm trong dãy Thái Hằng Sơn. Khác với phần bên dưới, trên đỉnh Thanh Khâu này, bất kể xuân hạ hay là thu đông, quanh năm bốn mùa cỏ cây đều tươi tốt, hoa quả càng khỏi phải nói, luôn luôn đủ đầy, mặc dù vị trí vốn dĩ ở rất cao, vươn tận tầng mây.

Rõ ràng là một sự trái tự nhiên. Thay vì cái lạnh, thay vì sương tuyết phủ giăng thì lại hết sức trong lành, ấm áp... Quá bất thường.

Thế tục phàm nhân khi chứng kiến quang cảnh trên đỉnh Thanh Khâu, trăm người như một chắc chắn đều sẽ không nhìn được mà buông lời cảm thán, cho rằng kỳ diệu. Tuy nhiên, đối với tu sĩ thì khác. Đặc biệt là từ cấp bậc chân nhân sơ kỳ trở lên. Giống như Lăng Thanh Trúc - kẻ hiện đang có mặt

trên đỉnh Thanh Khâu chẳng hạn, trong mắt nàng, sự kỳ diệu của Thanh Khâu, bất quá cũng chỉ nhờ vào đạo thuật mà thôi.

...

"Haizz... Không biết phải đợi tới khi nào đây...".

Tại một góc nhỏ của Thanh Khâu Sơn, bên trong động Kỳ Bàn, Lăng Thanh Trúc ngồi trên chiếc ghế đá chống cằm nhìn vào hình ảnh của mình trong tấm gương đặt gần đó, thờ dài thót ra.

Nàng đang chán nản. Vốn tưởng sau khi tới động Kỳ Bàn, chỉ cần giờ tín vật ra sẽ lập tức được diện kiến nhị công chúa của Thiên Hồ tộc, nào ngờ... Một vị trưởng bối của bọn họ nói lại với nàng là nhị công chúa đã sớm ra ngoài du ngoạn, chưa biết bao giờ mới trở về.

Như thế thì cũng thôi đi, không gặp nhị công chúa thì Lăng Thanh Trúc nàng đây sẽ cầu kiến hồ vương - mẫu thân của nhị công chúa - để khẩn xin vài giọt tinh huyết của vương tộc Thiên Hồ vậy. Ai mà ngờ... vị hồ vương kia, nàng lại đang bế quan.

Bất đắc dĩ, Lăng Thanh Trúc đành hạ tiêu chuẩn xuống thêm một nấc, hỏi gặp Thiên Hồ Bắc Gia - huynh trưởng của nhị công chúa Thiên Hồ Nguyệt. Kết quả... Giống như mẫu thân mình, cái tên Thiên Hồ Bắc Gia này cũng đang bận tu luyện.

"Số ta sao lại đen đui như vậy hả trời? Vội vội vàng vàng chạy đến núi Thanh Khâu này, cuối cùng lại phải ở đây chờ đợi...".

Trong cơn buồn chán, Lăng Thanh Trúc ngồi nhúng ngón tay vào tách trà, vừa vẽ lên gương vừa lẩm bẩm trách móc: "Thiên Hồ Nguyệt à Thiên Hồ Nguyệt, chẳng phải muội bảo chỉ cần ta có chuyện muốn nhờ, cầm tín vật tới đây thì sẽ lập tức nhận được trợ giúp hay sao..".

"Tín vật ta cũng đã đưa ra rồi mà có thấy ai đếm xia gì tới đâu".

...

Đem tách trà trên tay đặt xuống, Lăng Thanh Trúc chuyển bước qua lại, nâng cằm suy luận.

"Thiên Hồ Nguyệt ra ngoài du ngoạn, hồ vương thì bế quan, Thiên Hồ Bắc Gia lại bận tu luyện...".

"Ba người trọng yếu bậc nhất của Thiên Hồ tộc lại cùng lúc vắng mặt, chuyện này... có phải là trùng hợp quá rồi không?".

"Lẽ nào ở đây đã xảy ra chuyện gì rồi?".

...

Lăng Thanh Trúc càng ngắm càng thấy hoài nghi. Thậm chí trong dạ, nàng đã tính đến việc chủ động điều tra. Nhưng ý định mới manh nha, còn chưa kịp triển khai thì một hồi náo động bỗng bất ngờ xảy ra.

Từ một góc nào đó của đỉnh Thanh Khâu, bên trong thung lũng - vương quốc của tộc nhân Thiên Hồ này, một tiếng nổ đinh tai chọc thủng tới. Tiếp đó, tiếng hô đánh giết thì nhau lan truyền...

"Xem ra đúng là đã có chuyện xảy ra rồi".

Sau vài giây đắn đo nghĩ ngợi, Lăng Thanh Trúc cuối cùng quyết định dùng tới một tâm ấn thân phù cao cấp, lặng lẽ đi ra khỏi thạch thất, hướng về nơi phát ra thanh âm chém giết nọ.

Quảng đường không tính xa xôi nên chẳng mất bao nhiêu thời gian thì Lăng Thanh Trúc đã đến nơi cần đến. Hơi ngoài dự tính, tràng cảnh trước mắt khá sai biệt so với những gì mà nàng đã hình dung. Thay vì một cuộc nội chiến giữa các tộc nhân Thiên Hồ thì đây lại là một màn bao vây trước mắt của Thiên Hồ tộc dành cho ngoại nhân. Một tên nhân loại.

Đáng nói hơn nữa là tên nhân loại này, trùng hợp thay hẳn lại chính là kẻ đã từng ra tay ám toán Lăng Thanh Trúc nàng tại Ô Long Cốc hòng cướp đi Trường Sinh Thụ: Nữ nhân đeo mặt nạ quý!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 174: Ăn Miếng Trả Miếng

...

"Keng!".

"Keng!".

...

"Oành!".

"Oành!".

Đứng giữa vòng vây của tộc nhân Thiên Hồ, nữ nhân đeo mặt nạ quý tuy có chật vật nhưng tạm thời vẫn còn ứng phó được. Các đòn công kích, bất kể đến từ hướng nào, mạnh mẽ ra sao thì đều không sao đã thương được nàng. Có thể thấy đạo hạnh của nàng cao tới nhường nào. Chân nhân cấp hậu kỳ, đây đã là điều chắc chắn.

Sau một chiêu cần quét tứ phương, nữ nhân đeo mặt nạ tạm ngưng công kích. Nàng đứng giữa không trung đưa mắt nhìn khắp lượt tộc nhân Thiên Hồ, giọng thanh thúy: "Các vị đạo hữu, ta bất quá chỉ là ngưỡng mộ cảnh sắc Thanh Khâu nên chạy tới đây ngắm xem một chút, các vị cần gì hùng hổ đuổi xua như vậy?".

"Nhân loại to gan!" - Lời nữ nhân đeo mặt nạ vừa dứt thì phía bên hông nàng, một vị phu nhân tóc bạc cũng liền quát lớn - "Ngươi đột nhập Thanh Khâu, lại còn ra tay sát hại tộc nhân Thiên Hồ ta... Hôm nay dù có mười cái mạng ngươi cũng đừng hòng chạy thoát!".

"Có phải không?" Nữ nhân đeo mặt nạ hỏi lại, trong giọng điệu ẩn ẩn chút khinh thường.

Ngó thấy nàng như vậy, ở bên này, phía chính diện, một nam tử tộc Thiên Hồ mới cau mày. Hắn nói với các tộc nhân của mình: "Đừng nhiều lời với ả nữa. Hãy mau bắt ả lại rồi tra khảo".

Dứt câu, nam tử Thiên Hồ liền vung lên lưỡi kiếm, dẫn đầu tộc nhân vây đánh nữ nhân đeo mặt nạ.

"Keng! Keng!".

"Keng! Keng!".

...

Trước thế công ác liệt của hơn chục hồ yêu tu vị chân nhân trung kỳ, hậu kỳ các loại, nữ nhân đeo mặt nạ khó tránh bị đẩy vào thế hạ phong, buộc phải liên tiếp thoái lui.

Dù vậy, nàng như cũ vẫn chưa hề bị trúng phải một nhát kiếm hay một nhát đao nào. Từ đầu tới chân, thân thể nàng vẫn nguyên si lạnh lặn.

"Keng!".

Vung loan đao đầy lùi nam tử Thiên Hồ - kẻ duy nhất có tu vị chân nhân hậu kỳ trong đám, nữ nhân đeo mặt nạ lộn người ra sau, ý toan đào tẩu.

Khỏi phải nghĩ, đó tất nhiên là một quyết định sáng suốt. Nữ nhân đeo mặt nạ dẫu có lợi hại thì cũng bất quá một thân một mình, há địch nổi với cả một bộ tộc? Nên nhớ, ở đây là Thanh Khâu Sơn - vương quốc của tộc nhân Thiên Hồ. Nàng càng đánh, thời gian càng dài thì tình thế sẽ càng bất lợi. Chưa biết chừng chốc lát nữa thôi thì ngay cả hồ vương - vị chủ nhân rất đỗi khó lường của Thanh Khâu - cũng sẽ tự mình lao ra.

Chạy, đó là tất cả những gì mà nữ nhân đeo mặt nạ đang cố gắng, cần phải làm. Và thực tế thì nàng đã làm khá tốt. Với thân pháp hết sức cao minh của mình, nàng gần như loại bỏ được hoàn toàn đám tộc nhân Thiên Hồ phía sau.

Nhưng, chính tại lúc này, khi nàng sắp thoát ra khỏi vòng vây của Thiên Hồ tộc thì dị biến bất ngờ phát sinh. Từ trong hư không vô định, một thanh tiểu kiếm bỗng lao thẳng về phía nàng.

Có kẻ ám toán!

Lâm nguy bất loạn, tuy có chút kinh hãi nhưng nữ nhân đeo mặt nạ vẫn lách mình né được thanh tiểu kiếm kia. Phản ứng phải nói nhanh nhạy vô cùng.

Chỉ là...

Nữ nhân đeo mặt nạ nhanh, Lăng Thanh Trúc - kẻ bắt ngờ ra tay ám toán - há đâu lại chậm. Kết hợp cả "Tốc" kiếm quyết trong Bát Tự Kiếm Quyết và Thần Hành Bách Biến trong Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp, sau thanh tiểu kiếm, nàng cũng ngay lập tức áp sát kẻ địch, đồng loạt phóng thêm sáu cây ngân châm.

"Keng! Keng!".

Thời gian quá gấp, nữ nhân đeo mặt nạ lúc này đã vô pháp chuyển di, bất đắc dĩ chỉ có thể vung loan đao đón đỡ. Tiếc rằng... nàng đỡ không nổi.

Sáu cây ngân châm, số lượng tuy chẳng quá nhiều nhưng quỹ đạo thì lại cực kỳ khó nắm bắt. Nữ nhân đeo mặt nạ, nàng cố lắm cũng chỉ ngăn được bốn cây. Phần hai cây còn lại, chúng đã xuyên qua lớp linh lực phòng hộ trên người nàng, cắm ngập trong da thịt.

...

"Đạo hữu, mùi vị bị ám toán cũng không tệ chứ?".

Theo sau chất giọng ngọt ngào, thân ảnh Lăng Thanh Trúc cũng rất nhanh liền lộ rõ.

"Là người?".

Mặc dù đang lúc đêm tối nhưng với nhãn lực của một tu sĩ chân nhân hậu kỳ, chẳng khó để nữ nhân đeo mặt nạ nhận ra thân phận người đã ám toán mình.

Trái với sự ngạc nhiên của đối phương, Lăng Thanh Trúc lại khá thoải mái. Nàng mỉm cười đáp lại: "Phải, chính là ta - kẻ từng bị người đánh lén ở Ô Long Cốc".

"Môn nhân Thiên Kiếm Môn, phong chủ Trúc Kiếm Phong Lăng Thanh Trúc..." - Nữ nhân đeo mặt nạ mĩa mai - "Tuồng người danh môn thế nào, hoá ra cũng chỉ biết dùng thủ đoạn đê hèn ám toán người khác".

"Đê hèn?".

Lăng Thanh Trúc lắc đầu: "Không không. Đạo hữu, người nói vậy thật không thoả nha".

"Lần trước tại Ô Long Cốc người ám toán ta, lần này ta bắt quả chỉ là đáp lễ lại. Lăng Thanh Trúc ta là người rất sòng phẳng a".

"Hừm... Vậy mà ta cứ tưởng đám danh môn chính phái các người ai nấy đều là bậc quân tử, hành vi luôn quang minh chính đại kia đấy".

"Quang minh chính đại thì cũng phải tùy lúc, tùy người. Chứ hạng như đạo hữu đây... Xin lỗi, Lăng Thanh Trúc ta vẫn thích đóng vai người xấu hơn".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: Các Lộ Thần Thông

...

"Người rất thú vị, Lăng Thanh Trúc".

Cười nhạt, Lăng Thanh Trúc cũng khen tặng nữ nhân đeo mặt nạ: "Đạo hữu, so với ta người chẳng phải càng thú vị hơn ư".

"Hừm... Thật ra ta đang rất tò mò đấy".

"Người tò mò điều gì?" Nữ nhân đeo mặt nạ hỏi lại.

"Diện mạo, lai lịch. Lăng Thanh Trúc ta thực rất muốn biết người có thân phận gì".

"Như đang thấy, ta chỉ là một kẻ tà ma ngoại đạo chuyên đi giết người cướp của".

Đang nói, ánh mắt nữ nhân đeo mặt nạ chợt loé lên bất thường. Nhanh như chớp, nàng trở mình, tay nắm loan đao đem ném ra.

"Keng! Keng! Keng!".

...

Sau khi ngăn đón hàng tá phi tiêu, ám khí các loại, loan đao lần nữa bay về với chủ nhân của mình.

Hiện thân ở tại một vị trí khác, nữ nhân đeo mặt nạ liếc qua chỗ nam tử Thiên Hồ có tu vi chân nhân hậu kỳ, khinh thị: "Nữ nhân ưa ám toán không lạ, nhưng ngày đến nam nhân cũng giỏi ám người thì... thật hiếm thấy".

Ý tứ mĩa mai nam tử Thiên Hồ dĩ nhiên nghe ra, nhưng dù vậy, hắn vẫn chả có vẻ gì là xấu hổ ngại ngùng. Khuôn mặt trấn định như thường, hắn từ tốn đáp trả: "Đối phó với hạng đầu trộm đuôi cướp như người, cần gì phải câu nệ".

Tay vung lên, hấn hạ lệnh cho toán thị vệ vừa chạy tới: "Ám Từ Vệ nghe lệnh! Thiên Sát Phong Hành!".

...

"Bố trận ư?".

Trái, phải, trước, sau, bốn phương đều bị phong tỏa. Thậm chí trên - dưới hai hướng cũng dày đặc thị vệ yêu hồ... Tình cảnh này, rõ ràng vô cùng bất lợi đối với nữ nhân đeo mặt nạ. Nhất là khi nàng còn bị thương tổn dưới màn ám toán của Lăng Thanh Trúc ban nãy...

Hít nhẹ một hơi, nữ nhân đeo mặt nạ đột nhiên đem loan đao thu vào giới chỉ, vừa lắc đầu vừa nói: "Thanh thế đúng là to lớn thật. Thiên Hồ tộc các người quả rất cho ta mặt mũi".

"Hừ...".

Vị phu nhân tóc bạc của tộc Thiên Hồ tỏ ra căm hận: "Người dám đột nhập Thanh Khâu giết người tộc ta, nhân loại người thật đã chán sống!".

"Lão bà, bà nói vậy là sai rồi".

Nữ nhân đeo mặt nạ đính chính: "Không như yêu tộc các người tuổi thọ dồi dào, thọ mệnh nhân loại chúng ta khá là ngắn ngủi. Ta đây thấy sống còn chưa đủ, có gì lại muốn tìm chết?".

"Vậy sao...".

Lần này hồi đáp không phải vị phu nhân tóc bạc mà là nam tử Thiên Hồ. Bộ dáng vẫn khá điềm tĩnh, hấn bảo: "Nhân loại, nếu người thực còn ham sống, ta khuyên người nên buông tay chịu trói".

Che miệng cười lên mấy tiếng, nữ nhân đeo mặt nạ lắc đầu: "Yêu hồ đạo hữu, ta cũng đâu phải đứa trẻ lên ba...".

"Nói vậy là người muốn ngoan cố tới cùng?".

Nữ nhân đeo mặt nạ không đáp, coi như đồng tình.

...

"Tốt".

Nam tử yêu hồ chẳng muốn lãng phí thời gian thêm nữa, lập tức truyền lệnh: "Ám Từ Vệ, bắt lấy ả!".

Nhận được mệnh lệnh, trên - dưới, trái - phải, trước - sau, hàng trăm thị vệ Thiên Hồ đồng loạt triển khai công kích.

...

"Chậc... Trận pháp quả nhiên lợi hại".

Đã sớm lui khỏi phạm vi của Thiên Sát Phong Hành trận do Ám Từ Vệ của Thiên Hồ tộc bố trí, Lăng Thanh Trúc một bên đứng xem, tặc lưỡi thốt ra.

Nếu như lúc trước còn ít nhiều hoài nghi thì hiện tại nàng đã hoàn toàn tin tưởng, rằng núi Thanh Khâu này là một chốn ngoạ hổ tàng long.

Cần biết, nhân số trước mắt đây vẫn chưa phải toàn bộ lực lượng của Thiên Hồ tộc. Còn ẩn giấu bao nhiêu Lăng Thanh Trúc đứng thật không rõ, nhưng có một điều mà nàng dám chắc chắn: trong tất cả những tộc nhân Thiên Hồ ở đây, chẳng một ai sánh được với hồ vương.

...

"Xem ra lần này ả có mọc thêm cánh cũng khó bay".

Nhận định như vậy nên Lăng Thanh Trúc không có ý góp vui thêm nữa. Nàng mau chóng lui về một góc hòng tránh bị Thiên Sát Phong Hành trận làm ảnh hưởng.

...

Cũng chính lúc này, khi Lăng Thanh Trúc vừa lui bước thì dị biến một lần nữa phát sinh.

Đứng giữa vòng vây của Ám Từ Vệ và các vị đại nhân của Thiên Hồ tộc, qua một hồi chật vật chống đỡ, nữ nhân đeo mặt nạ bỗng bất ngờ xuất ra đại thủ đoạn.

Trên tay nàng chẳng biết từ bao giờ đã có thêm bốn tấm phù lục. Nàng đem chúng ném ra, đồng thời hô lớn: "Quý Bình, hiện!".

"Bùm!".

"Bùm!".

"Bùm!".

"Bùm!".

Cùng với sự tiêu thất của bốn tám phù lục thì bốn tiếng nổ cũng cùng lúc vang lên. Tiếp đấy, từ trong khói bụi, bốn thân ảnh to lớn hiện ra. Bọn chúng mỗi tên một vẻ, nhưng chung quy thì kẻ nào kẻ nấy đều thuộc dạng mặt xanh nanh vàng, thân cao tận vài chục thước, dữ tợn vô cùng.

"Để ta cho bọn yêu hồ các ngươi thấy sự lợi hại của phù binh!".

Đã quyết liên hành, nữ nhân đeo mặt nạ chẳng chần chừ thêm một giây nào nữa, khăn trương trích ra bốn giọt máu, cùng lúc đánh lên người của bốn thân ảnh phù binh mặt quỷ.

"Không Hồn Thuật: Cuồng Quỷ!".

"Grào... ào...".

"Grào... ào...".

Dưới sự thao túng của nữ nhân đeo mặt nạ, bốn thân ảnh phù binh mặt quỷ gào thét đình tại, tựa như ác thú nhảy bổ về bốn hướng mà tấn công các tộc nhân Thiên Hồ.

Thoáng chốc, Thiên Sát Phong Hành trận lung lay sắp vỡ.

...

"Làm càn!".

Rốt cuộc đã không thể giữ nổi bình tĩnh được nữa, nam tử Thiên Hồ có tu vị chân nhân hậu kỳ quát lớn. Trên tay hiện ra một bảo ấn, hắn đem nó ném về phía trước.

"Không Minh Ấn, trấn!".

...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Bị Giam Lông?

"Muốn bắt ta? Mơ tưởng!".

Bất kể có phải đối mặt với bảo ấn Không Minh uy lực to lớn đi nữa, nữ nhân đeo mặt nạ vẫn như cũ không hề tỏ ra sợ hãi. Rõ ràng, nàng có chỗ dựa.

Chẳng cần nghi hoặc hay đợi chờ, điều đó đã mới vừa được bộc lộ ra.

Tại thời điểm Không Minh Ấn sắp đánh xuống, thân ảnh nữ nhân đeo mặt nạ bỗng đột nhiên tan ra, hoá thành một đám máu huyết rồi bắn đi khắp bốn phương tám hướng.

"Ám Tử Vệ, chặn tất cả lại!".

...

Ý đồ của nữ nhân đeo mặt nạ kia là gì, thiết nghĩ kẻ ngốc còn nhận ra. Nam tử Thiên Hồ, hắn đương nhiên cũng biết. Rất rõ là khác.

Nhưng, biết là một chuyện, ngăn chặn được hay không đấy lại là một chuyện khác.

Mệnh lệnh của nam tử Thiên Hồ đưa ra rất nhanh, điều đó không giả. Đáng tiếc là Ám Tử Vệ, bọn họ lại không mau lẹ được như vậy. Tốc độ của số máu huyết vừa bắn ra kia quá ư khủng bố, bọn họ đâu muốn ngăn cũng đành bất lực.

Phần còn lại, vị phu nhân tóc bạc cùng đám đại nhân tu vị cấp chân nhân trung kỳ... Một vài người trong số họ đúng là đã bắt giữ được đấy. Có điều... cũng chả dễ làm gì.

Lý do là số máu huyết bị bọn họ dùng pháp bảo tóm lấy kia, tất cả chúng đều chỉ đơn thuần là "máu huyết" chứ nào phải hoá thân của nữ nhân đeo mặt nạ. Nói cách khác, nữ nhân đeo mặt nạ, nàng ta đã trốn thoát rồi.

...

"Nhân loại đáng chết!".

Tính khí có phần nóng nảy, vị phu nhân tóc bạc nghiêng răng cắn hận.

Quay sang nhìn nam tử Thiên Hồ, bà ta hỏi: "Bác Gia, người xem chuyện này nên giải quyết thế nào?".

Về mặt thâm trầm, nam tử Thiên Hồ, cũng tức Thiên Hồ Bắc Gia - huynh trưởng của Thiên Hồ Nguyệt - có phần khó nghĩ: "Nữ nhân kia rõ ràng không phải hạng tu sĩ bình thường, chỉ e khó lòng truy đuổi".

"Bác Gia, người nói vậy là sao? Lẽ nào chúng ta phải cam chịu nỗi nhục này ư?".

Một tia khó chịu thoáng loé lên trong mắt nhưng rồi đã tan biến rất nhanh, Thiên Hồ Bắc Gia đính chính: "Nhĩ Lão, ý ta đương nhiên không phải như vậy".

"Nhị Lão, người nghĩ xem. Ngay cả mấy người chúng ta hợp lực cũng không bắt giữ được nữ nhân kia, nay nếu phân tán ra truy đuổi, như vậy khác nào tạo cơ hội cho ả phản sát".

Nghe qua phân tích, Nhị Lão cuối cùng cũng phần nào hoà hoãn: "Bất không được, truy không xong... Chúng ta đường đường là đại tộc Thiên Hồ mà ngay đến một tên nhân loại cũng chẳng xử lý được...".

"Nhân loại kia đột nhập Thanh Khâu, lại còn ra tay sát hại tộc nhân ta, nếu không bắt ả đền tội thì sau này Thiên Hồ tộc chúng ta còn gì là thể diện nữa".

Gần bên, một cung trang thiếu phụ cũng gật đầu tán đồng: "Nhị Lão nói phải đấy. Chuyện này chúng ta không thể nào cho qua như vậy được".

"Lại nói, Vương của chúng ta cũng đã sắp...".

"Dung Nhi...".

Cung trang thiếu phụ nói còn chưa hết lời thì đã bị người ngăn lại. Một vị phu nhân tướng mạo hiền từ, bề ngoài tuổi độ bốn mươi đập không mà bước lên ba bước. Nàng nhìn sang chỗ Lăng Thanh Trúc, cất tiếng: "Mọi người, trước mắt ta nghĩ có một việc mà chúng ta cần phải xử lý".

Được nhắc nhở, những người còn lại cũng ngay lập tức dồn sự chú ý lên người Lăng Thanh Trúc. Thái độ chừng không mấy tốt.

Nhận ra sự thù địch từ đám tộc nhân Thiên Hồ, Lăng Thanh Trúc thoáng ngấm liền thấu rõ căn nguyên. Nàng cười khò: "Các vị đạo hữu, ta và nữ nhân đeo mặt nạ ban nãy cũng không có liên quan gì a".

Chưa thấy đối phương ư hử gì, nàng bồi thêm: "Các vị đạo hữu Thiên Hồ, lúc này các vị cũng thấy rồi đó. Ta và nữ nhân kia vốn dĩ có thù oán. Ta cũng giống như các vị, trước đây đã từng bị nàng ta giở thủ đoạn đê hèn ám toán...".

...

Vị phu nhân ban nãy nghĩ lại, nhẹ gật đầu: "Người nói cũng đúng. Dựa theo những gì ta nhìn thấy thì người và nữ nhân đeo mặt nạ kia đích xác không phải cùng một ruột".

Trái với người trước, Nhị Lão lại khó khăn hơn rất nhiều: "Tổ Nghi, người cũng đừng quá tin người như vậy. Nói không chừng nữ nhân này tới đây cũng là có ý đồ. Bọn nhân loại chẳng có kẻ nào là người tốt đâu".

"Nhị Lão, ta nghĩ Nhị Lão đã quá lời rồi".

Vị phu nhân có tướng mạo hiền từ, tức Tổ Nghi nhắc nhở: "Như lúc này ta có nói qua, vị Lăng đạo hữu đây là người từng cứu mạng nhị công chúa. Nói cách khác, nàng chính là ân nhân của Thiên Hồ tộc chúng ta".

"Người khẳng định thân phận của nàng ta chứ?".

"Nhị Lão an tâm, tín vật nhị công chúa trao cho nàng ta đã đích thân xem qua".

"Nếu vậy... Thôi được rồi. Ta sẽ nể mặt nhị công chúa mà không động tới nàng ta. Nhưng mà... Trong khoảng thời gian này, ta nghĩ vẫn nên giữ nàng ta

ở lại Thanh Khâu".

...

Bị hoài nghi, đó không phải điều Lăng Thanh Trúc muốn. Giam lỏng? Cũng chẳng phải thứ nàng chờ đợi.

Nhưng không nguyên thì thế nào chứ? Cái đám tộc nhân Thiên Hồ kia, bọn họ đâu có cho nàng quyền được quyền lựa chọn.

Tự ý rời đi ư?

Thoát khỏi thì sao chứ? Sẽ kéo theo rất nhiều rắc rối. Hiểu lầm càng càng thêm sâu đậm..

Huống hồ, Lăng Thanh Trúc nàng há phải đầu kẻ vô môn vô phái. Nàng là môn nhân Thiên Kiếm Môn, lại còn là một vị phong chủ. Nàng bị hiểu lầm thì cũng đồng nghĩa Thiên Kiếm Môn sẽ bị hiểu lầm.

Thiên Hồ là một đại tộc rất có uy vọng trong yêu giới, nếu như xảy ra tranh chấp với bọn họ thì thật không hay...

Suy đi tính lại, cực chẳng đã Lăng Thanh Trúc mới phải xuôi tay để mặc người định đoạt. Tốt xấu gì thì nàng cũng là ân nhân cứu mạng nhị công chúa người ta, chắc sẽ không đến nỗi bị đối xử quá tệ.

May mắn, mọi thứ quả như nàng dự tính. Trừ bỏ hạn chế tự do đi lại thì các tộc nhân Thiên Hồ cũng rất hữu lễ với nàng. Com ngày hai bữa, lại còn có ti nữ tới hầu. Khá ư thoải mái.

Nhưng... trong sinh hoạt, ở bên ngoài thôi. Chứ còn nội tâm..

Thoải mái? Lăng Thanh Trúc làm sao mà thoải mái cho được khi lại phải tiếp tục đợi chờ.

Đám Thiên Hồ tộc kia bảo với nàng phải đợi nhị công chúa của bọn họ về thì mới tiến hành giải quyết chuyện của nàng được.

"Ồ hô...".

Ngẫm lại mấy lời của Nhị Lão kia, Lăng Thanh Trúc tức quá hoá cười: "Đợi nhị công chúa của các ngươi? Thiên Hồ Nguyệt kia đi ra ngoài du ngoạn, biết bao giờ nàng ta mới trở về? Chẳng lẽ nàng ta một năm chưa về ta phải chờ một năm, mười năm chưa về thì phải chờ mười năm?".

"Lăng Thanh Trúc ta là người chứ đâu phải thánh nhân, kiên nhẫn cũng có giới hạn a".

"... Nếu trong đầu các ngươi thực có ý định giam lỏng ta ở đây lâu dài... Hừ hừ... ta đây sẽ làm cho ra ngô ra khoai với các ngươi".

Nói thế nào thì nàng cũng là cây đại thụ của Thiên Kiếm Môn - đại tông môn đứng đầu chính giáo thiên hạ. Thiên Hồ tộc có danh thì Thiên Kiếm Môn nàng cũng có tiếng a.

Mèo nào cắn mìn nào... còn chưa biết đấy.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Hồ Vương Triệu Kiến

Lăng Thanh Trúc có e ngại, nhưng e ngại không đồng nghĩa sợ hãi. Nếu Thanh Khâu là chốn ngoạ hồ tàng long thì Thiên Kiếm Môn nàng cũng là linh sơn thánh địa, hội tụ chính khí đất trời. Ngũ Đại Tiên Kiếm được cất giấu bên dưới năm ngọn núi, uy lực thừa đủ tru diệt mọi yêu tà.

Cái danh của tiên kiếm, tu sĩ cấp thấp đứng ít người tỏ tường, nhưng phàm là đại nhân vật, thiên hạ mấy ai chưa từng nghe?

Đừng thấy Nhị Lão kia luôn tỏ ý khinh thị mà lầm, thực chất, ở trong lòng mình, đối với thân phận của Lăng Thanh Trúc bà ta ít nhiều cũng có kiêng kỵ đấy. Về những người khác, ví như vị phu nhân tướng mạo hiền từ Tô Nghi, con trưởng của hồ vương Thiên Hồ Bắc Gia, bọn họ cũng giống như thế thôi.

Tóm lại, chỉ cần không phải kẻ ngốc thì đều tự hiểu lấy một điều: Chưa tới mức vạn bất đắc dĩ thì tốt nhất đừng nên gây hại cho Lăng Thanh Trúc.

Nếu chẳng phải vậy, bởi trong lòng có điều cổ kị thì sao bọn họ phải sai người com bung nước rót, đối xử hữu lễ với Lăng Thanh Trúc?

Thậm chí kể cả việc giam lỏng - giải pháp tình huống kia nữa, bất quá cũng chỉ là tạm thời mà thôi. Bọn họ biết nó không nên được kéo dài quá lâu...

Và thực tế thì... nó đúng là không lâu thật. Sau hai ngày, qua đến ngày thứ ba thì vấn đề đã bắt đầu được giải quyết. Lăng Thanh Trúc, nàng đã được

Thiên Hồ tộc triệu kiến. Nhưng vị đại nhân muốn gặp nàng lại chẳng phải Nhị Lão, Thiên Hồ Bắc Gia hay nhị công chúa Thiên Hồ Nguyệt mà là... Vương của bọn họ: Thiên Hồ Đại Mi - chủ nhân chân chính của núi Thanh Khâu.

...

Theo bước chân hai nữ thị vệ, Lăng Thanh Trúc rời khỏi thạch thất. Sau mấy bận rẽ cua, cuối cùng nàng cũng đến được nơi cần phải đến.

Vẫn là một căn phòng bằng đá, nhưng so với phòng của Lăng Thanh Trúc nàng thì rộng rãi hơn rất nhiều. Những đồ vật bên trong, chúng tất nhiên cũng cao cấp, sang trọng hơn...

...

"Lăng đại nhân, chúng ta tới rồi".

Dừng trước cửa thạch thất, một trong hai nữ thị vệ quay sang nói với Lăng Thanh Trúc ở đằng sau: "Đại nhân hãy chờ một lát để tiểu nhân vào báo cho Vương biết".

"Không sao, người cứ tự nhiên".

Nữ thị vệ gật nhẹ rồi xoay người tiến thẳng vào bên trong, đến chừng trở ra thì đưa tay làm động tác mời: "Lăng đại nhân, Vương đang đợi ở bên trong".

"Tốt".

Lăng Thanh Trúc ứng tiếng, chân mau chóng chuyển di...

...

Có một điều buộc phải công nhận, đó là căn phòng của hồ vương xa hoa vô cùng. Không giống thạch thất mà Lăng Thanh Trúc đang cư ngụ, sàn chỉ lót một lớp đá phẳng, tại chỗ này, bên trên đá phẳng còn có thảm đỏ phủ giăng tận vách. Chưa hết, bàn ghế, ly tách, mọi thứ cũng đều được làm từ vật liệu trân quý, có loại còn là hi hữu khó cầu.

Phàm nhân?

Không, là tu sĩ cơ. Trong căn phòng rộng lớn tựa như cung điện này, thật lắm thứ mà tu sĩ chỉ dám mơ ước. Lăng Thanh Trúc mới đến sơ thôi cũng được hơn mười loại rồi a.

"Chắc... Quả chẳng hổ là Vương của đại tộc Thiên Hồ, chỉ tùy tiện bày biện ra mà đã lắm bảo vật như thế. Thật không biết ở bên trong giới chỉ và bảo khổ riêng của nàng sẽ còn có những bảo bối dạng gì...".

"Trong khi đó, Lăng Thanh Trúc ta thì sao? Đường đường là phong chủ Trúc Kiếm Phong, một trong năm kẻ thống lĩnh Thiên Kiếm - đại tông môn đứng đầu chính giáo thiên hạ - vậy mà ngay mấy loại tài liệu luyện đan cũng không có, phải lặn lội tự mình bôn ba kiếm tìm.. Haizz... Người với người đúng là chẳng thể so được".

Lăng Thanh Trúc càng ngắm, hai mắt càng nhìn thì trong dạ lại càng cảm khái. Nàng thấy cuộc đời sao mà bất công quá. Cùng là nữ nhân, cùng là những người có thân phận, có gì kẻ giàu sang nhung lụa còn người lại quá đói cơ hàn khốn khó?

Lăng Thanh Trúc nàng đang rất muốn biết đây.

Chỉ là... trời già ở cao quá, chắc chẳng thể nào nghe được.

Chán nản, Lăng Thanh Trúc đành đem nghi vấn đá sang một bên, thôi không nhìn ngó lung tung nữa.

...

Đi tới giữa căn phòng rộng rãi, trong ánh sáng êm dịu của hàng trăm viên minh châu đính trên bốn bức tường, Lăng Thanh Trúc rốt cuộc dừng lại.

Thân ảnh hồ vương, nó đã hiện ra trong tâm mắt nàng. Dù không quá rõ.

Phía sau bức rèm màu trắng, hồ vương ngồi đợi sẵn trên ghế, tay bụng chén trà nhấp khẽ rồi mới nói: "Lăng đạo hữu, mời ngồi".

"Đa tạ hồ vương".

Trái hẳn cái vẻ hậm hực ca thán vừa rồi, Lăng Thanh Trúc lúc này lại tỏ ra điềm đạm vô cùng. Động tác rất đối tự nhiên, nàng từ tốn bước lại chỗ chiếc bàn đặt gần đó, tự mình kéo ghế rồi ngồi xuống.

"Hồ vương, chẳng hay hôm nay triệu kiến ta tới đây là vì chuyện gì?".

"Triệu kiến?".

Thiên Hồ Đại Mi khẽ lắc đầu: "Lăng đạo hữu đã nặng lời. Bôn vương vốn là mời, sao bây giờ lại biến thành triệu kiến rồi?".

"À..." - Nàng nói tiếp - "Lăng đạo hữu, hay là bởi do đám tộc nhân của ta mấy ngày qua đối với đạo hữu có điều thất lễ, khiến cho đạo hữu này sinh ác cảm?".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Diễn Kịch

"Hồ vương, ngài hiểu lầm. Mấy ngày vừa qua Thiên Hồ tộc các vị đối đãi với ta rất tốt, thậm chí còn tốt hơn so với khi ta ở Thiên Kiếm Môn của mình".

"Nếu vậy thì bôn vương yên tâm rồi".

Vẫn như cũ, cách một tấm rèm, Thiên Hồ Đại Mi đi vào chính đề: "Lăng đạo hữu, chuyện của đạo hữu ta đã nghe tộc nhân hồi báo. Chẳng hay lần này đạo hữu cảm tin vật của Nguyệt Nhi tới đây, rốt cuộc là muốn cầu Thiên Hồ tộc ta việc gì?".

"Cái này..."

Lăng Thanh Trúc hít nhẹ một hơi, thẳng thắn nói ra: "Nếu hồ vương đã hỏi thì Lăng Thanh Trúc ta cũng không vòng vo nữa. Thật ra lần này ta lặn lội tới đây, mục đích là muốn xin Thiên Hồ tộc ngài một thứ".

"Là thứ gì?".

"Tinh huyết của vương tộc Thiên Hồ".

...

Trước và sau khi Lăng Thanh Trúc chính thức nói ra mong muốn của mình, nét mặt Thiên Hồ Đại Mi đã thay đổi khá nhiều. Trông dáng vẻ âm trầm kia của nàng thì rõ ràng cảm giác chả phải tốt đẹp gì.

Cũng đúng thôi. Thiên Hồ tộc là hậu duệ đời sau của Cửu Vĩ Thiên Hồ - một trong những linh chủng mạnh mẽ nhất ở thời thượng cổ, tinh huyết của tộc nhân Thiên Hồ há có thể tùy tiện ban cho ngoại nhân, huống hồ lại còn là một nhân loại.

Giọng đã phần nào xa cách, Thiên Hồ Đại Mi nói: "Tinh huyết khác với máu huyết bình thường, rất có ý nghĩa. Nhân loại các ngươi có lẽ không quá xem trọng, nhưng tộc nhân Thiên Hồ ta thì khác".

"Lăng đạo hữu, ngươi thân là một vị chân nhân hậu kỳ, hẳn phải biết tinh huyết Thiên Hồ chứa đựng rất nhiều thứ..."

Lăng Thanh Trúc cũng không phủ nhận: "Hồ vương, ta biết tinh huyết của Thiên Hồ tộc các vị rất đặc biệt, không thể tùy tiện trao cho ngoại nhân. Nhưng vì cứu lấy đồ nhi, ta thật sự chẳng còn cách nào. Cúi mong hồ vương niệm tình giúp đỡ".

...

Thiên Hồ Đại Mi đã rời khỏi ghế. Nàng chấp tay sau lưng, bước qua lại một hồi rồi mới lần nữa lên tiếng: "Lăng đạo hữu, chuyện ngươi trọng nghĩa cứu mạng Nguyệt Nhi, bôn vương rất đồng cảm kích. Nếu là một loại bảo vật nào khác, dẫu yêu thích thì bôn vương cũng có thể cân nhắc mà đem tặng cho ngươi, nhưng thứ ngươi yêu cầu lại là tinh huyết vương tộc Thiên Hồ..."

"Xin thứ lỗi, bôn vương không thể đồng ý".

...

"Hồ vương, ngài không thể nghĩ lại sao?".

"Rất tiếc, bôn vương không thể".

Thần thái dù chưa xem rõ nhưng thông qua giọng điệu của Thiên Hồ Đại Mi, Lăng Thanh Trúc biết là khó lòng lay chuyển được đối phương.

Nàng đành phải hạ tiêu chuẩn xuống, khẩn khoản cầu xin: "Hò vương, nếu thực sự không thể ban cho tinh huyết vương tộc Thiên Hồ, vậy hi vọng hò vương có thể đáp ứng Thanh Trúc vài giọt tinh huyết tộc nhân bình thường".

"Ồ..." - Trong mắt ánh lên một tia ngờ vực, Thiên Hồ Đại Mi truy vấn - "Lăng đạo hữu, nói vậy cái nguoi cần cũng không nhất định phải là tinh huyết vương tộc? Tộc nhân bình thường cũng được?".

Biết là đối phương đang ngờ vực mình, Lăng Thanh Trúc lập tức thanh minh: "Hò vương, xin đừng hiểu lầm. Loại đan dược ta tính vì đồ nhi luyện chế, tài liệu đích xác nêu danh tinh huyết vương tộc Thiên Hồ. Thế nhưng... hò vương ngài lại không thể ban cho".

Vốn là người thông minh, Thiên Hồ Đại Mi nghe tới đây đã liền hiểu ngay ý tứ: "Lăng đạo hữu, nguoi đây là đang muốn làm mọi thứ có thể sao?".

Lần này Lăng Thanh Trúc không đáp ngay. Nàng xoay người sang hướng khác, thanh âm buồn bã: "Hò vương ngài có điều không biết. Đồ nhi của ta mệnh số mỏng manh, tánh mạng hiện đang như đèn treo trước gió, tùy thời đều có thể tắt đi. Ta thân là sư phụ, sao đành tâm đứng nhìn...".

"Lăng đạo hữu coi bộ là người trọng tình trọng nghĩa".

Thiên Hồ Đại Mi tiếp tục dò xét: "Đạo hữu có thể vì đồ nhi lặn lội đến đây, chứng tỏ quan hệ sư đồ hai người không tệ. Chẳng hay đồ nhi của đạo hữu là mắc phải bệnh gì?".

"Việc này nói ra cũng chỉ có thể trách đồ nhi ta trẻ nguoi non dạ, tâm tính quá đổi thiện lương".

Lăng Thanh Trúc tự biên tự diễn: "Một tháng trước, ta mang theo hấn ra ngoài hành tẩu, vốn tính trui rèn. Nào ngờ... Trong một khoảnh khắc lơ là, ta vì mải lo lần theo dấu vết bảo vật nên tạm để hấn lại một mình. Đến khi trở về thì...".

"Tên gốc đó, hấn bị kẻ gian ám toán. Toàn bộ thân gia bị cướp đi không nói gì, nhưng thậm chí tính mạng hấn cũng...".

...

Cẩn nhẹ bờ môi, Lăng Thanh Trúc ngâm ngùi thương cảm: "Hấn nhập môn từ khi lên sáu, đã ở cùng ta gần hai mươi năm. Từ nhỏ tới lớn ta chính là nhìn hấn lớn lên; mọi điều hấn biết, hết thầy cũng đều là do ta dạy. Hôm nay hấn ra nông nổi này, thân làm sư phụ, ta sao nhẫn tâm bỏ mặc...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 179: Liên Tục Dò Xét

...

Lặng im giây lát, Thiên Hồ Đại Mi cuối cùng đưa ra quyết định: "Lăng đạo hữu, tấm lòng của đạo hữu thật đáng quý... Thôi được rồi, bản vương sẽ phá lệ giúp đạo hữu một lần".

"Hò vương, nói vậy là ngài...?".

"Bản vương sẽ tặng cho đạo hữu một ít tinh huyết của tộc nhân Thiên Hồ".

"Thanh Trúc cảm tạ hò vương".

"Lăng đạo hữu không cần cảm kích. Đạo hữu đã từng cứu mạng Nguyệt Nhi, nay tánh mạng đệ tử của đạo hữu đang như đèn treo trước gió, bản vương há có thể ngoảnh mặt làm ngơ coi như không biết".

Nghe những lời nọ của Thiên Hồ Đại Mi, Lăng Thanh Trúc không khỏi vui mừng, thậm chí là đắc ý. Nàng cho là câu chuyện do mình tự biên tự diễn vừa rồi đã làm đối phương động lòng trắc ẩn, quyết định ban tặng tinh huyết của vương tộc Thiên Hồ.

Chỉ có điều... Thực tế, nó lại không phải như vậy. Lăng Thanh Trúc nàng nghĩ sai rồi. Ý tứ của Thiên Hồ Đại Mi đúng là ban cho tinh huyết, nhưng thay vì của vương tộc thì thứ nàng nhận được sẽ chỉ là tinh huyết tộc nhân bình thường mà thôi.

Động lòng trắc ẩn ư?

Nhân - yêu xưa nay nào có thân thiết gì. Trong mắt một vị Vương của yêu tộc như Thiên Hồ Đại Mi, tính mạng nhân loại nào có chi đáng kể, hà tất bận lòng. Nếu không phải bởi nhớ ân cứu mạng nữ nhi của Lăng Thanh Trúc, dám cá còn khuya nàng mới đáp ứng điều gì.

Đối với sự phũ phàng nọ, Lăng Thanh Trúc trách lắm. Nhưng trách thì trách chứ làm sao hơn được. Lẽ nào ra tay cướp đoạt? Sẽ rất phiền toái đấy.

"Thôi vậy. Dù sao để luyện chế Trường Sinh Đan, tài liệu chính yếu vẫn là quả Trường Sinh, tinh huyết Thiên Hồ bất quá cũng chỉ là một trong số mười hai loại tài liệu phụ trợ. Thêm nữa trên đan phương cũng chỉ yêu cầu tinh huyết của tộc nhân bình thường, chẳng nhất thiết phải là vương tộc... Cùng lắm đan được luyện ra sẽ ít đi vài chục năm dương thọ...".

Tuy không thể như ý nguyện, có được tinh huyết vương tộc Thiên Hồ để luyện chế ra linh đan phẩm cấp cao nhất nhưng căn bản Lăng Thanh Trúc cũng đã đạt được mục tiêu tối thiểu đề ra. Chuyển đi đến Thanh Khâu lần này của nàng, xét chẳng hoài công vô ích. Nếu có gì đó khiến nàng vươngng bận, hoá chẳng là màn hội ngộ với nữ nhân đeo mặt nạ quý kia.

Cuộc chạm trán này thực đã khiến nàng nảy sinh kha khá hoài nghi...

Đạo thuật mà nữ nhân kia sử dụng, rõ ràng hết sức đa dạng. Lần trước ở Ô Long Cốc nàng ta chỉ dùng ám khí và chú ngữ pháp, còn lần này, tại Thanh Khâu lại là đạo pháp cùng thuật khống hồn cổ xưa của Tây vực.

Những phù binh mặt quỷ kia, chúng rõ ràng có ẩn chứa hồn phách kẻ khác.

Câu hỏi đặt ra là: Nữ nhân thần bí nọ có liên hệ gì với Tây vực?

Nàng ta xuất thân từ nơi đó ư?

Nếu vậy thì đòn pháp nàng dùng để tháo chạy, lẽ nào cũng là pháp môn Tây vực?

Khả năng không phải không có, chỉ là... Lăng Thanh Trúc vẫn cảm thấy nó giống một loại bí pháp của Trung nguyên hơn. Cái thứ bí pháp từ một đại tông môn đã từng một thời khuyh đảo tu tiên giới Trung nguyên...

...

"Lăng đạo hữu, tại sao không nói gì vậy? Lẽ nào vẫn chưa vừa ý với bốn vương?"

Nở nụ cười thân thiện, Lăng Thanh Trúc đáp: "Hồ vương, sao có thể. Ngài đã phá lệ ban cho tinh huyết, Thanh Trúc sao còn chưa biết đủ".

"Vậy thì tốt".

Thiên Hồ Đại Mi trở lại ngồi trên ghế, ngồi xong thì hướng người ở bên kia bức rèm bảo: "Lăng đạo hữu, đạo hữu cũng ngồi xuống đi".

Đợi cho Lăng Thanh Trúc đã an vị, lúc này Thiên Hồ Đại Mi mới nói tiếp: "Chuyện của đạo hữu coi như đã giải quyết xong, bây giờ hẳn cũng nên đề cập đến vấn đề của bốn vương rồi".

"Hồ vương, chẳng hay ngài có chuyện gì muốn nói?"

Lăng Thanh Trúc, nàng đang nghi hoặc. Nếu như nàng đoán không lầm thì mười quá chín, vị hồ vương trước mặt đây hẳn sắp nhắc tới sự việc liên quan đến nữ nhân đeo mặt nạ quý nọ.

Và lần này thì Lăng Thanh Trúc nàng đã đoán đúng. Thiên Hồ Đại Mi đích xác đang tính đề cập tới chuyện này.

Ngón tay thon dẹt nhẹ xuống bàn, Thiên Hồ Đại Mi mở lời: "Lăng đạo hữu, bốn vương nghe tộc nhân hồi báo, nói rằng đạo hữu đối với nữ nhân đeo mặt nạ kia có nhận thức?"

"Nhận thức thì có hơi quá, nhưng xác thực giữa chúng ta đã từng chạm trán qua một lần".

"Cụ thể thế nào, Lăng đạo hữu có thể kể cho bốn vương được tỏ tường?"

"Chuyện này..."

Lăng Thanh Trúc hơi do dự, nhưng rồi cũng tóm lược: "Thôi được rồi, nếu như hồ vương đã muốn biết thì ta sẽ thuật lại vậy".

"Sự thể nó là như vậy..."

...

Lát sau.

Thiên Hồ Đại Mi nghe qua câu chuyện, gật gù khẽ thốt: "Thì ra mọi chuyện là như vậy".

"Lăng đạo hữu, theo như lời đạo hữu thì nữ nhân kia khẳng định là kẻ trong giới tà đạo. Nhưng bốn vương ngẫm lại, nội tâm lại càng nghi hoặc. Bốn vương tuy hiếm khi ra ngoài nhưng đối với các thế lực trong thiên hạ hầu hết đều ít nhiều hiểu biết. Kỳ lạ là trong tất cả những thông tin bốn vương có được lại chẳng một cái nào dính líu đến nữ nhân đeo mặt nạ kia".

"Lăng đạo hữu, lẽ nào trong mấy năm bốn vương bế quan, tu tiên giới đã phát sinh chuyện gì? Hoặc là nói đã xuất hiện một đại tông môn nào?"

Lăng Thanh Trúc lắc đầu: "Tu tiên giới Trung nguyên những năm qua chẳng có đại sự nào phát sinh, càng không xuất ra thêm một đại thế lực nào".

"Nói vậy nữ nhân kia chỉ là một tán tu?"

"Cái đó cũng không nhất định".

Lăng Thanh Trúc gọi mở: "Hò vương, ngài cũng biết thiên hạ không chỉ có mỗi Trung nguyên. Ở ngoại vực, đạo pháp tuy khó lòng bì kịp Trung nguyên chúng ta nhưng đại nhân vật thì đã từng xuất hiện qua".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 180: Ý Muốn Của Hò Vương

"Đạo hữu cho rằng nữ nhân đeo mặt nạ kia là từ ngoại vực tiến nhập Trung nguyên?"

"Không loại trừ khả năng đó".

...

"Một kẻ thần bí mưu đồ chẳng rõ, lại còn nắm giữ đạo thuật khó lường. Xem ra khoảng thời gian yên bình của tu tiên giới sẽ không còn giữ được bao lâu nữa".

"... Thanh Khâu của bốn vương xưa nay vốn dĩ không màng thế sự, luôn giữ trung lập với nhân - yêu, chính - tà. Nhưng hôm nay lại có kẻ to gan chạy tới náo động Thanh Khâu... Lăng đạo hữu, người nói xem. Có phải đại tộc Thiên Hồ của bốn vương đã ẩn mình quá lâu, khiến cho người đời quên mất, bởi vậy nên tùy tiện một tên nhân loại vô danh cũng dám khi dễ?"

"Chuyện đó... Thanh Trúc không dám nói bừa".

Lăng Thanh Trúc tiếp lời: "Thiên Hồ là đại tộc của yêu giới, tuy xưa giờ không màng thế sự nhưng danh vọng vẫn rất lớn. Cân lượng của Thanh Khâu, tu tiên giới có tông môn nào dám xem nhẹ".

"Trước không có đâu có nghĩa hôm nay cũng sẽ như vậy?"

"Lăng đạo hữu." - Thiên Hồ Đại Mi cố tình truyền tin - "Bốn vương đã nghĩ kỹ rồi. Kể từ hôm nay, bốn vương quyết định sẽ cùng tộc nhân trên dưới góp vui một chút cho tu tiên giới này thêm phần sinh động".

...

"Hò vương, ngài... hẳn chỉ nói chơi phải không?"

Trong thâm tâm, Lăng Thanh Trúc mong là như vậy, rằng mấy lời vừa rồi Thiên Hồ Đại Mi chỉ nói cho vui.

Cần biết, Thanh Khâu không phải là thế lực nhỏ. Hoàn toàn trái lại, nó rất lớn. Cực kỳ lớn. Thậm chí so với Thiên Kiếm Môn của nàng cũng chẳng chút nào thua kém.

Ngẫm mà xem, một đại thế lực như vậy nếu thực tham dự vào các tranh chấp của tu tiên giới, tác động sẽ ra sao? Chắc chắn là rất đối khó lường. Bị thiệt nhiều nhất, nói không chừng sẽ là nhân loại...

"Thiên Hồ Đại Mi à Thiên Hồ Đại Mi, người làm ơn nói với ta là người chỉ nhất thời giận dữ nên nói ra mấy lời đó đi. Xin người a..."

Lăng Thanh Trúc, nàng đã âm thầm nhấn gửi, hi vọng tất cả chỉ dừng lại ở đây, vài ba câu nói. Nhưng không. Thực tại cho nàng một câu trả lời trái ngược.

Thần tình nghiêm túc, Thiên Hồ Đại Mi khẳng định: "Lăng đạo hữu, bốn vương không đùa".

"Dù sao bốn vương cũng ẩn mình ở Thanh Khâu này quá lâu, đã tới lúc nên ra ngoài nhìn ngắm thế sự một chút".

"Hồ vương..".

"Lăng đạo hữu." - Lăng Thanh Trúc còn chưa kịp nói hết câu đã bị Thiên Hồ Đại Mi cướp lời - "Đạo hữu không phải là cảm thấy không vừa ý với sự góp mặt của bốn vương vào tu tiên giới đó chứ?".

"Ta đúng là rất không vừa ý", Lăng Thanh Trúc cũng muốn nói như vậy lắm, nhưng... nàng thật chẳng dám. Dầu sao chỗ này vẫn là Thanh Khâu - địa bàn của tộc nhân Thiên Hồ. Lăng Thanh Trúc nàng sao có thể nói năng tùy tiện được. Sẽ chọc giận người ta a.

Bởi do cố kị, nàng phải lựa lời hồi đáp: "Hồ vương hiểu lầm, Thanh Trúc nào dám. Thanh Trúc chỉ là cảm thấy hồ vương thân phận tôn quý, xưa giờ không màng thế sự, trước nay chẳng nhiễm bụi hồng trần, hiện tại nếu lại cùng thế nhân tranh đấu, như vậy khác nào tự hạ thấp bản thân mình...".

"Ha ha...".

Cười lên mấy tiếng, Thiên Hồ Đại Mi thâm ý lắc đầu: "Lăng đạo hữu, ngươi đây là đang vuốt mông ngựa bốn vương".

Tiểu ý phai nhạt, nàng tiếp tục: "Lăng đạo hữu, bốn vương không phải người thích đùa cợt. Những lời bốn vương đã nói ra thì sẽ không rút lại...".

"Hồ vương, nhưng..".

...

Lăng Thanh Trúc cố khuyên nhưng rốt cuộc đành bất lực. Ý tứ của Thiên Hồ Đại Mi trước sau như một, bất kể nàng có nói gì cũng đều phí công vô ích.

Cực chẳng đã nàng phải cười gượng mà tiếp nhận.

Đổi nghịch với tâm trạng phiền lo ấy của nàng, Thiên Hồ Đại Mi lại tỏ ra khá mong chờ: "Thiên hạ rộng lớn, thiết nghĩ có rất nhiều điều thú vị. Bốn vương thực rất muốn sớm được nhìn thấy".

"Lăng đạo hữu, một thời gian nữa có lẽ bốn vương sẽ ghé qua Thiên Kiếm Môn một chuyến. Bốn vương muốn tận mắt kiến thức xem thiên hạ đệ nhất tông môn của nhân loại sẽ có dạng gì. Tới chừng đó, hi vọng đạo hữu có thể làm người hướng dẫn cho bốn vương".

Lại còn vậy?

Mặc dù dạ rất không mong nhưng ngoài mặt, Lăng Thanh Trúc vẫn cố tỏ ra hoà nhã: "Đón tiếp một người có thân phận tôn quý như hồ vương đây, Thanh Trúc tất nhiên lấy làm vinh hạnh".

"Vậy thì tốt".

...

"Được rồi. Những gì cần nói bốn vương đều đã nói, bây giờ Lăng đạo hữu có thể trở về nghỉ ngơi".

"Hồ vương, vậy còn...".

Hiểu ý, Thiên Hồ Đại Mi bảo: "Đạo hữu yên tâm. Sáng mai ta sẽ sai người mang tới cho đạo hữu một lọ tinh huyết Thiên Hồ".

"Vậy Thanh Trúc xin đa tạ".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Sát Lệnh Thiên Hồ

...

Lăng Thanh Trúc vừa đi chưa lâu thì từ bên ngoài thạch thất, một nữ thị vệ đã tiến vào bẩm báo: "Vương, Bắc Gia đại nhân đã tới".

"Cho hấn vào".

...

Tầm chục giây sau.

Trừ bỏ Thiên Hồ Đại Mi thì bên trong thạch thất hiện đã có thêm một người nữa: Thiên Hồ Bắc Gia.

Trong bộ bạch y thanh nhã, hần dừng trước tấm rèm, kính cẩn lên tiếng: "Mẫu thân".

Phía bên kia, Thiên Hồ Đại Mi nghe rõ nhưng chưa hồi đáp. Thay vào đó, nàng đưa tay vén rèm, chậm rãi bước ra.

Tương tự nhi tử mình, bộ đồ mà Thiên Hồ Đại Mi đang mặc cũng thuần một màu trắng, khác, có chăng là nó được thiết kế phức tạp hơn, hoa tiết nhiều hơn. Và tất nhiên là cũng sang trọng hơn. Đặc biệt là phần cổ và vai áo. Ở nơi ấy, có sáu bộ da hồ ly nguyên vẹn đang được đính vào, chính chúng đã làm tôn lên vẻ quyền uy, quý phái của nàng.

Cần nói, sáu bộ da hồ ly nguyên vẹn kia, chúng không phải hàng giả, cũng chẳng phải từ chốn xa xăm nào lấy về. Chúng là da thật, được lột từ trên thân thể của những tộc nhân Thiên Hồ có uy vọng đã chết.

Ghê rợn ư?

Đối với Thiên Hồ tộc thì không. Trong quan niệm của tộc nhân Thiên Hồ, có thể được hồ vương sử dụng thân thể mình sau khi chết, đây là một vinh hạnh lớn lao.

...

Nhân - yêu khác biệt, tư tưởng bất đồng chẳng có gì lạ.

Huống hồ, trang phục bất quá cũng chỉ là trang phục, đủ để nói lên điều gì?

Đáng chú ý đây, thiết nghĩ nên là tướng mạo của Thiên Hồ Đại Mi.

Khí chất cao quý, đó đã là lẽ dĩ nhiên, chẳng cần bàn cãi. Riêng phần nhan sắc... Không ngoa khi bảo rằng nàng chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân đương thời.

Sắc đẹp của nàng, nó ở một đẳng cấp khác biệt hoàn toàn với tất cả mọi nữ nhân. Dương Tiểu Ngọc, Âm Tiểu Linh, Thiên Hồ Nguyệt hay thậm chí kể cả Lăng Thanh Trúc, bất kể là ai trong số những nữ nhân Lăng Tiểu Ngư từng nhìn thấy thì đều vô pháp so được. Từ mái tóc dài đen mượt, đôi mắt đa tình ướt át cho tới cánh mũi cao thon, bờ môi đỏ mọng, làn da trắng sứ không tì vết,..., toàn bộ đều vô cùng hoàn mỹ.

Nếu trên đời thật có tiên tử, dám cá dung nhan cũng bất quá như vậy.

...

Sau cái liếc nhìn thoáng qua nhi tử, Thiên Hồ Đại Mi chuyển hướng bước sang chỗ chiếc bàn mà Lăng Thanh Trúc đã ngồi ban nãy. An vị xong thì mới nói: "Bắc Gia, con thân là thống lĩnh Ngoại vệ, có nhiệm vụ bảo hộ Thanh Khâu, bảo vệ Thiên Hồ tộc. Ấy vậy mà lúc địch nhân xâm nhập, con lại không may mắn hay biết chút gì, phải đợi đến khi có tộc nhân bị sát hại, được người tri hô mới tỏ tường có sự..."

"Bắc Gia, con giải thích thế nào đây?"

"Mẫu thân..."

Thiên Hồ Bắc Gia cúi đầu, giọng tự trách: "Tất cả đều lỗi của hài nhi. Hài nhi không có gì để giải thích, khẩn xin mẫu thân trách phạt".

"Trách phạt thì ta đương nhiên sẽ trách phạt. Nếu không, ta làm sao có thể ăn nói với thân nhân người đã khuất? Làm sao ăn nói với tộc nhân trên dưới?"

"Là hài nhi đã khiến mẫu thân phiền lòng".

...

"Haizz..."

Thiên Hồ Đại Mi thở dài, tay xoa lấy trán, vẻ chùng mệt mõi: "Thế đạo càng lúc càng khó lường, lòng người càng lúc càng khó đoán".

...

Giây phút trầm tư qua đi, Thiên Hồ Đại Mi lại trở về với phong thái oai nghiêm thường thấy. Nàng rời khỏi ghế, nói trong khi tấm lưng yếu kiều vẫn đang xoay về phía nhi tử: "Bắc Gia, chuyện trách phạt tạm thời để đấy. Trước mắt, ta có nhiệm vụ giao cho con đi làm".

"Mẫu thân, xin cứ nói".

"Ngay ngày mai con hãy dẫn theo toàn bộ Âm Tử Vệ, tiến hành một cuộc thanh trừng".

Thanh trừng?

Thiên Hồ Bắc Gia hơi nghi hoặc: "Mẫu thân, chẳng hay mẫu thân muốn loại bỏ thế lực nào?".

"Ma môn tà giáo".

Thiên Hồ Đại Mi xoay người lại, nói rõ hơn: "Ta cho con thời hạn ba ngày. Nội trong ba ngày con phải quét sạch toàn bộ đám tu sĩ nhân loại tà ma ngoại đạo kia".

"Nhớ kỹ. Sau ba ngày, nếu ngàn dặm Thanh Khâu vẫn còn sót lại một tên tà tu nào thì tội của con sẽ nhân lên gấp bội, cực hình phải chịu sẽ nhiều thêm gấp đôi".

Thiên Hồ Bắc Gia hít nhẹ một hơi, thanh âm quả quyết: "Mẫu thân yên tâm, hài nhi sẽ không để người thất vọng. Ba ngày sau, ngàn dặm Thanh Khâu chắc chắn sẽ sạch bóng tà tu".

"Không".

Hơi ngoài ý muốn, Thiên Hồ Đại Mi đột nhiên lắc đầu. Và hành động đó, nó khiến cho Thiên Hồ Bắc Gia cảm thấy thắc mắc. Nhưng... cũng chẳng quá lâu.

Sau cái lắc đầu, Thiên Hồ Đại Mi liền nói: "Bác Gia, ta muốn ngàn dặm Thanh Khâu không chỉ vắng bóng tà tu mà còn vắng hẳn nhân loại".

"Ý mẫu thân là...?".

"Tà tu phải chết, còn về tu sĩ chính giáo... Không giết nhưng cũng không dung. Đuổi bọn họ đi".

"Hài nhi đã hiểu." - Thiên Hồ Bắc Gia nhận mệnh - "Mẫu thân, tất cả sẽ như người mong muốn".

"Tốt... Con lui xuống đi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 182: Bất Luân, Khinh Nhòn

...

...

Lệnh của hồ vương là không thể trái, cũng không ai dám trái. Đúng như những gì nàng trông đợi, nhi tử của nàng đã chấp hành rất tốt, nếu không muốn nói là quá tốt.

Chưa cần tới ba ngày thì ngàn dặm Thanh Khâu đã hoàn toàn vắng bóng nhân loại. Kẻ bị giết, người bị đuổi đi, con số ước tính phải lên đến hàng vạn. Tà tu cũng tốt, chính giáo cũng được, bất kể phạm nhân hay tu sĩ, hết thấy đều không còn nữa.

Chính nó - cuộc thanh trừng quá đột bất ngờ và quyết liệt ấy - đã khiến cho tu tiên giới phải một phen náo động. Dù là môn nhân chính giáo hay ma nhân trong giới tà đạo, ai nấy cũng đều đứng ngồi không yên.

Thanh Khâu xuất động, đây tuyệt chẳng phải chuyện đùa.

...

Thế mới thấy đại tộc Thiên Hồ có cân lượng cỡ nào trong mắt thế nhân. Và Thiên Hồ Đại Mi, nàng có ảnh hưởng ra sao với toàn bộ tu tiên giới.

Sự góp mặt của nàng, đối với tu tiên giới rốt cuộc là tốt hay xấu? Mai sau, nó sẽ trở nên phồn vinh? Hay rồi tàn lụi?

Không một ai biết. Mọi thứ đều phải đợi tương lai trả lời.

Còn bây giờ...

Lúc này sát lệnh của Thiên Hồ vẫn chưa được thi hành. Thiên Hồ Bắc Gia - người đã nhận lệnh, hẳn cũng chưa ra tay với bất cứ người nào.

Sau khi rời khỏi phòng Thiên Hồ Đại Mi thì hấn đã lập tức trở về chỗ của mình. Dừng trước bức tường phía nam của tư thất, hấn đi chuyển những ngón tay, tiếp đẩy thì đánh ra một đạo pháp quyết.

Vài giây sau, bức tường vốn kín kẽ im lìm bỗng có động tĩnh. Một lối đi bí mật mau chóng hiện ra.

...

Phía bên đây, đằng sau bức tường là một căn mật thất khá rộng, tuy không xa hoa đủ đầy nhưng đồ vật nhìn chung cũng ổn. Ít ra, so với nơi mà Lăng Thanh Trúc đang ở, nó vẫn tiện nghi hơn vài phần. Mặc dù hơi lạ.

Tại đây, mật thất này, trừ bỏ bàn ghế, li tách các loại thì còn có một thứ rất đặc biệt nữa: những bức tượng.

Chúng rất nhiều, có ở khắp mọi nơi. Bốn phương tám hướng đâu đâu cũng thấy. Nào tượng gỗ, tượng đá, tượng đồng, tượng ngọc,..., phong phú vô cùng. Tuy nhiên, dầu chất liệu có là gì, kích cỡ to nhỏ ra sao thì chúng vẫn có một điểm chung: khuôn mặt.

Tất cả những bức tượng ở đây, hết thấy đều điêu khắc một người. Một nữ nhân vô cùng xinh đẹp với y phục sang trọng có đính sáu bộ da hồ ly còn nguyên vẹn.

Chẳng phải Thiên Hồ Đại Mi thì ai?

Đến cùng là có chuyện gì? Tại sao trong mật thất của Thiên Hồ Bắc Gia lại cất chứa hàng tá bức tượng của mẫu thân mình?

Đáng nói hơn nữa là trong số những bức tượng này, có nhiều cái còn được điêu khắc ở tư thế hở hang, khêu gợi. Hình tượng rõ ràng không phải của Thiên Hồ Đại Mi. Nó là một sự khinh nhờn.

...

Thân là nhi tử lại đi làm điều này, âm thầm cất chứa tượng của mẫu thân, lăm cái còn hở hang khêu gợi... Thật không biết trong đầu Thiên Hồ Bắc Gia đang nghĩ gì.

Luyến ái mẫu thân? Một mối tình bất luân ư?

Có vẻ... đúng là như vậy.

Hãy nhìn Thiên Hồ Bắc Gia mà xem, bộ dáng hiện giờ của hấn đã nói lên tất cả.

Đứng trước một bức tượng trong tư thế nằm nghiêng, y phục nửa che nửa hở, hấn nhẹ nhàng đưa tay đặt lên khuôn mặt kiều diễm của mẫu thân mình, từ tốn vuốt ve.

"Mẫu thân, người lúc nào cũng xinh đẹp như vậy, cao quý như vậy..."

"Dung nhan của người thực khiến cho người ta phải sợ hãi. Mỗi lần đứng trước người, hải nhi đều không dám dừng lại quá lâu. Thật sự không dám..."

Theo những câu nói, bàn tay của Thiên Hồ Bắc Gia cũng từ từ di chuyển xuống dưới. Qua cảm, tới cổ, rồi dừng ở nơi ngực. Hấn xoa đôi gò bồng đảo trần trụi căng tròn được điêu khắc rất chi sống động, tiếp tục lăm bằm.

"Mẫu thân, người biết tại sao không?"

"Bởi vì hải nhi sợ. Hải nhi sợ mình sẽ mất tự chủ, sẽ chẳng còn kìm nén được tình cảm trong lòng nữa..."

"Mẫu thân, hải nhi yêu người biết nhường nào..."

...

Cảm xúc trào dâng, Thiên Hồ Bắc Gia không thể giữ lâu thêm được nữa. Hấn cúi xuống hôn lên đầu nhũ hoa của bức tượng, tiếp đẩy thì chuyển lên môi, lên mắt...

Cứ thế, hấn hôn một cách cuồng nhiệt. Thoáng chốc, từ ngực trở lên, hầu như chỗ nào cũng đều đã bị hấn đụng chạm qua. Nhưng, bấy nhiêu nào đã đủ. Thiên Hồ Bắc Gia, hấn còn chưa thoả mãn. Sau khuôn mặt kiều diễm cùng đôi gò bồng đảo căng tròn, hấn tiếp tục hôn lên bụng, lên eo, lên rốn,... Thậm chí... là cả chón đào nguyên tư mật.

Kính tởm?

Hấn rồi. Nhưng... thế thì đã sao?

Ở đây là mật thất, chỉ có mỗi một mình Thiên Hồ Bắc Gia biết được. Hành vi bất luân mà hấn đang thực hiện đây, thấu tỏ hoá may mỗi trời đất. Mà trôi

đất thì bắt nhân lắm. Giữa chốn thiên địa bao la này, sinh linh bất quá cũng chỉ như cát bụi mà thôi.

Quý thần không quản, thiên địa không can, đã thế cứ gì Thiên Hồ Bắc Gia lại phải e ngại?

Hắn cứ hôn, cứ khinh nhờn mẫu thân mình đấy. Hắn yêu nàng đến thế cơ mà...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 183: Bắt Đầu Lễ Hội

Thế sự đa đoan, lòng người khó đoán. Cha mẹ sinh con nào sinh tánh. Dạy dỗ thì cũng chỉ đóng góp đôi phần, làm sao bồi đắp hết được. Huống chi tình cảm, nó đâu phải thứ có thể dễ dàng kiểm soát.

Thiên Hồ Bắc Gia mang suy nghĩ lệch lạc, trách nhiệm chẳng nằm ở Thiên Hồ Đại Mi. Lỗi của nàng có chăng là quá xinh đẹp, quá mị nhân nên mới khiến hắn ngày đêm tơ tưởng.

Ngắm cũng bị ai lắm thay.

Còn may, hậu nhân của Thiên Hồ Đại Mi nàng không phải chỉ có mỗi mình Thiên Hồ Bắc Gia. Trừ bỏ con trai trưởng Thiên Hồ Bắc Gia ra thì nàng còn có hai đứa con gái là Thiên Hồ Nguyệt và Thiên Hồ Cỏ.

Khác với huynh trưởng, Thiên Hồ Nguyệt là một nữ nhân tâm tư kín đáo, nhưng đồng thời cũng hết sức thẳng thắn, rất biết suy nghĩ vì tộc nhân của mình. Đối với mẫu thân, nàng tất nhiên yêu quý, nhưng tình yêu này không giống thứ tình cảm bất luân của Thiên Hồ Bắc Gia. Tâm sinh lý của nàng rất bình thường.

Về phần Thiên Hồ Cỏ...

Vị tiểu cô nương này tuổi vẫn còn nhỏ, chưa có quá nhiều điều để nói. Nhưng với sự thân cận, diu dặt của Thiên Hồ Nguyệt, tin tưởng tương lai, khi cô bé lớn lên thì tâm tính hẳn cũng "bình thường".

...

Vẫn chưa hay biết chút gì về những biến động tại Thanh Khâu, hai tỷ muội Thiên Hồ Nguyệt - Thiên Hồ Cỏ hiện đang khá vui vẻ dạo chơi ở Bắc Hà trấn.

Đêm nay, bầu không khí trong trấn đã khác hoàn toàn so với ba ngày vừa qua. Từ đầu trấn đến cuối trấn, cả bốn phương vị đông - tây - nam - bắc, chỗ nào cũng như chỗ nào, khắp nơi đều kết hoa giăng đèn.

Lễ hội Bắc Hà, nó đã sắp sửa chính thức diễn ra.

...

Đi bên cạnh tỷ tỷ, trong bộ bạch y thanh thuần, Thiên Hồ Cỏ hết xem bên đông lại ngó bên tây, chiếc miệng xinh xắn không ngừng xuýt xoa.

"Woa... Cái lồng đèn này lớn thật!".

"Còn cái này nữa... thêm cái này nữa... Tất cả đều lớn. Còn lớn hơn Cỏ Cỏ nữa..."

...

"A, nhị tỷ! Nhị tỷ xem bên kia có người bán kẹo hồ lô kia!".

"Nhị tỷ nhị tỷ! Tỷ mau mua cho muội đi!".

"Khi..."

Cúi nhìn bộ dạng vùi vỉnh của muội muội, Thiên Hồ Nguyệt cảm thấy buồn cười. Nàng gỡ nhẹ lên đầu cô bé, mắng yêu: "Cái đồ tham ăn".

"Ú... Có đâu..." Thiên Hồ Cỏ ôm đầu phản đối.

"Còn không?".

Thiên Hồ Nguyệt nhắc lại: "Cổ Cổ, tỷ hỏi muối chứ, từ chiều tới giờ, là ai đã một mình ăn hết năm cái bánh bao, uống hết ba ly chè, sau đấy còn bồi thêm một con gà nướng, hai bát canh to, rồi lại thêm...".

Tùng món, từng món lần lượt được Thiên Hồ Nguyệt liệt kê ra. Trước sau gộp lại, tên các loại đồ ăn thức uống hẳn cũng đủ để phủ đầy một trang giấy. Nó nhiều tới nỗi mà ngay đến chính bản thân tiểu yêu hồ Cổ Cổ cũng cảm thấy ngạc nhiên. Cô bé tròn mắt, tỏ ra ngỡ vực:

"Nhị tỷ, muối thật đã ăn nhiều như vậy?".

"Thế muối cho là nhị tỷ bịa ra chắc?".

"Cái đó... muối cũng đâu dễ ý. Muối chỉ biết những món muối ăn đều rất ngon, mùi vị rất khác với đồ ăn trên núi...".

Tiểu yêu hồ bày ra dáng vẻ đáng thương, nắm lấy cánh tay Thiên Hồ Nguyệt: "Nhị tỷ, đây là lần đầu tiên muối ra ngoài a. Nhị tỷ chiều muối đi mà. Cùng lắm sau khi trở về muối sẽ ăn kiêng. À không, sẽ nhịn ăn luôn một tháng...".

"Nhị tỷ, tỷ mua kẹo hồ lô cho muối đi".

Trước sự nài nỉ của muối muối, Thiên Hồ Nguyệt tỏ ra bất đắc dĩ. Nàng gỡ lên đầu cô bé lần thứ hai: "Được rồi. Tỷ chịu thua muối".

"Hi hi...".

Trái với lần trước, lần này dù bị gỡ nhưng tiểu yêu hồ lại chẳng hề kêu đau. Cô bé cười lên vui vẻ, vội vội vàng vàng kéo tỷ tỷ mình đi về phía người bán hàng.

"Không phải tên bán hàng ba hôm trước. Càng tốt...".

Tiểu yêu hồ ngược lên nhìn tỷ tỷ, giục: "Nhị tỷ".

"Biết rồi".

Thiên Hồ Nguyệt nhìn người bán hàng, nói: "Ông chủ, bán cho ta vài xâu kẹo".

"Tiểu thư, cô muốn mua mấy xâu?" Người bán hàng hỏi lại.

Gần như lập tức, câu trả lời liền được đưa ra, nhưng không phải của Thiên Hồ Nguyệt mà là từ miệng muối muối nàng: Thiên Hồ Cổ.

"Mười xâu!".

Dạ hân hoan, người bán hàng cười càng tươi hơn trước. Hắn lại lần nữa dời ánh mắt lên người Thiên Hồ Nguyệt, đợi nàng xác nhận.

Không làm hắn phải hụt hẫng, Thiên Hồ Nguyệt gật đầu: "Lấy mười xâu đi".

"Dạ, có ngay có ngay...".

...

Hai tay mỗi tay nắm xâu kẹo, tiểu yêu hồ Cổ Cổ vừa mới xoay đầu đã liền há miệng cắn một lúc tận những hai viên, nhai ngấu nhai nghiền.

Thấy vậy, Thiên Hồ Nguyệt mới bảo: "Cổ Cổ, muối ăn từ từ thôi, kéo lại nghen".

"Không nhao (không sao)".

Tiểu yêu hồ nuốt hết hai viên kẹo xong, nói tiếp: "Bên trong gói chỉ muối đã trừ sẵn mấy túi nước rồi, nếu nghen chỉ cần uống vài hớp là ổn".

"Muối... đúng là hết nói nổi".

"Hi hi...".

Cổ Cổ thè lưỡi, chủ động cầm một xâu kẹo hồ lô đưa cho: "Nhị tỷ, tỷ cũng ăn đi".

"Ăn đi. Tỷ không thèm".

"À... Không thèm thì thôi".

Tiểu yêu hồ rất dứt khoát, vừa bị từ chối xong thì liền bỏ ngay, chẳng buồn dây dưa thêm một giây nào nữa. Và điều đó, nó làm cho Thiên Hồ Nguyệt cảm thấy tổn thương đôi chút.

Chỉ là... ai thêm đề ý. Cỗ Cỗ ư? Cô bé hiện đang quan tâm tới người khác rồi.

Hướng người đi theo ở phía sau, Cỗ Cỗ bảo: "Tiểu Ngư, ta cho ngươi một xâu kẹo hồ lô này. Cầm lấy đi".

"Cái này..."

Lăng Tiểu Ngư đang toan từ chối thì đã bị một bàn tay nhỏ nhắn vươn ra nắm lấy tay mình.

"Đây. Cho ngươi".

"Cỗ Cỗ, ta... ừm... cảm ơn muội".

"Hi hi... Không có gì. Cỗ Cỗ là một người tốt".

Bên cạnh Lăng Tiểu Ngư, Âm Tiểu Linh nghe vậy thì trông mắt khê đảo. Nàng nở nụ cười thân thiện: "Cỗ Cỗ, còn tỷ thì sao?".

"Ngươi? Ngươi thì sao?" Tiểu yêu hồ nghi hoặc hỏi lại.

Âm Tiểu Linh nói rõ hơn: "Kẹo hồ lô. Bộ muội không tính cho tỷ à?".

Tiểu yêu hồ hết cúi xuống xem mấy xâu kẹo trong tay lại ngẩng lên nhìn Âm Tiểu Linh, thần tình mờ mịt, hàng mi chớp chớp: "Tại sao ta phải cho ngươi?".

Âm Tiểu Linh: "...".

Nàng bị tiểu hồ yêu trước mặt làm cho cứng họng, nhất thời chẳng biết đáp trả ra sao.

Mắt hần mấy giây mới lấy lại được năng lực phản ứng, Âm Tiểu Linh bất mãn nói ra: "Cỗ Cỗ, muội sao có thể phân biệt đối xử như vậy? So với tên ngốc Lăng Tiểu Ngư này, tỷ tỷ đối với muội còn tốt hơn mà".

"Cỗ Cỗ, muội quên rồi sao? Mấy hôm trước chính là tỷ tỷ đã mua nguyên cả cây kẹo to dùng cho muội a".

"Cái đấy ta đương nhiên là nhớ. Lúc đó chính mắt ta thấy ngươi bỏ tiền ra mua mà".

"Thì đấy. Tỷ tỷ tốt với muội như vậy, tại sao muội lại có thể vô tình với tỷ tỷ được. Chỉ có một xâu kẹo mà muội cũng không cho..."

Những tưởng sau khi kể lể ngắn ấy, tiểu yêu hồ sẽ suy nghĩ lại mà thay đổi thái độ thì không, cô bé vẫn giống y như cũ, nhất quyết chẳng chịu cho.

Hướng Thiên Hồ Nguyệt đằng trước bước lại, cô bé vừa đi vừa lắc đầu: "... Trên mình rõ ràng có nhiều tiền như vậy, không tự đi mua ăn mà hỏi xin người khác. Đúng là kỳ quái..."

...

Mấy lời nọ tuy rằng không lớn, lại bị tiếng nhai kẹo làm cho biến dạng nhưng với thính lực nhạy bén của tu sĩ chân nhân cấp, Âm Tiểu Linh vẫn rất dễ dàng nghe được. Rãnh mạch là khác. Chính bởi vì là rãnh mạch như thế nên giờ phút này đây nàng mới đang đứng mím môi hậm hực...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 184: Tú Cầu Định Nhân Duyên (1)

...

Mấy lời nọ tuy rằng không lớn, lại bị tiếng nhai kẹo làm cho biến dạng nhưng với thính lực nhạy bén của tu sĩ chân nhân cấp, Âm Tiểu Linh vẫn rất dễ dàng nghe được. Rãnh mạch là khác. Chính bởi vì là rãnh mạch như thế nên giờ phút này đây nàng mới đang đứng mím môi hậm hực...

"Tiểu Linh cô nương, cô không sao chứ?".

"Tiểu Linh cô nương?".

...

Qua mấy bận kêu gọi mà vẫn chưa thấy đối phương ư hử gì, Lăng Tiểu Ngư đang tính nói thêm gì đó thì đã bị người cắt ngang.

Âm Tiểu Linh đưa mắt lờm hẩn, đột nhiên chìa tay ra, yêu cầu: "Đưa xâu kẹo hồ lô của người cho ta!".

"Tiểu Linh cô nương, cái này..."

"Cái gì ta không cần biết. Người chỉ cần trả lời ta, đưa hoặc là không đưa".

...

Giữa "có" và "không", sau cùng thì Lăng Tiểu Ngư đã chọn cái trước. Hẩn không nói nhưng hành động đã chứng minh.

Cũng chẳng phải hẩn nhu nhược mềm yếu. Sở dĩ thuận theo, đa phần đều xuất phát từ thiện ý. Nói trắng ra là... hẩn thương hại cho "hoàn cảnh" của Âm Tiểu Linh.

Ngẫm lại thì suốt ba ngày vừa qua, Âm Tiểu Linh nàng vẫn thường xuyên bị tiểu yêu hồ hắt hủi a.

Người ta nói thế nào cũng là một vị tu sĩ chân nhân hàng thật giá thật nha...

Ánh mắt ái ngại, Lăng Tiểu Ngư nói: "Tiểu Linh cô nương, nếu muốn ăn nữa thì cứ đưa tiền cho ta, ta sẽ giúp cô mua thêm. Kẹo hồ lô ở bên kia vẫn còn bán".

"Ai mượn người quan tâm?".

Chả có tí nào gọi là cảm kích, Âm Tiểu Linh hẩn học: "Hừ... Đồ đầu gỗ".

...

Bị bỏ lại phía sau, Lăng Tiểu Ngư đứng dỗi mắt nhìn theo bóng lưng Âm Tiểu Linh vừa mới rời đi, gãi đầu nhận xét: "Nữ nhân thật khó hiểu".

"Thôi kệ, cứ nhường nàng một chút".

Thở ra một hơi, Lăng Tiểu Ngư thu xếp lại tâm tình rồi cũng nhanh chóng nổi gót ba nữ nhân đang trước.

...

Dưới sự dẫn dắt của Thiên Hồ Nguyệt, cả đám bốn người đi tiếp qua hai con đường nữa thì dừng lại.

Chỗ này thuộc về khu phía tây của Bắc Hà trấn, khung cảnh so với ba phương vị còn lại càng thêm rực rỡ. Ở đây, những chiếc lồng đèn được treo nhiều hơn, sắc đỏ cũng dày đặc hơn...

Âu chẳng lạ. Lễ hội chính là được tổ chức tại đây kia mà.

Trên bãi đất trống tạm gọi là quảng trường này, người dân đã tụ tập rất đông. Hoà trong bầu không khí náo nhiệt, Cổ Cổ đề nghị: "Nhị tỷ, lát nữa chúng ta cũng tham gia cùng với bọn họ đi".

"Tham gia?".

Thiên Hồ Nguyệt hơi do dự: "Cổ Cổ, tỷ nghĩ hay là thôi đi. Dù sao đây cũng chỉ là lễ hội của thế tục phàm nhân".

Chẳng cho là đúng, tiểu yêu hồ phản bác: "Nhị tỷ, chính vì đây là lễ hội của phàm nhân, rất mới lạ nên chúng ta lại càng cần tham gia a".

"Nhị tỷ, chúng ta đến đây không phải để vui chơi sao? Nếu chỉ đứng bên ngoài xem thì thiệt thòi lắm".

Ở bên hông Thiên Hồ Nguyệt, Âm Tiểu Linh cũng lên tiếng tán đồng: "Nguyệt tỷ tỷ, Cổ Cổ muội muội nói phải đấy. Lễ hội vui như vậy, nếu đã tới tận đây rồi thì sao lại không tham gia cho biết".

Ngó thấy Thiên Hồ Nguyệt còn đắn đo, tiểu yêu hồ vội bày ra bộ mặt đáng thương nài nỉ: "Nhị tỷ, muội xin tỷ đó. Chỉ một lần này thôi...".

"Nhị tỷ..."

...

"Hừm... Tiểu nha đầu, muội lại giờ chiêu bài này rồi".

"Đâu có đâu. Người ta rất thành thật mà..."

"Xuy... Muội mà thành thật...".

Trách cứ thì trách cứ, sau cùng thì Thiên Hồ Nguyệt vẫn gật đầu chấp thuận. Khởi phải nghĩ, có được sự đồng ý của nàng, Cỗ Cỗ tất nhiên rất đổi vui mừng. Cô bé tung tăng lách qua hàng người phía trước, mau chóng tìm lấy cho mình một vị trí thuận tiện để tham gia lễ hội.

P phía sau, Thiên Hồ Nguyệt khẽ lắc đầu. Nàng theo chân muội muội tiến lên trước, chừng dừng lại thì hướng một đám người, thanh âm nhã nhặn: "Các vị, có thể nhường cho mấy người chúng ta chỗ ngồi không?".

Kèm theo câu nói, Thiên Hồ Nguyệt cũng không quên đưa một túi ngân lượng ra.

Có tiền, người đưa tiền lại còn là một vị thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần, đám phàm nhân nọ há nổi lòng từ chối?

Thực tế thì bọn họ đã rất vui vẻ nhường lại chỗ ngồi của mình cho Thiên Hồ Nguyệt.

Chỉ vào mấy chiếc ghế trống, Thiên Hồ Nguyệt bảo với hai người đi theo bên cạnh: "Các người cũng ngồi đi".

"Cảm ơn Nguyệt tỷ tỷ".

"Đa tạ Nguyệt cô nương".

...

"Oa! Nhị tỷ thật lợi hại, vừa ra tay liền kiếm được chỗ ngồi ngay".

Cỗ Cỗ chả rõ từ góc nào chạy lại, vừa ngồi xuống đã liền nịnh nọt. Cô bé hỏi: "Hi hi... Nhị tỷ, tỷ có biết khi nào thì mới tới phần quan trọng không?".

"Phần quan trọng gì?".

"Thì cái đoạn tung tú cầu a".

"À..." - Hiểu ra, Thiên Hồ Nguyệt cho đáp án - "Vẫn còn lâu lắm. Phải tận khi lễ hội sắp kết thúc cơ".

"Lâu như vậy...".

Cỗ Cỗ lại hỏi: "Vậy còn cái khúc nhảy múa, khi nào mới bắt đầu?".

"Lát nữa, sau khi màn kịch kết thúc".

"Thế là vẫn phải đợi rồi...".

Cỗ Cỗ ngược mắt nhìn lên sân khấu được dựng ở cách đó không xa, lẩm bẩm: "Không biết hình tượng tiên hồ sẽ trông ra sao? Chắc là đẹp lắm...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 185: Tú Cầu Định Nhân Duyên (2)

Trong suy nghĩ của tiểu yêu hồ là vậy. Cô bé cho rằng qua trí tưởng tượng phong phú của phàm nhân thế tục, hình ảnh huynh trưởng Bắc Gia và tẩu tẩu Hà Hoạch của mình sẽ càng thêm lung linh, đẹp đẽ.

Tiểu thay, ý nghĩ cuối cùng vẫn chỉ dừng ở ý nghĩ. Thực tại, nó khác xa với điều cô bé đã nghĩ. Cô bé càng mừng tượng đẹp đẽ bao nhiêu thì khi tận mắt chứng kiến, trong lòng lại càng hụt hẫng bấy nhiêu.

Nhìn cặp đôi đang đóng vai Thiên Hồ Bắc Gia và Thiên Hồ Hà Hoạch trên sân khấu, tiểu yêu hồ bất mãn chu môi: "Gì vậy chứ? Chẳng phải nói là hồ tiên sao? Khó coi như vậy...".

"Nhị tỷ, tỷ nói xem, bọn họ có phải là rá không có kiến thức không? Tự dung lại đeo mấy cái tai hồ ly kia lên. Làm như Thiên Hồ là loại hồ yêu hạ đẳng ấy".

Có cái nhìn thoáng hơn rất nhiều, Thiên Hồ Nguyệt nói: "Thật ra cũng chẳng thể trách họ được. Dầu sao tuổi thọ phàm nhân cũng rất ngắn ngủi, trong khi chuyện cũ thì đã trôi qua quá lâu. Bọn họ làm sao còn nhớ được hình dáng "hồ tiên" của quá khứ nữa".

"Vớ lại... Cỗ Cỗ, muội nghĩ coi. Nếu như không dùng tai hồ ly giả kia đeo lên, không dùng da lông hồ ly kia mặc vào thì người xem bên dưới sao có thể

hình dung được họ là hồ tiên trong truyền thuyết".

"Nhưng... cũng quá khó coi đi".

"Muội muội ngốc, đối với họ thì như vậy mới phù hợp".

...

"Dù sao thì muội cũng thấy nó rất khó coi".

Quan điểm vẫn được giữ nguyên như cũ, tiểu yêu hồ dứt khoát quay mặt qua hướng khác, chẳng buồn xem kịch nữa. Cô bé lấy từ giới chỉ ra mấy xâu kẹo hồ lô còn sót lại, tiếp tục cắn ăn.

"Còn tưởng sẽ hay ho lắm, rốt cuộc lại thành ra như vậy..."

Như sợ bị Âm Tiểu Linh và Lăng Tiểu Ngư hiểu lầm, tiểu yêu hồ đính chính: "Âm Tiểu Linh, Lăng Tiểu Ngư, hai người các ngươi cũng đừng có nên tin a. Thiên Hồ tộc không phải là như vậy đâu".

Tâm tư máy động, Âm Tiểu Linh mỉm cười, hỏi: "Nếu không phải như vậy thì như thế nào?"

"Thì..."

"Cổ Cổ".

Tiểu yêu hồ toan nói thì bị Thiên Hồ Nguyệt ngăn lại. Nàng trách: "Muội đấy, lại nhiều chuyện nữa rồi".

Dời mắt sang người Âm Tiểu Linh, Thiên Hồ Nguyệt nhắc nhở: "Tiểu Linh cô nương, chuyện của hồ tộc ta khuyên cô đừng quá hiếu kì, không tốt đâu".

Cười giả lả, Âm Tiểu Linh thanh minh: "Nguyệt tỷ tỷ đã hiểu lầm. Ta vừa rồi cũng chỉ là tiện miệng hỏi, chẳng có ý gì cả".

"Mong là vậy".

...

Bầu không khí có trở nên căng thẳng đôi chút, nhưng rồi rất nhanh đã lại bình thường. Thiên Hồ Nguyệt đã cho qua, Thiên Hồ Cổ cũng chẳng còn bận lòng.

Đợi cho màn kịch trên sân khấu kết thúc, khi tiếng trống hội lần thứ hai vang lên, cô bé lập tức hướng Thiên Hồ Nguyệt kêu gọi: "Nhị tỷ nhị tỷ! Vũ hội bắt đầu rồi kìa!"

"Nhị tỷ, chúng ta ra đó đi!"

Thiên Hồ Nguyệt ngó xem các cặp trai gái đang tay trong tay cùng nhau nhảy múa trên quảng trường rộng lớn, chau mày: "Cổ Cổ, phần vũ hội này chỉ dành cho các cặp đôi thôi".

"Nhưng mà... muội muốn tham gia".

"Vậy trừ phi là muội biến thành nam nhân thì mới có thể cùng tỷ ra đó nhảy múa".

"Biến thành nam nhân? Có khó gì? Nhị tỷ giúp muội là được".

"Ta? Không được".

"Nhị tỷ..."

"Nhị tỷ... Muội muốn ra đó nhảy chung với họ".

"Nhị tỷ... Biến muội thành nam nhân đi. Đi, nhị tỷ..."

...

Hết lời lại kéo, năn nỉ xong lại tới cầu xin, Cổ Cổ đã liên tục lái nhai bên tai tỷ tỷ mình, khiến nàng cảm thấy rất đau đầu.

Bất đắc dĩ, Thiên Hồ Nguyệt đành phải đáp ứng.

"Hừ, tiểu nha đầu muội chỉ được cái vôi vĩnh người khác. Biết thế ta đã chẳng dẫn muội ra ngoài".

Tay nắm lấy tai muối muối mà véo mạnh một cái, nàng bảo: "Nép sát vào người tỳ".

"Ui... Đứt tai muối rồi đây này".

Miệng xuyết xoa nhưng chân lại không hề chậm, tiểu yêu hồ ngay lập tức nép vào người tỳ tỳ mình, đợi nàng thi triển đạo thuật.

"Cổ Cổ, nhắm mắt lại".

"Rồi. Nhị tỳ làm đi".

...

Động tác vô cùng mau lẹ, trong nháy mắt một loại huyền thuật đã được Thiên Hồ Nguyệt thi triển nhằm đánh lừa đám thể tục phạm nhân xung quanh. Kế đây, nàng bắt đầu giúp muối muối thay hình đổi dạng.

Thời gian không dài, chưa đến chục giây thì mọi thứ đã đầu vào đấy. Từ một cô bé sáu, bảy tuổi, lúc này Cổ Cổ đã biến thành một nam nhân anh tuấn bất phàm. Chẳng riêng gì tướng mạo, thậm chí ngay đến y phục cũng sớm được thay ra cho phù hợp, khá là quý phái.

Cúi xem tay chân, quần áo của mình, Cổ Cổ nghi hoặc: "Nhị tỳ, bộ y phục này tỳ kiếm ở đâu ra vậy? Nó đúng là y phục nam nhân a".

"Có gì mà muối phải thắc mắc. Chẳng phải bình thường khi ra ngoài tỳ vẫn hay giả trang nam nhân đó sao?".

"À... Muối quên mất".

"Còn "muội"? - Thiên Hồ Nguyệt nhắc nhở - "Cổ Cổ, muối bây giờ đã là nam nhân rồi đấy".

"Ừ hén....".

Cổ Cổ rất nhanh liền ý thức được thân phận trang nam tử của mình. Cô bé háng giọng, bắt chước những phạm nhân ban nãy chìa tay ra trước: "Nguyệt cô nương, không biết tiểu sinh có vinh hạnh được mời cô nương nhảy cùng?".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 186: Tú Cầu Định Nhân Duyên (3)

"Ui da...!".

"Nhị tỳ, sao lại cốc đầu muối nữa?".

"Ai bảo học đòi".

Ngoài miệng thì trách như vậy nhưng rốt cuộc Thiên Hồ Nguyệt vẫn thuận tình mà khoác tay muối muối mình, cùng nhau tiến ra giữa đám đông.

Trước khi đi, Cổ Cổ hướng hai người đồng hành là Âm Tiểu Linh và Lăng Tiểu Ngư, bảo: "Hai người các ngươi cũng ra nhảy với chúng ta đi".

Đối với lời đề nghị này, Lăng Tiểu Ngư đã lắc đầu từ chối. Nhưng nữ nhân bên cạnh hắn, nàng ta lại rất vui vẻ đồng ý. Thậm chí nàng còn chủ động nắm lấy cánh tay hắn rồi kéo đi, bất kể hắn có không nguyện đi nữa.

Ra tới quảng trường, trong bầu không khí rộn ràng náo nhiệt, giữa các cặp đôi trai gái khoác tay nhau cùng nhảy múa, Lăng Tiểu Ngư hơi thiếu tự nhiên, nói: "Tiểu Linh cô nương, ta thật là không biết nhảy đâu".

"Không biết? Thì sao?".

Âm Tiểu Linh chỉ qua hai tỳ muối Thiên Hồ Nguyệt - Thiên Hồ Cổ đang ở gần bên, tiếp lời: "Ngươi nhìn Cổ Cổ đi. Lúc này muối ấy cũng đâu có biết nhảy, nhưng giờ thì nhảy được rồi đấy thôi".

"Nhưng mà ta...".

"Nhưng nhị cái gì? Ngươi chỉ cần nhìn người khác nhảy rồi bắt chước làm theo thôi. Tốt xấu gì thì đầu gối ngươi cũng là một tên tu sĩ vẫn đinh cơ mà".

"Được rồi, không nói nhiều nữa. Mau khoác tay ta".

Chủ động khoác tay nữ nhân, đối với Lăng Tiểu Ngư thì đây là một cái gì đó khá khó khăn. Và thực tế thì hắn đã không làm. Nhưng không làm thì không làm, cuối cùng tay hắn vẫn phải vòng qua cánh tay của Âm Tiểu Linh.

Biết sao được. Âm Tiểu Linh muốn cơ mà.

Trong tư thế tay ôm lấy tay có phần thân mật nọ, Âm Tiểu Linh cau mày, giục: "Đầu gối, người còn ngậy ra đó à? Mau nhảy đi".

"Tiểu Linh cô nương...".

"Im. Ta bảo người nhảy chứ không có bảo người nói".

Âm Tiểu Linh tỏ ra khó chịu. Nàng dứt khoát chẳng đợi chờ chi nữa. Thay vì chờ đợi thì nàng đã chủ động dẫn bước cho Lăng Tiểu Ngư.

"Làm giống ta này. Không có khó đâu".

...

Từ chối chẳng xong, bắt đắc dĩ, Lăng Tiểu Ngư đành miễn cưỡng chiều theo. Dưới sự dẫn dắt của Âm Tiểu Linh, hắn bắt đầu bước nhảy...

Mới đầu hắn nhảy rất tệ, thường xuyên lỡ nhịp. Nhưng dần dà, những bước nhảy của hắn đã trở nên thuần thục hơn, sự di chuyển cũng "khôn ngoan" hơn, không còn đá phải chân Âm Tiểu Linh nữa.

Lăng Tiểu Ngư có tiến bộ, điều đó cũng đồng nghĩa Âm Tiểu Linh chẳng cần phải chăm chăm kèm cặp, chú ý quan sát. Lúc này nàng đã có thể thoải mái hoà vào lễ hội.

Về nhan nhò sớm tan đi tự bao giờ. Trên khuôn mặt nàng, đang hiện hữu duy chỉ có nụ cười tươi tắn, ngày càng rạng rỡ.

Không như điệu bộ vui đùa thường thấy, nụ cười của Âm Tiểu Linh nàng bây giờ rất thật. Lăng Tiểu Ngư biết điều đó. Hắn cảm nhận được.

Âm Tiểu Linh của hiện tại đã thật sự biến thành một thiếu nữ đơn thuần, hoạt bát. Đáng yêu vô cùng...

"Nàng ấy như vậy... thật đẹp." Bất giác, Lăng Tiểu Ngư trầm nghĩ.

Những lúc ở bên cạnh nàng, trong lòng hắn cảm thấy rất gần gũi, tựa như cả hai đã quen nhau từ lâu lắm.

Là vì sao?

Bởi tên của nàng giống với tên vị mẫu thân đã mất của hắn ư?

Hắn là vậy rồi.

"Mẫu thân... Năm đó người chắc cũng giống như Tiểu Linh cô nương, đều là xinh đẹp như vậy...".

...

"A...!".

"Đầu gối, người lại đá phải chân ta rồi!".

"Xin lỗi. Vừa rồi ta hơi nghĩ ngợi nên không để ý".

"Đừng có nghĩ nữa! Chú ý nhảy đi...".

"Ừm, biết rồi".

...

Bị người trách cứ, Lăng Tiểu Ngư cũng biết điều mà thu liễm tâm tư, thôi không suy nghĩ vẩn vơ nữa.

Tay trong tay, hắn cùng Âm Tiểu Linh nhảy múa. Không chỉ một điệu. Thật ra phải đến hàng tá những giai điệu khác nhau...

Thế rồi... cũng tới lúc giai điệu cuối cùng cất lên.

Khác hẳn những phần trước, trống đã tạm ngưng, tiếng nhạc cũng dịu êm hơn nhiều. Giai điệu này, nó rất đỗi du dương, ngọt ngào... Rõ ràng là điệu khúc dành riêng cho các cặp tình nhân.

Ngó xem tư thế thân mật của các đôi trai gái xung quanh, Lăng Tiểu Ngư khó tránh ngượng ngùng. Hắn cũng không thể bắt chước theo bọn họ mà vòng tay ôm lấy eo của Âm Tiểu Linh được...

Tay trái đưa lên, thay vì ôm lấy nữ nhân bên cạnh thì hắn lại dùng nó để gãi đầu: "Tại sao lại có điệu nhảy... giống như thế chứ...".

"Ủm... Tiểu Linh cô nương, ta nghĩ hay là chúng ta đi ra khỏi đây thôi".

Nói rồi, Lăng Tiểu Ngư liền nhấc chân bước đi.

Chỉ là... Hắn còn chưa đi được bao nhiêu bước thì một trong hai cánh tay đã bị người nứu giữ.

Xoay đầu lại, Lăng Tiểu Ngư nghi hoặc: "Tiểu Linh cô nương?".

"Đã đến đây rồi thì cứ vui chơi đi".

"Nhưng mà giai điệu này...".

"Sao? Bộ ôm ta thì sẽ bắn tay người chắc?".

"Không có. Ý ta không phải vậy...".

"Không phải thì được rồi. Qua đây".

...

"Ôm eo ta".

Đợi cả buổi cũng chưa thấy Lăng Tiểu Ngư có động tĩnh gì, cực chẳng đã Âm Tiểu Linh mới phải chủ động cầm lấy tay hắn mà đem đặt lên hông mình.

"Người giữ yên đấy cho ta".

"Hừ... Làm như người là nữ nhân còn ta là nam nhân không bằng...".

...

Rút không được, lui chẳng xong, Lăng Tiểu Ngư còn biết làm sao hơn, đành lần nữa miễn cưỡng chiều theo.

"Nam nữ thụ thụ bất thân", sáu chữ này đầu muốn hắn cũng vô pháp mang ra để làm lá chắn. Khác với những nữ nhân từng gặp, đứng trước Âm Tiểu Linh, trong lòng Lăng Tiểu Ngư hắn lại có chút gì đó mềm yếu.

...

Giai điệu cuối cùng tiếp tục ngân vang. Những đôi trai gái, họ cứ thế mà cùng diu dắt nhau trong tiếng nhạc du dương.

Không khí... càng lúc càng ngọt ngào.

Ở đây, quảng trường này, nam nhân cũng được, nữ nhân cũng tốt, mọi người ai nấy đều đang rất vui vẻ, hạnh phúc. Thậm chí ngay đến Lăng Tiểu Ngư, trong lòng hắn cũng có một vài xúc cảm lạ lùng, lâng lâng khó tả...

Hắn dường như đã say. Chẳng do rượu mà tại bởi tiếng cười mỹ nhân. Rất rạng rỡ. Tựa như nắng xuân vừa chiếu rọi...

...

Tất cả đều hân hoan, ai nấy đều vui sướng, chỉ thương cho một người: Thiên Hồ Cổ. Cô bé cảm thấy mình bỗng trở nên lạc lõng.

Trong hình hài một nam tử anh tuấn bất phàm, cô bé hỏi tí tý mình: "Nhị tỷ, tại sao bọn họ lại vui như vậy?".

Thiên Hồ Nguyệt đảo mắt một vòng, rồi mới đáp: "Bởi vì bọn họ đều là những đôi uyên ương hữu tình hữu ý".

"Uyên ương? Có phải giống như đại ca và đại tẩu không?".

"Ủm, đại loại như vậy".

...

"Nhị tỷ, đó là yêu sao?".

"Ừ, là yêu".

"Vậy thế nào là yêu?"

"Khi..."

Thiên Hồ Nguyệt lần thứ tư gõ lên đầu muội muội: "Tiểu nha đầu, muội còn nhỏ, hỏi làm gì?"

"Thì tại người ta tò mò".

Tiểu yêu hồ chu môi, rồi nài nỉ: "Nhị tỷ, tỷ nói cho muội biết đi. Thế nào là yêu? Tại sao những người yêu nhau lại hạnh phúc như vậy?"

"Nha đầu ngốc. Tình yêu không phải chỉ có hạnh phúc mà còn có cả đau khổ nữa".

"Tại sao lại đau khổ?"

"Tình không viên, duyên không mãi, tất sẽ khổ đau".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 187: Tú Cầu Định Nhân Duyên (4)

...

"Tình không viên, duyên không mãi, tất sẽ khổ đau", câu nói ấy vốn chỉ đơn thuần được Thiên Hồ Nguyệt dùng để giải đáp thắc mắc, chẳng có ý gì khác. Nhưng, thế sự vô thường. Nàng làm sao ngờ được rằng chính nó - câu nói nọ - lại chú định cuộc đời của muội muội mình, làm sao mường tượng ra được rồi sẽ có ngày muội muội lại vì một mối tình đơn phương mà ưu sầu khổ lụy...

Trương lai, Thiên Hồ Nguyệt nàng không biết. Thiên Hồ Cô, cô bé cũng vậy, hoàn toàn không hay.

Lúc này, cô bé đã thôi thắc mắc. Thay vì tiếp tục truy hỏi tỷ tỷ thì cô bé lại đang chăm chú dõi mắt nhìn lên sân khấu, nơi hai kẻ phàm nhân đóng vai đại ca - đại tẩu mình chuẩn bị cùng nhau tung lên quả tú cầu.

Cô bé rất hi vọng nó - quả tú cầu kia sẽ rơi xuống chỗ mình.

Tiếc là... cô bé đã không được như nguyện. Quả tú cầu nọ, nó rơi ở phương khác mất rồi. Trùng hợp thay, chỗ mà nó rơi xuống, chẳng ngờ lại là vị trí của hai người Lăng Tiểu Ngư và Âm Tiểu Linh.

Trong sự thất vọng của Cô Cô, tiếng vỗ tay chúc mừng của đám thể tục phàm nhân xung quanh, Âm Tiểu Linh và Lăng Tiểu Ngư đưa mắt nhìn nhau, thật lâu cũng không nói năng gì.

Mà... nói gì bây giờ? Bọn họ vốn đâu có mong điều này xảy ra. Mới rồi, khi quả tú cầu rơi xuống, bọn họ đã trở mắt ngạc nhiên đấy.

Cần biết, quả tú cầu này khá có ý nghĩa. Theo quan niệm của người dân trấn Bắc Hà, trong đêm hội, hễ tú cầu rơi trúng vị trí của cặp đôi nào thì tức trời cao đã tác thành cho họ, toàn thể mọi người sẽ phải chúc mừng, tuyệt đối không bao giờ được phép ngăn cấm...

Nói cách khác, quả tú cầu này chính là vật định nhân duyên.

Nhân duyên?

Âm Tiểu Linh và Lăng Tiểu Ngư, hai người bọn họ mới quen nhau được bao lâu chứ?

Đành rằng ban nãy, khi trông thấy gương mặt tươi cười khả ái của Âm Tiểu Linh, Lăng Tiểu Ngư đã có chút "say". Nhưng cũng chỉ là một khoảnh khắc, nào đủ cho hai tiếng yêu đương?

Ánh mắt ngại ngùng, Lăng Tiểu Ngư nói: "Hmm... Tiểu Linh cô nương, cái này... hẳn chỉ trùng hợp. Cô nương đừng bận lòng..."

"Xuy... Ai thèm bận lòng".

Âm Tiểu Linh cầm lấy quả tú cầu, nhìn nhìn một lúc rồi chợt hỏi: "Người tính thế nào? Mọi người đều đang chờ chúng ta hoàn thành điệu nhảy theo nghi lễ kia".

"Ta nghĩ... hay là khỏi".

"Khỏi?".

Âm Tiểu Linh "hừ" một tiếng, phê bình: "Đầu gối, người sao có thể ích kỷ như vậy. Nói thế nào thì người cũng đã tham gia lễ hội của người ta, giờ bỏ đi khác nào đem buổi lễ này phá hỏng? Đối với phạm nhân bọn họ, đây tuyệt không phải việc dễ dàng chấp nhận đâu. Hành động của người thậm chí còn sẽ khiến họ cảm thấy bất an, lo ngại về cuộc sống của ba năm tới đây".

"Vậy... phải làm sao?".

"Còn làm sao gì nữa, đương nhiên là phải hoàn thành nghi lễ rồi".

Âm Tiểu Linh chìa tay ra: "Còn thử người ra đó làm gì? Mau khoác lấy tay ta".

Và như thế, trong sự chú mục của người dân trấn Bắc Hà, của Thiên Hồ Cổ, của Thiên Hồ Nguyệt, điệu nhảy cuối cùng chính thức bắt đầu.

...

...

Hiện trời đã khuya, buổi lễ từ lâu đã tàn. Trên quảng trường vốn đông đúc nay chỉ còn mỗi mấy người Lăng Tiểu Ngư, Thiên Hồ Nguyệt.

Bọn họ nán lại đây tất nhiên không phải để trò chuyện, càng không phải để ngắm hoa thưởng nguyệt. Bọn họ ở đây, đơn giản chỉ là để từ biệt. Cuộc du ngoạn của hai tỷ muội Thiên Hồ Nguyệt - Thiên Hồ Cổ đã tới hồi kết. Họ cần trở về Thanh Khâu...

Nét mặt ỉu xiu, Cổ Cổ đưa mắt nhìn hai người Lăng Tiểu Ngư - Âm Tiểu Linh, nói: "Âm Tiểu Linh, Lăng Tiểu Ngư, hai người các người nhớ bảo trọng".

"Cổ Cổ, muội cũng vậy".

Bên cạnh, Lăng Tiểu Ngư cũng nhẹ gật đầu đáp lại: "Cổ Cổ, muội nhớ giữ gìn sức khoẻ. Chúng ta sẽ nhớ muội".

"Ừ, ta cũng sẽ nhớ các người".

Như vừa nghĩ tới chuyện gì, tiểu yêu hồ đột nhiên nắm lấy tay Lăng Tiểu Ngư kéo sang chỗ khác.

"Tiểu Ngư, người qua đây một chút".

...

Cách hai người Thiên Hồ Nguyệt và Âm Tiểu Linh một đoạn, Lăng Tiểu Ngư hơi nghi hoặc: "Cổ Cổ, chuyện gì vậy?".

"Người cúi xuống một chút".

Đợi cho họ Lăng đã hạ mình, tiểu yêu hồ lúc này mới kề miệng vào tai hắn, thấp giọng nhắn nhủ: "Tiểu Ngư, ta khuyên người đừng có lấy Âm Tiểu Linh. Tỷ tỷ ta nói Âm Tiểu Linh rất gian xảo. Nếu người lấy nàng thì thế nào cũng sẽ bị nàng ức hiếp cho coi...".

"Tiểu Ngư, người ngốc như vậy, còn Âm Tiểu Linh thì thông minh, à không, ranh ma như vậy, người sao có khả năng là đối thủ của nàng được. Người nghe lời ta, đừng có để bị nhan sắc của nàng ta cám dỗ...".

Một lúc sau.

Trải qua hồi lâu khuyên nhủ, dằn dò, tiểu yêu hồ rốt cuộc cũng chịu buông tha cho cái tai của Lăng Tiểu Ngư.

Thấy cô bé trở lại, Âm Tiểu Linh hiếu kỳ hỏi thử: "Cổ Cổ, vừa rồi muội nói gì với hắn vậy?".

Tò ra mình rất chi vô tội, tiểu yêu hồ bình thản lắc đầu: "Có nói gì đâu. Mấy thứ linh tinh thôi".

Như không muốn bị người truy hỏi thêm nữa, cô bé quay sang giục tỷ tỷ mình: "Nhị tỷ, trời cũng muộn lắm rồi. Chúng ta đi thôi".

"Ừm, chúng ta đi thôi".

"Nguyệt tỷ tỷ, bảo trọng".

"Nguyệt cô nương, Cổ Cổ, tạm biệt".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 188: Sau Lốp Mặt Nạ

...

Người cần đi đã đi, phần kẻ ở lại, họ cũng đang cất bước trở về.

Từ chỗ quảng trường đến khách điểm Nhựt Lai, đoạn đường tính ra chẳng ngắn. Nếu đi bộ, thời gian chỉ ít cũng hơn nửa giờ.

Dài lâu như thế, ấy vậy mà cả Lăng Tiểu Ngư và Âm Tiểu Linh, bọn họ lại đều thấy nó rất ư ngắn ngủi. Dù rằng suốt cả đường đi bọn họ vẫn chưa nói với nhau câu nào.

Thật kỳ lạ.

...

Dừng trước cửa phòng mình, Lăng Tiểu Ngư lúc này mới lên tiếng: "Ừm... Tới phòng ta rồi".

"Ta thấy." Âm Tiểu Linh gật nhẹ.

"Ta phải vào phòng." Lăng Tiểu Ngư lại nói.

Và Âm Tiểu Linh, nàng lại tiếp tục gật đầu: "Ừ".

...

Có chút luyến lưu, có chút ngại ngùng, nhưng rồi cũng chẳng để làm chi. Lăng Tiểu Ngư, Âm Tiểu Linh, hai người ai lại về phòng người ấy, không còn chuyện trò thêm một câu nào nữa. Nói, hoá chẳng chỉ tự mình.

Trên chiếc giường êm ái của mình, Âm Tiểu Linh nằm sấp, hai chân nối nhau đưa lên hạ xuống trong khi hai tay thì nhào nặn quả tú cầu màu đỏ.

Nàng nghịch như vậy một lúc, rồi hé môi lẩm bẩm một mình: "Đúng là đồ đầu gỗ. Hôm nay đã đá phải chân ta không biết bao nhiêu lần...".

"Còn cái bộ mặt bất đắc dĩ đó nữa chứ... Hắn làm như ta thích thân mật với hắn lắm vậy. Tất cả đều là do lễ hội thôi. Ta cũng đâu thể phá hỏng nó được...".

Phải, hết thảy chỉ vì lễ hội, một lý do rất đường hoàng, đầy thiện ý. Nhưng... thật là như thế sao?

Âm Tiểu Linh nàng là người trong giới tà đạo, là một thánh nữ ma môn kia mà. Trong mắt những kẻ như nàng, mạng sống thế tục phạm nhân nào có đáng chi? Một lễ hội? Bất quá thì cũng chỉ là lễ hội.

Mười quá chín, nàng hẳn đang tự lừa dối chính mình...

...

Là tình yêu chóng nở? Hay đơn thuần chỉ là sự cảm mến?

Không ai biết được. Kể cả chính Âm Tiểu Linh. Bởi lẽ từ nào giờ nàng đã từng yêu đâu. Những cảm xúc trong lòng, có khi phải mất thêm nhiều thời gian nữa, thêm nhiều lần gặp gỡ nữa thì nàng mới tỏ tường mạch lạc.

Chỉ là...

Giữa nàng và Lăng Tiểu Ngư, cả hai còn có cơ hội gặp lại không? Khi mà giờ đây nàng đã sắp chẳng thể tiếp tục đồng hành cùng với hắn được nữa.

...

Màn đêm đã lui, ánh dương quang hiện đang treo trên ngọn cây ngoài cửa sổ.

Trải qua một đêm trần trọc, Âm Tiểu Linh rốt cuộc cũng dần xếp được tâm tư của mình. Nàng đem quả tú cầu cất đi, đang tính ngồi dậy thì...

"Két..."

... cửa phòng chợt mở ra.

Có người đến, nhưng không phải Lăng Tiểu Ngự. Với bản tính trung hậu của mình, hẳn tuyệt chẳng thể nào tự tiện như thế được. Vừa tiến nhập là một kẻ khác. Một nữ nhân.

Nữ nhân này trông rất đỗi thần bí. Trên người nàng, từ đầu tới chân hầu như đều được phủ kín bởi sắc đen. Tuy nhiên, y phục dạ hành vẫn chưa phải điểm gây chú ý nhất. Khiến người ấn tượng hơn cả là thứ đang hiện diện trên mặt nàng: một chiếc mặt nạ quý.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nữ nhân vừa tiến vào phòng đây đích xác chính là kẻ đã từng ra tay ám toán Lăng Thanh Trúc ở Ô Long Cốc, đồng thời cũng là kẻ đã đột nhập Thanh Khâu và giết đi tộc nhân của Thiên Hồ tộc vào ba hôm trước.

...

Bất ngờ đối diện với nữ nhân đeo mặt nạ quý, những tưởng Âm Tiểu Linh sẽ cả kinh, lo ngại thì không, nàng chỉ hơi ngạc nhiên.

Thay vì hô hoán phòng bị, Âm Tiểu Linh chủ động bước xuống giường, lao tới bên cạnh nữ nhân đeo mặt nạ, miệng gọi: "Mẫu thân".

...

Vài phút sau.

Nữ nhân đeo mặt nạ đã không còn đứng nữa. Từ đứng, nàng hiện đã chuyển sang ngồi. Thêm nữa thì chiếc mặt nạ hình ác quỷ kia, nó cũng vừa mới được nàng tự tay tháo xuống.

Trái ngược với thứ dùng để che đậy bên trên, ẩn phía dưới lớp nguy trang góm ghiêm khiến lắm kẻ rung mình e sợ là một diện mạo đẹp đẽ vô ngần.

Da mặt trắng hồng, mũi cao thon gọn, đôi môi dày căng mọng rất chi gọi cảm khiến người ta chỉ muốn cắn vào,..., hết thấy đều hoàn mỹ, chẳng chê vào đâu được. Nhất là cặp mắt phượng long lanh ẩm ướt kia.

Giống hệt như Thiên Hồ Đại Mi, cặp mắt ấy cũng đầy vẻ trí tuệ, lăm lét mị nhân. Khác, duy chỉ một điểm: phần đuôi mắt trái của Thiên Hồ Đại Mi không có nốt ruồi như của nữ nhân trước mặt.

...

Trước hôm nay, trước khi nữ nhân đeo mặt nạ lộ diện thì Thiên Hồ Đại Mi đích thị là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân; nhưng sau hôm nay, kể từ giờ, điều đó đã không đúng nữa. Đơn giản là dung nhan của nữ nhân đeo mặt nạ vốn chẳng hề thua kém vị hồ vương kia.

Có thể nói, nếu Thiên Hồ Đại Mi là tiên tử trong truyền thuyết thì nữ nhân đeo mặt nạ, nàng chính là kiêu ma nữ mê hoặc lòng người mà cổ nhân từng vẽ ra. Cả hai ai nấy mỗi người một vẻ, mười phần nguyên vẹn cả mười. Cao - thấp thật là khó phân.

p/s: Mấy hôm nay mình có thêm việc nên thành ra hơi bận, không gõ được nhiều. Mọi người thông cảm nhé. Mọi người cũng thấy đấy, hôm nào rỗi thì mình đều cố gắng viết nhiều nhất có thể mà.

Câu chuyện còn dài, đoạn hay gần tới. Thật ra thì chỉ đến khi Cá nhỏ bị người ta đưa lên thớt cắt xẻ xong thì truyện mới trở nên hấp dẫn... Chúng ta cùng theo dõi và chờ đợi nào:))

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 189: Một Chút Cổ Sự

"Mẫu thân, người lấy được tinh huyết Thiên Hồ rồi phải không?"

"Ừm".

Nữ nhân đeo mặt nạ, cũng tức Đồ Tam Nương gật đầu, đáp lại nữ nhi: "Tuy phải tốn chút công sức để trích ra tinh huyết nhưng cuối cùng đã lấy được".

Âm Tiểu Linh tỏ ra vui mừng: "Tốt quá. Vậy là những loại tài liệu cần để luyện chế linh đan đều đã thu thập đủ cả rồi".

Trái với nữ nhi, Đồ Tam Nương lại vẫn chưa mấy vừa ý. Nàng thờ nhẹ, thanh âm tiếc nuối: "Nếu như ngày đó tại Ô Long Cốc ta thành công đoạt được gốc Trường Sinh thụ kia thì hôm nay đã có thể bắt tay vào luyện chế Trường Sinh Đan rồi. Đáng tiếc..."

"Mẫu thân..."

Âm Tiểu Linh đưa tay ra nắm lấy tay mẫu thân mình, hỏi: "Chúng ta thật không thể lên vào Thiên Kiếm Môn để đoạt lại Trường Sinh thụ sao?"

Thấu hiểu tâm ý nữ nhi, Đồ Tam Nương khẽ lắc đầu: "Tiểu Linh, ta biết con lo cho ta, nhưng chuyện đột nhập Thiên Kiếm... Haizz... Tốt hơn con đừng nên nghĩ".

"Mẫu thân, tại sao? Ngay đến chốn ngoạ hồ tàng long như Thanh Khâu người còn dám tiến nhập, có gì một tông môn nhân loại... lại khiến người chùn bước?"

...

"Tiểu Linh, chẳng phải ta đã từng đề cập với con về sự đáng sợ của Thiên Kiếm Môn rồi ư?"

Đồ Tam Nương dừng một chút, rồi nói tiếp: "Cư Thành Tử, Lăng Thanh Trúc, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử, năm vị phong chủ của Thiên Kiếm Môn, nếu đánh nhau ở bên ngoài thì ta tuyệt không e ngại, nhưng khi bọn họ còn ở trong môn... Đừng nói năm, chỉ một người thôi cũng đủ khiến ta phải dè chừng rồi".

"Ngũ Đại Tiên Kiếm kia, uy lực chả phải chuyện đùa".

...

"Mẫu thân, Ngũ Đại Tiên Kiếm thật đáng sợ tới vậy sao?"

Đáp lại Âm Tiểu Linh là một cái gật đầu chắc nịch: "Rất đáng sợ".

Đồ Tam Nương hồi tưởng: "Hơn hai trăm năm trước, nếu không phải vì tên Cư Thành Tử kia mang theo Cang - một trong Ngũ Đại Tiên Kiếm - đánh tới thì Huyết Linh Tông ta cũng chưa chắc đã bị tiêu diệt, phụ thân con... nói không chừng vẫn còn sống..."

Nghĩ đến chuyện xưa, trong lòng Đồ Tam Nương lại dâng lên niềm oán hận: "Cư Thành Tử, Thiên Kiếm Môn... Năm đó cũng chính bọn họ đã vu oan cho chúng ta, nói Huyết Linh Tông ta đã sát hại Bá Khí Chân Nhân Dương Tổ Hiền, đoạt đi Xích Diệm Kiếm. Cư Thành Tử, tên khốn đó không những hiệu triệu chính giáo thiên hạ mà còn liên kết với hai đại tà tông là Âm Phong Cốc và Bái Nguyệt Giáo, tất cả cùng nhau kéo tới Huyết Linh Tông..."

"Hừ, toàn một lũ tiểu nhân hèn hạ, một đám đạo đức giả. Cái gì mà tru diệt yêu ma, thế thiên hành đạo? Bọn chúng chẳng qua là e ngại thực lực và quyền uy của Huyết Linh Tông quá lớn nên mới cùng nhau liên hợp để đối phó mà thôi. Thậm chí nói không chừng năm đó, đám tiểu nhân ấy là vì sợ tài bảo khổng lồ của Huyết Linh Tông nên mới quyết tiêu diệt chúng ta cũng có khi..."

...

"Mẫu thân..."

Ngó sang nữ nhi - người vừa mới áp tay lên tay mình, Đồ Tam Nương dần hoà hoãn lại. Thanh âm dịu dàng, nàng áy náy: "Tiểu Linh, kể từ lúc con chào đời tới nay, hầu như ngày nào cũng đều phải theo ta ngược xuôi phiêu bạt, ăn gió nằm sương. Thật khổ cho con..."

Sau cái lắc đầu, Âm Tiểu Linh nói: "Không đâu mẫu thân. Bao năm qua người đã luôn hết lòng thương yêu, chăm sóc cho nữ nhi. Nữ nhi cảm thấy rất hạnh phúc".

"Con gái ngoan".

Miệng nói tay đưa, Đồ Tam Nương đem nữ nhi ôm vào lòng, yêu thương vỗ về...

...

Thêm một lúc nữa trôi qua.

Chủ động tách khỏi người nữ nhi, Đồ Tam Nương bảo: "Tiểu Linh, con giúp ta hộ pháp một chút. Ta bây giờ cần phải liệu thương".

Liệu thương?

Thần tình lo lắng, Âm Tiểu Linh vội hỏi: "Mẫu thân, người bị thương? Có nặng lắm không?"

"Khi..."

Trông bộ dạng khấn trương của nữ nhi, Đồ Tam Nương bật cười: "Xem đáng về gấp gấp của con kia..."

"Yên tâm, chỉ là chút thương tích do kim châm đâm trúng, không đáng lo ngại".

"Mẫu thân, là hồ vương ra tay sao?"

"Hồ vương?" - Đồ Tam Nương lắc đầu - "Xuất thủ không phải Thiên Hồ Đại Mi mà là một người khác".

"Mẫu thân, là ai?"

"Lăng Thanh Trúc".

"Lăng Thanh Trúc?"

Ánh mắt loé lên, Âm Tiểu Linh nói ra điều đang nghĩ: "Ý của mẫu thân là vị phong chủ của Trúc Kiếm Phong, người từng bị mẫu thân ám toán tại Ô Long Cốc kia?"

"Không sai. Chính là nàng".

Đồ Tam Nương nhếch môi tiếp lời: "Thật ra thì Lăng Thanh Trúc này cũng thú vị lắm. Nàng ta không giống như hầu hết những kẻ danh môn chính phái khác, chẳng những biết âm người mà còn dám thẳng thắn thừa nhận. So với cái tên Cơ Thành Từ kia thì tốt hơn rất nhiều".

"Mẫu thân, người bị người ta đánh mà còn mở miệng khen được".

"Hi..."

Đồ Tam Nương thôi không nhắc tới Lăng Thanh Trúc nữa. Nàng nhắc mông đứng dậy, hướng bên chiếc giường bước qua. An vị xong thì bảo: "Tiểu Linh, nhớ yên tĩnh một chút, đừng có chọc phá mẫu thân đấy".

"Biết rồi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Bản Chất Của Đồ Tam Nương

...

Vết thương không nặng nên Đồ Tam Nương chẳng hao tốn bao nhiêu thời gian thì đã tự mình điều trị xong xuôi. Nàng mở mắt ra, bước xuống giường..

"Mẫu thân, thương tích của người thế nào rồi?"

Đồ Tam Nương không trực tiếp đáp mà xoay hân một vòng, rồi mới nói: "Con nhìn xem. Rất tốt a".

"Thế thì con yên tâm rồi".

Âm Tiểu Linh thở phào, ngược lên định nói gì đấy thì... Ở chiều đối diện, mẫu thân nàng đã không chút ý tứ mà bắt đầu đem thất lung tháo xuống.

"Mẫu thân, người làm gì vậy?"

Đồ Tam Nương ngẩng đầu nhìn nữ nhi, thân nhiên đáp: "Thì cởi đồ".

"Cởi đồ làm gì?"

"Thì tắm a".

...

Âm Tiểu Linh đứng nhìn mẫu thân đem từng món y phục cởi ra, hết áo tới quần, hết ngoài đến trong, thật chẳng biết nên nói gì cho phải.

Đành rằng ở đây chỉ có hai mẹ con, đành rằng Âm Tiểu Linh nàng cũng là nữ tính, nhưng... cần ý tứ một tí chứ.

Muốn tắm? Tốt thôi. Có thể vào bên trong, sau tắm bình phong rồi mới cởi có được không. Chỗ này là giữa phòng a.

"Mẫu thân, con đã nói với người bao nhiêu lần là đừng có tùy tiện cời đồ như thế rồi mà".

Đem chiếc quần mới cời vút sang một bên, Đồ Tam Nương đáp tình queo: "Không cời đồ thì làm sao tắm".

Trán hần mấy đạo hắc tuyến, Âm Tiểu Linh đầy vẻ khổ não. Đối với vị mẫu thân này của mình, nhiều khi nàng cũng cảm thấy bất đắc dĩ lắm.

Liếc xem chiếc yếm cùng tiết khổ - hai món y phục mỏng manh còn sót lại trên người Đồ Tam Nương, Âm Tiểu Linh càng phiền hơn gấp bội. Nàng bước tới, tay chỉ vào mấy hoạ tiết thù thù vẽ vẽ bên trên mà chất vấn: "Mẫu thân, cái này là cái gì?".

Đồ Tam Nương cúi xuống, rất nhanh trả lời: "Hai con heo".

"Hai con heo? Tại sao trên nội y con mua tặng mẫu thân lại có hai con heo?".

Âm Tiểu Linh nàng nhớ rõ lần trước đưa cho, chúng vốn dĩ là nội y bình thường, chẳng có hình thù hay là hình vẽ kỳ quái nào hết a. Vậy mà bây giờ...

Heo? Thiên địa quỷ thần ơi, nó lại xuất hiện nữa rồi.

Từ nhỏ đến lớn, nếu hỏi thứ gì đó thân quen nhất, gần gũi nhất, cũng là ám ảnh nhất với Âm Tiểu Linh thì câu trả lời chỉ có một: heo. Bên cạnh nàng, hay đúng hơn là bên cạnh mẫu thân nàng lúc nào cũng có một con heo be bé đồng hành.

Chả hiểu vì nguyên cớ gì mà mẫu thân của nàng rất thích heo. Bà quý nó tới nỗi đặt hẳn một cái tên, cho ăn cho ngủ y như con ruột của mình. Sơn hào hải vị, linh đan thánh quả, hễ phạm thứ gì Âm Tiểu Linh nàng có thì con heo kia đều có.

Chưa hết, mẫu thân nàng, bà còn sai người dựa vào hình tượng của con heo kia để chế ra đủ các loại vật dụng. Nào bàn ghế, ly tách, bát đĩa, chậu hoa, bồn tắm,..., cái nào cũng như cái nào, tất thảy đều mang dáng dấp của con heo kia. Thậm chí đến cả y phục của mình, bà cũng chẳng buông tha, phải thù thù vẽ vẽ một hai con heo lên mới chịu.

Nhiều lúc, Âm Tiểu Linh nàng cảm thấy so với mình, mẫu thân đối với con heo kia còn tốt hơn...

...

Chuyến này rời khỏi tông đàn ra ngoài thu thập tin tức, tìm kiếm thiên tài địa bảo, khó khăn lắm mới ngăn được mẫu thân mang con heo kia theo, khó khăn lắm mới khiến bà từ bỏ mớ y phục thù thù vẽ dáng hình nó, Âm Tiểu Linh nàng vốn tưởng đã thoát khỏi. Ngờ đâu...

Heo. Nàng lại thấy heo!

"Mẫu thân." - Giọng chẳng lấy gì làm vui, Âm Tiểu Linh tiếp tục truy hỏi - "Người khai mau. Hai con heo này, rốt cuộc là làm sao lại xuất hiện trên nội y của người?".

"Cái này...".

Đồ Tam Nương cúi mặt, hai tay vò vò tiết khổ, lí nhí nói ra: "Tiểu Linh, trong lúc con ngủ a, ta không có việc gì làm nên tiện tay thù thù vẽ vẽ một chút...".

...

Đợi một lúc vẫn chưa nhận được hồi âm, ngược lên lại thấy gương mặt "đằng đằng sát khí" của nữ nhi, Đồ Tam Nương mới vội trưng ra cái vẻ đáng thương của mình: "Tiểu Linh à, con đừng tức giận. Ta không phải cố tình đâu, chẳng qua tại ta nhớ Tiểu Mễ Mễ quá thôi...".

"Con biết đấy, chúng ta đi ra ngoài mấy tháng rồi. Ở tông đàn bây giờ chỉ có mỗi mình Tiểu Mễ Mễ. Nó chắc đang nhớ chúng ta lắm".

"Tiểu Linh, Tiểu Mễ Mễ rất yêu quý chúng ta, chúng ta sao có thể vô tình với nó được. Phải làm chút gì đó để thể hiện chứ".

"Bởi thế nên mẫu thân mới thù thù vẽ hình dáng nó lên trên nội y của mình?" - Sau một hồi im lặng, Âm Tiểu Linh cuối cùng cũng lên tiếng.

Nhưng thay vì cảm thông thì nàng vẫn như cũ, tỏ ra buồn bực: "Mẫu thân à mẫu thân, người làm ơn tỉnh táo lại một chút đi có được không? Cái con heo ham ăn lười biếng kia tuyệt chẳng nhớ gì chúng ta đâu. Con dám cá bây giờ nó vẫn đang nằm trên giường mà chìm trong mộng đẹp a!".

"Ồ... Tiểu Linh, con nói đúng. Tiểu Mễ Mễ ham ngủ lắm, chắc lúc này nó vẫn đang nằm trên giường".

Ánh mắt lung linh hồi tưởng, Đồ Tam Nương áp cả hai tay vào má: "Chắc... Cái bộ dạng cuộn tròn trong chăn kia của Tiểu Mễ Mễ, nó sao mà đáng yêu quá chừng...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Oan Gia Chạm Mặt

Chứng kiến mẫu thân mơ màng tưởng nhớ, Âm Tiểu Linh dứt khoát nhắm nghiền hai mắt, ngửa mặt lên trời, tay vỗ trán mà than: "Mẫu thân ta hết thuốc chữa rồi".

Khuyên không được, can gián chẳng xong, hết cách, Âm Tiểu Linh chỉ đành bỏ mặc.

Hướng cửa phòng bước ra, nàng nhấn lại: "Con ra ngoài một lát, mẫu thân tắm xong thì nhớ an ổn ở trong này đợi con".

"Tiểu Linh, con đi đâu đấy?".

"Đạo".

"Vậy nhớ ghé tiệm y phục mua cho ta vài bộ quần áo luôn nhé".

...

Lát sau.

Thời điểm Âm Tiểu Linh quay lại thì Đồ Tam Nương cũng đã tắm gội xong. Chỉ có điều là...

Môi bặm chặt, Âm Tiểu Linh hết hít vào rồi lại thở ra, đưa mắt nhìn kẻ đang lơ lửng ngồi vắt chéo chân trên giường mà nhâm nhi ly trà, bực bội lên tiếng: "Mẫu thân! Người đang làm cái trò gì đấy?!"

Đồ Tam Nương nuốt xong ngụm trà rồi mới ngẩng lên, nghi hoặc chớp chớp: "Ta? Ta có làm trò gì đâu?".

"Người đừng có giả đồ!".

Âm Tiểu Linh nói rõ hơn: "Tại sao người lại vẫn trần truồng như thế? Đã tắm xong rồi kia mà".

"À, con nói cái này à".

Đồ Tam Nương cúi xem thân thể, rất vô ý vô tứ mà cong tay búng nhẹ một cái lên nhũ hoa hồng hồng của mình, thân nhiên đáp: "Lúc này ta tắm xong, vốn tính thay y phục, nhưng sau đó ta nghĩ lại thì quyết định thôi. Mấy bộ đồ của ta đã cũ hết cả rồi, đợi con đem quần áo mới về thay luôn một thể".

"Đợi con? Mẫu thân không thể cứ mặc tạm một bộ, hoặc phủ tạm một miếng vải lên che bớt thân thể mình ư?".

"Đề làm gì? Chẳng phải lại mất công cời xuống?".

Lần này thì Âm Tiểu Linh triệt để câm nín. Nàng chưa thấy ai như vị mẫu thân này của mình, ngay đến việc thay y phục mà cũng tính toán chi li tới như vậy. Đúng là lười quá thể.

Không may may để ý đến thái độ của nữ nhi, Đồ Tam Nương đem ly trà trên tay bỏ xuống, rồi đứng dậy.

Vừa tiếp cận nữ nhi, nàng liền bắt lấy chiếc giới chỉ, tự tiện tìm kiếm.

"Tiểu Linh, y phục con mua cho ta đâu? Để ta xem nào...".

"À, đây rồi".

Từ không gian giới chỉ của Âm Tiểu Linh, Đồ Tam Nương rất nhanh đã lôi ra ba bộ quần áo: một cái màu xanh, một cái màu đỏ, một cái màu hồng.

Ngắm nhìn chúng, Đồ Tam Nương cau mày, chưa mấy vừa ý: "Tiểu Linh, con đây là mua y phục cho ta hay là mua cho con vậy? Màu sắc lòe loẹt thế này...".

Chẳng cho là đúng, Âm Tiểu Linh phản bác: "Cái gì mà lòe loẹt? Con thấy mấy bộ này rất hợp với mẫu thân. Người mặc lên khẳng định sẽ càng trở nên xinh đẹp".

"Xinh đẹp?".

Đồ Tam Nương "xuy" nhẹ một tiếng: "Ta vốn dĩ đã rất xinh đẹp rồi".

...

"Haizz... Tiểu Linh, hay là con mang mấy bộ quần áo này đổi lại đi. Con lấy mấy bộ màu đen hoặc màu tím ấy".

"Đen đen tím tím... Mẫu thân lúc nào cũng đen đen tím tím".

"Thì tại ta thích mà".

Đồ Tam Nương nắm tay nữ nhi, nài nỉ: "Tiểu Linh, chúng ta cần tôn trọng sở thích của nhau a. Con mau giúp ta đi đổi đi".

"Tiểu Linh ngoan, giúp mẫu thân đi đổi nào".

...

"Hừ, không đi".

Mặc cho mẫu thân có ra sức nài nỉ cỡ nào, Âm Tiểu Linh vẫn trước sau như một, nhất quyết không đồng ý. Rõ ràng, nàng đây là cố tình muốn ép mẫu thân mình phải sửa đổi.

Có điều, Đồ Tam Nương há đầu lại là hạng nữ nhân dễ bị người khác xỏ mũi dắt đi?

Sau một hồi điều thấp mà vẫn chưa được cốc khô gì, nàng rút cuộc buông tay. Nhưng thay vì từ bỏ, thay vì nghe theo sự an bài của nữ nhi thì nàng đã đưa ra một quyết định hoàn toàn trái ngược.

Lấy chân gạt mớ y phục qua một bên, nàng hướng cửa phòng bước ra. Xem ý định thì hình như muốn tự mình đi mua sắm y phục.

Đứng phía sau, Âm Tiểu Linh dõi mắt nhìn theo, vừa trông thấy mẫu thân mình đưa tay định mở cửa thì lập tức lao tới giữ lại.

"Mẫu thân, ngươi lại muốn làm trò gì đấy?!"

"Ta ra ngoài mua y phục".

"Ra ngoài?"

Chỉ vào cơ thể trần trụi của mẫu thân, Âm Tiểu Linh nói tiếp: "Với bộ dạng này à?"

Thần sắc vẫn điềm nhiên như cũ, Đồ Tam Nương gật đầu: "Ừ".

...

Lần thứ hai, Âm Tiểu Linh lại cạn lời. Nàng không biết phải nói gì nữa. Bất đắc dĩ, nàng đành phải tự mình mang mớ y phục vừa mới mua về đem đi đổi, bất kể trong lòng có bức bối tới đâu đi nữa.

Đừng đi? Để mặc mẫu thân nàng ư?

Âm Tiểu Linh nàng thực chẳng dám. Người khác sao chưa biết chữ riêng vị mẫu thân tính tình dờ dờ ương ương này của nàng, nói không chừng sẽ thật sự trần như nhộng mà bước ra đường mất.

...

...

Thêm một lúc nữa trôi qua.

Lần thứ năm trong ngày, cửa phòng Âm Tiểu Linh được mở.

Vẫn trần truồng như cũ, Đồ Tam Nương bước ra chào đón nữ nhi mới đổi xong y phục trở về. Với nụ cười triu mến trên môi, nàng hỏi: "Tiểu Linh, con đổi xong rồi hả?"

Âm Tiểu Linh không đáp, chỉ "hừ" khê rồi lấy từ gói chỉ ra ba bộ đồ (một đen hai tím), đem ném qua.

Chộp lấy, Đồ Tam Nương ngắm nhìn y phục, rất vừa ý: "Hi... Phải như vậy chứ".

Đã có quần áo mới, Đồ Tam Nương chẳng chần chừ thêm nữa, nhanh chóng đem chúng xỏ vào.

Chính lúc này, tiếng của Âm Tiểu Linh truyền tới: "Mẫu thân!".

Nghe hô gọi, Đồ Tam Nương xoay người lại, nghi hoặc: "Tiểu Linh, lại chuyện gì?"

"Mẫu thân cứ thế mà mặc?".

Đồ Tam Nương hết ngó xuống rồi lại nhìn lên, thần tình càng mờ mịt hơn trước: "Không mặc thì chả nhẽ ta phải ở trường?".

...

Nếu ai đó hỏi cảm giác của Âm Tiểu Linh hiện giờ là gì thì đáp án chỉ có một: nghẹn khuất. Cực kỳ nghẹn khuất.

Mặt hồng đến tận mang tai, nàng ném thêm mấy thứ nữa về phía mẫu thân mình.

Nhanh tay đem chúng bắt lấy, Đồ Tam Nương xem kỹ thì nhận ra là sáu cái nội y. Cuối cùng đã hiểu rõ vấn đề, nàng vỗ tay lên trán: "À... Thì ra là thiếu mấy cái này".

...

...

Nội y đã mặc, trường y đã khoác, từ bộ dạng lơ lửng trần trụi, lúc này Đồ Tam Nương đã trở lại với dáng vẻ đoan trang thùy mị.

Trong bộ tử y kín đáo, nàng ngồi soi gương, tự mình chải chuốt. Xong xuôi đầu đuôi nàng mới tiến đến chiếc bàn đặt giữa phòng, nơi nữ nhi đang ngồi chống cằm suy tư.

"Tiểu nha đầu, đang nghĩ gì đấy?".

Âm Tiểu Linh hờ hững: "Không nghĩ gì hết".

"Xuy... Còn giấu...".

"Giấu? Con có gì mà phải giấu?".

Đi kèm nụ cười ẩn ý, Đồ Tam Nương nói ra: "Tiểu nha đầu, thật là không có sao? Vậy chứ tên tiểu tử vẫn định trung kỳ kia, giữa các người lại là chuyện gì?".

Như mèo bị giẫm phải đuôi, Âm Tiểu Linh bật người dậy.

"Mẫu thân, sao... sao người biết?!".

Đáy mắt thoáng qua một tia khác lạ nhưng rồi rất nhanh đã trở lại bình thường. Đồ Tam Nương nửa đùa nửa thật: "Có gì đâu. Lúc này khi con đi ra ngoài mua y phục, ta thấy ở trong phòng buồn chán quá nên đã len lén theo sau, vô tình bắt gặp con và tên tiểu tử kia dặt tay nhau đi dạo...".

Vốn chẳng ngờ, Âm Tiểu Linh đem thông tin sàng lọc, loáng cái đã hiểu ngay vấn đề. Nàng giậm chân xuống sàn nhà, bức tức: "Mẫu thân, người dùng thần thức theo dõi con!".

"Tiểu nha đầu, đừng nóng. Ta cũng đâu phải cố ý".

Đồ Tam Nương thanh minh: "Lúc này ta thật sự cảm thấy buồn chán nên mới dùng thần thức đảo quanh cái trấn này một vòng, ai biết lại vô tình bắt gặp con với hân dặt tay nhau đi dạo chứ".

"Bọn con không có dặt tay!".

"Ồ, không có thì thôi. Chắc ta nhìn lầm...".

...

"Chỉ đùa một chút thôi mà. Tiểu nha đầu này sao lại tức giận như vậy chứ?".

Trong lòng có điều suy đoán, Đồ Tam Nương đứng nhìn nữ nhi hiện đã bỏ sang chỗ ô cửa, chậm rãi tiến qua.

Đặt tay lên vai nữ nhi, nàng nói: "Tiểu Linh, đừng tức giận".

Chưa thấy hồi âm, Đồ Tam Nương đành nhượng bộ: "Được rồi, là ta sai. Ta xin lỗi con".

"Thôi nào, chúng ta là mẹ con kia mà. Đừng có giận lâu như vậy chứ".

...

Trước thái độ "ăn năn hối lỗi" của mẫu thân, Âm Tiểu Linh cũng dần bình tâm trở lại. Nàng thở mạnh một hơi, xoay lưng nhìn kẻ đứng phía sau, khoanh

tay nói: "Không cần giả đồ. Nhất định đang muốn tra hỏi chứ gì?".

"Hi hi... Làm gì có".

Câu trước thì phủ nhận như vậy, thế nhưng câu sau, Đồ Tam Nương đã liền dò xét: "Hmm.. Tiểu Linh, tiểu tử kia... hấn là ai vậy? Làm sao con quen với hấn?".

"Hừ... Biết ngay là người sẽ hỏi mà".

"Tiểu Linh, ta không phải nhiều chuyện đâu. Ta chỉ vì lo cho con nên mới hỏi thôi. Con biết đấy, nhân thế đa đoan - lòng người hiểm ác. Nam nhân trong thiên hạ chẳng có mấy người tốt, rùi yêu nhâm kẻ xấu thì sẽ chuốc lấy nhiều khổ lụy lắm".

Vừa nghe đến chữ "yêu", chẳng hiểu sao sắc mặt của Âm Tiểu Linh lại hồng lên thấy rõ. Nàng vội quay đầu sang hướng khác, miệng không quên phản bác: "Cái gì mà yêu? Mẫu thân đừng có ăn nói lung tung. Con sao có thể vừa ý tên gốc đó được chứ".

Thật là không thể sao?

Đồ Tam Nương hoài nghi lắm. Cũng phận nữ nhi, tuổi đã tính bằng thế kỷ, nàng há chẳng nhìn ra điểm bất thường?

Hãy xem. Thiếu nữ đứng trước mặt nàng đây, phản ứng có phải đã thái quá rồi không?

"Chắc chắc... Tiểu nha đầu này lẽ nào thực đã phải lòng người ta...".

Chân mày nhíu lại, Đồ Tam Nương âm thầm suy tính.

"Hừm... Tên tiểu tử kia, tướng mạo cũng chả có gì nổi bật, tu vi cũng rất bình thường. Tiểu nha đầu nhà mình sao lại vừa mất hấn được nhỉ?".

"Trong giáo có biết bao nhiêu bậc anh tài tư chất xếp hàng thiên kiêu theo đuôi vãn nhất mực chổi từ, nay mới cách biệt mấy hôm mà đã để ý tới nam nhân bên ngoài... Rốt cuộc thì tiểu tử này có điểm gì hấp dẫn?".

"Hừm... Coi bộ ta phải đích thân đi gặp hấn để thăm dò một chút. Nếu đúng là nam nhân tốt thì không sao, nhưng nếu là kẻ chẳng ra gì... Hừ hừ... Vậy thì cũng đừng trách vì đâu mà biển xanh lại mặn, gừng già lại cay...".

...

Thu xếp tâm tư, Đồ Tam Nương nặn ra một nét mặt tươi cười, bước sát nữ nhi.

"Tiểu Linh à, ta vừa rồi cũng chỉ...".

Đang nói, Đồ Tam Nương bỗng ngưng. Thay vì hỏi nàng chợt nhớ tới điều gì thì chỉ bằng hỏi nàng đã nhìn thấy thứ gì sẽ chính xác hơn.

Mới rồi, trong lúc ngó ra ngoài cửa sổ, Đồ Tam Nương nàng đã vô tình trông thấy một thân ảnh. Rất quen thuộc.

Kẻ kia... không ai khác, đích thị là người từng bị nàng ám toán và cũng từng ám toán nàng: Phong chủ Trúc Kiếm Phong - Lăng Thanh Trúc.!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 192: Thiên Ý Trêu Người

"Nữ nhân này sao lại ở đây?".

"Mẫu thân, người nói ai?".

"Suyt...".

Lấy tay ra hiệu, Đồ Tam Nương cẩn thận thi triển đạo thuật. Làm xong nàng mới chỉ xuống Lăng Thanh Trúc đang thông thả bước đi trên đường, nói: "Là nữ nhân kia".

Âm Tiểu Linh nhìn kỹ, thử đoán: "Mẫu thân, là tu sĩ?".

"Không chỉ là tu sĩ". - Đồ Tam Nương gạt đầu - "Tu vi của nàng ta đã là chân nhân hậu kỳ rồi".

"Chân nhân hậu kỳ? Cao như vậy?"

Âm Tiểu Linh hỏi tiếp: "Mẫu thân, người nhận thức nữ nhân kia?"

"Đâu chỉ nhận thức. Đạo gần đây ta và nàng đã hai lần giao thủ qua rồi a".

Âm Tiểu Linh thoáng ngẫm liền nhớ ra: "Mẫu thân, ý người là nữ nhân kia... Nàng ta chính là phong chủ Trúc Kiếm Phong Lăng Thanh Trúc - kẻ từng bị mẫu thân ám toán ở Ô Long Cốc?"

"Cũng đồng thời là kẻ đã ra tay ám toán ta lúc ở Thanh Khâu Sơn".

Tiếp lời nữ nhi xong, Đồ Tam Nương đưa tay vân về chiếc cằm, nghi ngờ càng đậm: "Xem hươu di chuyển thì hình như Lăng Thanh Trúc kia đang tiến về khách điểm Nhựt Lai này. Lẽ nào nàng đã lần theo dấu vết của ta?"

"Chắc không thể nào đâu. Thuật truy tung của nàng ta sao có khả năng ghê gớm tới như vậy được..."

Trong khi Đồ Tam Nương đang vì sự xuất hiện của Lăng Thanh Trúc mà nghi hoặc thì bên cạnh nàng, Âm Tiểu Linh cũng đang âm thầm tự vấn. Giống như mẫu thân, nàng cũng đang thắc mắc về nguyên nhân Lăng Thanh Trúc hướng thẳng tới khách điểm Nhựt Lai này. Khác, có chăng nằm ở chiều hướng suy diễn.

Chả hiểu tại sao, trong lòng mình, Âm Tiểu Linh lại bỗng liên tưởng đến Lăng Tiểu Ngư. Nàng lo hấn cùng với Lăng Thanh Trúc kia có liên hệ gì đó.

"Mấy ngày qua ta cũng không có hỏi về xuất thân của hấn, chỉ biết hấn là tu sĩ danh môn, thuộc người chính đạo..."

"Lăng Thanh Trúc kia vốn là đại tu sĩ, chẳng lý gì lại tùy tiện đạo chơi qua cái chốn thế tục phàm nhân này cả... Lẽ nào nàng và tên đầu gối Lăng Tiểu Ngư kia thật có quan hệ? Thậm chí nói hấn là đệ tử của nàng ta?"

Âm Tiểu Linh rất không hi vọng điều đó biến thành sự thật.

Ngẫm mà xem, nhiều năm trước, chính Thiên Kiếm Môn đã hiệu triệu chính giáo thiên hạ, cấu kết với hai đại tà tông nữa là Âm Phong Cốc và Bái Nguyệt Giáo, tất cả cùng hợp lực tiêu diệt Huyết Linh Tông nàng, sát hại phụ thân nàng... Đối với nàng, bọn họ chính là cừu nhân. Sâu đậm nhất thì không ai khác ngoài Thiên Kiếm Môn, ngoài Cơ Thành Tử - kẻ đã vu oan giá họa cho Huyết Linh Tông về cái chết của Bá Khí Chân Nhân Dương Tổ Hiền - mẫn khởi đầu cho một cuộc thảm sát đẫm máu...

Trong trận chiến ác liệt đó, Huyết Linh Tông vì quá đổi bất ngờ, lại bị kẻ gian bán đứng nên đã chẳng kịp triển khai bất cứ phòng hộ nào, chỉ có thể trực diện đối đầu. Nhưng với sự tương quan quá lớn về lực lượng, sau cùng, đầu tiên cường chống trả thì Huyết Linh Tông vẫn bị tiêu diệt. Còn phụ thân nàng - Âm Thiên Chiêu - tông chủ Huyết Linh Tông - cũng táng thân dưới Càng kiếm của Cơ Thành Tử.

Riêng phần mẫu thân Đồ Tam Nương của nàng... Tuy có may mắn hơn phụ thân, đã chạy thoát được, thế nhưng...

Theo lời mẫu thân nàng kể lại thì hôm đó, dưới một kiếm kinh thiên của Cơ Thành Tử, dù đã được phụ thân che chắn nhưng nguyên thần của bà vẫn bị tổn hại nghiêm trọng, cơ thể cũng là như vậy, huyết nhục đầm đìa...

Một nữ nhân bụng mang dạ chửa, mình đầy thương tích lại còn bị bao người truy sát, tình cảnh gian nan cỡ nào có thể nghĩ. Ngàn cân treo sợi tóc chưa chắc đủ để hình dung.

Trong quá khứ, hai mẹ con nàng đã phải nếm chịu biết bao nhiêu khổ sở? Trong quá khứ, hai mẹ con nàng đã có biết bao lần suýt phải táng thân giữa chốn rừng hoang cốc vắng? Và đã bao nhiêu lần, vì bảo vệ nàng, vì muốn thu thập thiên tài địa bảo cứu chữa cho nàng mà mẫu thân phải bất chấp hiểm nguy lao vào quần nhau với đám yêu ma quỷ quái chốn thâm sơn cùng cốc?

Nhiều. Nhiều lắm. Nó nhiều tới mức tâm trí một đứa trẻ không cách nào có thể ghi nhớ hết được.

Là ai?

Là ai đã đẩy mẹ con nàng rơi vào hoàn cảnh gian nan ấy?

Chính là lục đại tông môn. Để lại "dấu ấn" sâu đậm nhất thì chẳng ai khác ngoài Cơ Thành Tử, ngoài Thiên Kiếm Môn. Chính Thiên Kiếm Môn đã khơi mào cho tất cả. Tru diệt, truy sát, năm đó nhân mã Thiên Kiếm tham gia thực không hề ít.

Mặc dù hiếm khi nghe mẫu thân đề cập nhưng Âm Tiểu Linh biết, Thiên Kiếm luôn là cái gai trong mắt, cây kim trong lòng của bà. Riêng Âm Tiểu Linh nàng, nàng đương nhiên cũng rất căm hận môn phái này.

Thử hỏi, với mối huyết hải thâm cừu kia, Âm Tiểu Linh nàng sao có thể chấp nhận được việc Lăng Tiểu Ngư là môn nhân Thiên Kiếm, là đệ tử của Lăng Thanh Trúc - một trong năm kẻ đứng đầu Thiên Kiếm?

"Chắc sẽ không đâu. Một tên đầu gối như hấn sao có khả năng là đệ tử của Lăng Thanh Trúc kia được..."

Trong thâm tâm, Âm Tiểu Linh đã hi vọng như thế, chỉ ít thì Lăng Tiểu Ngư và Lăng Thanh Trúc sẽ chẳng có quan hệ gì. Tiếc rằng thực tế, nó lại đầu như nàng mong đợi. Bất kể có không muốn thế nào đi nữa thì sự thật vẫn cứ là sự thật.

Dưới đường, Lăng Thanh Trúc đã vừa rẽ bước tiến vào khách điểm Nhượng Lai.

...

"Ồ, là khách quan".

Đứng bên bàn tính, lão chương quầy vừa trông thấy thân ảnh Lăng Thanh Trúc tiến vào thì liền nở nụ cười tươi chào hỏi. Coi bộ hắn rất có ấn tượng với nàng.

Âu cũng đứng. Lăng Thanh Trúc là người lạ kia mà. Lại nói, khắp cả cái trấn Bắc Hà này, bàn về dung mạo, nữ nhân nào có ai so được với Lăng Thanh Trúc? Lão chương quầy kia nhớ rõ thực rất đối bình thường.

Chỉ là... nhớ hay quên thì đây cũng là chuyện của hắn, chả ảnh hưởng gì tới Lăng Thanh Trúc cả. Nàng tùy tiện gật đầu đáp lại, đáp xong thì lập tức bước lên lầu. Từ đầu đến cuối đều không hề hé môi thốt ra một tiếng nào. Rất chi lạnh nhạt.

Nhưng, cũng chẳng duy trì được quá lâu. Sự hồ hững nọ, nó rất nhanh liền được thay đi bởi một gương mặt khác. Tươi tắn hơn khá nhiều.

...

"Không biết Tiểu Ngư Nhi đang làm gì nhỉ?".

Mang theo nụ cười mừng vui sum họp, Lăng Thanh Trúc đưa tay gõ cửa.

"Cốc cốc".

Và... Chẳng phải chờ đợi quá lâu, vài giây bắt quá thì cửa phòng đã được người mở ra. Bên trong, một khuôn mặt khác cũng đang hân hoan chào đón.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Sư Đồ Đoàn Tụ

...

"Sư phụ?".

"Sư phụ?" - Trông thấy đồ nhi vừa nhận ra mình bỗng liền thay đổi sắc mặt, Lăng Thanh Trúc khó tránh nghi ngờ - "Không phải ta thì người nghĩ là ai?".

"Tiểu Ngư Nhi, chẳng lẽ người đang đợi người nào?".

"K-Không có." Lăng Tiểu Ngư lập tức phủ nhận.

"Thật là không có? Nhưng bộ dạng của người đáng nghi lắm".

"Sư phụ, chỉ là do đệ tử quá bất ngờ thôi".

Dứt câu, Lăng Tiểu Ngư liền chuyển ý: "Sư phụ, người vào phòng đi".

...

Lát sau, bên trong căn phòng.

Lăng Thanh Trúc tự mình đưa tay kéo ghế ngồi xuống, ngồi xong thì hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, mấy ngày qua tiểu tử người ở đây thế nào? Có xảy ra chuyện gì không?"

"Cũng không có gì đặc biệt ạ".

Lăng Tiểu Ngư quan tâm hỏi lại: "Sư phụ, còn người? Người đã lấy được tinh huyết Thiên Hồ chưa?".

Chép môi, Lăng Thanh Trúc tỏ ra bất mãn: "Hừ, tiểu tử nguoi chỉ nghĩ đến tinh huyết Thiên Hồ thôi à?".

Hiểu ra ý tứ, Lăng Tiểu Ngư vội đính chính: "Sur phụ, ý đệ tử không phải như vậy...".

"Không phải vậy thì là gì?".

Hồn trách còn chưa tan, Lăng Thanh Trúc bắt đầu kể khổ: "Tiểu Ngư Nhi à Tiểu Ngư Nhi, tiểu tử nguoi có biết chuyện này tới Thanh Khâu ta đã phải chịu biết bao nhiêu hung hiểm không? Vì muốn lấy được tinh huyết Thiên Hồ về luyện chế đan dược giúp Yên cô cô nguoi kéo dài thọ mệnh mà tính mạng của ta thậm chí đã suýt bỏ lại đó luôn rồi a".

"Sur phụ, Thiên Hồ tộc gây khó dễ cho người sao?".

"Đâu chỉ là gây khó dễ. Bọn họ còn muốn giết người nữa kia".

Đứng kế bên, Lăng Tiểu Ngư càng nghe thì trong lòng càng vướng mắc. Hắn không hiểu. Trước lúc rời đi, sur phụ hắn chẳng phải đã nói mình từng cứu mạng nhị công chúa Thiên Hồ tộc, đối với Thiên Hồ tộc là một ân nhân ư? Tại sao bây giờ lại bảo suýt bị bọn họ giết chết?

"Sur phụ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?".

Dường như cũng đoán được tâm ý đồ nhi, Lăng Thanh Trúc nửa chân nửa giả mà thuật lại: "Haizz... Còn có thể là chuyện gì. Đen đủi quá thôi...".

"Tiểu Ngư Nhi, nguoi còn nhớ chuyện ta bị trọng thương lần trước chứ?".

"Ý sur phụ là việc người bị ám toán ở Ô Long Cốc, lúc đi lấy Trường Sinh Thụ?".

"Ừ, chính là lần đó".

Lăng Thanh Trúc tiếp lời: "Tiểu Ngư Nhi, nữ nhân đeo mặt nạ từng ám toán ta tại Ô Long Cốc, nàng ta đã xuất hiện ở Thanh Khâu Sơn".

"Thanh Khâu Sơn...".

Lăng Tiểu Ngư nhâm lại, thử đoán: "Sur phụ, nữ nhân đeo mặt nạ kia có ý đồ với Thanh Khâu?".

"Đúng là có ý đồ." - Lăng Thanh Trúc gật đầu - "Tuy chưa rõ mục đích cụ thể là gì nhưng theo như những gì ta được biết thì ả đã sát hại một tộc nhân của Thiên Hồ tộc. Cũng chính vì hành động này của ả nên mới khiến ta suýt tí thì mất mạng".

Lăng Tiểu Ngư hơi khó hiểu: "Sur phụ, ra tay là nữ nhân đeo mặt nạ, có gì người lại bị liên lụy?".

Lăng Thanh Trúc lắc đầu: "Tiểu Ngư Nhi à, chuyện trên đời không phải lúc nào cũng đơn giản như nguoi nghĩ đâu".

Theo sau tiếng thờ nhẹ, nàng nói tiếp: "Tiểu tử nguoi cũng biết đấy, nhân - yêu xưa nay vốn đâu có hoà hợp gì. Thiên Hồ tuy tự coi mình cao quý hơn yêu, nhưng như thế đâu có nghĩa sẽ nhìn nhân loại thuận mắt hơn".

"Hoàn toàn trái lại, tộc nhân Thiên Hồ, bọn họ thậm chí còn rất khinh thị con người chúng ta. Trong mắt họ, con người chính là những kẻ xảo quyệt và dối trá nhất...".

"Lại nói, nữ nhân đeo mặt nạ kia sớm không tới muộn không tới, lại chọn đúng ngay thời điểm ta vừa tiến nhập Thanh Khâu chưa lâu liền ra tay sát hại tộc nhân Thiên Hồ. Ta là nhân loại, ả cũng là nhân loại, với quan niệm cố hữu về nhân loại của cái đám Thiên Hồ tộc tự nhận mình cao quý kia, bọn họ không hoài nghi ta mới lạ".

Lăng Tiểu Ngư nghe qua, trong lòng ít nhiều cũng hiểu được nguồn cơn có sự. Hắn hỏi, vẻ mặt rất đổi quan tâm: "Sur phụ, vậy sau đó thế nào? Thiên Hồ tộc có gây thương tổn gì đến người không?".

"Có sao không".

Rất không biết xấu hổ, Lăng Thanh Trúc bịa chuyện: "Tiểu Ngư Nhi, tiểu tử nguoi không biết đó chứ, cái đám Thiên Hồ tộc kia chẳng những bắt giam ta mà còn tra tấn, hành hạ ta nữa. Nhất là hồ vương Thiên Hồ Đại Mi kia".

"Nguoi biết không, nàng đã ném ta vào một nơi tối tăm mù mịt, từng giờ từng khắc đều ra sức giày vò ta, thật là khiến cho ta muốn sống không được muốn chết chẳng xong...".

Lăng Thanh Trúc càng nói thì gương mặt càng hằn lên nét đau đớn. Răng cắn lấy môi, mi che đôi mắt, đáng vẻ khổ sở, đáng thương vô cùng.

Biểu cảm kia, sự thương tâm ấy, Lăng Tiểu Ngư thấy được, còn là rất rõ. Nhưng... Trực giác lại đang mách bảo hắn có gì đó sai trái. Đặc biệt là khi hắn quan sát người ngồi trước mặt thêm một lần nữa.

Tóc vẫn đen, da vẫn trắng, đôi tay vẫn thon thả mịn màng...., từ đầu tới chân, làm gì có chỗ nào có dấu hiệu từng bị tra tấn, hành hạ?

Sư phụ hẳn, nàng rành rành vẫn hoàn hảo vẹn nguyên kia mà.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 194: Rời Đi

"Sư phụ..." - Ngón trở gãi nhẹ lên má, Lăng Tiểu Ngư nói ra ngò vức trong lòng - "Hình dạng của người bây giờ... hình như không có giống từng bị người ta tra tấn..."

Mi hé ra, Lăng Thanh Trúc ngẩng đầu nhìn lên. Khoé mắt rung rung chừng sắp khóc, nàng tỏ ra oan ức mà hơn trách: "Tiểu Ngư Nhi, người nói vậy là sao?!"

"Tiểu tử ngươi nghi ngờ ta?! Ngươi lại dám nghi ngờ ta?!"

"Lăng Thanh Trúc ta là vì ai mới phải mạo hiểm chạy tới Ô Long Cốc lấy Trường Sinh Thụ để rồi bị người ta ám toán? Lăng Thanh Trúc ta lại vì ai mà rời khỏi tông môn ra ngoài tìm kiếm thiên tài địa bảo, vì ai mà một mình tiến nhập Thanh Khẩu - cái chốn ngoạ hổ tàng long ngập tràn hung hiểm kia?"

"Tiểu Ngư Nhi, hết thảy mọi thứ ta làm đều là vì ngươi, vì Yến cô cô của ngươi a!"

"Lăng Ngọc Yến không biết on ta cũng tốt, tiểu tử ngươi không cảm kích ta cũng được, Lăng Thanh Trúc ta đều sẽ chẳng để tâm. Thế nhưng mà... Tiểu Ngư Nhi, ngươi sao có thể hoài nghi ta - người đã hết lòng yêu thương, chăm sóc ngươi, đã không màng hiểm nguy giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện?"

"Sư phụ, đệ tử..."

Trong lúc Lăng Tiểu Ngư còn đang bối rối trước phản ứng thái quá của sư phụ mình, nhất thời chưa biết ăn nói ra sao thì ngồi bên dưới, tiếng của Lăng Thanh Trúc đã lại vang lên. Thanh âm vẫn là thương tâm, hờn trách như cũ.

"... Không có vết thương thì không bị tổn thương hay sao?"

"Tiểu tử ngươi thấy da thịt ta lành lặn liền cho rằng ta bịa chuyện. Nhưng ngươi có biết thể nội ta hiện đang thế nào không? Có biết nguyên thần ta hiện ra sao không?!"

"Ngươi cũng là tu sĩ mà. Ngươi phải biết trên đời có rất nhiều cách để tra tấn tâm linh, thần thức một tu sĩ chứ!"

...

Mới đầu Lăng Tiểu Ngư đích xác nghi ngờ, chẳng mấy tin tưởng; nhưng trải qua một hồi, sau khi nhìn thấy bộ dáng thương tâm của ân sư, nghe thấy những lời hờn trách của nàng thì nội tâm hẳn đã dần dần thay đổi. Cuối cùng, lý trí vẫn gục ngã trước con tim. Lăng Tiểu Ngư, hẳn đã lựa chọn tin tưởng.

Và, cũng chính vì đã lựa chọn tin tưởng mà giờ phút này hẳn mới thấy áy náy. Chân tâm hối lỗi, hẳn khụy gối quỳ xuống.

"Sư phụ, là đệ tử không tốt, đã hoài nghi người..."

Trên ghế, Lăng Thanh Trúc nhắm một mắt mở một mắt liếc xem, rồi nhếch môi thâm đắc ý.

"Thế mới phải chứ..."

"Tiểu Ngư Nhi à Tiểu Ngư Nhi, tiểu tử ngươi vẫn chỉ là một con cá nhỏ nằm trong lòng bàn tay của vi sư thôi. Tài diễn xuất của vi sư từ lâu đã đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh, siêu phẩm nhập thánh rồi. Tiểu tử ngươi làm sao so bì nổi..."

Dạ thì dương dương tự đắc như vậy, nhưng ở ngoài mặt, Lăng Thanh Trúc vẫn bày ra bộ dáng thương tâm như cũ. Bực tức chuyển sang dỗi hờn, nàng nói: "Ngươi quỳ làm gì? Ai bắt ngươi quỳ?"

"Tiểu tử ngươi dám nghi ngờ lời nói của ta, rõ ràng trong mắt đã không còn kính trọng ta nữa. Đã thế ngươi còn quỳ làm gì?"

"Sư phụ..." - Đầu càng cúi thấp, Lăng Tiểu Ngư thực tâm tỏ bày - "Ồ trong lòng mình, đệ tử kính người như phụ mẫu, tuyệt chẳng có chút nào dám khinh thị".

"Không có? Hừ... Ngươi nói ai tin? Rõ ràng mới rồi ngươi đã nghi ngờ ta, cho rằng ta bịa chuyện".

"Là đệ tử hồ đồ, cúi mong sư phụ trách phạt".

"Trách phạt? Hừ...".

Chưa thấy ân sư có dấu hiệu gì là hoà hoãn, Lăng Tiểu Ngư thoáng nghĩ, mở lời cam đoan: "Sư phụ, xin người đừng giận. Đệ tử hứa từ nay về sau sẽ không bao giờ dám hoài nghi người nữa. Bất kể người bảo gì đệ tử đều sẽ nghe theo".

Hai mắt chợt lóe ánh tinh quang, Lăng Thanh Trúc rốt cuộc cũng "bình tâm" trở lại. Nàng ra về hờ hững, hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, mấy lời ngươi vừa nói đều là thật? Không có lừa ta đấy chứ?".

"Sư phụ, lời đệ tử nói tất cả đều là thành tâm thành ý".

Đã có được sự xác nhận của đồ nhi, Lăng Thanh Trúc lúc này mới tháo lớp ngự trang. Xem như chưa có chuyện gì xảy ra, nàng thân nhiên bảo: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi đi lấy một bình trà nóng lên đây. Vì sư khát nước rồi".

...

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi trở mặt nhìn ta làm gì? Còn không mau đứng lên đi lấy trà cho ta".

...

Ân sư kêu khát, phận làm đệ tử, Lăng Tiểu Ngư sao có thể bỏ ở ngoài tai. Thực tế thì hắn đã ngoan ngoãn vâng lời mà đứng dậy đi xuống dưới lầu lấy trà. Mặc dù trong lòng cảm thấy có gì đó... không đúng lắm.

Thái độ của sư phụ hắn, nó có phải là chuyển biến hơi nhanh rồi không?

Một giây trước còn thương tâm hờn giận, vậy mà một giây sau đã...

Lăng Tiểu Ngư có cảm giác mình đã bị lừa. Nhưng... nghĩ thì nghĩ, lời đã hứa, hắn làm sao đem thu hồi được?

Năm tháng tương lai, coi bộ Lăng Tiểu Ngư hắn sẽ có thêm rất nhiều việc để làm.

...

Chuyện mai sau, đối với Lăng Tiểu Ngư là tốt hay xấu, là ngọt hay đắng, biết rõ họa may có trời. Bản thân hắn ư? Vẫn mờ mịt lắm.

Nhưng thôi, tạm gác sự tương lai mà quay về với thực tại...

Lúc này, bên trong căn phòng đã vắng bóng người. Cả Lăng Tiểu Ngư lẫn Lăng Thanh Trúc, toàn bộ đều đã rời đi. Mà, không riêng gì họ, ở một căn phòng khác, hai mẹ con Đồ Tam Nương - Âm Tiểu Linh cũng đã rời đi.

Phương hướng... hết như những người trước.

p/s: Trúc vs Nương, ai sẽ nằm xuống nào?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Khai Chiến

...

Có Lăng Tiểu Ngư đồng hành nên tốc độ của Lăng Thanh Trúc chẳng mau lẹ gì mấy, so với tiêu chuẩn chân nhân hậu kỳ của mình thì chậm hơn rất nhiều.

Dẫu vậy, có chậm hơn nữa thì cũng là tu sĩ phi hành, thường nhân làm sao đo lường cho được?

Khá chóng vánh, chỉ sau một buổi độn quang ngự kiếm, hai sư đồ Lăng Thanh Trúc đã ở cách trấn Bắc Hà rất xa. Ngoài mấy ngàn dặm.

Lướt trên một ngọn núi vô danh nào đó, chính lúc này, Lăng Thanh Trúc đột nhiên dừng lại.

Đáp xuống cô son, Lăng Tiểu Ngư nghi hoặc: "Sur phụ, sao chúng ta lại dừng lại?".

"Người đoán thử." Lăng Thanh Trúc không trả lời mà bảo.

Lăng Tiểu Ngư cau mày, thử đoán: "Sur phụ, người không phải lại muốn để đệ tử quần nhau với yêu ma quỷ quái nữa đấy chứ?".

"Khi...".

Trông bộ dạng lo lắng vì ám ảnh của đồ nhi, Lăng Thanh Trúc phì cười: "Thế nào? Tiểu Ngư Nhi, người khiếp đảm rồi à?".

"Cũng... không hẳn".

"Không hẳn gì chứ. Tiểu tử người rõ ràng là đã bị đám yêu ma quỷ quái kia hù dọa".

Nét mặt loáng cái bỗng trở nên nghiêm túc, Lăng Thanh Trúc nói tiếp, giọng điệu khác xa vừa rồi: "Tiểu Ngư Nhi, vốn dĩ ta cũng tính cho người rèn luyện thêm ít hôm rồi mới trở về Thiên Kiếm Môn, nhưng ta e ý định này phải tạm gác lại rồi".

"Sur phụ...".

Đưa tay ngăn lời đồ nhi, Lăng Thanh Trúc xoay đầu nhìn lại phía sau, cất tiếng: "Đạo hữu, đã theo chúng ta lâu như vậy rồi, thiết nghĩ cũng nên ra mặt đi chứ".

...

"Bộp bộp bộp...".

Theo sau tiếng vỗ tay, từ khoảng không vô định, hai thân ảnh cũng từ từ lộ rõ.

Là hai nữ nhân, một người cao lớn, người còn lại thì nhỏ hơn một chút, thấp hơn Lăng Thanh Trúc khoảng nửa cái đầu. Cả hai đều khoác trên mình một bộ áo choàng màu đen, đều đang đeo mặt nạ.

Lại nói, hai chiếc mặt nạ giống y như đúc kia, chúng thực chả đẹp để gì cho cam. Rất ghê rợn là khác.

Ác quỷ, đây là hình dạng được mô tả.

...

"Là người?".

Nhìn hai thân ảnh vừa xuất hiện, cặp mắt Lăng Thanh Trúc liền híp lại. Bằng tất cả sự tôn trọng nhất, nàng âm thầm điều động linh lực, đề cao cảnh giác.

Đối lập với vẻ khảm trương của nàng, Đồ Tam Nương lại tỏ ra khá thoải mái. Nàng cười đáp: "Lăng đạo hữu, linh giác thật nhạy nha".

Tay khoanh trước ngực, Đồ Tam Nương thắc mắc: "Ta vốn đã rất cẩn thận che giấu khí tức, chẳng hay Lăng đạo hữu làm cách nào mà phát hiện được vậy?".

Lăng Thanh Trúc cũng không giấu diếm, chỉ Âm Tiểu Linh mà rằng: "Kẻ để lộ không phải người mà là nàng ta".

"À, ra vậy...".

Nghe qua, Đồ Tam Nương liền gật gù chấp nhận. Đối với đáp án kia, nàng thấy rất đối hài lòng. Bởi lẽ, người bị đối phương phát hiện là nữ nhi của nàng chứ chả phải Đồ Tam Nương nàng. Mà nữ nhi của nàng ư?

Tay vỗ nhẹ lên vai Âm Tiểu Linh, Đồ Tam Nương an ủi: "Tiểu nha đầu, thiên hạ bao la, kỳ nhân vô số. Mặc dù con giỏi che giấu hành tung, rất có thiên phú làm đạo tặc, nhưng đứng trước một vị cao nhân đạo hạnh thâm sâu như Lăng đạo hữu đây... thực sự vẫn có chút thiếu hụt. Đây cũng là chuyện bình thường, không cần hốt hắng".

Hụt hắng?

Âm Tiểu Linh quay sang nhìn mẫu thân, ánh mắt như muốn nói: "Mẫu thân, con có bảo mình thấy hụt hắng à? Bớt tự biến tự diễn đi có được không?".

Ý tứ kia, thật chẳng khó để hiểu ra. Khổ nỗi là Đồ Tam Nương, nàng lại... Hiểu thì đúng đã hiểu, nhưng là theo một hướng khác cơ.

Lần thứ hai, nàng vỗ về nữ nhi: "Tiểu nha đầu, tuổi con còn nhỏ, năm tháng còn dài, chớ nên nản lòng thoái chí...".

...

An ủi nữ nhi xong, Đồ Tam Nương lại dời mắt về phía hai sư đồ Lãng Thanh Trúc.

"Lãng đạo hữu, chúng ta nói chuyện một chút chứ?".

"Nói chuyện?" - Lãng Thanh Trúc bĩu môi - "Giữa chúng ta thì có chuyện gì để nói?".

"Sao không?" - Đồ Tam Nương chẳng cho là đúng - "Lãng đạo hữu, biển người mệnh mông, gặp gỡ tức đã có duyên. Huống chi ta với đạo hữu lại gặp nhau đâu chỉ một lần".

"Phải, chính xác thì chúng ta đã chạm mặt hai lần. Chỉ có điều là...".

Lãng Thanh Trúc dừng trong giây lát, rồi mới chốt: "... Mỗi lần chạm mặt, nếu không phải người ám toán ta thì cũng là ta ám toán người. Người nói xem, đây là duyên ư? Ác duyên hay nghiệt duyên?".

"Ác duyên hay nghiệt duyên thì cũng là duyên".

Đồ Tam Nương mỉm cười, nói tiếp: "Lãng đạo hữu, cổ nhân có câu 'oan gia nên giải không nên kết'. Tại Ô Long Cốc đúng là ta đã từng làm chuyện không phải với đạo hữu, nhưng thời điểm ở Thanh Khâu Sơn, đạo hữu cũng đã nhân lúc ta bị đám người Thiên Hồ tộc vây khốn mà ra tay ám toán. Tính trước gộp sau, có thể nói chúng ta hiện đã hoà, chẳng ai nợ ai".

"Vậy sao?".

Lãng Thanh Trúc vẫn lãnh đạm như cũ: "Nếu đã chẳng ai nợ ai, vậy thì có gì người lại âm thầm bám theo chúng ta? Hành vi của người hình như không được quang minh chính đại lắm thì phải".

"Cái này...".

Đồ Tam Nương có phần xấu hổ: "Lãng đạo hữu, thật ngại quá. Ta đây xuất thân tà giáo, thành ra hành vi hơi mập mờ một chút... Đạo hữu xin đừng hiểu lầm, thật ra ta chẳng có ý định giết người đoạt bảo đâu".

...

"À à... Hoá ra là muốn giết người đoạt bảo... Quý diện nhân, Lãng Thanh Trúc ta sớm biết người có ý đồ bất chính mà. Thế nào? Lại muốn cướp đi Trường Sinh Thụ của ta?".

Lần này thì Đồ Tam Nương không đáp ngay. Thay vì hỏi âm Lãng Thanh Trúc thì nàng lại quay sang hỏi nhỏ nữ nhi của mình: "Tiểu nha đầu, làm sao nàng ta biết chúng ta định giết người đoạt bảo?".

Chưa nghe còn đỡ, vừa nghe xong, Âm Tiểu Linh thật muốn gõ cho mẩu thân mình một phát. Rõ ràng đã tự mình nói ra, bây giờ lại còn nghi hoặc...

...

"Tiểu nha đầu, sao con không nói gì hết vậy?".

"À... Ta biết rồi. Tiểu nha đầu con nhất định là sợ bị người ta nhìn ra thân phận".

Định ninh với nhận định ấy, Đồ Tam Nương rất biết điều mà buông tha, thôi không hỏi han gì nữa. Nàng chuyển đổi mục tiêu, nhắm tới Lãng Thanh Trúc.

"Hừm... Lãng đạo hữu, người hiểu lầm ta rồi. Ta làm sao lại có ý định giết người đoạt bảo được chứ...".

Mấy lời nọ, Lãng Thanh Trúc tất nhiên chẳng hề tin tưởng. Dù vậy, nàng vẫn thuận theo mà chất vấn: "Không có ý định giết người đoạt bảo? Vậy nói xem, mục đích của người là gì, Quý diện nhân?".

"Chep... Lãng đạo hữu, người đừng có một câu Quý diện nhân hai câu Quý diện nhân có được không? Khó nghe lắm a".

Đồ Tam Nương bất mãn yêu cầu, tiếp đây thì thờ ra một hơi, "chân tâm" tỏ bày: "Haizz... Lãng đạo hữu, chẳng giấu gì người, trước đây, trong một trận đại chiến, ta từng bị thương tổn rất nặng, về sau lại không được chữa trị đảng hoàng nên đã lưu lại di chứng, khiến cho thọ nguyên ngày một hao mòn...".

"Lãng đạo hữu, nói gần nói xa không qua nói thật, sở dĩ ta bám theo đạo hữu, mục đích cũng chỉ đơn giản là muốn xin đạo hữu đưa cho vài quả Trường Sinh để đem về luyện chế đan dược nhằm kéo dài thêm một ít thời gian. Mong đạo hữu thành toàn".

"Hừ, nói tới nói lui rốt cuộc vẫn là muốn Trường Sinh Thụ của ta".

Lãng Thanh Trúc nhếch môi cười nhạt: "Quý diện nhân, nếu ta không đưa thì thế nào?".

"Không đưa?".

Ánh mắt loáng cái đã trở nên sắc lạnh, Đồ Tam Nương cũng "tươi cười" mà đáp lại: "Lăng đạo hữu, nếu vậy thì ta đành phải làm chuyện bất nhân, giết người đoạt bảo rồi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196: Đào Phong Kiếm Ảnh

"Quý diện nhân, khẩu khí của ngươi cũng lớn quá nhỉ?"

Trước sự uy hiếp của Đồ Tam Nương, Lăng Thanh Trúc chẳng có vẻ gì là sợ hãi. Nàng gọi ra một thanh trường kiếm màu đen từ giới chỉ, chia thắng về phía đối phương: "Hừ, muốn giết người đoạt bảo? Còn phải xem ngươi có bản lĩnh đó hay không!"

Chữ cuối cùng vừa ra khỏi miệng thì trường kiếm trên tay Lăng Thanh Trúc cũng liên vung lên. Trong tích tắc, một đạo kiếm quang không lồ lập tức giáng xuống đỉnh đầu Đồ Tam Nương.

Tốc độ cực nhanh!

Có điều, còn chưa đủ.

Hoàn toàn không có ý định né tránh, bằng tốc độ còn nhanh hơn một bậc, Đồ Tam Nương xuất động loan đao, nghiêng mình hướng thương khung chém lên.

"Oành... h... h...!"

Đào phong, kiếm ảnh, đôi bên loáng cái đã qua vào nhau, tạo nên một tiếng nổ đỉnh tai. Mặc dù chỉ là màn chào hỏi, thế nhưng uy lực, nó tuyệt không phải thứ mà một tên tu sĩ dưới chân nhân trung kỳ có thể điềm nhiên trụ vững được. Còn bằng một tên tu sĩ vẫn đỉnh trung kỳ như Lăng Tiểu Ngư... Nói gì chính diện, mỗi dư lực trùng kích thôi cũng đã đủ khiến hắn phải vội vàng bày ra phòng hộ rồi.

"Tiểu Ngư Nhi, lui xuống!"

...

Khi mà bên kia, Lăng Tiểu Ngư đã theo lời sư phụ mình cấp tốc thoái lui thì ở bên này, Đồ Tam Nương mới nhận xét: "Lăng đạo hữu, coi bộ tình cảm sư đồ các ngươi cũng không tệ".

"Bớt nói nhảm".

Lăng Thanh Trúc khiêu khích: "Quý diện nhân, có bao nhiêu bản lĩnh cứ xuất ra hết đi. Ta tiếp".

"Ồ... Ha ha ha...!"

Đồ Tam Nương cảm thấy bản thân vừa nghe được một điều rất buồn cười, và thực tế thì nàng đã cười. Trong thâm tâm, nàng chưa bao giờ cho rằng Lăng Thanh Trúc có khả năng tiếp nổi mình cả.

"Lăng đạo hữu, ngươi có phải đã quá tự tin rồi không?"

"Hừ... Quá hay không cứ đánh khắc biết... Quý diện nhân, một vị phong chủ Thiên Kiếm Môn chẳng phải người mà ngươi muốn đánh liền đánh muốn giết liền giết đâu".

"Thật không?" - Đồ Tam Nương nhếch môi khinh thị - "Vậy thì cho ta xem bản sự của ngươi đi!"

Lời vừa dứt, Đồ Tam Nương đã liền phát động tấn công. Loan đao loé ánh tinh quang, nàng lao thẳng về phía Lăng Thanh Trúc, cùng đối phương quần chiến.

"Keng! Keng!"

"Keng!"

...

"Keng! Keng!".

...

Tốc độ như chớp, Lăng Thanh Trúc lẫn Đồ Tam Nương, cả hai ai nấy đều liên tiếp tung ra những đòn hiểm hóc nhằm triệt hạ đối phương. Nhưng với đạo hạnh thâm sâu cùng kinh nghiệm già dặn của mỗi người, bọn họ muốn mau chóng kết thúc căn bản là không thể nào. Kiếm có chém, đao có chém, đao có đâm, đâm ác liệt thì cũng bất quá hữu kinh vô hiểm mà thôi.

Nhận ra điều đó, rằng khó có thể dựa vào đao pháp đã bại được Lăng Thanh Trúc, trải qua một hồi quần chiến, Đồ Tam Nương rút cuộc chủ động tách ra. Nàng đem loan đao thu vào gối chỉ, khen ngợi: "Lăng đạo hữu, kiếm thuật quả nhiên tinh diệu. Rất không tồi".

"Quý diện nhân, đao pháp của ngươi thì lại quá tệ đấy".

Nghe Lăng Thanh Trúc đáp trả bằng những lời chê bai, những tướng Đồ Tam Nương sẽ khó chịu thì không, nàng vậy mà gật đầu đồng thuận.

"Lăng đạo hữu nói không sai, đao pháp của ta đúng là chẳng cao siêu gì lắm. Có điều... Lăng đạo hữu, sở trường của ta chưa bao giờ là đao pháp cả".

Thông tin nọ, Lăng Thanh Trúc chẳng chút ngạc nhiên. Qua lời của Cơ Thành Tử - sư huynh mình, từ lâu nàng đã biết. Theo như sư huynh nàng thuật lại thì nữ nhân đeo mặt nạ này, đối phương rất có khả năng tu tập Tu La Hoá Cốt Thủ - một loại kỳ công âm tàn độc địa. Ngày đó ở Ô Long Cốc, Phổ Hạnh thân tăng của Lam Yên Tự chính là bị trúng phải loại kỳ công kia mà một cánh tay mới bị phế đi.

Tu La Hoá Cốt Thủ ngoài nhu trong cương, chú trọng vào việc bộc phát kinh lực, thủ pháp dựa vào chưởng là trọng tâm, vận chuyển tinh giản nhưng liên miên bất tuyệt. Bên trong kinh lực ẩn chứa cương kinh, bên ngoài lại biểu hiện là nhu kinh. Một khi bị Tu La Hoá Cốt Thủ đánh trúng thì xương cốt sẽ bị gãy đoạn, mục nát, thậm chí nếu kinh lực đủ mạnh còn có thể làm tạng phủ kẻ địch tan nát, không cách nào cứu chữa được... Thủ thực thì chỉ mới nghe qua thôi Lăng Thanh Trúc đã cảm thấy e ngại lắm rồi. Một loại kỳ công đáng sợ như thế, nào có dễ dàng gì đối phó được?

Nhưng, e ngại thì e ngại, Lăng Thanh Trúc nàng còn chưa tới nỗi không dám đánh.

"Hừm... Kể cả có thật sự là Tu La Hoá Cốt Thủ đi nữa thì sao chứ? Ta không tin Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp cùng Bát Tự Kiếm Quyết kết hợp lại thua kém tà công của ngươi".

Chiến ý có tăng không giảm, Lăng Thanh Trúc nín thở ngưng thần, tập trung thôi động linh lực, chuẩn bị xuất ra thực lực chân chính của mình.

Nơi đối diện, Đồ Tam Nương - đối thủ của nàng - cũng nổi gót âm thầm vận công..

Bây giờ cuộc chiến mới chính thức được bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 197: Sát Tâm

...

"Lăng Thanh Trúc, ta hỏi lại lần nữa! Trường Sinh Thụ ngươi giao hay là không giao?!"

"Quý diện nhân! Có bản lĩnh thì tới mà lấy!".

Chẳng còn hoà hoãn, nhẹ nhàng như trước nữa, bầu không khí lúc này đã trở nên vô cùng căng thẳng. Hệt như uy áp đang mạnh mẽ toả ra từ trên người của Lăng Thanh Trúc, của Đồ Tam Nương.

Một trận tử chiến e rằng khó tránh.

Về hiểm độc in hằn trong đáy mắt, Đồ Tam Nương cất giọng lạnh lùng: "Tốt! Lăng Thanh Trúc, thiên đường có lối ngươi không đi - địa ngục không cửa ngươi lại cứ thích xông vào, đã vậy, đừng trách ta ra tay độc ác!".

"Quý diện nhân, muốn đánh thì đánh, Lăng Thanh Trúc ta há lại sợ ngươi!".

"Một câu Quý diện nhân, hai câu Quý diện nhân... Lăng Thanh Trúc, ta đã bảo đừng có gọi ta là Quý diện nhân!".

"Soạt!".

Thân ảnh mới thấy đã tiêu thất, đến khi lần nữa hiện ra thì Đồ Tam Nương đã ở ngay bên hông Lăng Thanh Trúc.

Một chuông được tung ra.

"Mơ tưởng!".

Vốn đã cảnh giác đề phòng, Lăng Thanh Trúc ngay lập tức nghiêng mình né tránh. Trường kiếm ngân lên, nàng quay lại phản kích.

Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp: Bạt Vũ!

...

Chuông của Đồ Tam Nương Lăng Thanh Trúc dễ dàng né được thì kiếm của Lăng Thanh Trúc, Đồ Tam Nương cũng chẳng hao tổn bao nhiêu công sức đã liền có thể tránh đi.

Nơi lòng bàn tay phải của mình, Đồ Tam Nương mau chóng tích tụ linh lực. Cùng với tiếng hét to, chuông thứ hai được nàng đánh ra.

Tu La Hoá Cốt Thủ: Tam Thi Độc Thực!

...

Không giống cái danh tự "Tam Thi", thứ vừa từ trong tay Đồ Tam Nương xuất động, nó chẳng hề mang hình dạng thi cốt nào cả. Hư ảnh đánh ra, nó chỉ đơn giản là một bàn tay màu xanh lục với kích cỡ lớn hơn đầu người một chút.

Tất nhiên đã không có sự nhầm lẫn nào ở đây hết. "Tam Thi", hai chữ này vốn đâu phải để nói về hình dạng chiêu thức; cái nó đề cập là cường độ lực lượng.

Trong Tu La Hoá Cốt Thủ, chuông đánh ra có mạnh có yếu, được chia làm chín cấp độ. Cấp thứ nhất gọi là Nhất Thi, cấp thứ hai gọi là Nhị Thi, cấp thứ ba thì là Tam Thi, cứ thế tính tới. Cửu Thi, đây chính là mức cuối cùng, lực lượng khủng bố nhất. Theo ghi chép, một chuông này thậm chí có thể đem tu sĩ chân nhân hậu kỳ đỉnh phong hoá thành tàn tro trong nháy mắt.

Uy kinh thiên địa, khiếp cả quỷ thần.

Hiện tại, Đồ Tam Nương đích xác còn lâu mới đạt đến cảnh giới cao siêu đó, nhưng nói thế không có nghĩa nàng chẳng hề đáng sợ. Hoàn toàn trái lại, sức mạnh của nàng thừa đủ khiến cho những tu sĩ đứng đầu thiên hạ ngày nay phải e dè kiêng kỵ. Lăng Thanh Trúc cũng không ngoại lệ.

Đừng thấy từ nãy giờ Lăng Thanh Trúc nàng tỏ ra hung hăng mà lầm, thực chất, trong lòng mình, nàng đã và vẫn đang nhất mực tập trung phòng bị, luôn chú ý giữ khoảng cách, tận lực tránh đi độc thủ của Đồ Tam Nương.

Linh lực, Lăng Thanh Trúc nàng không khó để hoá giải, nhưng còn độc tố ẩn giấu bên trong thì... đây lại là chuyện khác.

Lập trường định sẵn, đối mặt với Tam Thi Độc Thực của Đồ Tam Nương, Lăng Thanh Trúc lựa chọn từ xa ứng phó. Hắc kiếm lại lần nữa vung lên, nàng xoay người chém ra liên tiếp sáu đường.

Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp: Cuồng Phong Bạo Vũ!

...

Không ngoài dự tính, với trận cuồng phong bạo vũ mình vừa đánh ra, Lăng Thanh Trúc đã dễ dàng chặn đứng, hay đúng hơn là thổi bay độc thủ của Đồ Tam Nương, qua đó tạm giành thắng lợi. Tuy nhiên, cũng chính tại thời điểm họ Lăng tung chiêu thì phía bên kia, Đồ Tam Nương đã nhân cơ hội mà giờ trò. Từ trong tay nàng, ba thanh ngân châm tẩm đầy kịch độc đã được phóng ra. Có điều đích đến, nó lại không phải Lăng Thanh Trúc. Thay vì Lăng Thanh Trúc thì mục tiêu mà Đồ Tam Nương hướng tới là... Lăng Tiểu Ngư!

Một hành động quá đổi bất ngờ và có phần khó hiểu. Lăng Thanh Trúc, nàng không lường được.

"Tiểu Ngư Nhi!".

Thất thanh hô hoán, Lăng Thanh Trúc vừa hoá giải xong Tam Thi Độc Thực liền sử dụng cùng lúc cả "Tốc" kiếm quyết trong Bát Tự Kiếm Quyết và Thần Hành Bách Biến trong Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp để đề thăng tốc độ lên mức tối đa hòng ứng cứu.

Còn may, nhờ phản ứng mau lẹ, cuối cùng thì Lăng Thanh Trúc nàng cũng ngăn được ba thanh ngân châm tẩm đầy kịch độc kia, thành công đem đồ nhi cứu thoát.

Cứu xong, một giây cũng chẳng dám chần chừ, nàng vội vàng đem Lăng Tiểu Ngư đẩy ra xa, đồng thời ném ra một chiếc chuông lớn đem hấn chụp lại.

...

"Quý diện nhân, đồ tiểu nhân hèn hạ!".

Đó là câu mắng người của Lăng Thanh Trúc. Có thể thấy, nàng đang rất tức giận trước hành vi vừa rồi của Đồ Tam Nương.

Mà, đâu chỉ tức giận, trừ bỏ giận dữ thì Lăng Thanh Trúc nàng còn nghi hoặc nữa.

Nữ nhân đeo mặt nạ kia muốn giết đồ nhi của nàng? Để làm gì kia chứ?

Lẽ nào cho rằng làm vậy sẽ khiến Lăng Thanh Trúc nàng phân tâm? Hoặc là nói đối phương tính tung hoả mù, dương đông kích tây?

Nếu đúng là vậy thì tại sao từ này giờ đối phương lại không tiếp tục mà đứng yên chờ đợi?

Lăng Thanh Trúc, nàng thật tình không hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198: Không Thể Vãn Hồi

...

"Mẫu thân, người...".

Bên ngoài cuộc chiến, một thanh âm khe khẽ vừa mới cất lên. Là của Âm Tiểu Linh. Mấy lời nọ, nàng không dùng để nói với mẫu thân mình, nó đơn giản chỉ là bởi do ngỡ ngàng, vỡ lẽ.

Khác với Lăng Thanh Trúc vẫn đang hoài nghi, chưa hiểu đầu đuôi, Âm Tiểu Linh đã tỏ tường nguyên do. Nàng biết tại sao mới vừa rồi mẫu thân mình lại hành động như vậy, muốn giết Lăng Tiểu Ngư.

Tung hoả mù? Dương đông kích tây?

Đều không phải. Mẫu thân nàng, bà đã cố tâm giết người. Và ý định, nó hẳn đã phát sinh từ sớm, ngay tại thời điểm còn ở khách điểm Nhượng Lai.

Nhớ khi ấy, sau khi biết được Lăng Tiểu Ngư chẳng những là người của Thiên Kiếm Môn mà còn là đệ tử của Lăng Thanh Trúc thì nét mặt của mẫu thân nàng đã trở nên rất đổi âm trầm. Lo bà sẽ thương tổn hấn, Âm Tiểu Linh nàng đã vội ra sức can ngăn, xin xỏ. May mắn, bà đồng ý buông tha.

Nhưng... Âm Tiểu Linh nàng đã tin lầm rồi. Mẫu thân nàng, bà vẫn muốn trừ khử Lăng Tiểu Ngư!

Đối với bà, Thiên Kiếm Môn chính là kẻ thù! Đệ tử của một vị phong chủ Thiên Kiếm, thân phận quá đủ để bà phải lưu tâm giết hại rồi!

"Mẫu thân, có phải người sợ con sẽ cùng hấn phát sinh tình cảm gì đó nên mới quyết đem hấn diệt trừ?"

...

Câu hỏi của Âm Tiểu Linh, nếu nói nghi vấn chỉ bằng bảo suy đoán sẽ chính xác hơn.

Và trên thực tế thì... Âm Tiểu Linh nàng đã đoán đúng. Đồ Tam Nương đích thị vì không muốn để nữ nhi dây dưa với đệ tử chân truyền của Thiên Kiếm Môn nên mới ra tay ám toán.

Giữa đôi bên là huyết hải thâm cừu kia mà, làm sao có thể để chuyện ngoài ý muốn xảy ra được? Kể cả khi khả năng có rất nhỏ bé đi nữa.

Thay vì lo lắng phòng bị thì triệt để giải quyết luôn chẳng phải sẽ tốt hơn ư?

Chủ đích là vậy, muốn bóp nát từ trong trứng nước. Tiếc rằng thực tại nó lại khác xa lý thuyết. Mặc dù đã hành động rất nhanh nhưng Đồ Tam Nương vẫn chưa thể đạt được ý muốn, thành công loại bỏ Lăng Tiểu Ngư. Hệ quả là bây giờ, nàng phải hứng chịu những lời mắng chửi của Lăng Thanh Trúc.

Không vui, cũng chẳng giận hờn, bất kể Lăng Thanh Trúc có nói khó nghe cỡ nào thì Đồ Tam Nương vẫn hững hờ cho qua, xem như gió thoảng. Nàng nhẹ nhếch môi, cười mà rằng:

"Lăng Thanh Trúc, trước nay ta chỉ biết ngươi là kẻ có đạo hạnh thâm sâu, pháp lực cao cường, thật không nghĩ công phu mắng người của ngươi cũng lợi hại như vậy".

Sau cái lắc đầu, Đồ Tam Nương nói tiếp: "Thật ra ngươi không cần phải tức giận tới như thế. Tiểu tử kia suy cho cùng cũng chỉ là một tên đồ đệ, nào phải thân nhân, quyến thuộc của ngươi".

"À... Hay Lăng Thanh Trúc ngươi là hạng nữ nhân đó, đồ đệ không trong truyền thuyết?".

"Chắc chắn... Nếu đúng như vậy thì Lăng đạo hữu quả là một người rất thú vị a...".

...

"Hừ...".

Châm chọc mặc người châm chọc, Lăng Thanh Trúc chả có vẻ gì là bị tác động cả. Giận còn chưa tan, nàng chia mũi kiếm về phía Đồ Tam Nương:

"Quý diện nhân, ta với ngươi vốn không thù không oán, vậy mà ngươi hết lần này tới lần khác giờ trò ám toán. Nợ mới nợ cũ, hôm nay Lăng Thanh Trúc ta sẽ tính luôn một lần".

"Thế sao?".

Chẳng có bao nhiêu e ngại, Đồ Tam Nương khiêu khích: "Vậy thì Lăng Thanh Trúc, ta đây mời mắt chờ trông. Một vị phong chủ của Thiên Kiếm Môn sẽ có bốn sự tới đâu, ta cũng muốn biết lắm".

"Như ngươi mong muốn!".

Sau câu nói, khi thanh âm còn chưa kịp lắng thì Lăng Thanh Trúc đã bắt đầu hành động. Trường kiếm linh quang đại phóng, nàng lộn người trên không trung, chém ra một đường.

Ngay tức khắc, một đạo kiếm ảnh phô thiên cái địa xuất hiện trên bầu trời, nhắm thẳng đỉnh đầu Đồ Tam Nương mà đến.

Trước khí thế kinh nhân của đạo kiếm ảnh to lớn kia, bên dưới, Đồ Tam Nương nào dám khinh thị. Thần sắc nghiêm túc, nàng khẩn trương vận hành pháp quyết. Hai tay chụm lại, rồi cùng đưa lên đỉnh đầu, nàng xuất chiêu.

Tu La Hoá Cốt Thủ: Lục Thi Độc Thực!

"Oành... oành...!".

"Ầm... m... m...!".

...

Độc thủ, kiếm quang, cả hai chẳng chút nhân nhượng đâm thẳng vào nhau, tạo ra những tiếng nổ vang trời. Không gian, nó thậm chí cũng theo đó mà rung động.

Không khó để thấy là lần này, Đồ Tam Nương, nàng rõ ràng đã tăng thêm rất nhiều lực đạo. Ban nãy, chiêu đánh ra chỉ dừng ở cấp độ Tam Thi, nhưng vừa rồi, cấp độ đã lên đến Lục Thi, tăng thêm gấp bội.

Khỏi phải nghĩ, với sự đề thăng này, một chiêu kia khủng bố tới mức nào có thể hình dung. Dám cá là khi đối diện với nó, dù một tu sĩ chân nhân cảnh trung kỳ cũng phải cả kinh thất sắc.

Ghê gớm? Rất ghê gớm. Nhưng... còn chưa đủ.

Cái uy của Lục Thi Độc Thực, nó dư sức hù dọa chân nhân trung kỳ, điều đó không giả, nhưng nên nhớ, Lăng Thanh Trúc chẳng phải chân nhân trung kỳ. Nàng là một vị chân nhân hậu kỳ. Lục Thi Độc Thực, nó vẫn chưa là gì trong mắt nàng cả.

Ngăn được một kiếm của nàng thì sao? Nàng vẫn còn có kiếm thứ hai, kiếm thứ ba, kiếm thứ tư, thứ năm, thứ sáu,...!

"Quý diện nhân! Hôm nay ta bắt ngươi phải trả giá!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 199: Hủy Thánh Chú, Giết Đồ Tam Nương

...

"Lăng Thanh Trúc, có bao nhiêu bản lĩnh cứ xuất ra hết đi! Ta tiếp!".

"Ngông cuồng!".

Tiếng chưa dứt kiếm đã vung lên, Lăng Thanh Trúc một lần nữa lao vào chém giết.

Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp, Bát Tự Kiếm Quyết, cả hai đều được nàng sử dụng, kết hợp một cách tài tình. Với quyết tâm thanh toán nợ nần, nàng cứ thế tấn công dồn dập, thực đã gây ra không ít khó khăn cho đối thủ.

Trước sự dồn ép quyết liệt ấy, Đồ Tam Nương đương nhiên chẳng thể lui là. Hoàn toàn trái lại, nàng hết sức tập trung ứng phó.

Cao thủ so chiêu, một sát na sơ hở cũng đủ phải ngàn thu hô hận, thân là kẻ từng trải, Đồ Tam Nương hiểu rất rõ ràng.

Nhưng hiểu là một chuyện, làm được hay không thì đây lại là chuyện khác. Đồ Tam Nương quả đúng đã hết sức cẩn trọng, tuy nhiên, dưới những đường kiếm quá đổi tinh diệu của Lăng Thanh Trúc, sơ hở cuối cùng cũng vẫn xuất hiện.

Chớp lấy thời cơ, nhân lúc Đồ Tam Nương đang bận quay lưng chống đỡ hàng tá đạo kiếm quang minh vừa đánh ra, vốn đã lặng lẽ di chuyển ra phía sau đối phương, Lăng Thanh Trúc đâm nghiêng một đường kiếm hiểm hóc.

"Nguy!".

Cảm nhận được nguy cơ đến từ phía sau, trong lòng Đồ Tam Nương trầm hô một tiếng. Vô cùng mau lẹ, nàng vội vàng ngả người về bên trái hông tránh thoát.

Chỉ là... Đường kiếm của Lăng Thanh Trúc quá hiểm, Đồ Tam Nương nàng không thể hoàn toàn tránh đi được. Điều duy nhất nàng làm được là tận lực hạn chế thương tổn gây ra, thay vì một nhát kiếm xuyên tâm thì bây giờ chỉ phải chịu một vết cắt phạm chút thịt da.

...

"Tách tách...".

"Tách tách...".

Chủ động thoái lui, Đồ Tam Nương cúi nhìn vết thương nơi hông, nét mặt càng thêm âm trầm.

Máu của nàng, nó đã chảy...

...

"Lăng Thanh Trúc, ngươi quả nhiên cũng có chút bản sự".

Nhận lời khen ngợi, ở đầu bên kia, Lăng Thanh Trúc cũng "ngợi khen" trở lại: "Tài tránh né của ngươi cũng không tệ đâu".

Thần sắc loáng cái đã lạnh lùng như cũ, nàng nói tiếp: "Quý diện nhân, ta nói rồi. Hôm nay ta bắt ngươi phải trả giá!".

Như để chứng minh lời nói của mình, Lăng Thanh Trúc vừa dứt câu thì liền xuất thủ. Tuy nhiên, thay vì vung kiếm tung chiêu, nàng lại ném ra một mớ phù lục.

Có tất thảy tám cái, mỗi cái được ném về một hướng khác nhau. Đông - tây - nam - bắc, trên - dưới - trước - sau, mọi phương vị đều bị linh phù phong tỏa. Còn người bị phong tỏa, lẽ dĩ nhiên là Đồ Tam Nương.

....

"Thiên Địa Tù Lũng Đại Minh Thánh Chú".

Dựa vào lịch duyệt của bản thân, Đồ Tam Nương không khó để nhận ra mình đang phải đối mặt với thứ gì. Chân mày nhíu lại, nàng nhìn Lăng Thanh Trúc, nói: "Lăng Thanh Trúc, thật không ngờ ngươi lại sở hữu thánh chú".

"Thế nào? Đã biết sợ?".

"Sợ? Ha ha ha... Lăng Thanh Trúc, ngươi quả xem thường ta rồi".

Khí thế chợt bùng lên mạnh mẽ, Đồ Tam Nương tỏ ra kiêu ngạo: "Ngươi có thánh chú thì thế nào? Ngươi cho rằng dựa vào mấy tờ giấy mỏng đó liền đủ khuất phục được ta?!".

"Hừ, chết tới nơi vẫn còn ngoan cố!".

Sát tâm đã lộ, Lăng Thanh Trúc há lại do dự? Hai tay liên tục khua động, nàng đánh ra đúng tám đạo pháp quyết. Chẳng đến đạo pháp quyết cuối cùng, nàng hô lớn: "Thiên Địa Tù Lung Đại Minh Thánh Chú, khởi!".

Ngay tức khắc, chữ "khởi" vừa ra thì xung quanh Đồ Tam Nương, tám tấm linh phù bỗng rực sáng kim quang. Theo đó, hàng vạn ký tự tối nghĩa nổi nhau hiện ra, phiêu phù giữa không trung, tất cả tạo thành một bức tường, hay đúng hơn là một chiếc hộp đem Đồ Tam Nương vây khốn.

"Quý diện nhân, ta xem ngươi làm sao ra khỏi lồng giam thiên địa này!".

...

Những tướng thân bị bủa vây, Đồ Tam Nương sẽ ít nhiều khản trương thì không, về mặt nàng, nó càng lúc càng tươi tắn. Thế rồi, nàng chột nhếch môi mỉm cười.

"Thiên Địa Tù Lung Đại Minh Thánh Chú, thật không ngờ ta lại có duyên với nó như vậy".

"Lăng Thanh Trúc, nếu là mười năm trước, ta có lẽ còn phần nào sợ hãi thánh chú này của ngươi, nhưng hiện tại..."

Đồ Tam Nương lắc đầu, ý khinh thị: "Đừng nói tám, dầu có là mười sáu tám phù, đối với ta cũng chỉ là trò trẻ con mà thôi".

...

"Hừm...".

Phía bên này, Lăng Thanh Trúc tuy ngoài mặt vẫn biểu hiện không tin nhưng trong thâm tâm, thực chất nàng đã bắt đầu hoài nghi.

Thái độ của nữ nhân đeo mặt nạ kia quá mức bình tĩnh rồi, hoàn toàn chẳng giống cố tình giả trang che giấu.

"Lẽ nào ả ta thực có cách thoát khỏi Thiên Địa Tù Lung Đại Minh Thánh Chú?".

...

Càng quan sát Đồ Tam Nương, trong dạ Lăng Thanh Trúc lại càng cảm thấy bất an. Sau cùng, nàng đưa ra quyết định mà bản thân cho là thoả đáng nhất lúc này: Hủy đi Thiên Địa Tù Lung.

Thả Đồ Tam Nương? Không. Nàng muốn đem Đồ Tam Nương chôn cùng với trận pháp. Hoặc ít ra, nếu không giết được thì cũng phải khiến đối phương gánh chịu tổn thương trầm trọng.

Chủ đích đã có, Lăng Thanh Trúc lập tức triển khai hành động. Song chỉ hợp lại, nàng tập trung thần niệm, hướng một trong tám tấm linh phù đánh ra một đạo pháp quyết, miệng hô:

"Toái!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 200: Huyết Biến

Chữ "Toái" vừa ra khỏi miệng Lăng Thanh Trúc thì tấm linh phù được pháp quyết đánh lên liền phát sinh biến đổi. Kim tự bên trên bỗng đột ngột sáng hơn gấp bội, rồi mau chóng khuếch trương. Kế đấy, bảy tấm phù lục còn lại cũng lần lượt tuôn trào kim tự...

Tà thì chậm nhưng diễn biến lại cực kỳ chóng vánh, chỉ sau vài giây ngắn ngủi thì toàn bộ phù chú đều đã hoá thành muôn vạn ký tự, tất cả cùng xoay quanh Đồ Tam Nương, từ từ nghiền ép.

"Quý diện nhân! Ta xem ngươi làm sao chống đỡ!".

Sát ý nồng đậm, với mong muốn kết thúc tính mạng của Đồ Tam Nương, Lăng Thanh Trúc xuất thêm đại thần thông. Chỉ thấy nàng đặt một tay xuống đất, miệng niệm những câu từ tối nghĩa, tiếp đó, từ bên dưới lòng đất, một trận rung động xảy ra. Khá là dữ dội.

Nhưng, còn chưa hết. Cái uy của đạo thuật, nó nằm ở phía sau.

Trận động đất vừa qua thì ngay lập tức, từ trong bụi mù, bốn con rồng liền hiện thân.

Tất nhiên, bốn con rồng này không phải chân long, bọn chúng chẳng qua chỉ là do đất đá hợp thành dưới uy năng của đạo thuật mà thôi.

Nhưng nói thế không có nghĩa chúng yếu đuối. Hoàn toàn trái lại, chúng rất mạnh. Mỗi một con trong số chúng đều đủ sức tiêu diệt một tên chân nhân cảnh sơ kỳ chứ chả đùa.

...

"Quý diện nhân, ta không tin dưới Thiên Địa Tù Lung Đại Minh Thánh Chủ và Địa Long Hành mà ngươi vẫn bình an vô sự".

Dạ nghĩ tay nâng, Lăng Thanh Trúc đem bàn tay xoè rộng, hướng thẳng lên trời. Theo động tác của nàng, bốn con địa long cũng bay vút lên cao. Sau đấy, trong tiếng gào thét đinh tai, chúng đồng loạt lao xuống trận pháp đang sắp nổ tung bên dưới.

Thiên Địa Tù Lung, Địa Long Hành, tất cả cùng toái!

"Oành... oành.. h... h...!!".

"... Âm... m...!!".

...

So với những lần trước thì tiếng nổ lần này lớn hơn rất nhiều, thanh âm đương nhiên cũng vang xa hơn hẳn, không biết bao nhiêu dặm.

Một đòn vừa rồi, chẳng ngoa khi nói đã khiến cho Lăng Thanh Trúc bị tổn thất rất đồi nặng nề. Địa Long Hành thì thôi không tính, nó cũng chỉ là đạo thuật; nhưng còn Thiên Địa Tù Lung Đại Minh Thánh Chủ, đấy lại là một câu chuyện khác...

Tám tám phù lục kia, chúng há đâu là phàm vật. Chúng là bảo vật, độ trân quý thậm chí còn chả thua gì Thập đại bảo kiếm do Lý Bất Tri lưu lại cho Thiên Kiếm Môn. Bình thường, Lăng Thanh Trúc vẫn luôn cất giữ, nhiều phen tranh đấu cũng đều không nỡ dùng. Hôm nay sử dụng, thoáng chốc đã phải tự mình hủy đi... Lẽ nào còn chưa đủ hao tổn?

Một sự phí phạm, nhưng cần thiết. Dầu sao thì Đồ Tam Nương cũng quá ghê gớm, nếu không bỏ ra đại giới, muốn đá bại nàng mà nói... thực là quá khó.

Hiện tại, Lăng Thanh Trúc chẳng hề cảm thấy bản thân lãng phí một chút nào. Nàng chỉ ước mình có điều kiện để "lãng phí" nhiều hơn nữa cơ.

Tại sao ư?

Hãy nhìn bãi chiến liền biết. Trong đồng đất đá ngổn ngang đó, làm gì có thi thể Đồ Tam Nương. Một cái xác ư? Người sống còn chả thấy đây này. Động lại, duy nhất cũng chỉ có một ít máu tươi vương vãi.

Đồ Tam Nương rõ ràng đã bị thương, Lăng Thanh Trúc cho là như vậy. Nhưng theo nàng nghĩ, vết thương kia cũng không quá nghiêm trọng, thậm chí kể cả khi vẫn chưa xác định được vị trí ẩn nấp hiện giờ của Đồ Tam Nương đi nữa.

Nhất thiết phải? Chỉ cần nhìn vào Âm Tiểu Linh thôi thì Lăng Thanh Trúc cũng đã có thừa cơ sở để đưa ra nhận định rồi.

Nếu Đồ Tam Nương thật đã bị trọng thương thì Âm Tiểu Linh chắc chắn sẽ có biểu hiện gì đó. Nhưng hãy xem, từ nãy giờ nàng vẫn đứng yên, chả làm ra chút động tĩnh gì.

"Không lẽ Quý diện nhân cũng chẳng nói ngoa, Thiên Địa Tù Lung Đại Minh Thánh Chủ đối với nàng chỉ là trò trẻ con?".

"Làm sao có khả năng. Đó là thánh chủ kia mà... Ắ đã bị vây khốn, theo lý sẽ phải trực tiếp hứng chịu bạo liệt từ Thiên Địa Tù Lung và Địa Long Hành...".

Lăng Thanh Trúc, nàng không muốn tin đó là sự thật, rằng Đồ Tam Nương chỉ bị chút tổn thương da thịt, chẳng hề đáng ngại.

Có điều... Lăng Thanh Trúc nàng không nguyện thi thế nào chứ? Nàng đâu có khả năng cải được ý trời. Sự thật cuối cùng vẫn là sự thật. Đồ Tam Nương - đối thủ của nàng - vẫn sống, còn là sống rất tốt. Hơn cả những gì mà Lăng Thanh Trúc có thể hình dung.

Trái với điều Lăng Thanh Trúc đang nghĩ, rằng Đồ Tam Nương đã sử dụng ẩn nặc thuật cao minh nào đó để che giấu khí tức rồi sẽ bất ngờ ra tay ám toán mình, trên thực tế, Đồ Tam Nương không hề làm như vậy. Thay vì đột ngột xuất hiện sau lưng hay bên hông, đỉnh đầu Lăng Thanh Trúc, vị trí mà Đồ Tam Nương xuất hiện lại nằm ở ngay trên đồng đồ nát kia.

Trên đất, những giọt máu vương vãi mà họ Lăng lầm tưởng là từ vết thương đối thủ chảy xuống bỗng bất ngờ phát sinh biến hoá. Khá chậm rãi, chúng dần tụ lại với nhau, mỗi lúc một nhiều, cuối cùng thì biến thành một con người bằng xương bằng thịt, hoàn toàn nguyên vẹn...

Chương 201: Rõ Ràng Thân Phận

...

"Ngươi...".

"Không thể nào... Làm sao có thể...".

Chứng kiến Đồ Tam Nương từ máu tươi tụ lại, Lăng Thanh Trúc mở to hai mắt, liên tục lắc đầu.

Nàng không dám tin những gì đang xảy ra.

Lăng Thanh Trúc nàng vừa thấy thứ gì thế này?

Huyết Biến! Đó chắc chắn là Huyết Biến!

...

"Hi hi...".

Đối nghịch với bộ dáng khản trương, rung động của Lăng Thanh Trúc, gương mặt Đồ Tam Nương lại lộ đầy tiếu ý. Nàng hé môi, nói: "Lăng đạo hữu, ngạc nhiên lắm sao?".

"Ngươi có lẽ không nghĩ mình còn được chứng kiến loại đạo thuật thần diệu này một lần nữa... Mà không, đâu chỉ mình ngươi, khẳng định cả đám lục đại tông môn các ngươi đều cho là như vậy. Đó chẳng phải điều các ngươi hi vọng?".

...

Rung động qua đi, Lăng Thanh Trúc dần lấy lại bình tĩnh. Nàng hết nhìn Đồ Tam Nương rồi đến nhìn Âm Tiểu Linh ở phía xa, cuối cùng nói ra: "Quý diện nhân, ngươi là kẻ đã bị đánh xuống Mộ Vực năm đó, tông chủ phu nhân của Huyết Linh Tông - thê tử của Âm Thiên Chiếu: Đồ Tam Nương?".

"Bộp bộp...".

Đồ Tam Nương vỗ tay, miệng cười còn tươi hơn trước: "Lăng đạo hữu, bị ngươi đoán trúng rồi".

Chuyện tới nước này, Đồ Tam Nương cũng không cần phải che giấu thêm nữa. Nàng chủ động đem chiếc mặt nạ tháo xuống.

Một dung nhan tuyệt thế liền hiện ra.

...

"Đồ Tam Nương, thật không ngờ năm đó ngươi đã bị thương tổn nhường ấy, còn bị đánh rơi xuống Mộ Vực mà vẫn có thể sống sót...".

"Đây chính là bởi vì trời cao có mắt".

Đồ Tam Nương tiếp lời: "Năm đó, đám lục đại tông môn các ngươi cấu kết với nhau, cùng tiến đánh Huyết Linh Tông ta. Chỉ trong một đêm, trên dưới Huyết Linh Tông, hàng vạn nhân mạng đều bị các ngươi thảm sát. Già trẻ lớn bé, thậm chí con gà con chó các ngươi cũng không tha...".

"Vẫn còn may, ông trời đã nhìn thấy việc làm gian ác của các ngươi, rũ lòng thương xót mà ra tay che chở, cứu mẹ con ta một mạng...".

"Lăng Thanh Trúc, không ngại cho ngươi biết, lần này mẹ con ta tái xuất, mục đích chính là tiêu diệt lục đại tông môn các ngươi! Ta muốn các ngươi phải đền tội!".

...

"Đền tội?".

Lăng Thanh Trúc không cho là phải: "Hừ... Huyết Linh Tông các ngươi làm đủ chuyện xấu, đã giết hại biết bao người vô tội, năm đó chúng ta tiêu diệt

các người chính là thay trời hành đạo".

"Thay trời hành đạo?" - Đồ Tam Nương cười gằn - "Ta khinh!".

"Đám lục đại tông môn các người chẳng qua nhìn thấy thanh thế của Huyết Linh Tông ta quá lớn, thực lực quá mạnh, đâm ra sợ hãi, ganh ghét nên mới cấu kết cùng nhau loại bỏ chúng ta!".

"... Nực cười thay, Thiên Kiếm Môn các người đường đường là danh môn chính phái, vậy mà giờ thủ đoạn hèn hạ như thế, đi vu oan giá họa cho Huyết Linh Tông ta".

"Vu oan giá họa? Ý người là gì?".

Đồ Tam Nương trực tiếp nói ra: "Năm đó, Thiên Kiếm Môn các người đem cái chết của Dương Tổ Hiền đổ lên đầu chúng ta, lấy cớ ấy mà kêu gọi chính giáo thiên hạ, cấu kết tà tông...".

"Ôi, danh môn chính phái... Ha ha ha... Đám người các người chỉ là một lũ dê hèn!".

"Hết Thiên Kiếm Môn lại đến Tam Tiên Đảo, Cửu Hoa Cung, rồi hàng tá tông môn lớn nhỏ, các người "đồng tâm hiệp lực" mà thay nhau vu oan giá họa cho Huyết Linh Tông ta. Thật bần thiêu...".

"Muốn đánh thì đánh, muốn giết thì giết, cần gì phải gieo tiếng ác như thế?!"

...

Trước những lời buộc tội của Đồ Tam Nương, cõi lòng Lăng Thanh Trúc khó tránh có vài phần dao động, trong đầu phát sinh một ít ngờ vực mông lung. Nhưng rồi cũng chẳng được bao lâu...

Với niềm tin vào chính đạo, vào bản phái, Lăng Thanh Trúc phủ định: "Đồ Tam Nương, chuyện năm đó đúng sai thế nào thiên hạ đều rõ, người hà tất xuyên tạc?".

"Ta xuyên tạc?".

Đồ Tam Nương cười nhạt: "Trời biết đất biết, ai làm điều ác thì kẻ ấy tự hiểu".

Nàng dừng một chút, rồi chợt lắc đầu: "Mà ta nói với người mấy thứ này làm gì chứ. Lăng Thanh Trúc người cũng chỉ là kẻ bị người xỏ mũi dắt đi...".

...

"Lăng Thanh Trúc, thật lòng thì ta đối với người vốn cũng không có ác cảm gì. Ta đã điều tra rõ ràng, chuyện năm đó, người, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Từ, toàn bộ đều chỉ nghe theo Cơ Thành Từ mà hành động, căn bản chẳng phân được chân - giả, đúng - sai".

"Tuy nhiên, việc các người ra tay sát hại môn nhân Huyết Linh Tông là điều có thật... Ăn bánh trả tiền, giết người đền mạng, đây là cái lẽ hiển nhiên...".

"Lăng Thanh Trúc, xuất chiêu đi".

...

Câu nói cuối cùng của Đồ Tam Nương, âm điệu đã khác xa trước đó, hoàn toàn không có lấy một tí cảm xúc nào. Lăng Thanh Trúc, nàng nghe ra được. Nàng biết, đối phương đã thực sự hạ quyết tâm giết mình ngay tại đây.

Những gì mà Đồ Tam Nương đã nói, bất kể có phải là thật hay không thì đều chẳng còn quan trọng nữa. Riêng mỗi việc thân phận bị bại lộ thôi thì cũng đã là lý do quá đủ để đối phương hành động rồi.

p/s: Bắt đầu từ tuần sau ra chương đều trở lại, ngày vài ba chương.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 202: Đuổi giết

"Huyết Ảnh Tu La Công của Huyết Linh Tông vô cùng khó lường, Đồ Tam Nương thân là tông chủ phụ nhân, khẳng định có được toàn bộ pháp quyết của môn kỳ công này".

"Hai trăm năm trước, Âm Thiên Chiếu chỉ tu luyện đến tầng thứ bảy đã có thể độc bá một phương, thực lực chấn nhiếp cả lục đại tông môn. Nay Đồ Tam Nương tái xuất, thật không biết bản lĩnh đã luyện tới đâu...".

...

Trong lúc Lăng Thanh Trúc đang âm thầm suy tính phía bên kia thì ở bên này, Đồ Tam Nương cũng biết ý mà chen vào: "Lăng đạo hữu, sao vậy? Sợ rồi à?"

Bật cười, nàng nói tiếp, giọng điệu chê bai: "Cũng phải thôi. Huyết Ảnh Tu La Công của Huyết Linh Tông ta đã từng khiến cho đám lục đại tông môn các ngươi người người kiêng kỵ kia mà".

"Tuy nhiên... Lăng Thanh Trúc, ngươi sợ cũng được, không sợ cũng tốt, bất kể cảm xúc của ngươi là gì thì kết quả của ngươi hôm nay cũng chỉ có một... Chết!"

Theo sau chữ "Chết!" nọ, thân ảnh Đồ Tam Nương cũng tức thì biến mất, để rồi khi lần nữa hiện ra, vị trí của nàng đã đổi từ trước mặt thành sau lưng Lăng Thanh Trúc. Với bàn tay đỏ rực huyết quang, nàng đánh ra một chương.

Phản ứng không chậm, tại thời điểm một chương kia vừa tiếp cận thì Lăng Thanh Trúc cũng xoay người chém ra một kiếm, cuối cùng ngăn cản thành công.

Nhưng...

Không như trước, lần này kết quả có chút sai biệt. Một chương Đồ Tam Nương đánh ra, nó đúng là đã bị đẩy lui; có điều, dư uy thì vẫn còn để lại...

Sau cuộc chạm trán vừa rồi, hắc kiếm của Lăng Thanh Trúc đã phát sinh vấn đề. Hết sức nghiêm trọng. Vốn đen tuyền, nay nó đã bị máu tươi xâm nhiễm, linh quang đại giảm; chưa hết, thậm chí ngay đến linh tính cũng đã trở nên bất ổn, chẳng còn tương thông nhất mực với chủ nhân được nữa.

Đây là một kết quả cực kỳ tồi tệ dành cho Lăng Thanh Trúc.

Hắc kiếm nàng dùng há đâu là linh kiếm bình thường? Hoàn toàn trái lại, nó là một thanh kiếm có phẩm cấp rất cao, tiếp cận cả Thập đại bảo kiếm. Ấy vậy mà...

Một đòn. Chỉ một lần va chạm với huyết thủ của Đồ Tam Nương liền bị tổn hại nghiêm trọng như thế... Cái này có ý nghĩa gì? Huyết Ảnh Tu La Công của Đồ Tam Nương vô cùng đáng sợ!

]

...

"Chuyện này..."

Sớm đã thoái lui, Lăng Thanh Trúc cúi nhìn thanh kiếm trong tay, cõi lòng dậy sóng.

Nàng rất rung động. Có nghĩ thế nào nàng cũng không thể hình dung được kết quả lại là như vậy...

Hủy đi linh kiếm của nàng chỉ bằng một lần va chạm? E rằng dù là Âm Thiên Chiếu năm đó cũng chưa chắc có được bản sự này.

"Không được rồi. Dựa vào tình huống trước mắt, chỉ sợ Huyết Ảnh Tu La Công của ả đã luyện tới đại thành tầng thứ bảy, hoặc thậm chí có thể đã đột phá tầng thứ tám. Ta không cách nào đủ khả năng ứng phó được..."

Nếu bên người có mang theo Trường Sinh tiên kiếm, Lăng Thanh Trúc nói không chừng vẫn dám nghênh chiến, nhưng đáng tiếc, hiện tại Trường Sinh lại chẳng ở đây, đánh tiếp mà nói... mười mười bị thiệt.

Lúc này, mau chóng thoát khỏi nơi đây mới là phương án tối ưu nhất. Lăng Thanh Trúc, nàng biết. Và thực tế thì nàng thực sự đã làm như vậy.

Sau khi vung kiếm đánh ra một chiêu toàn lực, lợi dụng tình cảnh bụi mù tán loạn, nàng đã nhanh chân bay về phía đồ nhi, đem hắc kiếm cùng đào tẩu.

...

"Hừ, còn muốn chạy?"

Đồ Tam Nương phá xong kiếm chiêu kinh nhân, nhìn theo phương hướng kẻ địch, hừ lạnh.

Thân thể sáng lên một cách kỳ lạ, loáng cái nàng đã biến thành một đạo huyết quang đuổi theo.

...

Nhờ có "Tốc" kiếm quyết trong Bát Tự Kiếm Quyết và Thần Hành Bách Biến trong Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp mà Lăng Thanh Trúc đã thi triển

được một tốc độ rất chi khủng bố, nháy mắt đã mang theo Lăng Tiểu Ngư vượt ngoài trăm dặm

Có điều... Lăng Thanh Trúc nhanh, Đồ Tam Nương há đầu lại chậm. Trước khi sử dụng Huyết Ảnh Tu La Công, so tốc độ, Lăng Thanh Trúc có thể nhanh hơn đôi chút, nhưng còn hiện tại, với việc thần công đã triển lộ thì vị trí đôi bên cũng đối chiều rồi. Bây giờ, Đồ Tam Nương mới là người có tốc độ "nhanh" hơn. Khá nhiều.

Nếu không phải vì vậy thì Đồ Tam Nương làm sao có thể đuổi kịp mau như thế. Hãy nhìn xem, chỉ trong chốc lát thì đạo huyết quang do nàng hoá thành đã tiếp cận ngay sau lưng hai sư đồ Lăng Thanh Trúc rồi a.

"Lăng Thanh Trúc, ngươi chạy không thoát đâu!".

...

"Chết tiệt!".

Trong đời mình, kể từ khi trở thành phong chủ Trúc Kiếm Phong đến nay, Lăng Thanh Trúc nào đã bao giờ trải qua cảnh này, bị một nữ nhân ma tông đuổi giết?

Trước nay vốn chỉ có Lăng Thanh Trúc nàng bắt nạt nữ nhân khác thôi đấy!

Nội tâm vừa lo vừa bức, Lăng Thanh Trúc chửi to: "Mẹ kiếp người Đồ Tam Nương!".

...

"Hừ... Lại dám mắng ta...".

Ở phía sau, Đồ Tam Nương nghe họ Lăng lớn tiếng chửi mình thì cũng cao giọng đáp trả: "Con bà người Lăng Thanh Trúc!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 203: Trường sinh tiên kiếm?

...

Thô tục. Rất chi thô tục. Chưa bàn tới thân phận, riêng xét dung nhan, tướng mạo thôi thì cũng đủ làm cho người ta phải để tâm lắm rồi.

Rành rành là hai đại mỹ nữ nhan sắc khuynh thành tuyệt thế, vậy mà lại dùng những lời lẽ đó... Trong thiên hạ, thiết nghĩ cũng hiếm. Dám cá, nam nhân nếu có người tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe được, khẳng định kẻ ấy sẽ rất ngạc nhiên, âm thầm hô thú vị, chú tâm theo dõi.

Chỉ là... việc đó đã không xảy ra. Câu mắng của Lăng Thanh Trúc, tiếng chửi của Đồ Tam Nương, ngoại trừ Lăng Tiểu Ngư thì chả còn tên nam nhân nào được mục sở thị nữa cả.

Mà Lăng Tiểu Ngư ư?

Trong hoàn cảnh hung hiểm hiện giờ, hẳn làm gì còn có tâm tư mà thương thức. Mỹ nữ mắng nhau đúng là đặc sắc đấy, nhưng đặc sắc thì cũng phải để ý tới an nguy của mình chứ.

Kề sát bên người Lăng Thanh Trúc, trong lớp linh lực do nàng thi triển, Lăng Tiểu Ngư đầy vẻ lo lắng: "Sư phụ, nàng vẫn đang theo sát chúng ta!".

"Ta biết!".

"Vậy sư phụ có thể bay nhanh hơn được không?!".

"Nếu nhanh được thì ta cũng nhanh rồi! Tiểu tử ngươi không thấy đến cả chân nguyên ta cũng thiếu hụt đây sao?!".

Nhanh hơn, Lăng Thanh Trúc phải đầu không muốn. Nàng muốn lắm chứ. Nhưng khổ nỗi cái mong muốn "nhỏ nhoi" ấy của nàng, nó vẫn còn cách thực tại xa lắm. Gần bên, có chăng là bóng dáng Đồ Tam Nương.

Đạo huyết quang kia, nó đã đuổi ngay sát đấy rồi!

"Con mẹ người Đồ Tam Nương!".

...

Một lúc sau.

Trải qua hồi lâu rượt đuổi, đến hiện tại thì cả Lăng Thanh Trúc lẫn Đồ Tam Nương đều đã dừng lại. Lăng Thanh Trúc, nàng tất nhiên chẳng nguyên dùm, chỉ là... không dừng thì không được.

Đường đã bị chặn, chạy, làm sao chạy?

...

"Lăng Thanh Trúc, ta nói rồi. Hôm nay ngươi chạy không thoát".

"Hừ..."

Lăng Thanh Trúc liếc xéo: "Đồ Tam Nương, ngươi cũng đừng nên tự tin quá. Muốn giết ta? Mạng của phong chủ Trúc Kiếm Phong này không dễ lấy đâu".

"Vậy sao? Thế thì thử một chút..."

"Chú!"

Lời chưa kịp dứt thì từ tay Đồ Tam Nương, một tia sáng màu đỏ được bắn ra, hướng thẳng về phía sư đồ Lăng Thanh Trúc.

Mặc dù đòn đánh rất mau lẹ nhưng vốn vẫn đang đề cao cảnh giác, Lăng Thanh Trúc đã khá dễ dàng đem đồ nhi tránh thoát. Thừa hiểu nếu còn giữ Lăng Tiểu Ngư bên cạnh sẽ càng thêm nguy hiểm, nàng tái hiện bài cũ, gọi ra kim chung mà chụp hất lại.

"Khốn kiếp Đồ Tam Nương..."

Lăng Thanh Trúc xắn lên tay áo, dừng khí chả biết từ đâu lại dâng lên cuộn cuộn.

Có lẽ vì quá bức bối suốt từ nãy giờ phải vất chân lên cổ chạy bán sống bán chết, nàng dứt khoát bỏ đi ý định, thôi không chạy nữa.

E sợ đã tan, với khuôn mặt hầm hầm lửa giận, nàng cấp tốc thôi động linh lực, lớn tiếng: "Đồ Tam Nương, ngươi muốn đánh chứ gì? Tốt! Lăng Thanh Trúc này sẽ chiều ngươi tới bến!".

"Đồ Tam Nương, có bao nhiêu bản lĩnh cứ xuất ra hết đi! Để ta xem Huyết Ảnh Tu La Công của ngươi lợi hại tới nhường nào!".

"Ha ha... Lăng Thanh Trúc ngươi quả nhiên thú vị." Đồ Tam Nương tán thưởng.

Tiếp đây thì bảo: "Lăng Thanh Trúc, ngươi yên tâm. Ta sẽ không để ngươi phải chết đau đớn đâu".

"Ta sống hay chết còn chưa tới phiên ma nữ như ngươi định!".

Hắc kiếm ngân lên, Lăng Thanh Trúc chẳng nhiều lời thêm nữa, lập tức triển khai công kích.

Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp: Kiếm Hoá Vi Tỉ!

Khác nhiều so với trước, kiếm chiêu được Lăng Thanh Trúc đánh ra lần này rất đổi thần diệu. Thay vì một đạo kiếm quang to lớn thì hiển hoá ra đây lại là hàng tá những sợi tơ mảnh nhưng ngập tràn uy năng hủy diệt.

Một cái dạng kiếm một cái dạng tơ, loại hình công kích nào khó lường hơn thì ngay kẻ ngốc còn biết.

Đồ Tam Nương, nàng tất nhiên hiểu rõ. Sự đáng sợ của những sợi tơ mỏng manh kia, nàng hoàn toàn cảm nhận được. Một chút sơ suất, khẳng định thân thể nàng sẽ liền bị chúng cắt ra thành từng đoạn ngay.

Dạ chẳng dám có chút nào khinh thị, Đồ Tam Nương vừa trông thấy hắc ti đánh tới thì lập tức thi triển Huyết Biến, đem bản thân hoá thành một đám máu tươi hồng tránh đi.

Hữu kinh vô hiểm, rốt cuộc nàng cũng thành công với phương án ấy. Thân thể tụ lại tại một vị trí khác, cách xa ban nãy, Đồ Tam Nương đang tính phản công thì thần tình chợt biến.

Nàng khẩn trương ngẩng đầu nhìn lên thì thấy phía trên, một đạo thanh quang đang đâm thẳng xuống mình. Thực thể bên trong là một thanh kiếm, nhưng không phải hắc kiếm Lăng Thanh Trúc cầm ban nãy. Thanh kiếm này dài hơn, đồng thời cũng mỏng hơn. Thêm nữa, thanh kiếm này chẳng phải màu đen mà là màu xanh. Nếu để ý, không khó để nhìn ra hai chữ "Trường Sinh" được khắc ở gần chuôi kiếm...

"Trường Sinh", nó có nghĩa gì? Lẽ nào thanh kiếm này chính là Trường Sinh tiên kiếm, một trong Ngũ Đại Tiên Kiếm vang danh thiên hạ của Thiên Kiếm Môn?

Nhưng... làm sao có thể... Trường Sinh tiên kiếm là bảo vật trấn môn, đáng ra giờ này phải nằm ở Trúc Kiếm Phong mới phải chứ.

Lăng Thanh Trúc đã mang theo khi xuất sơn ư?

Không thể nào. Tiên kiếm há đâu là thứ có thể tùy tiện mang đi. Thậm chí kể cả khi Lăng Thanh Trúc có là phong chủ Trúc Kiếm Phong - vị chủ nhân hiện thời của Trường Sinh đi nữa.

Chưa tới mức đại họa lâm đầu, thiên hạ biến loạn thì Ngũ Đại Tiên Kiếm sẽ không xuất hiện. Đồ Tam Nương dám chắc điều đó.

Chỉ là... thanh kiếm đang nhắm đỉnh đầu nàng đâm xuống đây, cái uy áp kinh khủng này, nó lại là chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 204: Hung hiểm

Kinh nhưng không loạn, dưới hung uy của thanh kiếm chưa biết có phải là Trường Sinh hay không kia, Đồ Tam Nương cấp tốc bày ra phòng hộ, hai tay đồng thời hướng thượng khung đánh lên.

Tức khắc, hai huyết thủ to lớn hiện ra, cùng nhau đối kháng với đạo thanh quang đang tiến xuống.

"Oành... oành... h... h...!".

...

Một bất ngờ đã xảy ra. Trong cuộc va chạm lần này, huyết thủ của Đồ Tam Nương vậy mà lại bại dưới kiếm quang của Lăng Thanh Trúc. Tuy nhiên, lạ lùng thay, trên mặt Đồ Tam Nương, thay vì lo lắng sợ hãi thì lúc này, thứ hiện lên đây lại là tiểu ý.

Không sai, chính là tiểu ý. Đồ Tam Nương, nàng cười.

Thân ảnh hiện ra ở một nơi khác, giữa không trung, Đồ Tam Nương nhìn đối thủ của mình, thâm ý nói ra: "Lăng Thanh Trúc, 'Trường Sinh tiên kiếm' của ngươi thật là đáng sợ a, suýt tí nữa thì dọa chết ta rồi".

"Hừm... Đại ma nữ như ngươi, chết được một người đỡ một người".

Ngó xuống thanh kiếm màu xanh đang cầm trong tay, Lăng Thanh Trúc tiếp lời, giọng vẫn hằn học như cũ: "Nếu như thứ ta đang cầm là bản thể của Trường Sinh tiên kiếm thì mạng của ngươi đã xong tám đời rồi".

"Đáng tiếc, tiên kiếm chân chính lại không ở đây".

Đồ Tam Nương nhẹ lắc đầu, đầy cảm khái: "Aizz... Lăng Thanh Trúc, ngươi hẳn là đang cảm thấy tiếc nuối lắm nhỉ? À, cũng có lẽ là bất cam chăng?".

Thở ra một hơi, giọng Đồ Tam Nương dần nghiêm túc lại: "Lăng Thanh Trúc, ta công nhận Ngũ Đại Tiên Kiếm của Thiên Kiếm Môn ngươi rất lợi hại, nhưng nếu tự cho rằng chỉ cần có tiên kiếm ở bên liền có thể lấy mạng ta thì ngươi lầm rồi".

"Bản thể Trường Sinh ở đây thì thế nào? Với đạo hạnh của ngươi thì có thể điều khiển được bao lâu, có thể chém ra được bao nhiêu kiếm?... Nhớ năm đó, sư huynh Cơ Thành Từ của ngươi cũng bất quá sử dụng được Càng kiếm hai lần mà thôi...".

...

"Có Trường Sinh ngươi cũng sẽ bại, không có Trường Sinh... ngươi chết càng nhanh hơn".

Về hung ác lộ rõ trên khuôn mặt, Đồ Tam Nương vừa hướng Lăng Thanh Trúc bước đi vừa nói.

"Lăng Thanh Trúc, chịu chết đi".

"Mạng ta ở đây, có bản lĩnh thì tới lấy!".

Lăng Thanh Trúc vừa dứt câu thì liền mng theo kiếm ấn Trường Sinh lao lên, bắt đầu tấn công dồn dập. Nào Bát Tự Kiếm Quyết, nào Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp, và thậm chí là Thiên Diệp Thủ, tất cả đều được nàng tận lực thi triển.

Không thể không nói, kể từ lúc Lăng Thanh Trúc xuất ra kiếm ấn Trường Sinh thì uy lực những đòn đánh của nàng đã tăng lên đáng kể. Bát Tự Kiếm

Quyết, và nhất là Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp, sự biến hoá đã trở nên phong phú, đa chiều hơn. Dám cá, nếu đang đối mặt với nàng chẳng phải Đồ Tam Nương mà là một tên chân nhân hậu kỳ nào khác thì một trăm quá chín mươi chín đã bị nàng hạ sát cả rồi.

Đáng tiếc... Thực tế lại hoàn toàn trái ngược.

Lăng Thanh Trúc có đạo hạnh thâm sâu, pháp lực cao cường là thật, nhưng Đồ Tam Nương, bản lĩnh của nàng cũng không phải giả. Với Tu La Hoá Cốt Thủ và Huyết Ảnh Tu La Công - hai đại kỳ công kinh khủng bậc nhất trong thiên hạ, nàng dư sức để đè ép mọi đối thủ. Lăng Thanh Trúc bất quá cũng chỉ là một trong số đó - những kẻ sẽ gục ngã dưới chân nàng mà thôi.

Không. Nàng không cuồng vọng. Những lời nàng đã nói ban nãy hoàn toàn là thật, có cơ sở hẳn hoi. Kể cả hôm nay Lăng Thanh Trúc có mang theo tiên kiếm Trường Sinh thì nàng cũng sẽ áp chế được.

Suốt hơn hai trăm năm qua, Đồ Tam Nương nàng há đầu chỉ biết trốn chạy, tìm kiếm thiên tài địa bảo chữa thương cho mình và nữ nhi. Nàng vẫn luôn ngày đêm tu tập đạo pháp đầy...

Cái ngày này, Đồ Tam Nương nàng đã chờ đợi quá lâu rồi. Công cuộc báo thù, tru diệt lục đại tông môn, hôm nay sẽ bắt đầu từ Lăng Thanh Trúc...

...

"Keng! Keng!".

"Keng...!".

Đồ Tam Nương một bên ra sức chống đỡ kiếm ấn Trường Sinh, một bên âm thầm tích súc lực lượng. Cứ thế, trải qua một hồi quần chiến ác liệt, khi hai cánh tay đã bắt đầu có dấu hiệu đau nhức do trực tiếp ngạnh kháng cùng kiếm ấn, nàng đột nhiên mở to hai mắt, di chuyển ra phía sau Lăng Thanh Trúc rồi bất ngờ tung ra một đòn cực hiểm.

Một chương kia, chứa đựng bên trong là cả trời lực lượng, lại còn kèm theo cả độc tố, thiết nghĩ nếu trúng phải, mười mươi Lăng Thanh Trúc sẽ lập tức ngã xuống ngay.

May mắn, nàng tránh được.

Phản ứng vô cùng mau lẹ, trước khi bị độc thủ của Đồ Tam Nương đánh trúng thì Lăng Thanh Trúc đã kịp xoay người rồi vung lên kiếm ấn đón đỡ.

Nhưng... mọi thứ còn chưa kết thúc.

Tại thời điểm Lăng Thanh Trúc xoay người đón đỡ thì sau lưng nàng bỗng hiện ra thêm một Đồ Tam Nương nữa. Tương tự người trước, Đồ Tam Nương này cũng tung ra một chương. Khác, có chăng là một chương này mang theo khí tức hủy diệt ghê gớm hơn, chứa đựng độc tố nhiều hơn.

Với sự kết hợp cả Tu La Hoá Cốt Thủ và Huyết Ảnh Tu La Công, khẳng định một khi Lăng Thanh Trúc trúng phải chương này, thân thể lẫn nguyên thần nàng sẽ bị hủy ngay tức khắc.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 205: Ma Đồng Hiện

Chết, đây đã là kết cục của Lăng Thanh Trúc. Bởi lẽ hiện giờ nàng làm sao có thể xoay trở kịp. Trước mặt, sau lưng, cả hai đều có độc thủ của Đồ Tam Nương. Mà hai độc thủ này, một cái lại kinh khủng hơn một cái...

Lại nói, tốc độ ra đòn của Đồ Tam Nương há đâu lại chậm?

Từ nãy giờ nàng đã âm thầm tích súc lực lượng, lúc này đánh ra chính là những đòn chí tử. Cửa nào cho Lăng Thanh Trúc thoát ra được đây?

Vô vọng, đây là những gì đang thấy. Chấm dứt, đây là điều mà Đồ Tam Nương đang nghĩ. Chỉ có điều...

Trời mấy khi chiều lòng người. Tận mắt nhìn thấy chắc gì đã thật. Ít ra thì trong trường hợp này, thị giác của Đồ Tam Nương đã bị đánh lừa. "Lăng Thanh Trúc" vừa xoay lưng vung kiếm ấn Trường Sinh đón đỡ độc thủ kia, nó thực ra chỉ là ảo ảnh. Chân thân của Lăng Thanh Trúc hiện đã ở một nơi khác rồi. Ngay trên đỉnh đầu của Đồ Tam Nương.

"Nguy!".

Cõi lòng thâm hô lên một tiếng bất ổn, Đồ Tam Nương vội vàng ngưng công kích, mau chóng thoái lui. Tiếc rằng đã chậm. Trên đầu nàng, kiếm ấn

Trường Sinh đã đắm xuống.

"Xẹt!".

...

"Tách tách...".

"Tách tách...".

Một lần nữa, máu lại đỏ. Từ trên vai trái của Đồ Tam Nương, những giọt máu đỏ tươi đang lặng lẽ chảy xuôi dòng..

Nét mặt âm trầm, nàng ngẩng đầu nhìn kẻ vừa làm cho mình bị thương tổn.

"Từ nhân... Lăng Thanh Trúc, cặp mắt của ngươi lẽ nào chính là Từ Ngục Ma Đồng?".

Đồng tử màu tím, bên trong lại có sóng nước xao động liên hồi, căn cứ vào những đặc điểm ấy, Đồ Tam Nương gần như đã có thể khẳng định thứ mình đang thấy đây chính là Từ Ngục Ma Đồng - cặp linh nhãn với đầy những truyền thuyết chết chóc xung quanh nó.

Đội hồi lâu vẫn chưa thấy Lăng Thanh Trúc hồi âm, Đồ Tam Nương nói tiếp: "Quả nhiên chính là Từ Ngục Ma Đồng".

"Vừa rồi ta còn đang ngạc nhiên là làm sao mình lại không nhận ra huyền thuật của ngươi, hoá ra hết thảy đều nhờ vào đôi mắt này".

"Ha ha... Quả là kỳ lạ. Trong truyền thuyết, Từ Ngục Ma Đồng xưa nay chỉ xuất hiện trên người những kẻ thuộc giới tà đạo, không phải đại ma đầu thì cũng là bậc ma nữ độc bá một phương, vậy mà Lăng Thanh Trúc ngươi, ngươi lại sở hữu cặp mắt tà ác này..."

Trước những lời cảm thán nọ, Lăng Thanh Trúc thùy chung vẫn bảo trì trấn định, chẳng chút lung lay. Nàng đáp trả: "Thiện ác do người, linh nhãn hay tà nhãn lại nói lên được điều gì?".

"Ồ, vậy sao..."

Đồ Tam Nương không tán đồng, cũng chẳng phản đối, chỉ bảo: "Vậy thì Lăng Thanh Trúc, hãy cho ta thấy nhãn thuật của ngươi đã luyện tới cảnh giới nào. Ta thực là đang rất muốn kiến thức xem Từ Ngục Ma Đồng có bao nhiêu lợi hại".

"Như ngươi muốn".

Bí mật đôi mắt của mình đã bị đối phương nhìn ra nên Lăng Thanh Trúc đã chẳng còn lựa thế bất ngờ nữa, đành công khai thi triển nhãn thuật. Thừa hiểu bản sự của đối phương, nàng tập trung hết mức, tận lực đề thăng huyền thuật lên mức cao nhất có thể.

Sắc tím càng ngày càng đậm, sóng nước xao động mỗi lúc một nhiều, cùng với sự thay đổi của Từ Ngục Ma Đồng, bầu không khí xung quanh Lăng Thanh Trúc cũng nhanh chóng trở nên âm u, lạnh lẽo...

Ánh dương quang thoáng chốc lụi tàn, ngày bỗng hoá đêm... Giữa không gian tăm tối ấy, vô số tiếng ma kêu quỷ gào chọt nổi nhau vang lên... Tiếp đấy, hàng ngàn thân ảnh xuất hiện. Chúng nhẹ nhàng múa vuốt, bay lượn quanh người Đồ Tam Nương, chực chờ xâu xé. Tròng kính kinh khủng vô cùng.

Nhưng, còn chưa hết. Sau những oan hồn lệ quỷ hình hài dữ tợn, một biển lửa cũng mau chóng hiện ra dưới chân Đồ Tam Nương. Đồng thời, trên đầu nàng, kiếm ấn Trường Sinh cũng tùy thời đắm xuống.

Điểm đáng nói ở đây là kiếm ấn này, nó không phải chỉ có một.

Mười? Hai mươi? Không. Vô số.

Trên bầu trời tối đen như mực, thanh quang hiện ra chẳng biết bao nhiêu mà kể, đâu đâu cũng có. Mỗi một đạo thanh quang là một kiếm ấn của Trường Sinh, cái nào cái nấy đều mang theo hung uy khiếp người, dư sức để tru diệt một tên chân nhân hậu kỳ bình thường.

Mặc dù Đồ Tam Nương không phải một chân nhân hậu kỳ bình thường, nhưng chắc chắn dưới vô số kiếm ấn nọ, thể xác lẫn nguyên thần nàng đều sẽ bị tiêu diệt ngay tức khắc.

Chạy ư?

Đồ Tam Nương nàng có thể chạy được đi đâu khi mà xung quanh là ngàn vạn oan hồn lệ quỷ, bên dưới là biển lửa ngút trời thiêu đốt?

Trái - phải, trên - dưới, trước - sau, mọi phương vị hết thảy đều đã bị phong tỏa. Thời khắc này, thậm chí kể cả có sử dụng Huyết Biển thì khả năng trốn thoát của Đồ Tam Nương, tin tưởng cũng chỉ là con số không tròn trịa.

Làm sao... Bằng cách nào mà Đồ Tam Nương bảo toàn tính mạng được đây? Phản sát... chính là như vậy sao? Đây chính là cái giá mà nàng phải trả vì đã dám xem nhẹ Lăng Thanh Trúc?

Nếu đúng là vậy thì... tiếc nuối thay.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206: Lãng thanh trúc, vĩnh biệt

Thiên hạ mỹ nhân không thiếu, nhưng đạt tới đẳng cấp của Đồ Tam Nương, thử hỏi được mấy người?

Xưa, đúng thật chẳng rõ; bằng xét ngày nay, dung nhan so được cũng chỉ có duy nhất một người: Vương của hồ tộc - Thiên Hồ Đại Mi. Chết đi há lại không đáng tiếc?

Nam nhân thiên hạ, dám cá sẽ có rất nhiều người phản đối đấy.

Dù vậy, có phản đối thêm nữa cũng chả để làm gì. Lãng Thanh Trúc đã hạ sát tâm, đại thủ đoạn cũng đã được nòng tung ra rồi, còn ai có thể ngăn cản?

...

"Đồ Tam Nương, chết cho ta!".

Đi kèm câu nói, Lãng Thanh Trúc cũng chỉ tay về trước. Theo đó, vô số oan hồn lệ quỷ đồng loạt lao vào cắn xé Đồ Tam Nương; trên đỉnh đầu nàng, ngàn vạn kiếm ẩn Trường Sinh cũng thi nhau đâm xuống; trong khi bên dưới, biển lửa ngút trời cũng đột ngột trào dâng đem thân thể nàng cuốn lấy. Cảnh tượng... thật chẳng khác nào địa ngục hiện chốn dương trần. Cực kỳ khủng khiếp.

Thân chìm hiềm cảnh, dưới đại thủ đoạn của Lãng Thanh Trúc, những tướng Đồ Tam Nương sẽ phải cả kinh thất sắc thì không, khuôn mặt nàng, nó lại rất chi bình tĩnh.

Mặc cho oan hồn lệ quỷ cắn xé, mặc cho kiếm ẩn xuyên thủng qua người, mặc cho biển lửa thiêu đốt thịt da, Đồ Tam Nương vẫn đứng yên bất động, hai mắt nhắm nghiền, miệng chẳng buồn thốt ra một thanh âm nào.

Cứ vậy, nòng để cho thân thể bị phá hủy, mãi đến khi sắp hoá thành tro bụi thì mới bắt đầu có phản ứng. Cặp mắt nàng, nó đã vừa mới mở ra. Tuy nhiên, so với trước thì đã có nhiều sai biệt. Trong đôi mắt ấy, đồng tử thay vì màu đen thì hiện tại đã biến thành màu xanh, hai hàng lông mi cũng là như thế, xanh biếc một màu.

Đó là một cặp linh nhãn, vốn dĩ thể chất chứ chả phải do tác động của thần thông, đạo thuật. Cặp mắt này, với những dấu hiệu đang hiển hiện ra đây thì nó rất có khả năng là...

"Thiên Phụng Thần Mục". Chính miệng Lãng Thanh Trúc đã vừa thốt ra như vậy.

Đứng nhìn ngàn vạn oan hồn lệ quỷ, vô số kiếm ẩn Trường Sinh và cả biển lửa ngút trời đang dần tan biến dưới uy năng của Thiên Phụng Thần Mục, Lãng Thanh Trúc đã không thể tin vào mắt mình được nữa.

Nàng không hiểu. Nàng không tiếp nhận nổi chuyện này.

Thiên Phụng Thần Mục... Tại sao Đồ Tam Nương lại có thể sở hữu Thiên Phụng Thần Mục - thánh nhãn trong truyền thuyết - khắc tinh của Từ Ngục Ma Đồng?

Chẳng phải cổ nhân đã nói đó là tuệ nhãn chỉ những bậc hiền nhân thánh giả mới có khả năng sở hữu thôi ư...

...

Từ Ngục Ma Đồng, Thiên Phụng Thần Mục...

Buồn cười thay, mai mỉa thay... Một thứ thuộc về tà đạo thì lại xuất hiện trên người một tu sĩ chính giáo, trong khi một thứ đáng ra nên dành cho các bậc hiền nhân thánh giả của chính giáo thì lại đang được nắm giữ bởi một đại ma nữ của giới tà đạo...

Rốt cuộc là chuyện gì thế này? Trò đùa gì thế này?

Thượng thiên an bài mới lỗi bịch làm sao...

"Lãng Thanh Trúc, ngươi có cảm thấy nực cười lắm không?".

Cũng cùng chung cảm nhận với họ Lãng, Đồ Tam Nương sau khi phá tan huyền cảnh thì nhấc chân tiến lại, vừa thông thả bước đi vừa nói: "Ta là ma nữ

nhưng lại sở hữu một cặp thánh nhân, còn người, một đại tu sĩ của giới chính đạo được thế nhân kính ngưỡng lại nắm giữ một đôi tà nhân... Lăng Thanh Trúc người nói xem, thượng thiên có phải đã ngu quên trong lúc viết ra số mệnh của ta và người rồi không?".

Cảm xúc đa phần đã lắng xuống, Lăng Thanh Trúc vẫn bảo trì quan điểm, vẫn giữ vững niềm tin: "Thánh nhân - tà nhân, bất quá cũng chỉ là một đôi mắt, lại nói lên được điều gì? Tâm thiện người thiện, tâm ác người ác. Lăng Thanh Trúc ta trước giờ không làm chuyện trái với lương tâm, đừng nói một cặp mắt, kết cả tứ chi, gương mặt đều mang dấu hiệu của ác ma thì lại thế nào? Ta... không thẹn với lòng".

"Bộp bộp bộp...".

Đồ Tam Nương vỗ tay, cười bảo: "Hay cho cậu không thẹn với lòng... Lăng Thanh Trúc à Lăng Thanh Trúc, ta thấy người cái gì cũng tốt, duy mỗi trí óc thì kém cỏi quá".

"Năm đó, người đã giết biết bao nhiêu người vô tội. Năm đó, có biết bao nhiêu kẻ thiện lương đã phải nằm xuống. Mấy vạn môn nhân Huyết Linh Tông tất cả đều bị các người thảm sát chỉ trong một đêm, đều đã biến thành oan hồn vất vưởng. Bọn họ vẫn đang ngày đêm than khóc đấy, Lăng Thanh Trúc người có biết không?".

"Không thẹn với lòng sao? Ha ha ha... Ha ha ha ha...".

Đồ Tam Nương ngửa mặt cười to, mắt xen lẫn thương cảm cùng oán hận: "Nực cười... Ha ha ha... Thật là nhục cười...".

"Lăng Thanh Trúc! Người quá ngu muội!".

"Soạt!".

Trong thanh âm nồng đậm sát ý, Đồ Tam Nương đã chủ động tiếp nối trận chiến còn dang dở. Từ trong lòng bàn tay nàng, một quả cầu màu đỏ được ném thẳng về phía Lăng Thanh Trúc.

"Oành... h... h...!".

Lách mình tránh đi, Lăng Thanh Trúc xoay người, tính phản công thì một lần nữa, huyết quang đã đánh tới.

"Oành...!".

"Oành..!".

...

Liên tiếp là những hư ảnh bàn tay máu được tung ra bởi Đồ Tam Nương. Cách tấn công của nàng, nó đã hoàn toàn khác trước, tần suất tung chiêu cao hơn rất nhiều. Tất nhiên, uy lực của mỗi đòn cũng mạnh mẽ hơn.

Có lẽ... Đồ Tam Nương nàng đang muốn mau chóng lấy mạng Lăng Thanh Trúc, qua đó kết thúc trận chiến này.

Và thực tế thì... nàng đã sắp làm được rồi.

Chẳng có bất ngờ nào từ Lăng Thanh Trúc nữa cả. Kiếm thuật cũng được, huyền thuật cũng tốt, bất kể Lăng Thanh Trúc nàng có xuất ra thủ đoạn gì đi nữa thì kết cục vẫn chỉ có một. Kẻ chịu thiệt vẫn luôn là nàng.

Đạo hạnh của Đồ Tam Nương quá cao. Lăng Thanh Trúc nàng căn bản chưa phải là đối thủ xứng tầm. Dù rằng nàng là chân nhân hậu kỳ, cũng rất mạnh.

Hai lần nàng thương tổn Đồ Tam Nương trước đó, hết thảy đều chỉ nhờ vào yếu tố bất ngờ, do Đồ Tam Nương sơ suất phòng bị bởi xem thường đối thủ. Nhưng bây giờ, khi mà Thiên Phụng Thần Mộc đã mở thì mọi chuyện đã thay đổi rồi. Dưới cặp thánh nhân này, mọi đòn công kích, dù công khai hay ngầm ngầm thì cũng đều bị khám phá ra cả...

Trải qua một hồi lâu giao chiến, rốt cuộc thì chuyện nên đến cũng phải đến. Sau một cú lách người tinh tế, Đồ Tam Nương cuối cùng đã thành công chạm được vào người Lăng Thanh Trúc.

Rất hung ác, một huyết thủ được tung ra, trực tiếp đánh thẳng lên ngực Lăng Thanh Trúc, khiến nàng bị đẩy lui cả đoạn dài, miệng học máu tươi.

Mà, đầu chỉ miệng, trên mắt nàng, máu cũng đang chậm chậm chảy xuống. Có lẽ suốt từ nãy giờ, bởi nàng đã quá cố gắng thi triển huyền thuật nên mới gánh lấy hậu quả này. Không thành tất bại, đây cũng là chuyện thường tình trong chiến đấu.

Một tay giữ lấy mắt, một tay che lấy ngực, Lăng Thanh Trúc thở hổn hển, nhìn chằm Đồ Tam Nương...

"Lăng Thanh Trúc, sao vậy? Đến mở miệng cũng thấy khó khăn rồi hả?".

Trái với bộ dạng chật vật của họ Lăng, Đồ Tam Nương lúc này lại khá điềm nhiên thư thái. Nàng ngó xem đối thủ, nhẹ lắc đầu: "Coi bộ dạng của người kia, ngay cả đứng còn không vững...".

Thở ra một hơi, từ mìa mai chuyển sang thương hại, Đồ Tam Nương tiếp tục nói: "Lăng Thanh Trúc, xét ra thì ngươi cũng có thể xem là một kỳ nữ, chỉ đáng tiếc là niềm tin của ngươi lại mù quáng quá".

"Ngươi bảo ta xuyên tạc, cho rằng chuyện năm đó Thiên Kiếm Môn ngươi làm là đúng. Nhưng Lăng Thanh Trúc, ngươi làm rồi. Những lời ta nói toàn bộ đều là thật. Sư huynh Cơ Thành Từ của ngươi, hẳn thực chất chỉ là một kẻ tiểu nhân, một tên ngụy quân tử mà thôi. Nực cười cho các ngươi, bấy lâu vẫn luôn bị hắn dối gạt mà không hay không biết..."

...

"Được rồi. Những gì ngươi nên biết ta đều đã nói cho ngươi biết. Thiết nghĩ dù chết ngươi cũng có thể an lòng nhắm mắt".

"Lăng Thanh Trúc, vĩnh biệt".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 207: Thoả thuận

"Khoan đã!".

"Sao? Lăng Thanh Trúc, ngươi còn nhấn nhủ điều gì?".

Gắng bình ổn khí huyết, ngăn chặn độc tố đang cố xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng của mình, Lăng Thanh Trúc nâng lên cánh tay trái, nói: "Đồ Tam Nương, ngươi không phải muốn Trường Sinh Thụ ư? Nó đang ở đây, bên trong giới chỉ của ta".

"Thì sao?".

Đồ Tam Nương tỏ ra hồ hững: "Lăng Thanh Trúc, không lẽ ngươi tính dùng Trường Sinh Thụ trao đổi?".

"Thật đáng tiếc, đã muộn rồi... Lăng Thanh Trúc ngươi đã nhìn thấy diện mạo của ta, đã biết rõ thân phận, mục đích của ta. Ngươi nghĩ ta còn có thể để ngươi sống mà rời khỏi đây ư?".

"Ngươi nên làm thế thì hơn...".

Lăng Thanh Trúc tiếp lời: "Đồ Tam Nương, ta nhắc lại: Trường Sinh Thụ đang nằm trong giới chỉ của ta".

Thần sắc nghi hoặc, Đồ Tam Nương vẫn chưa hiểu ra ý tứ, đành quay đầu nhìn tới Âm Tiểu Linh đang đứng bên ngoài quan chiến, chùng chùng như muốn hỏi: "Tiểu nha đầu, nàng ta nói như vậy là sao?".

Khuôn mặt kia, ánh mắt ấy, Âm Tiểu Linh vừa ngó qua liền hiểu được. Các nàng là mẫu tử đã cùng nhau chung sống bao nhiêu năm rồi kia mà, thế nào lại không hiểu...

Nhưng, cũng chính vì quá quen, đã hiểu nên giờ phút này đây Âm Tiểu Linh chỉ muốn chạy tới gõ lên đầu mẫu thân mình một cái. Ý tứ đe dọa sẽ hủy đi Trường Sinh Thụ của Lăng Thanh Trúc rõ ràng như thế mà bà còn chưa nhận ra, đây có phải là quá ngốc rồi không?

Thắc mắc? Âm Tiểu Linh nàng không biết có cái gì mà mẫu thân mình phải thắc mắc, nghi hoặc.

Trên đời này, có lẽ cũng chỉ duy nhất mẫu thân nàng mới như thế, rất khôn ngoan nhưng đôi lúc lại đần đến độ khiến người phát bực.

Phần vì câu hỏi có hơi ngớ ngẩn, phần vì còn đang bận suy tính lát nữa làm sao để bảo toàn mạng sống cho Lăng Tiểu Ngư, Âm Tiểu Linh rốt cuộc lựa chọn trầm mặc, bực thì bực nhưng vẫn lờ đi ánh mắt mong cầu của mẫu thân...

Bên này, Đồ Tam Nương trông thấy nữ nhi quay lưng, cũng tự hiểu là không thể cậy nhờ, đành tự thân vận động. Nàng hướng Lăng Thanh Trúc, chép môi bảo: "Lăng Thanh Trúc, muốn gì thì cứ huych toẹt ra đi, đừng có úp úp mở mở".

Ta úp mở?

Lăng Thanh Trúc ngẩng lên, trong lòng có chút khó giải. Nàng không nhớ mình đã úp mở điều gì đấy.

Thời gian hạn hẹp, sau cùng, Lăng Thanh Trúc vẫn lựa chọn làm theo. Nàng nói rõ hơn: "Đồ Tam Nương, nếu ngươi thực muốn lấy mạng ta... vậy thì giới chỉ này, ta cũng sẽ lập tức hủy đi. Trường Sinh Thụ mà ngươi muốn, nó sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian này".

"Thì ra ý ngươi là vậy".

Đã thông suốt vấn đề, Đồ Tam Nương lúc này mới lộ ra lo ngại. Nàng hết nhìn mặt Lăng Thanh Trúc lại liếc xuống cánh tay, ngó xem hai chiếc giới chỉ mà đôi phương đang đeo, thầm suy tính...

Thừa biết đối thủ của mình đang âm thầm toan tính điều gì, Lăng Thanh Trúc chủ động đáp trả ngay: "Đồ Tam Nương, nếu ngươi đang tính giờ trò gì đó thì ta khuyên ngươi tốt nhất hãy từ bỏ".

"Đánh, Lăng Thanh Trúc ta đứng là đánh không lại. Tuy nhiên... Ngươi nên nhớ giới chỉ đang ở sát ngay bên cạnh ta; Lăng Thanh Trúc ta muốn hủy nó, bất quá một ý niệm. Đồ Tam Nương, trong sát na ngắn ngủi này, ngươi liệu có kịp đoạt lấy, hoặc là nói... ngươi có kịp giết ta?".

Câu hỏi không khó, đáp án rất dễ, thế nhưng Đồ Tam Nương lại bảo trì trầm mặc, một hồi lâu cũng chưa thấy nói năng gì.

Phải đợi đến khi Lăng Thanh Trúc sắp không chờ thêm được nữa, tính lên tiếng thì nàng mới mở miệng. Về căng thẳng đã tiêu thất tự lúc nào, nàng nở ra một nụ cười thân thiện: "Lăng đạo hữu, coi ngươi kìa, cần gì phải quyết liệt như vậy..."

"Lăng đạo hữu, thật ra ngươi đã hiểu lắm rồi. Những lời ta nói lúc nãy cũng đâu phải thật. Ta vốn không có định giết ngươi".

Không định giết ta?

Lăng Thanh Trúc thăm hừ lạnh: "Có quỷ mới tin ngươi".

Sát ý kia, bộ dạng hung ác ấy, kẻ ngu còn biết là Đồ Tam Nương nàng tính làm gì. Mà Lăng Thanh Trúc nàng, nàng há đâu chỉ là một kẻ thiếu năng đàn độn?

Dáng vẻ lạnh lùng, Lăng Thanh Trúc bảo: "Đồ Tam Nương, bớt nói nhảm".

Giơ lên giới chỉ, nàng tiếp tục: "Trường Sinh Thụ đang ở đây, ngươi muốn hay là không muốn?".

Đồ Tam Nương thu lại tiểu ý, nghiêm túc gật đầu: "Muốn".

"Tốt".

Lăng Thanh Trúc đưa ra điều kiện: "Trường Sinh Thụ ta có thể đưa cho ngươi, nhưng đổi lại, ngươi cũng phải đề sư đồ ta bình an rời khỏi chỗ này".

Đồ Tam Nương thoáng cân nhắc, cuối cùng lựa chọn gật đầu: "Được, ta đồng ý".

"Lời nói suông chẳng đáng tin. Đồ Tam Nương, ngươi hãy dùng tâm ma phát thệ".

"Lăng Thanh Trúc, có cần phải như vậy? Đồ Tam Nương ta tốt xấu gì cũng là đại nhân vật, phẩm chất con người ta cũng không tệ..."

Bỏ ở ngoài tai, Lăng Thanh Trúc vẫn kiên trì ý định: "Ma nữ ma môn các ngươi rất xảo quyệt, ta không tin được. Đồ Tam Nương, ngươi dùng tâm ma phát thệ vẫn tốt hơn".

"Ta? Vậy còn Lăng Thanh Trúc ngươi thì sao?".

Đồ Tam Nương liếc xéo: "Trong mắt ngươi ma nữ ma môn chúng ta không đáng tin thì trong mắt ta, đám tu sĩ chính đạo các ngươi cũng chẳng đáng tin... Lăng Thanh Trúc, ta làm sao biết ngươi có giữ lời giao ra Trường Sinh Thụ hay không".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Chạy!

"Chuyện đó ngươi không cần lo. Giống như ngươi, Lăng Thanh Trúc ta cũng sẽ dùng tâm ma phát thệ".

Thoả thuận cứ vậy mà tiến hành. Cả Lăng Thanh Trúc lẫn Đồ Tam Nương đều quyết định ngưng chiến, cùng hướng thượng thiên mà phát thệ.

Không như những lời thề nguyện bình thường, tâm ma phát thệ rất có ý nghĩa đối với tu sĩ. Lời thề này, một khi đã phát ra thì tu sĩ nhất định phải thực thi, nếu làm trái, hậu quả sẽ vô cùng khủng khiếp. Chết ngay thì chưa hẳn, nhưng sớm muộn cũng sẽ gánh lấy tai ương. Hoặc tu vì cả đời không tiến, hoặc bị chết bất đắc kỳ tử, hoặc thân bại danh liệt, thân thể tàn phế,..., rất nhiều khả năng nhưng tất thấy đều hết sức nặng nề.

Lăng Thanh Trúc, Đồ Tam Nương, bọn họ đương nhiên ý thức được cân lượng của tâm ma phát thệ. Có điều... ý thức là một chuyện, hành động ra sao

thì đây lại là chuyện khác.

Lăng Thanh Trúc thế nào thì chưa biết thật, nhưng còn Đồ Tam Nương... Chưa chắc.

Sau bao nhiêu năm ôm ấp thù hận, hôm nay tái xuất chính là để tầm cù báo oán. Mục tiêu của Đồ Tam Nương nàng chính là tiêu diệt lục đại tông môn, dùng máu tươi của bọn họ mà tể bái vong hồn của mấy vạn môn nhân Huyết Linh Tông đã bị thảm sát năm đó...

Âm Phong Cốc, Bái Nguyệt Giáo, Thiên Kiếm Môn, Tam Tiên Đảo, Cửu Hoa Cung, Lam Yên Tự, sáu đại tông môn, Đồ Tam Nương nàng muốn toàn bộ đều phải trả giá cho tội ác của mình. Đặc biệt là Thiên Kiếm Môn.

Đối với chính phái được xem là thế lực đứng đầu thiên hạ này, nàng vô cùng muốn hủy diệt. Nhất là tên cường môn đề hèn giả dối Cơ Thành Từ kia.

Đồng ý Lăng Thanh Trúc không phải Cơ Thành Từ, cũng không hèn hạ như hắn, nhưng rốt cuộc vẫn là một vị phong chủ của Thiên Kiếm Môn. Thêm nữa, vị phong chủ này còn biết được thân phận và mục đích của nàng, thử hỏi Đồ Tam Nương nàng làm sao có thể buông tha? Như vậy khác nào thả hổ về rừng?

Trước khi thời cơ chín mùi, Đồ Tam Nương nàng quyết sẽ không để xảy ra sai lầm nào. Công cuộc báo thù của nàng, đừng hòng có ai ngăn cản được!

Với những toan tính âm thầm, Đồ Tam Nương hướng Lăng Thanh Trúc, mỉm cười mà rằng: "Lăng đạo hữu, tâm ma đều đã phát thệ xong, đạo hữu có thể đem Trường Sinh Thụ giao cho ta rồi chứ?".

Lăng Thanh Trúc không vội đáp. Thay vì đáp ngay thì nàng lại mau chóng thoái lui về phía sau, bảo trì khoảng cách nhất định với Đồ Tam Nương. Xong xuôi mới cất tiếng: "Đồ Tam Nương, ngươi sẽ không nuốt lời chứ?".

"Nuốt lời?".

Đồ Tam Nương phủ nhận: "Lăng đạo hữu, ngươi nói gì lạ vậy. Ta tốt xấu gì cũng là một vị chân nhân hậu kỳ, trước đây còn từng là tông chủ phụ nhân của Huyết Linh Tông... Một người có thân phận như ta làm sao lại đi nuốt lời đây?".

"Lại nói, vừa rồi chúng ta không phải đã cùng nhau dùng tâm ma phát thệ ư? Lăng đạo hữu, gan ta dẫu lớn hơn nữa cũng không dám làm trái lời thề tâm ma a".

Dáng vẻ dẫn dụ, nhưng rồi Lăng Thanh Trúc cũng quyết định tin tưởng. Nàng tháo một trong hai chiếc giới chỉ đang đeo trên tay ra, hơi chần chừ, sau đấy thì ném thẳng về phía Đồ Tam Nương.

Rất cẩn thận, Đồ Tam Nương không trực tiếp dùng tay bắt lấy mà thi triển đạo thuật hiển hoá ra một bàn tay, vươn về phía trước.

Nói sao thì Lăng Thanh Trúc cũng là một cây đại thụ, lại nổi tiếng quái nhân, tâm tư của nàng mấy ai lường được. Phòng bị vốn dĩ là nên.

Và thực tế, sự cẩn trọng của Đồ Tam Nương đã chẳng dư thừa. Lăng Thanh Trúc đích xác đã giờ trò. Chiếc giới chỉ vừa được nàng ném ra, bên trong có Trường Sinh Thụ hay không thì chưa biết, duy thấy đây chỉ là một màn biến hoá rất chi hoa lệ.

Từ một chiếc nhẫn đeo tay nho nhỏ, loáng cái nó đã bành trướng ra tận hơn trăm thước, đem Đồ Tam Nương nhốt ở bên trong.

"Lăng Thanh Trúc! Ngươi lại dám giờ trò!".

Trong cơn tức giận, Đồ Tam Nương gọi ra loan đao rồi phóng thẳng về phía Lăng Thanh Trúc. Ngay sau đấy, thân ảnh nàng cũng cấp tốc lao đi.

Tiếc rằng... nàng đi không được lâu. Bất kể có là loan đao ra trước hay những huyết thủ đầy uy lực đánh tới sau thì kết quả cũng chỉ có một, đều bị chặn bay trở về.

Bức tường linh lực mà giới chỉ của Lăng Thanh Trúc tạo ra kia, nó thật sự là quá kiên cố.

"Hừ... đi ngang không được thì ta đây lại đi dọc".

Tâm ý xoay chuyển, Đồ Tam Nương lập tức triển khai hành động. Thay vì lao tới như trước thì bây giờ nàng lại động thổ xuống đất. Tuy nhiên, mọi thứ cũng chẳng khác gì ban nãy. Ra không được vẫn là ra không được. Thậm chí kể cả khi nàng đã sử dụng Huyết Biến đi nữa.

Rõ ràng, thứ đang vây khốn nàng chả phải một giới chỉ bình thường. Nó là bảo vật, phẩm cấp chắc chắn còn thuộc hàng trân bảo.

Tự biết trong nhất thời bản thân khó có thể thoát ra, bất đắc dĩ, Đồ Tam Nương mới hướng nữ nhi kêu gọi: "Tiểu nha đầu! Mau bắt nàng ta lại!".

"Muốn bắt ta? Đừng hòng!".

Vốn đã chuẩn bị từ nãy giờ, Lăng Thanh Trúc vừa trông thấy Âm Tiểu Linh có ý tứ ra tay thì liền hành động ngay. Linh phù, phi kiếm, ngân châm, ám khí các kiểu, toàn bộ đồng loạt được nàng ném ra. Ném xong, một giây cũng chẳng chần chừ, nàng khăn trương bay đến chỗ Lăng Tiểu Nương, thu lại kim chung rồi mang theo hân tẩu thoát.

Chương 209: Tứ hung giới - đả thần tiên

Chính lúc này, khi Âm Tiểu Linh định đuổi theo thì khu vực bên trong giới chỉ, một trận cuồng phong chợt nổi lên.

Trong tiếng gào thét ghê rợn chói tai, một thân ảnh hiện ra.

Đó là một sinh vật to lớn, có dáng như chó, lông dài, bốn chân, tương tự như gấu mà không có vuốt, có mắt mà không mở được... Đích thị Hồn Độn - một trong tứ đại hung thú sinh ra từ thuở hồng hoang.

Lẽ dĩ nhiên, Hồn Độn này chẳng phải chân thân hay hồn phách thực sự, bất quá chỉ là do lực lượng biến hoá ra. Nhưng dù vậy, cái uy nó thể hiện cũng rất đối kinh người, thừa đủ để uy hiếp tu sĩ chân nhân hậu kỳ bình thường.

Đồ Tam Nương không phải tu sĩ chân nhân hậu kỳ bình thường, bản lãnh của nàng rất lớn, điều đó không giả. Nhưng thậm chí là như vậy đi nữa thì cũng chưa chắc nàng sẽ an toàn bên trong giới chỉ được. Đơn giản là bởi thứ muốn tấn công nàng chẳng riêng mình hư ảnh Hồn Độn. Trừ bỏ Hồn Độn thì từ giới chỉ, có ba sinh vật khác nữa cũng hiện ra.

Con thứ nhất có dáng như trâu, ngoại hình như hổ, khoác trên da lớp lông như nhím, trên lưng có cánh, bay được, tiếng kêu giống chó, xác thực Cùng Kỳ.

Con thứ hai thì tướng hình đồ sộ, lông dài hơn hai thước, chân hùm mặt người, đuôi dài một trượng tám thước, rành rành Đào Ngột.

Con thứ ba mặt mày dữ tợn, hai mắt sáng ngời, dáng vẻ thịnh nộ, mũi lõm ra, hai tai như hai cục thịt; trên đầu có một đôi sừng uốn lượn, khá giống sừng trâu, hai chân cũng uốn lượn vô định phương hướng, móng sắc như móng hổ; miệng lớn nhe ra, răng nhọn như lưỡi cưa, rõ ràng Thao Thiết.

Thao Thiết, Đào Ngột, Cùng Kỳ, Hồn Độn, tứ đại hung thú lần lượt hiện thân, khí thế quả to lớn vô cùng. Nó lớn tới nỗi khiến cho Đồ Tam Nương phải chửi to.

Không lầm Đồ Tam Nương, nàng đích xác đã chửi. Lời nói cụ thể như sau:

"Tứ Hung Giới, vậy mà thật là Tứ Hung Giới... Con mẹ nguoi Lăng Thanh Trúc! Ngay đến loại bảo vật trấn phái của tà tông mà nguoi cũng có!".

Đồ Tam Nương thực đã vô cùng kinh ngạc. Có nghĩ thế nào nàng cũng chẳng thể hình dung được Tứ Hung Giới - một bảo vật thất lạc vạn năm của giới tà đạo lại đang nằm trong tay Lăng Thanh Trúc - một tu sĩ chính giáo.

Môn nhân chính giáo, bọn họ không phải rất có thành kiến với tà ma ngoại đạo ư? Có gì một tà vật như Tứ Hung Giới lại được Lăng Thanh Trúc nàng ngang nhiên đeo trên tay thế kia?

Mà đeo thôi đã đành, đằng này... Lăng Thanh Trúc nàng rõ ràng còn đem nó tế luyện, dùng đại lượng chân nguyên bồi đắp nhiều năm nữa...

Đồ Tam Nương dám khẳng định điều đó. Từ trên thân ảnh của tứ đại hung thú, nàng cảm nhận được khí tức nồng đậm của họ Lăng.

...

"Bản thân sở hữu Tử Ngục Ma Đồng - đôi mắt chí tà - chưa đủ, giờ lại còn lôi ra thêm một Tứ Hung Giới - một đại tà vật của ma môn... Con mẹ nguoi Lăng Thanh Trúc, rốt cuộc thì ta là ma nữ hay nguoi mới là ma nữ đây...".

"Ta không cam... Đồ Tam Nương ta thật sự là không cam!".

...

Đứng ở bên ngoài bức tường do Tứ Hung Giới tạo ra, Âm Tiểu Linh trông thấy mẫu thân đứng phía trong ca thán, mắng chửi thì không nhịn được, nói lớn:

"Mẫu thân! Người còn đứng đó ca cẩm làm gì?! Mau thoát ra đi!".

...

Nghe nữ nhi nhắc nhở, Đồ Tam Nương lại càng thêm bức. Nàng cũng to tiếng đáp lại: "Tiểu nha đầu nguoi không xuất bảo vật ra giải vây cho ta, đứng đó la hét cái gì?!".

"Bản lĩnh của mẫu thân lớn như vậy, cần gì con cứu! Người có thể tự ra được mà!".

...

"Hừ... Nữ sanh ngoại tộc. Đúng là nữ sanh ngoại tộc...".

Trong miệng lẩm bẩm một câu như vậy xong, Đồ Tam Nương lúc này mới đưa mắt quét nhìn bốn con vật to lớn đang gầm gừ, nhe nanh múa vuốt xung quanh.

"Lăng Thanh Trúc, ngươi quả nhiên có lưu lại thần hồn ở đây".

"Tốt thôi. Để ta đem mớ thần hồn này đánh cho tan nát hết...".

Đã quyết liên hành, Đồ Tam Nương lập tức đưa tay lên miệng, nhổ ra một món đồ vật. Đó là một chiếc roi màu đỏ, rất bé. Nhưng dưới tác động của đạo thuật, kích cỡ của nó đã mau chóng tăng lên, loáng cái biến dài hơn năm thước.

"Hừm... Tứ đại hung thú sao? Để hôm nay Đồ Tam Nương ta dùng Đả Thần Tiên này dạy bảo đám súc sinh các ngươi một trận".

"Lăng Thanh Trúc, ngươi còn tính kéo dài thời gian tới bao giờ? Ra tay đi!".

"Grào... ào...!".

"Grừ... rừ.... rừ...!!".

Đúng như ý nguyện của Đồ Tam Nương, khi tiếng nàng vừa dứt thì thân ảnh tứ đại hung thú cũng bắt đầu hành động. Dưới sự thao túng từ đám thần hồn mà Lăng Thanh Trúc lưu lại, chúng phối hợp cùng nhau, luân phiên công kích.

Trước thế công dồn dập ấy, Đồ Tam Nương sau một hồi né đông tránh tây thì chợt chuyển mình đáp trả. Đả Thần Tiên trên tay chẳng rõ từ bao giờ đã dài thêm hàng chục thước, nàng vung roi đánh mạnh lên đầu thân ảnh Hồn Độn.

"Chát!".

"Gáo... áo...!!".

...

Mặc dù chỉ là hư ảnh do lực lượng biến hoá mà thành, nhưng do là kết tinh của rất nhiều hồn phách, lại được bao đời chủ nhân của Tứ Hung Giới dùng chân nguyên bồi đắp nên Thao Thiết, Đào Ngột, Cùng Kỳ, Hồn Độn, mỗi con đều có linh trí nhất định, cũng biết cảm nhận nỗi đau, thành ra hét thảm ầu rất dữ dội thường.

Lại nói, tiếng kêu vừa rồi của Hồn Độn, thật ra mới chỉ là màn dạo đầu mà thôi.

Tiếp sau Hồn Độn, ba con còn lại là Thao Thiết, Cùng Kỳ, Đào Ngột cũng lần lượt được Đả Thần Tiên của Đồ Tam Nương "hỏi thăm".

"Chát!".

"Chát!".

...

"Chát!".

"Này thì Thao Thiết!".

"Này thì Cùng Kỳ!".

"Chát! Chát...!!".

"Này thì Đào Ngột!".

...

Nếu phải dùng một từ để miêu tả Đồ Tam Nương lúc này, thiết nghĩ không có gì thích hơn là chữ "Bá".

Đồ Tam Nương, nàng rất bá. Thao Thiết, Đào Ngột, Cùng Kỳ, Hồn Độn, tứ đại hung thú vốn ghê gớm là thế, ấy vậy mà qua tay nàng, hiện tại chúng chả khác gì con chó con mèo, bị đánh đến phát hoảng, liên tục phải né tránh.

Khô nổi... Đồ Tam Nương, nàng nào có nhân từ nương tay cho. Không cần biết đối phương phản kháng hay là trốn chạy, nàng vẫn như cũ vung roi mà

đánh tới tấp.

Đả Thần Tiên trong tay nàng hết vùng bên đông lại quất sang bên tây, hết đánh lên đầu lại đánh xuống đuôi, cứ vậy mà nối nhau liên hồi. Bộ dạng... hung ác vô cùng.

...

"Ừc...".

Chùng như cũng bị mẫu thân mình dọa sợ, đang đứng bên ngoài Tứ Hung Giới, Âm Tiểu Linh vô thức nuốt xuống một ngụm nước bọt, hai chân lui về sau một đoạn, trong lòng thầm nghĩ: "Mẫu thân quả nhiên đúng như giáo chúng đồn đại, so với ma quỷ còn đáng sợ hơn bội phần".

Chuyển mắt nhìn sang nơi khác, phương hướng mà sư đồ Lăng Thanh Trúc đã đào tẩu, nàng lo lắng nhấn gùi: "Lăng Thanh Trúc, Lăng Tiểu Ngư, sư đồ các người tốt hơn hết là đừng nên nán lại một giây nào. Dù là Tứ Hung Giới cũng không thể vây khốn được mẫu thân ta lâu đâu".

"Lăng Tiểu Ngư... Lần sau gặp lại, có lẽ ta và người đã là kẻ thù...".

"Bảo trọng".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 210: Thành công tẩu thoát

...

"Chát!".

"Chát!".

"Lăng Thanh Trúc, chết cho ta!".

...

Lực lượng tương quan khá lớn nên chẳng tốn bao nhiêu thời gian thì cuộc chiến đã đi đến hồi kết. Hiện tại thân ảnh của tứ đại hung thú đã hoàn toàn tiêu biến, đám thần hồn mà Lăng Thanh Trúc lưu lại, nó cũng đã bị đánh tan.

Thu lại Đả Thần Tiên, Đồ Tam Nương hướng bốn phía xung quanh đánh ra bốn đạo pháp quyết, rốt cuộc thành công kiểm soát được Tứ Hung Giới. Nàng đưa chiếc giới chỉ đã hoàn nguyên kích cỡ lên nhìn, lâm bẫm:

"Tứ Hung Giới, người đi theo ả Lăng Thanh Trúc kia đúng là sai lầm".

"Hừm... Kể từ bây giờ Đồ Tam Nương ta chính là chủ nhân của người. Vật của ma tông thì phải thuộc về người ma tông...".

...

Sau khi đem Tứ Hung Giới cắt đi, lúc này Đồ Tam Nương mới đưa mắt liếc qua nữ nhi đang đứng ở gần đó.

"Tiểu nha đầu, qua đây ta bảo!".

Được, hay đúng hơn là bị mẫu thân kêu gọi, Âm Tiểu Linh dù không nguyện cũng đành phải bước qua. Nhưng, thay vì áp sát thì nàng vẫn bảo trì một chút khoảng cách.

Chưa mấy hải lòng, Đồ Tam Nương yêu cầu: "Xích lại gần đây".

Không như lần trước, lần này Âm Tiểu Linh đã lắc đầu: "Mẫu thân, con đứng ở đây được rồi. Mẫu thân muốn nói gì thì nói đi".

"Tiểu nha đầu, bộ dạng của người như vậy là sao? Sợ ta ăn thịt người à?".

Về bực bội lộ rõ trên khuôn mặt diễm kiều, Đồ Tam Nương tiếp tục trách cứ: "Hừ, giả vờ giả vịt. Tiểu nha đầu người thì biết sợ ai chứ... Nếu người thực biết sợ thì đã không để cho Lăng Thanh Trúc chạy thoát...".

Tò ra ỳ ụ khuất, Âm Tiểu Linh thanh minh: "Mẫu thân, người ta là vì lo cho người nên mới nán lại mà".

"Cái gì? Người ở lại là vì lo cho ta a?".

Đồ Tam Nương cảm thấy tức cười: "Ô hô... Nữ nhi ngoan, nữ nhi thảo, hồi nãy là ai đứng bên ngoài hờ hững quan sát, để ta một mình đối phó với mấy con hung thú kia vậy?".

"Thì... bản lĩnh của mẫu thân lớn mà".

"Lớn cái con khi! Bộ bản lĩnh lớn thì không cần xuất lực à?! Tiểu nha đầu, người rõ ràng là vì sợ ta làm hại tiểu nam nhân của người nên mới cố tình trì hoãn, để mặc ta bị đám súc sinh kia cắn xé...".

"Toàn nói ngược. Mẫu thân rõ ràng mới là người cắn xé tụi nó...".

....

Âm Tiểu Linh lặng im trong giây lát, đến khi lần nữa ngẩng đầu nhìn lên thì chợt hỏi, thanh âm nghiêm túc hơn trước khá nhiều: "Ừm... Mẫu thân, người nói thật cho con biết. Lúc này có phải người đã cố tình thả cho Lăng Thanh Trúc đi hay không?".

"Không có." Đồ Tam Nương chẳng cần nghĩ, lắc đầu ngay.

Đối với câu trả lời nọ, Âm Tiểu Linh vẫn chưa vừa ý. Nàng hỏi lại: "Thật sự là không phải?".

"Không phải".

Ngắn gọn, súc tích, và chẳng thêm gì nữa. Tò ra mình không hề quan tâm, Đồ Tam Nương chuyển đổi đề tài. Nàng dõi mắt trông theo phương vị sư đồ Lăng Thanh Trúc đã tẩu thoát, miệng lầm bầm: "Họ Lăng kia đúng là xảo quyệt, lại dám chơi ta. Đưa cho ta một gốc Trường Sinh Thụ không có trái, thế này khác gì không đưa...".

"Lăng Thanh Trúc, đồ thứ gian manh. Tốt nhất là đừng để rơi vào trong tay ta lần nữa, bằng không... hừ hừ...".

...

...

Đồ Tam Nương đã chẳng còn ý định truy đuổi. Có lẽ thực đúng như ngờ vực của Âm Tiểu Linh, Đồ Tam Nương nàng đã thay đổi suy nghĩ, cố tình thả cho hai sư đồ Lăng Thanh Trúc thoát đi.

Nói cách khác, bây giờ bọn họ đã an toàn. Chỉ ít là trong lúc này.

Chỉ là... bọn họ không biết. Trên bầu trời, bọn họ vẫn đang tận lực độn quang phi hành.

Mang theo đồ nhi, Lăng Thanh Trúc đã thi triển tốc độ tối đa có thể. Vì muốn mau chóng kéo dài khoảng cách với Đồ Tam Nương, nàng thậm chí còn thiêu đốt cả chân nguyên của mình. Số lượng không ít.

Cư thế, nàng chạy, chạy mãi... Tận cho đến khi... nàng chẳng còn chạy xa thêm được nữa.

Từ trên không trung, thân ảnh nàng đã vừa mới khựng lại, rồi ngã xuống.

May mắn, nhờ phản ứng mau lẹ, Lăng Tiểu Ngư đã kịp xoay người dang tay đỡ lấy.

"Sư phụ, người thế nào rồi?!"

Lăng Tiểu Ngư vừa lay vừa hỏi, dáng vẻ khẩn trương vô cùng.

Làm sao lại không khẩn trương cho được khi mà tình trạng của sư phụ hần lúc này... Thần sắc tái nhợt, môi vương vết máu, từ trong khoé mắt máu tươi còn chảy...

Sư phụ hần, nàng rõ ràng đã bị trọng thương...

"Sư phụ!"

"Sư phụ...!"

...

"Khục...".

Sau mấy lượt bị đồ nhi lay gọi, Lăng Thanh Trúc cuối cùng cũng mở mắt ra. Nàng nhìn Lăng Tiểu Ngư, yếu ớt nói: "Tiểu Ngư Nhi, ta còn chưa có chết...

Nhưng nếu tiểu tử nguoi còn tiếp tục lay ta như vậy, ta khẳng định sẽ đi châu diêm vương luôn đấy".

"Sự phụ, vết thương của người...?".

"Rất nặng".

Lăng Thanh Trúc cũng chẳng giấu: "... Đám thần hồn ta lưu lại đã bị Đồ Tam Nương đánh nát, linh hồn ẩn ký khắc xuống Tứ Hung Giới cũng bị tổn hại, do đó nguyên thần của ta hiện đang chịu thương tổn nặng nề".

Liếc xuống ngực, nàng nhăn mày: "Nhưng đáng ngại nhất vẫn là một chương ta trúng phải".

"Không ngờ Huyết Ảnh Tu La Công của Đồ Tam Nương lại khủng bố tới độ này... khục khục...".

"Sự phụ!".

"Ta ồ".

Lăng Thanh Trúc khoát tay, rồi bảo: "Tiểu Ngư Nhi, khoảng cách hiện tại hẳn đã an toàn rồi. Người mau điu ta tìm nơi ẩn náu. Ta cần liệu thương".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211: Những kẻ không mời

Một góc Chu Nga Sơn, buổi chiều tà.

Lúc này trời đang đổ mưa rất to, bầu trời mây đen giăng phủ, tất cả khiến cho không gian trở nên u ám nặng nề.

Trong thạch động vô danh nào đó, một bóng người đang đứng nhìn mưa rơi, trên gương mặt trẻ trung ngập tràn lo lắng.

Thế rồi... bóng người xoay đi. Hắn đưa mắt ngó vào trong, nơi một thân ảnh khác đang khoanh chân điều tức.

"Sự phụ, người nhất định không được xảy ra chuyện gì".

Thầm nhả một câu như vậy xong, bóng người, cũng chính là Lăng Tiểu Ngư quay lưng lại, lần nữa nhìn ra bên ngoài.

Ngắm mưa?

Không. Hắn làm gì có tâm trạng đó. Cái hắn xem chẳng qua là động tĩnh.

Trước lúc tiến hành liệu thương, sự phụ hắn đã dặn phải chú ý hộ pháp, tuyệt đối đừng để bất cứ điều gì làm ảnh hưởng đến nàng, bằng không bao nhiêu công sức của nàng sẽ đổ sông đổ bể. Tội tệ hơn, nàng thậm chí có thể bị huyết độc phản phệ, điên loạn mà chết...

Hiểu rõ tầm quan trọng của vấn đề, Lăng Tiểu Ngư nào dám có chút lơ là. Và đó chính là lý do vì sao hắn lại đứng quan sát khung cảnh bên ngoài thạch động, và bây giờ thì đang bắt đầu bố trí cấm chế.

Dầu sao thì vị trí hiện tại cũng là chốn núi thẳm rừng sâu, ai dám đảm bảo sẽ không có bất trắc xảy ra. Cẩn trọng là nên.

...

Những cấm chế mà Lăng Tiểu Ngư bày bố, xét ra thì cũng không lợi hại gì mấy, bất quá chỉ đủ để ứng phó với tu sĩ vẫn định trở xuống mà thôi.

Tất nhiên chuyện này chẳng thể trách hắn. Hắn chỉ là một tiểu tu sĩ, cấm chế cao cấp lấy đâu ra được?

Từ Lăng Thanh Trúc ư? Trên người nàng hiện làm gì còn cấm chế hay pháp bảo phù hợp mà lấy. Toàn bộ đều đã dùng để đối phó Đồ Tam Nương cả rồi.

Chung quy, những thứ Lăng Tiểu Ngư hắn có thể sử dụng, nếu Lăng Thanh Trúc chưa dùng ở cuộc chiến ban nãy thì cũng nằm gọn bên trong Tứ Hung Giới với gốc Trường Sinh Thụ; còn sót lại, nếu có cũng chỉ là những pháp bảo, những cấm chế cao cấp đòi hỏi phải tiêu tốn rất nhiều lực lượng mới thao túng được.

Mà Lăng Tiểu Ngư, hắn lấy đâu ra lực lượng?

Đừng nói hấn, ngay đến sư phụ Lăng Thanh Trúc của hấn còn chẳng thể triển khai được nữa là. Nàng đã quá suy yếu rồi. Việc nàng cần làm bây giờ là tập trung liệu thương chứ không phải bố trí cấm chế. Lúc này, công tác ngự trang, che giấu hành tung chỉ có thể trông cậy ở Lăng Tiểu Ngư.

Trên thực tế, Lăng Tiểu Ngư đã rất cẩn trọng bày bố, quyết chẳng để bản thân xảy ra sai sót nào.

Nhưng... Đúng đắn đâu có nghĩa sẽ an toàn. Ý trời khó lường lắm. Đôi lúc, ông trời lại rất thích trêu ngươi thế nhân...

Dưới trận mưa to, trong không gian u tối, khi mà Lăng Tiểu Ngư còn đang loay hoay bố trí cấm chế thì từ thương khung, năm thân ảnh xa lạ bất ngờ đáp xuống. Vị trí đúng ngay trước thạch động mà sư đồ Lăng Tiểu Ngư đang trú ngụ.

Trong đám người này, kẻ nào kẻ nấy tướng mạo đều khá đường hoàng, bốn người tu vi sần sần như nhau, thấp nhất vẫn đỉnh trung kỳ, cao nhất vẫn đỉnh trung kỳ đỉnh phong. Duy có lão nhân dẫn đầu là vượt trội hơn hẳn, đã là chân nhân sơ kỳ.

Đứng bên ngoài thạch động, trong lớp linh quang mờ mờ bao bọc, dưới lớp đạo bào màu xám, lão nhân quan sát hồi lâu thì mở miệng: "Tiểu huynh đệ, bản đạo dẫn đệ từ ra ngoài rèn luyện, gặp trận mưa lớn, không biết tiểu huynh đệ có thể cho chúng ta vào trú một lúc?".

"Chuyện này..."

Thần tình khó xử, Lăng Tiểu Ngư kính cẩn đáp lại: "Tiền bối, ta e là phải xin lỗi ngài. Sư phụ ta hiện đang đã tọa dưỡng thần bên trong, không tiện để tiền bối vào".

Lão nhân lần nữa liếc nhìn Lăng Thanh Trúc ở gần đó, trong lòng có suy đoán, thử hỏi: "Tiểu huynh đệ, khí sắc của sư phụ ngươi hình như không được tốt. Nàng có phải là đã bị thương?".

Lăng Tiểu Ngư nghe thế thì lập tức cười nhạt, lắc đầu: "Tiền bối, ngài hiểu lầm rồi. Thần sắc của sư phụ là do công pháp tu luyện, trước giờ vẫn vậy".

Đó là một lời nói dối. Và nó cần thiết.

Với hoàn cảnh trước mắt, khi mà ân sư đang bị trọng thương, Lăng Tiểu Ngư làm sao dám cho lão nhân biết sự thật? Nhân thế đa đoan, lòng người hiểm ác, trước lúc tập trung vào điều trị, sư phụ hấn đã cảnh báo qua rồi.

Trừ phi là môn nhân Thiên Kiếm, bằng không thì tuyệt đối không được tin tưởng bất cứ kẻ nào!

Diễn kịch. Phải, hấn cần diễn kịch. Lăng Tiểu Ngư hấn phải tỏ ra thật tự tin, thật bình tĩnh...

Tâm ý họ Lăng, nó là như vậy. Hấn muốn làm cho đám người lạ trước mắt nghĩ rằng bản thân có chỗ dựa, nghĩ rằng sư phụ hấn chỉ là đang đã tọa dưỡng thần.

Tuy nhiên... Ý nghĩ và hành động, nó là hai phạm trù khác nhau.

Một kẻ mới lần đầu hạ sơn hành tẩu như Lăng Tiểu Ngư, khả năng ứng phó có thể cao được bao nhiêu? Hấn muốn diễn? Nhưng hấn diễn giỏi cỡ nào?

Nên nhớ, đám người mà hấn đang phải đối mặt, luận tuổi đời thì thấp nhất cũng đã ngoài năm mươi rồi đấy. Huống hồ lúc này, thời điểm bọn họ đáp xuống lại còn nhìn thấy Lăng Tiểu Ngư đang bố trí cấm chế...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 212: Dâm ý phơi bày

Tại sao phải bố trí cấm chế? Nhìn hang động tạm bợ kia thì rõ ràng đâu phải chỗ cư ngụ lâu dài...

"Hừm... Rõ ràng có chỗ khuất tất." - Lão nhân mặc đạo bào thâm nghĩ.

Hấn nở nụ cười nhạt, thế rồi đột nhiên nhấc chân tiến lên phía trước, hướng vào bên trong thạch động.

Thấy vậy, Lăng Tiểu Ngư lập tức đứng ra ngăn cản.

"Tiền bối, xin hãy dừng bước".

Hấn tiếp tục: "Sư phụ không thích bị người làm phiền trong lúc đã tọa".

Nụ cười càng tươi tắn, thân thiện hơn trước, lão nhân mặc đạo bào đáp: "Tiểu huynh đệ xin đừng lo, chúng ta chỉ vào trú mưa một lúc, sẽ không quấy

những sự phụ của người đầu".

Dứt câu, lão nhân lách mình, tiếp tục tiến vào. Sau lưng hắn, bốn tên đệ tử cũng bắt đầu nối gót đi theo.

"Tiền bối!".

Một lần nữa, thân ảnh Lăng Tiểu Ngư vượt lên chắn lối. Và lần này thì hắn đã biểu lộ tức giận. Giọng lạnh lùng, hắn cảnh báo: "Xin tiền bối đừng khiến ta khó xử. Một khi gia sư cảm thấy phiền lòng thì ta thật không gánh nổi hậu quả đâu".

"Hừm?".

Lão nhân liếc qua Lăng Thanh Trúc, rồi nhận xét: "Xem ra sự phụ của tiểu huynh đệ cũng không phải người dễ gần".

"Nhưng mà không sao. Bằng sơn mỹ nhân thực ra lại rất hợp với khẩu vị của ta".

"Tiền bối, ngài... Ngài nói vậy là ý gì?".

"Ý gì?".

Lão nhân không trực tiếp trả lời Lăng Tiểu Ngư mà quay lại nhìn bốn tên đệ tử của mình, nói với người ở gần nhất: "Cát Cát, vị tiểu huynh đệ này hỏi ta có ý gì đây, sao người không giải đáp cho hắn nhỉ?".

Người được gọi Cát Cát gật đầu, y lời hướng Lăng Tiểu Ngư, cười bảo: "Tiểu huynh đệ, không ngại nói cho người biết. Sự phụ ta thật ra là người rất biết thương hương tiếc ngọc. Nữ nhân càng xinh đẹp thì sự phụ ta càng yêu quý a...".

"Người... Các người...".

Lăng Tiểu Ngư lùi lại mấy bước, cổ lấy hết dũng khí, nói lớn: "Hừ! Trông các người tướng mạo đường hoàng, bộ dáng hẳn cũng là môn nhân chính giáo, không ngờ trong đầu lại có những ý nghĩ đen tối như vậy...".

"Ta khuyên các người nếu còn chưa muốn chết thì hãy lập tức rút khỏi đây, đừng để sự phụ ta phải động thù!".

Trước những lời hăm dọa của Lăng Tiểu Ngư, đám người Cát Cát chẳng những không chút e sợ mà còn cười cợt. Cười to nhất thì vẫn là lão nhân mặc hôi bào. Hắn lắc đầu mà rằng: "Tiểu huynh đệ, khả năng diễn kịch của người còn kém lắm".

"Giết chúng ta ư? Chỉ sợ hiện giờ sự phụ người đứng còn không vững ấy chứ... Nàng rõ ràng là đã bị thương, thương tích xem ra còn rất nặng".

Trong mắt ý dân mồn một, lão nhân đưa tay vuốt chòm râu bạc: "Hay là như vậy đi. Dương Tích ta cũng biết chút y thuật, hãy để ta xem giúp cho sự phụ người".

Nói đoạn, lão nhân, tức Dương Tích liền sấn tới.

"Soạt!".

Và, giống như cũ, Lăng Tiểu Ngư đưa tay chặn lại.

Có chút không vui, Dương Tích trầm giọng: "Tiểu huynh đệ, cứu người như cứu hỏa, người tốt nhất nên để ta xem giúp cho sự phụ người thì hơn".

"Sự phụ ta không cần người xem!".

Thần tình nghiêm nghị, Lăng Tiểu Ngư dứt khoát yêu cầu: "Mời các người ra khỏi đây!".

...

"Ha ha ha...".

Đối với những lời quá đổi "ngây thơ" của họ Lăng, Dương Tích không khỏi bật cười.

Tuy nhiên cười xong, nét mặt hắn lại âm trầm thấy rõ: "Tiểu tử, người có chút không thức thời rồi đấy".

"Xem nào... Tu vị bất quá vẫn đỉnh trung kỳ, đạo hạnh còn chẳng bằng đứa đệ tử kém cỏi nhất của ta. Tiểu tử, người lấy cái gì để ngăn ta?".

Chưa nghe hồi âm, Dương Tích mới nói tiếp: "Tiểu tử, hà tất khư khư cố chấp".

"Người nhìn xem. Sự phụ của người xinh đẹp như vậy, hiện lại còn đang suy yếu, thân thể tùy người định đoạt. Tiểu tử người lẽ nào không thấy động tâm?".

Vừa nói, Dương Tích vừa tiến lại gần Lăng Tiểu Ngư, ra chiều thân thiện.

"Tiểu tử, ngươi chẳng lẽ không muốn biết dưới lớp y phục kia sẽ là khung cảnh dạng gì? Chỗ đào nguyên tư mật của nàng, tiểu tử ngươi lẽ nào không muốn nhìn thấy?".

"Im miệng!".

...

Môi nhếch nhẹ, Dương Tích liếc xéo người vừa vùng ra khỏi tay mình: "Tiểu tử, coi bộ ngươi không muốn nhận ý tốt của ta rồi".

"Tốt thôi. Có vị sư phụ xinh đẹp như vậy mà ngươi không muốn, vậy thì cứ để cho Dương Tích ta... Chắc chắn, cái thân hình nóng bỏng này...".

"Xệt!".

Phi kiếm xuất ra, Lăng Tiểu Ngư chém mạnh một đường, buộc cho Dương Tích phải lùi lại.

Dù vậy, Dương Tích còn lâu mới từ bỏ ý định.

Chậm rãi phui tay, hắc tử tôn nói ra: "Tiểu tử, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt. Thế thì cũng đừng có trách ta ra tay độc ác".

"Cát Cát, giải quyết hắc".

...

"Keng! Keng!".

"Keng!".

Hơi ngoài mong đợi của Dương Tích, trận chiến diễn ra lâu hơn hắc tử tôn. Càng bất ngờ hơn nữa là Cát Cát - đại đệ tử của hắc tử tôn - vậy mà lại không thể chiếm được chút ưu thế nào trước Lăng Tiểu Ngư.

Ấu cũng hợp lẽ. Lăng Tiểu Ngư tốt xấu gì cũng là đệ tử chân truyền của Thiên Kiếm Môn, một kẻ xuất thân từ tiểu phái như Cát Cát há lại có khả năng so bì?

Dường như cũng nhận ra gì đó, Dương Tích lúc này mới liếc mắt ra hiệu cho ba tên đệ tử còn lại của mình, ý bảo cùng hợp lực đối phó Lăng Tiểu Ngư trong khi bản thân thì lao tới chỗ Lăng Thanh Trúc hồng bất giữ.

"Sư phụ!".

Ngó thấy ân sư gặp nguy hiểm, Lăng Tiểu Ngư vội vàng chuyển hướng để ứng cứu. Nhưng..

Đám người Cát Cát, bọn họ lại không muốn để hắc tử đi.

"Tránh ra!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 213: Phản sát

"Bất lực", đó là từ thích hợp nhất để nói về Lăng Tiểu Ngư lúc này. Hắc tử tôn ngăn được bước tiến của Dương Tích. Xung quanh hắc tử, đám người Cát Cát đã bao vây.

Trong khoảnh khắc mà trí đã rồi, tâm đã loạn, hắc tử chợt nhớ tới một thứ. Hai vết bớt hình hắc - bạch song ngư nơi lòng bàn tay mình. Cổ lực lượng kỳ dị ẩn chứa nơi ấy, trước nay hắc tử vẫn chưa một lần dám đem ra sử dụng.

Phải. Lăng Tiểu Ngư hắc tử vẫn luôn lo sợ. Và kẻ khiến hắc tử sợ hãi, không ai khác ngoài sư phụ của mình: Lăng Thanh Trúc.

Nhớ có lần nàng đã chia kiếm vào hắc tử, bảo sẽ lập tức xuống tay giết hắc tử nếu Lăng Tiểu Ngư hắc tử cùng hung linh có mối liên hệ gì đó...

Mặc dù chuyện đã qua lâu nhưng trong thâm tâm, Lăng Tiểu Ngư chưa một lần quên đi. Quên làm sao được khi mà hai vết bớt hắc - bạch song ngư trên tay hắc tử vẫn đang còn hiện hữu? Quên làm sao được khi mà cổ lực lượng kỳ dị ẩn chứa bên trong vết bớt cứ ngày một lớn lên?

Suốt quãng thời gian qua, Lăng Tiểu Ngư hẳn đã luôn phải âm thầm che giấu bí mật này, cố không để cho ai biết. Đặc biệt là Lăng Thanh Trúc. Hắn thật chẳng muốn khiến nàng hoài nghi mình thêm nữa. Hắn sợ nàng sẽ thay đổi thái độ, không còn đối tốt với mình...

Nếu được, Lăng Tiểu Ngư hẳn tình nguyện cả đời cũng không bao giờ đụng tới cổ lực lượng kia. Thậm chí dẫu đấy có là một sự hi sinh to lớn đi nữa. Nhưng...

Trong tình cảnh này, khi mà Lăng Thanh Trúc đang gặp nguy hiểm, hẳn sao có thể đành lòng đứng nhìn?

Không... Hắn phải cứu nàng. Dù cho có để lộ bí mật, dù cho có khiến nàng hoài nghi hay thậm chí sẽ bị nàng ghét bỏ, hắn vẫn như cũ, muốn cứu nàng.

Chẳng còn gì để đắn đo do dự, Lăng Tiểu Ngư ngay lập tức tiến hành câu thông với cổ lực lượng ẩn chứa bên trong đôi hắc - bạch song ngư nơi lòng bàn tay mình.

Chính tại lúc này, khi sức mạnh tiềm ẩn của Lăng Tiểu Ngư sắp được bung ra thì ở nơi đối diện, Lăng Thanh Trúc - người hắn muốn cứu - đã bất ngờ mờ mắt.

Với cái nhìn lạnh lùng, nàng đánh ra một chưởng, nhắm thẳng ngay lồng ngực của Dương Tích - kẻ đang hùng hổ lao tới.

"Ba!".

...

Không cầu kỳ hoa lệ, bất quá chỉ là một chưởng đơn giản. Nhưng chính một chưởng trông như tùy tiện này, nó lại khiến cho đám người Cát Cát đứng phía sau phải cả kinh thất sắc. Nguyên do là bởi Dương Tích - sư phụ của bọn chúng - đã nằm yên bất động rồi.

Ngất xỉu?

Không. Dương Tích đã chết! Nguyên thần của hắn đã bị tiêu diệt!

Một chưởng... Chỉ duy nhất một chưởng liền diệt sát đi Dương Tích - kẻ đã sớm thành tựu cảnh giới chân nhân sơ kỳ... Như vậy người ra tay, tu vi phải là ở cấp bậc gì?

Chân nhân trung kỳ? Hay là... chân nhân hậu kỳ?

Cõi lòng chẳng rét mà run, đám người Cát Cát nào còn dám nán ná thêm một giây nào nữa, vội vàng phi thân tháo chạy.

Chỉ có điều... bọn chúng chạy thoát sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 214: Nhập thế tục

"Còn muốn chạy?!".

Con giận còn chưa lắng, Lăng Thanh Trúc lao ra khỏi thạch động, tay thon vung lên.

Tức khắc, bốn đạo kiếm khí màu lục bắn ra, cấp tốc truy đuổi đám người Cát Cát.

Rất nhanh, những tiếng hét thảm cất lên.

...

"Sư phụ!".

Từ bên trong thạch động, Lăng Tiểu Ngư nổi gót vội vã lao theo. Chừng tiếp cận ân sư thì lo lắng hỏi: "Sư phụ, người... người không sao chứ?!".

Lăng Thanh Trúc xoay đầu, đang tỉnh mở miệng thì...

"Phụt...!".

Từ trong miệng nàng, máu tươi bất chợt phun ra. Trải dài ba thước...

"Sư phụ!".

....

...

Ngày hôm sau...

Dưới chân núi Bạch Hạc, một đạo thanh quang đã vừa mới đáp xuống.

Người đến là một thanh niên tuổi độ hai ba, hai bốn, tướng mạo bình phàm, tu vi vẫn đỉnh trung kỳ. Đích thị Lăng Tiểu Ngư.

Tất nhiên, Lăng Tiểu Ngư không đi một mình. Đồng hành cùng hắn còn có Lăng Thanh Trúc nữa. Chỉ là Lăng Thanh Trúc, nàng đã không tự mình ngự kiếm phi hành. Thay vào đó, nàng được đồ nhi bồng bế mang đi.

Đừng nghĩ Lăng Thanh Trúc quá lười, đều là bắt đắc dĩ cả đấy. Đồng ý là nàng cũng thích được bồng bế đấy, nhưng trong trường hợp này, nguyên do lại khác.

Lực lượng của nàng tạm thời đã chẳng thể điều động được nữa. Lúc này, đừng nói ngự kiếm phi hành, ngay đến đứng dậy bước đi, đối với nàng cũng đã là một việc quá sức rồi.

...

"Sư phụ, người thấy trong mình thế nào? Có mệt không?".

Nằm trong lòng đồ nhi, Lăng Thanh Trúc hé ra đôi mắt, giọng yếu ớt: "Tiểu Ngư Nhi, ta còn chịu được".

Nàng chậm rãi xoay đầu, thoáng quan sát rồi hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, bây giờ chúng ta đang ở đâu?".

"Sư phụ, đệ tử cũng không biết. Vừa rồi phi hành, đệ tử nhìn thấy một cô thôn ở đây nên mới đáp xuống".

Tìm chỗ có phạm nhân mà dừng chân, đó thực ra không phải chủ ý của Lăng Tiểu Ngư. Hắn chỉ làm theo căn dặn của sư phụ mình mà thôi.

Ở Chu Nga Sơn, thạch động nọ, trước lúc lâm vào hôn mê, Lăng Thanh Trúc đã nói cho hắn biết rõ tình trạng của mình. Nàng nói do quá trình liệu thương bị gián đoạn, lại phải xuất động lực lượng để giải quyết đám người Dương Tích, Cát Cát nên đã bị huyết độc của Huyết Ảnh Tu La Công phản phệ, tấn công vào lục phủ ngũ tạng..

Để bảo toàn tính mạng, Lăng Thanh Trúc nàng buộc phải thi triển một đại bí thuật gọi là Thiên Địa Na Di. Bí thuật này, theo như nàng nói thì nó chẳng những có thể ngăn chặn được sự xâm nhiễm của huyết độc mà còn giúp nàng tạm thời ổn định được thương tổn nơi nguyên thần. Chỉ là cái giá...

Trên đời làm gì có bữa ăn nào miễn phí. Thiên Địa Na Di đúng là thần diệu đấy, nhưng ngoài lợi ích, nó còn đưa đến tác hại nữa. Thọ nguyên, đấy là cái giá phải trả.

Muốn bí pháp Thiên Địa Na Di được vận hành suông sẻ, Lăng Thanh Trúc nàng phải đảm bảo được hai điều kiện. Thứ nhất, không được phép điều động chân nguyên, xuất sử linh lực; thần thức cũng là như vậy, không thể xuất sử. Thứ hai, dùng chính sinh mệnh lực của mình cung cấp. Con số... thực chẳng hề ít.

Cách mỗi ba ngày, thọ nguyên của Lăng Thanh Trúc nàng sẽ giảm đi một năm. Một tháng sẽ là mười năm, hai tháng vị chi là hai mươi năm, cứ thế tính tới..

Nếu trong một trường hợp khác, khi bên cạnh không phải Lăng Tiểu Ngư mà là Cơ Thành Từ, hoặc Lý Ngọc Thường, Ngọc Vân Từ,... thì mọi chuyện đã khác, Lăng Thanh Trúc sẽ chẳng cần lo nghĩ quá nhiều. Đáng tiếc, đang đồng hành với nàng lại là Lăng Tiểu Ngư.

Với tu vi vẫn đỉnh trung kỳ của mình, Lăng Tiểu Ngư làm sao có khả năng bảo vệ nàng trên đường trở về Thiên Kiếm Môn?

Quãng đường từ Chu Nga Sơn đến Ngũ Đài Sơn vẫn còn rất xa, bất trắc nếu có âu cũng bình thường.

Lo xa quá ư?

Chuyện xảy ra ở Chu Nga Sơn chính là minh chứng tốt nhất. Trong cái thế giới này, chuyện gì cũng có khả năng xảy ra cả.

...

Bay thẳng về tông môn thì không được, ẩn nấp chốn núi thẳm rừng sâu lại sợ bị tu sĩ lòng dạ bất chính phát hiện ra, cực chẳng đã Lăng Thanh Trúc mới đưa ra quyết định, bảo Lăng Tiểu Ngư mang mình tìm đến chốn thế tục phạm nhân. Bởi theo nàng lý giải thì ở những nơi ấy, tu sĩ rất hiếm người lui tới. Chỉ ít khi ẩn nấp tại đó, sự an toàn của sư đồ nàng sẽ được đảm bảo hơn.

...

"Sư phụ...".

Cúi nhìn ân sư đang nằm trên tay mình, Lăng Tiểu Ngư vô cùng áy náy: "... Nếu không phải bởi đệ tử làm vương bạn thì người đã chẳng ra nông nỗi như bây giờ... Tại thạch động, cũng là do đệ tử vô dụng không thể hộ pháp được cho người. Đều là lỗi của đệ tử..."

"Thăng ngọc..."

Lăng Thanh Trúc ngó lên, giọng vẫn yếu ớt như cũ: "Cái gì mà tại ngươi làm vương bạn chứ. Tất cả đều là vì Đồ Tam Nương kia quá lợi hại thôi..."

"Còn chuyện ở thạch động.. Tiểu tử ngươi chỉ là một tiểu tu sĩ vẫn đỉnh trung kỳ, làm sao đối phó được với bọn chúng".

"Sư phụ..."

"Đừng tự trách nữa. Đây là ý trời, là kiếp nạn của ta".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 215: Thôn nữ tô hạ

..

"Khục khục..."

"Sư phụ!"

"Bị sặc thôi".

Lăng Thanh Trúc nuốt xuống một ngụm nước bọt, rồi mới nói tiếp: "Tiểu Ngư Nhi, ta bảo với ngươi rồi, với bí pháp Thiên Địa Na Di đang vận hành, tạm thời ta sẽ không chết được đâu... Việc bây giờ của ngươi là phải tìm cho ta một chỗ để tịnh dưỡng rồi giúp ta từ từ liệu thương..."

Ngưng trong giây lát, nàng chợt hỏi: "Phải rồi, mới nãy ngươi nói chúng ta hiện đang ở chỗ của phạm nhân thế tục đúng không?"

"Vâng" - Lăng Tiểu Ngư gật đầu - "Trước mặt chúng ta có một cô thôn".

"Vậy tốt rồi... Tiểu Ngư Nhi, ngươi đưa ta đến đó".

...

Y lời ân sư, Lăng Tiểu Ngư lập tức nhấc chân cất bước. Chỉ là... còn chưa đi được bao nhiêu bước thì chân hắn đã dừng lại.

"Tiểu Ngư Nhi, sao vậy?"

"Sư phụ, có người đang đi tới".

"Có người?"

Lăng Thanh Trúc cố xoay đầu ngó xem..

Đúng như lời đồ nhi, từ hướng cô thôn đích xác có một người đang hướng bên này tiến lại. Đó là một nữ nhân còn rất trẻ, tuổi đời thiết nghĩ chưa đến ba mươi, mặc một bộ đồ màu nâu cũ kỹ với vài ba miếng vá, trên lưng mang một chiếc gùi đựng đan từ tre...

Rõ ràng, cô gái này là một thôn nữ gia cảnh nghèo khó.

...

"Sư phụ, đệ tử nên làm gì?"

"Tùy cơ ứng biến".

...

Một lúc sau.

Bước chân thôn nữ chậm dần, rồi dừng hẳn. Nàng nhìn hai sư đồ Lãng Thanh Trúc - Lãng Tiểu Ngư, ánh mắt đầy nghi hoặc: "Xin hỏi... các vị là ai?".

"Chúng ta..."

Trong lúc Lãng Tiểu Ngư còn đang nghĩ ngợi tìm lời thì nằm trên tay hắn, Lãng Thanh Trúc đã hỏi âm: "Cô nương, chúng ta là người nơi khác tới, trên đường không may gặp phải đạo tặc, trong lúc vội vã đã chạy đến chỗ này..."

"Cô nương, xin hỏi ở đây là nơi nào?"

"Ở đây là thôn Tô Hạ, thuộc huyện Thanh Châu, phủ Hoài Nam".

"Thôn Tô Hạ sao..."

Trông thấy Lãng Thanh Trúc có vẻ thắc mắc, thôn nữ mới lên tiếng giải đáp: "Thôn Tô Hạ chúng ta là nơi hẻo lánh, xưa nay rất hiếm người lui tới".

"Ra vậy... khục khục..."

"Cô nương, cô... Trông khí sắc của cô thì hình như đang bệnh nặng. Có thể để ta xem một chút không?"

"Cô nương biết y thuật sao?" Lãng Thanh Trúc hỏi lại.

Thôn nữ cũng liền gật đầu: "Phụ thân ta là y sư, thành ra ta cũng biết sơ một chút".

"Ừm... Vậy phiền cô nương xem giúp".

Đã có được sự đồng thuận từ Lãng Thanh Trúc, thôn nữ mau chóng tiến hành bắt mạch, kiểm tra bệnh tình.

Một lúc sau.

Thôn nữ buông tay, thần tình lo ngại: "Cô nương, mạch tượng của cô nương rất rối loạn, bệnh tình xem ra khá nghiêm trọng".

Lãng Thanh Trúc thở dài, "thành thật" nói ra: "Chẳng giấu gì cô nương, cách đây ba tháng, ta đột nhiên mắc phải bệnh lạ, trong trấn không ai chữa được. Vì lo ta xảy ra điều bất trắc, tướng công mới thuê người hộ tống, cùng ta đi tìm danh y chữa trị. Nào ngờ giữa đường lại bị đạo tặc chặn đường cướp bóc..."

Nói đoạn, Lãng Thanh Trúc ngược lên nhìn Lãng Tiểu Ngư, cổ đưa tay nắm lấy phần áo trước ngực hắn mà rằng: "Tướng công, là thiếp đã liên lụy chàng..."

"Sư... ta..."

Giữa lúc Lãng Tiểu Ngư đang bối rối, nhất thời chưa biết phải đối đáp ra sao thì bên cạnh, thôn nữ đã lên tiếng đề nghị: "Công tử, thê tử của ngài hiện đang rất suy nhược, không tiện đi lại đâu. Nếu hai vị không chê thì xin hãy đến nhà ta ở tạm mấy hôm. Phụ thân ta là một y sư giỏi, nói không chừng có thể giúp được hai vị".

"Chuyện này..."

Lãng Thanh Trúc giả vờ hỏi ý đồ nhi: "Tướng công, chàng xem thế nào?"

Thế nào? Còn có thể thế nào được nữa? Lãng Thanh Trúc nàng rõ ràng đã quyết định rồi đấy thôi.

Khuôn mặt nhăn nhó làm người khó hiểu, Lãng Tiểu Ngư gật đầu, chẳng tự nhiên gì mấy: "Ừm... Vậy... làm phiền cô nương".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 216: Trước tiên cần phải cỡi y phục

Từ sau hôm ấy, hai sư đồ họ Lãng đã ở lại thôn Tô Hạ, trong căn nhà đơn sơ của Tô Phúc Đường - cô thôn nữ tốt bụng mà họ đã gặp dưới chân núi Bạch Hạc.

Trong nhà nàng, trừ bỏ Tô Vinh - phụ thân của nàng - thì còn có thêm một người nữa. Đó là một nam nhân, danh gọi Tô Sáng - tướng công nàng.

Tô Vinh, Tô Phúc Đường, Tô Sáng, thoát nghe cứ tưởng là họ hàng quyến thuộc, nhưng thực ra thì không phải như vậy. Trên thực tế, ở thôn Tô Hạ này, tất cả mọi người đều mang họ Tô, chẳng ai là ngoại lệ.

Đối với việc đó, sư đồ Lăng Thanh Trúc cũng chẳng thấy có gì lạ. Bọn họ không quá để ý. Cái mà họ lưu tâm, có chăng là nhân phẩm của những kẻ đang cho mình nương náu. Nhân thế đa đoan, lòng người hiểm ác, bọn họ cần phải phòng bị.

Thế tục phạm nhân?

Đồng ý chỉ là thế tục phạm nhân, nhưng con kiến bé nhỏ còn có thể đuổi được voi thì huống hồ con người?

Cảnh giác vốn dĩ là nên.

May mắn, mọi thứ đều tốt đẹp. Cả ba người nhà Tô Phúc Đường ai nấy đều rất trung hậu thiện lương. Tuy rằng gia cảnh khốn khó nhưng biết thương yêu, đùm bọc lẫn nhau, đối xử với sư đồ Lăng Thanh Trúc - Lăng Tiểu Ngư vô cùng phải đạo. Từ miếng ăn cho đến giấc ngủ, bọn họ đều luôn dành cho sư đồ Lăng Thanh Trúc những gì tốt nhất có thể. Nhất là trong việc chữa trị bệnh tình cho Lăng Thanh Trúc...

Lẽ dĩ nhiên, "chữa trị" ở đây hoàn toàn là theo một nghĩa khác. Thuốc thang mà Lăng Thanh Trúc uống, bất quá chỉ để tượng trưng mà thôi.

Một y sư chôn thế tục thì làm sao có khả năng cứu chữa được bệnh tình của Lăng Thanh Trúc - một tu sĩ chân nhân cảnh hậu kỳ?

Biết cách cứu trị, hiện duy cũng chỉ có mỗi mình Lăng Thanh Trúc. Nhưng ngặt một điều là... Lăng Thanh Trúc, nàng không thể tự mình làm được. Nàng cần một người nữa trợ giúp.

Cũng đành chịu. Với việc phải duy trì bí thuật Thiên Địa Na Di, Lăng Thanh Trúc nàng đâu được phép điều động chân nguyên, sử dụng linh lực. Ngay đến nguyên thần nàng còn phải tạm thời phong bế nữa là.

...

"Haizz... Đành trông cậy vào thằng ngốc này vậy".

Trên chiếc giường gỗ đơn sơ, Lăng Thanh Trúc tựa lưng vào gối, nhìn người thanh niên đang ngồi trên chiếc ghế bên cạnh, thâm thờ nhẹ. Rồi nói: "Tiểu Ngư Nhi, tính mạng của ta coi như đã giao hết cho ngươi. Lát nữa ngươi nhớ phải tập trung một chút".

"Sư phụ, đệ tử biết rồi".

"Biết thì tốt".

Lăng Thanh Trúc tiếp lời: "Tiểu Ngư Nhi, bây giờ ta sẽ nói qua cho ngươi tiến trình trị liệu. Ngươi hãy ghi nhớ mà thực hiện".

"Vâng, sư phụ".

"Được rồi. Tiểu Ngư Nhi, ngươi nghe cho kỹ".

"Huyết độc mà ta trúng phải thuộc về âm độc, do linh lực và máu huyết của người tu luyện Huyết Ảnh Tu La Công chuyển hoá mà thành, hết sức ghê gớm. Trước mắt, muốn triệt để hoá giải là chuyện bất khả thi. Chúng ta chỉ có thể đem nó tạm thời trấn áp. Có như vậy ta mới dùng vận hành Thiên Địa Na Di được...".

"May mắn, bên trong chiếc giới chỉ còn lại của ta có trữ một lọ Cửu Dương Chân Hoàn, đối với việc trấn áp huyết độc thiết nghĩ ít nhiều cũng hiệu nghiệm".

"Lát nữa, sau khi ta đem Cửu Dương Chân Hoàn phục dụng, tiểu tử ngươi giúp ta luyện hoá được lực, dẫn qua kỳ kinh bát mạch, lực phủ ngũ tạng... Hmm... Cách thực hiện như sau...".

Mới đầu thì không sao, Lăng Tiểu Ngư rất nghiêm túc lắng nghe, cẩn thận ghi nhớ. Nhưng càng về sau, thần sắc hắn càng trở nên khác lạ, hồng lên thấy rõ.

Đợi cho Lăng Thanh Trúc nói xong, lúc này hắn mới ngược mặt nhìn lên, ấp úng hỏi: "Sư phụ... Đệ tử... đệ tử phải trực tiếp động... động vào sao?".

"Động vào?" - Lăng Thanh Trúc tỏ ra nghi hoặc - "Động vào cái gì?".

"Sư phụ, ừm... cơ thể người".

Dường như đã hiểu ra vấn đề, Lăng Thanh Trúc lờm nhẹm một cái: "Sao? Bộ cơ thể ta trông khó coi lắm hay sao mà ngươi lo ngại như vậy?".

"Sư phụ, đệ tử không phải ý đó." - Lăng Tiểu Ngư vội thanh minh - "Ý của đệ tử là... hmm... Sư phụ, nam nữ... nam nữ thụ thụ bất thân".

Nam nữ thụ thụ bất thân? Lại là cái câu này...

Lăng Thanh Trúc chưa nghe còn đỡ, vừa nghe xong, trong dạ liền đâm ra bức bối. Nàng mím môi, sau một hồi lườm nguýt thì nói: "Tiểu Ngư Nhi, giờ đã là lúc nào rồi mà ngươi còn để tâm tới chuyện này? Ta đang bị trọng thương, là đang bị trọng thương đấy có hiểu không?".

"Với việc phải duy trì Thiên Địa Na Di, từng giờ từng khắc sinh mệnh của ta đều đang bị bào mòn. Ba ngày mất đi một năm nguyên thọ, một tháng là mười năm, hai tháng vị chi là hai mươi năm.. Tiểu Ngư Nhi, Thiên Địa Na Di không thể duy trì mãi được, chúng ta chẳng có nhiều thời gian đâu..".

"Lại nói... Thân thể bị đụng chạm là ta, thiết thòi là ta chứ đâu phải ngươi. Ngươi là nam nhân, ta đây mới là nữ nhân a... Ta không chấp, tiểu tử ngươi để ý cái gì?".

"Sự phụ...".

Lăng Tiểu Ngư nghe ân sư phân tích hồi lâu, cuối cùng cũng đã thông suốt. Hắn nhìn nàng, nói: "Sự phụ, đệ tử hiểu rồi. Đệ tử sẽ giúp người chữa trị".

...

Nửa giờ sau.

Giữa trời đêm tăm tối, trong gian phòng chật hẹp, quá trình chữa trị đã chính thức bắt đầu.

Trước tiên, Lăng Tiểu Ngư trút ra một viên Cửu Dương Chân Hoàn, đem cho Lăng Thanh Trúc phục dụng. Đợi nàng uống xong, hắn lập tức chỉnh lại tư thế, điều động linh lực. Cánh tay đưa ra, hắn đang toan chiếu theo những lời dặn dò ban nãy mà thực hiện thì nơi đối diện, tiếng Lăng Thanh Trúc chợt cất lên.

"Khoan đã".

Lăng Tiểu Ngư hạ tay xuống, ngờ vực: "Sự phụ, sao vậy?".

Lăng Thanh Trúc hết liếc xuống rồi lại liếc lên, hơi thiếu tự nhiên bảo: "Trước khi bắt đầu... y phục của ta... cần được cởi ra".

Lăng Tiểu Ngư: "....".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 217: Bắt đầu chữa trị

...

Vốn dĩ Lăng Thanh Trúc tính đợi đồ nhi hỏi han xong rồi mới trả lời, nhưng khổ nỗi nàng ngồi đợi cả buổi mà tên đệ tử của nàng vẫn cứ há mồm cứng đờ ra đó, cực chẳng đã nàng mới phải chủ động.

"Ngươi... Bộ mặt của ngươi như vậy là sao?".

"Này... Tiểu Ngư Nhi ngươi không phải đang cho rằng ta có tình đấy chứ?"

Lăng Thanh Trúc hỏi, hỏi xong thì chợt nhận ra những lời mình vừa nói hình như không ổn lắm. Nàng sửa ngay: "Ý ta là... Đây là việc bất buộc. Ta cũng là bất đắc dĩ..".

...

"Tiểu Ngư Nhi, thứ đan dược ta vừa dùng là Cửu Dương Chân Hoàn, dược lực của nó là thuần dương chi lực. Trong quá trình ngươi giúp ta điều trị, nhiệt lượng toả ra sẽ rất lớn..".

"Nếu là bình thường thì chả sao, nhưng hiện tại, khi ta không thể điều động chân nguyên cộng thêm cơ thể suy nhược này, ta căn bản là sẽ không chịu nổi. Nếu nhiệt lượng không kịp thoát ra ngoài thì ta chắc chắn sẽ bị nó giết chết đấy. Tiểu Ngư Nhi, ngươi đã hiểu chưa?".

Ân sư đã nói rõ ràng như thế, Lăng Tiểu Ngư làm sao lại chẳng tường minh. Chi là... Hiểu là một chuyện, đón nhận ra sao thì đó lại là chuyện khác.

Mặt nhăn mày nhó, hắn cố hỏi: "Sự phụ, nhất định... nhất định phải cởi sao? Chúng ta không thể dùng cách khác?".

"Cách? Cách gì?".

Lăng Thanh Trúc vẫn ngược: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi tưởng chúng ta đang ở Thiên Kiếm Môn chắc? Tiểu tử ngươi nên biết là hiện giờ chúng ta không có nhiều điều kiện, còn bản thân ngươi thì tu vi lại quá thấp".

"Tiểu Ngư Nhi, đây là trường hợp đặc biệt, vì vậy... Vì vậy ta nghĩ chúng ta có thể tạm thời bỏ qua lễ tiết".

"Nhưng mà sư phụ...".

"Haizz...".

Lăng Thanh Trúc cúi đầu thở dài, thanh âm chợt trở nên buồn bã: "Tiểu tử ngươi nếu quan trọng lễ tiết như vậy, thế thì thôi đi. Lăng Thanh Trúc ta sống cũng đủ lâu rồi... Cùng lắm là chết thôi...".

"Sư phụ...".

...

Bỏ mặc Lăng Thanh Trúc, đứng nhìn nàng chết, Lăng Tiểu Ngư há lại đành tâm?

Nàng đã nuôi dưỡng hắn bao nhiêu năm, đã mấy phen vì hắn mà dấn thân vào nguy hiểm. Cả chuyện lần này, nàng ra nông nổi như hôm nay, hết thầy cũng bởi vì muốn ra ngoài thu thập tài liệu, giúp hắn luyện chế một lô Trường Sinh Đan hoàn mỹ nhất.

Lăng Thanh Trúc nàng làm nhiều thứ cho hắn như thế, giờ nàng thân trong hiểm cảnh, Lăng Tiểu Ngư hắn lẽ nào ngó lơ?

Lễ tiết? Thôi thì tạm gác qua một bên vậy.

Hít nhẹ một ngụm lương khí, Lăng Tiểu Ngư cuối cùng quyết định: "Sư phụ, đệ tử sẽ không để người chết đâu".

...

"Thằng ngốc ngươi rốt cuộc cũng chịu thông suốt...".

Lòng nhẹ nhõm thở ra, Lăng Thanh Trúc ngẩng đầu lên, thanh âm vậy mà mang theo chút dỗi hờn: "Hừ... Ta còn tưởng tiểu tử ngươi sẽ vì bảo vệ lễ tiết của mình mà để ta tự sinh tự diệt chứ".

"Tiểu tử ngươi...".

Lăng Thanh Trúc đang nói bỗng ngưng, hai hàng chân mày cau chặt.

Thấy nàng như vậy, Lăng Tiểu Ngư mới vội hỏi: "Sư phụ, người sao vậy?".

"Úm...".

Lăng Thanh Trúc cắn răng, bảo: "Tiểu Ngư Nhi, được lực của Cửu Dương Chân Hoàn đã bắt đầu tan ra. Nó đang tác động tới huyết độc".

"Sư phụ, vậy... vậy người mau để đệ tử trợ giúp".

"Úm".

...

Lăng Thanh Trúc chờ thêm một lúc vẫn chưa thấy đồ nhi làm ra động tĩnh gì, liền giục: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi còn thù người ra đó làm gì? Mau giúp ta côi y phục".

...

"Tiểu Ngư Nhi, ta sắp bị thiêu chết rồi đây!".

Liên tiếp bị ân sư thúc giục, liếc qua lại thấy thần sắc nàng đã bị nhiệt lượng khiến cho ửng hồng, Lăng Tiểu Ngư đành nhắm mắt đưa tay, theo đúng nghĩa đen.

Chứng kiến hành động ấy của hắn, Lăng Thanh Trúc vừa bực lại vừa buồn cười: "Tiểu tử ngươi làm cái trò gì đấy? Ngươi nhắm mắt như vậy thì làm sao giúp ta điều trị? Lát nữa ngươi còn phải đem được lực dẫn qua kỳ kinh bát mạch của ta đấy".

Kinh mạch, huyết đạo, vị trí đâu phải ít. Chỉ cần sai sót một chút thôi cũng đủ khiến Lăng Thanh Trúc nàng khổ sở rồi. Tệ nhất, nói không chừng còn có thể uy hiếp tới tính mạng của nàng.

Nên nhớ, thân thể nàng bây giờ yếu nhược lắm a!

Có lẽ đã nghe ra điều ân sư lo ngại, Lăng Tiểu Ngư trấn an: "Sư phụ, không sao đâu. Lúc chữa trị đệ tử sẽ tập trung sử dụng thần thức, sẽ chẳng dễ xảy ra sai sót nào đâu".

"Thần thức?".

Lăng Thanh Trúc nhìn đồ nhi như nhìn một kẻ ngốc: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi dùng thần thức với dùng cặp mắt thì có gì khác nhau? Chẳng phải đều sẽ thấy hết mọi thứ?... Hừm... So với cặp mắt thì thần thức còn thấy được nhiều thứ hơn nữa a".

"Sư phụ, đệ tử... đệ tử không có ý đó".

"Chắc...".

Lăng Thanh Trúc tắc lưỡi, tỏ ra thiếu kiên nhẫn: "Tiểu Ngư Nhi, tiểu tử ngươi bớt bầy vẽ đi. Có nhìn thấy không? Ta đang sắp chết rồi đây này".

"Ngươi còn không mau giúp ta cỡi y phục!".

Câu trước nhẹ nhàng, nhưng câu sau thì tức khí đã trào dâng như thác đổ. Trước cái uy của ân sư, Lăng Tiểu Ngư khó tránh bị giật mình. Hắn lấy hết can đảm mà đưa tay về phía thắt lưng của nàng. Bộ dáng khẩn trương vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 218: Một phút yếu mềm

Theo động tác cứng nhắc của họ Lăng, từng lớp y phục được vạch ra, rồi được cởi xuống.

Ban đầu là trường y bên ngoài, tiếp đến là lớp bạch y bên trong, sau cùng thì tới nội y...

Tại bước này, cánh tay Lăng Tiểu Ngư đã dừng lại, thôi không di chuyển nữa.

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi... còn đợi cái gì nữa? Mau... mau cởi ra".

"Ừc...".

Lăng Tiểu Ngư nuốt xuống một ngụm nước bọt...

"Ừc...".

... Rồi lại nuốt thêm một ngụm nữa.

Khó khăn lắm, cánh tay của hắn mới lại được nâng lên.

...

"Hờ... ờ... hờ...".

"Hừ... ừ...".

Trong tiếng thờ mà không biết là của Lăng Thanh Trúc hay của chính bản thân mình, sau một hồi nhọc nhằn, Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc cũng thành công đem phần nội y phía trên tháo xuống. Ngay tức thì, một cặp tuyết lê trắng mịn căng tròn hiện ra.

...

Lăng Tiểu Ngư thề là hắn không hề có ý định sẽ ngắm nghía gì cặp tuyết lê kia, thế nhưng chẳng hiểu tại sao, khi mà chúng được phơi bày ra thì hai mắt hắn, nó lại cứ nhìn chăm vào đấy, không rời dời đi. Mãi đến lúc bị chính chủ nhân của cặp tuyết lê nhắc nhở, lúc này hắn mới hoàn hồn, vội xoay đầu sang hướng khác.

Trên trán chẳng biết từ bao giờ đã ướt đầm mồ hôi, Lăng Tiểu Ngư vừa thở vừa nói: "Sư phụ... đệ tử... đệ tử không cố ý...".

Không cố ý?

"Hừ... Rành rành đã nhìn chăm chăm như thế mà còn bảo là không cố ý".

Ngoài miệng thì nói vậy nhưng thực chất trong lòng, Lăng Thanh Trúc chả so đo gì lắm. Hơn ai hết, nàng ý thức được sức mị hoặc của mình, cũng đồng thời hiểu rõ phẩm chất con người Lăng Tiểu Ngư.

Đứa đồ nhi này của nàng, tâm tính vẫn còn non nớt lắm. Đặc biệt là đối với chuyện nam nữ, hẳn thực chẳng hơn gì một tờ giấy trắng..

Tuy nhiên, nói thế không có nghĩa Lăng Thanh Trúc xem nhẹ chuyện này. Thực ra thì... nàng cũng đang hết sức ngại ngùng. Nói sao thì nàng vẫn là nữ nhân, lại còn là trinh nữ. Mấy trăm năm qua, nàng đã bao giờ khoả thân trước mặt người khác đâu..

Bình thân ư? Da mặt Lăng Thanh Trúc nàng còn chưa luyện được tới trình độ đó.

Thần tình khó xử, Lăng Thanh Trúc hết cúi nhìn mảnh nội y phía dưới lại ngẩng xem đồ nhi trong tư thế ngoảnh mặt quay lưng, môi mấp máy muốn nói lại thôi.

Mở miệng kêu hắn cời giúp ư?

Chuyện này...

Lăng Thanh Trúc chỉ nghĩ thôi thì đã thấy xấu hổ lắm rồi.

...

Lăng Tiểu Ngư không chủ động, Lăng Thanh Trúc thì lại không thể mở lời. Kết quả là sau một hồi, mảnh nội y kia vẫn còn vẹn nguyên đeo bám như cũ.

Nhưng... tình trạng đó đã chẳng duy trì quá lâu.

Với lượng nhiệt đang toả ra ngày một lớn, Lăng Thanh Trúc có muốn cũng không thể ngồi im được nữa. Nàng cắn răng, cố gắng nâng lên cánh tay vô lực, hướng đến nội y bên dưới.

"Ừ...".

"Ừm...!".

Một lần, rồi lại một lần, Lăng Thanh Trúc cố đem mảnh y phục cuối cùng cời ra. Nhưng, sức của nàng, nó yếu quá. Sau bao nỗ lực, thất bại vẫn hoàn thất bại.

Cái cảm giác bất lực, rồi ảm ức, chúng bắt đầu bủa vây lấy nàng, khiến nàng bật khóc...

Từ trong đôi mắt thâm sâu ngập tràn trí tuệ, những giọt nước đã lặng lẽ tuôn thành dòng, lăn dài trên má giai nhân...

Một chân nhân cảnh hậu kỳ? Một vị phong chủ cao cao tại thượng của Thiên Kiếm Môn? Hay một cường giả tính tình cổ quái? Một vị sư phụ hung hăng thường ngày mắng chửi, đánh đập đồ nhi của mình?

Tất cả đều không phải. Hiện tại, Lăng Thanh Trúc chỉ đơn giản là Lăng Thanh Trúc, một nữ nhân như bao nữ nhân khác. Cũng biết xấu hổ. Cũng biết bối rối. Cũng biết thương tâm. Và... nàng cũng biết khóc...

Tu sĩ suy cho cùng cũng chỉ là con người. Mà người thì... ai lại chả có phút giây mềm yếu. Thật sự, ngay lúc này đây, Lăng Thanh Trúc rất cần có người giúp đỡ.

May sao, trong khoảnh khắc mà nàng yếu đuối nhất ấy, một bàn tay đã kịp thời vươn ra nắm lấy tay nàng.

Nhận ra sự vỗ về nọ, Lăng Thanh Trúc mở mắt ra nhìn. Vừa lúc, ngồi nơi đối diện, tiếng Lăng Tiểu Ngư truyền đến: "Sư phụ, đệ tử xin lỗi. Đều là đệ tử không tốt...".

"Tiểu Ngư Nhi...".

...

Nước mắt đến nhanh rồi cũng đi nhanh. Với tâm trạng đã phần nào lắng dịu, Lăng Thanh Trúc quên đi xấu hổ, bảo: "Tiểu tử nguoi còn muốn ngồi nhìn bao lâu nữa? Còn không mau giúp ta cời y phục... Nguoi mà không cời... Lát nữa đem xác ta đi chôn luôn đi là vừa".

"Sư phụ, vậy... đệ tử đắc tội".

Nói đoạn, Lăng Tiểu Ngư đưa cả hai tay về trước, tìm đến hạ thân Lăng Thanh Trúc. Hắn cắn răng, cố lấy hết dũng khí mà đem thứ che đậy cuối cùng kéo ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 219: Vô đề

Trong cả đời mình, tính đến hôm nay, có lẽ khoảnh khắc này là đặc biệt nhất đối với Lăng Tiểu Ngư. Chưa bao giờ tâm tình hắn lại quái lạ như thế. Khản trương? Có. Ngại ngùng? Có. Hoang mang? Có. Tội lỗi? Cũng có nốt...

Cảm xúc, nó rất nhiều.

Nhưng, dẫu nhiều hơn nữa, cuối cùng rồi cũng chả để làm chi, tất cả đều tan biến. Điểm mấu chốt nhất, thứ sẽ biến thành ký ức sâu đậm, nó lại không phải cảm xúc. Hình ảnh, đây mới là những gì sẽ tồn tại mãi mãi.

Hiện tại, sau khi mảnh y phục cuối cùng được kéo xuống thì tay chân Lăng Tiểu Ngư cũng đã hoàn toàn bất động. Khuôn mặt hắn, nó cũng là như thế.

Tất nhiên, chẳng phải tự dung mà Lăng Tiểu Ngư trở nên như vậy. Đờ ra, hết thấy đều bởi vì Lăng Thanh Trúc cả thôi.

Nếu như ban nãy, một cặp tuyết lê trắng nõn căng tròn đã làm Lăng Tiểu Ngư không nỡ dời mắt thì bây giờ, nơi tư mật phía dưới lại càng "ghê gớm" hơn nữa, khiến hắn thất hồn lạc phách, tâm trí đình trệ.

Hắn... gần như đã chẳng còn suy nghĩ gì được nữa.

Không giống huyễn cảnh mà Âm Tiểu Linh từng thi triển ở khách điểm Nhục Lai, nơi hạ thân Lăng Thanh Trúc, cánh rừng u minh thật là thừa thớt lắm. Có cây ít tới nỗi chỉ cần thoáng liếc qua thôi cũng đủ thấy rõ ràng bên dưới rồi.

Đồng ý là đôi chân Lăng Thanh Trúc đang khép đấy, nhưng... Khép thì khép, có chặt đến mấy thì cũng đâu thể che hết phần da thịt phồng phao kia được. Huống hồ... nó lại còn trắng hồng như vậy...

(Còn tiếp...)

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 220: Tận cùng xấu hổ

Mới đầu, bởi do đang nhắm nghiền hai mắt nên Lăng Thanh Trúc đã không nhận ra được sự thất thần của đồ nhi, nhưng qua một lúc, khi im ắng dừng lại quá lâu, nằng rớt cục cũng ngờ ngợ có gì đó bất ổn. Và thế là một trong hai con mắt của nằng hé ra.

Chưa xem còn tốt, vừa mới xem xong, khuôn mặt nằng đã liền đỏ hết cả lên.

"Tiểu Ngư Nhi!".

Thanh âm đầy tức khí, Lăng Thanh Trúc nói mà như hét: "Người đang nhìn cái gì đấy?!".

...

"Sự phụ, đệ tử...".

Lăng Tiểu Ngư muốn giải thích, nhưng chợt nhận ra mình chẳng còn lời nào để giải thích nữa cả. Hành vi của hắn, nó rõ ràng là không thể thanh minh...

...

Vô lực ngồi trên giường, Lăng Thanh Trúc trông thấy đồ nhi cúi đầu hối lỗi thì tâm tình cũng nhanh chóng bình ổn. Cảm nhận được huyết độc trong người đang sắp bạo động, nằng cố dẹp đi xấu hổ, bảo: "Còn ngồi đó làm gì? Mau giúp ta".

"V-Vâng".

...

Lăng Tiểu Ngư ứng tiếng xong thì lập tức xoay đầu ngo lại. Chỉ là, khi ánh mắt vừa chạm tới hạ thân Lăng Thanh Trúc, hắn đã vội vã dời đi ngay.

Khăn trương lại càng thêm khăn trương, hấn vươn tay giữ lấy đôi chân thon thả yêu kiều, giúp nàng điều chỉnh tư thế. Trước là chân phải, sau đó là...

Không còn sau đó nữa. Lãng Tiểu Ngư, hấn đã vừa ngưng động tác.

Lý do?

Cũng không có gì. Chỉ là khi cảm chân Lãng Thanh Trúc xếp lại, bởi quá vội, cồi lòng bối rối, những ngón tay của Lãng Tiểu Ngư hấn đã vô tình đụng trúng hạ thân, chính ngay tại vùng cấm địa. Cánh rừng u minh thừa thốt cùng lớp da thịt phồng phao kia, hấn hoàn toàn cảm nhận được...

Tựa như có luồng điện vừa chạy qua tay, Lãng Tiểu Ngư giật bắn người, ngã hấn ra nền nhà, miệng há hốc nói chẳng thành câu...

"Sur... sur..."

"Đệ tử... Đ..."

...

Lãng Tiểu Ngư đã thực sự hoảng loạn. Phản ứng của hấn chứng minh cho điều đó.

Sự sợ hãi kia, Lãng Thanh Trúc đương nhiên thấy được. Nàng nhìn rất rõ.

Nhưng... nhìn được thì sao chứ?

Sợ hãi? Còn có nghĩa lý gì?

Lãng Tiểu Ngư hấn có "ăn năn hối hận" gấp trăm ngàn lần đi nữa thì cũng đâu thể thay đổi được sự thật, rằng tay hấn đã vừa mới chạm vào... cái chỗ đó của nàng.

Thiên địa thánh thần ơi... Cả đời mình, Lãng Thanh Trúc nàng vẫn luôn giữ thân như ngọc a...

Phải. Đúng là Lãng Thanh Trúc nàng chấp nhận cho hấn đụng chạm, nhưng đó là bên trên! Khu vực phía dưới khác mà!

Khoan đã!

Chợt nghĩ tới điều gì, Lãng Thanh Trúc chậm chậm đưa mắt nhìn xuống hạ thân mình...

...

Độn thổ, đó là tất cả những gì mà Lãng Thanh Trúc mong muốn nhất lúc này. Con tim yếu đuối của nàng, nó thực đã không còn chịu đựng nổi nữa.

Nhìn xem, đũa đệ tử gốc của nàng đã biến nàng thành bộ dạng gì thế này?

Ban nãy, dù cho có lơ lờ thì ít ra cái chốn tư mật, đa phần vẫn được che đi. Thế nhưng bây giờ... Hai chân nàng, nó không còn khép chặt nữa. Một trong số đó đã được Lãng Tiểu Ngư xếp co lại!

Nếu như vừa rồi chỉ hở ra một góc rừng u minh thừa thốt cùng chút da thịt trắng trắng hồng hồng thì hiện tại, gần như toàn bộ đều đã được phơi bày. Mọi thứ... Tất cả...

"Lãng... Tiểu... Ngư...!!!!".

...

Đã lâu... Rất lâu rồi Lãng Thanh Trúc mới gọi đích danh Lãng Tiểu Ngư. Có thể thấy, tại thời khắc này đây, nàng đã không còn xem hấn là đũa đệ tử gốc ghéch của mình nữa.

Sau những gì vừa mới xảy ra thì điều đó cũng không quá khó hiểu. Thậm chí, kể cả khi nàng có xuống tay hạ sát Lãng Tiểu Ngư đi nữa.

Giả định?

Thực ra thì trong đầu mình, Lãng Thanh Trúc đang có ý định đó đấy. Cặp mắt sắc hơn cả lưỡi dao kia của nàng, nó đã nói lên tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 221: Người cứu đờ đờ

Sát ý có dâng, sát tâm có trào, nhưng đến cuối cùng chúng cũng bị đánh tan đi. Bởi độc tố.

Huyết độc, nó đã bắt đầu bộc phát.

"Sư phụ!"

Chứng kiến dòng máu đỏ tươi vừa tràn ra khỏi miệng Lăng Thanh Trúc, Lăng Tiểu Ngư quên luôn sợ hãi, lập tức lao tới bên giường.

"Sư phụ! Sư phụ!"

"Phải rồi, liệu thương... Ta phải giúp người liệu thương..."

"Nhớ" lại nhiệm vụ của mình, Lăng Tiểu Ngư khẩn trương chỉnh lại tư thế cho ân sư, bắt đầu điều động linh lực, chiếu theo những căn dặn trước đó của nàng mà tiến hành chữa trị...

...

Quá trình trấn áp độc tố đã diễn ra khá lâu, những hai canh giờ mới kết thúc. Và khi nó kết thúc thì cũng là lúc linh lực trong người Lăng Tiểu Ngư đã gần như cạn kiệt.

Chẳng có gì lạ. Lăng Tiểu Ngư là ai chứ? Hắn bắt quá chi là một tên đệ tử chân truyền với tuổi đời chưa đến ba mươi của Thiên Kiếm Môn. Tu vị của hắn, bắt quá chi là vãn đỉnh trung kỳ. Giúp một vị chân nhân hậu kỳ trị liệu, đó thực sự là việc quá sức. Kể cả khi nó có vô cùng đơn giản đi nữa.

Thành thật mà nói thì trong suốt quá trình chữa trị, Lăng Tiểu Ngư đã phải rất cố gắng mới kiên trì được đến giây phút cuối cùng mà không để xảy ra bất cứ một sai sót nào.

May mắn, trời không phụ người có tâm, sau tất cả, mọi thứ đều hoàn hảo. Huyết độc trong người Lăng Thanh Trúc, nó hiện đã an tĩnh trở lại. Dược lực của Cửu Dương Chân Hoàn cũng là như thế, đã được luyện hoá hoàn toàn...

...

Khí sắc đã tốt lên thấy rõ, Lăng Thanh Trúc chậm chậm mở ra đôi mắt. Nàng nhìn đứa đệ tử trung hậu vẫn còn đang ngồi trước mặt, quan sát một hồi thì bỗng chợt mỉm cười.

"Tiểu Ngư Nhi, tại sao ngươi lại chảy máu mũi?"

Chảy máu mũi?

Lăng Tiểu Ngư nghe xong thì ngờ vực, đưa luôn cánh tay lên mũi, quẹt ngang một đường. Chừng hạ xuống xem thì... Quả như Lăng Thanh Trúc nói, mũi hắn đúng là có máu đang chảy.

"Sư phụ, đệ tử..."

"Lăng... Tiểu... Ngư..."

Lăng Thanh Trúc cố sức nghiêng răng, phát từng tiếng một: "Nói. Ngươi có phải... có phải đã nghĩ bậy hay không?!"

"Sư..."

Lăng Tiểu Ngư theo phản xạ rời khỏi chiếc giường, lắc đầu nguầy nguậy: "Sư phụ, đệ tử... đệ tử không có!"

"Không có?" - Lăng Thanh Trúc tiếp tục chất vấn - "Nếu không nghĩ bậy thì tại sao ngươi lại chảy máu mũi?"

"Đệ tử..."

"Lăng Tiểu Ngư, ta muốn giết ng... khục khục..."

"Sư phụ!"

...

...

Sau bao khó khăn vất vả, đủ loại tâm tình, quá trình trị liệu rốt cuộc cũng chính thức khép lại. Tất nhiên là tạm thời.

Huyết độc mà Đồ Tam Nương ban tặng há đâu đơn giản?

Cửu Dương Chân Hoàn phẩm cấp đúng rất cao đấy, nhưng muốn trấn áp huyết độc, một viên còn lâu mới đủ. Theo như tính toán của Lăng Thanh Trúc thì tối thiểu phải là mười viên. Như vậy cũng tức là nói, Lăng Thanh Trúc nàng vẫn cần sự trợ giúp của Lăng Tiểu Ngư thêm chín lần nữa.

Chín, con số không lớn. Trước đó, Lăng Thanh Trúc cũng cho là như vậy, chẳng quá đề tâm. Có điều bây giờ, nàng lại hết sức bận lòng.

Quá trình chữa trị, nó "khó khăn" hơn nàng tưởng rất nhiều. Nàng đã không lường được khi mình phơi bày thân thể, "sự cố" sẽ phát sinh nhiều tới như vậy. Và nàng, nàng sẽ cảm thấy xấu hổ tới như vậy.

Yêu mà quý quái, bất kể có hung hăng tới đâu, bộ dạng có gớm ghiếc cỡ nào, Lăng Thanh Trúc nàng đều chưa bao giờ sợ hãi. Nam nhân nhân loại? Càng không đáng nhắc.

Trong thiên hạ, trừ bỏ Âm Thiên Chiêu - tông chủ Huyết Linh Tông - đã sớm bị tiêu diệt ra thì làm gì còn có nam nhân nào áp chế được nàng? Ngay đến Cơ Thành Tử còn phải ăn trái đắng của nàng nữa là.

Nói tóm lại, kể từ thời điểm tiếp nhận vị trí phong chủ Trúc Kiếm Phong, Lăng Thanh Trúc nàng đã luôn đứng trên kẻ khác, chưa một nam nhân nào có đủ bản sự khiến nàng phải mất đi kiểm soát.

Vậy mà hôm nay...

Lần đầu tiên Lăng Thanh Trúc nàng đã biết thế nào là tận cùng xấu hổ. Lần đầu tiên nàng phải bắt lực ngồi nhìn, thương tâm bật khóc...

Là ai? Ai đã khiến nàng trở nên mềm yếu và đáng thương như thế?

Chính là Lăng Tiểu Ngư, tên đồ đệ thật thà ngốc nghếch của nàng...

Đệ tử ư? Trải qua một đêm xấu hổ nhường ấy, Lăng Thanh Trúc nàng khó lòng còn có thể xem hấn là đệ tử như trước được nữa.

Đệ tử thì cũng là nam nhân a. Mà đã là nam nhân, mấy kẻ lại chẳng động tâm trước một nữ nhân xinh đẹp đang khoả thân phơi bày mọi thứ ngay trước mặt?

Nên nhớ, Lăng Tiểu Ngư hấn không phải hoà thượng, cũng không phải thánh nhân. Hấn chỉ là một tu sĩ bình thường với tu vị yếu kém, định lực mỏng manh. Hấn làm sao kiểm soát được bản thân mình?

Trong quá trình trợ giúp nàng luyện hoá được lực, trấn áp độc tố, đã không ít lần hấn mất bình tĩnh rồi a. Ngay đến máu mũi còn chảy ra kia mà...

"Hừ... Nếu mà hấn trấn định được thì đã chẳng đụng chạm ta như vậy. Và ta, ta cũng sẽ không bối rối, khó xử tới như vậy".

"Lăng Tiểu Ngư, tiểu tử nguoi đã biến ta thành một kẻ thảm hại chỉ muốn tìm cái lỗ chui xuống... Tất cả đều là lỗi của nguoi...".

"Lăng Tiểu Ngư à Lăng Tiểu Ngư, tiểu tử nguoi cứ đợi đó. Tới lúc có thể điều động được linh lực, Lăng Thanh Trúc ta nhất định sẽ tính sổ với nguoi. Cả vốn lẫn lời".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 222: Hai tháng

Dạy dỗ cho đồ nhi một trận, đây là điều mà Lăng Thanh Trúc đã nghĩ, và toan tính thực hiện. Rất đổi quyết tâm.

Chỉ là...

Đề từ ý nghĩ chuyển hoá thành hành động, quãng đường cần đi, đôi lúc nó lại xa xôi dữ lắm. Nhất là ở trong trường hợp phải nhẫn nhịn đợi chờ...

Kể từ sau cái đêm xấu hổ nọ, tính đến nay cũng đã được hai tháng rồi. Suốt quãng thời gian ấy, Lăng Thanh Trúc thực đã không ít lần nghiêng răng dọa nạt, nguyên rủa Lăng Tiểu Ngư. Công khai lẫn âm thầm.

Nhưng rồi...

Ngày tháng trôi qua, theo những lần chữa trị, cảm xúc của Lăng Thanh Trúc cũng từ từ thay đổi. Ác niệm giảm bớt, thiện cảm tăng lên.

Da thịt nàng đúng là vẫn bị Lăng Tiểu Ngư đụng chạm đấy, mỗi lần bị đụng chạm và phát hiện hấn có hành vi bối rối, mất đi tự chủ, Lăng Thanh Trúc

nàng đứng là cũng tức giận đấy, tuy nhiên... Trừ bỏ bức tức và xấu hổ thì trong lòng nàng, nó vẫn còn tồn tại một loại cảm xúc khác nữa: sự biết ơn.

Mỗi lần trợ giúp nàng luyện hoá được lực, trấn áp độc tố xong, Lăng Tiểu Ngư hẳn đều rơi vào trạng thái suy kiệt. Về mặt môi hân in trên khuôn mặt ấy, Lăng Thanh Trúc nàng há đầu lại chẳng nhìn thấy?

Nàng thấy rất rõ. Cũng nghe rành mạch. Những tiếng thở nhọc nhằn, chúng đã truyền đến đôi tai nàng. Giống như bây giờ vậy.

...

"Phù... ừ...".

Ngồi trên giường, sau tiếng thở mạnh, Lăng Thanh Trúc từ từ mở ra đôi mắt. Nàng im lặng nhìn đồ nhi một lúc, rồi chuyển mình đứng lên, chậm rãi đặt chân bước xuống.

Sau hai tháng trời phải liên tục duy trì, hiện tại thì bí pháp Thiên Địa Na Di đã được thu hồi, vậy nên việc nàng có thể tự do hành động cũng không có gì khó hiểu. Đáng lưu tâm đây, hoá chẳng là thái độ, cử chỉ của nàng.

Môi cong lên, mày nhíu lại, Lăng Thanh Trúc dừng ở trước mặt Lăng Tiểu Ngư, cách hẳn khoảng tầm ba bước chân. Rồi nói: "Tiểu Ngư Nhi, tiểu tử ngươi có gan làm lại không có gan chịu. Biết hôm nay là lần trị liệu cuối cùng, ta sẽ khôi phục hành động nên liền lần ra ngủ...".

"Hừm... Tiểu tử ngươi rõ ràng là làm nhiều chuyện xấu, có tật giật mình...".

"Trốn tội", đấy là danh từ mà Lăng Thanh Trúc đang gán cho đệ tử của mình. Chính miệng nàng đã thốt ra những lời như vậy.

Có điều, xét đi thì cũng phải xét lại. Lời nói của Lăng Thanh Trúc tuy là gán ghép, là cáo buộc đấy, nhưng giọng điệu đâu này?

Thanh âm kia, nó nào giống giận dữ, chán ghét. Đang hờn dỗi thì đúng hơn.

Lại nói, thiên hạ có câu "Tri nhân, tri diện, bất tri tâm". Những lời thốt ra bên ngoài và tâm ý còn lưu giữ bên trong, ai dám khẳng định rằng chúng đồng nhất?

Hãy nhìn xem. Nếu thực oán trách Lăng Tiểu Ngư thì tại sao bây giờ Lăng Thanh Trúc còn chưa xuống tay trừng phạt?

Lăng Tiểu Ngư đã nằm lần ra ngủ? Vậy thì sao chứ? Với tính khí của Lăng Thanh Trúc nàng, nói gì ngủ, dù là đang bị thương bất tỉnh nàng cũng có thể lòi ra đánh đập nữa là. Trong quá khứ, chuyện tương tự đã từng xảy ra rồi a.

Căn bản là Lăng Thanh Trúc nàng không muốn, đơn giản vậy thôi. Hề phạm là người từng quen biết và kiến thức qua ngoại hiệu "quái nhân" của nàng, tin tưởng ai nấy đều sẽ nhận ra điều đó. Ấy thế mà bản thân Lăng Thanh Trúc, nàng lại không chịu thừa nhận.

Nhẹ chép môi, nàng tiếp tục lầu bầu: "... Tiểu tử ngươi đừng tưởng cứ ngủ đi là xong. Ngươi trốn được một ngày chứ làm sao trốn được cả đời?".

"Cái tội của ngươi lớn lắm. Ta sẽ không đơn giản mà bỏ qua cho ngươi đâu...".

Nói đoạn, Lăng Thanh Trúc siết tay thành nắm, nhắc chân tiến sát. Hạ người ngồi xuống bên cạnh Lăng Tiểu Ngư, nàng di chuyển nắm tay tới gần khuôn mặt hắn.

Cứ thế, nàng dễ yên một lúc, cuối cùng thì chậm rãi buông ra. Thay vì đánh đập thì nàng lại áp bàn tay lên má đồ nhi, dịu dàng khẽ thốt: "Tiểu tử ngốc, mặt mũi hắc hắc hết cả rồi...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 223: Khang phục

Sáng hôm sau.

Khi mặt trời đã lên được tầm một sai tay thì cũng là lúc Lăng Tiểu Ngư bắt đầu cựa quậy. Kèm theo một tiếng "ưm" khẽ, đôi mắt thâm quầng của hắn cũng từ từ mở ra.

Vị trí hắn nằm vẫn y như cũ, trên nền nhà. Thế nhưng gối chần thì... Hắn nhớ rõ là tối qua, lúc Lăng Tiểu Ngư hắn thiếp đi, trên nền nhà vốn dĩ làm gì có chần gối.

"Chắc là sư phụ đã kê gối và đắp chần cho ta".

"Sự phụ đối với ta thật tốt".

Nghĩ tới ân sư, Lăng Tiểu Ngư mới đưa mắt tìm kiếm. Phát hiện chiếc giường đã trống không từ bao giờ, lúc này hắn mới mau chóng đứng dậy, hướng bên ngoài bước ra.

Rất nhanh, thân ảnh Lăng Thanh Trúc đã hiện lên trong tầm mắt hắn.

Thì ra Lăng Thanh Trúc nàng cũng chẳng đi đâu xa, vẫn ở bên trong căn nhà thôi. Hiện tại, nàng chính là đang cùng với Tô Phúc Đường ngồi trò chuyện với nhau.

...

Nhận ra sự có mặt của Lăng Tiểu Ngư, phía bên này, Tô Phúc Đường xoay đầu lại, mỉm cười chào hỏi: "Tiểu Ngư, đệ dậy rồi à?".

"Đệ", tiếng xưng hô khá là thân mật. Dù vậy, Lăng Tiểu Ngư cũng không thấy có gì bất ổn. Hai tháng, ngắn ấy thời gian đã là quá đủ cho hắn làm quen rồi.

Lại nói, lối xưng hô này vốn dĩ chẳng do Tô Phúc Đường khởi xướng, là bởi do sự phụ hắn đề nghị đấy.

Khoé môi nhếch nhẹ, Lăng Tiểu Ngư gật đầu với Tô Phúc Đường: "Phúc Đường tỷ, tỷ dậy sớm".

"Khục...".

Khá "trùng hợp", thời điểm Lăng Tiểu Ngư vừa mới dứt câu thì nơi đối diện, một tiếng ho vì sặc nước cũng cất lên. Chủ nhân thanh âm, dĩ nhiên không phải Tô Phúc Đường.

Đem tách trà trên tay bỏ xuống, Lăng Thanh Trúc quay người lại. Nàng liếc Lăng Tiểu Ngư, ý tứ chê trách: "Tướng công, chàng có biết là mặt trời đã lên từ lâu lắm rồi không?".

"Không phải Phúc Đường tỷ dậy sớm mà là do chàng dậy quá muộn".

"Thanh Trúc, muội sao lại trách Tiểu Ngư đệ?".

Tô Phúc Đường cười cười, bảo: "Tiểu Ngư đệ dậy trễ, tất cả còn không phải do muội ư".

"Do muội?".

Lăng Thanh Trúc nghi hoặc: "Tại sao lại do muội? Đêm qua muội cũng đâu có làm gì chàng ấy".

Tô Phúc Đường: "...".

Lăng Tiểu Ngư: "...".

...

Có một điều mà cả Lăng Tiểu Ngư và Tô Phúc Đường đều buộc phải công nhận, đó là phong cách đối đáp của Lăng Thanh Trúc đôi khi rất dễ khiến người ta hiểu lầm.

"Đêm qua muội cũng đâu có làm gì chàng ấy"? Nói thế khác nào bảo ngoại trừ đêm qua thì mọi khi vẫn thường "làm gì" đó?

"Hừm...".

Tô Phúc Đường che tay hắng nhẹ, trực tiếp nói thẳng chứ không dám vòng vo khúc nào nữa: "Thanh Trúc, ý ta là... Ừm, Tiểu Ngư đệ dậy trễ, nguyên do hẳn vì đã quá quan tâm chăm sóc cho muội. Đạo này ta thấy đệ ấy đã tiêu tụy đi khá nhiều".

"Tiêu tụy?".

Lăng Thanh Trúc ngó qua nhìn Lăng Tiểu Ngư, nhưng rất nhanh đã lại quay mặt đi nơi khác, miệng lẩm bẩm: "Bộ nhiều tới vậy sao...".

"Hi...".

Ngồi bên cạnh, Tô Phúc Đường nhẹ lắc đầu. Nàng chuyển thân đứng dậy, đoạn bảo: "Được rồi. Phu thê hai người cứ ở đây trò chuyện, bây giờ ta phải xuống bếp".

"Phúc Đường tỷ, để muội xuống giúp tỷ".

Câu còn chưa dứt thì Lăng Thanh Trúc đã nhấc mông khỏi ghế, nhưng vừa định bước theo thì đã liền bị Tô Phúc Đường ngăn lại. Tô Phúc Đường trách

cứ: "Coi muội kia, mới xuống giường được đã không chịu an phận rồi".

"Hừm, sức khỏe của muội còn yếu như vậy thì giúp được cái gì chứ? Được rồi, muội cứ yên ổn ngồi ở đây cho ta nhờ. Ta cũng không muốn bị Tiểu Ngư đệ giận hờn trách móc đâu".

"Cái gì mà giận hờn trách móc... Chàng ấy dám sao...".

...

...

Mặc dù Lăng Thanh Trúc đã cố nài nỉ nhưng Tô Phúc Đường vẫn trước sau như một, thủy chung không đồng ý để nàng xuống bếp cùng mình. Bất đắc dĩ, Lăng Thanh Trúc đành phải thuận theo, ở lại trò chuyện với Lăng Tiểu Ngư - vị tướng công trên danh nghĩa của mình.

Thái độ hờ hững, họ Lăng gõ gõ ngón tay xuống bàn, bảo với người đang đứng gần đó: "Ngồi xuống đi".

...

"Sur...".

Lăng Tiểu Ngư sau khi an vị trên ghế, vừa mở miệng, còn chưa kịp nói đến âm thứ hai thì đã bị Lăng Thanh Trúc ra dấu bảo im lặng.

Nàng nhướn mày, dùng thuật truyền âm: "Sur cái đầu nguoi. Đã nhắc bao nhiêu lần rồi, quan hệ của chúng ta bây giờ là phu thê. Nguoi phải gọi ta là nương tử".

"Nhưng mà...".

Học theo ân sư, Lăng Tiểu Ngư cũng sử dụng thuật truyền âm nhập mật: "Sur phụ, tình trạng của người không phải đã tốt hơn rồi ư? Chúng ta tại sao còn đóng giả phu thê?".

"Không đóng giả phu thê thì đóng giả cái gì? Tỷ đệ? Bộ mặt mũi chúng ta giống nhau lắm chắc?... Một con công với một con gà, nói ra ai tin là cùng chung huyết thống...".

"Sur phụ, ý đệ từ không phải như vậy. Ý đệ từ là...".

"Là? Là cái gì? Nguoi không thể nói luôn một lần được à?".

Chả buồn chấp thái độ thiếu thân thiện của sư phụ mình, Lăng Tiểu Ngư trực tiếp nói thẳng: "Sư phụ, hiện tại người đã có thể sử dụng lực lượng, đã đến lúc chúng ta nên trở về Thiên Kiếm Môn. Chúng ta đâu cần đóng giả phu thê nữa".

"Trở về Thiên Kiếm Môn?".

Lăng Thanh Trúc hỏi lại: "Tiểu Ngư Nhi, ai bảo với nguoi là bây giờ chúng ta sẽ trở về Thiên Kiếm Môn?".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 224: Bối do chân tình?

...

"Sư phụ, người nói vậy tức là...?".

"Tức là chúng ta sẽ không trở về Thiên Kiếm Môn bây giờ".

"Sư phụ, tại sao?".

"Tại vì ta chưa muốn chết".

Lăng Thanh Trúc nói rõ ràng hơn: "Tiểu Ngư Nhi, mặc dù hiện tại ta đã có thể sử dụng chân nguyên, nhưng số lực lượng được phép điều động, nó cũng chẳng nhiều lắm đâu".

"Tiểu tử nguoi biết đấy, ngoại trừ vết thương thân thể thì nguyên thần ta còn bị tổn hại nữa. Ta cần phải điều trị thêm một khoảng thời gian, có vậy mới

đảm bảo an toàn được".

...

Nghe qua đầu đuôi có sự, Lăng Tiểu Ngự cuối cùng đã hiểu ra vấn đề. Theo ý tứ của sư phụ hẳn thì nàng muốn nán lại thôn Tô Hạ này thêm một khoảng thời gian nữa.

Đối với việc này, thực ra thì Lăng Tiểu Ngự hẳn cũng không có ý kiến gì mấy. Duy nhất khiến hẳn cảm thấy hơi thiếu tự nhiên là cách xưng hô mà thôi. "Nương tử", hai tiếng này, hẳn vẫn ngại gọi lắm..

Sư đồ lại đi đóng giả phu thê, chuyện này... Thậm chí cho đến bây giờ Lăng Tiểu Ngự hẳn vẫn thấy có gì đó không đúng...

...

"Trống công, chàng đang nghĩ gì mà có vẻ dăm chiêu vậy?"

Trong lúc Lăng Tiểu Ngự còn đang ngồi tự vấn lương tâm thì trên chiếc ghế bên cạnh, Lăng Thanh Trúc bỗng thay đổi lối xưng hô, mở miệng chứ chẳng truyền âm như trước nữa.

Biết có người tiếp cận, Lăng Tiểu Ngự cũng miễn cưỡng phối hợp. Giấu đi sự ngại ngùng, hẳn mỉm cười, đáp: "Nương tử, không có gì. Ta chỉ đang nghĩ đến vài chuyện linh tính thôi".

"Tiểu huynh đệ, là chuyện linh tính gì vậy?"

Sư đồ họ Lăng không hẹn mà gặp, cả hai cùng xoay đầu nhìn ra cửa, nơi thanh âm vừa truyền tới. Nam trước nữ sau, bọn họ lần lượt lên tiếng chào hỏi.

"Tô Bá".

"Chào Tô Bá".

...

Trên môi treo nụ cười thân thiện, Tô Vinh đem chiếc hộp thuốc đang đeo tháo xuống, treo hẳn lên chiếc đinh đóng ở góc tường.

Thấy vậy, Lăng Tiểu Ngự mới hỏi: "Tô bá, người mới đi thăm bệnh về hả?"

"Ừm".

Tô Vinh gật đầu, vừa tiến lại bàn vừa nói: "Nhi tử của Tứ Nương ở đầu thôn lâm bệnh, sáng nay bà ấy có tới nhà mời ta qua đó thăm khám".

"Tô Bá, bệnh tình của y thế nào? Có nặng lắm không?"

"À, không nặng lắm. Chỉ cảm phong hàn bình thường thôi".

"Thế thì tốt rồi".

...

"Tiểu Ngự, coi chàng kìa. Sao không rót trà cho Tô bá?"

Được "hương tử" của mình nhắc nhở, Lăng Tiểu Ngự lúc này mới nhận ra sự thiếu sót, vội đưa tay với lấy bình trà, rót ra một ly mời Tô Vinh.

Tô Vinh cũng không khách sáo, cầm uống ngay.

Uống xong, hẳn đưa mắt nhìn Lăng Thanh Trúc, ra vẻ vừa ý: "Ừm, khí sắc của Thanh Trúc cô nương hôm nay thật sự đã tốt lên rất nhiều, thêm nữa còn có thể xuống giường đi lại... Hmmm, ta nghĩ bệnh tình của cô nương đã sắp được trị khỏi rồi".

"Tô Bá, người cứ gọi con là Thanh Trúc đi ạ. Hai chữ "cô nương" con nghe không quen đâu".

"Chuyện này..."

Tô Vinh lắc đầu: "Không được không được. Ta không thể gọi thẳng tên như vậy được. Ta thấy cứ thêm hai chữ "cô nương" vào sẽ tự nhiên hơn".

"Tô Bá, người thật là..."

Tô Vinh đã nói thế nên Lăng Thanh Trúc không miễn cưỡng thêm làm gì. Nàng vươn tay nhắc bình trà, rót thêm cho đối phương một ly, đoạn nói: "Tô bá, bệnh tình của Thanh Trúc có thể thuyên giảm như hiện tại, hết thấy đều là nhờ thuốc thang của Tô bá. Nếu không có người tận tình cứu chữa, chỉ e cái mạng này của Thanh Trúc đã xong".

"Thanh Trúc cô nương đã nặng lời".

Cầm tách trà trên tay nhưng chưa vội uống, Tô Vinh lắc đầu, chẳng cho là đúng: "Nói tới công lao, lão Tô ta sao có thể bị được với Tiểu Ngự huynh đệ. Suốt hai tháng qua, hắn đã luôn túc trực bên cạnh cô nương. Nếu không có sự chăm sóc ân cần của hắn, ta e dù mình có dốc hết tinh lực cũng chưa chắc chữa được".

Lăng Thanh Trúc thoáng liếc qua vị tướng công tạm thời của mình, rồi bật cười: "Tô bá nói cứ như thể chàng ấy mới là y sư vậy".

"Ha ha...".

Theo sau tiếng cười, Tô Vinh bảo: "Thanh Trúc cô nương, Tiểu Ngự huynh đệ không phải y sư, nhưng so với y sư thì hắn còn giỏi hơn".

Thu liễm tiểu ý, Tô Vinh nói tiếp, giọng điệu đã nghiêm túc lên nhiều: "Thanh Trúc cô nương, thật không dám giấu, căn bệnh mà cô nương mắc phải quả là rất kỳ lạ. Mạch tượng, khí huyết, chứng cứ thay đổi liên tục, khiến cho ta chẳng tài nào xác định được, chỉ có thể kê đơn cảm chừng".

"Những thang thuốc mà cô nương đã uống, chúng vốn không phải loại đặc trị gì, bất quá chỉ có tác dụng cải thiện thể chất, nâng cao sức đề kháng của cơ thể mà thôi... Vốn dĩ ban đầu ta cũng không mấy hi vọng, nhưng sau mấy ngày điều trị, trông thấy bệnh tình của cô nương có dấu hiệu thuyên giảm thì ta mới an lòng tiếp tục".

Nói một thôi một hồi, sau cùng, Tô Vinh chốt hạ: "Thanh Trúc cô nương, trải qua hai tháng trời điều trị, đến hôm nay ta có thể khẳng định một điều: Sự khang phục của cô nương, công không nằm ở thuốc, đa phần đều nhờ vào ý chí của bản thân cô nương. Ta nghĩ chính tâm chân tình của Tiểu Ngự huynh đệ đã giúp cô nương khao khát cầu sinh, từ đó mới vượt qua được bệnh tật".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 225: Những người trung hậu

Chân tình động nhân tâm? Lăng Thanh Trúc nghe qua chỉ muốn bật cười. Đây là một sự hiểu lầm quá lớn rồi a. Bệnh tình của Lăng Thanh Trúc nàng thuyên giảm đều là nhờ vào được lực của Cửu Dương Chân Hoàn cả đấy chứ.

Đồng ý là Lăng Tiểu Ngự cũng có hỗ trợ, nhưng công của hắn, Lăng Thanh Trúc nàng không nghĩ nó lớn lao giống như những gì Tô Vinh vừa mới nói đâu.

Riêng phần mình, Lăng Tiểu Ngự tất nhiên cũng không cho rằng như vậy. Hắn lên tiếng phủ nhận: "Tô bá, con nghĩ không phải đâu. Thật ra con đâu có làm gì nhiều...".

"Tiểu Ngự huynh đệ, người đừng khiêm tốn. Lão Tô ta không bịa chuyện gạt ng đâu".

...

Tô Vinh vì chẳng hay biết nên một mực khẳng khái, Lăng Tiểu Ngự thì lại bởi hoàn cảnh nên cũng không tiện đem sự thật phơi bày, thành ra đành miễn cưỡng tiếp nhận công lao.

Sau vài giây im lặng, Tô Vinh hỏi: "Phải rồi Tiểu Ngự huynh đệ, người có thấy Phúc Đường đâu không?".

"Tô bá." - Nhanh hơn đồ nhai một bước, Lăng Thanh Trúc hỏi đáp Tô Vinh - "Phúc Đường tỷ hiện đang ở dưới bếp... À, hình như là tỷ ấy đang ra".

Quả đúng như lời Lăng Thanh Trúc, khi câu nói của nàng vừa dứt chưa lâu thì thân ảnh Tô Phúc Đường đã xuất hiện. Cầm trên tay một chiếc đĩa lớn, nàng tiến lại bên chiếc bàn, rồi đem nó đặt xuống.

"Con vừa làm một ít bánh ngô, phụ thân và mọi người ăn đi".

"Phúc Đường, tỷ cũng ngồi xuống đi".

"Hmm... Mọi người cứ ăn trước đi, để ta ra ngoài vườn gọi Tô Sáng".

Tô Phúc Đường nói xong liền đi, vài phút sau, thời điểm quay lại thì mang thêm một người nữa. Đúng là tướng công của nàng: Tô Sáng.

...

An vị trên bàn ăn một lúc, khi chiếc bánh ngô đầu tiên đã được nuốt xuống bụng, thay vì ăn tiếp cái thứ hai thì Lăng Thanh Trúc dừng lại. Ngay lập tức,

Tô Phúc Đường liền bảo: "Thanh Trúc, muối ăn thêm đi".

Lăng Thanh Trúc lắc đầu: "Thôi, muối no rồi".

"Nhưng muối chỉ mới ăn một cái...".

"Hừm..." - Chẳng đợi Tô Phúc Đường nói xong thì bên cạnh nàng, Tô Vinh đã đưa tay hắng giọng - "Phúc Đường, Thanh Trúc cô nương chỉ vừa mới khàng phục, sức khoẻ vẫn còn rất yếu".

Tuy phụ thân nói không quá rõ nhưng vốn là một nữ nhân thông minh, Tô Phúc Đường rất nhanh liền hiểu ý. Nàng ngại ngùng: "Thanh Trúc, xin lỗi muối. Ta thật đã thiếu sót...".

"Phúc Đường tỷ đã quá lời rồi. Muối thực không có ý gì đâu".

Thoáng cân nhắc, Lăng Thanh Trúc đưa cánh tay lên, từ trên đầu tháo xuống một cây trâm hoa tinh xảo. Nàng đặt nó xuống bàn, dịch chuyển về phía Tô Phúc Đường.

"Thanh Trúc, muối...?"

"Phúc Đường, tỷ cầm lấy đi, coi như tiền thuốc thang của muối".

"Cái này..."

Tô Phúc Đường tỏ ra khó xử. Nàng quay sang nhìn phụ thân.

Tô Vinh nhận ra ánh mắt của nữ nhi nhưng không hề đáp lại. Thay vào đó, hắn vươn tay giữ lấy cây trâm màu bạc đang nằm trên bàn, đẩy ngược về phía Lăng Thanh Trúc.

"Tô bá?"

"Thanh Trúc cô nương, tiền thuốc thang lão Tô ta đã nhận rồi. Cây trâm lần trước cô đưa cho Phúc Đường đôi được rất nhiều ngân lượng. Chúng ta không thể lại nhận thêm nữa".

"Tô bá, phu thê Thanh Trúc đã làm phiền mọi người lâu như vậy... Cây trâm này cứ coi như một chút tâm ý, xin mọi người hãy nhận lấy".

Vẫn y như cũ, Tô Vinh kiên quyết chối từ: "Thanh Trúc cô nương, cây trâm này gia đình lão Tô ta thật là không thể nhận".

"Tô bá..."

"Cô nương đừng nói nữa. Nếu cô nương đã gọi ta một tiếng "Tô bá" thì xin hãy thu lại cây trâm này đi. Nếu không, lão Tô ta sẽ rất khó xử".

...

Trước sau đã mấy bận giải bày nhưng đối phương vẫn cứ khăng khăng từ chối, bất đắc dĩ, Lăng Thanh Trúc đành phải đem trâm hoa cài lại. Tay trái chụm lấy tay phải, nàng bày tỏ lòng biết ơn: "Tô bá, Phúc Đường tỷ, Tô Sáng huynh, ân tình của mọi người Thanh Trúc sẽ khắc ghi".

Nói gót ân sư, Lăng Tiểu Ngư ngồi bên cạnh cũng chân thành cảm kích...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 226: Nghiệt duyên chớm nở

"Thanh Trúc cô nương, Tiểu Ngư huynh đệ, các ngươi làm gì vậy? Thật là..."

Đi kèm nụ cười hiền hậu, Tô Vinh xua tay, bảo: "Được rồi được rồi. Chúng ta đừng nói mấy chuyện ân nghĩa này nữa. Ăn bánh. Ăn bánh..."

...

...

Trưa hôm ấy.

Sau bữa cơm đơn sơ bình dị, Lăng Tiểu Ngư đã dìu "nuong tử" mình ra sau nhà. Dưới tán cây, hắn nhìn khung cảnh trước mắt, nơi Tô Phúc Đường đang ngồi quạt mát cho tướng công đọc sách, cảm thán:

"Tình cảm của phu thê họ thật tốt".

Nghe vậy, Lăng Thanh Trúc mới nhếch môi, hỏi: "Thế nào? Ngưỡng mộ người ta à?".

"Sur...".

"Suyt!".

Mày nhăn đôi chút, Lăng Thanh Trúc nhắc nhở: "Là "nuong tử". Sur gì mà sur".

Không muốn đôi co, Lăng Tiểu Ngư ngoan ngoãn chiều theo, nhanh chóng sửa lời: "Hmm... Thì nuong tử".

"Phải vậy chứ".

Thu hồi tiểu ý, Lăng Thanh Trúc lặp lại câu hỏi vừa rồi: "Tướng công, chàng vẫn chưa trả lời thiếp. Nói đi, có phải là chàng rất ngưỡng mộ hai người họ không?".

"Hmm... Cũng không hẳn là ngưỡng mộ".

Lăng Tiểu Ngư tiếp lời: "Ta chỉ là cảm thấy cuộc sống của họ rất tốt. Tuy rằng vật chất có thiếu thốn nhưng tình cảm họ dành cho nhau lúc nào cũng tràn đầy. Từ khi nương náu ở đây, ta chưa từng nghe họ nặng nề với nhau một tiếng nào. Bọn họ khiến ta nhớ đến phụ mẫu của mình...".

"Ta từng nghe Yến cô cô kể, lúc phụ mẫu ta còn sống, họ cũng hạnh phúc lắm".

...

"Này...".

Đứng im một hồi, Lăng Thanh Trúc chợt đưa tay kéo áo người thanh niên trước mặt. Rồi dịu dàng an ủi: "Tiểu Ngư Nhi, phụ mẫu của chàng là người tốt, lại trọng tình trọng nghĩa như vậy, thiếp tin dù đã mất thì kiếp sau họ cũng sẽ lại nên duyên vợ chồng, sẽ được hạnh phúc bên nhau thôi".

Thanh âm không lớn, lời lẽ cũng chẳng to tát gì mấy, nhưng kỳ lạ thay, khi chúng lọt vào tai Lăng Tiểu Ngư thì liền khiến nội tâm hắn an tĩnh trở lại. Một chút ưu thương loáng cái đã hoàn toàn tiêu thất, thay vào đó, sự thanh thản mới là cảm xúc đang ngự trị lúc này.

Dáng vẻ chân thành, hắn xoay lại, trong tư thế mặt đối mặt, mắt nhìn tận mắt, nói: "Nuong tử, cảm ơn nàng".

...

Lăng Thanh Trúc hết liếc xuống rồi lại liếc lên, cuối cùng thẳng thắn: "Cảm ơn thì cảm ơn, nhưng cũng không cần phải nắm tay người ta lâu như vậy chứ?".

"A, xin lỗi...".

"Phi... Coi bộ dạng của chàng kìa".

...

...

Trước khi Lăng Thanh Trúc có thể bước chân xuống giường, hai tiếng "nuong tử" đối với Lăng Tiểu Ngư vẫn luôn có chút gì đó không thoải. Mỗi lần hô gọi đều khiến hắn cảm thấy ngại ngùng, rất thiếu tự nhiên. Thế nhưng chẳng hiểu sao kể từ sau hôm ấy, thời điểm nàng lấy lại tự do thì sự ngại ngùng càng lúc càng ít đi. Tốc độ suy giảm nhanh đến bất ngờ.

Chỉ sau khoảng vài ba hôm thì Lăng Tiểu Ngư đã liền thuận miệng. Hắn quen đến độ dù có rơi vào tình huống bất ngờ cũng chả hề bối rối một chút nào. Hai tiếng "nuong tử" được hắn hô gọi rất đời tự nhiên.

Đối với sự tiến bộ đó của hắn, nếu nói Lăng Thanh Trúc chẳng có chút bất ngờ nào thì khẳng định là nói dối. Trên thực tế, nàng đã khá ngạc nhiên. Nàng không biết là tên đồ đệ tính tình cổ hủ, hay đề ý lễ tiết của mình lại có lúc chịu "tiếp thu" tới như vậy.

Đã mở mang đầu óc rồi sao?

Lăng Thanh Trúc thực cũng chưa rõ ràng lắm.

Mà... nàng tìm hiểu sâu làm gì kia chứ? Một kẻ cổ chấp như Lăng Tiểu Ngư chịu tiếp thu "tư tưởng tiến bộ", điều đó không tốt ư?

Người sống ở đời cần phải biết tùy cơ ứng biến a.

...

Là thế đấy. Lăng Thanh Trúc đã nghĩ rất đơn giản, chỉ cho là đệ tử của mình đã mở rộng đầu óc, thành ra chẳng bận tâm quá nhiều.

Thật không may, đó lại là một sai lầm nghiêm trọng.

Lăng Thanh Trúc nàng làm sao biết được trong tâm trí đệ tử mình, đi kèm với "tiếp thu" là một loại cảm xúc mơ hồ khác nữa. Một thứ cảm xúc mà đáng ra nó không nên tồn tại..

Nhưng, nó đã.

Giả như hiện tại, Lăng Thanh Trúc hoặc Lăng Tiểu Ngư, một trong hai có thể nhận ra được nó - thứ tình cảm kia - thì mọi chuyện hẳn đã tốt hơn rất nhiều. Đáng tiếc, cả hai người bọn họ đều không hay không biết...

Sự gần gũi của Lăng Thanh Trúc, màn kịch phu thê mà nàng dựng lên, những lời tùy tiện vô tâm của nàng, chúng đã đưa đến một hậu quả khôn lường. Theo nghĩa nào đó, có thể nói rằng... chính nàng đã tạo nên oan nghiệt.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 227: Đến lúc đòi nợ

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt một tháng nữa đã qua đi.

Một tháng này, sinh hoạt trong nhà họ Tô cũng không có nhiều khác biệt. Bữa cơm vẫn đạm bạc, tình nghĩa vẫn đông đầy... Thay đổi, hoá chăng là bệnh tình của Lăng Thanh Trúc.

Trải qua một tháng trời đích thân điều trị, đến hôm nay thì tình trạng của Lăng Thanh Trúc đã tốt lên rất nhiều. Hiện tại, chẳng ngoa khi nói nàng có thể một mình ra tay giải quyết vài ba tên chân nhân trung kỳ cùng lúc. Riêng với chân nhân hậu kỳ, chỉ cần không phải loại yêu nghiệt như Đồ Tam Nương thì nàng vẫn thừa sức ứng phó.

Và đó cũng chính là lý do vì sao mà Lăng Thanh Trúc lại quyết định rời đi lúc này.

...

"Tiểu Ngư Nhi".

Đứng cạnh cửa sổ, giữa trời đêm, Lăng Thanh Trúc nhìn ra không gian bên ngoài, bất ngờ gọi khẽ.

Đội Lăng Tiểu Ngư ứng tiếng, nàng mới tiếp tục: "Ngày mai chúng ta sẽ trở về Thiên Kiếm Môn".

"Ngày mai sao..."

Đó không phải câu hỏi. Nó là sự lặp lại. Có vương đôi phần tiếc nuối...

Đối với quyết định của ân sư, Lăng Tiểu Ngư chẳng hề bất ngờ. Trong lòng mình, hẳn tự biết việc này rồi sẽ xảy ra. Chỉ là... nó sớm quá.

Sớm? Lạ lùng thay. Có gì Lăng Tiểu Ngư hẳn lại cảm thấy như vậy?

Lăng Tiểu Ngư tự hỏi, nhưng hỏi xong thì cũng chỉ biết cúi đầu im lặng.

Rõ ràng, thần sắc của Lăng Tiểu Ngư lúc này có gì đó khác lạ. Nét mặt u buồn kia, nó lẽ ra không nên xuất hiện. Nhưng, Lăng Thanh Trúc, nàng lại chẳng nhận ra.

Mất vẫn dỗi về một chốn xa xăm nào đó, nàng hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, người nói xem. Làm tu sĩ tốt hay làm phàm nhân tốt?"

"Sư phụ..." - Lăng Tiểu Ngư ngẩng đầu lên, thanh âm trầm thấp - "Đệ tử không biết".

"Người cũng không biết sao?"

Lăng Thanh Trúc nhếch môi cười nhạt: "Hẳn rồi. Ngay cả ta còn không biết thì tiểu tử người làm sao trả lời được".

...

"Tiểu Ngư Nhi, cảm ơn ngươi".

"Cảm ơn?".

Lăng Tiểu Ngư nghi hoặc: "Sư phụ, người tại sao lại cảm ơn đệ tử?".

"Khi...".

Quay lại với nụ cười hoà ái, Lăng Thanh Trúc đáp: "Tiểu tử, ngươi không biết thật hay là giả đồ không biết?".

"Ba tháng qua, tiểu tử ngươi đã luôn ở bên cạnh chăm sóc cho ta. Nếu như không có ngươi trợ giúp, ta e lần này tính mệnh đã khó bảo toàn rồi. Cảm ơn ngươi một tiếng vốn dĩ là nên mà".

"Sư phụ, người đừng nói vậy".

Lăng Tiểu Ngư nhẹ lắc đầu: "Nếu không phải vì muốn giúp đệ tử luyện chế một lô Trường Sinh Đan hoàn mỹ nhất thì người đã chẳng đi ra ngoài, đã chẳng đụng phải Đồ Tam Nương kia. Người bị trọng thương, hết thầy cũng đều là vì đệ tử. Nên nói cảm ơn phải là đệ tử mới đúng".

"Xuy... Ta cảm ơn ngươi, ngươi lại muốn cảm ơn ta. Thật đúng là...".

Lăng Thanh Trúc lắc đầu xua tay, vài giây sau thì tiểu ý đã hoàn toàn thu liễm. Với thần tình nghiêm túc, nàng nhắc chân tiến sát đồ nhi..

"Sư phụ?".

"Tiểu Ngư Nhi" - Lăng Thanh Trúc nói - "Ta nghĩ có một chuyện chúng ta cần phải làm rõ".

"Sư phụ, là... là chuyện gì?".

Hít vào rồi thở ra một hơi, Lăng Thanh Trúc nín nhẹ đôi môi, rồi hắng giọng: "Hừm... Tiểu Ngư Nhi, thời gian qua tiểu tử ngươi đã rất tận tình chăm sóc cho ta, đó là sự thật, và dĩ nhiên, Lăng Thanh Trúc ta sẽ nhớ kỹ. Có điều...".

"Ân ra ân, oán ra oán. Lăng Thanh Trúc ta là người mang ân chưa chắc đã trả, nhưng có thù thì nhất định phải báo".

"Trong quá trình giúp ta luyện hoá được lực, trấn áp độc tố, tiểu tử ngươi đã rất nhiều lần đụng chạm, rất nhiều lần có ý nghĩ đen tối. Không ai khác, chính ngươi đã khiến ta phải xấu hổ, làm ta chỉ muốn cắn lưỡi tự sát, chết quách đi cho xong... Tiểu Ngư Nhi, ngươi nói xem. Tiểu tử ngươi xúc phạm, "đầy đoạ" ta như vậy, bây giờ ta nên đáp lễ thế nào đây?".

Đã nghe ra ý tứ muốn trừng phạt của ân sư, Lăng Tiểu Ngư khó tránh có chút bất an. Hấn lặng lẽ đưa chân thụt lùi, trong khi miệng thì cố tìm lời biện minh:

"Nhưng mà sư phụ, đệ tử... đệ tử thật không phải cố ý. Người cũng biết là lúc đó người...".

"Hừm? Lúc đó ta thế nào? Nói tiếp đi".

"Sư phụ, lúc đó người... Cơ thể người như vậy...".

"À a... Thì ra là tiểu tử ngươi vẫn còn nhớ. Có vẻ như còn là nhớ rất rõ ấy nhỉ...".

Nụ cười mỗi lúc một trở nên nguy hiểm, Lăng Thanh Trúc thay đồ nhi nói ra một cách rành mạch: "Sao? Ý tiểu tử ngươi là bởi do lúc đó thân thể ta đã chẳng còn mảnh vải che thân nào nữa, tất cả đều được phơi bày ngay trước mắt nên mới khiến ngươi mất hết bình tĩnh, trở nên bối rối? Có phải ý ngươi là sờ đi ngươi nảy sinh những tà niệm, toàn bộ đều là lỗi do ta?".

"Ồ hô... Tiểu Ngư Nhi ngươi hay thật. Thiệt thòi là ta, bây giờ tội lỗi cũng là do ta...".

"Sư phụ, đệ tử tuyệt không có ý đó!".

"Không có ý đó? Vậy thì ý ngươi là gì?".

"Đệ tử...".

Lăng Tiểu Ngư rất muốn tìm lời để giải thích, sao cho sư phụ hắn hiểu rằng lỗi lầm chẳng phải do ai, hết thầy đều bởi do hoàn cảnh. Khổ nổi, năng lực giao tiếp của Lăng Tiểu Ngư hấn quá kém, ấp úng mãi cả buổi trời cũng chưa nói được một câu lưu loát.

Bất đắc dĩ, rốt cuộc hắn chỉ đành chấp nhận nghe theo an bài của ân sư, mặc tình nàng xử trí.

Chương 228: Cắt!

..

"Sư phụ chắc không đến nỗi sẽ giết mình đâu...", đó là những gì mà Lăng Tiểu Ngư đã nghĩ. Và... nó đúng. Lăng Thanh Trúc, nàng quả không định giết hắn.

Tuy nhiên... Đúng chưa hẳn đã may. Đơn giản là vì trên đời này, có nhiều thứ còn đáng sợ hơn cả cái chết nữa.

Thân là người từng trải, một tu sĩ đã sống qua mấy trăm năm, Lăng Thanh Trúc há đâu lại chẳng hiểu điều đó? Hoàn toàn trái lại, nàng rất am tường là khác.

Về nham hiểm càng lúc càng lộ rõ trên khuôn mặt điểm kiều, Lăng Thanh Trúc gọi ra một thanh trùy thủ vô cùng tinh xảo. Nàng hươ qua hươ lại mấy đường, kẻ đây thì bước thẳng về phía đồ nhi.

Dự cảm sắp có chuyện không lành xảy ra, Lăng Tiểu Ngư lại lần nữa thoái lui.

"Sư... sư phụ. Người lấy dao ra làm gì?".

"Hi hi... Tiểu Ngư Nhi, chẳng phải ta đã nói rồi sao. Ta muốn trừng phạt ngươi a".

"Thế nào? Tiểu tử ngươi đã chấp nhận gánh chịu trừng phạt rồi mà. Tính nuốt lời ư?".

"Sư phụ, nhưng mà... Con dao này... Sư phụ, người không định sẽ giết đệ từ thật đấy chứ?".

"Giết ngươi?".

Lăng Thanh Trúc lập tức phủ nhận: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi nghĩ đi đâu vậy. Tiểu tử ngươi tuy rằng không được thông minh, tởng mạo cũng chẳng anh tuấn gì mấy, nhưng tốt xấu gì thì vẫn là đệ tử của ta. Có câu "Hổ dữ không nuốt ăn thịt con", huống chi con người. Thiên hạ mọi người đều biết Lăng Thanh Trúc ta là một người rất trọng tình nghĩa a".

"Tiểu Ngư Nhi, yên tâm. Vì sư sẽ không động tới một cọng tóc nào của ngươi đâu".

Nói đoạn, Lăng Thanh Trúc lại tiếp tục bước tới.

Và, một lần nữa, Lăng Tiểu Ngư lại thụt lùi.

Mặc dù ân sư đã quả quyết là sẽ không động tới một cọng tóc nào, nhưng bộ dáng tươi cười gian ác kia của nàng, nó vẫn làm hắn cảm thấy hết sức bất an.

Liếc qua thanh trùy thủ mà sư phụ mình đang cầm, Lăng Tiểu Ngư truy vấn: "Sư phụ, chẳng phải nói sẽ không động tới cọng tóc nào của đệ từ sao? Người cầm dao như vậy làm gì?".

"À, cái này à. Hi hi... Tiểu Ngư Nhi, dao thì đương nhiên là dùng để cắt rồi".

C-Cắt?

Cảm giác bất an càng tăng cao gấp bội, Lăng Tiểu Ngư cố hỏi rõ: "Sư phụ, người... người muốn cắt cái gì?".

Lần này thì Lăng Thanh Trúc đã không đáp lại. Thay vì trực tiếp giải đáp thì nàng dùng chính cử chỉ để trả lời.

Nụ cười ma quỷ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào dưới hạ thân, bấy nhiêu cũng quá đủ để Lăng Tiểu Ngư hiểu ra vấn đề.

Sư phụ hắn, nàng rành rành đang biểu thị ý tứ: "Tiểu Ngư Nhi, vì sư muốn thiên ngươi".

...

Cồi lòng chẳng rét mà run, Lăng Tiểu Ngư theo bản năng muốn lui. Chỉ là... hắn đã không còn đường lui nữa rồi. Sau lưng hắn, sót lại họa chăng mỗi một chiếc giường.

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi không cần phải sợ. Vì sư đảm bảo với ngươi là sẽ ra tay rất nhanh gọn. Lại nói, thanh trùy thủ này rất sắc bén nha".

"Sao? Ngươi không tin?".

"Được rồi, để vì sư chứng minh cho ngươi thấy".

Dứt câu, Lăng Thanh Trúc liền vươn tay với lấy một chiếc ly cầm lên.

"Tiểu Ngư Nhi, người nhìn nhé".

Tiếng cuối cùng vừa ra khỏi miệng cũng là lúc thanh trùy thủ trong Lăng Thanh Trúc bắt đầu di chuyển. Rất mau lẹ, dưới tác động của nó, chiếc ly bằng gốm tức thì bị cắt làm hai nửa. Vết cắt... ngọt đến không ngờ.

"Đấy. Tiểu Ngư Nhi, ngươi thấy rồi chứ?".

Đem hai nửa chiếc ly vứt đi, Lăng Thanh Trúc tập trung sự chú ý vào đệ tử của mình.

"Tiểu Ngư Nhi, cò ý phục ra nào".

"Sư phụ, đừng... đừng đùa nữa".

"Ai thêm đùa với ngươi? Ta đâu có rảnh".

"Tiểu Ngư Nhi, ngoan nào. Sẽ không đau lắm đâu".

...

"Sư phụ, không được!".

...

"Sư phụ, đừng a!".

"Á á á...!!".

Trong gian phòng chật hẹp đã sớm được kết giới bao quanh, một tiếng hét lớn vừa mới cất lên. Thảm thiết vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 229: Một sớm thanh bình

"Rú rít...".

"Rú rít...".

Ngoài hiên, trên tán cây đại, một bầy chim đang thi nhau ca hát. Thanh điệu rất đổi vui tai. Chúng hết đứng cành này lại chuyển sang cành nọ, cứ vậy mà râm ran liên tục...

Chợt, một con chim trong bầy tách ra, bay thẳng về phía bên hông căn nhà, cuối cùng dừng lại ở ngoài khung cửa, nơi mà Lăng Thanh Trúc đang đứng nhìn ra.

Vươn tay đen chú chim nọ bắt lấy, Lăng Thanh Trúc dịu dàng vuốt ve, mặc cho nó cố vùng vẫy muốn bay đi.

"Chú chim nhỏ, đã bị ta thao túng rồi mà còn muốn chạy à?".

"Ngaoan. Chơi với ta một lúc nào".

"Chíp chíp...".

"Chíp...".

Liên tiếp là những lời kháng nghị của chú chim tội nghiệp. Nhưng, có kêu la nhiều hơn nữa cũng chả để làm chi. Bởi lẽ, Lăng Thanh Trúc, nàng căn bản

đầu có nghe.

Phản kháng mặc người, Lăng Thanh Trúc nàng vẫn cứ theo ý mình mà làm. Tay trái nắm giữ trong khi tay phải thì duỗi ra, nàng dùng một ngón tay dí dí vào đầu chú chim nhỏ, khiến nó phải gồng mình chống đỡ.

"Chíp! Chíp!".

"Chíp...!".

...

"Chíp chíp..." Lăng Thanh Trúc nhại lại tiếng kêu của con vật bé nhỏ trong tay mình, miệng cười khúc khích.

Hiếp đáp hồi lâu, tận đến khi chú chim tội nghiệp vì quá uất ức mà kêu loạn cả lên thì lúc này họ Lăng mới chịu dừng tay.

"Hi hi... Chú chim nhỏ, đừng có khóc mà. Người ta chỉ trêu ngươi có một chút thôi".

"Chíp chíp! Chíp...!".

"Chà... Tiểu tử ngươi vẫn còn tức giận à? Sao lại giống trẻ con quá vậy...".

"Được rồi. Ngoan nào...".

Trái hân vừa rồi, lần này, động tác của Lăng Thanh Trúc đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Cứ chỉ, nó thật hết sức từ ái.

Ngón tay lướt trên lớp lông vũ mềm mại, hành động áp má kề môi... Ôi, chúng mới dịu dàng làm sao. Hình ảnh này, dám cá là chưa từng có ai nhìn thấy ở Lăng Thanh Trúc.

Lăng Tiểu Ngư ư? Hân cũng là lần đầu tiên bắt gặp đấy.

Lúc này, thời điểm vừa mở mắt ra, sau khoảnh khắc hoảng hốt rồi suy tư ngắn ngủi thì đôi mắt hân, chúng đã nhanh chóng cố định luôn trên người Lăng Thanh Trúc. Từng cử chỉ, từng lời nói của nàng, hết thảy hân đều không bỏ sót một chút nào, dù là nhỏ nhất.

Cảm xúc của hân lúc này, nó êm đềm lắm. Chẳng hiểu tại sao khi chứng kiến bộ mặt dịu dàng của "thiếu nữ" ấy, trong lòng hân lại đột nhiên bình yên đến lạ...

...

Lăng Tiểu Ngư đã ngồi đấy thờ thẩn cả một hồi lâu, và chắc chắn là sẽ còn lâu hơn nữa nếu không có sự can thiệp từ Lăng Thanh Trúc.

Sau khi đem chú chim nhỏ tội nghiệp thả đi, Lăng Thanh Trúc xoay người lại, nhìn tên đồ đệ của mình, thanh âm lạnh nhạt: "Nhìn đủ chưa?".

Hệt như kẻ trộm vừa bị bắt quả tang, Lăng Tiểu Ngư cúi đầu, thần tình bối rối: "Su phụ, đệ tử... Xin lỗi...".

"Hừ...".

Lăng Thanh Trúc khoanh tay trước ngực, bắt đầu giáo huấn: "Tiểu Ngư Nhi, ta biết là định lực của ngươi kém, nhưng cũng không nên kém tới mức này chứ".

"Ta biết là khuôn mặt ta rất đẹp, đáng người cũng rất dụ nhân, nhưng tiểu tử ngươi cũng đừng hể ra là nhìn ta chăm chăm như vậy a... Tiểu Ngư Nhi, bộ ngươi thực muốn ta cắt?".

Cắt?

Nhớ lại tràng cảnh đêm qua, Lăng Tiểu Ngư lập tức lắc đầu nguây nguây.

Thấy hân biểu hiện như vậy, Lăng Thanh Trúc lúc này mới tỏ ra vừa ý: "Tiểu Ngư Nhi, biết sợ là tốt. Đêm qua chỉ là màn cảnh cáo thôi đấy, nếu tiểu tử ngươi còn dám có những ý nghĩ đen tối... Hừ hừ... Liệu hồn đấy".

Nói đoạn, nàng đưa tay che miệng, ngáp dài một tiếng. Ngáp xong thì bảo: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi mau rửa mặt đi. Hôm nay chúng ta sẽ đi dạo".

Đi dạo?

Lăng Tiểu Ngư không khỏi nghi hoặc: "Su phụ, tối qua người không phải nói là hôm nay chúng ta sẽ trở về Thiên Kiếm Môn sao?".

"Trước khi trở về không thể đi dạo được à?... Hiếm khi ghé chốn thế tục phạm nhân, cứ đi thăm thú một vòng đã rồi hân trở về".

...

Vài phút sau.

Vị trí vẫn như cũ, là gian phòng chật hẹp của sư đồ họ Lăng. Nhưng thay vì bề bộn giống trước, gian phòng bây giờ đã gọn gàng hơn rất nhiều.

Tiến đến bên chiếc giường đơn sơ bình dị, Lăng Thanh Trúc khẽ động thần niệm, lấy từ trong giới chỉ ra một mớ đồ vật.

Không phải linh đan, chẳng phải phù bảo, đơn giản chỉ là vàng bạc châu báu - những món đồ rất đỗi tầm thường trong mắt tu sĩ mà thôi.

"Sư phụ, là đồ tặng cho gia đình Phúc Đường tỷ phải không?"

Đáp lại Lăng Tiểu Ngư là một cái gật nhẹ. Lăng Thanh Trúc vừa đem châu báu gom xếp vừa nói: "Chúng ta đã nương nhờ bọn họ lâu như vậy, số châu báu này coi như là đồ báo đáp".

"Sư phụ..."

Liếc thấy đồ nhi muốn nói lại thôi, Lăng Thanh Trúc chủ động mở lời: "Sao? Có phải tiểu tử nguoi cho rằng ta rất keo kiệt?"

Chẳng đợi Lăng Tiểu Ngư trả lời thì nàng đã nói tiếp: "Tiểu Ngư Nhi, 'thất phu vô tội, hoài bích có tội'. Bọn họ chỉ là những người bình thường, tặng cho họ bảo vật chưa hẳn đã tốt. Nói không chừng, bảo vật chúng ta tặng còn có thể đưa tới họa sát thân cho họ".

"Phàm nhân có thể giới của phàm nhân. Số vàng bạc châu báu này trong mắt tu sĩ chúng ta quả thật chẳng đáng gì, nhưng đối với người thế tục thì lại rất hữu ích. Chỉ ít, với bao nhiêu đây, cả nhà Tô Phúc Đường có thể sống sung túc đến hết đời".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 230: Trấn Ngọc Hà

Phía bắc thôn Tô Hạ, cách khoảng mười dặm đường có một thị trấn nhỏ, gọi là Ngọc Hà.

Ở đây, trấn Ngọc Hà này, nhân số tuy không quá đông nhưng hoạt động mua bán lúc nào cũng diễn ra sôi nổi. Thương nhân đa phần đều là từ nơi khác đến cư ngụ, kinh doanh chủ yếu là sản vật thu lấy từ những ngọn núi chung quanh. Gỗ quý, thú rừng, khoáng sản,..., loại nào cũng có, rất chi phong phú.

Lúc này, trên con đường lớn thuộc đông trấn, chúng - những sản vật vừa kể - hiện đang được bày bán khắp nơi. Từ trong cửa tiệm ra tận ngoài ngõ, các gian hàng, cửa hiệu mọc nối nhau san sát, chật kín cả hai bên đường. Số người ghé mua, tính ra còn nhiều hơn nữa. Khung cảnh thật đúng là náo nhiệt vô cùng.

"Wow..."

Lần trong giai điệu ồn ào hỗn tạp, một tiếng cảm thán vừa mới cất lên. Chủ nhân thanh âm, nàng cũng chẳng ai xa lạ, đích thị người đã "ăn nhờ ở đậu" trong nhà Tô Phúc Đường mấy tháng trời qua: Lăng Thanh Trúc.

Về mặt chưa hết ngạc nhiên, Lăng Thanh Trúc tâm đắc: "Chắc, ở đây đúng là náo nhiệt a. Không ngờ chỉ là một thị trấn nhỏ mà người mua kẻ bán lại đông đúc như vậy".

Phía sau, Tô Phúc Đường mỉm cười, bảo: "Thanh Trúc, muội có điều không biết. Ngọc Hà trấn này vốn dĩ tài nguyên hết sức phong phú, thành ra thương nhân lui tới rất đông. Hơn phân nửa cư dân ở đây đều là từ nơi khác chuyển đến..."

"Thì ra là vậy".

Lăng Thanh Trúc thoáng vân vê cằm, rất nhanh liền quyết định: "Hiếm khi mới có cơ hội tới đây, hôm nay chúng ta phải đi mua sắm thoả thích mới được".

Đối lập với vẻ hân hoan mong chờ của họ Lăng, Tô Phúc Đường bên cạnh lại có phần khó xử. Nàng nhắc khéo: "Thanh Trúc muội, những đồ vật ở đây... giá không rẻ lắm".

Thừa hiểu ý tứ, Lăng Thanh Trúc cười bảo Tô Phúc Đường: "Phúc Đường tỷ không cần lo. Mọi chuyện cứ để muội lo. Hôm nay tỷ chỉ việc mua sắm thôi".

"Nhưng mà Thanh Trúc, ta..."

"Được rồi được rồi. Chúng ta đi mua sắm nào".

"Thanh Trúc...".

...

Tô Phúc Đường đã cố gắng can ngăn mà không được. Lãng Thanh Trúc căn bản là chẳng chịu nghe. Bất đắc dĩ, nàng chỉ đành nhắm mắt đưa chân...

Dừng lại trước một tiệm vải, nàng thoáng quan sát rồi nói: "Thanh Trúc, tiệm này... hình như là hơi lớn".

"Ừm, cũng không tệ".

"Thanh Trúc. Y phục ở đây... nó đắt lắm".

"Không sao. Đắt mấy cũng mua được".

Nói đoạn, Lãng Thanh Trúc nắm lấy tay Tô Phúc Đường kéo đi.

"Thanh Trúc!".

...

Có hồ hoán thì chuyện cũng đã rồi. Chân đã đứng bên trong cửa tiệm, lúc này Tô Phúc Đường chỉ còn biết chấp tay cầu nguyện, mong sao lời của Lãng Thanh Trúc là thật, rằng nàng sẽ có đủ tiền để chi trả.

"Hai vị cô nương." - Trong khi Tô Phúc Đường còn đang lo lắng khẩn cầu thì ngay tại quầy tính, chủ cửa tiệm lên tiếng - "Xin hỏi hai vị cần gì?".

Sự lạnh nhạt, nó không khó để nghe ra. Tô Phúc Đường, nàng chẳng những đã nghe mà còn nghe rất rõ. Cũng chính bởi vậy nên cõi lòng nàng mới bất giác run lên. Lo lắng, và thậm chí là sợ hãi.

Đâu có gì lạ. Tô Phúc Đường nàng xuất thân nghèo khó, bị người khinh rẻ âu cũng bình thường. Chỉ là... nàng rất không thích điều đó. Nghèo thì nghèo, nhưng chí ít nàng chưa từng ngửa tay xin ai bao giờ. Tô Phúc Đường nàng vẫn có tôn nghiêm của mình.

Lòng tự trọng, hoặc cũng có thể gọi là tự ái nổi lên, Tô Phúc Đường lập tức xoay đầu tính đi. Nhưng chân nàng còn chưa kịp bước thì đã bị một cánh tay vươn ra níu giữ.

Khuôn mặt đành lại, Lãng Thanh Trúc vỗ mạnh xuống bàn, ngay trước mặt chủ tiệm.

"Chát!".

Con giận còn chưa tan, nàng nhấc tay lên để lộ ra nén vàng phía dưới, thanh âm lạnh lùng: "Bao nhiêu đây đủ rồi chứ?".

Ngạc nhiên. Rồi kinh ngạc. Chủ tiệm đã hai lần bất ngờ vì Lãng Thanh Trúc. Lần thứ nhất là vì hành động đập tay của Lãng Thanh Trúc, còn lần thứ hai, đó là vì thứ đồ vật hiện ra ngay vị trí nàng vừa đập tay ấy.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 231: Quây hàng kỳ lạ

Vàng. Đó là vàng!

Nếu như đang đứng trước mặt hẳn là một vị công tử hay một vị tiểu thư nào đó thì chả nói làm gì, nén vàng này Hà Thiểm hẳn có thể hiểu được. Thế nhưng đây lại là...

Căn cứ vào quần áo mà Lãng Thanh Trúc và Tô Phúc Đường đang mặc, rõ ràng là thuộc diện gia cảnh nghèo khó a. Chưa vội bàn tới chất liệu, riêng mỗi màu sắc thôi cũng đã thấy quê mùa lắm rồi.

Ấy vậy mà chính từ những kẻ quê mùa này, một nén vàng đã được xuất ra...

Liệu có phải là vàng giả?

Hà Thiểm sinh nghi, bèn cầm lấy nén vàng trên bàn, đưa lên miệng cắn mạnh.

"Ui a...".

"Hừ... Người giỏi thì cần thêm mấy cái nữa đi, để coi rằng người có gãy hay không".

Đối với thái độ hoài nghi của chủ tiệm Hà Thiềm, Lăng Thanh Trúc thực rất bức mình. Tình cảnh này, nàng đã không lường được...

Quần áo trên người mình rất đồ sộ rách què mùa, cái đó Lăng Thanh Trúc nàng biết chứ. Có điều nàng nghĩ, tốt xấu gì thì bản thân cũng là một siêu cấp mỹ nữ, đứng trước dung nhan ấy, nam nhân mấy kẻ lại chẳng động lòng? Mà động lòng thì sẽ rất dễ nói chuyện a.

Ai ngờ được... Cái tên chủ tiệm thối tha này, thái độ của hắn vậy mà khinh người tới như vậy.

"Hừm.. Thật kỳ quái. Tên này rõ ràng chỉ là một phẩm nhân bình thường, tại sao lại có thể đứng trước nhan sắc khuynh thành tuyệt thế của ta được nhỉ? Mọi khi ta ra ngoài hành tẩu, cái trang mua đồ, hề là nam nhân thì đều niềm nở đón tiếp kia mà..."

"Có lẽ nào... cái tên này thực chất vốn không phải nam nhân?"

Trong âm thầm, Lăng Thanh Trúc đã tự hỏi và rồi đưa ra suy đoán như vậy. Và thực tế thì suy đoán ấy, nó hoàn toàn chính xác.

Đồng ý là tướng mạo, hình dáng Hà Thiềm là của nam nhân, tuy nhiên, đây cũng chỉ là cái vỏ bên ngoài; chứ còn bản chất bên trong, hắn lại là nữ nhân đấy. Mà đã là nữ nhân, Hà Thiềm hẳn việc gì lại phải mê mẩn nhan sắc của Lăng Thanh Trúc?

Không. Thứ đáng để hắn quan tâm là tiền, là ngân lượng, là vàng kia.

Tay thu lấy nén vàng mà họ Lăng đã bỏ ra, Hà Thiềm bày ra một bộ thân thiết niềm nở: "Cô nương bớt giận. Xin bớt giận..."

"Hà Thiềm có mắt như mù, không nhìn được quý nhân. Là lỗi của tiểu nhân.. Lỗi của tiểu nhân..."

"Hừ... Bây giờ thì sáng mắt rồi hả?"

Lạnh nhạt tùy người lạnh nhạt, Hà Thiềm vẫn tươi cười như cũ: "Dạ, dạ... Bây giờ tiểu nhân đã sáng mắt rồi".

Chưa chịu bỏ qua, Lăng Thanh Trúc hếch cằm: "Tiền bốn cô nương không thiếu, đừng nói vài ba bộ quần áo, kể cả cái cửa tiệm này của người bốn cô nương mua luôn còn được. Nhưng mà thái độ ban nãy của người khiến cho bằng hữu của bốn cô nương rất không thoải mái đấy..."

Tuy Lăng Thanh Trúc chẳng trực tiếp yêu cầu nhưng thân là một thương nhân, Hà Thiềm sao lại không hiểu ra ý tứ. Hắn nhanh chóng bước ra, hướng Tô Phúc Đường cúi đầu: "Hà Thiềm có mắt như mù đã khiến cô nương phiền lòng, cúi mong cô nương bỏ quá cho... Bỏ quá cho..."

Này...

Liên tiếp rơi vào tình huống bất ngờ, Tô Phúc Đường khó tránh có biểu hiện bối rối. Trong nhất thời, nàng thực không biết nên nói, hoặc là nên hỏi làm sao cho thoải.

Dường như cũng hiểu được tâm tư của Tô Phúc Đường, Lăng Thanh Trúc thay nàng "ân xá" cho Hà Thiềm, rồi kéo nàng đi vào trong.

"Được rồi Phúc Đường tỷ, chúng ta vào chọn y phục thôi".

...

"À, suýt tí thì quên".

Lăng Thanh Trúc đi được vài bước thì dừng lại. Nàng xoay đầu, đem một nén bạc ném ra cho Lăng Tiểu Ngư, bảo: "Chàng cầm lấy tiền đi dạo đâu đó một lúc đi. lát nữa chúng ta mua y phục, son phấn xong rồi sẽ đi tìm chàng".

...

...

"Nữ y, son phấn, mấy thứ đó đều là vật dụng của nữ nhân, sư phụ không muốn ta ở lại cũng chẳng có gì lạ. Chỉ là... tại sao sư phụ lại ném cho ta nén bạc này?"

Trên con đường lớn, Lăng Tiểu Ngư cầm nén bạc mà sư phụ mình ném cho ban nãy, vừa đi vừa nghĩ. Thú thực là trong lòng hắn đang có chút nghi hoặc.

Một nén bạc? Tại sao lại là một nén bạc? Rõ ràng sư phụ hắn có rất nhiều vàng a.

Cũng không phải Lăng Tiểu Ngư hắn chê ít. Hắn chỉ là... hơi khó hiểu thôi. Hắn không biết liệu sư phụ mình có dụng ý nào khác hay không...

"Hmm.. Hắn là ta nghĩ nhiều. Sư phụ chắc chỉ ném đại ra thế thôi".

Gật đi nghi vấn, Lăng Tiểu Ngư thở phào một hơi. Với tâm tình đã buông lỏng, hắn chậm rãi tiếp tục tiến về phía trước...

Tầm chục phút sau.

Sau một hồi đều đặn đưa chân, Lăng Tiểu Ngư cuối cùng cũng đã dừng lại.

Trước mặt hắn, một quầy hàng kỳ lạ đang được bày bán. Chung quanh, người đứng rất đông, chỉ ít cũng vài mươi có lẽ.

"Sao lại đông vậy nhỉ?"

Xuất phát từ sự hiếu kỳ, Lăng Tiểu Ngư lần nữa nhấc chân, từ tốn bước tới.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 232: Huyền mộng

Qua một lúc ngó nghiêng quan sát, rốt cuộc Lăng Tiểu Ngư cũng đã tường tận nguyên do. Hắn đã hiểu tại sao mọi người lại tập trung ở đây nhiều đến vậy.

Số là quầy hàng này có phương thức buôn bán rất lạ. Theo như quy định mà chủ quầy hàng đưa ra, nếu ai muốn mua bất kỳ món gì ở đây thì đều nhất thiết phải vượt qua được thử thách. Chỉ có duy nhất một loại, đó là ném tên.

Thử thách ném tên ấy, nói dễ rất dễ, nhưng nói khó thì cũng rất khó. Từ bên đông sang tới bên tây gian hàng, tổng cộng có năm chiếc lọ được đặt, vị trí càng xa thì kích cỡ sẽ càng nhỏ. Lọ xa nhất, so ra thậm chí còn nhỏ hơn ba ngón tay của người trưởng thành.

Lẽ tất nhiên, chẳng ai dại gì lại bỏ tiền ra khi mà khả năng chiến thắng gần như chỉ là một con số không tròn trịa. Người chủ quầy hàng, nàng cũng tự mình hiểu lấy điều ấy. Và đó là lý do vì sao mà nàng đã chia thử thách ném tên này ra làm năm mốc, tại mỗi mốc lại có một cái giá và phần thưởng khác nhau.

Quy tắc cụ thể như sau: Ném tên vào lọ thứ nhất, có thể lựa chọn một trong các món đồ xếp ở bậc thứ nhất trên quầy hàng; ném tên vào lọ thứ hai, có thể lựa chọn một trong các món đồ xếp ở bậc thứ hai trên quầy hàng; những món đồ ở bậc thứ ba và thứ tư trên quầy, nguyên tắc cũng là như vậy... Nhưng riêng ở bậc thứ năm, mọi chuyện lại khác.

Không như bốn bậc bên dưới, trên bậc thứ năm, cũng là bậc cao nhất của quầy hàng, đồ vật chỉ có duy nhất một món. Tuy nhiên món đồ này, nó lại đắt giá vô cùng.

Đó là một cây trâm được gia công từ ngọc quý, điêu khắc theo hình ảnh một con hạc đang giơ chân múa, sống động cực kỳ...

Muốn tinh xảo? Có thừa tinh xảo. Muốn trân quý? Càng khỏi phải bàn. Chất liệu của cây trâm, gọi độc nhất vô nhị thực cũng chẳng hề ngoa.

Chả biết bằng cách nào mà cây trâm ngọc này lại cùng lúc sở hữu tận những năm màu khác nhau. Càng đáng nói hơn là năm màu này, chúng vừa vặn lại nằm đúng trên năm bộ phận của con hạc - hình ảnh mà chiếc trâm được điêu khắc.

Màu trắng ở thân, màu đen trên cánh, màu vàng dưới chân, màu tím đỉnh đầu và màu hồng ngay mỏ, thật là xảo diệu lắm thay.

Nhân tạo ư?

Không. Người chủ cửa hàng đã lấy danh dự của mình ra bảo đảm. Nàng khẳng định màu sắc trên cây trâm là hoàn toàn tự nhiên. Một vài vị khách có hiểu biết cũng đã đích thân kiểm chứng qua. Bọn họ đã xác nhận điều đó. Rằng cây trâm kia, nó quả vô cùng trân quý.

Khỏi phải nghĩ, đối với một món đồ quý giá và độc đáo nhường ấy, mọi người ai nấy tất nhiên đều rất động tâm, mong muốn có được. Thậm chí có người còn tình nguyện bỏ ra cả ngàn lượng vàng để mua lấy nữa cơ. Tiếc rằng... chủ nhân của cây trâm, nàng lại kiên quyết lắc đầu.

Theo như lời nàng thì Huyền Mộng - danh tự mà nàng dùng để gọi cây trâm của mình - chỉ được bán đi với duy nhất một điều kiện, đó là người mua phải vượt qua được thử thách, đem mũi tên ném vào bên trong chiếc lọ nhỏ nhất, đang đặt ở xa nhất.

Không thể làm được? Vậy thì xin lỗi, Huyền Mộng vẫn sẽ là của nàng.

...

Trước sự cứng rắn của chủ quầy hàng, khách nhân chỉ đành từ bỏ, thôi không trả giá, nài nỉ thêm nữa. Kết quả là ai cũng như ai, những người muốn sở hữu Huyền Mộng, tất cả đều phải tham gia vào cuộc thử thách mà tỉ lệ chiến thắng chẳng hơn gì một con số không.

Mũi tên quá dài trong khi miệng chiếc lọ kia thì lại quá nhỏ, ném, làm sao ném?

Một người nối tiếp một người, khách nhân cứ thi nhau ném, ném xong thì lại thi nhau lắc đầu chán nản. Từ già tới trẻ, từ lớn tới bé, mãi vẫn chẳng có lấy một người thành công. Tất cả dần bỏ cuộc.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 233: Thành công lấy tới

Nhưng, chính lúc này, khi mà ai nấy đều cho rằng thử thách của chủ quầy hàng là quá khó, điều kiện nàng đưa ra là quá ngặt nghèo thì một bất ngờ đã xảy ra. Từ đâu chả rõ, một thanh niên lạ mặt bước tới, tay với lấy mũi tên rồi ném luôn về phía trước. Động tác khá là tùy tiện.

Có điều, chính cái sự tùy tiện ấy, nó lại tạo nên "kỳ tích". Lần đầu tiên, chiếc lọ thứ năm nằm ở vị trí xa nhất đã được ném trúng. Mũi tên, nó hiện đang nằm gọn bên trong thân lọ.

"Thật không thể tin, vậy mà lại có người làm được".

"Xa như thế mà cũng ném trúng, hẳn có phải là người không vậy?".

"Chắc, cái tên này vận may thật lớn, tùy tiện ném một lần là được luôn".

"Cây trâm quý nhường ấy... Ôi... Chúng ta không còn cơ hội sở hữu nữa rồi...".

Liên tiếp là những thanh âm cảm thán của khách nhân xung quanh. Có ngạc nhiên, có tiếc nuối, có ganh tị, tâm tình đủ cả. Nhưng bất kể cảm xúc có là gì đi nữa thì đối tượng bọn họ hướng đến vẫn chỉ một người: kẻ đã vượt qua thử thách - người chiến thắng. Hết thấy đều đang tập trung ánh mắt nhìn về phía hắn.

...

Đối với sự chú mục nọ, Lăng Tiểu Ngư thực tình chả thoải mái gì cho cam. Nghĩ mau chóng tránh đi, hắn tìm đến người chủ quầy hàng, hỏi: "Bà chủ, thử thách của bà chủ ta đã vượt qua được rồi. Đây là số tiền theo quy định".

Nói đoạn, Lăng Tiểu Ngư cầm nén bạc duy nhất mình có đưa qua.

Tiếp nhận nén bạc, người chủ quầy hàng nhìn nhìn liếc liếc thêm một lúc rồi mới lên tiếng hỏi đáp: "Này. Bộ người thấy ta già lắm sao?".

Câu hỏi khá đột ngột nên khiến cho họ Lăng cũng ít nhiều bị bất ngờ. Dù vậy, hắn vẫn bình tĩnh trả lời: "Không có. Bà chủ còn rất trẻ".

"Phải, ta còn rất trẻ. Và vì là còn rất trẻ nên ta chính thức yêu cầu người không được gọi ta là bà chủ nữa".

Không gọi bà chủ? Vậy thì gọi bằng gì?

Lăng Tiểu Ngư thoáng nghĩ, cuối cùng lựa chọn. Hắn nói: "Hmm... Vậy thì cô nương, thử thách của cô nương ta đã vượt qua rồi, bây giờ ta có thể lấy nó không?".

Chủ quầy hàng chau môi, chân mày cau lại: "Người vội cái gì? Ta cũng đâu có nói là không đưa...".

Miệng thì trách, hai chân lại xoay, chủ quầy hàng vươn tay đem cây trâm quý của mình lấy xuống. Cúi nhìn nó, nàng tiếc nuối lắm lắm: "Cái lọ nhỏ như vậy mà cũng có người ném vô được. Đúng là đen đui mà...".

"Haizz... Coi như ta xui xẻo vậy...".

Vốn là người coi trọng tín nghĩa nên dẫu trong lòng rất không nỡ, chủ quầy hàng vẫn quyết định từ bỏ món đồ mình yêu thích. Nàng cầm cây trâm ngũ sắc đưa cho Lăng Tiểu Ngư, dặn: "Nhớ bảo quản nó cho tốt".

"Cảm ơn cô nương".

...

Có được thứ mình muốn, trong lòng Lăng Tiểu Ngư tự nhiên là vui vẻ. Hắn nhìn trâm ngọc, thầm nghĩ: "Lát nữa đem tặng cho sư phụ, khẳng định người sẽ rất thích".

Dạ chờ mong, Lãng Tiểu Ngư chẳng thể đợi thêm được nữa, vội xoay đầu bước đi.

Chỉ là hắn còn chưa đi được bao nhiêu bước thì đã có cả tá người đứng ra cản lối. Bọn họ thì nhau nói...

"Tiểu huynh đệ, đối với cây trâm kia Chu Cát ta thật rất yêu thích, không biết tiểu huynh đệ có thể nhượng lại chăng?"

"Tiểu huynh đệ, ta là Đỗ Bân. Ta muốn mua lại cây trâm của huynh đệ..."

"Huynh đài, xin hãy bán lại cây trâm cho ta. Trần Tiêm ta tình nguyện bỏ ra hai ngàn lượng để mua".

"Hai ngàn lượng mà cũng muốn mua? Tiểu huynh đệ, ta sẽ trả ngươi năm ngàn lượng".

"Tiểu huynh đệ..."

"Tiểu huynh đệ..."

...

Một câu "Tiểu huynh đệ", hai câu "Tiểu huynh đệ", hết người này tới người khác, cả đám thi nhau hỏi mua lại cây trâm quý mà Lãng Tiểu Ngư vừa nhận được.

Nhưng, hắn sẽ bán sao?

Đừng nói vàng bạc châu báu - những thứ vô giá trị trong mắt tu sĩ, dầu có là linh khoáng linh thạch chất đồng trước mặt, Lãng Tiểu Ngư hắn cũng sẽ không động tâm.

Tài vật bất quá cũng chỉ là tài vật, làm sao bì được với nụ cười của sư phụ hắn...

Khoan đã...

"Tại sao ta lại nghĩ thế nhỉ? Mọi khi sư phụ vẫn hay cười mà..."

Nhẹ lác đầu, Lãng Tiểu Ngư đem ý nghĩ kỳ quặc ấy gạt ra khỏi tâm trí, tiếp tục bước đi.

"Đứng lại!"

...

Đảo mắt nhìn đám người đang hung hăng cản lối, Lãng Tiểu Ngư nhú mày, hỏi: "Các ngươi tính làm gì?"

"Làm gì? Ha ha..."

Theo sau tiếng cười, một vị công tử bước ra. Tướng mạo của hắn, nếu so với Lãng Tiểu Ngư thì anh tuấn hơn nhiều; y phục cũng là như thế, rất đồi cao sang quý phái...

Trong bộ trường y màu vàng nhạt, hắn phe phẩy chiếc quạt trên tay, giọng cao ngạo: "Tên tiện dân, bôn thiếu gia ta muốn cây trâm của ngươi. Mau dâng lên đây".

...

"Thế nào? Tiện dân, ngươi không muốn đưa?"

Liếc sang một trung niên đứng bên cạnh, vị công tử nọ bảo: "Tiểu Tứ, nói cho hắn biết bôn thiếu gia là ai".

Thái độ ngoan ngoãn, kẻ được gọi Tiểu Tứ lập tức đứng ra.

"Tiểu tử, vênh tai lên mà nghe cho rõ. Thiếu gia nhà ta chính là nhi tử độc nhất của tri huyện Thanh Châu".

...

"Không ngờ là con trai quan tri huyện..."

"Thì ra hắn chính là Lưu Mục - tiểu bá vương của Thanh Châu chúng ta".

"Suyt... Nhỏ tiếng một chút. Ta nghe đồn Lưu Mục này rất bạo ngược, cần thận kéo chuốc hoạ vào thân".

"Vậy sao?... Chậc, xem ra tiểu tử kia lần này xui xẻo rồi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 234: Bốn cái tát

Không phải một mà rất nhiều người, ai nấy đều cho rằng Lăng Tiểu Ngư sẽ bị Lư Mục đoạt mất trăm ngọc, thậm chí là bị đối phương đánh đập.

Lẽ dĩ nhiên, một vài cá nhân "tốt bụng" rất không đành lòng chứng kiến điều đó xảy ra. Chính vì vậy, bọn họ lựa chọn tránh lui, chẳng màng đến nữa.

Trong khi đó, những kẻ còn ở lại... Ta cũng như người, người cũng như ta, toàn bộ đều chỉ thờ ơ đứng nhìn.

Hợp lý thôi. Đối với bọn họ, Lăng Tiểu Ngư có là gì đâu. Bất quá người đứng nước lã. Bọn họ việc gì phải nhảy ra can thiệp để phải liên lụy. Cần biết, kẻ đang cản đường là Lư Mục - nhi tử độc nhất của quan tri huyện Thanh Châu này.

...

Chuyện là thế đấy. Không ai can, chẳng ai giúp, họ Lăng chỉ có thể tự trông vào mình.

Mà... hề gì chứ? Một mình đã sao? Lăng Tiểu Ngư hẳn là tu sĩ kia mà.

Không bận tâm quá nhiều đến thái độ của những người chung quanh, Lăng Tiểu Ngư chỉ đơn giản bảo với Lư Mục và đám nô tài của y: "Ta không rảnh chơi với các người. Mau tránh ra".

...

Lư Mục im lặng. Cái im lặng của sự bình yên... trước giông bão.

Môi nhếch nhẹ, giọng âm trầm, Lư Mục buông tiếng: "Tiện dân, xem ra mắt người bị mù, tai người bị điếc rồi... Tốt thôi...".

"Tiểu Tứ. Các người đem tai của hắn cắt xuống, đem mắt của hắn móc ra cho ta!".

"Vâng!".

Phận làm nô tài, Tiểu Tứ dám đâu trễ nãi, nhận lệnh xong thì lập tức lao vào ngay. Với đôi tay lực lưỡng, hắn đang toan bắt giữ Lăng Tiểu Ngư thì...

... "Bình!" một tiếng, cả người hắn đã bị đá bay.

Ngơ ngác vài giây, những tên nô tài còn lại đồng loạt xông lên.

Và kết quả thì...

"Bình! Bình! Bình!".

"Bình! Bình!...".

...

Nhanh, gọn, lẹ, chỉ trong nháy mắt, toàn bộ mười hai tên nô tài đều nằm rạp trên đất, liên tục ôm bụng kêu rên.

Lư Mục thấy vậy thì thần tình không khỏi đại biến. Hắn liên tiếp thụt lùi, miệng lắp bắp: "Người... Người... Người đừng làm vậy! Phụ... Phụ thân ta là tri huyện... Là tri huyện đấy!".

Lăng Tiểu Ngư chả buồn đáp, chỉ lẳng lặng bước đi. Chừng chuyển mình áp sát, đem Lư Mục nắm giữ thì hắn mới mở miệng: "Người thật là nhi tử của quan tri huyện?".

Có kiềm chế nổi khiếp đảm trong lòng, Lư Mục khẳng định: "Đúng vậy. Ta chính là con trai duy nhất của tri huyện Thanh Châu này".

"Người... Người biết điều thì mau thả ta ra. Bằng không...".

"Bằng không thế nào?" Lăng Tiểu Ngư truy vấn.

Lập tức, Lư Mục cũng đáp ngay: "Bằng không phụ thân ta sẽ tống người vào đại lao, cho người tra tấn người, khiến người sống không bằng chết".

...

Lăng Tiểu Ngự cúi mặt trầm tư, ngẩng lên thì hỏi lại: "Bình thường ngươi vẫn hay làm như vậy?".

Cho là đối phương đã bị mình dọa sợ, Lưu Mục tự nhiên can đảm lên hẳn. Hắn hừ lạnh: "Không sai...".

"Chát!".

Lời trong miệng Lưu Mục còn chưa kịp nói hết thì đã bị người giáng cho một cái bạt tai. Rất chi vang dội.

Sững sờ, Lưu Mục há hốc, muốn nói nhưng nhất thời lại không làm sao thốt ra nổi. Chính lúc này, giọng Lăng Tiểu Ngự cất lên.

"Hừ! Thế gia vô học, cật thế làm càn".

"Chát!".

...

Trước sau tổng cộng là hai cái bạt tai, đều vang dội như nhau. Vừa đau vừa giận lại vừa sợ, Lưu Mục lắp bắp: "N- Ngươi... Ngươi...".

Chả buồn bận tâm đến cảm nhận của họ Lưu, Lăng Tiểu Ngự vẫn lạnh lùng như cũ.

"Quen thói ngang tàng, ức hiếp lương dân".

"Chát!".

Đó là cái tát thứ ba.

"Nhớ kỹ. Thiện giả thiện báo, ác giả ác báo".

"Chát!".

Đây... là cái tát thứ tư.

Đã hết?

Thật ra thì chưa. Sau tay, Lăng Tiểu Ngự mau chóng giơ chân, đạp thẳng về phía trước, đứng ngay bụng Lưu Mục.

"Bình!".

...

Xong xuôi đầu đấy, khi mà Lưu Mục cùng đám tay sai đều đã nằm bò lăn trên đất, lúc này Lăng Tiểu Ngự mới phui tay, tiếp tục bước đi.

Đi được một đoạn, hắn mới âm thầm tự hỏi: "Vừa rồi ta ra tay có nặng quá không nhỉ?"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 235: Rời đi

"Bánh bao đây! Bánh bao nóng hôi vừa thổi vừa ăn đây!".

...

"Cải xanh đây! Cải xanh phơi phơi đây!".

...

"Kẹo hồ lô đây...".

...

"Công tử! Công tử!".

Đang đi lại bị người kêu gọi, Lăng Tiểu Ngư dừng bước, xoay đầu nghi hoặc: "Lão bá, ông kêu ta hả?".

"Vâng, thưa công tử".

Nụ cười niềm nở, ông lão bán hàng mời mọc: "Công tử, công tử mua giúp lão mấy xâu kẹo hồ lô đi".

"Cái này... Xin lỗi lão bá, trong người ta hiện không còn tiền nữa".

Dù trong ánh mắt có chút thất vọng nhưng trên môi, ông lão bán hàng vẫn cố giữ nụ cười: "Không sao... Không sao...".

...

Trông theo thân ảnh già nua với cộc rom cắm đầy kẹo hồ lô đang lặng lẽ bước đi, Lăng Tiểu Ngư thấy lòng bất nhẫn, lên tiếng gọi lại: "Lão bá, chờ một chút".

"Công tử, công tử gọi lão có việc gì?".

"Lão bá, um, là thế này... Trên người ta hiện không có tiền, thế nhưng nương tử của ta thì mang theo rất nhiều tiền. Nàng đang ở trong cửa tiệm gần đây. Lão bá, nếu lão bá đồng ý thì có thể đi cùng ta tới đó rồi ta sẽ bảo nương tử đưa tiền cho lão bá".

"Chuyện này...".

Ông lão bán hàng có chút nghi ngại, nhưng rồi cũng gật đầu đồng ý, cùng Lăng Tiểu Ngư đi đến tiệm y phục.

Quả như Lăng Tiểu Ngư nghĩ, Lăng Thanh Trúc và Tô Phúc Đường hiện vẫn còn bên trong. Ngay khi vừa thấy hấn, Lăng Thanh Trúc đã nói với ra:

"Tướng công, sao mới đi đã về rồi?".

Không được tự nhiên như vị nương tử hờ kia của mình, Lăng Tiểu Ngư phải đi vào bên trong tiệm, tiếp cận rồi mới nói: "Nương tử, nàng đưa ta thêm ít tiền được không?".

"Nén bạc lúc nãy thiếp đưa cho chàng đâu?".

"Cái đó... ta dùng hết rồi".

Lăng Thanh Trúc lờm nhếch, tỏ ý không vui: "Tướng công, tiền bạc không phải tự dưng mà có, chúng ta cần tiết kiệm a".

Biết là người ta đang cố tình làm khó, Lăng Tiểu Ngư đành trực tiếp nói ra ý định của mình: "Nương tử, ta không cần nhiều đâu. Chỉ cần đủ để mua vài xâu kẹo hồ lô của lão bá kia thôi".

"Nương tử, nàng giúp ta...".

...

"Hmm... Thôi được rồi".

Không phụ công ai đó nài nỉ, Lăng Thanh Trúc sau cùng cũng chịu mở hầu bao. Nàng lấy một nén bạc ném cho vị tướng công hờ của mình, dặn: "Mua luôn cho thiếp mấy xâu".

...

...

Một hồi sau.

Ông lão bán kẹo đã sớm nhận tiền và vui vẻ rời đi, trong khi đó, người ở lại là Lăng Tiểu Ngư...

Mới đầu không sao, hấn cũng vui vẻ đứng trước cửa tiệm mà nhâm nhi những viên kẹo, nhưng khi số kẹo đã vơi đi phân nửa thì cảm giác nó lại khác.

Lăng Tiểu Ngư, hấn chẳng còn thư thái đứng đợi được nữa. Bất đắc dĩ, hấn phải đi vào bên trong cửa tiệm.

"Tướng công, chàng vào đây làm gì?".

"Nương tử, ta...".

"Ta cái gì mà ta. Chàng mau ra ngoài đi để bọn thiếp còn thử y phục".

...

Vậy đây. Lãng Tiểu Ngư còn chưa kịp bày tỏ ý kiến gì thì đã bị Lãng Thanh Trúc đẩy thẳng ra ngoài rồi.

"Nữ nhân đúng là không chịu nói lý gì cả...".

"Hi...".

Nghe được tiếng cười, Lãng Tiểu Ngư liếc mắt nhìn qua. Vừa lúc, Hà Thiêm - chủ cửa tiệm - lên tiếng: "Công tử, ngài không hiểu tâm tư nữ nhân rồi".

"Ta không hiểu, bộ ông hiểu?".

"Đương nhiên là hiểu".

Nụ cười khang khác, Hà Thiêm tiếp lời: "Công tử, nữ nhân trên đời ai cũng như ai, đều muốn mình trở nên xinh đẹp. Họ chú ý đến quần áo, son phấn, tốn chút thời gian lựa chọn cũng là bình thường".

"Nhưng mà... đã gần một canh giờ rồi".

"Công tử, một canh giờ thì có đáng gì? Hai ba canh giờ cũng là bình thường".

Lãng Tiểu Ngư trợn mắt, câm nín luôn.

...

Không thể kêu gọi, càng không thể hối thúc, Lãng Tiểu Ngư rút cuộc chỉ còn biết tìm tới một quán trà ở gần tiệm y phục để ngồi đợi.

May sao, quãng thời gian đợi chờ của hắn cũng chẳng kéo dài quá lâu.

Chờ cho sự phụ thanh toán xong, Lãng Tiểu Ngư lúc này mới đem mấy xâu kẹo hồ lô đưa cho nàng: "Nương tử, kẹo hồ lô của nàng".

"À, tí nữa thì quên".

Không chút khách khí, Lãng Thanh Trúc vươn tay cầm lấy, ngậm luôn một lúc mấy viên.

"Ừm... Mùi vị cũng được".

"Được rồi. Chúng ta tiếp tục đi dạo".

...

Lãng Thanh Trúc đi trước, Lãng Tiểu Ngư và Tô Phúc Đường nối gót theo sau. Ba người cứ thế đi dạo, rồi mua sắm thêm khoảng một giờ nữa thì dừng lại.

Lãng Thanh Trúc đem một số đồ vật đưa cho Tô Phúc Đường, cười bảo: "Phúc Đường, toàn bộ chỗ này tặng cho tỷ".

"Thanh Trúc, cái này... Ta không thể nhận đâu".

"Tỷ không nhận cũng phải nhận".

Lãng Thanh Trúc đem số vật dụng kia đẩy ngược trở về: "Phúc Đường tỷ, cứ coi như đây là quà tạm biệt của muội".

"Tạm biệt? Thanh Trúc, muội nói vậy là sao?".

Lần này, thay vì Lãng Thanh Trúc thì người hỏi đáp lại là Lãng Tiểu Ngư. Hắn nói: "Phúc Đường tỷ, bây giờ chúng ta phải trở về môn phái".

"Môn phái? Nói vậy hai người...".

"Phúc Đường tỷ, xin lỗi vì đã gạt tỷ." - Lãng Tiểu Ngư hơi áy náy - "Thật ra chúng ta vốn không phải người bình thường. Nơi chúng ta ở cũng rất xa chỗ này...".

"Ta... Ta không hiểu".

"Thật ra tỷ cũng không cần phải hiểu".

Lãng Thanh Trúc đặt một tay lên vai Tô Phúc Đường, nhấn nhá: "Phúc Đường, ta có để lại cho tỷ một chút quà mọn. Nó được đặt bên dưới tấm chăn trong gian phòng của chúng ta".

"Thời gian cũng không còn sớm, chúng ta phải đi đây. Bảo trọng".

"Phúc Đường tỷ, cảm ơn mọi người đã cho chúng ta nướng nấu thời gian qua. Bảo trọng".

Sư đồ họ Lăng nói lời từ tạ xong thì liền quay gót rời đi, đến khi Tô Phúc Đường phản ứng, toan lên tiếng kêu gọi thì thân ảnh bọn họ đã tiêu thất tự lúc nào...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 236: Nổi hứng đánh người

Phần vì thời gian đã chậm trễ nhiều so với dự tính, phần bởi huyết độc trong người vẫn chưa được hoá giải một cách triệt để nên trên đường trở về, Lăng Thanh Trúc đã chẳng la cà thêm chỗ nào nữa.

Tất nhiên, suốt quãng thời gian độn quang phi hành ấy, sư đồ họ Lăng cũng có dăm bảy bận chạm mặt với những tu sĩ khác. Chính giáo có, tà đạo cũng có. Nhưng bất kể là ai, người thuộc phe nào thì đều không dám tới gây phiền toái.

Đánh chủ ý lên một vị chân nhân cảnh hậu kỳ? Bọn họ đâu có điên. Trừ phi là vị chân nhân hậu kỳ này đang bị trọng thương thì mặc may mới có kẻ lớn gan làm bừa.

Chỉ là... Lăng Thanh Trúc, nàng đang bị trọng thương sao?

Hôm nay đâu phải hôm qua. Ba tháng trước Lăng Thanh Trúc đúng thật vô lực, nhưng còn bây giờ... Đừng nói một tên, kể cả có là một tá chân nhân sơ kỳ, trung kỳ gộp lại nàng cũng đủ tự tin chém phát chết luôn đấy.

Muốn đánh chủ ý lên nàng ư? Cứ tự nhiên. Chỉ cần không phải loại yêu nghiệt như Đồ Tam Nương thì Lăng Thanh Trúc nàng đều sẽ tình nguyện đón tiếp.

...

"Haizz...".

Trên đường phi hành, Lăng Tiểu Ngư nghe được tiếng thở dài của ân sư thì trong lòng không khỏi nghi hoặc: "Sư phụ, người có tâm sự hả?".

Giọng nhạt nhẽo, Lăng Thanh Trúc đáp: "Ừ".

"Sư phụ, người đang phiền lòng chuyện gì vậy? Nói cho đệ tử biết được không?".

Lăng Thanh Trúc bĩu môi: "Nói với ngươi làm gì? Ngươi sẽ tình nguyện giúp ta chắc".

"Sư phụ, người nói đi. Chỉ cần giúp được thì đệ tử đều sẽ không từ chối".

"Tiểu tử ngươi nói thật chứ?".

"Thật".

Đã có cái gật đầu xác nhận của đồ nhi, Lăng Thanh Trúc mới an lòng nói ra nỗi phiền muộn của mình: "Thật ra cũng chả có gì to tát, chỉ là ta chợt nhớ lại tràng cảnh ở thạch động hôm nọ nên sinh ra buồn bực..."

"Haiz... Lăng Thanh Trúc ta đường đường là phong chủ Trúc Kiếm Phong, một vị chân nhân cảnh hậu kỳ, một bậc anh thư muôn người nể trọng, vậy mà lại lâm vào tình cảnh đó, bị một đám tiểu miêu tiểu cầu đánh chủ ý, toan ra tay bắt giữ. Đứng trước mặt ta, bọn chúng còn nói ra mấy lời đâm tọc nữa chứ..."

"Long du thiên thủy tao hà hí, hồ lạc bình dương bị khuyển khi (Rồng gặp nước nông tôm bốn cọt, hổ xuống đồng bằng bị chó khinh), quả là chẳng sai".

...

"Sư phụ, chuyện cũng qua rồi. Ngươi đừng để bụng nữa".

"Hừ, tiểu tử ngươi nói nghe dễ lắm".

Trông mặt khề đảo, Lăng Thanh Trúc chột ngưng phi hành. Đợi cho Lăng Tiểu Ngư ở đằng trước quay lại, nàng mới hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, mới rồi ngươi có hứa là sẽ giúp ta mà phải không?".

"Cái đó...".

"Hi, Tiểu Ngư Nhi..." - Ý gian càng lúc càng nồng, Lăng Thanh Trúc nở một cười đầy ý vị - "Nội tâm vi sư hiện rất không thoải mái, cần được giải toả. Tiểu tử ngươi hãy giúp vi sư đi".

"Giúp... Giúp thế nào?".

"Hmm... Đơn giản lắm".

Lăng Thanh Trúc cười càng tươi hơn trước: "Tiểu Ngư Nhi, tiểu tử ngươi chỉ cần mang thân ra cho ta đánh vài cái là được rồi".

...

"Tiểu Ngư Nhi, ta hứa sẽ nhẹ tay...".

"Soạt!".

Lăng Thanh Trúc còn chưa nói hết thì bên cạnh nàng, Lăng Tiểu Ngư đã hoá thành một đạo thanh quang bay mất. Tốc độ phải nói là mau lẹ vô cùng.

...

"Chạy cái gì chứ?".

Phía sau, Lăng Thanh Trúc nhìn theo hướng đồ nhi vừa đào tẩu, vắn về chiếc cằm mà lẩm bẫm: "Vi sư cũng đâu có ăn thịt ngươi, chỉ muốn đánh mấy cái để trút buồn bực thôi mà".

"... Vậy mà lúc nãy còn bảo cam tâm tình nguyện giúp ta. Lời hứa của đệ tử đúng là không đáng tin chút nào".

"Mà không được. Tiểu Ngư Nhi ngươi là đệ tử của ta, ta sao có thể để ngươi mang danh thất tín được".

"Haizz... Thôi thì cứ để vi sư đây làm người xấu một lần...".

...

Lát sau.

"Tiểu Ngư Nhi, sư phụ tới rồi đây!".

"Nè, đừng có chạy!".

...

"Bình! Bình!".

"Bình!".

"Đã bảo ngươi đừng có chạy rồi lại không chịu nghe".

"Nhẹ nhàng không muốn lại muốn bạo lực, tiểu tử ngươi đúng là thần kinh có vấn đề".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 237: Gặp lại

"Sư phụ, người mới là kẻ thần kinh có vấn đề đấy!".

Mấy lời đó, Lăng Tiểu Ngư muốn nói ra lắm. Nhưng... Mong muốn cuối cùng cũng chỉ là mong muốn, rốt cuộc thì ác vẫn thắng thiện, thiệt thòi như cũ vẫn là hắn.

Bái nhập Trúc Kiếm Phong, nhận Lăng Thanh Trúc nàng làm sư phụ, liệu đây có phải là sai lầm hay không?

Trong một khoảnh khắc, Lăng Tiểu Ngư đã âm thầm tự vấn. Và câu trả lời thì... Hắn đã biết, nhưng đúng hay sai, sợ rằng ngay cả bản thân hắn cũng không xác định được.

Tương lai, ai nói trước được điều gì?

...

Bỏ qua chuyện mai sau mà trở về thực tại.

Trải qua một quãng đường xa, sau một vài "sự cố" nhỏ nhỏ, sư đồ họ Lăng rốt cuộc cũng tiến vào địa phận của Thiên Kiếm Môn. Nhưng thay vì cùng nhau trở về thì chỉ có mình Lăng Thanh Trúc hồi tông. Riêng phần Lăng Tiểu Ngư... Khi khoảng cách với núi Ngũ Đài còn khoảng độ sáu mươi dặm thì hắn đã dừng lại.

Đào Hoa thôn - quê nhà của hắn hiện đang ở ngay bên dưới.

...

Lòng mong mỏi được gặp cô cô của mình, Lăng Tiểu Ngư một giây cũng chẳng chần chừ, lập tức đáp xuống cô thôn.

Nhanh chóng tìm đến mái nhà tranh thân quen, khi hắn đang định tiến thêm thì từ bên hông căn nhà, một thanh âm chợt truyền tới. Là tiếng đồ vật rơi xuống đất.

Tiếp đây, giọng của Lăng Ngọc Yến cất lên: "Tiểu Ngư!".

"Yến cô cô!".

...

Không hẹn mà gặp, cả Lăng Tiểu Ngư và Lăng Ngọc Yến đều chạy thẳng về phía đối phương. Khoảng cách chỉ còn chưa đến bước chân, Lăng Ngọc Yến lúc này mới dừng lại. Trong bộ hoàng y đã cũ, nàng hỏi: "Tiểu Ngư, sao con lại ở đây?".

"Phải rồi, sư phụ con đâu? Nàng có ở đây không?".

...

"Yến cô cô, người không cần tìm. Sư phụ không có ở đây".

"Nói vậy chỉ có mình con thôi sao?".

"Ừm...".

Lăng Tiểu Ngư gật nhẹ, rồi đề nghị: "Yến cô cô, chúng ta vào nhà trước đi".

"À, ừ. Ta quên mất...".

...

Vừa tiến vào bên trong căn nhà, Lăng Ngọc Yến liền tự tay kéo ghế, bảo: "Tiểu Ngư, con ngồi xuống đi".

"Yến cô cô, người để con tự làm".

"Không sao. Đừng khách sáo với cô cô".

Lăng Tiểu Ngư còn chưa an vị xong thì đứng kế bên, Lăng Ngọc Yến đã vươn tay với lấy bình trà, tự mình rót ra.

"Tiểu Ngư, con uống trà nhé".

...

"Yến cô cô, bình trà... hình như hết rồi".

"A...".

Nghe Lăng Tiểu Ngư nhắc, Lăng Ngọc Yến lúc này mới để ý là bình trà trên tay đã cạn nước tự bao giờ. Nàng cười xoà: "Tiểu Ngư, con xem. Yến cô cô đã già nên đâm ra lú lẫn mất rồi".

"Già"... Tuy chỉ là một từ được nói ra trong lúc vô ý nhưng khi vào tai Lăng Tiểu Ngư, nó lại khiến cho hắn cảm thấy chạnh lòng.

Yến cô cô của hắn, nàng thực đã hi sinh vì hắn quá nhiều. Tuổi xuân của nàng, tất cả đều đã dành trọn cho hắn...

Một chút thương cảm trỗi lên trong dạ, Lăng Tiểu Ngư đưa tay nắm lấy cánh tay gầy guộc của Lăng Ngọc Yến, khẽ thốt: "Yến cô cô, là Tiểu Ngư không tốt, đã không thể sớm hôm chăm sóc cho người".

Tiểu ý chóng phai, Lăng Ngọc Yến nâng lên cánh tay còn lại, đặt trên đỉnh đầu người thanh niên trước mặt, nhẹ nhàng xoa.

"Ngốc quá. Con bây giờ đã là tu sĩ danh môn, sao có thể tùy tiện hạ sơn được..."

"Yến cô cô..."

"Đừng tự trách. Cô cô hiểu mà. Chỉ cần mỗi năm con đều về đây thăm cô cô, như vậy là cô cô đã vui lắm rồi".

Ngăn dòng cảm xúc, Lăng Ngọc Yến cố nặn ra một nụ cười, trêu: "Coi con kia, đã ngần này tuổi rồi mà vẫn cứ thích bám víu cô cô. Cô cô không cần một oa nhi lớn tới như vậy đâu".

Gượng cười, Lăng Tiểu Ngư đáp lại: "Dù lớn hơn nữa thì Tiểu Ngư vẫn là Tiểu Ngư, con cá nhỏ của Yến cô cô".

"Xuy... Cá nhỏ đến mấy thì cũng phải có lúc trưởng thành chứ. Cô cô còn đang chờ con dẫn về một nàng dâu đây này".

...

"Thích..."

Giữa lúc hai cô cháu Lăng Tiểu Ngư - Lăng Ngọc Yến đang thân mật chuyện trò thì từ phía sau nhà, một tiếng động truyền tới. Nó khá giống với ban nãy, thời điểm Lăng Ngọc Yến đánh rơi chiếc giỏ tre khi nhìn thấy Lăng Tiểu Ngư.

Là ai?

Ai đã vừa gây ra động tĩnh?

"Yến cô cô?"

Hiểu ý, Lăng Ngọc Yến đưa tay vỗ trán: "Coi ta kia, lại quên mất việc này".

"Tiểu Ngư, con chờ ta một lát. Có bất ngờ cho con đây".

Chữ cuối cùng vừa ra khỏi miệng thì cũng là lúc Lăng Ngọc Yến chuyển mình đứng lên. Nàng bước thẳng ra sau nhà, chừng khi trở lại thì dắt theo một người nữa. Là một cô gái.

Cô gái này bề ngoài tuổi độ hai lăm hai sáu, dáng người cao gầy, khuôn mặt tuy không tới mức diễm lệ nhưng cũng tính xinh đẹp ưa nhìn.

Lại nói, cô gái này, nàng khác với Lăng Ngọc Yến, vốn dĩ chẳng phải phạm nhân bình thường. Nàng là tu sĩ, tu vi thuộc hàng vắn đỉnh...

Trong bộ trường y màu thiên thanh ngực thêu ba đường sóng nước uốn lượn, cô gái đứng sát bên hông Lăng Ngọc Yến, có chút ngại ngùng nhìn Lăng Tiểu Ngư, rồi khẽ nói: "Chào người".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 238: Khó hiểu

"Lê sư tỷ, tại sao sư tỷ lại ở đây?"

Đúng như Lăng Ngọc Yến kỳ vọng, Lăng Tiểu Ngư thực đã rất bất ngờ. Có nghĩ thế nào hắn cũng không thể hình dung ra nỗi việc này, rằng cô gái đang hiện diện bên trong căn nhà lại là Lê Thắng Nam.

Nếu đang đứng đây là Dương Tiểu Ngọc, hoặc thậm chí Mộng Kiều, Lăng Tiểu Ngư hẳn đều sẽ dễ dàng tiếp nhận. Nhưng... tại sao lại là Lê Thắng Nam?

Nàng và hắn, đôi bên đâu phải bạn thanh mai trúc mã, cũng đâu phải tỷ đệ từng sớm tối bên nhau. Tuy là đồng môn đây, nhưng mỗi người vốn thuộc một

chi mạch khác nhau kia mà. Lăng Tiểu Ngư hẳn là đệ tử Trúc Kiếm Phong, trong khi Lê Thắng Nam nàng lại là môn nhân của Mặc Kiếm Phong...

Trong lúc bên kia Lăng Tiểu Ngư đang đợi nghe một lời giải đáp thì ở bên này, Lê Thắng Nam lại rất dỗi lè mè, mãi chẳng chịu hồi âm.

Không phải nàng khinh người, chỉ đơn giản là bởi... nàng không biết nên nói ra làm sao. Lần này Lê Thắng Nam nàng hạ sơn, âm thầm tìm đến đây, mục đích vốn dĩ để tìm hiểu về Lăng Tiểu Ngư thông qua cô cô của hắn là Lăng Ngọc Yến.

Vậy đấy, lý do như thế, Lê Thắng Nam nàng làm sao đem nói ra được.

"Làm thế nào bây giờ? Ta nên giải thích sao với hắn đây..."

...

"Hừm..."

Khá may mắn cho Lê Thắng Nam, ở thời khắc mà nàng bối rối, khó xử nhất, có một người đã đứng ra nói hộ.

Sau tiếng hắng nhẹ, Lăng Ngọc Yến bảo với cháu trai của mình: "Tiểu Ngư, coi con kìa. Thắng Nam vì quan tâm con nên mới lặn lội đến đây thăm nom cô cô. Con hỏi cái gì mà hỏi".

"Vì con?"

Lăng Tiểu Ngư càng ngạc nhiên hơn trước. Hắn... không hiểu a.

Lê Thắng Nam cố gì lại vì hắn mà chạy xuống đây, chốn cô thôn này? Bình thường không phải mỗi lần tìm hắn luyện kiếm nàng đều đòi chém đòi giết ư?

"Thế nào? Ta ở đây làm người khó chịu lắm sao?"

Giấu đi sự ngượng ngùng, Lê Thắng Nam cố bày ra vẻ tự nhiên nhất có thể. Nàng vờ trách móc: "Ta hạ sơn ra ngoài làm nhiệm vụ, trên đường trở về nhìn thấy Đào Hoa thôn, chợt nhớ đến Yến cô cô nên mới ghé xuống thăm người. Có can hệ gì tới người chứ?"

"Đệ... đệ có nói gì đâu".

Lăng Tiểu Ngư càng nghe trong lòng càng mờ mịt. Cuối cùng, hắn quyết định cho qua, thôi không hỏi han gì nữa.

Khá tinh ý, Lăng Ngọc Yến chen vào: "Được rồi được rồi. Coi hai đứa kìa... Nào, hai đứa ngồi xuống đây".

...

Bên chiếc bàn nhỏ, một nam hai nữ, ba người chuyện trò với nhau thêm một lúc nữa, đến khi mặt trời sắp lặn, ánh chiều đã phai thì Lê Thắng Nam mới chuyển mình đứng lên. Nàng hướng Lăng Ngọc Yến, nhu thuận nói ra: "Yến cô cô, trời sắp tối rồi. Để con xuống bếp nấu cơm cho người".

"Thắng Nam, con cứ ngồi đây nói chuyện với Tiểu Ngư, bếp núc cứ để ta lo".

"Yến cô cô..."

Đem Lăng Ngọc Yến giữ lại, Lê Thắng Nam kiên quyết: "Cô cô và Tiểu Ngư lâu rồi mới gặp lại, hai người cứ trò chuyện. Mọi việc cứ để con lo".

"Nhưng mà Thắng Nam..."

"Yến cô cô đừng lo, tài nấu nướng của con tốt lắm, nhất định sẽ không làm người thất vọng đâu".

...

Dõi mắt trông theo thân ảnh cao gầy cho tới khi khuất hẳn, Lăng Ngọc Yến tỏ vẻ hài lòng. Nàng ngo sang Lăng Tiểu Ngư, thâm ý nói ra: "Tiểu Ngư, Thắng Nam quả đúng là một cô gái tốt".

Chưa rõ ý tứ, Lăng Tiểu Ngư gật đầu phụ họa: "Đại Trù sư huynh và Mộng Kiều sư tỷ cũng nói Lê sư tỷ rất tốt".

"Vậy còn con?"

"Con?" - Lăng Tiểu Ngư nghi hoặc - "Con thì sao?"

"Thì cảm nhận của con".

Lăng Ngọc Yến nói rõ hơn: "Tiểu Ngư, con cảm thấy Thắng Nam thế nào?"

"Lê sư tỷ... Ừm, con nghĩ tỷ ấy là một người tốt".

"Rồi sao nữa?".

"Tỷ ấy... Con nghe nói bình thường tỷ ấy rất dịu dàng, là một người chẳng chặc".

"Sao nữa?".

Lại sao?

Lăng Tiểu Ngư lộ vẻ nhăn nhó, bảo: "Yến cô cô, người sao vậy? Tự dừng lại tra hỏi con. Chuyện của Lệ sư tỷ con cũng đâu biết nhiều".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 239: Dù không có thì người vẫn là nam nhân

Lúc ấy, Lăng Tiểu Ngư đã kháng nghị, từ chối trả lời. Thay vì Lệ Thắng Nam thì hẳn bẽ sang những vấn đề khác.

Ý tứ của hắn, phần nhiều là do e ngại. Lệ Thắng Nam không phải Dương Tiểu Ngọc, cũng không giống Mộng Kiều. Đối với hắn, nàng vẫn có khoảng cách. Hắn cảm thấy mình nên tôn trọng nàng.

Tuy nhiên, đó là hắn thấy. Riêng Lăng Nhọc Yến, nàng lại "thấy" khác.

Lăng Ngọc Yến cho rằng cháu trai trốn tránh, hết thầy là bởi do xấu hổ. Nàng nghĩ giữa hắn và Lệ Thắng Nam có mối quan hệ tốt hơn hai chữ "đồng môn".

Ngẫm mà xem. Có vị sư tỷ đồng môn nào lại tự dừng chạy đến chốn cô thôn này để tìm hiểu về sư đệ mình? Rồi còn quan tâm chăm sóc cho cô cô của y?

Nếu được nhờ vả thì thôi, chả nói làm gì. Đẳng này... Lệ Thắng Nam, nàng đây là tự ý hành động, hoàn toàn tự nguyện.

Tỷ đệ bình thường ư? Đánh chết Lăng Ngọc Yến cũng không tin.

Lòng mang ý tốt, dạ mong tác hợp, Lăng Ngọc Yến nhìn cháu trái mình, cười bảo: "Tiểu Ngư, con đi xuống bếp phụ giúp Thắng Nam đi".

"Yến cô cô, chuyện này... Con nghĩ như vậy không hay đâu".

"Cái gì mà không hay. Bộ nam nhân thì không thể vào bếp sao?".

Đứng hẳn dậy, Lăng Ngọc Yến đem kẻ nào đó kéo ra khỏi ghế.

"Đừng chần chừ nữa, mau xuống bếp phụ Thắng Nam đi".

"Yến cô cô...".

"Đi đi".

...

"Haizz...".

Kháng nghị bất thành, bất đắc dĩ, Lăng Tiểu Ngư đành phải chiều theo, nhấc chân tiến vào trong bếp.

Nhìn cô gái đứng bên bếp lửa hiện đã bắt đầu nấu nướng, hắn mở miệng, thanh âm có chút ngại ngùng:

"Hmm... Lệ sư tỷ. Cô cô bảo đệ xuống giúp tỷ".

Lệ Thắng Nam đáp trong khi tay vẫn cầm đũa xào nấu: "Người biết nấu ăn sao?".

"Hmm... Biết một chút".

"Vậy... tới đây phụ ta".

Trong dạ thờ phào, Lăng Tiểu Ngư theo lời bước tới...

...

...

Cùng nhau nấu rồi lại cùng nhau ăn, đầy quả là khoảng thời gian êm đềm. Chỉ ít thì với nó, Lê Thắng Nam đã rất vui vẻ. Cho dù nàng đã không biểu lộ ra quá nhiều.

Chỉ hơi đáng tiếc là... những giây phút bình yên ấy, nó trôi qua nhanh quá.

Hiện tại, bữa cơm đã ăn xong, chuyện trò cũng đã kết thúc. Dưới mái nhà tranh, còn ở lại chỉ duy mỗi một mình Lăng Ngọc Yến...

...

Từ biệt Lê Thắng Nam ở lối vào tông môn, Lăng Tiểu Ngư lập tức chuyển hướng, nhắm thẳng Trúc Kiếm Phong của mình bay về.

Thời điểm hần vừa đáp xuống đỉnh núi thì từ bên trong Tĩnh Hương Đường, một thân ảnh chạy ra. Khá là to lớn.

Mang theo thân hình tròn trịa, Chu Đại Trù vừa chạy vừa hô lớn: "A a... Tiểu Ngư ư ư...!!!"

...

"Đại Trù sư...".

Chữ "huynh" Lăng Tiểu Ngư còn chưa kịp nói ra thì cả người đã bị Chu Đại Trù ôm chặt.

Miệng mếu máo, Chu Đại Trù nói: "Tiểu Ngư, sư huynh ta thật là nhớ ngươi a... Ngươi tại sao lại đi lâu như vậy...".

"Sư huynh, đệ...".

"Soạt".

Đột ngột tách ra, làm như chợt nhớ tới chuyện gì, Chu Đại Trù hỏi vội: "Tiểu Ngư, ngươi mau nói cho ta biết đi. Ngươi mất rồi phải không?".

"Mất?" - Lăng Tiểu Ngư nghi hoặc - "Mất cái gì cơ?".

"Tiểu Ngư, cái đó đó. Lão nhân gia đã kể với chúng ta rồi".

"Sư phụ kể cái gì?".

...

"Tiểu Ngư".

"Lục sư đệ".

Nổi gót Chu Đại Trù, từ bên trong Tĩnh Hương Đường, Mộng Kiều và Lâm Chí Viễn đi ra.

Đội tiểu sư đệ của mình lên tiếng chào xong, lúc này Mộng Kiều mới hỏi: "Tiểu Ngư, chuyện đó... không phải thật đâu đúng không?".

Chuyện đó?

Lăng Tiểu Ngư càng thêm mờ mịt: "Sư tỷ, chuyện đó là chuyện gì?".

"Tiểu Ngư, thì là chuyện đó đó".

Chu Đại Trù tiếp tục: "Lão nhân gia vừa mới kể cho chúng ta nghe hết rồi. Ngươi không cần che giấu nữa đâu".

Khuôn mặt mếu còn nhiều hơn lúc này, Chu Đại Trù vỗ vai người huynh đệ chí cốt của mình, ngậm ngùi thương cảm: "Tiểu Ngư, số ngươi sao lại khổ như vậy. Híc... híc...".

"Tiểu Ngư ngươi năm nay chỉ mới có hai mấy tuổi, còn chưa biết nữ nhân là gì mà đã... Oa oa... Huynh đệ, ngươi thật đáng thương. Thật là quá đáng thương...".

...

"Này... Chuyện này...".

Trước sự đón tiếp kỳ quặc của Chu Đại Trù, Lăng Tiểu Ngư hết như vừa bị đẩy vào trong đám sương mù. Đầu to như cái đầu, hấn liếc qua Mộng Kiều, ý tứ mong được giải đáp ngọn ngành.

"Sư tỷ?"

...

"Đại Trù sư huynh..."

"Mộng Kiều sư tỷ..."

"Tam sư huynh?"

...

"Mọi người... mọi người làm sao vậy?"

"Hu oa... hụ hụ..."

Sau mấy bận hỏi han, rốt cuộc lần này cũng có người chịu hồi đáp cho Lăng Tiểu Ngư. Ngay bên cạnh hấn, Chu Đại Trù vừa khóc vừa nói: "Tiểu Ngư, người đừng nén chịu nữa. Người cứ khóc đi. Chúng ta hiểu mà".

"Nhưng tại sao đệ phải khóc? Sư huynh, rốt cuộc huynh đang đề cập tới chuyện gì vậy?"

"Còn chuyện gì nữa, đương nhiên là chuyện đó rồi".

"Chuyện đó? Mà chuyện đó là chuyện gì?"

"Thì chuyện người bị yêu quái cắt mất tiểu đệ đệ đó".

...

Trong lúc Lăng Tiểu Ngư há hốc đứng im, bên cạnh, Chu Đại Trù cố kiềm nước mắt, an ủi: "Tiểu Ngư, người cũng đừng quá thương tâm, đừng nghĩ ngợi nhiều... Đối với chúng ta, cho dù không có tiểu đệ đệ thì người vẫn là nam nhân chân chính a".

"Ừc..."

Khó khăn nuốt xuống một ngụm nước bọt, Lăng Tiểu Ngư truy vấn: "Đại Trù sư huynh, là ai... là ai nói với huynh đệ bị... bị như thế?"

"Đương nhiên là lão nhân gia nói".

Chu Đại Trù tiếp lời: "Lão nhân gia kể Tiểu Ngư người trong lúc đánh nhau với yêu quái, không may bị nó ra tay cắt mất tiểu đệ đệ..."

Lăng Tiểu Ngư càng nghe thì trên trán càng hằn đậm hắc tuyến. Sau cùng, hấn hét lớn: "Sư phụ ư...!!!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 240: Dò Xét ...

"Hắt xì...!"

"Ai mới nhấc ta vậy nhỉ?"

Trong khi Lăng Tiểu Ngư đang lớn tiếng hô gọi ở đình Trúc Kiếm thì tại Kim Kiếm Phong, Lăng Thanh Trúc - đối tượng được hô gọi - lại đang thành thoi ngồi uống trà. Khó ở, nếu có cũng chỉ là một cái nháy mũi vừa cất lên.

Khịt nhẹ, họ Lăng đưa tay quét ngang, rồi hướng Cơ Thành Từ - người đang ngồi trên chiếc ghế đối diện, nói: "Sư huynh, huynh như vậy là hơi keo kiệt rồi a".

Chưa hiểu mấy, trong bộ trường bào màu vàng nhạt, Cơ Thành Từ hỏi lại: "Sư muội, tại sao lại bảo ta keo kiệt?"

"Hum...".

Ngón tay chỉ chỉ vào tách trà mà mình vừa bỏ xuống, Lăng Thanh Trúc đáp: "Trà này nè. Mùi vị của nó rất tệ. Muội nhớ Kim Kiếm Phong của sư huynh vốn đầu thiếu trà ngon".

"Sư muội, ta cũng đâu biết muội sẽ ghé qua".

Dạ có chút hiếu kì, Cơ Thành Từ trực tiếp hỏi thẳng: "Thanh Trúc, muội nói đi. Tìm ta rốt cuộc là có việc gì?".

Lăng Thanh Trúc ra vẻ trầm ngâm, thần tình nghiêm túc lên hẳn. Nàng hơi do dự, nhưng rồi cũng nói.

"Sư huynh, chuyện của hai trăm năm trước, cái ngày Huyết Linh Tông bị tiêu diệt, huynh hẳn còn nhớ chứ?".

Sắc mặt khê biến, Cơ Thành Từ ngờ vực: "Thanh Trúc, sao tự xưng muội lại nhắc đến chuyện này?"

"Không phải tự xưng".

Lăng Thanh Trúc nhìn thẳng vào mắt Cơ Thành Từ, đem tin tức báo lại: "Chưởng môn sư huynh, Đồ Tam Nương, nàng vẫn còn sống".

...

Cơ Thành Từ nghe xong thì im lặng. Tin tức này, nó thật quá ngoài mong đợi rồi.

Cố giữ cho nét mặt được tự nhiên, Cơ Thành Từ hỏi lại: "Thanh Trúc, những lời muội vừa nói... là thật chứ?".

"Hoàn toàn là thật." Lăng Thanh Trúc gật đầu xác nhận.

"Có bằng chứng không?" Cơ Thành Từ lại hỏi.

Và hồi đáp, như cũ vẫn là cái giọng chắc nịch của Lăng Thanh Trúc: "Chính mắt muội đã nhìn thấy".

Nàng nhớ lại..

"Lần này muội mang theo Tiểu Ngư Nhi ra ngoài, mục đích vốn dĩ là thu thập tài liệu để về luyện chế Trường Sinh Đan. Trong số đó, có một loại tài liệu hơi khó lấy là tinh huyết tộc nhân Thiên Hồ. Để lấy được nó, muội buộc phải tìm đến núi Thanh Khâu...".

"Sư huynh, chính tại nơi đó - Thanh Khâu Sơn, muội đã lần nữa chạm trán với nữ nhân đeo mặt nạ quý đã từng ra tay ám toán chúng ta ở Ô Long Cốc".

"Quý diện nhân?".

Cơ Thành Từ thắc mắc: "Sư muội, nữ nhân đó có quan hệ với Thanh Khâu?".

"Không." - Lăng Thanh Trúc lắc đầu - "Nàng và Thiên Hồ tộc chả có dính líu gì cả. Tính tới hiện tại thì giữa bọn họ còn có chút cừu hận".

"Sư muội, chuyện là thế nào?".

"Động cơ thì muội cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết là cái đêm muội ở Thanh Khâu, nữ nhân đeo mặt nạ quý đã một mình đột nhập rồi giết đi tộc nhân Thiên Hồ, khiến cho Thiên Hồ Đại Mi vô cùng tức giận".

"Nói vậy... hành động bất thường ngày đó của Thanh Khâu, tất cả đều là bắt nguồn từ việc này...".

Cơ Thành Từ vuốt nhẹ chòm râu, nói ra điều mình đang nghĩ: "Sư muội, theo ý tứ của muội, quý diện nhân... nàng ta hẳn là Đồ Tam Nương?".

"Đúng là Đồ Tam Nương".

Lăng Thanh Trúc nói tiếp: "Lúc ở Thanh Khâu, khi nhìn thấy huyết động thần diệu mà quý diện nhân dùng để tẩu thoát thì trong lòng muội đã có chút ngờ vực. Sau đấy, ở lần chạm trán thứ ba, thời điểm bị nàng phát hiện hành tung và tiến hành truy sát thì tất cả đều được phơi bày".

"Khuôn mặt ẩn sau lớp mặt nạ kia, nó đúng là của Đồ Tam Nương. Trên đời này, trừ bỏ Âm Thiên Chiếu ra cũng chỉ có duy nhất Đồ Tam Nương nàng mới luyện được Huyết Ảnh Tu La Công đến cảnh giới xuất quỷ nhập thần ấy. Nếu không phải vậy thì muội đã chẳng bị đánh cho trọng thương suýt chết...".

"Thanh Trúc, muội bị trọng thương? Vậy... tình trạng hiện giờ của muội?".

Trước sự quan tâm của Cơ Thành Từ, Lăng Thanh Trúc trầm giọng nói ra: "Tạm thời đã kiểm soát được, tuy nhiên, để có thể hoàn toàn kháng phục, muội e là phải nhờ đến sư huynh và các vị sư đệ, sư muội giúp đỡ một phen".

"Sư huynh biết đấy, huyết độc của Huyết Ảnh Tu La Công nào phải chuyện đùa... Ngắm lại thì vẫn còn may. Nếu như lúc đó muội bị Đồ Tam Nương

dùng Tu La Hoá Cốt Thủ bồi thêm một chương nữa, chỉ sợ cái mạng này của muội đã thật sự tiêu rồi".

...

"Năm đó, chỉ với Huyết Ảnh Tu La Công Âm Thiên Chiếu đã có thể dựng nên một Huyết Linh Tông độc bá thiên hạ, khiến hai giới hắc bạch ai nấy đều kiêng kị. Để tiêu diệt được hắn, chúng ta buộc lòng phải hợp tác cùng Âm Phong Cốc và Bái Nguyệt Giáo..."

"Cứ tưởng Âm Thiên Chiếu chết, Huyết Linh Tông bị diệt thì thiên hạ đã được thái bình, không ngờ..."

"Haizz..."

Cơ Thành Từ thở dài, nét mặt phiền lo: "Thân thể bị trọng thương, lại còn rơi xuống Mộ Vực, ấy vậy mà Đồ Tam Nương vẫn có thể bảo toàn mạng sống. Ông trời quả là biết trời người".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 241: Dò xét (2)

"Thanh Trúc, muội đã trực tiếp giao đấu với Đồ Tam Nương, thực lực nàng ta tới đâu muội hẳn ít nhiều cũng phỏng đoán được?"

Lăng Thanh Trúc không thấy có gì cần phải che giấu, thành thật gật đầu.

"Bồn sự của Đồ Tam Nương thật sự rất lớn, thiết nghĩ so với Âm Thiên Chiếu năm đó cũng chẳng hề thua kém".

"Vậy, thời điểm cùng muội giao đấu, Đồ Tam Nương có nhắc gì đến cừu hận năm xưa, hoặc là mục đích gì đó hay không?" Cơ Thành Từ tiếp tục dò hỏi.

Và Lăng Thanh Trúc, nàng cũng tiếp tục gật đầu.

"Nàng ta có nhắc. Nàng nói sẽ báo thù cho phụ quân, cho những môn nhân của Huyết Linh Tông từng bị chúng ta giết chết. Nàng còn nói..."

"Thanh Trúc, nàng còn nói gì?"

Ngó nghiêng đôi sang nhìn thẳng, Lăng Thanh Trúc nói tiếp những lời còn dang dở: "... Nàng còn nói chuyện năm đó, hết thấy đều là do có kẻ âm mưu thao túng, lợi dụng sức mạnh của chính tà lưỡng đạo mà nhờ bỏ Huyết Linh Tông. Nàng nói chúng ta đã bị người xỏ mũi dắt đi".

"Chúng ta bị người xỏ mũi dắt đi?"

Cơ Thành Từ lắc đầu: "Thanh Trúc sư muội, lời nói của yêu ma muội cũng tin sao?"

"Năm đó Huyết Linh Tông làm đủ chuyện ác, nguy hại đến bách tính thương sinh. Bởi không muốn thấy cảnh sinh linh đồ thán nên chính giáo ta mới phải liên kết với thế lực tà đạo, cùng nhau hợp lực diệt đi cái họa Âm Thiên Chiếu".

"Nếu đây là một âm mưu, vậy thì kẻ chủ mưu là ai? Trên thế gian này, kẻ nào lại có bản lĩnh lớn tới như thế? Có thể cùng lúc thao túng được lục đại tông môn, điều khiển được chính tà lưỡng đạo?"

"Thanh Trúc sư muội, năm đó chính muội cũng đã tận mắt thấy, chính tai nghe được. Những việc ác mà Huyết Linh Tông đã làm, con số há đâu lại ít? Thiên Kiếm Môn, Tam Tiên Đảo, Cửu Hoa Cung, Lam Yên Tự, Âm Phong Cốc, Bái Nguyệt Giáo, có tông môn nào không từng bị Huyết Linh Tông gieo rắc tai ương?"

Nhớ lại chuyện xưa, thần sắc Lăng Thanh Trúc không khỏi trở nên buồn bã.

"Chương môn sư huynh nói phải, tội ác mà Huyết Linh Tông gây ra đích xác là rất nhiều. Năm đó Dương sư huynh cũng là bị bọn họ hạ độc thủ..."

"Haizz.. Thất phu vô tội, hoài bích có tội. Thật không nghĩ chỉ vì muốn đoạt lấy Xích Diễm Kiếm của Dương sư huynh mà Huyết Linh Tông bọn họ lại ra tay tàn độc tới như vậy".

Đồng cảm, ngồi ở ghế đối diện, Cơ Thành Từ cũng ra vẻ sầu thương: "Dương sư đệ thiên tư hơn người, vốn dĩ có thể trở thành một cây đại thụ của Thiên Kiếm Môn. Thật chẳng ngờ đệ ấy lại ra đi quá sớm..."

"Phải. Huynh ấy đúng là đã ra đi quá sớm. Không chỉ huynh ấy, đến cả Xích Diễm cũng hoàn toàn biệt tăm..."

"Người còn kiếm còn, người mất kiếm mất, âu cũng là định số. Thanh Trúc, ta biết quan hệ của muội và Dương sư đệ rất tốt, nhưng ta mong muội cũng đừng suy nghĩ quá nhiều".

"Cảm ơn sư huynh quan tâm, muội vẫn ổn. Thực ra muội chỉ là đột nhiên thất lạc một chút thôi".

Lăng Thanh Trúc nói ra: "Sư huynh, Xích Diệm là bị Huyết Linh Tông đoạt mất, thế nhưng ngày đó, khi lục soát toàn bộ Huyết Linh Tông cũng không thể tìm ra nó. Chuyện này thật có hơi kỳ lạ".

"Sư muội, muội quên Huyết Linh Tông vẫn còn một con cá lọt lưới sao?".

"À...".

Lăng Thanh Trúc đưa tay vỗ trán, cười tự giễu: "Sư huynh thấy đấy, muội già quá nên đâm ra lú lẫn mất rồi. Rõ ràng mới chạm trán Đồ Tam Nương mà giờ đã quên bống sự tồn tại của nàng ta".

"Hắn sư muội đã lo nghĩ nhiều".

...

Trong đêm tối, cuộc trò chuyện cứ vậy mà tiếp diễn. Câu chữ rất nhiều nhưng nội dung thì chỉ có một, toàn bộ đều xoay quanh một người: Đồ Tam Nương.

Nàng ta lợi hại ra sao? Mưu đồ là gì? Kế hoạch báo thù sẽ được nàng triển khai thế nào? Mục tiêu đầu tiên mà nàng nhắm tới là ở đâu, tông môn nào? Tất cả đều được Cơ Thành Tử và Lăng Thanh Trúc đem ra thảo luận. Chừng khi đêm đã sắp tàn, vấn đề đã đại khái được hình dung, lúc này Lăng Thanh Trúc mới lên tiếng cáo từ.

"Chường môn sư huynh, thương tích trong người muội hiện còn chưa khỏi, tạm thời không thể trợ giúp gì được. Mọi chuyện trông cậy vào sư huynh".

Đứng lên đưa tiễn, Cơ Thành Tử trấn an: "Sư muội cứ yên tâm. Mọi chuyện cứ giao lại cho ta, sư muội hãy tập trung tịnh dưỡng. Ngày mai đợi ta cùng các vị sư đệ, sư muội thảo luận xong, chúng ta sẽ qua Trúc Kiếm Phong giúp muội hoá giải huyết độc".

"Vậy muội xin đa tạ trước".

"Đều là đồng môn, sư muội đừng khách khí".

"Được rồi, để ta tiễn muội".

...

Một lúc sau, từ Kim Kiếm Phong, một thân ảnh bay lên, hướng thẳng về Trúc Kiếm Phong.

Đang phi hành dĩ nhiên là Lăng Thanh Trúc. Khác với ban nãy, ở phòng Cơ Thành Tử, ánh mắt nàng lúc này bỗng trở nên thâm thúy vô cùng. Một sự suy tư rất chi nồng đậm.

Trong âm thầm, nàng nghĩ...

"Xin lỗi sư huynh. Ta cũng rất muốn tin huynh, nhưng... chuyện năm đó quả thực có không ít điểm đáng ngờ".

"Những gì huynh nói là đúng hay những lời của Đồ Tam Nương mới là thật, ta nghĩ ta cần phải tự mình điều tra một chuyến".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 242: Si

Ba ngày sau.

Đình Trúc Kiếm, hậu sơn...

Tại một nơi vắng người qua lại, dưới tàn cây, hiện có một thanh niên đang ngồi, tư thế lẫn thần thái đều có phần quái lạ. Theo nghĩa nào đó.

Một chân co, một chân duỗi, người thanh niên nọ tựa lưng vào gốc cây, tay nâng trân ngọc, hai mắt nhìn chăm, miệng cứ chốc chốc lại nở ra một nụ cười khó hiểu... Như vậy còn chưa đủ lạ?

Quá kỳ lạ là khác. Chỉ ít thì Gia Gia, nó cảm thấy như vậy.

Sau cả buổi trời hái hoa bắt bướm, rồi quan sát bộ dạng thất thần của Lăng Tiểu Ngư, Gia Gia rốt cuộc đã không nhịn nổi hiếu kỳ. Nó gãi đầu suy tư, thay vì chạy tới hỏi thì lại đưa tay nhặt lên một viên đá nhỏ.

Mắt một bên nhắm một bên mở, nó cầm viên đá đưa ra đưa vào mấy bận, kẻ đây thì bất ngờ ném đi.

Phốc!

"A....!".

Ngay lập tức, một tiếng kêu đau liên cất lên.

Miệng xuýt xoa, tay giữ trán, Lăng Tiểu Ngư lia mắt về phía hung thủ đã vừa dùng đá chọi mình, cau mày: "Gia Gia, ngươi làm gì vậy? Sao tự dung lại lấy đá ném ta?".

Khuôn mặt chả có tí gì gọi là ăn năn hối lỗi, Gia Gia hỏi ngược: "Tiểu Ngư, ngươi biết là ta ném à?".

"Ngươi ở ngay đó, ta sao có thể không biết".

"Ngươi biết, thế sao ngươi không tránh?".

"Thì tại ta...".

Trong lúc Lăng Tiểu Ngư vẫn đang tìm lời thì tiếng Gia Gia đã lần nữa truyền tới: "Tiểu Ngư, ngươi có phải đã bị trúng tà thuật gì rồi không?".

"Tà thuật? Ta trúng tà thuật gì chứ?".

"Không có? Vậy tại sao sau khi trở về thì ngươi lại trở nên kỳ lạ như thế?".

"Ta kỳ lạ?".

"Ừ." - Gia Gia gật đầu - "Rất kỳ lạ".

Nó nói rõ hơn: "Giống như vừa rồi nè. Tiểu Ngư ngươi tự dung ngồi đờ ra, giờ mãi cây trầm trước mặt, chốc chốc lại cười... Bộ dạng của ngươi y chang như một kẻ đần độn vậy".

Nhắc chân tiến sát, Gia Gia chăm chú vào cây trầm ngũ sắc mà Lăng Tiểu Ngư đang cầm, đặt nghi vấn: "Tiểu Ngư, bộ cây trầm này có gì đặc biệt hả? Nó có phải là một pháp bảo rất lợi hại không?".

Họ Lăng lắc đầu: "Gia Gia, đây không phải pháp bảo. Nó chỉ là một cây trầm ngọc bình thường mà ta mua ở chốn thế tục thôi".

"Có thật chỉ là một cây trầm bình thường không?".

Đối với chuyện này, Gia Gia thực hoài nghi lắm.

Nếu đó chỉ là một cây trầm bình thường thì tại sao lại khiến Lăng Tiểu Ngư thành ra như vậy? Cứ mỗi lần ngắm xem là lại thất thần đờ đẫn?

Nhất định phải có bí mật nào đấy!

Dạ đánh chủ ý, Gia Gia nặn ra một nụ cười thân thiết: "Hi... Tiểu Ngư à, ngươi cho ta mượn cầm xem một lúc nhé? Ta thấy cây trầm này rất đẹp...".

"Cái này...".

Lăng Tiểu Ngư hơi đắn đo, nhưng rồi cũng thuận tình. Hắn giao ra Huyền Mộng, không quên dặn: "Gia Gia, đây chỉ là phạm vật, rất dễ hư hỏng. Ngươi nhớ cẩn thận một chút".

"Biết rồi biết rồi".

Gia Gia xua tay, tiếp nhận cây trầm xong thì liền tiến hành nghiên cứu.

Một hồi sau.

Tra đã tra, xét cũng đã xét, tuy nhiên kết quả...

"Sao lại chẳng phát hiện được gì thế nhỉ? Kỳ quái thật...".

Nếu nói lúc này trong lòng Gia Gia không có tí thất vọng nào thì đây là nói dối. Trên thực tế, nó đã hụt hẫng. Vốn nó nghĩ cây trầm phải tồn tại điểm gì đặc biệt kia.

...

"Gia Gia, người xem xong chưa?".

"Được" người nhắc nhở, Gia Gia công khai biểu thị bất mãn. Nó đem Huyền Mộng dúi vào tay Lăng Tiểu Ngư, bĩu môi: "Trả nè trả nè... Hừ, làm như ta sẽ nuốt mất nó ấy".

"Gia Gia...".

Họ Lăng ngượng ngùng biện minh: "Cây trầm này đối với ta rất quan trọng. Ta định vài ngày nữa sẽ đem tặng cho sư phụ, thế nên...".

Chẳng buồn bận tâm đến về sau, Gia Gia chen ngang: "Tiểu Ngư, ý người là nữ nhân có cặp mắt đáng sợ kia?".

"Gia Gia, sư phụ ta không có đáng sợ. Người rất tốt".

"Nàng ta mà tốt...".

Gia Gia như cũ vẫn bảo lưu thành kiến. Nó thắc mắc: "Tiểu Ngư, người làm ta không hiểu gì hết a. Rõ ràng ta thấy người rất thích cây trầm này, giờ lại định đem nó tặng cho sư phụ...".

"Có cái gì mà khó hiểu. Sắp tới là sinh thần của sư phụ, ta đem cây trầm này làm quà vốn rất thích hợp".

"Ta thì không thấy thích hợp ở chỗ nào cả. Ta cá sư phụ người sẽ không thích nó đâu... Ui da!".

"Tiểu Ngư, sao người lại gõ đầu ta?".

Học theo bộ dáng của Gia Gia ban nãy, Lăng Tiểu Ngư hỏi ngược: "Người biết là ta đánh sao?".

"Đương nhiên là biết!".

"Người đã biết thế sao còn không tránh?".

Gia Gia: "...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 243: Thâm Nguyên

Những ngày tiếp theo, cuộc sống ở Thiên Kiếm Môn cũng không có quá nhiều khác biệt, trừ bỏ mối lo Đồ Tam Nương của các vị cao tăng ra thì mọi thứ vẫn bình thường. Tất cả sinh hoạt đều diễn ra giống y như trước.

Quãng thời gian này, Lăng Thanh Trúc đã chuyên tâm điều trị, ra sức đem huyết độc của Huyết Ảnh Tu La Công hoá giải hoàn toàn. Trợ giúp nàng, tất nhiên không thể nào là Lăng Tiểu Ngư được nữa. Cơ Thành Tử, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử, bọn họ mới là những người tiêu tốn chân nguyên để điều trị.

Tuy nhiên, nói thế không có nghĩa trong quá trình trị liệu này Lăng Tiểu Ngư đã chẳng hỗ trợ được gì. Ít nhất, mỗi ngày hắn đều tới trông nom Lăng Thanh Trúc, tình nguyện để nàng sai sử...

Nửa tháng, có khi ban ngày, cũng có lúc đêm tối, Lăng Tiểu Ngư đã thường xuyên ghé qua Huyền Âm Động của ân sư. Và dám cá, số lần ghé thăm sẽ còn nổi dài hơn nữa nếu như Lăng Thanh Trúc không mở lời trách cứ.

Ngồi trên chiếc ghế đá đơn sơ, Lăng Thanh Trúc cầm một miếng trái cây, vừa ăn vừa nói: "Tiểu Ngư Nhi, tiểu tử người suốt ngày chạy tới đây như vậy thật không tốt đâu. Ta sẽ phiền lòng a".

"Sư phụ, có phải đệ tử chăm sóc cho người không được tốt?".

"Không" - Lăng Thanh Trúc lắc đầu - "Hoàn toàn trái lại, tiểu tử người chăm sóc cho ta rất tốt. Cực kỳ tốt. Nhưng mà...".

"Tiểu Ngư Nhi, tu luyện cũng là nghĩa vụ cần làm. Tiểu tử người nên tập trung vào tu luyện vẫn tốt hơn là cứ lãng phí thời gian lui tới động Huyền Âm này

của ta".

Dang rộng hai tay, Lăng Thanh Trúc bảo: "Tiểu tử nguoi thấy đấy, tình trạng của ta bây giờ đã tốt lắm rồi, huyết độc trong người cũng đã gần như được loại bỏ hết. Ta hiện đã có thể tự lo cho mình được a".

Thu tay lại, nàng chân thành khuyên nhủ: "Với tư chất trung phẩm linh căn của mình mà nguoi có thể đạt tới thành tựu như hôm nay, đó thật sự là một điều đáng kinh ngạc. Tuy nhiên, đạo hải vô nhai, kẻ tu đạo không tiến tất lùi, tiểu tử nguoi đừng nên chênh mảng...".

...

"Trong mấy đũa đồ đệ của ta, tiểu tử nguoi là người làm ta bận tâm nhất. Thú thực nhiều lúc ta cũng chẳng tài nào lý giải nổi. Nhưng, Tiểu Ngư Nhi, ta có lòng tin nguoi không phải kẻ tầm thường. Tương lai, tiểu tử nguoi nhất định sẽ trở thành một cây đại thụ của Trúc Kiếm Phong, của Thiên Kiếm Môn ta".

Bên cạnh, Lăng Tiểu Ngư càng nghe ân sư nói thì trong lòng càng ngượng. Hắn cúi đầu, cử chỉ điệu thấp: "Sư phụ, người có phải là hơi quá lời rồi không. Người cũng biết là tư chất của đệ tử không được cao...".

"Hừm... Tư chất thấp thì sao?".

Lăng Thanh Trúc chẳng cho là đúng: "Tiểu Ngư Nhi, kẻ khác có thể chê bai dè bĩu nguoi nhưng nguoi không được phép tự xem thường chính mình. Đạo hải vô nhai, cần lệ vi chu. Ta tin chỉ cần nguoi tiếp tục kiên trì, cánh cửa chân nhân sớm muộn gì cũng sẽ vượt qua được".

Nói đoạn, Lăng Thanh Trúc lấy từ giới chỉ ra một chiếc lọ nhỏ màu xanh nhạt đưa qua cho đồ nhi.

"Sư phụ, đây là?".

"Mở ra xem đi".

Lăng Tiểu Ngư ngoan ngoãn làm theo, đem nút lọ mở ra.

"Cái này...".

"Sư phụ, đây... lẽ nào là Tiềm Long Chân Thủy?".

"Đích xác là Tiềm Long Chân Thủy".

Lăng Thanh Trúc tiếp lời: "Tiểu tử nguoi đối với y dược ít nhiều cũng có kiến thức, thiết nghĩ tự biết nên sử dụng Tiềm Long Chân Thủy này thế nào".

"Sư phụ, Tiềm Long Chân Thủy này... nó quá quý giá. Đệ tử...".

Ngó thấy Lăng Tiểu Ngư tính từ chối, Lăng Thanh Trúc liền làm mặt lạnh: "Sao? Tiểu tử nguoi không nhận?".

"Tốt thôi. Đưa Tiềm Long Chân Thủy lại cho ta, về sau đừng tới đây làm phiền ta nữa".

"Sư phụ...".

"Nhận hay không nhận?".

Trước thái độ lạnh nhạt, dứt khoát của ân sư, Lăng Tiểu Ngư rút cuộc chỉ có thể thuận tình nghe theo. Hắn cũng không muốn làm nàng phải tức giận.

"Sư phụ, vậy... đệ tử cảm tạ người".

"Phải vậy chứ".

Khuôn mặt hoà hoãn lại, Lăng Thanh Trúc che miệng ngáp dài, rồi bảo: "Tiểu Ngư Nhi, cũng muộn rồi, nguoi về nghỉ đi".

"Vâng. Sư phụ, người cũng nghỉ ngơi sớm".

"Biết rồi biết rồi. Bây giờ ta đi nghỉ luôn đây".

...

Quả như lời mình, đợi cho đồ nhi bước ra khỏi động phủ thì Lăng Thanh Trúc cũng liền tìm đến bên bệ đá, ngả lưng nằm ngủ. Trong khi đó, đệ tử của nàng, hẳn lại không tài nào chợp mắt được. Suốt cả đêm hắn chỉ nằm trên giường nhìn ngắm. Có hai món đồ: Một là Huyền Mộng - cây trăm ngũ sắc mua được ở Ngọc Hà trấn; còn hai... Nó là một chiếc lọ nhỏ màu xanh nhạt.

Thỉnh thoảng, hắn thầm tự nói với mình...

"Sư phụ, đệ tử nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của người".

"Cánh giới chân nhân, đệ tử chắc chắn sẽ mau chóng đạt đến...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 244: Huyền Cảnh

Sau hôm ấy, Lăng Tiểu Ngư đã không còn đến Huyền Âm Động của sư phụ mình nữa. Vâng theo lời nàng, hắn bắt đầu chuyên tâm vào việc tu hành hòng có thể sớm ngày chạm tới cánh cửa chân nhân.

Để tối ưu hoá hiệu quả, giống như trước đây, hắn lần nữa tiến vào Phệ Tinh Đới Nguyệt Động..

...

Trải qua hai hôm tu luyện nhọc nhằn, tới hôm thứ ba, cũng chính là hôm nay, Lăng Tiểu Ngư đã thay đổi, quyết định không ngồi ở cửa động thứ hai của Phệ Tinh Đới Nguyệt Động nữa. Thay vào đó, hắn sẽ bước sang không gian cửa động thứ ba.

Ngông cuồng? Liều mạng?

Thật ra thì hắn có trợ giúp cả đấy.

Đứng trước kết giới cửa động thứ ba, trong bộ đồ màu trắng với thân hình bé bé xinh xinh, Gia Gia dặn: "Tiểu Ngư, đối với tử tinh cầu ta cũng chỉ mới thao túng được một chút thôi, vì vậy nên sẽ không thể hỗ trợ ngươi một cách triệt để được. Ta chỉ có thể dùng tử tinh cầu để loại bỏ áp lực nghiền ép của cửa động thứ ba, còn về những huyền cảnh thì ngươi phải tự mình vượt qua".

"Gia Gia, ta biết rồi".

"E hèm.. Tiểu Ngư, ta hỏi lần cuối nhé. Ngươi thực vẫn muốn tiến qua bên kia?"

Rất quả quyết, Lăng Tiểu Ngư gật đầu: "Gia Gia, ta đã suy nghĩ kỹ rồi. Không gian cửa động thứ ba sẽ giúp ta đẩy nhanh tiến độ tu luyện gấp bội lần".

"Nhưng mà sẽ nguy hiểm hơn a".

Gia Gia khuyên nhủ: "Tiểu Ngư, hay là ngươi đợi tiến vào vận đĩnh hậu kỳ rồi hắn đi qua bên đó".

Lăng Tiểu Ngư cúi xuống nhìn, ánh mắt cảm kích nhưng vẫn kiên trì ý định: "Gia Gia, ta biết ngươi lo cho ta. Chỉ là... ta muốn sớm ngày đạt tới cánh giới chân nhân nhất có thể".

...

"Aizz...".

Cố khuyên mà không được, Gia Gia rút cuộc đành thuận theo.

"Thôi được rồi, nghe ngươi vậy".

"Dù sao nếu ngươi gặp nguy hiểm thì vẫn còn có Gia Gia ta bên cạnh. Ta chắc chắn sẽ cứu được ngươi thôi".

Mái tóc vàng đung đưa mấy lượt, Gia Gia đặt tay ở sau lưng, làm ra điệu bộ cao nhân tiến lên hai bước. Nó lấy từ trong túi áo ra một món đồ vật tròn tròn, có màu tím nhạt. Đích thị viên tử tinh cầu màu nhiệm thuở nào.

Nâng lên viên cầu màu tím, nó tập trung thần niệm, thao túng hòng hoá giải áp lực nghiền ép của Phệ Tinh Đới Nguyệt Động.

...

Lát sau.

Công việc hoàn tất, Gia Gia xoay đầu lại bảo với người đứng phía sau: "Xong rồi. Bây giờ ngươi có thể tiến qua bên đó để tu luyện".

"Gia Gia, cảm ơn ngươi".

Hít sâu một hơi, với thần tình ngưng trọng, Lăng Tiểu Ngư nhấc chân bước tới...

...

"Số linh khí này... quả nhiên rất nồng đậm." Sau kết giới thứ ba, Lăng Tiểu Ngư thoáng cảm nhận rồi nhận xét.

Gần như lập tức, Gia Gia cũng chen vào: "Chưa đâu. Ở bên kia, chỗ ta ngủ linh khí mới nhiều. So với ở đây thì phải gấp hai gấp ba đấy".

"Ta biết. Có điều hiện tại ta vẫn chưa có bốn sự tiến qua bên đó".

Nói gì Lăng Tiểu Ngư hần, ngay đến sự phụ hần còn chẳng thể làm được nữa là.

"Trước mắt, với ta thì không gian cửa động thứ ba này thôi cũng tốt rồi".

Lăng Tiểu Ngư trầm nghĩ, nghĩ xong thì liền ngồi xuống, chuẩn bị vận hành pháp quyết của Trường Sinh Tiên Thuật để thổ nạp. Trước khi tu luyện, hần không quên dặn hờ:

"Gia Gia, trong quá trình ta tu luyện, nếu thấy ta có biểu hiện bất ổn, mất đi kiểm soát thì hãy lập tức đem ta ra khỏi động".

"Ừm." - Gia Gia gật đầu - "Ta biết rồi".

"Vậy nhờ ngươi".

Nói đoạn, họ Lăng khép hờ đôi mắt, bắt đầu tu luyện...

...

Trong một khắc đầu, mọi thứ đều suông sẻ, chẳng có áp lực hay huyền cảnh nào phát sinh. Tuy nhiên, bước sang khắc thứ hai thì câu chuyện đã khác.

Áp lực nghiền ép đúng là đã bị từ tính cầu của Gia Gia tạm vô hiệu hoá, nhưng huyền cảnh, nó lại không phải thứ chịu nhân nhượng tránh lui. Trên thực tế, nó đã xảy ra. Ngay bên trong tâm trí Lăng Tiểu Ngư.

Trái với những gì Gia Gia đang thấy - không gian cửa động thứ ba với linh khí nồng đậm, khung cảnh hiện ra trước mắt Lăng Tiểu Ngư lại là một khoảng trời khác. Đẹp đẽ hơn rất nhiều.

...

"Ủa? Ở đây là đâu? Ta tại sao lại ở đây?"

Bên trong một tiểu cốc, trên thảm cỏ xanh, Lăng Tiểu Ngư đang đứng nghỉ hoặc về sự hiện diện của mình thì từ phía sau, một giọng vui vẻ chọt cất lên: "Đầu gối".

Nghe gọi, Lăng Tiểu Ngư nhanh chóng xoay người lại. Chừng nhận ra chân dung kẻ nọ, hần mới hỏi: "Tiểu Linh, là ngươi?".

"Không phải ta thì còn ai? Chẳng phải chính ngươi đã hẹn ta ra đây sao?"

"Ta hẹn ngươi?".

"Ê, bộ mặt ngươi như vậy là sao? Thái độ gì đấy?"

"Ta..."

Trong lúc Lăng Tiểu Ngư còn đang tìm lời thì Âm Tiểu Linh đã áp sát. Rất bạo dạn, nàng nắm lấy tay hần, rồi kéo đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 245: Thành hôn

"Tiểu Linh, ngươi dẫn ta đi đâu vậy?"

"Tiểu Linh?"

"Tiểu...".

"Tiểu cái gì mà Tiểu".

Sau mấy bận họ Lăng hô gọi, Âm Tiểu Linh rút cuộc cũng dừng chân. Nàng nói: "Tiểu Ngự, hai chúng ta đã sắp thành thân rồi. Từ bây giờ chàng nên tập gọi thiếp là nương tử đi là vừa".

"Thành thân? Chúng ta?".

Lăng Tiểu Ngự càng thêm mờ mịt. Hắn không nhớ mình với cô gái trước mặt đây có hứa hẹn gì.

"Tiểu Linh, ngươi đừng đùa nữa. Chúng ta... sao có thể chứ...".

"Cái gì? Tiểu Ngự, chàng...".

Dường như bị mấy lời vô tâm của Lăng Tiểu Ngự chọc tức, Âm Tiểu Linh hung hăng vuren tay ra nắm lấy một trong hai cái tai của hắn, chỉ về phía trước mà rằng: "Đùa? Ai rảnh mà đùa với chàng hả? Chàng nhìn đi".

"Tiểu Linh, ngươi muốn ta nhìn cái...".

Lăng Tiểu Ngự nói đến đấy thì cảm lạnh. Trước mặt hắn, theo hướng Âm Tiểu Linh chỉ, cảnh tượng chả biết đã thay đổi tự bao giờ.

Nếu như ban nãy là một tiểu cốc vô danh nào đấy thì hiện tại, nơi mà Lăng Tiểu Ngự hắn đang đứng lại là một sảnh đường hoa lệ, sắc đỏ giăng phủ khắp nơi.

Nhìn những chữ "Hỷ" ghép đôi dán quanh bốn phía sảnh đường, rồi lại nhìn bộ y phục tân lang khoác ở trên người mình, Lăng Tiểu Ngự đầu to như cái dầu: "Đây... đây là chuyện gì? Ta tại sao lại...".

"Tiểu Ngự... À không, phải là tướng công mới đúng".

Đứng kế bên, cũng trong bộ hỷ y màu đỏ, đầu đội khăn trùm, Âm Tiểu Linh nói tiếp: "Tướng công, hôm nay chính là ngày thành thân của thiếp và chàng. Tất cả mọi người đều đang có mặt ở đây để chúc phúc cho chúng ta".

"Mọi người?".

"Ừm. Tất cả mọi người".

Như để phụ họa với lời Âm Tiểu Linh, một giọng nói quen thuộc cất lên: "Tiểu Ngự".

Ngó sang người vừa gọi tên mình, Lăng Tiểu Ngự ngạc nhiên: "Yến cô cô, sao cô cô lại ở đây?".

"Đứa trẻ này, nói cái gì vậy..." - Lăng Ngọc Yến trách yêu - "Hôm nay là ngày đại hỷ của con, thân là cô cô, ta sao có thể vắng mặt được".

"Yến cô cô, nhưng mà con...".

"Thôi nào. Tiểu Ngự, giờ lành tới rồi. Con với Tiểu Linh mau qua bái đường đi".

"Yến cô cô, con...".

Chả buồn bận tâm đến vẻ mặt hoang mang của cháu trai mình, Lăng Ngọc Yến cầm lấy tay hắn kéo đi.

...

Lăng Tiểu Ngự càng đi, trong đáy mắt hắn, những gương mặt thân quen càng hiện rõ. Nào Dương Tiểu Ngọc, Chu Đại Trù, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn, Cơ Thành Từ, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Từ, đủ cả. Thậm chí đến những kẻ Lăng Tiểu Ngự hắn không mấy ưa là Tô Đông Vũ, Lưu Cảnh Thiên cũng đều có mặt. Thật đông vui vô cùng.

Thế nhưng..

"Sư phụ... Sư phụ đâu? Người không có ở đây".

Dạ bất giác lo lắng, Lăng Tiểu Ngự chụp lấy tay Chu Đại Trù, hỏi: "Đại Trù sư huynh, sư phụ đâu?".

"Lão nhân gia?".

Chu Đại Trù cười bảo: "Tiểu Ngự, bộ ngươi quên rồi hả? Lão nhân gia hiện vẫn còn đang bế quan a".

"Sư phụ bế quan...".

"Được rồi Tiểu Ngư, ngươi đừng có lè mề nữa. Tần nương đang đợi kia".

"Đại Trù sư huynh, chuyện ta thành thân..."

"Muốn hỏi gì thì hãy để sau hãy hỏi. Bái đường trước đã".

...

Hết người này lời đến kẻ kia kéo, Lăng Tiểu Ngư dẫu muốn cũng khó lòng từ chối được. Tất cả mọi người, ai nấy cũng đều khẳng định về cuộc hôn nhân này. Nó là sự thật.

Thế nhưng..

"Vì sao ta lại cứ thấy nó mơ hồ? Trong lòng ta dường như cũng chẳng được vui..."

...

Giữa lúc Lăng Tiểu Ngư còn đang âm thầm tự vấn thì bên cạnh, một bàn tay đưa ra giặt nhẹ tay áo hắn. Là của Âm Tiểu Linh.

"Tướng công, bái đường".

"Ta..."

Thoạt đầu Lăng Tiểu Ngư tính từ chối, nhưng khi nhìn đến vẻ mặt chờ mong của mọi người, và nhất là ánh mắt trông đợi của Lăng Ngọc Yến, hắn đành đổi ý, miễn cưỡng cúi đầu.

Chờ hắn bái xong bái thứ nhất, Cơ Thành Tử - người chủ trì hôn lễ - lúc này mới hô tiếp.

"Nhị bái cao đường".

...

"Phu thê giao bái".

Và một lần nữa, Lăng Tiểu Ngư khom người. Bên cạnh hắn, Âm Tiểu Linh cũng làm tương tự.

"Lễ thành".

...

...

"Tiểu Ngư, chúc mừng đệ".

"Chúc mừng ngươi, lục sư đệ".

Nói tiếp Mộng Kiều và Lâm Chí Viễn, Dương Tiểu Ngọc cũng bước tới, mỉm cười nâng lên ly rượu: "Tiểu Ngư, chúc mừng ngươi".

"Hảo huynh đệ!".

Từ góc nào chả rõ, khi thanh âm Dương Tiểu Ngọc vừa lắng xuống thì giọng Chu Đại Trù đã liền vang lên. Tay trái cầm bình rượu, tay phải giữ đuôi gà, hắn cười ha ha: "Chúc mừng ngươi cưới được một thê tử xinh đẹp! Chúng ta cạn ly nào!".

"Ừc..."

...

"Khà... à... Rượu ngon!".

"Ế... Tiểu Ngư, ngươi sao còn chưa uống? Uống đi chứ".

Trước sự thúc ép của Chu Đại Trù, Lăng Tiểu Ngư miễn cưỡng uống cạn ly rượu trong tay.

"Tốt! Ha ha ha... Hảo huynh đệ, chúng ta cạn thêm một ly nữa!".

"Ừc..."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 246: Chàng có yêu thiếp không?

Mặc dù tiệc vẫn chưa tan, rượu còn chưa cạn, thế nhưng tân lang thì đã sớm rời đi rồi.

Không, Lăng Tiểu Ngư không trốn chạy. Hắn chỉ làm giống như bao vị tân lang khác, lui gót trở về phòng mình mà thôi. Ở đó, có một vị tân nương đang ngồi đợi hắn...

...

Cửa phòng từ lâu đã khép, dầu vậy, bên trong căn phòng, bầu không khí vẫn trầm lắng như cũ. Âm Tiểu Linh thì ngồi im trên giường chờ đợi, trong khi Lăng Tiểu Ngư - kẻ nàng đợi chờ - lại cứ mãi suy tư bên chiếc bàn đặt ở giữa phòng.

Chứng không kiên nhẫn thêm được nữa, Âm Tiểu Linh lúc này mới chủ động lên tiếng:

"Tướng công".

Chưa thấy Lăng Tiểu Ngư phản ứng, Âm Tiểu Linh nói tiếp: "Tướng công, chàng vẫn chưa lấy khăn che xuống cho thiếp".

...

"Tiểu Linh, ta nghĩ hai chúng ta..."

"Tướng công, chàng sao vậy? Nghe giọng chàng hình như không được vui. Chàng không thích thiếp ư?"

"Tiểu Linh, ta... ta cũng không biết. Ta chỉ là cảm thấy chuyện này quá đột ngột".

Ra chiều cảm thông, Âm Tiểu Linh dịu dàng bảo: "Không sao đâu, thiếp hiểu mà. Thiếp có thể chờ đợi..."

"Tiểu Linh..."

"Được rồi, chàng không cần phải nói nữa. Mau tới lấy khăn che xuống cho thiếp đi. Lẽ nào chàng tính để thiếp như vậy suốt đêm sao?"

"À, xin lỗi..."

Lăng Tiểu Ngư gãi đầu, rồi nhấc mông đứng dậy, tiến thẳng tới bên giường.

Một cách chậm rãi, hắn với lấy cây gậy Như Ý đặt ở cạnh giường, từ từ đem chiếc khăn che trên đầu Âm Tiểu Linh dỡ xuống.

Một dung nhan diễm kiều lập tức hiện ra.

Dung nhan nọ, nó đã làm cho Lăng Tiểu Ngư ngạc nhiên. Đến độ há hốc nói chẳng thành câu.

Tướng mạo của Âm Tiểu Linh, Lăng Tiểu Ngư nào có lạ lắm chi. Đáng ra, dầu đêm nay nàng có rực rỡ thêm bội phần thì hắn cũng không nên quá bất ngờ mới phải. Nhưng thực tế, hắn đã...

Không làm sao được khi mà hiện tại Âm Tiểu Linh đã chẳng còn là Âm Tiểu Linh nữa. Đôi mắt này, bờ môi ấy, chúng vốn dĩ là của một nữ nhân khác. Vô cùng quen thuộc.

"Sur... Sur phụ... Người... Người tại sao lại ở đây?"

Ngồi trên giường, Lăng Thanh Trúc chớp chớp hàng mi, vặn ngược: "Ý chàng là gì? Tại sao thiếp lại không thể ở đây?"

Thiếp? Chàng?

Trước lối xưng hô thân mật nọ, Lăng Tiểu Ngư càng thêm mờ mịt, nhất thời chẳng biết nên đối đáp ra sao.

Thần tình bất ổn, Lăng Thanh Trúc tiếp lời: "Tiểu Ngư Nhi, chàng nói cái gì vậy chứ? Sao chàng có thể hỏi thiếp như thế sau khi chúng ta đã bái đường thành thân?"

"À... Thiếp biết rồi. Tiểu Ngư Nhi, chàng đang muốn trêu đùa thiếp có đúng không?"

"Sư phụ, không phải. Lúc này Tiểu Linh mới là người..."

"Tiểu Linh? Tiểu Linh nào?"

Chẳng đợi cho Lăng Tiểu Ngư kịp nói hết thì Lăng Thanh Trúc đã chen ngang. Nàng lục tìm trong ký ức, nhớ ra liền mím môi: "Tiểu Ngư Nhi, chàng mau nói rõ ràng cho thiếp biết. Giữa chàng và Âm Tiểu Linh kia, hai người rốt cuộc là có quan hệ gì?"

"Đệ tử... Đệ tử và nàng ấy chỉ mới gặp nhau vài lần thôi".

"Chỉ mới gặp nhau vài lần? Thế tại sao chàng lại nhớ tới nàng ta?"

"Sư phụ, đệ tử không có. Đệ tử chỉ..."

"Chàng không nhớ sao mới rồi lại nhắc đến tên của nàng ta?"

"Đó là vì..."

Lần thứ ba, Lăng Tiểu Ngư lại bị ngắt lời. Bởi một câu hỏi.

"Tiểu Ngư Nhi, chàng mau nói cho thiếp biết. Chàng... chàng có thích Âm Tiểu Linh kia không?"

Lăng Tiểu Ngư thoáng ngẫm, ngẫm xong thì nhẹ lắc đầu: "Cũng không hẳn là thích".

Chưa mấy vờ ý, Lăng Thanh Trúc tiếp tục hỏi: "Vậy còn thiếp? Chàng đối với thiếp thế nào?"

"Sư phụ, đệ tử... Chúng ta là sư đồ..."

"Sư đồ thì sao? Ta vẫn là nữ nhân, còn chàng, chàng vẫn là nam nhân".

Nói đoạn, Lăng Thanh Trúc vươn tay nắm lấy tay của nam nhân đang đứng trước mặt, kéo hắn ngồi luôn xuống giường.

"Sư phụ..."

Chả thêm bận tâm tới về hoang mang của ai kia, Lăng Thanh Trúc nhìn thẳng vào mắt hắn, giọng tha thiết: "Tiểu Ngư Nhi, bây giờ chúng ta đã là phu thê, vì vậy hãy thành thật trả lời cho thiếp biết. Chàng... có yêu thiếp không?"

"Sư phụ, đệ tử..."

Lấy tay che miệng đồ nhi, Lăng Thanh Trúc lắc đầu: "Ở đây không có ai là sư phụ của chàng cả. Ở đây chỉ có một nữ nhân bình thường giống như bao nữ nhân khác, cũng biết yêu, cũng cần được yêu..."

"Nói cho thiếp biết, chàng đối với thiếp thế nào? Có yêu thiếp không?"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 247: Tình yêu hay tội nghiệt?

Lời nói thiết tha, ánh mắt thâm tình, sức sát thương thực là lớn biết bao nhiêu. Suýt tí nữa, bộ dáng ấy của Lăng Thanh Trúc đã khiến Lăng Tiểu Ngư gục ngã. Thú thật lúc này, Lăng Tiểu Ngư chỉ muốn đưa tay chạm vào gương mặt kiều diễm ấy, bờ môi khiêu gợi ấy và đáp rằng: "Ta yêu nàng". Nhưng... không được. Hắn không thể. Lăng Thanh Trúc nàng là sư phụ của hắn...

"Sư phụ, chúng ta... chúng ta là sư đồ..."

"Sư đồ?"

Lăng Thanh Trúc dùng cả hai tay đem đầu Lăng Tiểu Ngư nâng lên, nhìn vào mắt hắn mà nói: "Tiểu Ngư Nhi, đối với chàng thiếp thực vẫn chỉ là một vị sư phụ thôi sao? Trong lòng chàng, lẽ nào một chút tình ý cũng không có?"

"Sư phụ..."

"Nói cho thiếp biết. Xin chàng đừng... Tiểu Ngư Nhi, chàng có yêu thiếp không?"

...

Đôi môi đã hé nhưng mãi cũng chẳng thể thốt ra thành lời. Lăng Tiểu Ngư, hấn vẫn không sao vượt qua được hai chữ "sư đồ". Cái đạo luân thường, nó vẫn đang ngăn hấn lại.

Về thất vọng lộ rõ trong đôi mắt, Lăng Thanh Trúc cúi đầu buồn bã: "Thiếp hiểu rồi..."

Hít nhẹ một hơi để cho cảm xúc phần nào lắng dịu, nàng đem chiếc mũ đội trên đầu tháo xuống.

"Mũ phụng này là do Yến cô cô đích thân chuẩn bị cho thiếp. Người muốn thiếp sẽ là một vị tân nương xinh đẹp nhất thế gian... Nhưng bây giờ... Thiếp nghĩ mình đã không cần tới nữa".

Nói rồi, Lăng Thanh Trúc chuyển mình đứng dậy.

"Tiểu Ngư Nhi, chàng hãy bảo trọng. Thiếp đi đây".

Tiếng cuối cùng vừa ra khỏi miệng cũng là lúc chân Lăng Thanh Trúc nhấc lên. Có điều, nàng đi cũng chẳng được lâu. Sau lưng nàng, một bàn tay đã vươn ra nắm giữ.

"Đừng đi".

Cùng với câu nói, Lăng Tiểu Ngư cũng chậm chậm đem cô gái trước mặt xoay lại.

Nhìn những giọt nước mắt không rõ đã tuôn ra từ bao giờ, hấn chợt nghe lòng mình chua xót. Chút lý trí cuối cùng còn sót lại rốt cuộc cũng bị đánh tan, với xúc cảm dâng trào, hấn nói: "Sư phụ... Ta... yêu nàng".

...

"Tiểu Ngư Nhi, chàng... chàng vừa nói gì? Hãy nói lại cho thiếp nghe".

"Ta yêu nàng".

Nước mắt vẫn rơi nhưng trên môi thì lại nở ra một nụ cười hạnh phúc, Lăng Thanh Trúc yêu cầu: "Tiểu Ngư Nhi, hãy nói thêm lần nữa. Gọi tên thiếp".

"Ta yêu nàng, T-Thanh Trúc".

Nụ cười càng tươi hơn gấp bội, Lăng Thanh Trúc kiễng chân, chủ động dang hiến đôi môi hồng thơm ngát.

Bối rối, nhưng rồi cũng dần đón nhận, Lăng Tiểu Ngư bắt đầu mút lấy nhụy ngọc ôn hương..

Ngất ngây, hạnh phúc, đây có lẽ là cảm giác của Lăng Tiểu Ngư lúc này. Và... cũng duy chỉ lúc này - một vài giây ngắn ngủi.

Chính tại khoảnh khắc hấn chìm đắm trong men say tình ái ấy, cánh cửa hỷ phòng bất ngờ bị người phá vỡ.

"Nghịch đồ!!".

Cùng với tiếng hét to, một thân ảnh nhanh chóng lộ rõ.

Vừa xuất hiện là một lão nhân râu bạc, tướng mạo đoan chính uy nghi, thân khoác hoàng bào, tay cầm bảo kiếm kim sắc...

Không phải Cơ Thành Tử thì còn ai?

Về giận dữ vẫn hấn in trên khuôn mặt, Cơ Thành Tử nhìn thẳng Lăng Tiểu Ngư, gằn giọng: "Nghịch súc... Thật không ngờ ngươi lại dám làm ra chuyện tà trời này...".

"Chường môn sư bá, đệ tử...".

Chẳng đợi cho Lăng Tiểu Ngư kịp nói hết, Cơ Thành Tử đã cắt ngang: "Lăng Tiểu Ngư ngươi thân là đệ tử danh môn, vậy mà hôm nay lại làm ra loại chuyện này, cùng sư phụ mình kết thành đạo lữ...".

"Lăng Tiểu Ngư! Cái đạo luân thường ngươi để ở đâu?!".

Tiếng hét của Cơ Thành Tử chẳng khác nào tiếng sét vừa đánh ngang tai Lăng Tiểu Ngư, như nhát búa đập thẳng vào đầu hấn, khiến hấn chết lặng.

Sư bá của hấn nói phải. Hấn thân là đệ tử danh môn, là môn nhân chính giáo, làm sao có thể làm ra những chuyện như vậy. Yêu sư phụ, còn muốn cùng nàng kết nghĩa phu thê...

Tội nghiệt. Đây chính là tội nghiệt... Đại tội bất dung!

Cõi lòng ngập tràn sợ hãi, Lăng Tiểu Ngư suýt tí nữa thì đã khụy hẳn xuống. May sao, có người đã dang tay ra níu giữ.

"Sư phụ...".

Dành cho đồ nhi, hay đúng hơn là tướng công mình một ánh mắt thâm tình, Lăng Thanh Trúc dịu dàng bảo: "Tiểu Ngư Nhi, nếu đây là tội nghiệt, thiếp cam tâm tình nguyện cùng chàng gánh lấy".

"Hô đồ!!".

Giận càng thêm giận, Cơ Thành Từ siết chặt bảo kiếm, nói mà như hét: "Lăng Thanh Trúc, ngươi đường đường là một vị phong chủ của Thiên Kiếm Môn, là một vị lãnh tụ của chính giáo, làm ra loại sự tình này, ngươi lẽ nào không thấy hổ thẹn?!".

"Thẹn?".

Không như Lăng Tiểu Ngư, tận lúc này Lăng Thanh Trúc vẫn giữ được bình tĩnh. Nàng đáp trả: "Chưởng môn sư huynh, yêu một người thì có gì đáng phải hổ thẹn?".

"Yêu? Yêu chính đệ tử của mình?".

Cơ Thành Từ tiếp lời: "Lăng Thanh Trúc, ngươi lẽ nào không biết đó là bất luân?! Là tội nghiệt?!".

"Lăng Thanh Trúc, chẳng lẽ ngươi không sợ sẽ bị thế nhân khinh bỉ, người đời nguyên rủa?!".

Lăng Thanh Trúc nghe xong thì cúi đầu, chùng ngẩng lên mới hít nhẹ một hơi, hỏi đáp: "Thế nhân khinh bỉ, người đời nguyên rủa, muội đúng rất sợ. Nhưng... Sư huynh, so với danh vọng, địa vị thì muội càng sợ bị cô độc dày vò hơn. Muội không muốn cả đời sống trong đau khổ, tiếc nuối...".

"Nói vậy là ngươi vẫn muốn cùng hắn kết thành đạo侶?".

Lần này Lăng Thanh Trúc không đáp ngay. Nàng nhìn qua Lăng Tiểu Ngư rồi mới trả lời: "Sư huynh, muội và Tiểu Ngư Nhi thật lòng yêu nhau, cúi mong sư huynh thành toàn".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 248: Cang kiếm đoạn hồn

Mắt nhắm rồi lại mở ra, Cơ Thành Từ cuối cùng đã hạ xuống quyết tâm.

"Lăng Thanh Trúc, Lăng Tiểu Ngư, các ngươi nếu đã kiên quyết như vậy... Thôi được, Cơ Thành Từ ta sẽ thành toàn cho các ngươi".

"Chưởng môn sư huynh, cảm tạ sư...".

Niềm vui chưa kịp nở đã vội ứa tàn, Lăng Thanh Trúc nhìn kim quang đang toả ra từ Cang - thanh bảo kiếm, cũng là một trong Ngũ Đại Tiên Kiếm mà Cơ Thành Từ nắm trong tay, thần tình đại biến. Nàng nhanh chóng kéo Lăng Tiểu Ngư cùng bỏ chạy.

Chỉ là... các nàng chạy thoát được sao?

...

"Lăng Thanh Trúc, Lăng Tiểu Ngư, các ngươi một kẻ là sư một kẻ là đồ mà lại sinh lòng luyến ái... Thiên Kiếm Môn ta là danh môn, há có thể dung thứ chuyện này?".

"Để không thẹn với tổ sư gia, để không thẹn với chính giáo thiên hạ, hôm nay Cơ Thành Từ ta sẽ đích thân dọn đi đồng nhơ bẩn này!".

"Ong!".

"Ong!".

Cang kiếm ngân lên, Cơ Thành Từ lập tức hoá thành một đạo kim quang đuổi theo. Dựa vào đạo hạnh thâm sâu của mình, chẳng mấy chốc mà hắn đã đuổi tới.

Chấn trước lối đi, hấn nhanh tay ném ra bốn tấm phù lục, giăng thành đại trận.

"Đề ta xem các ngươi còn có thể chạy đi đâu!".

...

"Sur huynh, huynh thật muốn truy cùng giết tận?".

Đáp lại Lăng Thanh Trúc là một ánh mắt lạnh lùng, rất đối hà khắc: "Sur đồ luyện ái, đại tội bất dung".

Nói đoạn, Cơ Thành Tử dang cánh tay phải ra, ngón trỏ và ngón giữa hợp lại.

Dưới sự thao túng của hấn, Cang cấp tốc bành trướng, hoá thành một thanh đại kiếm dài đến mấy mươi thước, khí thế kinh khủng vô cùng.

Đứng trước uy áp của tiên kiếm, Lăng Thanh Trúc tự biết khó lòng cản nổi, cắn răng khấn cầu: "Sur huynh, xin hãy niệm tình...".

"Pháp bất vị thân, nghĩa bất dung tình".

...

"Lăng Thanh Trúc, Lăng Tiểu Ngư, các ngươi chịu chết đi!".

Chữ cuối cùng vừa ra khỏi miệng Cơ Thành Tử thì bên cạnh hấn, Cang cũng ngậm lên chói tai, bắt đầu chém xuống.

Hung hiểm cận kề, Lăng Thanh Trúc vội vàng bày ra phòng hộ, mạng ra tất cả bản sự của mình hòng chống đỡ.

Nhưng...

Cái uy của tiên kiếm há lại là thứ mà con người có khả năng ngăn cản?

Lăng Thanh Trúc là tu sĩ chân nhân hậu kỳ, điều đó không giả, tuy nhiên, so với Cang - một trong Ngũ Đại Tiên Kiếm - thì vẫn quá ư bé nhỏ.

Thực tế, nó đã chứng minh điều đó. Sau một kiếm nọ, toàn bộ phòng hộ mà Lăng Thanh Trúc bày bố đều sụp đổ ngay. Riêng bản thân nàng, kết quả cũng chả khá hơn bao nhiêu...

...

"Sur phụ!".

"Sur phụ!".

"Khục khục...".

Lấy tay quẹt ngang miệng, Lăng Thanh Trúc gượng dậy trấn an: "Thiếp không sao".

"Sur phụ, nhưng người...".

Dạ bất nhẫn, Lăng Tiểu Ngư hai mắt rung rung, hướng Cơ Thành Tử quỳ sụp xuống.

"Chường môn sư bá, người muốn trừng phạt đệ tử thế nào đệ tử cũng cam nguyện, chỉ xin sư bá hãy tha cho sư phụ...".

"Tiểu Ngư Nhi, chàng...".

Lăng Thanh Trúc cảm động, cổ哽 dòng lệ. Nàng ngẩng đầu nhìn lên thương khung...

"Chường môn sư huynh, muội thân là sư phụ, chẳng những không thể hướng đạo cho đồ nhi mà còn nảy sinh tình ý, đẩy hấn vào chỗ bất luân... Tất cả tội nghiệt đều là do muội...".

"Sư huynh, muội cam nguyện gánh lấy mọi tội hình, chỉ khẩn xin sư huynh hãy lưu cho Tiểu Ngư Nhi một con đường sống".

"Sư phụ không được!".

Đang quỳ, Lăng Tiểu Ngư lập tức bật dậy: "Không phải do người, hết thảy đều là lỗi của đệ tử! Là đệ tử đã nảy sinh tà niệm!".

Ngước lên Cơ Thành Tử, Lăng Tiểu Ngư tiếp tục khấn cầu: "Chường môn sư bá, tội nghiệt là do đệ tử gây ra. Xin sư bá hãy trừng phạt một mình đệ tử!".

"Tiểu Ngư Nhi, không được...".

...

"Đủ rồi!".

Sát ý nồng đậm, Cơ Thành Từ đưa ra phán quyết: "Lăng Thanh Trúc, Lăng Tiểu Ngư, đến nước này rồi mà các ngươi còn chưa biết hối cải...".

"Oan nghiệt... Đúng là oan nghiệt!".

"Ong!".

"Ong!".

Lại một lần nữa, Cang kiếm ngân lên.

Hoàng kim kiếm khí toả ra tứ phía, nó bắt đầu chuyển động.

Kiếm thứ hai... chém xuống.

...

So với lần trước thì một kiếm lần này có vẻ chậm rãi hơn, tuy nhiên, uy lực ẩn chứa thì... lớn hơn rất nhiều. Ít nhất cũng phải gấp đôi.

Cái chết, có lẽ chỉ còn là sớm muộn.

Nhưng dù vậy, Lăng Thanh Trúc vẫn như cũ, muốn bảo hộ cho tướng công của mình.

"Tiểu Ngư Nhi, thiếp xin lỗi...".

Lăng Thanh Trúc lưu lại một nụ cười yếu ớt rồi giơ tay gạt Lăng Tiểu Ngư ra, lao thẳng về phía tiên kiếm.

"Đừng... g... g... g...!!".

...

Lăng Tiểu Ngư với tay nhưng đã muộn. Sư phụ hấn, nương tử của hấn, nàng đã đi rồi.

Dưới Cang kiếm, thân xác nàng đã bị cắt thành trăm mảnh. Hồn phách của nàng, nó cũng vĩnh viễn tiêu tán...

Sững sờ... Chết lặng... Lăng Tiểu Ngư gục ngã trên đất...

Một hồi sau, hấn mới bắt đầu di chuyển. Không phải đi mà là bò. Hấn bò trên đất, nhặt từng miếng thịt, từng mảnh vải còn sót lại của Lăng Thanh Trúc. Trong lúc lợm nhặt, miệng hấn không ngừng kêu gọi...

"Sư phụ... Sư phụ...".

"Sư phụ...".

"Sư phụ...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 249: Giăng xé

..

"Sư phụ...".

"Sư phụ...".

...

Hệt như bên trong huyễn cảnh, ngoài thực tại, Lăng Tiểu Ngư cũng đang không ngừng kêu gọi. Hai tiếng "sư phụ" cứ mãi được hần lặp đi lặp lại, da diết lên hồi. Chẳng những thế, thần thái hần, nó cũng y chang như vậy, vô cùng thống khổ...

Chứng kiến bộ dạng khác thường ấy của hần, vốn vẫn luôn ngồi cạnh bên cạnh, Gia Gia liền biết đã xảy ra chuyện, bèn thông qua ý niệm thao túng từ tinh cầu, bắt đầu can thiệp vào quá trình tu luyện. Ý định của nó là muốn trước cường chế, đem linh lực bên trong cơ thể Lăng Tiểu Ngư bình ổn lại rồi sau đó mới tính tiếp.

May mắn, mọi thứ đều suông sẻ, chẳng có bất trắc gì xảy ra. Dẫu vậy, Gia Gia không dám nán ná lâu, giúp Lăng Tiểu Ngư bình ổn xong liền sử dụng đạo thuật biến lớn. Trong hình hài thiếu nữ, nó ôm lấy Lăng Tiểu Ngư rồi phóng thẳng một mạch ra khỏi Phệ Tinh Đới Nguyệt Động.

...

"Phù... ừ...".

Nguy cơ đã qua, Gia Gia biến về hình dáng cũ, ngồi bệt trên đất mà thở phào. Liếc sang Lăng Tiểu Ngư đang hôn mê bên cạnh, nó âm thầm nghĩ hoặc: "Rốt cuộc Tiểu Ngư đã trải qua chuyện gì trong huyễn cảnh nhỉ?"

"Lúc này hần đã liên tục hô gọi sư phụ, như vậy khẳng định có liên quan đến nữ nhân đáng sợ kia... Hmm... Lẽ nào trong huyễn cảnh hần thấy mình bị nữ nhân kia đánh giết..."

Tự cho là phải, Gia Gia gật gù: "Hừm hừm... Chuyện rất có khả năng chính là như vậy. Bình thường ta cũng hay nằm mơ thấy bị nữ nhân kia đuổi giết, bộ dạng cũng rất giống Tiểu Ngư lúc này..."

"Chắc... Xem ra Tiểu Ngư đối với nữ nhân kia cũng có ác cảm. Ở trước mặt ta nói tốt cho nàng, hết thấy đều là bởi trong lòng khiếp sợ hung uy mà thôi... Aizz... Tiểu Ngư cũng thật đáng thương a..."

Suy diễn hàm hồ. Rõ ràng là suy diễn hàm hồ. Những gì mà Gia Gia đang nghĩ, nó vốn khác xa sự thật. Chỉ có điều... Đúng sai lúc này liệu có quan trọng lắm không?

Lăng Tiểu Ngư, hần nào còn lòng dạ đi để ý tới suy luận của Gia Gia. Sau khi hồi tỉnh, định thần xong thì Lăng Tiểu Ngư hần đã lập tức đứng dậy rồi đi. Mặc cho Gia Gia ở phía sau kêu gọi, từ đầu đến cuối hần đều chẳng đáp lại dù chỉ một lời.

Trong im lặng, hần đã trốn chạy. Chân càng bước càng nhanh, tâm càng nghĩ càng loạn, hần chạy, chạy mãi, tận tới khi không còn đường để chạy thêm được nữa...

Dừng trước mỏm đá cheo leo nơi vách núi, Lăng Tiểu Ngư khụy xuống. Năm tay siết chặt, hần nắm mạnh xuống lớp đá trải dài bên dưới. Vừa nắm vừa nói:

"Lăng Tiểu Ngư! Ngươi là súc sinh! Là thứ súc sinh!"

"Lăng Tiểu Ngư! Ngươi chết đi! Chết đi!"

...

"Tại sao?!".

"Tại sao ngươi lại như vậy?! Đó là sư phụ của ngươi!"

...

"Hức hức..."

Sau cùng, những giọt nước mắt cũng không kiềm được mà rơi xuống. Ném vị mặn, Lăng Tiểu Ngư lại tiếp tục vung tay lên đá, bất kể hiện giờ nó đã rơm rớm máu me.

"Tại sao?!".

"Tại sao?!".

"Tại sao ngươi lại yêu chính sư phụ của mình..."

Lăng Tiểu Ngư, hần không hiểu. Hần không muốn tin đó là sự thật, rằng hần đã yêu Lăng Thanh Trúc - sư phụ của mình.

Nhưng... hần biết... Những gì trong huyễn cảnh đã nói lên tất cả. Chúng là tấm gương phản chiếu tâm tư của hần. Từ sâu trong tâm trí, Lăng Tiểu Ngư hần thực đã mong được cùng ân sư kết thành đạo lữ...

Bất luân... Tội nghiệt... Tình yêu của hần chính là như thế. Nó sẽ hủy hoại hần, sẽ tổn hại đến sư phụ hần. Tình yêu này, nó vốn không nên nảy sinh, không nên tồn tại...

Điều giáo sư môn, đạo nghĩa luân thường, Lăng Tiểu Ngư hẳn phải đâu chưa học. Vậy thì tại sao? Vì có gì hẳn lại như thế...

Thứ tình cảm bất luân này, rốt cuộc đã phát sinh từ bao giờ?

Bờ môi run run, đôi tay rỉ máu, Lăng Tiểu Ngư nhìn xuống bên dưới. Chợt, hắn nghĩ: "Lăng Tiểu Ngư, người nên chết đi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 250: Khiến Người Nghi Hoặc

Nơi vách núi cao, Lăng Tiểu Ngư thực đã định làm như vậy, sẽ tự mình kết liễu. Nhưng rồi, tại giây phút cuối, hắn bỗng từ bỏ.

Vì sợ hãi?

Không. Lăng Tiểu Ngư hẳn không hề sợ hãi cái chết. Sở dĩ thoái lui, hết thấy đều bởi do một cái tên, một hình ảnh. Tại khoảnh khắc hắn toan xuống tay hủy hoại chính mình, hắn bất giác lại nhớ đến Lăng Ngọc Yến - người cô cô tội nghiệp vẫn đêm ngày dõi mắt trông mong hắn trở về...

Cả cuộc đời mình, Lăng Ngọc Yến đều đã hi sinh cho hắn. Tuổi thanh xuân vì hắn vùi chôn, mộng thiếu nữ vì hắn vứt bỏ, gần hai mươi năm lẻ bóng đơn côi, vào ra trông đợi...

Thử hỏi, Lăng Tiểu Ngư hẳn sao có thể nhẫn tâm làm vậy, tự kết liễu mạng sống của mình?

Hắn chết rồi thì Yến cô cô của hắn sẽ ra sao? Nàng liệu có chịu nổi cú sốc quá lớn này?

Không. Lăng Tiểu Ngư hẳn không thể chết. Hắn không có quyền làm như vậy. Mạng của hắn đâu phải chỉ thuộc riêng mỗi hắn. Nó còn là của Lăng Ngọc Yến nữa.

...

"Yến cô cô..."

Cánh tay từ từ hạ xuống, Lăng Tiểu Ngư thốt lên trong nước mắt.

Đợi cho tâm tình đã phần nào lắng dịu, lúc này hắn mới lại hé môi: "Yến cô cô, tha lỗi cho Tiểu Ngư. Là Tiểu Ngư đã hồ đồ".

"Cô cô, người yên tâm. Tiểu Ngư sẽ không làm chuyện đại dột như vậy một lần nào nữa đâu".

Đó là một lời hứa. Với Lăng Ngọc Yến, cũng là với bản thân mình. Lăng Tiểu Ngư, hắn có vẻ đã thông suốt. Hay ít ra, lúc này là vậy.

Còn mai sau?

Hãy để cho mai sau trả lời.

...

...

Kể từ sau hôm ấy, Lăng Tiểu Ngư không còn tìm đến Phi Tinh Đới Nguyệt Động thêm một lần nào nữa. Huyền Âm Động? Lại càng không. Suốt cả ngày, từ sáng đến tối hắn chỉ nhốt mình trong phòng, chẳng buồn gặp ai.

Mộng Kiều cũng tốt, Chu Đại Trù cũng được, mặc cho bọn họ mấy phen thăm hỏi, Lăng Tiểu Ngư đều một mực chối từ, quyết không gặp mặt. Lấy lý do bệ quan tu luyện, hắn đã cự tuyệt tất cả. Và điều đó, nó đã khiến cho một vài người nghi hoặc. Ví như... Lăng Thanh Trúc chẳng hạn.

Bên trong động Huyền Âm, Lăng Thanh Trúc nhìn Chu Đại Trù vừa trở về báo cáo, hỏi: "Chu tiểu tử, Tiểu Ngư Nhi thật đã nói như vậy?"

Nơi đối diện, Chu Đại Trù gật đầu khẳng định: "Lão nhân gia, con không có nói dối người đâu. Tiểu Ngư đúng là đã nói như vậy a".

"Thế người có bảo hắn là ta đích thân yêu cầu không?"

"Có chứ." - Chu Đại Trù quả quyết - "Lão nhân gia, con đã nói rất rõ ràng với Tiểu Ngư rồi. Con bảo với hắn là lão nhân gia muốn gặp, nhưng hắn nói hắn đang trong giai đoạn tu luyện máu chốt, có cảm ngộ gì đó nên tạm thời không thể phân tâm ra ngoài".

"Có cảm ngộ?" - Lăng Thanh Trúc nảy sinh ngờ vực - "Là cảm ngộ gì?".

Chu Đại Trù lắc đầu: "Lão nhân gia, cái đó con cũng không biết".

"Sao lại không biết? Chu tiểu tử ngươi với hắn xưa giờ chẳng phải đều rất thân thiết ư? Hầu như chuyện gì hai đứa các ngươi cũng đều chia sẻ với nhau a".

"Chu tiểu tử, ngươi có phải là đang giấu ta chuyện gì không?".

Một bộ oan khuất, Chu Đại Trù rất chi bất mãn: "Lão nhân gia, ăn có thể ăn bậy nhưng nói thì không thể nói bậy được đâu nha. Nói thế nào thì... Ui da!".

Đáng thương cho họ Chu, lời trong miệng còn chưa kịp ra hết đã bị người dùng bạo lực cắt ngang. Tay xoa hông, miệng xuyết xoa, hắn kháng nghị: "Lão nhân gia, người làm gì vậy? Sao tự dưng lại đập vào hông con?".

"Hừ... Tự dưng?".

Lăng Thanh Trúc chả có tí dấu hiệu gì gọi là áy náy ăn năn, thay vào đó, thái độ của nàng càng ngang ngược hơn trước.

"Chu tiểu tử, ngươi có tin chỉ cần ngươi phản nản thêm một tiếng nữa là cái hông của ngươi sẽ nát như tương luôn không?".

Kẻ đứng dưới hiên không thể không cúi đầu, phẫn làm đệ tử sao dám cãi ân sư, Chu Đại Trù rất biết điều thu liễm. Hắn cười giả lả.

"Ha ha... Lão nhân gia, người nói gì vậy chứ? Đại Trù con là đệ tử bé nhỏ của người a. Con kính yêu lão nhân gia người không hết thì lấy đâu ra phản nản".

"Bớt nói nhảm".

Lăng Thanh Trúc đi thẳng vào đề: "Chu tiểu tử, ngươi nói mau. Rốt cuộc là Tiểu Ngư Nhi có chuyện gì?".

"Lão nhân gia, cái này... cái này con cũng không biết".

"Cái gì? Ngươi không biết?".

Liếc thấy ân sư có dấu hiệu hành hung, Chu Đại Trù vội thụt lùi, thanh âm gấp gáp: "Lão nhân gia, người đừng có đánh con, con thật sự là không biết. Con thề với trời, nếu con mà có nửa lời gian dối thì sẽ lập tức bị ngũ lôi oanh đỉnh, chết không toàn thây".

...

Đi qua bước lại, quan sát hồi lâu, rốt cuộc thì Lăng Thanh Trúc cũng mở lời: "Chu tiểu tử, ngươi thật là không biết?".

"Lão nhân gia, con thật là không biết. Con cũng giống như người, đang cảm thấy thắc mắc. Mấy hôm nay Tiểu Ngư đúng là có chút kỳ lạ. Con vốn muốn vào xem thử nhưng hắn đâu có cho...".

"Hừm... Cỗ quái thật." - Lăng Thanh Trúc vân vê cằm, lẩm bẩm - "Mọi khi chỉ cần ta gọi thì bất kể có đang bận bịu gì Tiểu Ngư Nhi cũng đều gác lại mà chạy tới ngay, tại sao bây giờ, khi ta đã hai lần sai người truyền đạt nhưng hắn vẫn chưa chịu qua... Cảm ngộ? Rốt cuộc là cảm ngộ gì chứ?".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 251: Vô tình thổ lộ

...

"Ừm... Lão nhân gia".

Nghe Chu Đại Trù gọi, Lăng Thanh Trúc ngẩng lên, hỏi: "Sao?".

"Cái đó... Lão nhân gia, tại sao người lại muốn gặp Tiểu Ngư dữ vậy? Bộ có chuyện quan trọng gì hả?".

"Cũng không hẳn. Hôm trước mới từ chỗ chương môn sư bá của ngươi xin được vài thứ tốt, tính gọi Tiểu Ngư Nhi tới rồi trợ giúp hắn một chút".

"Hi hi...".

Chu Đại Trù chà xát lòng bàn tay, gương mặt nín thở: "Lão nhân gia yêu quý, người cũng nghe rồi đó, Tiểu Ngư hiện vẫn đang bế quan lĩnh hội, tạm thời không thể ra ngoài được đâu. Hồng ấy... hồng ấy lão nhân gia đem mấy thứ đồ vật kia cho con đi".

"Cho người?".

Họ Chu gật đầu: "Phải a. Chu Đại Trù con cũng là đệ tử của lão nhân gia người mà. Vội lại... Lão nhân gia không biết đó chứ, dạo gần đây con cảm thấy hình như mình đã tiến vào giai đoạn mấu chốt, sắp dẫn động thiên kiếp hàng lâm rồi".

"Ồ, thì ra là vậy, Chu tiểu tử người đã sắp dẫn động thiên kiếp hàng lâm".

Lăng Thanh Trúc nở ra một nụ cười vừa ý, đặt tay lên vai đồ nhi: "Chu tiểu tử, người giỏi lắm. Tiếp tục cố gắng nhé".

"Được rồi, đây là giai đoạn quan trọng trong quá trình tu luyện, tiểu tử người hãy trở về đóng cửa bế quan luôn đi".

"Lão nhân gia, vậy còn...?".

Thừa biết ý tứ đồ nhi, Lăng Thanh Trúc "chân thành" khuyên nhủ: "Chu tiểu tử, tu sĩ tu luyện tới giai đoạn sắp dẫn động thiên kiếp hàng lâm như người rất tối kỵ sử dụng ngoại vật. Vì thế cho nên... Haizz... Vi sư cũng muốn trợ giúp người lắm, nhưng xem ra mấy món đồ vật của vi sư với người không có duyên rồi".

"Lão nhân gia, cái đó... Hình như con chưa nghe ai nói nếu đang ở giai đoạn sắp dẫn động thiên kiếp thì không thể sử dụng ngoại vật...".

"Sao? Chu tiểu tử người dám hoài nghi lời nói của vi sư?".

Lăng Thanh Trúc hừ khế, giọng đầy bất mãn: "Chu tiểu tử, vi sư đã sống mấy trăm năm, thiên kiếp cũng đã tự mình nếm qua mấy lần, tri thức lẽ nào thua kém một tên thái điều như người? Chu tiểu tử, người có biết là người đang xúc phạm ta hay không?".

"Lão nhân gia, con... con đâu có ý đó".

"Hừ, đừng có ngại biện".

Xua tay, họ Lăng dứt khoát hạ lệnh tiễn khách: "Ra ngoài. Lập tức trở về đóng cửa bế quan, trong vòng ba tháng tuyệt đối không được phép đi ra".

"L-Lão nhân gia...".

"Cút!".

...

...

"Phù... ừ...".

Thân ảnh Chu Đại Trù vừa khuất thì bên trong thạch động, Lăng Thanh Trúc cũng thở phào nhẹ nhõm. Nàng nhìn ra cửa mà lầm bầm: "Hừ, thằng mập người lại dám đánh chủ ý lên đồ vật của ta. Còn khuya nhé. Người chính là do một tay ta nuôi lớn a...".

...

"Hmm... Một đứa đã giải quyết xong, bây giờ chỉ còn một đứa nữa".

"Tiểu Ngư Nhi à Tiểu Ngư Nhi, vi sư thật rất muốn biết tiểu tử người đang làm cái trò quỷ gì a...".

"Có lòng tốt kêu người tới để trợ giúp người tu luyện, ấy vậy mà tiểu tử người lại lần lượt chối từ. Đúng là không thể tha thứ được...".

Và như thế, với lòng hiếu kì cộng thêm chút tự ái, Lăng Thanh Trúc quyết định hành động, đích thân tìm gặp đồ nhi.

Chỉ là, thời điểm nàng tìm đến phòng Lăng Tiểu Ngư thì...

"Hửm? Sao trống không vậy nè? Tiểu Ngư Nhi đâu?".

Đứng trước cửa, Lăng Thanh Trúc thu lại thần thức, cau mày nghi hoặc.

"Chu tiểu tử chẳng phải báo là Tiểu Ngư Nhi hiện đang đóng cửa bế quan ư, tại sao bây giờ trong phòng lại không có ai. Rốt cuộc là chuyện gì nhỉ?".

"Hmm... Rõ ràng có điểm bất thường. Mình phải đích thân đi dò la mới được".

Đã quyết liền hành, Lăng Thanh Trúc nhanh chóng thả ra thần thức, triển khai cước bộ...

...

Một lát sau.

Đình Trúc Kiếm, một góc hậu sơn.

Dưới tàn đại thụ, buổi chiều tà, một thân ảnh hiện đang ngồi lặng lẽ suy tư. Nhìn kỹ thì quả đúng Lăng Tiểu Ngư - kẻ mà Lăng Thanh Trúc đang tìm kiếm.

So với mấy hôm trước thì hiện tại, Lăng Tiểu Ngư khác lắm. Vẫn bộ đồ ấy, vẫn khuôn mặt ấy, thế nhưng chả hiểu sao khi nhìn vào hắn lại có cảm tưởng hắn đã già đi thêm chục tuổi. Sự ngây thơ, nét chân chất, chúng dường như đã phai nhạt đi nhiều...

Tay cầm Huyền Mộng, hai mắt nhắm nhìn, Lăng Tiểu Ngư khẽ thốt: "Su phụ, đệ tử xin lỗi".

"Mong người hãy hiểu cho đệ tử. Lúc này đệ tử thật không thể đến gặp người được".

"Một tên nghiệt đồ đem lòng yêu thích ân sư, đệ tử còn mặt mũi nào để đối diện với người..."

...

"Đệ tử thật sự không biết tại sao mình lại như vậy... Su phụ, đệ tử thật sự là không biết..."

...

"Tiểu Ngư Nhi..."

Cách Lăng Tiểu Ngư một đoạn, trong lớp nguy trang vô hình, một giọng thều thào vừa cất lên. Là của Lăng Thanh Trúc.

Phải, nàng đang có mặt. Không sớm, cũng chẳng muộn, chỉ là... vừa đủ để nghe được những gì cần nghe, và cần phải biết.

Nhưng... chính vì đã nghe, chính vì đã biết mà cõi lòng nàng lúc này mới đang dậy sóng.

Bất ngờ, sững sốt, thậm chí là hoang mang, bấn loạn. Lăng Thanh Trúc, nàng gần như đã bị những lời nói của Lăng Tiểu Ngư biến thành một pho tượng...

Yêu... Lăng Tiểu Ngư, hắn nói là hắn đã yêu nàng. Trời ơi chuyện này...

Lăng Tiểu Ngư hắn là đệ tử của nàng kia mà. Sáu tuổi hắn nhập tiên môn, gần hai mươi năm nàng đã nuôi dưỡng, dạy dỗ cho hắn. Đối với Lăng Thanh Trúc nàng, Lăng Tiểu Ngư hắn chẳng khác gì con cái, và nàng, nàng giống như một người mẹ...

Yêu ư? Đó là thứ tình cảm trái lẽ luân thường, đi ngược đạo lý!

"Tiểu Ngư Nhi, nguoi tại sao lại như vậy?"

"Tại sao..."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 252: Đoạn mộng

Tình yêu của Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc không làm sao hiểu được. Mà lúc này, nàng còn lòng dạ đâu để tìm hiểu. Suy nghĩ của nàng, nó hình như bị ngưng trệ mất rồi. Hiện tại, còn chẳng là hoang mang, là bấn loạn...

Sợ hãi? Hắn cũng đôi phần.

Mang theo tâm tình phức tạp ấy, nàng im lặng xoay đầu, lặng lẽ rời đi...

...

Tất nhiên, sự hiện diện, và cả âm thầm rời đi ấy của Lăng Thanh Trúc, Lăng Tiểu Ngư đã chẳng hề hay biết. Từ đầu đến cuối hắn đều đinh ninh chỉ có

mỗi mình ở đây, và đó là lý do vì sao hắn vẫn tiếp tục ngồi nhìn Huyền Mộng, tiếp tục suy tư...

"Huyền Mộng..." - Môi cười yếu ớt, Lăng Tiểu Ngư tự giễu - "Hết thầy đều chỉ là huyền mộng mà thôi. Tình yêu này của ngươi, vốn dĩ từ đầu đã là huyền mộng..."

"Nếu tất cả chỉ là mộng, Lăng Tiểu Ngư ngươi còn níu giữ để làm gì?"

Đem cây trầm ngũ sắc nắm lại, Lăng Tiểu Ngư ngẩng đầu, mắt dõi về hướng cửa động Huyền Âm, trầm mặc hồi lâu thì nói: "Sur phụ, hãy cho đệ tử thêm thời gian. Một chút nữa thôi..."

"Hai hôm nữa là đến sinh thần của người rồi. Sau khi đưa Huyền Mộng cho người, đệ tử sẽ lập tức bế tử quan, sẽ toàn tâm toàn ý thanh trừ tạp niệm".

"Một năm không được thi hai năm, hai năm không được thi ba năm, ba năm không được thi bốn năm, năm năm, mười năm.. Mỗi tình bất luận này, đệ tử sẽ vĩnh viễn chôn xuống tận mồ sâu..."

Tiếp tục là một lời hứa. Với bản tính của mình, tin tưởng nếu đã hạ quyết tâm thì Lăng Tiểu Ngư sẽ làm được; cảm xúc nam nữ với Lăng Thanh Trúc, chắc chắn sớm muộn rồi hắn cũng sẽ quên. Vấn đề của hắn bây giờ chỉ là thời gian.

Hắn... cần thời gian. Để thanh trừ tạp niệm, để cắt bỏ tình duyên...

Chỉ có điều... dự định thì cũng chỉ là dự định. Đó là lý thuyết, trong khi thực tại, nó lại thường phức tạp hơn rất nhiều.

Lăng Tiểu Ngư muốn lặng lẽ đem cảm xúc của mình giết đi, chẳng để ai biết. Nhưng trên thực tế thì Lăng Thanh Trúc, nàng đã sớm tỏ tường. Và, thật không may, nàng lại đang tính sẽ can thiệp vào chuyện này.

Trải qua hai ngày đêm nghỉ ngơi, đến hôm nay, Lăng Thanh Trúc cuối cùng cũng đưa ra lựa chọn. Ngay lúc Lăng Tiểu Ngư vừa tìm tới cửa động, nàng đã tự thân ra gặp. Trong bộ tử y tinh kỳ quý phái vẫn thường hay mặc, nàng nhỏ giọng, hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, tìm ta có việc gì?"

Trong giọng điệu của Lăng Thanh Trúc, nếu tinh ý có thể dễ dàng nghe ra sự hồ hững xa cách. Tiếc rằng Lăng Tiểu Ngư, hắn lại không nghe được. Cố giữ cho mình được tự nhiên nhất có thể, hắn nói:

"Sur phụ, hôm nay là sinh thần của người".

"Sinh thần của ta? À phải, suýt nữa thì ta đã quên mất..."

Lăng Thanh Trúc nói tiếp, thần thái vẫn hững hờ như cũ: "Tiểu Ngư Nhi, nói vậy là ngươi đến chúc thọ ta sao?"

Sau cái gật đầu, Lăng Tiểu Ngư bày tỏ: "Sur phụ, đệ tử có một món quà muốn tặng cho người".

Ngó thấy đồ nhi định lấy quà ra, Lăng Thanh Trúc liền ngăn lại: "Khoan đã".

"Sur phụ?"

Chả buồn bận tâm đến về nghi hoặc của ai kia, Lăng Thanh Trúc chỉ đơn giản bảo "Theo ta" rồi lập tức xoay người bước đi.

Phía sau, Lăng Tiểu Ngư thoáng do dự nhưng rồi cũng nổi gót đi theo.

...

Chỗ mà Lăng Thanh Trúc hướng đến cũng chẳng xa, càng không lạ, bất quá là mỏm đá cheo leo ở lưng chừng vách núi - nơi nàng và Lăng Tiểu Ngư đã từng ngồi ngắm trăng cùng nhau thuở trước.

"Vù vù..."

Trong tiếng gió, giữa tiết trời se lạnh, Lăng Thanh Trúc chợt hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi còn nhớ chỗ này chứ?"

"Nhớ ạ. Đệ tử và người đã từng tới đây vài lần." Lăng Tiểu Ngư chả cần nghĩ, đáp ngay.

Nghe xong, Lăng Thanh Trúc nhẹ gật đầu: "Phải, là chính ta đã đưa ngươi tới đây, chính ta là người đã bắt đầu. Vậy nên hôm nay, chính ta cũng sẽ là người kết thúc".

"Sur phụ, những lời người vừa nói... đệ tử không hiểu".

"Rồi ngươi sẽ hiểu ngay thôi".

Quay người lại, Lăng Thanh Trúc nhìn thẳng đồ nhi, bất ngờ chuyển ý: "Tiểu Ngư Nhi, lúc nãy ngươi không phải nói có món quà tặng cho ta sao?"

Mặc dù nội tâm cảm thấy ân sư đêm nay có gì đó khác lạ nhưng Lăng Tiểu Ngư cũng không suy nghĩ quá nhiều. Từ không gian giới chỉ, hắn lấy ra

Huyền Mộng, rồi đưa qua.

"Sư phụ, tặng cho người".

Tiếp lấy cây trầm ngũ sắc, Lăng Thanh Trúc đánh giá: "Chạm khắc tinh xảo, chất liệu độc đáo. Món quà này... rất đẹp".

"Tiểu Ngư Nhi, cây trầm này người từ đâu mà có?".

"Sư phụ, người còn nhớ lúc ở Ngọc Hà trấn không...".

Cứ thế, Lăng Tiểu Ngư đem mọi chuyện kể lại. Đợi hần kể xong, Lăng Thanh Trúc mới gật gù: "Ra là như vậy, người đã cất giữ Huyền Mộng bấy lâu để chờ tặng ta".

Tay chuyển đi, nàng đưa cây trầm ngũ sắc lại cho đồ nhi.

"Sư phụ, người...?".

"Cài lên giúp ta".

Sau giây phút chần chừ ngần ngừ, rốt cuộc Lăng Tiểu Ngư cũng y lời làm theo, đem Huyền Mộng cài lên tóc ân sư.

"Tiểu Ngư Nhi, người thấy thế nào? Có đẹp không?".

"Đẹp. Rất đẹp".

Cố ý lại như vô tình, Lăng Thanh Trúc liếc xem về mặt đồ nhi, chùng trông thấy ánh mắt mà nàng định nghĩa là mê muội kia của hần, lúc này nàng lại càng hạ quyết tâm hơn.

"Đẹp? Có lẽ. Nhưng đáng tiếc, cây trầm này lại không hợp với ta".

Thanh âm vừa dứt cũng là lúc Lăng Thanh Trúc giơ lên cánh tay. Nàng đem Huyền Mộng tháo xuống, kẻ đẩy thì... lạnh lùng bẻ gãy.

"Crắc...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 253: Tình chớm nở, đã vội tàn (1)

"Crắc", chỉ duy nhất một tiếng, nhưng thời điểm lọt vào tai Lăng Tiểu Ngư, một tiếng kia bỗng biến thành giai điệu, cứ mãi lặp đi lặp lại, tưởng như sẽ chẳng bao giờ ngừng, chẳng bao giờ dứt...

Mắt mở lớn, miệng há ra, Lăng Tiểu Ngư muốn nói gì đấy, nhưng mãi cũng không làm sao thốt nổi thành lời. Cổ họng hần, nó như đang bị một bàn tay ai đó bóp nghẹt.

Hần không hiểu. Tại sao sư phụ hần lại làm như vậy? Đem Huyền Mộng bẻ gãy?

Một cây trầm? Không. Đó là tấm lòng của hần, là tình cảm của hần...

...

"Cây trầm này... ta không cần".

Người đau mặc kệ người đau, Lăng Thanh Trúc vẫn giữ nguyên dáng vẻ lạnh lùng. Nàng đem hai nửa trầm ngọc thả xuống dưới chân, trực tiếp nói ra:

"Tiểu Ngư Nhi, người hãy nhớ cho kỹ. Lăng Thanh Trúc ta là sư phụ của người, vĩnh viễn là sư phụ của người".

"Một ngày làm sư, suốt đời làm sư. Bất kể người có làm gì, có tặng cho ta thứ gì thì cảm xúc của ta, nó cũng chỉ như vậy, dừng ở mức sư đồ. Trước kia, bây giờ, sau này, ta với người... vĩnh viễn cũng chỉ là sư đồ".

...

"Về sau, nếu không có chuyện quan trọng thì đừng đến tìm ta".

Lời cần nói đã nói, Lăng Thanh Trúc chẳng thấy có lý do gì để ở đây thêm nữa. Rất dứt khoát, nàng cất bước rời đi.

Chẳng biết vô tình hay cố ý, trong lúc phóng người lên không trung ấy, chân phải nàng đã giẫm lên Huyền Mộng, làm nó vỡ thêm vài đoạn nữa.

...

...

"Tách tách..."

"Tách tách..."

Là lẽ. Những giọt nước mắt, chúng cuối cùng đã phải rơi xuống. Lăng Tiểu Ngư, hẳn đã không thể nào còn giữ thêm được nữa.

Tâm đau... làm sao kiềm giữ?

Tựa như một con sói vừa bị trọng thương, hắn lặng lẽ thu mình, tay run run nhặt lấy một mảnh tâm ngọc...

"Thì ra... người đã biết tất cả..."

"Nhưng... tại sao?"

"Sự phụ, tại sao người lại vô tình đến vậy?"

Tình yêu này là bất luân, là tội nghiệt, Lăng Tiểu Ngư hẳn há đầu chẳng tường? Hắn ý thức được nó là thứ tình cảm sai trái, không nên tiếp tục lún thêm. Tự đáy lòng, hắn đã hạ quyết tâm sẽ quên bỏ, sẽ chôn nó xuống tận mồ sâu. Hắn chỉ cần thêm chút thời gian nữa thôi...

Một chút thời gian, Lăng Thanh Trúc nàng cũng không thể đợi được sao?

Nàng nhất định phải dùng cách này, trực tiếp giẫm nát tình cảm của hắn mới cam ư?!

"Huyền Mộng... Ha ha ha... Huyền Mộng..."

"... Ha ha ha... Huyền Mộng... Tất cả chỉ là Huyền Mộng..."

...

...

"Àm...!"

"Àm!"

...

"Oa! Trời mưa rồi!"

"Trận mưa này lớn quá!"

Đối lập với Lăng Tiểu Ngư bên kia, một mình cười trong nước mắt, phía bên này, trong động Huyền Âm, không khí lại khá là náo nhiệt. Trừ bỏ Lăng Thanh Trúc mới từ mỏm đá cheo leo trở về thì đang hiện diện còn có thêm mấy người nữa, ví như Lâm Chí Viễn, Chu Đại Trù,...

Hai tay xách hai chiếc hộp to, Chu Đại Trù gạt đi chuyện thời tiết, hớn hờ tươi cười tiến đến trước mặt Lăng Thanh Trúc, nói: "Hi hi... Lão nhân gia, chúng con đến chúc thọ lão nhân gia đây".

"Già thêm một tuổi, có gì đáng để các người chúc mừng?"

"Lão nhân gia, người nói gì vậy? Đại Trù con thấy lão nhân gia người vẫn rất trẻ đẹp mà".

Quay sang Mộng Kiều và Lâm Chí Viễn, Chu Đại Trù tiếp lời: "Tam sư huynh, tứ sư tỷ, hai người thấy đệ nói có đúng không?"

Đầu nhẹ gật, Mộng Kiều mỉm cười: "Ừm, đệ nói rất đúng, sư phụ của chúng ta vẫn còn rất trẻ".

"Phải đấy, sư phụ thật sự vẫn rất xinh đẹp." Kế bên, Lâm Chí Viễn cũng hòa theo.

Trông thấy bọn họ như vậy, Lăng Thanh Trúc mới "xuy" khẽ một tiếng: "Đám các người chỉ giỏi nịnh hót, chẳng giống Tiểu Ngư Nhi..."

Lăng Thanh Trúc nói tới đấy thì ngưng hẳn. Vừa rồi nàng đã lỡ miệng. Trong hoàn cảnh này, lẽ ra nàng đừng nên nhắc tới hắn mới phải.

Tâm lý sửa sai, Lăng Thanh Trúc toan chuyển chủ đề, nhưng... đã muộn. Sau câu nói ban nãy của nàng thì đám người Chu Đại Trù, bọn họ lại bắt đầu bàn luận về Lăng Tiểu Ngư, mặc dù trước đó cũng đã nói qua mấy bận rồi.

Khởi điểm, Chu Đại Trù nói trước: "Haizz... Lão nhân gia, người nhắc nên con mới nói. Lão nhân gia người không biết đâu, Tiểu Ngư dạo gần đây thật là kỳ lạ lắm".

"Giống như hồi sáng này nè, con tình cờ trông thấy hắn nên đã bảo hắn tối nay cùng đi chúc thọ lão nhân gia. Lão nhân gia biết hắn trả lời sao không? Hắn lắc đầu a".

"Mọi năm hễ cứ đến sinh thần của lão nhân gia, Tiểu Ngư vẫn luôn là người sốt sắng nhất, ấy vậy mà hôm nay... Lão nhân gia, con nghĩ Tiểu Ngư chắc đang có tâm sự gì đó không tiện nói ra. Lão nhân gia người xem có thể đi dò hỏi một chuyện được không?".

"Phải đấy sư phụ".

Nói gót họ Chu, Mộng Kiều cũng nói ra suy nghĩ: "Tiểu Ngư dạo gần đây có chút bất ổn, sư phụ nên đi xem đệ ấy...".

...

Vấn đề của Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc dù đã tỏ tường nhưng dĩ nhiên sẽ không đem nó nói ra. Nàng nghe đám đồ nhi bàn luận, góp ý xong, chỉ đơn giản cười nhẹ, bảo:

"Được rồi được rồi, mấy đứa các ngươi không cần quá lo. Chuyện của Tiểu Ngư Nhi ta đã hỏi qua rồi, cũng chẳng có gì nghiêm trọng đâu".

"Ồ, lão nhân gia, nói vậy là người đi gặp Tiểu Ngư rồi à?".

Hỏi đáp Chu Đại Trù là một cái gật đầu: "Ừ"..

"Vậy... Hi hi.. Lão nhân gia, người tiết lộ một chút đi. Rốt cuộc là Tiểu Ngư mấy hôm nay bị gì vậy?".

"Muốn biết?".

"Dạ muốn ạ".

"Xích qua đây".

"Vâng".

"Bình!".

"Ui da...!".

"Hừ, không phải việc của ngươi, đừng có nhiều chuyện".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 254: Tình chớm nở, đã vội tàn (2)

"Àm!".

"Àm!".

Giữa trời, tiếng sấm vẫn rền vang; và sét, cứ chốc chốc lại đánh xuống. Ở đâu đó, một nơi mà Lăng Tiểu Ngư không rõ được.

Hắn không nghe thì làm sao rõ? Trong giây phút này, thứ duy nhất mà hắn nghe được, có chăng là tiếng thổn thức của chính bản thân mình.

Phải. Lăng Tiểu Ngư, hắn vẫn khóc. Chỉ là bây giờ, những giọt nước mắt đã hoàn toàn bị che đi. Bởi mưa.

Thứ chảy dài trên khuôn mặt ấy, là mưa? Hay là lệ?

Là lệ?... Hay là mưa?

...

Mưa rơi, gió thổi, trên con đường mòn, Lăng Tiểu Ngư vẫn lặng lẽ bước đi. Đôi chân nặng nề, cõi lòng lạnh buốt... Lúc này, thứ hấn cần nhất có lẽ là một chỗ để dừng chân, một đống lửa cho mình sưởi ấm. Nhưng tiếc thay, trước mắt hấn, hiện lên duy chỉ có đất đá, duy chỉ đêm đen mờ mịt.

Trăng - thứ ánh sáng dịu dàng soi lối giữa trời đêm, nó đã bị mây đen che mất tự bao giờ.

...

...

Đêm ấy mưa rơi rất lâu, nhưng dù lâu thì rồi cũng phải dứt. Một đêm? Nào sá chi. Đáng áy ngại là kẻ đã đi dưới mưa đêm ấy...

Mặc dù hôm nay đã sáng, bầu trời đã trong, thế nhưng cõi lòng Lăng Tiểu Ngư thì vẫn như cũ, tối tăm mờ mịt. Con đau, nó vẫn còn chưa dứt. Và nỗi nhớ, nó vẫn chưa nguôi...

Nằm dài trên chiếc giường, trong bộ y phục ẩm ướt, hấn mở mắt nhìn chăm vào lòng bàn tay phải của mình. Ở đó... có mấy mảnh ngọc đang hiện diện.

Một khắc... Hai khắc... Rồi một canh giờ... Hai canh giờ...

Thời gian cứ vậy mà lặng lẽ trôi qua. Không thanh âm, không một tiếng động. Sự trầm mặc kéo dài đến tận giữa trưa...

Chợt...

"Crắc...".

... một tiếng đổ vỡ khe khẽ cất lên.

Sau cả nửa ngày nằm im, Lăng Tiểu Ngư cuối cùng cũng đã có phản ứng. Hấn cựa mình ngồi dậy, đưa bàn tay phải tới trước mặt, chậm chậm xoè ra.

Bên trong, mấy mảnh ngọc đã nát vụn tự lúc nào.

Đem bàn tay lật lại cho bụi ngọc rơi xuống, Lăng Tiểu Ngư thều thào buồn tiếng: "Huyền Mộng đã nát, yêu thương đã tàn. Tất cả... đã kết thúc rồi".

...

...

Kể từ sau hôm ấy, cái ngày mà Lăng Tiểu Ngư đã tự tay hủy đi những mảnh vỡ Huyền Mộng thì hấn cũng bắt đầu bước vào một cuộc tranh đấu. Cam go và quyết liệt.

Hấn cần phải quên. Những cảm xúc. Những mơ mộng hão huyền. Và cách hấn chọn, nó mới cực đoan làm sao.

Trong căn phòng đã được bày bố kết giới, như những ngày trước, hôm nay Lăng Tiểu Ngư vẫn tiếp tục ngồi xếp bằng trên giường, cố gắng đem tạp niệm thanh trừ.

Tất nhiên, cảm xúc nào phải thứ có thể dễ dàng kiểm soát. Muốn hoàn toàn buông bỏ trong một sớm một chiều, điều ấy vốn dĩ là bất khả thi. Thỉnh thoảng Lăng Tiểu Ngư đã nhớ, đôi lúc tim hấn đã nhói đau. Và, cứ sau mỗi lần như vậy thì hai mắt hấn lại mờ ra. Giống như lần này...

Cánh tay di chuyển, Lăng Tiểu Ngư nhanh chóng với lấy thanh trủy thủ để sẵn đầu giường, hướng tới cánh tay còn lại cắt mạnh xuống.

"Xẹt!".

Thanh âm rất khẽ, nhỏ tới mức gần như không thể nghe được. Tuy nhiên, diễn biến tiếp theo thì rõ ràng hơn hẳn.

Trên cánh tay trần, những giọt nước màu đỏ từ từ chảy ra, xuôi hấn thành dòng...

Một vết cắt, một dòng máu mặn, hình ảnh thiết nghĩ cũng đôi phần ghê rợn. Nhưng, sẽ càng ghê rợn hơn khi quan sát toàn thân của Lăng Tiểu Ngư lúc này.

Khác với mọi khi, hiện giờ Lăng Tiểu Ngư chẳng mặc gì ở nửa thân trên cả. Từ hông tới cổ, hết thấy đều trần trụi. Và chính trên tám thân lỗ lổ ấy, máu me sớm đã phủ đầy. Tươi có, khô lại càng nhiều. Chúng đọng thành vầy, bám ở khắp nơi...

Khỏi phải nghĩ, kẻ ngu còn hiểu được. Lăng Tiểu Ngư, hấn rõ ràng đã dùng dao cắt thịt của chính mình rất nhiều lần. Con số hấn phải lên tới hàng chục.

Dại dột, ngu ngốc, đó có lẽ là những gì người ta sẽ nhận xét về hấn. Thậm chí, họ có thể cho rằng hấn đã phát điên, đã loạn trí.

Ừ. Vậy thì sao chứ?

Lăng Tiểu Ngự đâu có bận lòng. Hắn không quan tâm. Ngu ngốc cũng tốt, điên khùng cũng được, hắn đã, và vẫn sẽ tiếp tục làm như vậy. Đơn giản là bởi vì những vết cắt, những cơn đau, chúng giúp hắn xoa dịu, để hắn đừng nghĩ nữa...

Huyền Mộng đã nát, yêu thương đã tàn, vương vấn làm gì?

...

"Xẹt!".

Một lần nữa, lưỡi dao sắc lẹm lại cắt vào da thịt.

Máu đào lại tuôn...

...

"Xẹt!".

...

...

Quyết tâm đến điên cuồng, bởi do ai?

Hủy hoại thân mình, tại vì ai?

Nếu như đêm ấy, Lăng Thanh Trúc không lạnh lùng thốt ra những lời ấy, không nhẫn tâm bề gãy Huyền Mộng thì hôm nay, Lăng Tiểu Ngự liệu có hành động như vậy?

Có lẽ, Lăng Thanh Trúc nàng chỉ đơn giản nghĩ thứ mình giấu lên chỉ là một cây trâm ngọc, vài tia niệm tưởng. Nhưng... nàng sai rồi.

Nàng... thực sự sai rồi.

...

"Tiểu Ngự Nhi...".

Đứng trước cửa phòng Lăng Tiểu Ngự, Lăng Thanh Trúc nâng tay chạm cửa, miệng thều thào khẽ thốt.

Tim nàng... nó dường như cũng nhói đau.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 255: Thông suốt

Là vậy đấy. Lăng Thanh Trúc, nàng đang có mặt. Trong bộ tứ y tinh kỳ, nàng đứng ngay đây, lặng lẽ quan sát đồ nhi.

Kết giới ư?

Cấm chế của một tiểu tu sĩ vẫn đỉnh trung kỳ thì làm sao ngăn cản được một vị chân nhân hậu kỳ như Lăng Thanh Trúc nàng.

Hình ảnh bên trong, những vết dao cắt, những dòng máu đỏ, hết thấy Lăng Thanh Trúc đều đã nhìn thấy. Nhưng, cũng chính vì đã thấy mà giờ phút này đây, cõi lòng nàng mới xót xa, mới ân hận.

"Tiểu Ngự Nhi, ngươi đang làm gì thế này...".

"Là vì những lời ta đã nói ư? Hay là bởi cừ chỉ vô tình đêm ấy?".

"Tiểu Ngự Nhi... ta chỉ muốn ngươi đừng tiếp tục lún sâu. Đó là thứ tình cảm sai trái...".

Mắt khép lại, tay co vào, Lăng Thanh Trúc đứng thêm một lúc nữa thì quay đi, cất bước trở về.

Thực lòng nàng cũng muốn tiến vào trong, cũng muốn ngăn cản hành vi đại đột kia của đệ tử mình, nhưng... Lý trí, nó đã ngăn nàng lại.

Nếu đã nhẫn tâm thì nên nhẫn tâm cho trót. Sự ân cần, đáng về từ ái, ở thời điểm này chỉ càng làm cho đệ tử nàng vương bận nhiều hơn mà thôi. Hắn đã cố quên, nàng hà tất gọi nhớ?

Không. Lăng Thanh Trúc nàng nên tiếp tục thờ ơ, nên bảo trì lãnh đạm. Nàng đã sai một lần, không thể lại sai thêm lần nữa.

Luyện ái ân sư, đây là đại tội bất luân. Nếu như để người khác biết được Lăng Tiểu Ngư yêu thích nàng, chắc chắn hắn sẽ gặp nhiều rắc rối. Tệ nhất, nếu chuyện tới tai Cơ Thành Tử, vị sư huynh kia của nàng có thể sẽ trục xuất hắn khỏi Thiên Kiếm Môn...

Vì hắn, cũng là vì nàng, tránh chạm mặt là điều cần thiết. Lãnh đạm là nên...

...

Với tâm lý ấy, muốn tốt cho cả hai, Lăng Thanh Trúc đã kiên quyết tránh mặt đồ nhi. Suốt một thời gian dài nàng đã không hề hiện thân trước mặt hắn. Nếu có tìm tới thì cũng chỉ ẩn thân quan sát mà thôi...

Sự trông chừng kia, Lăng Tiểu Ngư tất nhiên đã chẳng thể nào biết được. Mỗi ngày hắn đều cố gắng quên đi, ra sức cắt bỏ.

Phương thức tuy rằng ngu ngốc, đại đột, nhưng độ hiệu quả không phải không có. Theo những vết sẹo lấp đầy thân thể, tình cảm của hắn cũng dần dần phai nhạt. Cho đến hôm nay, sau hai tháng dẫn vật, hình bóng dịu dàng, cô gái vẫn hay hôn dỗi ở thôn Tô Hạ, ở trấn Ngọc Hà của Lăng Thanh Trúc đã gần như biến mất hoàn toàn. Giờ đây, còn đọng lại có chăng là một vị sư phụ uy nghiêm, một đôi mắt lạnh lùng của đêm mưa gió ấy...

Y phục đã thay, trụ thủ đã cắt, lần đầu tiên sau hai tháng trời "bé quan", Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc cũng chịu bước ra khỏi phòng.

Ngay khi bước đầu tiên vừa hạ xuống, từ đâu chẳng rõ, một giọng nói quen thuộc cất lên.

"Tiểu Ngư!".

Theo sau thanh âm chói tai, một thân ảnh mập mạp tròn tròn cũng liền xuất hiện.

Chu Đại Trù chạy thẳng một mạch, đâm luôn vào người Lăng Tiểu Ngư.

"Tiểu Ngư! Tiểu Ngư! Ngươi... ngươi thế nào rồi?! Có bị cái gì không?!".

"Khục... Đại Trù, huynh có thể để cho ta đứng dậy rồi mới hỏi được không?".

"À, ta quên mất".

Chu Đại Trù tránh sang một bên, chò cho người huynh đệ của mình đứng lên xong, hỏi tiếp: "Tiểu Ngư, ngươi nói cho ta biết đi, thật ra đã xảy ra chuyện gì vậy?".

"Sư huynh, không có chuyện gì đâu".

"Không có? Ngươi gạt ai chứ?".

Chu Đại Trù chỉ tay vào căn phòng: "Nếu như không có chuyện gì thì tại sao ngươi lại một mực đóng cửa tự nhốt mình suốt hai tháng qua? Ta ở bên ngoài nhiều lần hô gọi cũng không thấy ngươi ư hử gì a".

"Sư huynh." - Lăng Tiểu Ngư lựa lời giải thích - "Trước lúc bé quan đệ đã bày bố cấm chế, thành ra... không nghe được".

"Bé quan? Có quý mới tin ngươi".

Thân là huynh đệ chí cốt, lại cùng nhau lớn lên, gần hai mươi năm chung sống, đối với Lăng Tiểu Ngư Chu Đại Trù há đâu còn lạ. Hắn dám cá người huynh đệ này của mình đã xảy ra chuyện gì đó.

Nhưng... nếu huynh đệ đã không muốn nói, Chu Đại Trù hắn cũng sẽ không ép buộc làm gì. Có lẽ đó là một chuyện khó nói, rất dỗi riêng tư.

...

"Haizz...".

Cảm thông thì cảm thông, nhưng ngoài mặt, họ Chu vẫn tỏ vẻ bất bình: "Tiểu Ngư, ngươi làm vậy mà coi được à? Chúng ta là hảo huynh đệ, từ nhỏ đến lớn có thứ gì tốt ta cũng đều để phần cho ngươi hết a. Bây giờ ngươi lại giấu ta...".

"Sư huynh, đệ...".

"Được rồi được rồi, bỏ đi".

Khuôn mặt nghiêm túc, Chu Đại Trù nhìn thẳng vào mắt người huynh đệ của mình: "Tiểu Ngư, nói cho ta biết, hiện tại ngươi thế nào? Đã ổn chưa?".

Có phần cảm động, Lăng Tiểu Ngư cười nhẹ, đầu khẽ gật: "Đệ ổn rồi".

"Ổn rồi thì tốt".

Miệng nói tay nâng, Chu Đại Trù vỗ lên vai Lăng Tiểu Ngư mấy cái, vỗ xong thì bảo: "Tiểu Ngư, nhớ kỹ. Chu Đại Trù ta là hảo huynh đệ của ngươi. Trước kia, bây giờ, sau này, chúng ta vẫn sẽ luôn là huynh đệ. Bất kể có khó khăn gì, bất kể ngươi có làm gì thì ta cũng đều đứng về phía ngươi, cùng ngươi đương đầu".

"Ngươi chưa muốn nói thì ta cũng sẽ không hỏi. Khi nào cần chia sẻ thì cứ gọi ta một tiếng".

"Sur huynh, cảm ơn huynh".

"Cảm ơn gì chứ? Chúng ta là hảo huynh đệ mà".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 256: Bình thảo đối mặt

Đem cánh tay thu lại, Chu Đại Trù bỗng trở nên áp úng: "Hmm... Tiểu Ngư à, ta nói cái này ngươi đừng buồn nhé".

"Sur huynh, chuyện gì vậy?".

"Tiểu Ngư, bộ dạng của ngươi...".

"Bộ dạng của đệ làm sao?".

"Bộ dạng của ngươi... Tiểu Ngư, hay là ngươi tự soi gương đi".

Thần tình nghi hoặc, Lăng Tiểu Ngư y lời làm theo, dùng đạo thuật tạo ra một tấm gương bằng nước ở trước mặt...

"Cái này...".

Chưa xem chưa biết, vừa nhìn xong, Lăng Tiểu Ngư suýt tí thì bị hình ảnh của chính mình dọa sợ. Kẻ đang ở trong gương, hình như hơi tiều tụy quá thì phải.

"Hừm...".

Che miệng háng nhẹ, Chu Đại Trù chân thành khuyên nhủ: "Tiểu Ngư, hồng ấy ngươi "bế quan" thêm mấy ngày nữa đi. Chứ với bộ dạng này, ta sợ tam sư huynh và tứ sư tỷ sẽ buộc lòng phải hỏi han a".

"Sur huynh, đệ...".

"Được rồi, Tiểu Ngư ngươi không cần phải giải thích đâu. Mà ngươi cũng đừng có lo, cứ để đấy cho ta. Gì chứ chuyện tắm bổ thân thể sư huynh ta rành lắm, vào bếp làm vài món ngon là xong ngay ấy mà".

Hai tay đặt cả lên lưng Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù vừa đẩy người huynh đệ của mình vào phòng vừa nhắn gửi: "Tiểu Ngư ngươi cứ vào "bế quan" đi, mọi chuyện còn lại để đấy sư huynh xử lý".

"Sur huynh, đệ...".

"Sầm" một tiếng, cửa phòng đã đóng lại.

...

Trong ba ngày tiếp theo, Lăng Tiểu Ngư cũng chẳng mấy khi bước ra khỏi phòng, phần lớn thời gian đều ngồi đã toạ điều tức cả. Lễ dĩ nhiên, suốt quãng thời gian ấy, Chu Đại Trù đã thường xuyên ghé qua thăm hỏi. Và cứ mỗi lần như vậy, hắn lại mang theo một chiếc hộp đựng đầy thức ăn, đều là những món mà Lăng Tiểu Ngư ưa thích nhất.

Chu Đại Trù, hần quả đã vô cùng tận tâm. Đáp lại, người huynh đệ của hần cũng không phụ kỳ vọng, rất nhanh đã liền lấy lại vóc dáng, giống như trước đây.

Thế rồi, sang ngày thứ tư, cuộc "bế quan" chính thức kết thúc. Lãng Tiểu Ngư, hần đã có thể điềm nhiên đối mặt với mọi người. Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn, Dương Tiểu Ngọc, Lê Thắng Nam, và thậm chí là...

...

"Sur phụ, không biết người tìm đệ tử có việc gì?" Đứng tại cửa phòng mình, Lãng Tiểu Ngư nhìn người vừa viếng thăm, thấp giọng hỏi.

Thanh âm kia nghe rất bình thản, hoàn toàn chẳng có tí nào gọi là bối rối, kích động. Thái độ ấy, nó cứ như thể giữa hần và người đứng trước mặt, cả hai vốn chưa từng phát sinh chuyện gì khó xử vậy.

Sau vài giây im lặng thăm quan sát, trong bộ tử y quen thuộc, Lãng Thanh Trúc hỏi đáp, bằng một câu hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, nghe Đại Trù nói ngươi đã thông suốt?".

"Đệ tử đã thông suốt".

Chất giọng vẫn điềm nhiên như cũ, không hề trắc trở.

"Có lẽ nó đã thực sự thông suốt rồi".

Lãng Thanh Trúc trầm nghĩ, rồi mở miệng: "Vậy thì tốt. Ta yên tâm rồi".

Trở lại vấn đề chính, nàng thông tri: "Tiểu Ngư Nhi, ta tới báo cho ngươi biết một chuyện. Là về Trường Sinh Đan".

Lãng Tiểu Ngư dời mắt nhìn, làm như chợt nhớ ra điều gì, vội tránh sang một bên.

"Sur phụ, người hãy vào phòng đi ạ".

Lãng Thanh Trúc thoáng do dự, nhưng rồi cũng nhấc chân lên.

...

"Sur phụ, người ngồi đi".

"Ừ".

Đợi cho ân sư an vị trên ghế, lúc này Lãng Tiểu Ngư mới hỏi: "Sur phụ, vừa rồi người đề cập tới Trường Sinh Đan, không biết là chuyện gì? Lễ nào quá trình luyện chế linh đan có xảy ra bất trắc?".

Theo sau cái lắc đầu, Lãng Thanh Trúc nói: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi không cần lo, mọi thứ vẫn ổn".

"Ừm... Hôm nay ta đến đây chỉ là muốn báo cho ngươi biết, sau chín chín tám mốt ngày nữa thì linh đan sẽ thành. Thời gian có hơi lâu, hy vọng ngươi có thể kiên nhẫn chờ...".

"Không sao ạ." - Lãng Tiểu Ngư vui vẻ mỉm cười - "Sur phụ đừng bận tâm, đệ tử có thể đợi được. Chỉ cần luyện ra được linh đan hoàn mỹ, giúp Yến cô cô kéo dài thọ mệnh, nói gì tám mươi mốt ngày, vài ba năm đệ tử cũng sẽ kiên nhẫn đợi chờ".

"Xuy...".

Đồ nhí cười, sư phụ cũng cười. Lãng Thanh Trúc bĩu môi: "Linh đan hoàn mỹ? Tiểu tử ngươi nghĩ muốn có Trường Sinh Đan hoàn mỹ là dễ dàng lắm chắc. Ta luyện đan chứ đâu có hấp bánh".

"Sur phụ, bản lĩnh của người rất cao mà".

"Bản lĩnh ta cao nhưng Trường Sinh Đan cũng đâu phải thứ dễ nhai. Mấy ngày qua ta đây đã hao phí rất nhiều tinh lực với nó a".

...

...

Tiểu ý dần lắng, thanh điệu dần thưa, Lãng Thanh Trúc chuyển mình đứng dậy. Ra tới cửa, nàng chợt quay đầu. Lấy ra một chiếc lọ nhỏ, nàng đưa cho Lãng Tiểu Ngư:

"Tiểu Ngư Nhi, cầm lấy".

"Sur phụ, đan dược này...".

"Đừng từ chối. Lần trước bảo Đại Trù gọi người đến, vốn dĩ đã định cho người".

...

"Tiểu Ngự Nhi, nhớ tu luyện cho tốt, đừng làm vi sư thất vọng".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 257: Dự ngôn hai ngàn năm trước

Cuộc trò chuyện hôm ấy giữa hai sư đồ họ Lăng tuy còn có phần gượng gạo, nhưng chung quy cũng đủ gọi là tốt đẹp. Lăng Tiểu Ngự, hẳn đã có thể bình tĩnh đối mặt; và Lăng Thanh Trúc, nàng đã có thể tháo xuống phần nào nguy trang. Chỉ ít, nàng không nhất thiết phải cố giữ nét mặt lạnh lùng như trước nữa.

Huyền Mộng đã tan, mọi thứ đến nay chỉ còn là quá khứ. Lăng Thanh Trúc lẫn Lăng Tiểu Ngự, bọn họ đều chọn nhìn về tương lai.

Mai sau, mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp hơn thôi. Hay ít ra thì đó là những gì bọn họ nghĩ, đã hi vọng.

Thực tế ư? Trời già vẫn thích trêu người thế nhân lắm.

Lăng Tiểu Ngự một lần nữa trở lại cuộc sống bình yên, nhưng thứ thái còn chưa được bao lâu thì một biến động lớn xảy ra, làm kinh động toàn bộ môn nhân Thiên Kiếm. Hoang mang nhất thì chẳng phải ai khác, chính là Lăng Thanh Trúc, là Cơ Thành Từ, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Từ, năm vị phong chủ của Thiên Kiếm Môn.

Sáng nay, bầu trời vốn dĩ trong xanh, thế mà bây giờ, khi thái dương vừa lên tới đỉnh đầu thì mây đen bỗng ùn ùn kéo đến phủ kín cả núi Ngũ Đài. Rồi, một cách bất chợt, từ bên trong năm đạo kiếm ấn của năm vị phong chủ, một giọng nói xa xăm cất lên. Câu chữ không nhiều, đại ý là bảo bọn họ tiến vào bên trong Tinh Các - một trong những kiến trúc mà sư tổ Lý Bất Tri đã từng tự tay kiến lập...

Kiểm ấn - vật dùng để kết nối với Ngũ Đại Tiên Kiếm - lại tự động phát ra thanh âm, đây quả là chuyện lạ. Và càng kỳ lạ hơn nữa là người hô gọi, y lại còn tự nhận mình là Lý Bất Tri...

Lý Bất Tri, vị sư tổ khai tông lập phái của Thiên Kiếm Môn, một cường giả có năng lực đi sơn đảo hải từng khiến chính tà hai giới vừa nghe danh liền khiếp đảm, y tại sao bỗng phát ra lời kêu gọi? Trong khi vốn dĩ dương thọ đã cạn kiệt từ lâu?

Lý Bất Tri, y đã viên tịch được hơn hai ngàn năm rồi. Suốt hơn hai ngàn năm qua, thân xác y sớm đã hoà cùng cát bụi; còn bảo lưu, có chăng là trong ký ức hậu nhân.

Thanh âm tái hiện, rốt cuộc là vì sao?

Lẽ nào nói hơn hai ngàn năm trước, lúc còn tại thế Lý Bất Tri y đã tính ra đại sự gì đó nên cố tình an bài, đến hôm nay thì phát ra lời kêu gọi?

Mang theo nỗi hoài nghi, Cơ Thành Từ, Lăng Thanh Trúc, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Từ, năm vị phong chủ cùng nhau tiến nhập Tinh Các.

...

Bên trong Tinh Các.

Sau một hồi ngó trước nhìn sau, Ngọc Vân Từ - phong chủ Tương Kiếm Phong - là người đầu tiên mở lời:

"Tổ sư gia thần thông quảng đại, xem ra sớm cũng đã vì hương hoá của Thiên Kiếm Môn ta mà suy tính".

Quay sang Cơ Thành Từ, hắn hỏi: "Chương môn sư huynh, tổ sư gia đã bảo chúng ta dùng kiếm ấn để khai mở văn bị, không biết ý sư huynh thế nào?".

"Lời của tổ sư gia chúng ta há có thể trái".

Cơ Thành Từ dừng một chút, rồi bảo: "Các vị sư đệ, sư muội, chúng ta cùng nhau phát động kiếm ấn".

Nói đoạn, Cơ Thành Từ bắt đầu triển khai đạo thuật. Trên trán hắn, một dấu ấn màu vàng kim chậm chậm loé lên. Vài giây sau thì kiếm ấn bay ra, hoá thành một thanh tiểu kiếm.

Nổi gót sư huynh mình, Lăng Thanh Trúc, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Từ, bốn người cũng lần lượt xuất ra kiếm ẩn của mình.

Đợi cho năm thanh tiểu kiếm đều đã an vị, lúc này Cơ Thành Từ mới bắt quyết, miệng hô lên: "Kim ẩn, khai!".

Kế bên, Lăng Thanh Trúc mau chóng tiếp lời: "Mộc ẩn, khai!".

Tiếp đến là Lý Ngọc Thường: "Thủy ẩn, khai!".

Rồi Dịch Bất Dịch: "Hoả ẩn, khai!".

Cuối cùng là Ngọc Vân Từ: "Thổ ẩn, khai!".

...

Kỳ diệu thay, ngay khi thanh âm của Ngọc Vân Từ vừa dứt, chính tại thời điểm thổ ẩn mở ra thì không gian bên trong Tinh Các bỗng chợt biến đổi. Quang mang toàn bộ tắt lịm, hiện hữu chẳng là một mảng trời tăm tối.

"Chương môn sư huynh, chuyện này...".

Liếc qua Dịch Bất Dịch, người vừa nói, Cơ Thành Từ trầm giọng: "Đợi xem...".

Và như thế, tất cả cùng im lặng chờ đợi...

May mắn, Lý Bất Tri đã không để bọn họ phải đợi chờ quá lâu. Sau tầm vài chục giây, tia sáng đầu tiên đã loé lên. Rất nhanh, một dòng chữ hiện ra.

"Địa mộ khai, tiên nhân khái".

Lý Ngọc Thường nhìn dòng chữ đọc lên, dạ thắc mắc: "Đây là ý gì?".

"Ngọc Thường sư muội, muội vội cái gì chứ? Chữ vẫn còn đang hiện lên kia kìa".

Nghe Lăng Thanh Trúc nói vậy, Lý Ngọc Thường mới lần nữa ngừng đầu. Quả nhiên, câu chữ đã nhiều thêm..

...

Một lúc sau, khi mà câu cú đã hoàn chỉnh thì Lăng Thanh Trúc mới bắt đầu đọc:

"Địa mộ khai, tiên nhân khái

Huyền Vũ xuất, Cung Đâu hiện

Thao Thiết thực Miên, song ngư cuồng nô

Hoạ! Hoạ! Lo thay! Lo thay!".

"Hoả ngập Cửu Hoa, Minh Tôn giáng thế

Long Tru hội chủ, tiên tử đăng vân

Phúc thay! Phúc thay!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 258: Dự ngôn hai ngàn năm trước (2)

"Huyền Vũ xuất, Cung Đâu hiện

Thao Thiết thực Miên, song ngư cuồng nô".

Cơ Thành Từ nhắm lại, nét mặt càng thêm phần trầm trọng.

"Huyền Vũ, Thao Thiết, những linh chủng mạnh mẽ nhất của thủa hồng hoang. Chuyện này... Ta quả thật là không dám nghĩ".

"Chường môn sư huynh." - Thần tình cũng nặng nề không kém, Ngọc Vân Từ nói - "Sư huynh cũng cho rằng Thao Thiết, Huyền Vũ, bọn chúng vẫn còn tồn tại?".

Đối với tin tức này, Ngọc Vân Từ quả thật đã rất bất ngờ. Huyền Vũ thì thôi, có thể tiếp nhận được, nhưng còn Thao Thiết?

Thế nhân ai chẳng biết Thao Thiết chính là một trong tứ đại hung thú sinh ra từ thuở hồng hoang, một ác thần từng cắn nuốt muôn vạn sinh linh. Theo như truyền thuyết, trong trận đại chiến cuối cùng ở vô số năm về trước, cùng với Hỗn Độn, Cung Kỳ, Đào Ngột, Thao Thiết đã bị tứ đại linh thú là Thương Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ tiêu diệt, hình thần từ lâu đã tiêu tán trong thiên địa...

Phải. Tứ đại hung thú đã chết, đây là điều mà thế nhân vẫn nghĩ. Giống như mọi người, Ngọc Vân Từ cũng đinh ninh rằng như thế. Nhưng hôm nay, sau khi trông thấy những dòng chữ mà sư tổ Lý Bất Tri lưu lại...

Một vĩ nhân của hơn hai ngàn năm trước, người đã từng được chính tà hai giới xưng tụng "Thiên hạ đệ nhất nhân", ông há có thể nói bừa?

Đại hung Thao Thiết, mười quá chín là vẫn còn tồn tại. Không riêng Ngọc Vân Từ và Cơ Thành Từ, ba vị phong chủ còn lại là Lăng Thanh Trúc, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, tất cả đều tin rằng như vậy.

Kèm theo cái gật đầu, Cơ Thành Từ hỏi đáp sư đệ mình: "Vân Từ, tổ sư gia thần thông quảng đại, đạo hạnh thâm huyền. Người nếu đã đề cập đến Thao Thiết, Huyền Vũ, tin tưởng những linh chủng hồng hoang này hiện vẫn còn sống".

"Sư huynh".

Thu lại tầm mắt, từ những hàng chữ, Lăng Thanh Trúc chuyển hướng sang Cơ Thành Từ: "Huynh có cảm thấy có điều không thích hợp không?".

Cơ Thành Từ nghe sư muội nói vậy thì xoay đầu, hỏi: "Thanh Trúc, ý muội là gì?".

Chỉ vào vế bên trái, ở bốn câu đầu tiên, Lăng Thanh Trúc nói ra nghi hoặc: "Dưới hai câu 'Huyền Vũ xuất, Cung Đâu hiện - Thao Thiết thực Miên, song ngư cuồng nô' là liên tiếp hai chữ 'Hoạ', có thể thấy ý tứ của tổ sư gia rõ ràng nhận định Thao Thiết, Huyền Vũ là tai hoạ. Thao Thiết thì chả nói làm gì, nó vốn dĩ là hung thú, thế nhưng còn Huyền Vũ...".

"Sư huynh, Huyền Vũ chính là một trong tứ đại linh thú do trời đất tạo ra, từ thuở xa xưa đã ra sức bảo hộ vạn vật sinh linh. Cùng với Thương Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ vẫn luôn được thế nhân tôn kính, ca tụng lương thần. Một vị lương thần, tại sao lại bị nhận định là tai hoạ?".

Câu hỏi của Lăng Thanh Trúc khiến cho bốn vị phong chủ còn lại không khỏi suy ngẫm.

Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng thì Cơ Thành Từ vẫn là người chủ động lên tiếng: "Trọng đại thiên cơ không phải thứ mà chúng ta có thể nhìn ra được. Tổ sư gia nếu đã nhận định Huyền Vũ là hoạ thì ắt phải có cái lý của người".

"Aizz... Chi tiếc là thông tin tổ sư gia lưu lại cho chúng ta quá ít...".

"Địa mộ, Cung Đâu, Miên, song ngư, hết thấy đều quá mơ hồ. Về bên phải kia cũng là như vậy...".

"Hoả ngập Cửu Hoa, Minh Tôn giáng thế - Long Tru hội chủ, tiên tử đăng vân. Chúng quá tối nghĩa...".

...

"Ong!".

"Ong!".

Chẳng biết có phải bởi do tiếng thở dài của Cơ Thành Từ tác động hay không mà ngay khi thanh âm của hắn vừa dứt thì Tinh Các bỗng liền phản ứng.

Sau mấy tiếng ngân, những hàng chữ bắt đầu biến mất. Tuy nhiên, chỉ độ vài giây, những hàng chữ khác đã lại hiện lên. Và lần này thì số lượng đã tăng thêm rất nhiều, tin tức cũng rõ ràng hơn hẳn.

Dám đầu khinh suất, Cơ Thành Từ, Lăng Thanh Trúc, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Từ, cả đám lập tức tập trung theo dõi...

...

Lát sau.

Trải qua mấy bận ngó nghiêng, năm vị phong chủ rốt cuộc cũng minh tường đại khái.

Theo như ý tứ của Lý Bất Tri - tổ sư gia của bọn họ - thì "hoạ" có bốn cái, đó là hoạ Huyền Vũ, hoạ Cung Đâu, hoạ Thao Thiết và hoạ song ngư. Trong số ấy, Huyền Vũ - Cung Đâu, hai cái hoạ này chỉ là phụ, đáng lo nhất vẫn là hoạ Thao Thiết và hoạ song ngư. Đặc biệt là hoạ song ngư.

Di ngôn nói, song ngư chia làm hắc - bạch, hợp lại tức thành Thái cực. Thái cực này không phải nhân loại, nhưng cũng không phải yêu ma. Hắn là người

nhưng lại không phải người, là ma nhưng lại không phải ma. Thái cực, hắt đến từ thiên ngoại, một cõi vô minh. "Lưng tàng thái cực, mắt ẩn hoàng lân", đây chính là dấu hiệu nhận biết nhân dạng của Thái cực.

Còn về Thao Thiết, Lý Bất Tri bảo rằng...

Tương tự Thái cực, Thao Thiết cũng có hai loại hình thái, một là nhân dạng, hai là thú dạng, tức nguyên hình vốn có. Ở hình thái thứ nhất, Thao Thiết giống hệt con người, rất khó phát hiện. Chỉ khi hắt biến thân, trở về thú dạng mới có thể nhận ra...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 259: Lãng thanh trúc, tiên tử?

"Lưng tàng thái cực, mắt ẩn hoàng lân, quả giống hệt như những gì Thanh Hà Từ sư bá nói với chúng ta trước lúc lâm chung... Xem ra cái hoạ Thái cực này bắt buộc phải đương đầu rồi".

"Há đâu chỉ có Thái cực, mỗi hoạ hung linh...".

Cơ Thành Từ lòng đầy lo lắng: "Trừ bỏ mỗi hoạ hung linh Thái cực, chính giáo ta sẽ còn phải đối diện với ba mối hoạ khác nữa. Huyền Vũ, Cung Đầu nặng nề ra sao chưa biết, nhưng còn cái hoạ Thao Thiết... Chỉ sợ dù có là Viên Tôn, trước mặt Thao Thiết cũng chỉ như cây rom cộng cỏ...".

...

"Chường môn sư huynh xin đừng quá phiền muộn".

Ngó thấy Cơ Thành Từ có phần bi quan, Ngọc Vân Từ liền lên tiếng trấn an: "Sư huynh, trong hoạ vẫn còn có phúc. Như tổ sư gia đã nói, Huyền Vũ, Cung Đầu, Thao Thiết, Song Ngư, bốn cái hoạ này không phải không có cách hoá giải".

"Hoà ngập Cửu Hoa, Minh Tôn giảng thế - Long Tru hội chủ, tiên tử đăng vân. Mặc dù tổ sư gia không nói quá rõ, nhưng đại ý thì đã thông tri. Người bảo trong thời khắc khó khăn nhất của chính giáo ta, một vị Minh Tôn sẽ hàng lâm cứu độ. Chẳng những thế, theo sau Minh Tôn còn có thêm một vị tiên tử nữa...".

"Sư huynh, tà không thể thắng chính, chính đạo ta sẽ vĩnh viễn trường tồn".

Tựa như vừa tỉnh khỏi cơn mê, Cơ Thành Từ nhìn sư đệ mình, có phần hồ thẹn: "Vân Từ, đệ nói phải. Tà vĩnh viễn không thể thắng chính. Huyền Vũ, Cung Đầu, Thao Thiết, Song Ngư, bất kể bốn cái hoạ này có lớn tới đâu đi nữa thì cũng chẳng thể hủy đi chính giáo ta được".

...

"Chường môn sư huynh." - Im lặng hồi lâu, Dịch Bất Dịch - phong chủ Liệt Kiếm Phong - lúc này mới lên tiếng - "Đệ có mối ngờ vực, không biết liệu có đúng hay không".

Hơi nghi hoặc, Cơ Thành Từ hỏi: "Bất Dịch, không biết đệ đang nghi ngờ điều gì?".

Dịch Bất Dịch nói ra suy nghĩ của mình: "Chường môn sư huynh, theo như lời tổ sư gia thì ra tay cứu vớt chúng sinh thiên hạ sẽ là Minh Tôn và "tiên tử". Lại lịch Minh Tôn thì đệ không dám đoán bừa, nhưng còn tiên tử... Chường môn sư huynh, liệu vị tiên tử này... có thể nào chính là Thanh Trúc sư tỷ hay không?".

...

Một câu nói, và nó khiến cho tất thảy đều im lặng.

Đề rồi sau đấy, khi giây phút suy ngẫm qua đi, Cơ Thành Từ, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Từ, toàn bộ đồng loạt dồn ánh mắt lên người Lãng Thanh Trúc.

Bị đám sư huynh, sư đệ, sư muội của mình nhòm ngó, Lãng Thanh Trúc chép môi, phản ứng: "Các người nhìn ta làm gì?".

Nở nụ cười ẩn ý, Ngọc Vân Từ là người đầu tiên đáp lại: "Thanh Trúc sư tỷ, coi bộ tương lai của chính giáo sau này đều phải trông cậy vào sư tỷ rồi".

"Cái gì mà trông cậy vào ta? Tiểu Vân Từ, bộ ngươi thật cho rằng ta chính là vị "tiên tử" trong dự ngôn của tổ sư gia?".

"Rất có khả năng là như vậy".

Lần này, người lên tiếng không phải Ngọc Vân Tử mà là Cơ Thành Tử. Hắn nói tiếp: "Thanh Trúc, muội còn nhớ những lời mà sư phụ ta nói trước lúc lâm chung chứ?".

"Lúc đó, sư phụ đã tiên đoán ra được muội chính là nhân tố quan trọng nhất để giải trừ kiếp nạn hung linh, dẫn dắt chúng ta phải hết lòng trợ giúp cho muội...".

"Chương môn sư huynh nói không sai." - Bên cạnh, Dịch Bất Dịch cũng thêm vào - "Trước có Thanh Hà Tử sư bá tiên liệu, hôm nay có dự ngôn của tổ sư gia hiện thế, xâu chuỗi lại, quá nửa Thanh Trúc sư tỷ chính là vị "tiên tử" kia".

Sư huynh nói một câu, sư đệ bồi một câu, thấy bọn họ gán ghép cho mình như vậy, Lăng Thanh Trúc không khỏi đau đầu. Nàng cố gắng phủ nhận:

"Tiểu Vân Tử, Tiểu Bất Dịch, chương môn sư huynh, mọi người có phải là đã đề cao ta quá rồi không?".

"Cung Đấu, Song Ngư gì đó thì ta không biết thật, nhưng còn Huyền Vũ, Thao Thiết, một tên thái điều còn hiểu được a. Bọn chúng là ai? Chính là những linh chủng mạnh mẽ nhất của thuở hồng hoang, khi mà trời mới khai, đất vừa mở. Bản lãnh của bọn chúng tới đâu chứ?".

"Trong khi đó, ta thì sao?".

Tự chỉ vào mình, Lăng Thanh Trúc nói tiếp: "Ta chỉ là một phạm nhân mong manh, tu vi bất quá chân nhân cảnh hậu kỳ thôi a".

"... Người trần mắt thịt như ta, bốn sự có bao nhiêu mà đấu với Huyền Vũ, Thao Thiết - những sinh vật sở hữu sức mạnh của tiên nhân thánh giả?".

Lắc đầu, Lăng Thanh Trúc chột hạ: "Tiểu Vân Tử, Tiểu Bất Dịch, chương môn sư huynh, mọi người đừng có trông cậy vào ta. Ta nghĩ năm đó chắc Thanh Hà Tử sư bá tiên đoán nhầm rồi. Ta không phải là vị "tiên tử" sẽ cứu độ chúng sinh kia đâu".

...

"Sư muội, ta nghĩ sư phụ ta hẳn sẽ không làm lẫn gì đâu." - Mặc Lăng Thanh Trúc đã ra sức phủ nhận, Cơ Thành Tử vẫn như cũ bảo trì quan điểm - "Năm đó, sư phụ đã phải tổn hao những năm trăm năm thọ nguyên mới xem trộm được một chút thiên cơ, chuyện trọng đại như vậy người há có khả năng nhìn nhầm".

"Muội coi, cái hoạ hung linh, sư phụ ta chẳng phải đã nói đúng? Dấu hiệu nhận biết hung linh chính là "lưng tàng thái cực, mắt ẩn hoàng lân", trùng với dự ngôn mà tổ sư gia lưu lại...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.